ONU YALNIZCA ANILARI KURTARABİLİR!

KÜL VE KAN RUHU

JENNIFER L. ARMENTROUT

DEX

Ayışığı Kitaplığı

KÜL VE KAN RUHU

JENNIFER L. ARMENTROUT

ONU YALNIZCA
ANILARI KURTARABİLİR!

Çeviren: Seyhan Dönmez

DEX

STROUD
DENİZİ
Vodina Adaları
Ölümsüz Tepeler
MASADONIA
OAK AMBLER
NEW HAVEN
PINELANDS
BERKTON
MASSENE
PENSDURTH
Kan Ormanı
PADONIA
Beyaz Köprü
LOCKSWOOD
Üç Nehir
Niel Vadisi
WESTERN PASS
Beyaz Köprü
Ölü Kemikler Klanı
CARSODONIA
Söğüt Ovaları
ELYSIUM TEPELERİ

ATLANTIA
THRONOS TEPELERİ
AEGEA
EVAEMON
Nyktos Dağları
TADOUS
Stygian Körfezi
SAION'S COVE
SKOTOS DAĞLARI
Ion Uçurumları
SAION DENİZİ
Bele Adaları
K
B
D
G

Teşekkür

Her kitabın arkasında onu mümkün kılan bir ekip vardır. Blue Box Press'ten Lizz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders, Tanaka Kangara'ya ve muhteşem editör ve redaktör ekibine; ayrıca verdikleri destek için tüm S&S ekibiyle birlikte Michael Perlman'a teşekkürlerimi sunuyorum. Tasarım konusundaki inanılmaz yeteneği için Hang Le'ye, temsilcilerim Kevan Lyon ve Taryn Fagerness'a, asistanım Malissa Coy'a, danışmanımız Jen Fisher'a ve ApollyCon ve daha nicelerinin arkasındaki beyin olan Steph Brown, Vicky ve Matt'e teşekkür ederim. JLAnders moderatörleri Vonetta Young ve Mona Awad'a da teşekkürü borç bilirim. Bir yazarın isteyebileceği en mükemmel, en destekleyici ekip olduğunuz için, kitaplarımın dünyanın dört bir yanında okunmasını sağladığınız için, ortaya koyduğunuz ürünler için, olay örgüsündeki sorunların çözümüne yardım ettiğiniz için ve daha nicesi için teşekkür ederim.

Sıkışıp kaldığım bir olay örgüsünden çıkmama yardım ederek ya da sadece yanımda olup beni güldürerek, ilham vererek, bazen de başımı belaya sokarak ya da beladan kurtararak bana destek veren herkese; KA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward, Sarah J. Maas'a, hikâye saatleri için Steve Berry'ye, Andrea Joan, Stacey Morgan, Margo Lipschultz ve daha nicelerine teşekkür ederim.

JLAnders'a, daima keyifli ve eğlenceli bir ortam yarattığı için kocaman teşekkürler. Dürüst eleştirileri ve desteği için ARC ekibine de teşekkürlerimi sunarım.

En çok da okurlarıma teşekkür ediyorum, siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Umarım benim için ne kadar değerli olduğunuzun farkındasınızdır.

Ayışığı Kitaplığı

Telaffuz Kılavuzu

Karakterler

Aios: Eyos

Alastir Davenwell: Elestır Devınvel

Andreia: Andreya

Arden: Arden

Attes: Ettez

Aurelia: Orelya

Baines: Beynz

Beckett: Beket

Bele: Bel

Blaz: Bleyz

Brandole Mazeen: Brendol Meyzin

Braylon Holland: Breylın Halınd

Britta: Britta

Callum: Kalum

Clariza: Klaritza

Coralena: Korelina

Coulton: Koltın

Casteel Da'Neer: Kestil Denir

Crolee: Kroli

Dafina: Dafina

Davina: Davina

Delano Amicu: Dileyno Emiku

Dorcan: Dorken

Dorian Teerman: Doriyın Tırmın

Düşes ve Dük Ravarel: Düşes ve Dük Ravarel
Dyses: Daysiz
Ector: Ektor
Effie: Efi
Ehthawn: İtavn
Elian Da'Neer: Eliyın Denir
Elijah Payne: İlayca Peyn
Eloana Da'Neer: İlena Denir
Embris: İmbris
Emil Da'Lahr: Emil Dalar
Erlina: Örlina
Ernald: Örnıld
Eythos: İtos
Ezmeria: İzmerya
Gemma: Cemma
General Aylard: General Eylırd
Gianna Davenwell: Ciana Devınvel
Griffith Jansen: Grifit Censın
Halayna: Haleyna
Hawke Flynn: Havk Flin
Hisa Fa'Mar: Hisa Famar
Ian Balfour: İyın Belfor
Ione: Ayon
Ivan: Ayven
Isbeth: İsbit
Jadis: Ceydis
Jasper Contou: Cespır Kantu
Jericho: Ceriko
Joshalynn: Caşalin
Kayleigh Balfour: Keyli Belfor
Keella: Kiyla
Kieran Contou: Kirın Kantu
Kirha Contou: Kirha Kantu
Kolis: Kolis

Kral Jalara: Kral Calara
Kral Saegar: Kral Seygır
Kraliçe Calliphe: Kraliçe Kalifi
Kraliçe Ileana: Kraliçe Aliana
Kyn: Kin
Leydi Cambria: Leydi Kembriya
Lailah: Leyla
Lathan: Leytın
Leopold: Liyapold
Lev Barron: Lev Berın
Lizeth Damron: Lizet Demran
Loimus: Loymus
Lord Ambrose: Lord Embroz
Lord Chaney: Lord Çeyni
Lord Gregori: Lord Gregori
Lord Haverton: Lord Heyvırtın
Loren: Lorın
Lucinda Teerman: Lusinda Tirmın
Luddie: Ladi
Lyra: Lira
Mac: Mek
Madis: Medis
Magda: Magda
Maia: Maya
Malec O'Meer: Malik Omir
Malessa Axton: Malisa Ekstın
Malik Da'Neer: Malik Denir
Marisol Faber: Merisol Feybır
Millicent: Milasant
Mycella: Maysella
Naill: Nayl
Nektas: Niktas
Nithe: Nayf
Noah: Noa

Nova: Nova
Nyktos: Niktos
Odell Cyr: Odel Siyır
Odetta: Odeta
Orphine: Orfin
Peinea: Peyniya
Penellaphe: Penelafe
Penellaphe Balfour: Penelafe Belfor
Perry: Peri
Perus: Peras
Phanos: Fenos
Polemus: Polimus
Preela: Prila
Rahibe Analia: Rahibe Enaliya
Reaver: Rivır
Rhahar: Rahar
Rhain: Reyn
Rolf: Rolf
Rune: Run
Rylan Keal: Raylın Kiyıl
Sage: Seye
Saion: Sayon
Sera: Sira
Seraphena Mierel: Sirafina Mirıl
Shae Davenwell: Şey Devınvel
Sotoria: Sotorya
Sven: Sıven
Talia: Talya
Taric: Terik
Tavius: Teyvıs
Tawny Lyon: Tovni Layan
Thad: Ted
Theon: Tiyon
Tulis: Tulis

Ayışığı Kitaplığı

Valyn Da'Neer: Valin Denir
Veses: Vesis
Vikter Wardwell: Viktır Vordvel
Vonetta Contou: Vanetta Kantu
Wilhelmina Colyns: Vilhelmina Kolins

Yer Adları
Aegea: Eyciya
Asphodel Sütunları: Esfodıl Sütunları
Atheneum: Ataniam
Atlantia: Atlantiya
Bele Adaları: Bel Adaları
Berkton: Börktın
Carsodonia: Karsodonya
Cauldra Malikânesi: Koldra Malikânesi
Dalos: Deylos
Elysium Tepeleri: Alisiyum Tepeleri
Evaemon: İveman
Thronos Tepeleri: Tronos Tepeleri
Iliseeum: Alisiyum
Kithreia: Kitriya
Lasania: Lasanya
Lotho: Loto
Masadonia: Masadonya
Massene: Mesina
New Haven: Nüv Heyvın
Niel Vadisi: Nayl Vadisi
Oak Ambler: Ok Emblır
Padonia: Padonya
Pensdurth: Pensdörf
Perses Tapınağı: Pörsiz Tapmağı
Pinelands: Paynlends
Pompay: Pampey
Saion Denizi: Sayon Denizi

Saion's Cove: Sayonz Kov
Sirta: Sirta
Skotos Dağları: Skotos Dağları
Solis: Solis
Spessa's End: Spisaz End
Stygian Körfezi: Siticiyın Körfezi
Tadous: Tedus
Triton Adaları: Tıraytın Adaları
Vathi: Veti
Vodina Adaları: Vodina Adaları

Terimler
Arae: Eyri
benada: benada
ceeren: sirın
dakkai: dayki
graeca: greyka
Gyrm: cörm
imprimen: imprimın
kardia: kardiya
kiyou: kiyu
lamaca: lamiya
laruca: laruya
meeyah Liessa: miya Lisa
notam: notam
sekya: sekya
sparanca: sıperaneya
tulpa: tulpa

1

Kumtaşından yapılmış sütunların arasından bir vampir fırladı, hızla koşarak Wayfair Kalesi'nin altındaki uçsuz bucaksız mahzenin koridorlarından birine daldı; bir anlığına belirip kaybolan siyah saçlardan, bembeyaz bir tenden ve kıpkırmızı ipekliden başka bir şey göremedim.

Hemen harekete geçtim. Yeraltına indiğimizden beri Kieran da ben de onlara göz açtırmamıştık.

Hançeri koridora doğru fırlattım. Kan taşından yapılmış hançer hedefini vurarak vampirin göğsüne saplandı; Yükselmiş geriye doğru devrilirken sinir bozucu, iğrenç çığlığı kesiliverdi. Yüzünde hızla beliren yarıklar yanaklarından boynuna doğru yayıldı. Teni çatlayıp soyulmaya, kemiklerden ayrılıp ufalanmaya başladı. Hançerim yerdeki kumaş yığınının yanına düştü.

"Cas." Poppy adımı iç çeker gibi söylemişti, sesi öfke dolu olsa da dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Poppy bana böyle seslenince kendime engel olamıyordum. Adımı böyle söylediğini duyunca bazen göğsüm sıkışıyordu ama yine de kendimi kuş kadar hafif hissediyordum. Bazen de kaskatı olmama yol açıyordu. Ama beni her zaman gülümsetiyordu.

"Yükselmiş bize saldırmadı" dedi Poppy.

"Bize doğru koşuyordu." Gidip hançeri yerden aldım.

"Ya da bizden kaçıyordu" dedi Poppy.

"Öyle de denebilir." Hançeri pantolonuma silip kınına soktum, sonra Poppy'ye döndüm, o anda nefesim kesiliverdi.

Korkunç bir savaştan çıktığı her halinden belliydi. Yanakları, elleri, giysileri kan ve pislik içindeydi, çıplak ayakları da berbat haldeydi. Zar zor ördüğü asi saçları darmadağındı, omuzlarına ve sırtına dökülen tutamlar gaz lambalarının loş ışığında kırmızı şarap gibi parlıyordu.

Yine de gözüme çok güzel görünüyordu.

Kalp eşim.

Kraliçem.

Poppy bir tanrıça değil, bir ilkeldi, Kan ve Kemik İlkeli. Hayat ve Ölüm İlkeli.

Yaşadığım şoktan neredeyse tökezleyecektim. Poppy Kan Kraliçesi'ne bir ilkelin olanca gücüyle saldırdığından beri birkaç dakikada bir bu şoku yaşıyordum. Herhalde bu böyle uzun müddet devam edecekti.

"Ama bir avuç toza dönüşmek istemiyorlarsa sana doğru koşmamaları gerekiyor." Eğilerek selam verdim. "Kraliçem."

Poppy yavaşça gözlerini kırpıştırdı, centilmenliğimden pek de etkilenmemişti. İyice sırıttım, Poppy de gülmemek için kendini zor tutuyor, dolgun dudaklarının arasından sivri dişleri görünüyordu.

Birden içimi bir arzu kapladı, başımı eğip Poppy'nin gözlerine baktım. Sivri dişlerini her görüşümde onları tenimde hissetmek istiyordum. *Düzeltiyorum.* Poppy'nin içindeyken onları tenimde hissetmek istiyordum.

Biri hafifçe öksürdü. "Devam edelim mi?" diye sordu kısık sesle. "Yoksa baş başa mı kalmak istersiniz?"

Poppy'nin yanakları kızardı, Wayfair'e vardığımızdan beri yüzüne ilk defa renk gelmişti. Bakışlarımı sesin geldiği yere çevirdim.

Siyah-gri saçlı, çam yarması adam bir kaşını kaldırdı.

Draken'ların en yaşlısı ve kesinlikle en tehlikelisi olan uyuz Nektas beni sinir etmeye başlamıştı.

Nektas'ın gözlerine baktım, karıma duyduğum arzuyu kontrol altına almaya çalıştım. Nedeni Nektas'ın orada olması değildi. Buraya Poppy'nin babasını aramak için gelmiş olmamız bile değildi. Poppy'ydi.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Poppy'nin ve daima tetikte olan Delano'nun yanına gittim, Delano kurt formundaydı ve Poppy'nin yanından hiç ayrılmıyordu. "Hazır mısın?"

Poppy başını salladı, yeniden yürümeye koyuldu, çıplak ayakları taşın üstünde buz kesmiş olmalıydı. Onu kucağımda taşımayı teklif ettim.

Bana öyle bir baktı ki bir daha sormamam gerektiğini anladım. Ama bu, Kieran'ı aynı teklifte bulunmaktan alıkoymadı. Poppy ona da uyarır gibi baktı, bu öyle bir bakıştı ki insanda eliyle hayalarını kapama isteği uyandırıyordu. Neyse ki Poppy hayalarımızın sağlam kalmasını tercih ederdi.

Yola devam ederken gözlerimi Poppy'den alamıyordum.

Kemik Tapınağı'nda, Poppy Kan Kraliçesi'ni haşat etmeden önce, saf ışık zırhına çarptığında dehşete kapılmıştım. Elimden hiçbir şey gelmemişti. Hayatımda yalnızca bir kez bu kadar korkmuştum, o da Çorak Topraklar'da Poppy'ye yıldırım çarptığında hayatının kayıp gidişini izlerkendi. Ağzından kan boşandığını gördüğümde de aynı dehşete kapılmıştım. Birkaç saniyeliğine de olsa Poppy *değişmişti*, kanı bir ışık kaleydoskopuna dönüşmüş, sırtında hafifçe kanatlar belirmişti. Bu bana Iliseeum'daki Tanrılar Şehri'ni koruyan kanatlı heykelleri hatırlatmıştı.

Sonra da Isbeth'i yok edişini izlemiştim.

Hiçbirimiz o kadını özlemeyecektik ama Kan Kraliçesi, Poppy'nin annesiydi.

Annesinin canını aldığı kafasına dank edince Poppy karmakarışık duygulara kapılacaktı.

O zaman yanında olacaktım.

Kieran da öyle.

Kieran, Poppy'nin diğer yanında yürüyor, o da benim yaptığımı yapıyordu. Birkaç dakikada bir Poppy'ye bakıyordu; kanla kaplı yüzü endişe ve hayret doluydu.

Berbat haldeydi.

Ben de öyle.

Giysilerimiz ve zırhlarımız savaşta parçalanmıştı. Kan içinde olduğumu biliyordum, kanın birazı bana, birazı da dakkailere aitti. Kurumuş kan lekeleri ise dirilen ölülerden kalmaydı.

Sessizce arkamızdan gelen Delano'ya baktım. Kurtların ve diğerlerinin çoğu Carsodonia'da Yükselmişleri ve abimi ararken Delano Poppy'yle gelmeyi tercih etmişti.

Delano başını kaldırıp masmavi gözleriyle bana baktı, içimde kurtulamadığım tuhaf, sinir bozucu bir his vardı. Savaşta ölenlere geri verilen hayat her an ellerinden alınabilecek bir hediye olabilir miydi? Böyle düşünmem için aslında hiçbir neden yoktu. Nektas'ın dediğine göre bu kadar çok kişiye yeniden hayat bahşetmek sadece Hayat ve Ölüm İlkeli'nin bildiği bir eylemdi ve bunu bilmekle kalmıyor, destekliyorlardı da.

Üstelik bu tedirgin edici his pek çok şeyden kaynaklanıyor olabilirdi. Şu anda düşmanın inindeydik, Wayfair'de kalan ölümlü hizmetliler ve kraliyet muhafızları topraklarına girdiğimizde karşı koymamıştı ve şimdiye dek yeraltında yalnızca üç Yükselmiş bulmuştuk ama yine de hiçbirimiz burada rahat değildik.Wayfair bize ait değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Kafamı kurcalayan bir diğer konu da bir yerlerde Millicent'in, Poppy'nin kardeşinin, peşine düşmüş olan abimdi. Hiçbirimiz Millicent'in annelerine karşı tavrını bilmiyorduk.

Üstelik, Millie'yle yaşadığım kişisel tecrübelerimi düşününce, onun da ne yaptığını bildiğini pek sanmıyordum.

Bir gerçek daha vardı ki, Poppy'nin ilkel büyükannesi ve büyükbabası artık uyumuyordu ve anladığım kadarıyla istedikleri an ölümlüler diyarına girebiliyorlardı.

Ayrıca henüz Callum denen altın sikkonun icabına bakmamıştık, bu da aklıma en çok canımı sıkan meseleyi getirdi. Evet, Kan Tacı'nı yenmiştik ama henüz gerçek savaşa girmemiştik. Sadece gerçek Ölüm İlkeli olan Kolis'in tam olarak cisim bulmasını önlemiştik. Ne var ki Kolis hâlâ serbestti, hâlâ uyanıktı ve yalnız değildi. Tüm bunlar acilen çözmemiz gereken meselelerdi ama...

Yandan Poppy'nin yüzüne baktım, göğsüm yine sıkıştı. Yanağındaki ince yara izi ve alnından ve kaşından geçen iz, hiç olmadı-

ğı kadar belirgindi. Yüzü çok solgundu, tapınağa geldiği zamankinden bile solgun. Tam tersi olması gerekmez miydi? Şimdi kanlı canlı olması gerekmez miydi? Az önce bir anlığına yüzü kızarmıştı ama hepsi o kadardı, beni en çok endişelendiren de buydu.

Poppy başını bana çevirdi. Göz göze geldik. Çiy kaplı çimen rengindeki irisleri gümüş şeritlerle –ether'le– bezenmişti. Bana mı öyle geliyordu, yoksa Wayfair'e gelene dek geçen sürede o gümüş şeritler daha da mı parlaklaşmıştı? Dolgun dudakları güven veren bir gülümsemeyle kıvrıldı, endişemi sezdiğini hemen anladım; ya duygularımı yansıtıyordum ya da içimi okuyordu, etrafındaki herkesin içini okuyordu.

Elini tuttum. Göğsüm daha da sıkıştı. Benimkinden çok daha küçük olan eli *soğuktu*. Buz gibi değildi ama sıcak da değildi.

"İyi misin?" diye sordum, usulca konuşmama rağmen sesim devasa geçitte yankılandı.

Poppy başını salladı. "Evet." Kaşlarını çatarak gözlerime baktı. "Ya sen?"

"Çok iyiyim" dedim Kieran'a bir göz atarak.

Kieran'ın gözleri hayretten çok, endişe doluydu. Benim bir şey söylememe gerek kalmadan Poppy'ye yaklaştı.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Öncelikle şimdi Kieran'ın diğer yanında sessizce yürüyen Nektas'ta bir şey vardı. Poppy daha önce hiç var olmayan bir ilkele dönüşmesinin iyi bir şey olup olmadığını sormuştu. Ben cevabı zaten biliyordum. Peki Nektas'm verdiği cevap?

Bunu henüz bilmiyoruz.

Evet, bundan hiç hoşlanmamıştım.

Poppy'ye bakışlarından da hiç hoşlanmamıştım. Ona Malik'e baktığımız gibi bakıyordu, ona güvenip güvenemeyeceğimizden emin değilmişiz gibi. Kimse bir draken'ın ona böyle bakmasını istemezdi.

Poppy uzun, loş bir geçidin girişinde aniden durdu. Bu bölümde küf kokusu vardı; aklıma hemen karanlık, soğuk yerler geldi. O anıları hemen kafamdan uzaklaştırdım. Şimdi bunun sırası değildi.

Poppy elini elimden çekip bize döndü. "Tamam. Neden herkes durmadan bana bakıyor?" Ellerini kalçasına dayayıp başını yukarı kaldırdı. "Bende farkında olmadığım bir değişiklik mi var?"

"Muhteşem dişlerin dışında mı?" dedim.

Poppy gözlerini kısarak bana baktı ama dilini üst dişlerinde gezdirdiğini fark edince sırıttım. Poppy birden yüzünü buruşturdu, herhalde yine dişi diline batmıştı. "Onun dışında."

Kieran bir şey söylemedi, Delano kıçının üstüne oturup kuyruğunu yere vurdu. Bunun ne anlama geldiğini bilemedim.

"Galiba sana endişeyle bakıyorlar" dedi Nektas, o kısık sesiyle.

"Neden?" Poppy bir Kieran'a, bir bana baktı. "Endişelenmeniz gereken son şey ben değil miyim?"

"Ee..." Nektas devamını getirmedi.

Kieran başını birden draken'ın olduğu tarafa çevirdi, burun delikleri genişledi; o zaman Nektas'ın bize tapınakta başka ne söylediğini hatırladım. Poppy'nin iyi bir şeye dönüştüğünden emin olmamız gerektiğini söylerken kelimeleri ağır bir manayla yüklüydü.

"Ben olsam o kadar ileri gidip herkesin endişelenmesi gereken son şeyin sen olduğunu söylemezdim" dedi Nektas. "Sen büyük ihtimalle... endişelenmeleri gereken ikinci şeysin."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Kieran.

Nektas kurda şöyle bir baktı. "Asıl meselemiz Kolis." Nektas başını yana eğdi. Uzun saçlan çıplak omzunun üstünden kayınca tenindeki belli belirsiz pullar ortaya çıktı. "Poppy ikinci endişeniz olmalı."

Poppy kaşlarını çattı. "Katılmıyorum. Bence ilk sırada babam ve senin kızın var, sonra da Kolis geliyor. Ben endişelenilmesi gerekenler listesine bile giremem."

Nektas cevap vermek üzere ağzını açtı.

"Yerinde olsam vereceğim cevaba dikkat ederdim" dedim.

Yaşlı draken başını yavaşça bana çevirdi. Göz göze geldik. Dikey gözbebekleri iyice inceldi, sonunda siyahın üstünde masmavi birer yarık halini aldılar. "Enteresan."

Bir kaşımı kaldırdım. "Neymiş enteresan olan?"

"Sensin" dedi Nektas. Bunun üzerine rahatsız edici bir sessizlik oldu, Delano kulaklarını geriye doğru yatırdı. "Poppy'nin korunmaya ihtiyacı varmış gibi kendini öne attın."

Öyle yaptığımın hiç farkında değildim. Kieran ve Delano da öyle. "Yani?"

Poppy içini çekti.

"Akıllıca bir davranış. En güçlü varlıklar bile bazen korunmaya ihtiyaç duyar" dedi Nektas. "Ama Poppy onlardan biri değil."

"Ben bundan o kadar da emin değilim." Elim belimdeki hançerin sapındaydı. Hançer bir draken'a karşı etkili olmazdı ama hiç değilse canını yakabilirdim.

"Bunlara cidden hiç gerek yok" dedi Poppy.

"Bundan da emin değilim." Poppy'nin sağ tarafıma yaklaştığını hissederek yana çekildim ve Nektas'ın gözlerine baktım. "Kim olduğun umurumda değil. Poppy yüzünden endişelenmene hiç gerek yok."

Draken yan yan gülümsedi, yine uzun bir sessizlik oldu. "Tıpkı ona benziyorsun."

"Kime?" dedi Poppy.

Nektas'ın gözbebekleri büyüdü. "Soyundan geldiği kişiye."

"Neler oluyor?" diye homurdandı Kieran, sonra sesini yükseltti, "Soyundan geldiği kişi kimdi ki?"

Draken hafifçe gülümsedi. "Sanırım *kim* demek istedin."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım ben..."

Hafif bir gümbürtü sözümü kesti. Delano ayağa kalkıp etrafa bakındı, ses giderek artıyordu. Kieran'a baktım. Kieran birden döndü, yer sarsılmaya başlamıştı. Hemen Poppy'ye döndüm.

Poppy'nin yeşil-gümüş gözleri kocaman açılmıştı. "Ne?"

Yüksek tavandan yağan tozlar omuzlarımıza ve yere dökülüyordu. Uğultu artıyor, bütün kale sallanıyordu.

"Ben yapmıyorum" diye bağırdı Poppy ellerini kaldırarak. "Yemin ederim."

Başımı kaldırıp tavana baktım, tavanda ince yarıklar belirmeye başlamıştı. "Hassiktir."

Hemen fırlayıp Poppy'yi tuttum, Delano da peşimden geldi; sütunlar çatlamaya başlamıştı. Kalenin üstümüze yıkılacağından korktuğum için aklıma hemen Poppy'yi korumak gelmişti. Poppy'yi Kieran'la ikimizin arasına ittim, Delano da sırtını Poppy'nin bacaklarına dayadı. Poppy üçümüzün arasında sıkışınca küçük bir çığlık attı, tavanın çökmesi ihtimaline karşı bedenlerimizi ona siper etmiştik.

Bir yerlerde ağır bir şey büyük bir gümbürtüyle devrilince Delano mızıldandı. Üstümüze yine yoğun bulutlar halinde tozlar yağdı. Gümbürtü gitgide şiddetleniyordu, sonunda başka hiçbir şey duyulmaz oldu, yer gök sarsılıyordu.

Sonra sarsıntı durdu. Her şey birden sona erdi.

Gümbürtü. Taşlara ve sıvalara yayılan çatlaklar. Muhtemelen destek kirişleri gibi önemli parçalardan gelen çatırtı. Hepsi başladığı gibi bir anda bitiverdi.

"Of" dedi Poppy boğuk bir sesle. "Nefes alamıyorum."

Sadece Kieran'la ikimizin kolları altındaki başını görebiliyordum. Kollarımı indirmeye henüz hazır değildim.

"Bunu Poppy yapmadı" dedi Nektas, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Onlar yaptı."

"Onlar mı?" dedi Kieran yavaşça kollarını indirerek.

"Tanrılar" dedi draken. "İçlerinden biri uyanmış olmalı."

İçlerinden biri...

Poppy kollarımın altından ok gibi dışarı fırladı, gözleri hâlâ kocamandı ama şimdi heyecanla ışıldıyorlardı. "Penellaphe" dedi, bir Kieran'a bir bana bakarak. "Hatırladın mı? Tanrıça Penellaphe'nin Atheneum şehrinin altında uyuduğunu söylemiştin!" Kieran'ı kolundan itti, Kieran tökezleyerek bir adım geriledi. "Ay, affedersin."

"Sorun yok." Kieran kendini toplayıp sırıttı. "Evet, öyle demiştim."

Poppy, Nektas'a döndü. "Onu görebilir miyiz? Yani babamı kurtardıktan ve Jadis'i bulduktan sonra. Biliyorsun, ismimi..."

"Sen doğmadan çok uzun süre önce senden bahseden tanrıçadan aldın, evet" dedi Nektas. "Penellaphe sana Ölümün Habercisi diyen ilk kişiydi. Yerine getirdiğin o kehanette böyle diyordu."

Poppy kollarını yavaşça indirdi. "Böyle söyleyince..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Galiba fikrimi değiştirdim."

Şimdiye kadar kimseyi draken kadar yumruklamak istememiştim, Poppy'nin heyecanını çalıvermişti.

Nektas güldü. "Penellaphe'nin seni görmek isteyeceğinden eminim. Zamanı gelince hepsi isteyecek." Nektas'ın yüzünde şimdi daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak bir ifade vardı. "Acele etmeliyiz, başkentte başka uyuyan tanrılar da olabilir. Aynı şey yeniden olursa burada olmak istemiyorum."

Doğru söylüyordu. Hiçbirimiz bunu istemezdik.

Tam yürümeye başlamıştık ki Nektas Kieran ve bana baktı, "Bu arada, siz ikiniz... pek sevimlisiniz."

Kieran kaşlarını kaldırarak omzundaki tozları silkeledi. "Daha önce kimse sevimli olduğumu söylememişti ama teşekkürler." Bir an durdu. "Yani sanırım."

Draken tekrar güldü. "Üçünüz de Poppy'yi korumak için yarıştınız." Başıyla Delano'yu işaret etti, Delano, Poppy'nin yanında yürüyordu; bu kez daha dar bir geçide girmiştik, Poppy önden gidiyordu. Burada bir sütun devrilip diğerine yaslanmıştı. "Bir bina yıkıldığında hayatta kalacak tek kişiyi."

Bunu hiç düşünmemiştim.

Poppy sırıttı. "Gerçekten çok sevimliler."

Kieran ofladı, açık kahverengi yanaklarının daha da koyulaştığına yemin edebilirdim.

"Ayrıca başka açılardan da gereksizdi" dedi Nektas. "Siz üçünüz Birleşme'yi gerçekleştirdiniz, değil mi?"

Delano kulaklarını dikti, Poppy başını hemen ona doğru çevirdi. Yanakları hafifçe kızardı. Delano kuyruğunu salladı. İlkel *notam* aracılığıyla Poppy'ye ilginç bir şey ilettiği belliydi. Bunu Delano'ya sonra soracaktım.

"Evet" dedi Poppy. "Ama sanırım ben iyiysem üçümüzün de iyi olduğunu hatırlamak hepimiz için biraz zaman alacak."

"Yok canım, ne ilgisi var?" dedi Kieran, bunu duyunca gülümsedim.

Ama uzun sürmedi. Çünkü Poppy'nin yanaklarının kırmızılığı geçer geçmez yüzünün solgunluğu daha da belirginleşmişti.

Yolunda gitmeyen bir şey var.

Poppy'nin küçükken dolaştığı odalardan ve koridorlardan oluşan yeraltı labirentinin derinliklerine vardıkça bu his daha da yoğunlaşıyordu. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Göğsümde hâlâ bir basınç vardı, genzim de...

Çıtır. Çıtır. Çıtır.

Poppy yeniden durdu. Bu kez ellerini iki yanında açıp kapattı. Gözlerimi Poppy'den ayırıp önümüzde uzanan geçide baktım. İleride yumuşak bir ışık geçide dökülüyor, gölgeleri savuşturuyordu.

O ses. Hepimiz o sesi tanıyorduk. Onu daha önce Oak Ambler'da da duymuştuk. Bu, taşa çarpan tırnakların sesiydi.

Nektas hızlı ve kendinden emin adımlarla yürümeye başladı, Poppy ise olduğu yerde donup kalmıştı. Omzuna dokundum, başını çevirip bana baktı.

"İyi misin?" diye sordum. Bu kez fiziksel olarak iyi olup olmadığını sormuyordum.

Poppy başını salladı, yutkunarak Nektas'a baktı. Nektas ışığın tam kıyısında durup başını bize çevirdi.

"Emin misin?" dedi Kieran dikkatle Poppy'nin gözlerine bakarak.

"Evet, eminim." Poppy hafifçe öksürdü. "Şey... babam yüzünden, ne düşüneceğimi, hatta ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Anlamıştım.

Poppy'nin hatırladığı bir babası vardı: Leopold. Kurtarmak üzere olduğu adam ise Poppy küçükken onu aramış olsa bile bir yabancıydı, uzun süredir esir tutulan biri. Poppy'nin heyecan ve suçluluk duygusu arasında kaldığına emindim; bir yandan kendini Leo'nun anısına saygısızlık ediyormuş gibi hissediyor, bir yandan da Wayfair ve Oak Ambler'ın altında kimin esir tutulduğunu daha önce anlamadığı için üzülüyordu. Kim olsa ne düşüneceğini şaşırırdı. Ne yapacağını şaşırırdı.

Elimi yanağına koyarak yüzünü bana doğru çevirdim. Göğsümdeki ve boğazımdaki basınç artmış olduğu halde gülümsedim.

Poppy'nin teni çok soğuktu. "Şu anda bir şey düşünmek zorunda değilsin. Tek yapman gereken babanı kurtarmak." Sesimi alçattım. "Hazır değilsen onu görmen gerekmiyor. Kimse seni bunun için yargılamaz."

Kieran başını salladı. "Ne olursa olsun yanında olacağız."

Poppy bir Kieran'a bir bana baktıktan sonra gözlerini Nektas'a çevirdi. Başparmağımla çenesini okşadım. Poppy hafifçe titredi, sonra derin bir nefes aldı. Sırtını dikleştirdi, neye karar verdiğini hemen anladım. "Ben hazırım."

"Elbette" diye mırıldandım, soğuk şakağına bir öpücük kondurdum. "Sen çok cesursun."

"Bundan pek emin değilim" dedi Poppy ama başını salladı. "Ama cesur davranacağım."

Kieran gülümseyerek elini kaldırdı. "Her zamanki gibi." Elini Poppy'nin öbür yanağına koydu, gözleri hafifçe büyüdü. Poppy'nin başının üstünden bana baktı.

O da Poppy'nin teninin ne kadar soğuk olduğunu hissetmişti. Anladığımı göstermek için hafifçe başımı salladım.

"Ben hazırım" dedi Poppy tekrar. Delano'yla birlikte yürümeye başladı.

Bir saniyeliğine geride kaldık. Kieran, Poppy'nin duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Teni neden o kadar soğuk?"

"Bilmiyorum" dedim. "Ama..."

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Dikkatle yüzüne baktım. "Sen de hissediyorsun, değil mi?"

"Evet. Göğsümde ve burada" dedi Kieran boğazını işaret ederek.

Kahretsin.

Endişem daha da artmıştı ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Poppy'ye yanında olacağımızı söylemiştik, bu yüzden ikimiz de kıçımızı kaldırıp Delano'yla birlikte Nektas'ın yanına varmış olan Poppy'ye katıldık.

Çıtırtı sesleri artmıştı.

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum" dedi Nektas, Poppy'ye bakarak. Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. "Onun

için de kolay olmayacak. Ires her zaman..." Başını iki yana salladı. "Acele etmeliyiz."

Poppy'nin Nektas'a ne diyeceğini sormak istediğini anlamıştım ama bunun yerine ışığa doğru bir adım atıp döndü. Taşa sürtünen tırnak sesleri kesildi. Poppy'nin peşinden yürümeye koyulduk, kalbim Poppy'nin nabzına uyarak hızla atmaya başlamıştı. Gözlerimi Poppy'den ileride bizi bekleyen şeye çevirdim.

Mumlarla aydınlatılmış odanın ortasında bir kafes duruyordu. Muhtemelen gölge taşından yapılmış siyah parmaklıkların arkasında büyük, gri bir kedi vardı, parlak yeşil gözlerini tıpkı Oak Ambler'da olduğu gibi Poppy'ye dikmişti. Poppy'nin kim olduğunu o zaman da bildiğinden hiç şüphem yoktu. Büyük ihtimalle uzun yıllar önce de biliyordu.

"Yüce tanrılar" diye fısıldadı Nektas, Ires'i görünce gözleri yuvalarından dışarı fırlamış, yüzü gerilmişti.

Onu son gördüğümüzde tanrı bu kadar perişan halde değildi. Soluk gri kürkünün altında kaburgaları sayılıyordu. Karnı içine göçmüştü. Başını hızla Nektas'a çevirince boynundaki tendonlar gerildi.

Ires draken'ı görünce tepki verdi, bitkince parmaklıklara atıldı, hâlâ parlak olan gözleri odaya giren Nektas ve Poppy arasında gidip geliyordu.

"Bunlar büyü mü?" dedi Kieran, gölge taşından yapılmış tavana ve zemine işlenmiş şekilleri fark etmişti, bunlar eski Atlantia dilinde –tanrıların dilinde– yazılmış semboller ve harflerdi.

"Evet." Nektas parmaklıklara doğru yürüdü. "Ölümlüler diyarında hiç kimsenin bunu bilmemesi gerekiyor."

"Callum" dedim kafesin önünde diz çöken Poppy'yi izleyerek.

Nektas başını salladı. "Ama şu anda mesele bu değil." Nektas parmaklıkları tutunca Ires başını bir anlığına çevirip baktı. "Korktuğum kadar uzun süredir bu haldeyse biraz... dengesiz olabilir. Hayvani dürtülerle hareket edecektir. Dikkatli olmamız gerek."

Kimsenin bunu söylemesine gerek yoktu çünkü Ires parmaklıklara atlayıp duruyor, başını ve gövdesini parmaklıklara bastırarak hırlamayla inilti arası bir ses çıkarıyordu.

Poppy'nin yanına çömeldim, onu tutup geri çekmemek için ellerimi dizlerime bastırdım.

"Bu parmaklıkları aşabilir misin?" diye sordu Poppy, ellerini ovuşturması gergin olduğunun kesin bir deliliydi. "Ya da ben aşabilir miyim?"

"Muhtemelen aşabileceksin. Eninde sonunda" dedi Nektas. "Ama ben yapabilirim." Gözlerini Ires'e dikti. "Artık güvendesin. Söz veriyorum" dedi tanrıya, sesi üzüntüden boğuk çıkıyordu. "Sadece sakin olman gerek. Tamam mı?"

Ires tekrar parmaklıklara atıldı.

"Bunun evet demek olduğunu sanmıyorum" dedi Kieran yanıma çömelerek.

"Sorun yok" dedi Nektas Ires'e ama draken konuşmaya devam ettikçe tanrı daha da coşuyor, kafeste dört dönüp parmaklıklara atılıyordu. "Kahretsin, kendine zarar verecek."

"Onda... onda hiçbir duygu algılayamıyorum." Poppy'nin endişesi sesine yansıyordu, endişesini boğazımda yoğun kıvamlı bir krema gibi hissedebiliyordum. "Daha önce böyle değildi."

"Çok uzun zamandır bu formda" dedi Nektas. "Biz öyle değiliz" diye ekledi başıyla Kieran ve Delano'yu işaret ederek. "Biz iki dünyaya aitiz. O ise tek bir dünyadan, tanrılar ve ilkeller için bile çok uzun süre hayvan formunda kalınca benliğini kaybetmek çok kolaydır."

Hassiktir. Yüzlerce yıl söz konusuyken bir tanrı için çok uzun süre ne kadarlık bir zaman dilimini işaret ediyordu acaba? Ama aklıma başka bir şey geldi. Nektas tanrılar ve ilkeller çok uzun süre hayvan formunda kalınca demişti. Bunun anlamı Poppy'nin de...

Başımı iki yana salladım. Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Poppy'nin sırtını okşayarak kafesin içinde dolaşan Ires'i izledim; Poppy için, her ikisi için, üzülüyordum.

"Bunu bilmiyordum" dedi Poppy Nektas'ın söylediklerine karşılık.

"Ben de" dedi Kieran.

"Ayrıca büyük ihtimalle diğer tanrıların uyanmakta olduğunu hissediyordur" dedi Nektas. "Bu, hazırlıklı olmadığı bir enerji patlaması gibi geliyordur."

Ires tam önümüzde parmaklıklara yüklenince Kieran ayağa kalktı. "Ben dikkatini dağıtmaya çalışırken siz de... kahretsin, *Poppy*."

Poppy birden yerinden fırlayınca iğrenç bir déjà vu hissine kapıldım. Poppy'yi tutmak için atıldım ama kahretsin ki isteyince son derece hızlı hareket edebiliyordu ve şimdi daha da hızlıydı.

"Poppy" diye bağırdım, Poppy çömelip elini parmaklıktan içeri soktu. "Sakın..."

Ne var ki, çok geçti.

Kolumu beline doladığımda Poppy elini Ires'in boğazının yan tarafına bastırmıştı bile. Ires kafasını geriye attı, ağzını açıp sivri dişlerini gösterdi. Tehdit dolu bir sesle hırladı. Poppy'yi geriye çekmeye çalıştım. Bana çok kızacaktı ama bir ilkel elini kaybettiğinde olacaklara tanık olmaktansa bana kızmasını tercih ederdim.

"Sorun yok" dedi Poppy derin bir nefes alarak. "Bana bir saniyeliğine izin ver. Lütfen."

Bunu yapmak istemiyordum ama *lütfen* demişti. Yine de Poppy'yi yeniden tutmamak için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Bunu başarmamın tek nedeni Poppy'nin amacına ulaşmış olmasıydı.

Ires titredi, hırlamayı bıraktı, soluk soluğa olduğu yerde kaldı. Poppy'nin ne yaptığını biliyordum, tanrıya güzel düşünceler ve duygular aktarıyordu. Onu sakinleştiriyordu.

Poppy bunu bana ilk yaptığında henüz neler yapabildiğini bilmiyordum. Bana aktardığı ferahlık –*huzur*– çok ani ve büyüleyiciydi. Bir nimetti. Yine de güzel elinin Ires'ten mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyordum. Ellerini ve onlarla yapmayı öğrendiği şeyleri seviyordum.

Poppy'nin gözleri yan kapalıydı, Delano Poppy'ye yaslanmış, temkinli bakışlarını Ires'e dikmişti. "Tamam. Ona biraz zaman verelim."

"O parmaklıklara her ne yapacaksan..." dedi Kieran Nektas'a, hançeri elindeydi, onu kullanmakta tereddüt etmeyeceğini biliyordum. "Bir an önce yapmanı tavsiye ederim."

"Yapmaya çalışıyorum." Nektas parmaklıklardan geri çekildi.

Ires'in gövdesinden bir ürperti geçti. Tüyleri diken diken oldu, Poppy elini üstünden çekmedi, sonunda Ires karnının üstüne yattı. Kulakları hafifçe kımıldadı. Sağ tarafımızdan gelen parlak mavi bir ışık odayı aydınlattı... draken ateşi. Nektas şekil değiştirmemişti. Değiştirseydi odada devasa bir draken olduğunu hissederdik. Merak ediyordum ama gözlerimi Ires ve Poppy'den ayırmaya cesaret edemiyordum.

Ires titremeye başladı, odayı kızgın metal kokusu sarmıştı. Ires'in gözlerinden gümüş rengi bir ışık saçıldı. Kürkü yok olmaya, altın rengi bir deri belirmeye başladı. Kasları küçüldü, kemikleri çatırdayarak şekil değiştirdi. Neredeyse Nektas'ın saçları kadar uzun, kızıla çalan kahverengi saçlar belirdi. Diğer kolumu Poppy'ye doladım, onu sıkıca tuttum, babası dönüşmeye devam ediyordu. Sanki dönüşüme karşı koymaya çalışıyordu. Belki de karşı koyan içindeki hayvandı. Dönüşüm bir dakikadan az sürdü ama acı verici bir süreç gibi görünüyordu, oysa Kieran ve diğerleri şekil değiştirirken acı çekmezdi. Sanki tırnakları geri çekilirken Ires her birinin etine battığını hissediyordu.

Ires'in üstünden tekrar parlak bir ışık dalgası geçti, az önce büyük kedinin durduğu kafeste şimdi bir adam vardı. Dizlerinin üstündeydi, iki büklüm olmuştu. Kirli saçlarının arasından omzunu tutan Poppy'nin eline bakıyordu.

Poppy elini kaldırdı, parmaklarını bükerek kolunu geri çekti. Beline doladığım kolumu sıkıca tuttu. "Merhaba" diye fısıldadı.

Tanrı, yemyeşil gözlerini Poppy'ye dikti. Bu gözler neredeyse Poppy'nin gözlerinin bir eşiydi. Gözbebeklerinin arkasındaki gümüş rengi ışık soluktu. Yüzünün büyük bölümü görünmüyordu ama görebildiğim kadarıyla kemikli bir yüzü ve çökük yanakları vardı. Tir tir titriyordu.

"Beni... beni hatırlıyor musun bilmiyorum" dedi Poppy. O da titriyordu. Onu sıkıca tuttum. "Adım Poppy, şey, aslında Penellaphe ama dostlarım bana Poppy diyor. Ben senin..." Sustu, nefesi kesilmişti. Belini okşayıp hafifçe sıktım.

Ires sessizce Poppy'ye bakıyordu, Kieran'ın, benim, hatta tepemizde dikilen Delano'nun bile farkında değil gibiydi. Kesik kesik soluyor, her nefes alışında kemikli omuzları yukarı kalkıyordu.

"Ires" dedi Nektas usulca.

Ires başını çevirip kafesin diğer ucuna baktı. Nektas parmaklıkların büyük kısmını eritmekle kalmamıştı, şimdi Ires'le birlikte kafesin içinde duruyordu.

"Artık yanındayım" dedi draken ondan hiç ummadığım kadar yumuşak bir sesle, ellerini iki yanına sarkıtmıştı. "Seni eve götürmeye geldim."

Ires tekrar ürperdi, gözlerini kapattı. Nektas dikkatle yaklaşmaya başladı.

"Gidip onun için bir şeyler bulmaya çalışayım. Bir battaniye falan" dedi Kieran sert bir sesle.

"Teşekkür ederim." Poppy başını çevirip yanağını göğsüme yasladı. Gözleri ıslanmıştı. Yüce tanrılar, şimdi Ires'in duygularını okumaya başladıysa onda hangi duyguları algıladığını hayal dahi edemiyordum.

Aslında edebiliyordum.

Ires şu anda karmaşık duygular içindeydi. Rahatlamıştı ama aynı zamanda kafası karışıktı, muhtemelen nedeni açlıktı; onu aç bırakmışlar, tanrılar bilir başka neler yapmışlardı. Dehşet içinde olmalıydı. Ben her iki defasında da kurtarılışımın bir rüya olmasından korkmuştum. Herhalde uyanıp hiçbirimizi orada göremekten korkuyordu. Sadece *Isbeth*'i görmekten. *Onları*. Onunla alay edenleri. Onu korkutanları. Bunun bir illüzyon olmadığından ve ona yardım edenlere zarar vermekten korkuyor olmalıydı.

"Bu bir rüya değil" dedim.

Ires başını çevirdi, darmadağın saçlarının arasından gözlerime baktı.

Başımı salladım, parmaklarımla Poppy'nin gözlerindeki yaşları sildim. "Bu gerçek. Hepsi bitti. O öldü. Isbeth. Ondan kurtuldun.. tüm bunlardan kurtuldun."

Ires derin bir nefes aldı. Yutkundu. Dudaklarının kımıldadığını gördüm ama ağzından sadece hırıltılar döküldü, konuşabilmek

için vücuduyla zihni arasında iletişim kurmaya çalışıyor gibiydi. Kim bilir en son ne zaman konuşmuştu.

Kieran geri döndü, elindeki kırmızı-siyah bayrağı Nektas'a uzattı.

Draken başını sallayarak teşekkür etti, sonra Ires'in yanına diz çöktü. Kumaşı yavaşça Ires'in omuzlarına örttü. Tanrı sanki kumaşın altında çöküvermişti ama az sonra zayıf bir el belirdi, incecik parmaklar bayrağın kenarını kavradı. Ires bayrağı sıkıca tuttu, bu küçücük bir hareketti ama hiç yoktan iyiydi.

"Biliyorum" dedi Ires boğuk bir fısıltıyla. Diğer elini kaldırıp parmaklıkların arasından dışarı uzattı. "Kim olduğunu... biliyorum."

Poppy irkilerek geri çekildi, bir an kaskatı kesildikten sonra öne eğildi. "Tamam" diye fısıldadı, sesi titriyordu. Bir kolunu kaldırıp elini Ires'in eline doğru uzattı. Parmakları birbirine dolandı. Poppy'nin omuzları gevşedi. "Tamam."

Poppy'nin başının arkasına bir öpücük kondurdum, Ires hafifçe Poppy'nin elini sıktı. Baba. Kız. Birbirlerine yabancı olmalarının bir önemi yoktu.

"O... o nerede?" diye fısıldadı Ires, Poppy'nin elini bırakmadan. "Diğer... kızım."

"Millicent mi?" Poppy yutkundu. "Burada değil ama..."

"Millicent iyi. Abimin yanında." Malik'in onu bulup bulmadığını bilmiyordum, bulmasının ikisinin hayrına olup olmayacağını bile bilmiyordum. Bu, Ires'in bilmesi gerekmeyen bambaşka bir meseleydi.

Tanrı derin bir iç geçirerek başını Nektas'a çevirdi. "Özür dilerim..."

"Şu anda buna hiç gerek yok" diye sözünü kesti Nektas. "Seni eve götürmem gerekiyor. İyi değilsin."

Kieran soran gözlerle bana baktı, başımı iki yana salladım.

"Hayır... var. Böyle olacağını... bilmiyordum. Bilseydim... onu yanımda getirmezdim." Ires öksürdü, titriyordu. "Özür dilerim."

Jadis. Nektas'ın kızından bahsediyorlardı. Kahretsin.

"Jadis..." Ires güçlükle nefes alıyordu, eli Poppy'nin elinden kayıp gevşekçe yanına düştü. Poppy uzanarak parmaklıkları tuttu.

"Nerede olduğunu... biliyorum. Söğüt..." Ires yeniden derin bi nefes aldı.

"Söğüt mü?" dedi Nektas, yüzü gerilmişti.

"Söğüt Ovaları" diye haykırdı Poppy. "Oradaki kasabadan m bahsediyorsun?"

"Evet. Jadis... orada. Özür dilerim. Çok... yorgunum. Belki de..." Ires birden kendinden geçti. Tam düşecekken Nektas onu son and yakaladı.

"Hayır!" Poppy ayağa fırlayıp parmaklıklara yapıştı. "İyi mi?"

"Sanırım." Nektas avucunu baygın tanrının alnına koydu.

"Ona yardım edebilirim" dedi Poppy, elini yine parmaklıkların arasından içeri uzatmıştı. "Sadece ona dokunmam gerekiyor. Onu iyileştirebilirim."

"Bu, bir başkasının iyileştirebileceği bir şey değil. Ires iyi" dedi Nektas hemen. "Sadece bayıldı."

"Bayılmak nasıl iyi bir şey oluyor?" dedi Poppy. "Bana hiç de iyiymiş gibi gelmedi."

"Çok uzun süredir beslenemediği belli." Nektas Poppy'yi sakinleştirmeye çalıştığı halde dudaklarını öfkeyle birbirine bastırmıştı. "Şu anda çok güçsüz."

"Sorunun bundan ibaret olduğuna emin misin?" Poppy'nin endişesi içimi burkuyor, beni boğuyordu.

Nektas baygın tanrıyı göğsüne yasladı. "Sadece eve gitmes gerekiyor, orada yeraltına çekilebilir. Burada olmaz" dedi. "Gölg taşı varken olmaz."

"Peki. Tamam öyleyse." Poppy derin bir nefes alarak parmaklıkları bıraktı. "Galiba Söğüt Ovaları'ndan bahsediyordu. Oras başkentin doğusunda, biraz kuzeye doğru. Askerlerin çoğu orad talim görüyor. Birkaç da tapınak var, eğer onlar da..." Poppy bi adım geriledi, elini başına götürdü. "Vay canına."

"Ne oldu?" Hemen yanına gidip kollarından tuttum.

"Bilmiyorum." Poppy kaşlarını çattı. "Bir an başım döndü."

"Çok solgunsun." Kieran'a baktım. "Rengi iyice soldu, değil mi?"

Kieran başını salladı. "Evet."

"Herhalde başım ağrıdığı içindir" dedi Poppy. "Biraz önce başladı."

"Neden söylemedin?" diye sordum sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, oysa kendimi hiç de sakin hissetmiyordum.

"Çünkü sadece bir baş ağrısı" dedi Poppy ağır ağır.

"Sadece baş ağrısı mı?" dedim aval aval. "İlkellerin başı ağrır mı?" Nektas'a baktım. "Öyleyse cidden çok kötü."

"Bazen ağrır" dedi draken. "Ama bir nedeni olması lazım."

Baş ağrısının zaten her zaman bir nedeni yok muydu?

Kieran elini Poppy'nin yanağına koydu. "Teni şimdi daha soğuk." Yüzü gerildi. "Hayli soğuk."

Poppy bir Kieran'a bir bana baktı. "Ne? Üşümüyorum ki."

Diğer yanağına dokundum, Poppy eliyle çenesini yokladı. Birden moralim bozuldu. Teni buz gibiydi, soğuk demek hafif kalırdı. Birden aklıma geldi. "Beslenmeye ihtiyacın var mı?"

"Sanmıyorum" dedi Poppy ellerimizi iterek. "Tenimin soğuk olmasının nedeni de yeraltında oluşumuz."

"O yüzden olduğunu sanmam" dedi Kieran.

Ben de aynı fikirdeydim. "Yeraltına inmeden önce de soğuktun."

Poppy ikimize de bıkkınlıkla baktı. "Çocuklar, endişenizi anlıyorum ama buna hiç gerek yok. Düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Katılmıyorum" dedim. "Kimse senden daha önemli değil."

"Cas" dedi Poppy gözlerini kısarak, bu gözler şimdi gölgelenmişti. Gözlerinin altı mor mor olmuştu.

"Poppy uyudu mu?" diye sordu Nektas. Poppy kaşlarını iyice çattı. "Dün gece uyudum."

"O tür uykudan söz etmiyorum." Nektas baygın tanrıyı kollarına aldı. "Derin uykuya girdin mi? Yükseldikten sonra kendinden geçtin mi?"

"Hayır." Poppy yüzünü buruşturdu.

"Başta biraz uyudu aslında ama onun nedeni..." Kieran, Ires'e baktı; sonra tanrı baygın olduğu halde fazla ayrıntıya girmemeye karar vermiş olacak ki, "Hayır" dedi, "o şekilde uyumadı."

"Vay be." Nektas ağzını çarpıttı. "Yani Yükseliş ve Ayrılış evrelerini uykuya dalmadan tamamladın, öyle mi?"

"Evet. Yani sadece kısa bir süreliğine bayıldım" dedi Poppy. "Ama bunu zaten biliyorsun."

"Bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmadım" diye homurdandı Kieran.

Ben de hoşlanmamıştım.

"Kötü bir zamanlama" diye homurdandı Nektas.

Gerildim. "Neymiş o?"

"Her an gerçekleşebilecek şey."

"Biraz daha açık konuşsana" dedim öfkeye kapılarak.

"Ben iyiyim" dedi Poppy, Nektas'a dönerek. "Lütfen onu kafesten çıkarabilir miyiz?"

Nektas başını salladı. "Zaten ben de öyle yapmayı planlıyorum ama sanırım sen otursan iyi olacak."

"Onu dinlemelisin" dedi Kieran gözlerini Poppy'ye dikerek. Poppy'nin göz altları şimdi daha da morarmıştı.

"Lütfen benim için endişelenmeyin" dedi Poppy. "Kendimi gayet..." Birden susarak elini şakağına götürdü.

"Başın mı?" Poppy'yi omuzlarından tutup kendime çevirdim, derin bir korkuya kapılmıştım.

Poppy gözlerini sımsıkı yummuştu. "Evet, sadece baş ağrısı. Ben..." Birden dizlerinin bağı çözülüverdi.

"Poppy!" Onu belinden yakaladım, Kieran da hemen fırlayıp başını arkadan tuttu. "Gözlerini aç." Elimi yanağına koydum, yüce tanrılar, buz gibiydi. Kolumu bacaklarının altından geçirip onu kucağıma aldım. "Hadi. Lütfen..."

"Ne kadar yalvarırsan yalvar uyanmayacak."

"Bu da ne demek oluyor?" Kieran başını hızla Nektas'a çevirdi.

"Şu demek oluyor, Poppy'nin Ayrılış evresini tamamladığını sanmakla yanılmışım. Şimdi Ayrılış'ı tamamlamak için o derin uykuya daldı" dedi Nektas. "Bu kadar uzun sürmesine, hatta Poppy'nin erken uyanmasına şaşırdım. İçindeki ether çok güçlü olmalı. Bu yüzden de..."

"İçindeki ether umurumda değil" diye hırladım. "Ona ne oluyor?"

"İçindeki ether'i umursasan iyi edersin, özellikle de bir ilkelle Birleşme'yi gerçekleştirdiğin için. Ama şu anda bunun bir önemi yok" dedi Nektas aşırı sakin bir sesle. "Poppy de babası gibi derin uykuya daldı. İlkeller, hatta tanrılar, Ayrılış'ı tamamladığında böyle olur. Ya da zayıf düştüklerinde ve güçlerini yeniden toparlayamadıklarında. Yaralansa ya da bir tehlike atlatmış olsa bilirdiniz."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Kieran dönüp Poppy'ye baktı, Delano mızıldanarak yanımda dört dönüyordu. "Nereden bileceğiz ki?"

"Toprak onu korumaya çalışırdı" dedi Nektas. "Poppy de..."

"Toprağın içine girecekti" diye mırıldandım; Poppy, Çorak Topraklar'da yaralandığında yerden fışkırarak onu sarmaya çalışan kökleri hatırlamıştım. O zaman ne olduğunu anlayamamıştık.

"Poppy uyuyor" dedi Nektas tekrar. "Hepsi bu."

Hepsi bu mu? Poppy'ye baktım. Yanağı göğsüme yaslanmıştı. Göz altlarındaki morlukları ve buz gibi tenini saymazsak gerçekten uyuyor gibiydi. "Peki ne kadar?.." Hafifçe öksürdüm. "Ne kadar uyuyacak?"

"Bunu bilemem. Ayrıca evet, ikinizin de bundan hoşlanmadığını biliyorum" dedi Nektas, Kieran hafifçe homurdandı. "Bir gün de sürebilir, birkaç gün de. Belki bir hafta. Herkeste farklıdır ama muhtemelen bedeni şimdi sürece ayak uydurmaya çalışıyor. Ayrılış'ı tamamlayınca uyanacak."

Kieran elini saçına götürerek söylendi. Poppy'ye baktım, göğsümdeki basınç artıyordu. Kieran ve benim Birleşme esnasında kurduğumuz bağ sayesinde hissettiğimiz şey bu muydu? Poppy'nin derin bir uykuya yatacağını mı hissetmiştik? Günlerce uyanmayacağını. Belki de bir hafta boyunca.

"Yüce tanrılar" dedim, kendimi çaresiz hissediyor ve bundan nefret ediyordum.

"Onu rahat bir yere götürüp bekleyin. Tek yapabileceğiniz bu" dedi Nektas. "Ben Ires'le ilgilenirim."

Rahat bir yer mi? Burada? Kieran'la birbirimize baktık. Poppy, Wayfair'in hiçbir yerinde rahat olamazdı ama başka seçeneğimiz var mıydı?

"Bir yer buluruz" dedi Kieran her zamanki rolüne bürünerek. Mantığın sesi. İşler sarpa sardığında sakin kalan ve moral veren kişi. Ama bunun çoğu zaman sahte bir görünüş olduğunu biliyordum. Gitmek üzere döndüm.

"Bilmeniz gereken bir şey var" dedi Nektas, birden olduğumuz yerde kaldık. "Ayrılış'ın sonunda gerçekleşen uykunun... beklenmedik ve kalıcı yan etkileri olabilir."

Bir el sanki kalbimi sıktı. İçim ürperdi. "Ne gibi?"

"Hafıza kaybı olabilir. Kim olduğunu ve çevresindeki kişileri hatırlamayabilir" dedi Nektas.

O görünmez el...

Kalbimi eziyordu.

Kieran irkilerek bir adım geriledi. "Yani Poppy..." Sakinliğini yitirmeye başlamıştı. "Kim olduğunu hatırlamayabilir mi? Bizim kim olduğumuzu?"

"Evet ama bu son derece nadir rastlanan bir durumdur. Sadece iki kez olduğunu hatırlayabiliyorum" dedi Nektas gergin bir sesle. "Siz yine de böyle bir ihtimale karşı hazırlıklı olun."

Peki bu ihtimal gerçekleşirse ne yapacaktık? Kieran gözlerime baktı. Yutkundum. "Ya böyle bir şey olursa?"

Nektas uzun müddet cevap vermedi. "O zaman Poppy kendisi için de sizin için de bir yabancı olacak."

Kieran gözlerini kapattı.

Ben kapatamadım. Poppy'ye baktım. O benim kalbimdi, her şeyimdi. Kim olduğunu bilmediğini, *bizi* hatırlamadığını düşünemiyordum bile.

"Onunla konuşun." Nektas'ın sesi yumuşadı. "O derin uykuya daldığında Nyktos öyle yapmıştı. Nyktos'u duymuş muydu bilmiyorum ama bence işe yaramıştı." Nektas başını eğip Ires'e baktı. "Faydası olmuştu."

Başımı salladım, draken'a arkamı döndüm. Ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini sormam gerektiğini biliyor-

dum. Bence dönecekti. Kızı bu diyardaydı ama ben tek hedefe odaklanmış bir alçak olduğumdan tek önceliğim Poppy'yi rahat edeceği bir yere götürmekti. Nektas'ı ve kızını düşünmüyordum. Poppy'nin babasını, devirdiğimiz tahtı, henüz sadece teknik anlamda olsa da fethettiğimiz krallığı düşünmüyordum. Bunların hepsi önemliydi ama hiçbiri umurumda değildi.

Poppy'yi yeraltı labirentinden birinci kata taşıdım, kalbim sakin ve düzenli atıyordu çünkü Poppy'nin kalbinin ritmine uymuştu. Kendime bunu hatırlatıp duruyordum. Kieran önden gidiyor, Delano da hemen yanımda yürüyordu. Bunun dışında her yeri bulanık görüyordum. Tek bildiğim Kieran'ın kaledeki görevlilerden biriyle alçak sesle konuştuğuydu, dar merdivenlerden çıkarken de Emil'in sesini duyar gibi oldum. Kaç kat çıktığımızın farkında değildim. Sadece beyaz badanalı duvarlar ve birkaç pencere vardı, sonunda kalın, siyah perdelerle çevrili bir koridora girdik. İleride bir kapı açıldı, Kieran'ın peşinden karanlık bir odaya girdim. Kieran doğruca bir yatağı çevreleyen iki büyük pencereye gitti, sırmalı perdeleri tutup asılarak yerinden çıkardı.

"Burası bir misafir odası" dedi perdeleri bir kenara atarak. "Uzun süredir kullanılmamış ama daha yeni temizlenmiş."

Etrafıma bakındım, pencerelerden hafif bir esinti geliyordu. Odaya birkaç kanepe ve koltuk yerleştirilmişti, bir de banyosu vardı. İşimizi görürdü.

Ben Poppy'yi yatağa götürürken Kieran da peşimden geldi. Krem rengi battaniyeyi tutup aşağı çekti. Poppy'yi bırakmak istemiyordum. Sanki fiziksel olarak bunu yapabilecek durumda değildim. Onu yatağa yatırırken kollarım titriyordu.

"Hiç kımıldamadı" dedim kollarımı Poppy'nin altından çekerken. Yanına oturup başımı iki yana salladım. "Gözkapakları bile hiç oynamadı."

"Her şey yolunda gidecek" dedi Kieran, Delano yatağa sıçrayıp Poppy'nin diğer tarafına, kalçasının yanına yattı, kafasını ön bacaklarının üstüne koydu. Gözünü kapıya dikmişti. "Nektas'ın bize yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

"Bu daha iyi hissetmeni sağlıyor mu?"

"Elbette hayır."

Dudağımı ısırdım, başımı iki yana sallayıp duruyordum. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. "Poppy böyle savunmasız durum dayken bu berbat yerde olmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Çalışanların bu kata çıkmasına bile izin vermeyeceğim" ded Emil. kapıdan.

Atlantialıya baktım. Demek sesini gerçekten duymuştum ama peşimizden geldiğini fark etmemiştim. Kahretsin. Kendimi toplamam gerekiyordu. "Teşekkürler."

Emil altın sarısı gözlerini Delano'ya çevirdi. "O da öyle."

Başımı salladım. Poppy o kadar... cansız görünüyordu ki. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Poppy üstündeki silahlarla, kan ve kir içindeki ayaklarla rahat edemezdi. Omzumun üstünden banyoya bir göz attım. "Hisa buralarda mı?" diye sordum, tahtı muhafızlarının komutanından bahsediyordum.

Kieran başını salladı. "Poppy'ye giyecek bir şeyler bulabilir mi diye sormamı ister misin?"

"Evet." Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim, Poppy'nin bacağındaki kayışa uzanıp çözmeye başladım. Nedense bu işle uğraşmanın sakinleştirici bir yanı vardı. Kafamdaki düşünceleri dağıtıp kim olduğumu, kim olduğumuzu hatırlamamı sağladı. "Emil?"

"Evet" dedi Emil hemen.

"Bir süreliğine görev başında olmayacağız ama adamlarımızdan başka kimsenin nedenini bilmesi gerekmiyor" dedim kayışı ve hançeri Poppy'nin bacağından çekerek. "Öncelikle Wayfair'in güvenli olduğundan emin olmalıyız."

"O işi çoktan hallettim" dedi Emil. "Siz aşağıdayken kurtlar, Hisa ve taht muhafızlarıyla birlikte nöbet tutmaya başladı bile."

"Mükemmel." Kieran kayışı elimden alıp komodinin üstüne koydu. "Abimi... ve Millicent'i bulmamız gerekiyor."

"Naill peşlerinde" dedi Emil.

"İkisinin de..." Kieran'ın gözlerine baktım. "İkisinin de bu kata yaklaşmasını istemiyorum."

"Anladım" dedi Emil. Esprilerini ve alaycı sözlerini bir yana bırakmıştı. Şimdi sırası değildi. "Peki Yükselmişleri ne yapalım? Kalede başka Yükselmiş bulamadık ama Altın Köprü yakınındaki malikânelerde ve Garden District'te birkaç grubun bulunduğunu duydum."

Öldürün. İçimden gelen ilk cevap buydu. İşlerini hemen bitirin. Poppy'nin elindeki kara bir lekeyi temizledim, hayır, Poppy öldürülmelerini istemezdi. Özellikle de şimdi, içlerinden hiçbirinin bize doğru koştuğunu söyleyemeyeceğim için. "Evlerinden çıkmalarına izin vermeyin." Kelimeler ağzımda kül tadı bıraktı. "Biz onlara ne yapacağımıza karar verene kadar kimse Yükselmişlere zarar vermesin."

"Tamam" dedi Emil. Biraz düşündü. "Peki ya baban?"

Hassiktir. Babamı ve Padonia'daki diğerlerini düşünmemiştim bile.

"Ona haber göndermeliyiz." Kieran yanımıza diz çökmüştü. "Durumu anlatmalıyız. Tabii Poppy'den bahsetmemize gerek yok."

"Bence de." Derin bir nefes aldım, babamın başarıya ulaştığımızı haber alır almaz yola çıkacağını biliyordum. Poppy o zamana kadar uyanır mıydı acaba? Aklıma Poppy'nin arkadaşı geldi. "Tawny de babamla birlikte gelsin."

"Peki Carsodonia halkı?" dedi Emil az sonra. "Şu anda kendi istekleriyle evlerine kapanmış durumdalar ama bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

Hayır, ben de sanmıyordum.

Onları ne yapacağımız güzel bir soruydu. "Çoğu, hayatını bizim birer canavar olduğumuza inanarak geçirdi. Korkacaklardır. Onlara bir açıklama yapmamız gerekecek."

Kieran başını salladı. "Sanırım buna gerek kalmadan önce biraz zamanımız var."

"Onu da zamanı gelince düşünürüz" dedim keyifsizce gülerek, elimin tersiyle çenemi ovaladım. "Malik'i muhakkak bulmalıyız. Buradaki Alçalmışlar hakkında çok şey biliyor."

"Faydaları dokunabilir." Kieran başını Emil'e çevirdi. "Başka bir şey var mı?"

"Aklıma başka bir şey gelmiyor ama eminim beş dakika sonr gelir." Emil geri çekildi, sonra birden durdu. "Aslında bir saniy sürdü."

Hafifçe gülümsedim.

"Onu buldunuz mu?" dedi Emil. "Poppy'nin babasını?"

"Evet." Bu kez daha içten gülümsedim. "Nektas onu... eve gö türecek."

"Nektas" dedi Emil hafifçe ıslık çalarak. "Amma büyük bi draken."

Boğuk bir kahkaha attım. Evet, gerçekten öyleydi.

"Ayrıca aklıma başka bir şey daha geldi" dedi Emil, Kieran sınt ti. "Atheneum'da patlama gibi bir şey oldu. Şu anda araştırılıyor."

"Gerek yok" dedim Poppy'nin soluklarını sayarak. "O, tanrıç Penellaphe'ydi."

"Nasıl yani?" dedi Emil tiz bir sesle.

"Doğru duydun" dedi Kieran. "Tanrılar uyanıyor. Penellap he, Atheneum'un altında uyuyordu." Bir an sustu. "Burada ya da Solis'in herhangi bir yerinde başka tanrılar da uyanabilir, belki de çoktan uyanmışlardır."

"Vay be. Tamam. Önemli bir şey değilmiş canım, gayet normal ve beklenen bir durum" dedi Emil yavaşça. "Ben... herkese haber veririm. Bu haberi duyunca tek bir soru sormamaları ve aşırı tepki vermemeleri için de elimden geleni yaparım." Emil gitmek üzere döndü.

"Emil?" İyice arkama dönüp dikkatle Emil'e baktım. Kapıda durduğunu görüyordum ama göğsüne saplanan mızrağı aklım dan çıkaramıyorum. "Sen nasılsın?"

"Şey..." Emil zırhındaki yırtıklara baktı. Yutkundu, sonra Poppy'ye baktı. "Hayatta olduğum için mutluyum. Uyandığı za man ona sonsuz bir bağlılık ve hayranlık duyduğumu söyle."

Gözlerimi kıstım.

Emil göz kırpıp gitti.

"Şerefsiz" diye mırıldandım Poppy'ye dönerek. Ona hiçbir şey söylemeyecektim.

Kieran güldü ama çabucak sesini kesti. Yüce tanrılar, Poppy uyurken onu seyrettiğimizi görse sinir olurdu. Uyanınca herhalde birimizi ya da ikimizi birden bıçaklardı. İçimden gülmek geldi ama beceremedim.

"Poppy'yi merak etme. Uyanacak ve kim olduğunu hatırlayacak. Bizi de hatırlayacak." Kieran elini omzuma koydu. "Sadece beklememiz gerek."

"Evet." Yoğun duygular yüzünden boğazım tıkanıyor, göğsüm sıkışıyordu.

Kieran omzumu sıktıktan sonra elini çekti. Hafifçe öksürdü. "Sence Nektas ether'den ve bir ilkelle birleşmiş olduğumuzdan bahsederken ne demek istiyordu?"

Çenemi ovuşturdum, Kieran'ın neden bahsettiğini hatırlamak biraz zamanımı aldı. "Ben onu tamamen unutmuştum. Hiç bilmiyorum. Tabii Nektas da bir açıklama yapmadı."

"Draken'ın muğlak konuşmalar konusunda son derece yetenekli olduğunu düşünmeye başladım" diye homurdandı Kieran.

Boğuk bir kahkaha attım. "Evet ama hepimizin aklında daha önemli meseleler vardı."

Hâlâ vardı.

"Poppy'yle konuşun." Kieran'a baktım. "Nektas böyle demişti."

"Evet."

Ama Poppy'ye ne anlatacaktım? Başımı iki yana sallayarak Poppy'nin yüzüne baktım. Ben tüm varlığım parçalanıyormuş gibi hissederken o çok huzurlu görünüyordu. Parmaklarımı soğuk yanağında gezdirdim. *Onunla konuşun.* Şakağından başlayan yara izini okşarken nedense onu ilk kez peçesiz gördüğüm ânı düşündüm.

Sonra da onu ilk gördüğüm ânı.

Nektas'ın kastettiği böyle bir şey miydi bilmiyordum ama hiç yoktan iyiydi. Derin bir nefes aldım, Kieran Poppy'nin gömleğinin kolunu düzeltiyordu. "Sana hiç Masadonia'dayken neler olduğundan bahsetmiş miydim?" dedim Poppy'ye; Kieran ve Delano'nun gözlerini bana çevirdiğini hissedebiliyordum. "Hatırlamıyorum ama özel koruman olmadan önce neler yaşadığımı anlattığımı san-

mıyorum. Yaptığım her şeyi." Bu kez daha derin bir nefes aldım çünkü pek çok şey yapmıştım. "Ve senin sayende her şeyin nasıl değiştiğini, benim nasıl değiştiğimi."

Bir saç tutamını Poppy'nin kulağının arkasına attım. "Ama nereden başlasam?" Hafızamı yokladım. Önce tüm hatırladıklarım bulanıktı. Ama sonra... "Sanırım Sur'dan başlayacağım."

Sur

Sur'a doğru esen serin rüzgâr yazdan kalan son sıcağı da alıp götürüyordu. Gecenin karanlığında yaklaşan karlı günlerin kokusu vardı.

Sadece bu da değildi.

Ayağımı kenara dayayıp aşağıya, Masadonia denen çöplüğü çevreleyen devasa duvarın gölgesindeki harabe binalara baktım. Grinin ve kahverenginin kasvetli tonlarına boyanmış olan is içindeki evler üst üste yığıldığından sokaklarda arabalara geçmek için pek az yer kalmıştı, burada insanların lağım ve çürüme kokusundan başka bir şey soluyabilmesi mümkün değildi.

Bir de ölüm.

Sur'un etrafında daima ölüm kokusu vardı.

Dudaklarımı tiksintiyle bükerek Aşağı Mahalle'deki dizi dizi evleri gözden geçirdim. Meşalelerle ve elektrik yerine gazla çalışan, gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç sokak lambasıyla aydınlanan sıkışık binalar her an yıkılacak gibi görünüyordu. Anlaşılan Masadonia'yı yöneten Dük ve Düşes Teerman temiz hava, elektrik ve musluk suyu gibi lüksleri sadece zenginlerin hak ettiğini düşünüyordu.

Masadonia, krallığın en eski şehirlerinden biriydi, İki Kralın Savaşı'ndan ve Kan Tacı'ndan önce, içeride yaşayanların kötülük-

lerinin neticelerini dışarıda tutmak için daha şehirlerin ve köylerin etrafına surlar dikilmeden önce, ölümlüler diyarının tamamına Atlantia'nın hükmettiği zamanlarda burasının güzel bir şehir olduğuna emindim. Halkım diyarın iyiliği için Skotos Dağları'nın doğusuna çekilmeden önce.

Ne var ki bu bir işe yaramamıştı.

Şimdi Skotos Dağları'nın batısındaki her yerde hüküm süren Yükselmişler usta revizyonistlerdi, kendilerini kahraman ilan edip Atlantislileri lanetleyerek tarihi yeniden yazmışlardı. Ölümlüleri tanrılar tarafından görevlendirildiklerine inandırmayı başarmışlar ve kendilerini şimdi Solis Krallığı diye adlandırdıkları toprakların yöneticisi tayin etmişlerdi.

Birden Aşağı Mahalle'nin karanlıklarında bir çığlık yankılandı.

O kötülük içeri girmeyi başaramamıştı. Şimdi ölümlülerin arasında yaşıyordu.

Belimdeki kılıcın sapını sıkıca tutarak Teerman Kalesi'nin dibinde yer alan Radiant Row'un ışıklarına baktım. Artık buradaki tek güzel yer Dilek Korusu'nun ötesinde, Masadonia'nın seçkinlerinin geniş araziler üzerindeki büyük malikânelerde yaşadığı yerdi. Bunların çoğu Yükselmişlerdendi. Sadece birkaçı miras aldıkları zenginliğin nimetlerinden faydalanan ölümlüler. Büyük ihtimalle de Yükselmişlerin tam olarak *ne* olduğunun farkındaydılar.

Aslında vampirlerin yönettikleri halka daha iyi davranması beklenirdi çünkü onlar olmadan kuruyup giderlerdi. Ne var ki Yükselmişler empati kadar, öngörüden de yoksundular. Halka sığır sürüsü muamelesi yapıyor, kesim zamanı gelene dek onları kötü koşullarda tutuyorlardı.

"İnsan kokulara da seslere de asla tam olarak alışamıyor." Ses beni daldığım düşüncelerden kopardı. "Tabii Aşağı Mahalle'de büyümediysen."

Başımı Pence'e çevirdim. Sarı saçlı muhafız ancak yirmi bir-yirmi iki yaşında görünüyordu. Sur'da kalmaya devam ederse daha fazla yaşayacağını da pek sanmıyordum. Çoğu muhafıza böyle olmuştu. "Sen orada mı büyüdün?"

Pence meşalenin ışığında başını salladı, çarpık çurpuk dişler gibi sıralanmış olan evlere baktı. Cevabı beni şaşırtmamıştı. Doğuştan zengin değilseniz Solis'te fazla seçeneğiniz yoktu. Ya ana-babanız gibi çalışıp kıt kanaat geçiniyor ya da Kraliyet Ordusu'na katılıyor ve Sur'dan ayrılıp kraliyet muhafızlarında bir pozisyona geçecek kadar hayatta kalan talihlilerden biri olmayı umuyordunuz.

Birkaç bağırtı duyulunca Pence kaşlarını çattı, sesler Hisar'ın yakınındaki alandan, paranın kumarhanelerde ve zevk bataklarında harcandığı bölgeden geliyordu. Neler olduğunu ancak tanrılar bilirdi. Pazarlıkta mı anlaşamamışlardı? Yok yere bir cinayet mi işlenmişti? Yoksa bağıranlar Yükselmişler miydi? Olasılıklar sonsuzdu.

"Ya sen?" diye sordu Pence.

"Doğuda bir çiftlikte büyüdüm." Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüvermişti, bunun nedeni hem gerçekten de doğudan –uzak doğudan– gelmiş olmam hem de yalan söylemekte de öldürmekteki kadar usta olmamdı.

Pence'in kaşları daha da çatıldı. "Başkentten geldiğini duymuştum."

"Carsodonia'daki Sur'da görevliydim." Bir yalan daha. "Ama oralı değilim."

"Ah." Pence'in yüzü gevşedi, tekrar Aşağı Mahalle'ye ve bacalardan yükselen dumanlara bakmaya başladı.

Fazla üstelememesi beni şaşırtmamıştı. Ölümlülerin çoğu genelde hiçbir şeyi sorgulamazdı. Nesillerdir kendilerine söylenen her şeyi kabul edecek şekilde yetiştirilmişlerdi. Yükselmişlere minnet duyabileceğim tek şey de buydu. Bu sayede işim kolaylaşıyordu.

"Bahse girerim Carsodonia buraya hiç benzemiyordur" dedi Pence gıpta dolu bir sesle.

Neredeyse gülecektim. Başkent de tıpkı Masadonia gibiydi, hatta daha da beterdi. Ama espri yapma isteğimi bastırdım. "Stroud Denizi kıyıları... çok güzeldir."

Pence gülümseyince daha da gençleşmiş gibi oldu. "Hayatımda hiç deniz görmedim."

Büyük ihtimalle hiçbir zaman da görmeyecekti.

Göğsümü ve midemi saran bir sızı beslenmem gerektiğini aklıma getirdi.

"Ama kardeşim görecek" diye ekledi Pence gülümseyerek. "Owen, ikinci oğullardan biri."

İçimdeki sızı yerini öfkeye bıraktı ama duygularımı bastırarak yeniden Aşağı Mahalle'ye baktım. "Öyleyse kendisi bir lord."

"Evet. Kalede. Lord olmayı öğrenmek için on üç yaşından beri orada."

Gülümsedim. "Lord olmak nasıl öğreniliyor ki?"

"Herhalde hangi çatalla kaşıkla yiyeceğini falan öğretiyorlar. Bu tür havalı şeyler işte." Pence hırıltılı bir sesle gülünce Hisar'da ve Aşağı Mahalle'de yaygın olan pek çok hastalığın birinden daha yeni kurtulduğunu hatırladım. "Herhalde tarih ve görgü kuralları derslerinden içi baymıştır, ne kadar şanslı olduğunun farkında değildir."

"Şanslı mı?" Pence'e baktım.

"Evet ya. Bütün ikinci oğullar ve kızlar şanslıdır." Pence kılıcının sapını düzeltti. "Hiçbir zaman Sur'un üstünde olmak ya da ötesine geçmek konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak. Kendini kurtardı Hawke. Gerçekten başardı."

Aptalın yüzüne bakakaldım; hayır, aptal değildi. Pence eğitimli olmayabilirdi –varlıklı değillerse birinci oğulların ve kızların hiçbiri eğitim görmüyordu– ama aptal da değildi. Sadece Kan Tacı'nın yalanlarıyla beslenmişti. Elbette bu yüzden de kardeşinin on üçüncü doğum gününde, lanet olası Ayin esnasında, Kraliyet Sarayı'na verilmesini şans olarak nitelendiriyordu; bu, bütün ikinci oğulların ve kızların başına geliyordu. Sarayda yetiştiriliyorlar, bir müddet sonra da tanrıların lütfuna erişiyorlardı. Yükseliyorlardı. Ama Owen'ın üçüncü oğullardan ve kızlardan daha şanslı olduğunu düşünüyordum çünkü bunlar krallığın çeşitli yerlerindeki tapınaklarda tanrılara hizmet etmeleri için daha bebekken teslim ediliyordu.

Dişlerimi sıktım. İnsanların Yükselmişlere olan inancı güçlüydü, değil mi? Aslında lordlar ve leydiler yükseldikleri zaman tan-

rılardan hiçbir şey almıyordu ve o bebekler tanrılara hizmet etmeleri için yetiştirilmiyordu çünkü tanrılar yüzyıllardır uyuyordu.

Ama Solis halkının büyük kısmı bunu bilmiyordu, dürüst olmak gerekirse Yükselmişlerin onları nasıl bu kadar inandırdığını anlamak hiç de zor değildi. Dışarıdan bakınca tanrıların Yükselmişleri kutsadığından şüphe etmezdiniz. Çünkü onlara ölümlülerin ancak rüyasında görebileceği güç, uzun ömür, zenginlik ve kudret bahşedilmiş gibi görünüyordu. Halbuki Yükselmişler –Kan Tacı ve onun bütün dükleri ve düşesleri ve Yükselmiş lordları ve leydileri– kutsanmış falan değildi.

Hepsi korkunç bir kâbustu.

Arkamızdan garip bir ses geldi, rüzgâr sesiyle kolayca karıştırılabilecek hafif bir sızlanma, ama Sur'daki herkes o sesi dinlemek üzere eğitilmişti. Uyarıyı. Hep birlikte dönüp Sur'un ötesine, ay ışığıyla yıkanan topraklara baktık.

Duvarın diğer tarafına geçip çorak araziye göz gezdirdim. Toplanan bulutlar Ay'ın büyük kısmını kapatmıştı ama görme duyum Sur'daki diğerlerinden çok daha iyiydi ve aşağıda, tam duvarın dibinde, atların huzursuzca kişnediği yerde, o sesin neyi haber verdiğini gördüm. Sur'un önüne dizilmiş meşalelerin ilerisine, Kan Ormanı'nın kıyısına yoğun bir sis çökmüştü, sisin içinde bir gölge vardı.

Pence yanıma geldi, karanlık araziyi gözden geçirdi. Rengi şimdi daha da soluktu ama sırtındaki yayı indirirken sırtı dimdikti. Muhafız korkuyordu ama bu, cesaretinden bir şey götürmüyordu.

Kan Tacı ne onu ne de aşağıdaki askerleri hak ediyordu, bu askerler şimdi harekete geçmişti. İçlerinden bazıları geri dönmeyecekti.

Kan Ormanı'nda hafif bir çığlık daha yankılandı, sisin içinde ikinci bir gölge daha belirdi. Sonra bir tane daha. Ama sis ne yoğunlaşıyor ne de dağılıyordu. Ortada bir sürü yoktu ama üç Craven da yeterince tehlike yaratıyordu.

"Siktiğimin Atlantialıları" dedi Pence.

Başımı hızla çevirdim, Pence'i surdan atmamak için kendimi zor tuttum, ya da gülmemek için; çünkü vakti gelince kardeşinin

Yükselmesi için o küfrettiği insanların kanı kullanılacaktı, zira tanrılar artık kimseyi Yükseltmiyordu. Kan Tacı bunun için Atlantialıların kanını kullanıyordu.

Ayrıca, Craven'ların halkımla bir ilgisi de yoktu. Ölümlülerin inandırıldığı gibi zehirli öpücüğümüzün ürünü değillerdi. Bu da Kan Tacı'nın kendi suçunu örtmek ve Atlantialılara karşı nefret uyandırmak için uydurduğu yalanlardan biriydi. Ayrım gözetmeksizin önüne gelen herkesi öldüren bu kana susamış yaratıkların tek sorumlusu onlardı.

"Umarım kardeşim yakında Yükselir" dedi Pence yutkunarak. "O zaman daha güvende olur."

Evet, daha güvende olacaktı.

Ayrıca günün birinde Pence'i öldürecek olan başka Craven'lar yaratacaktı.

"Kardeşin şimdi kaç yaşında?" Kan Tacı'nın lordları ve leydileri erişkinliğe girene kadar Yükseltmediğini biliyordum.

"On altısına yeni girdi." Pence gözlerini kıstı. "Bakire'nin Yükselişi sırasında mı Yükselecek, yoksa bekleyecekler mi emin değilim. Ama az kaldı. Yani gerçekten Yükselirse."

Kaskatı kesildim, kılıcı sıkan elimi gevşetmeye çalıştım.

Bakire.

Derin bir nefes aldım, burnuma gelen iğrenç kokuyu görmezden geldim. Bu boktan şehirde olmamın nedeni Bakire'ydi. Yükselişi bu yıl içinde gerçekleşecekti ve herhalde bu, birkaç yüz yıl önce sona eren savaştan beri gerçekleşecek en büyük tören olacaktı.

Anahtar kelime *herhalde* idi. Çünkü Pence Yükselişin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sorgulayacak kadar zekiydi.

Gerçekleşmeyecekti.

Sakin bir sesle sordum, "Neden Yükselişin gerçekleşmeyebileceğini düşünüyorsun?"

"Cidden soruyor musun? Sence Alçalmışlar bir şeylere kalkışmayacak mı?" Yayını indirerek dikkatle yüzüme baktı. "Tahtı ele geçirmek istiyorlar. En azından sorun çıkarmak istiyorlar. Bakire'nin Yükselişini engellemek de bunu yapmanın bir yolu olabilir."

"Bakire'nin Yükselmesinin taht üzerinde neden bu kadar büyük bir etkisi olsun ki?" Pence'e doğru eğildim, benim ve casuslarımın henüz çözemediği bir soruya cevap verebileceğini sanmıyordum.

Pence gözlerini kıstı. "Çünkü Bakire tanrılar tarafından seçildi" dedi, sesi Bakire'den bahseden herkeste olduğu gibi saygı doluydu ve bu saçmalığı dillendiren her orospu çocuğu gibi kendinden son derece emin bir hali vardı. Yalnız, Pence'in ses tonundan bu soruyu sorduğum için biraz alık olduğumu düşündüğü de belli oluyordu.

Neyse ki kendimi yüzüne doğru, "*Neden*?" diye bağırmaktan alıkoyabildim. Bu Bakire neden Seçilmişti? Kan Tacı, Bakire'nin Yükselişinin yeni bir çağ açacağı dışında hiçbir ayrıntı vermemişti. Kimi sorgularsak sorgulayalım, kaç Yükselmişi sorgudan geçirirsek geçirelim bu inancın nereden kaynaklandığını ve Bakire'nin nasıl yeni bir çağın... habercisi olacağını öğrenememiştik.

"Duyduğuma göre dük yaklaşan ayin konusunda endişeliymiş" dedi Pence; az sonra, ince yüzü asılmıştı. "Herhalde etkili bir takım tehditler söz konusu. Karanlık Olan'ın buradaki Alçalmışları kışkırtmasından korkuluyor."

Dük yaklaşan ayin yüzünden tedirgin olmakta çok haklıydı. Hafifçe gülümseyerek yüzümü çevirdim, muhafız herhalde sohbet ettiği kişinin kim olduğunu bilse altına işerdi.

Karanlık Olan.

Kan Tacı yıkılmış bir krallığın prensi olan Karanlık Olan'ın kan dökmeyi ve ortalığı karıştırmayı kafasına koyduğunu iddia ediyordu. Birçokları buna inanıyordu ama sahte kral ve kraliçe, Solis'teki herkesi ikna edememişti. Alçalmışlar, Atlantia Krallığı'nın yıkılmadığını biliyordu. Aksine, savaşı izleyen dört yüz yıl içinde büyümüş ve ordularımızı güçlendirmiştik.

Atlantia Solis'i işgal ederse, ki Atlantia'dakilerin çoğu bunu istiyordu, Solis ele geçirilecekti. Bu esnada binlerce, belki de milyonlarca kişi ölecekti. Bu kahrolası Sur'dan inip Bakire'yi ele geçiremezsem olacak olan tam da buydu.

Çünkü Kan Tacı Solis halkının haberi olmadan Atlantia için çok önemli birini çalmıştı. Sadece prenslerini değil, tahtın varisini de. Prens serbest bırakılmazsa savaş çıkacaktı.

Ayrıca bu kez halkın iyiliği için geri çekilmek yoktu.

Çürümenin Kokusu

Altı muhafız at sırtında yola çıkmış, Sur'a varmalarına fırsat vermeden Craven'ların icabına bakmıştı.

Üçü geri dönmüştü.

Sur'un dışında ölenler genelde cenaze töreni için geri getirilmezdi. Bazen ortada sevdiklerinin yasını tutabileceği bir ceset de kalmazdı. Bunun nedeni de Yükselmişlerin Craven'larla savaşırken kaç kayıp verildiğinin bilinmesini istememesiydi.

Diğer bir deyişle, olanlar üzerinde ne kadar az kontrolleri olduğunu halkın bilmesini istemiyorlardı.

Muhafızlardan birinin Sur'un hemen girişinde attan indiğini görünce gerildim. Adam ayakta zor duruyordu. Derin bir nefes aldım, burnuma çürümenin o ağır-tatlı kokusu geldi. Kahretsin. Gördüğüm şey de aldığım koku da hiç hoşuma gitmemişti, kenara kadar gidip muhafızın dönmesini bekledim.

"Hawke Flynn." Sur'un üstünde fısıldaşanlar, Teğmen Dolen Smyth'in genizden gelen tiz sesini duyunca sustu. "Bu akşam yoklamada yoktun."

Pence, Smyth'in pozisyonunun gerektirdiği şekilde eğilerek selam verdi. Ben vermedim. Onun yerine aşağıda, diğer birkaç muhafızla konuşan siyah saçlı muhafızı izliyordum. "Vardım."

"Seni görmediğimi söyledim" dedi Teğmen Smyth sertçe, tamamen saçmalıyordu. Beni görmüştü. Gördüğünü biliyordum çünkü bana kafamı bir kazığın ucunda görmek istiyormuş gibi bakmıştı. "Öyleyse nasıl orada oluyorsun Flynn?"

"Bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyorum." İzlediğim muhafız yürümeye başlamıştı, huzursuzlanan atını ahıra götürüyordu. Bir an başını yana çevirdi, yüzü ateşin ışığında aydınlandı. Onu tanıyordum. Jole Crain. Gençti. Kahretsin, Pence'den daha gençti. "Bence bu soruyu bir şifacıya sorsan daha iyi olur."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Teğmen Smyth.

"Çünkü beni görmediysen..." dedim, o sırada göz ucuyla Pence'i gördüm. Korkuluk duvarının içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Gözlerinde bir sorun var demektir." Birden teğmene döndüm, zoraki gülümsedim. Kraliyet muhafızının beyaz pelerini zayıf omuzlarının üstünde teslim bayrağı gibi dalgalanıyordu. Smyth kendi pozisyonundaki pek çok kişi gibi diğerlerine üstünlük taslasa da kraliyet muhafızları içindeki o imrenilen yere hakkıyla gelmişti. Sadece güçlü ve yetenekli olanlar Sur'dan çıkabilecek kadar uzun süre hayatta kalabilirdi. "Gözlerini acilen kontrol ettirmeni öneririm."

"Gözlerimde bir sorun yok" dedi sarışın teğmen hışımla, normalde kırmızı olan yanakları öfkeden daha da kızarmıştı.

Onu Sur'dan aşağı atmanın bana hiçbir faydası olmayacağını düşündüm. "Öyleyse beni görmüşsün demektir. Belki de hafızanda sorun vardır."

Öfkeden burun delikleri genişleyen teğmen bana doğu bir adım attı ama birden durdu. Sağ elindeki kılıcın sapını o kadar sıkmıştı ki parmakları bembeyaz olmuştu. Kılıcı çekmedi. Oysa bunu yapmak istediği belliydi. İçgüdüleri onu aptalca bir şey yapmaktan alıkoymuştu. Belki de zekâsı sayesindeydi. Smyth şerefsiz olduğu kadar zekiydi de.

Belki de fazla zekiydi. Fazla dikkatli.

Çünkü ilk günden beri dibimdeydi, her hareketimi izliyor, çok fazla soru soruyordu.

"Bu saygısızlığın rapor edilecek" dedi sonunda, sesi her zamankinden de tiz çıkıyordu. "Komutan Jansen buna ne diyecek göreceğiz."

Bunu duyunca biraz daha gülümsedim. "Göreceğiz."

"Haberin olsun" dedi teğmen çenesini yukarı kaldırarak, "gözüm üzerinde Flynn."

"Pek çok kişinin gözü üzerimde" dedim göz kırparak.

Teğmen Smyth'in omuzları gerildi. Bir şeyler daha söylemek istiyor gibi bir hali vardı ama ne yazık ki vazgeçti, yanımdan geçerken omzuma çarpıp devriye gezmeye devam etti.

Gülerek korkuluk duvarının gölgesine sinmiş olan Pence'e baktım.

"Taşakların tam olarak ne büyüklükte?" diye sordu muhafız.

Sessizce güldüm. "Bildiğim kadarıyla normal büyüklükte."

"Bundan pek emin değilim." Pence elini rüzgârda dağılan saçlarının arasından geçirerek yanıma geldi. "Smyth hıyarın teki."

"Biliyorum."

"Öyleyse dediğini yapacağım da biliyorsundur. Komutana gidecektir."

"Gideceğinden eminim" dedim kılıcımın kayışını düzelterek, bir yandan da muhafızı son gördüğüm yere bir göz attım. "Jole Crain'in koğuşta bir odası var, değil mi?"

"Evet. Üçüncü katta." Pence kaşlarını çattı. "Neden sordun?"

Omuz silktim.

Pence bir müddet bana baktı. "Teğmen seni hiç endişelendirmiyor, değil mi?"

"Hem de hiç." Gerçekten de öyleydi.

Teğmen Smyth beni endişelendiren şeyler listesinde bile değildi.

Başımı kaldırıp Hisar'ın taş kulelerine baktım, sonra bakışlarımı Aşağı Mahalle'den ve Dilek Korusu'ndan uzağa; geniş, güzel sokakların ve görkemli malikânelerin ötesine çevirdim. Gözümü Teerman Kalesi'nin geniş duvarlarına diktim, Bakire büyük ihtimalle orada, taş ve camdan yapılmış kafesinin içinde, ulaşılamayacak bir yerde, huzurla uyuyordu.

Ama bu uzun sürmeyecekti.

Hayalleriyle Birlikte Öldü

Hisar'ın bahçesini boydan boya geçtim, yıllardır burada yapılan talimler yüzünden ezilen çimenler büyümeye çalışıyordu.

Şansıma Hisar'da sadece yeni muhafızlar talim yapıyordu. Diğerleri Teerman Kalesi'ndeki günlük talimlere katılıyordu. Talim yapmak benim için sorun değildi. Aslında bunun için can atıyordum. Bahçede geçirdiğim zaman sayesinde kaleyi daha iyi tanıma fırsatı buluyordum.

Ayrıca *onu* görme şansım oluyordu.

Yani bir nevi.

Bakire, Şehir Konseyi toplantıları dışında ortaya çıkmıyordu. Ama onu kalenin talim alanına bakan pencerelerin birinden bakarken görüyordum. Genelde bir anlığına beyaz elbisesini ya da peçesini görebiliyordum. Hafifçe sivri çenesi ve insanı şaşırtacak kadar dolgun dudakları dışında yüzünü görmemiştim. Sesini bile duymamıştım.

Dürüst olmak gerekirse ses telleri olmadığını ya da yüksek sesten korkan bir fare gibi yalnızca fısıltıyla konuştuğunu düşünmeye başlamıştım. Gerçekten öyle olsaydı buna hiç şaşırmazdım. Sonuçta sözüm ona Seçilmişin ya bir peçe ardına gizlenmeye ve tüm hayatının kontrol altına alınmasına ses çıkarmayan itaatkâr, korkak bir

yaratık olması ya da sahte kraliçenin –Kan Kraliçesi'nin– söylediği yalanlara inanması gerekiyordu. Yükselmiş bir abisi de olduğu için, bu gönüllü itaatkârlığın açıklaması muhtemelen ikincisiydi.

Bakire'yi birkaç kez düşesle birlikte pencerede görmüştüm, Yükselmiş, talim yapan askerleri izlerken kanlarından çok etleriyle ziyafet çekmek istiyormuş gibiydi. Lordlar ve leydiler de aynını yapıyor, genelde ipek yelpazelerin arkasında kıkırdayarak talim alanındakilere cilveli bakışlar atıyorlardı. Cazibe onları izlemeye itiyordu ama Bakire'nin varlığı benim için ilgi uyandıran bir gizemdi ve son günlerde pek az şey ilgimi çekiyordu.

Solis'teki herkes Bakire'nin hem gerçek hem de mecazi anlamda *el değmemiş* olduğunu ve öyle de kalacağını biliyordu. Yükselmişlerin bunu hangi gerekçeyle yaptığını anlayamıyordum. Aslında umurumda da değildi ama Bakire'nin kafeste yaşamaya isyan ettiğine dair herhangi bir söylenti de yoktu. Bu yüzden onun da düşes ve diğerleriyle aynı nedenden izlediğini sanmıyordum.

Zaten Bakire hakkında hiçbir söylenti yoktu, herhalde nedeni, çoğu kişinin onunla konuşmasının yasaklanmış olmasıydı. Hatta sırf ona gülümsediler ya da masumca merhaba dediler diye görevden alınan ya da Sur dışına sürülen muhafızlara dair dedikodular vardı.

Bakire hakkında bildiklerim pek azdı. Tanrıların örtüsü içinde doğduğu söyleniyordu ki bu da Yükselmişlerin yalanlarından biriydi. İşçiler ve alt tabaka Bakire'ye büyük bir sevgi besliyordu, bu da Pence'in bir gece önce yaptığı gibi ondan saygıyla bahsetmelerinden anlaşılıyordu. Ayrıca Bakire'nin iyi biri olduğu söyleniyordu. Onu tanımalarına izin verilmezken bu kanıya nereden vardıkları belli değildi. Muhtemelen bu sadakat aptalca batıl inançlarından ileri geliyor, gerçeğe dayanmıyordu.

Bakire büyük ihtimalle halkın desteğini, temsil ettiği Kan Tacı kadar hak etmiyordu. Çünkü sonuçta Yükselmişlerin gerçekte ne olduğunu, Yükselişin gerçekte nasıl ortaya çıktığını ve pek çok can alan canavarlardan Yükselmişlerin sorumlu olduğunu bilmemesi mümkün değildi.

Bakire'ye dair düşünceleri bir kenara bıraktım, arka taraftan koğuşa girerek soldaki merdivene yöneldim. Yorgundum ama odama gitsem de uyuyamayacaktım. Zihnimin sakinleşmesi saatler alıyordu, bu da genelde şafaktan birkaç saat önceyi buluyordu, o da şanslıysam. En son ne zaman tüm gece uyuduğumu bile hatırlamıyordum.

Bu gece tek kişilik odamın sessizliğinden ve çıplak, kasvetli duvarlarından kaçmak için gerçek bir nedenim vardı.

Merdivenleri üçer üçer çıktım, Kieran'ın neler yaptığını merak ediyordum. Teğmen dibimden ayrılmadığı için yan yana gelmemeye özen gösteriyorduk. Kieran şehir muhafızlarının arasına yerleştirildiği için karşılaşmamız zaten pek mümkün olmuyordu.

Kieran daha fazla hareket özgürlüğüne sahipti ama bu, aynı zamanda benden daha fazla pislik gördüğü anlamına geliyordu. Tanık olduğu kötü muameleler karşısında bir şeyler yapmak istediğini ama bunu dikkat çekmeden yapmasının mümkün olmadığını biliyordum. Ayrıca Masadonia'nın en savunmasızlarının maruz kaldığı sömürü ve işkenceler gitgide ağırlaşıyordu.

Çünkü Yükselmişler Solis halkını da bu şekilde hizada tutuyor ve soru sormalarını engelliyordu. Korkuyu kullanıyorlardı.

Üçüncü kata gelince geniş koridora çıktım. Aradığım odayı bulmam uzun sürmedi. Çürümenin kokusu diğerleri tarafından fark edilmese de burada daha belirgindi. Tam olarak ne bok yediğimi düşünerek yürümeyi sürdürdüm.

Bu koridorda olacaklar benim sorunum değildi.

Aslında bu bir nimetti. Yürümeye devam edebilir ve her şeyi oluruna bırakabilirdim. Ne de olsa muhafızların sayısının azalması işleri kolaylaştırıyordu. Aklım varsa Kan Tacı'yla bağları gevşek olan her bir ölümlüyü bile düşman olarak görürdüm.

Ama kapalı kapıların arkasından gelen horultuları duyabiliyordum, Kan Tacı'na hizmet eden çoğu muhafızın hiçbir şeyden haberi olmadığını anladım. Bu kat masum askerlerle doluydu ve hiçbir şey yapmazsam yarısı güneş doğarken ölmüş olacaktı.

Ya da daha kötüsüne uğrayacaktı.

Odanın önünde durdum, parmaklarımla kapıyı tıklattım. Bir sessizliğin ardından boğuk bir ses cevap verdi, "Evet?"

Tokmağı tutup çevirdim, kapı kilitli değildi. Kapıyı itip içeri girdim. Gözlerim daracık, loş odanın ışığına hemen alıştı ve karşımda aradığım kişiyi buldum.

Jole Crain alçak yatağının kıyısında oturuyordu, bir elini ensesine atmıştı, siyah saçları yüzüne dökülüyordu. Oturuşu bana içkiyi fazla kaçırdığı bir akşam eğlenceden dönen abimi hatırlattı. Göğsüme sanki bir bıçak saplandı. Saçları yüzünden olmalıydı. Abimin saçları biraz daha açık renkti, sarıyla kahverengi arasında bir ton, ama onun saçları da Jole'unki kadar uzundu.

Şu anda abimi düşünmenin hiç de sırası değildi.

Kapıyı arkamdan kapatıp odaya bakındım. Jole zırhını kapının girişinde bırakmış, silahlarını yatağın ayak ucundaki sandığın üstüne koymuştu, biri dışında tüm silahlarını. Battaniyenin üstünde loş ışıkta kıpkırmızı parlayan bir hançer duruyordu. Kan taşı.

Jole başını kaldırdı. Alnındaki saçlar terden sırılsıklamdı, bu da ateşinin çıktığını gösteriyordu. Gözlerini kısarak bana baktı. Gözlerinin altında, derinin ince ve çürümeye meyilli olduğu yerlerde şimdiden morluklar belirmişti.

Jole'a olan da tam olarak buydu zaten. Çürüyordu. Şimdiden bir ölüydü.

"Flynn?"

Başımı sallayarak duvara yaslandım. "Döndüğünü gördüm."

"Yani?" Jole elini dizine bıraktı. Kolu titriyordu.

"Gelip nasılsın diye bir bakayım dedim."

Jole gözlerini kırpıştırdı, sonra da bakışlarını kaçırdı. "Bomba gibiyim."

"Emin misin?"

Jole ağzını açtı ama dışarı dökülen sadece boğuk bir kahkahaydı.

"Isırıldın, değil mi?" diye sordum.

Jole tekrar güldü ama bu kez sesi titrek ve sertti. Bekledim, doğru şeyi yapması uzun sürmedi. Sessizce sol kolunu kaldırıp tuniğinin kolunu yukarı sıyırdı.

İşte oradaydı. Zaten bildiğim şeyin teyidi karşımdaydı.

Bileğinde iki diş izi vardı. Yaralardan yağlı, koyu renk bir sıvı sızıyordu. Küçük sayılabilecek yaradan yayılan kırmızımsı-mavi çizgiler kolundan yukarı çıkıp tuniğinin altında gözden kayboluyordu.

Jole öldürmek üzere görevlendirildiği şeye dönüşecekti. Açlığının yatıştırılması mümkün olmayan, öfkeyle beslenen vahşi bir yaratığa dönüşecekti ve bu, pek yakında gerçekleşecekti.

Enfeksiyon herkeste farklı şekilde ilerliyordu. Çoğu kişinin belirti göstermesi bir-iki günü buluyordu. Bazıları da birkaç saatte dönüşüyordu. Jole bu ikinci sınıftandı ve bahse girerim bunun Craven'ın ısırdığı yerle bir ilgisi vardı. Büyük ihtimalle bir damarını ısırmış ya da en azından dişi damara denk gelmişti.

Jole titriyordu. "Ben lanetlendim."

"Hayır." Başımı yana eğdim. "Sadece şanssızsın."

Jole başını bana çevirdi. Yanakları iyice göçmüştü. "Isırıldığımı anladıysan beni rapor etmen gerekirdi. Bunu yapmamak ihanettir."

Gerçekten öyleydi.

Yaslandığım duvardan doğruldum, kan tacından yapılmış hançere baktım. Hançer ben doğmadan yüzyıllar önce Saion Denizi sahillerini dolduran yakut kırmızısı taşlardan yapılmıştı. Küçükken babam abime ve bana bunların tanrıların güneşte taşlaşmaya bırakılmış öfke ya da keder gözyaşları olduğunu söylemişti. Bu taş, bir Craven'ı ya da Craven'ın ısırdığı birini öldürebilen birkaç şeyden biriydi.

Ayrıca yaratıcılarını da öldürebiliyordu.

Yükselmişleri.

"Bu işi kendin mi halledecektin?" Başımla hançeri gösterdim.

Jole bitkince işaret ettiğim yere baktı. "Evet ama yapamadım. Hançere dokunamıyorum bile."

Enfeksiyon buna izin vermiyordu. Isırığın insanı bu kadar kontrol altına alabilmesi, hayatına son vermesine engel olabilmesi gerçekten hayret vericiydi.

"Aslında... komutana gidecektim" dedi Jole, omuzları titriyordu. "Ama biraz soluklanmak için oturdum... daha vaktim var sa-

nıyordum. Gerçekten. Gidip teslim olacaktım." Yaş dolu gözlerle yüzüme baktı. "Yemin ederim."

Doğru söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Büyük ihtimalle yalan söylüyordu ama onu suçlayamazdım. Teslim olmak korkunç bir ölüm anlamına geliyordu çünkü Yükselmişler enfeksiyon kapanları halka açık şekilde infaz etmekten keyif alıyordu. Onları diri diri yakıyorlar, böylece fedakârlıkları karşısında saygı göstermiş oluyorlardı. Jole'u bildirmiş olsaydım hayata dair son anısı –tabii o sırada hâlâ kendinde ise– kendi çığlıkları olacaktı.

Gidip karşısına dikildim. "Ailen var mı?"

İç geçirerek başını iki yana salladı. "Annem ve babam birkaç yıl önce öldü. Soğuk algınlığı gibi bir şeydi. Durumları birden ağırlaştı. Aynı gece öldüler." Jole başını kaldırıp yüzüme baktı, her saniye biraz daha yaşlanıyor gibiydi. "Kardeşim yok."

Başımı salladım, en azından bu konuda şanslıydı. Arkanızdan yas tutacak birinin olmaması daha iyiydi.

"Olsaydı onlara giderdim" dedi Jole. "Onlar ne yapılacağını bilirdi. O... benim için gelirdi. Şerefimle ölmemi sağlardı."

Pencerelere ve kapılara asılan beyaz mendillerin sessiz çağrısına cevap veren birinden mi bahsediyordu? O mendillerin ne demek olduğunu çok sonra öğrenmiştim. Sorduğum insanların çoğu mendillerin varlığından haberdar değilmiş gibi davranmıştı. Arada bir ortaya çıkan ve sonra hızla yok olan o beyaz mendillerin ne anlama geldiğini öğrendiğim zaman... nedenini anladım. Mendiller o evde Jole Crain gibi bir Craven tarafından ısırılmış birinin, sözüm ona bir lanetlinin yaşadığını gösteriyordu. Beyaz bez parçaları Masadonia'nın her yerinde enfekte olmuş kişilere hızlı, onurlu bir ölüm sunmak için ihanet riskini göze alanlara haber vermek amacıyla kullanılıyordu.

Bunun ihanet olarak görülmesi ve ölümle cezalandırılması tüylerimi diken diken etse de beni şaşırtmamıştı. Kan Tacı acımasızca zulmetmekte çok ustaydı.

"O kim?" diye sordum.

Jole güçlükle yutkunarak başını salladı. "Tanrıların çocuğu."

Bakire. Halk onun tanrıların çocuğu olduğuna inanıyordu ama Jole neden ana-babasının hayatta olsalar Bakire'ye gideceğini düşünüyordu bilmiyordum. "Peki bunu nasıl yapacaktı? Sana nasıl şerefli bir ölüm bahşedecekti?"

"Beni... beni huzura kavuşturarak."

Kaşlarımı kaldırdım, Jole yine öksürük nöbetine tutuldu. Huzura kavuşturmak mı? Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamamıştım. Enfeksiyon Jole'un zihnini bulandırıyor olmalıydı.

"Peki... ne yapacaksın?" dedi Jole hırıltılı bir sesle.

Karşısına çömelip gülümsedim. "Hiçbir şey."

"N-ne? Bir şey yapmak zorundasın." Jole'un çökmüş yüzünde şaşkınlık, biraz da panik belirdi. "Sen..." Boynunu yana doğru bükünce damarlan dışarı fırladı, gözlerini kapadı. "Buna mecbursun."

"Jole" dedim ateşler içinde yanan yüzünü ellerimin arasma alarak. Genç adam birden irkildi. "Gözlerini aç."

Kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra gözlerini açtı. İrisleri maviydi. Hiçbir kırmızılık yoktu. Henüz. Gözlerini yeniden kapamaya kalktı.

"Bana bak Jole" diye fısıldadım, atalarımın –yani tanrıların– elemental gücü içime doluyor, damarlarıma yayılıyor, odayı ve Jole'u sarıyordu, sesimi iyice alçalttım. "Gözlerini kapama. Bana bakmaya devam et ve nefes al."

Jole gözlerime baktı.

"Sakin ol." Gözlerimi gözlerine diktim. "Nefes almaya devam et. Sadece buna odaklan. Nefes al. Ver."

Jole soluğunu saldı. Kasılan bedeni gevşedi. Sonra derin bir nefes aldı.

"En sevdiğin yer neresi Jole?"

"Hayallerim" diye mırıldandı Jole.

En sevdiği yer hayalleri miydi? Tanrılar aşkına, ne tür bir ha yattı bu? İçimde bir öfke kabardı ama fazla büyümesine izin ver medim. "En sevdiğin hayalin hangisi peki?"

Jole hiç duraksamadan cevap verdi. "At sırtında uçarcasına hız lı gitmek, kanatlarım varmış gibi. Havalanıp uçacakmışım gibi."

"Gözlerini kapat ve oraya git. En sevdiğin hayaline git, ata bil. diğin yere."

Jole sözümü dinledi. Çenesi ellerimin altında gevşedi. Kapalı gözkapaklarının arkasındaki titreşme kesildi. Solukları iyice düzene girip derinleşti.

"O kadar hızlı gidiyorsun ki havalanıyorsun. Şimdi uçuyorsun."

Jole Crain gülümsedi.

Başını tutup sertçe çevirdim. Kemik kırıldı, beyin sapı koptu. Jole ânında öldü, kendinde olarak ve çığlıklar yerine, hayalleriyle.

Alamet

Rüzgâr Teerman Kalesi'nin duvarlarında ve talim alanına bakan cumba ve balkonlarda uğulduyordu. O karanlık cumbaların birinde Dilek Korusu'na musallat olduğu söylenen hayaletlere benzer bir beyazlık oynaşıyordu ama bu sabah orada gördüğüm şey kaleye musallat olmuş bir ruh değildi.

Her zamanki gibi oydu.

Seçilmiş.

Bakire.

Genellikle şafaktan iki saat sonra karanlık cumbaların birinde ortaya çıkıyordu. Kimsenin onu görmediğini sandığına bahse girmeye hazırdım.

Ama ben görüyordum.

Bahçede yürüyüşe çıktığında kaleyi çeviren iç duvardan takip etmeyi başarabildiğim zamanlar dışında ona en fazla yaklaşabildiğim an buydu.

Ama bu yakında değişecekti.

Hafifçe gülümserken sağ tarafımda havanın hareketlendiğini hissettim. Kılıcımı havaya kaldırıp darbeyi savuşturdum. Bir sonraki hamleyi atlatmak için eğilirken yeniden o cumbaya baktım.

Bakire'nin peçesini yerinde tutan altın zincirler içeri sızmayı başaran güneş ışığında parlıyordu.

Partnerimin ayak sesleri daha saldırmadan niyetini ele verdi. Hızla dönerek kılıcına vurdum, tüm gücümü harcamadığım halde kılıç az kalsın elinden düşüyordu. Kalın kılıçtan kaçmak için geriye kaykılırken üçüncü kata bir göz attım.

Gölgelerin içinde bir sıra altın zincir daha parlıyordu. Başım çevirmiş olmalıydı. Ne için? Kim bilir? Yalnızdı. Yani görece olarak. Yanında Rylan Keal'dan başka kimse yoktu; bu, özel koruması olarak görevlendirilen iki kraliyet muhafızından biriydi, cumbanın arka tarafında, Bakire'den uzakta duruyordu. Bakire hiç yalnız kalmıyordu. Onu genelde nedimelerle birlikte görüyordum ve peşinde daima bir muhafız oluyordu. Odasındayken de kapısında nöbetçi bekliyordu.

Buna nasıl dayandığını anlayamıyordum, insan böyle bir şeye nasıl katlanırdı ki? Onun gibi sürekli kuşatılmış olsam deliye dönerdim.

Üstelik sessizlik de pek iyi bir şey sayılmazdı, değil mi? Fazla sessizlik bana nemli, soğuk taşları ve acıyı hatırlatıyordu. Abimi hatırlatıyordu. Yani galiba boku yemiştim...

"*Hawke*" dedi adam sertçe, boğazıma inmek üzere olan kılıcını son anda durdurdum.

Başımı yavaşça talim partnerime çevirdim ve ona istediğini verdim: Tüm dikkatimi.

Zamanında çok şey görmüş geçirmiş olan deneyimli kraliyet muhafızının deniz mavisi gözlerinden endişe okunuyordu. Elinde olmadan, hatta anlayamadığı bir içgüdüyle bir adım geri çekildi. Bu içgüdü genelde ölümlülerin nedenini bile sorgulamadan kaçmasına neden olurdu ama muhafız kaçmadı. Kendini topladı, gözlerini kısarak bana baktı. Bakire'nin diğer koruması olan adamın yüzünde birden öfke belirdi.

"Dikkatini vermen gerek" dedi Vikter Wardwell sertçe, yüzüne dökülen sarı saç tutamını arkaya attı. "Tabii bir kolunu ya da kelleni kaybetmek istemiyorsan."

Alanda yine sert bir rüzgâr esince havalanan tozlar etrafımızı sardı. "Dikkatimi veriyorum." Durup birbirine kenetlenmiş kılıçlarımıza baktım. Sonra zoraki gülümsedim. "Belli olduğu üzere."

Wardwell'in yüzü gerildi. "O zaman başka türlü ifade edeyim. Dikkatini daha çok talim alanına vermelisin."

"Neye nazaran?"

"Gözlerinin ve dikkatinin kaydığı yere nazaran" dedi Wardwell gözlerime bakarak. Gözlerini bir an bile kaçırmıyordu. "Masadonia saldırılara başkentten çok daha açık. Burada karşılaşacağın düşmanlar her açığından faydalanacaktır."

Gülümsemeye devam ettim. Bunun adi herifi kızdırdığını biliyordum. Gözlerimin nereye kaydığının farkında olduğunu da biliyordum. Bu da, Keal şu anda yanında olsa da Bakire'nin tam olarak nerede olduğunu bildiği için hakkını vermem gerektiği anlamına geliyordu.

Bir ıslık sesi talimin sona erdiğini haber verdi. Vikter de ben de kımıldamadık.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedim, kılıçlarımıza bir kez daha baktıktan sonra kılıcının ucunu yere doğru bastırdım. "Yine de tavsiyen için teşekkür ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Vikter'in çenesinde bir kas seğirdi. "Çünkü sana verecek başka tavsiyelerim de var."

"Öyle mi?"

Vikter yaklaştı, başını geriye atıp gözlerime baktı. Cesur bir adamdı ama Bakire'yle aramda duran iki engelden biri olduğunun farkında değildi.

Ve bunlardan birinin gitmesi gerekiyordu.

"Başkentten getirdiğin parlak referanslar umurumda bile değil" dedi Vikter.

Bir kaşımı kaldırdım, diğerleri alanı boşaltırken kraliyet muhafızları komutanının bizi izlediğinin fakındaydım. "Tavsiyen bu mu?"

Vikter boştaki elini yumruk yaptı, içimden bir ses o yumruğu yüzüme indirmeyi her şeyden çok istediğini söylüyordu. "Bu sadece başlangıç evlat."

Evlat? Neredeyse gülecektim. Vikter kırklı yaşlarında görünüyordu, ben de yirmilerimde gibi görünmeme rağmen iki yüzyıldan uzun bir süredir evlat denecek kadar genç değildim. Bu adam daha kundaktayken ben kılıç kullanmakta ustalaşmıştım.

"Düşmanın üstünlüğü ele geçirmesi bir saniyeye bakar" dedi Vikter gözünü kırpmadan. "Kendini kibre ve intikama kaptırmış biri göz açıp kapayıncaya kadar asıl önemli şeyleri kaybedebilir. Bunu daha öğrenemediysen de" –kılıcını kınına soktu– "öğreneceksin."

Cevap vermedim, dönüp talim alanının ucuna doğru yürüyüşünü izledim, göğsümün ortasına bir sıkıntı çöktü.

Söylediği zaten tecrübeyle öğrendiğim bir şeydi ama sözleri...

Bir uyarı gibiydi.

Bir şeylerin alameti gibi.

2

"Vikter" dedim gülerek havlunun suyunu sıkarken. "Özel koruman olarak görevlendirilmemden önce de beni pek sevmezdi."

Sessizlikten başka bir cevap alamadım.

Yatağın ayak ucunda oturduğum yerden başını yastığa dayamış olan Poppy'ye baktım. Dudakları hafifçe aralıktı, gür kirpikleri gözlerinin altındaki morlukları çevreliyordu.

Poppy'de bir değişiklik yoktu ama daha sadece birkaç saat geçmişti.

Bir ömür gibi gelen birkaç saat.

Aklıma Vikter öldürüldükten sonra Poppy'nin ne kadar derin uyuduğu geldi. O zaman da kendimi şimdiki kadar çaresiz hissetmiştim.

Gözlerimi göğsünü örten ince battaniyeye çevirdim, göğsünün derin, düzenli soluklarla inip kalktığını görene kadar da gözümü ayırmadım. Bu çok aptalcaydı. İyi olduğunu biliyordum. Kalbinin sakince attığını biliyordum çünkü benimki de öyle atıyordu, yine de arada bir kontrol etmekten kendimi alamıyordum. Odanın sessizliği de paranoyamı iyice körüklüyordu.

Ben Poppy'nin kanlı giysilerini çıkarırken Delano koridorda kalmıştı. Poppy'nin vücudundaki kirleri ve savaş artıklarını elimden geldiğince temizlemeye çalışıyordum. Kieran da Hisa'yla konuşmaya gitmişti.

Onunla konuş.

Boğazımı temizledim. "Sanki Vikter niyetimin ne olduğunu falan anlamıştı çünkü ilk günden beri bana hiç inanmamıştı." Elimdeki bezle ayaklarını silerken tabanlarına büyük özen gösteriyordum. "Ama bana söyledikleri var ya? Bir alamet gibiydi. Sanki beni olacaklara karşı uyarıyordu. Gerçekten de uyarmıştı."

Bezi duruladıktan sonra diğer ayağa geçtim, onu dikkatle kucağıma yerleştirdim. "Çorak Topraklar'dayken, sen kaçırıldıktan sonra, o harabelerde kafam çok dağınıktı, öfke ve intikam hırsıyla doluydum. Sadece sana odaklanmam gerekirdi ama yapmadım. Sen de bu yüzden yaralandın."

Yüzüne baktım, o geceki hali gözümün önüne geldi, kanlar içindeydi ve acı çekiyordu, çok korkuyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Her şeyi dün gibi hatırlıyordum.

Yutkundum. "Düşünüyorum da, acaba Vikter olacakları biliyor muydu? Ne de olsa bir bakıma o da Arae'lerden sayılırdı... yani sayılır. Acaba bilinçdışı bir şekilde biliyor muydu?"

Ayaklarında hiç kir kalmayınca onları battaniyenin altına sokup kalktım. Leğendeki suyu değiştirip döndüm ve Poppy'nin yanına oturdum. En son ellerini temizleyecektim.

Sol elini elime aldım, hâlâ buz gibiydi. Elinin üstüne ve parmaklarının arasına toprak ve kan bulaşmıştı. Elini çevirdim, bezi ışıldayan evlilik damgasının üstünde gezdirdim. Ya... ya bunu unuttuysa? Töreni? O âna kadar yaşadığımız her şeyi.

Bu düşünceleri kafamdan attım, korkumu yatıştırmaya çalıştım.

"Belki de Vikter'm başından beri benden hoşlanmamasının nedeni buydu" diye devam ettim avucundaki kanları temizlerken. *Viktor* olduğu için neyin peşinde olduğumu hissedebiliyordu." Hafifçe gülümsedim. "Acaba şimdi ne düşünüyor? Bahse girerim hakkımda kötü laflar etmiştir."

Temiz avucunu dudaklarıma götürüp damganın üstüne bir öpücük kondurdum. "Ama Masadonia'dayken hakkımda iyi şeyler düşünmediği için onu suçlayamam. Kim olduğumdan hiç şüphelenmemiş olsa bile sonuçta gerçekten seni kaçırmak için oradaydım."

Poppy'nin elini kucağıma koydum, bezi yıkadıktan sonra parmaklarına geçtim. "Ayrıca güvendiği kişileri öldürdüm. Hannes'i.

Rylan'ı." Dudaklarımı birbirine bastırarak yüzüne baktım. "O gece ölen Vikter da olabilirdi. Bir nedenle Rylan'ın yerini almış olsaydı o ölecekti."

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi tekrar eline çevirdim. Yüzüğü temizledim. "O anda umurumda da olmazdı. İyi adamları öldürmekten hoşlanmıyordum ama pişmanlığım uzun sürmüyordu. Pek suçluluk duymuyordum. Bir hedefim vardı. Önemli olan tek şey buydu, o yüzden de..."

İçimi çektim, elini karnının üstüne koyup sağ eline geçtim. "Henüz seni tanımıyordum. Konuştuğunu bile duymamıştım, cidden fısıltıyla konuşan itaatkâr bir yaratık olduğunu sanıyordum." İçten bir kahkaha attım. "Ya da Yükselmişlerin planlarının suç ortağı olduğunu. Ancak bu kadar yanılabilirdim."

Sağ elindeki kanlar çok daha inatçıydı. "Mesele de buydu. Senin hakkında ipe sapa gelmez önyargılarım vardı. Çünkü kimse senden bahsetmemişti. Galiba... seni düşman ya da zayıf biri olarak düşünmek işime geliyordu. Bu, planladığım her şeyi kolaylaştırıyordu." Kaşlarımı çattım. "Yani aslında zayıf olan *bendim*."

Poppy uyanık olsaydı büyük ihtimalle bu aydınlanma ânını onaylardı.

Bezi parmaklarının arasında gezdirdim, gerektiğinde ne kadar ölümcül olduğunu bildiğim halde elinin elimde bu kadar savunmasız olması beni sarstı.

Görünüş aldatıcı olabiliyordu, değil mi?

"Ama çok geçmeden hakkında ne kadar yanıldığımı anlayacaktım" dedim. "Çünkü sonunda seninle tanışmak üzereydim ve sen de..." Poppy'nin hareketsiz, dingin yüzüne baktım. "Eski benle tanışmak üzereydin."

Eski Ben

"Bakire'nin korumaları iyi adamlar."

Gözlerimi elimdeki viski kadehinden kaldırıp yanmayan şöminenin yanında duran adama baktım. "İyi adamlar hep ölür."

"Doğru" dedi kraliyet muhafızları komutanı Griffith Jansen. Çoğu Atlantialının katlanabileceğinden daha uzun süredir Solis'teydi ve gerçek kimliğini gizli tutmayı başarmıştı. Adamlarımın Kraliyet Ordusu'na kök salması, hem Sur'da hem de şehirde görev yapabilmesi onun sayesindeydi. Ama biri Jansen'ın aslında kime çalıştığını, kim olduğunu öğrenirse öldürülecek, beki de daha kötüsüyle karşı karşıya gelecekti. "Ama Solis'te çok az iyi adam kaldı."

"Bu konuda hemfikiriz." Bir müddet Jansen'a baktım. "İyi adamlardan biri daha eksilirse sorun olur mu?"

Jansen gözlerime baktı. "Sorun olsaydı burada olmazdım. Sadece onlardan birini kaybetmenin üzücü olacağını söylüyorum."

"Üzücü de olsa Bakire'ye yaklaşmam gerekiyor." Viskiden bir yudum aldım. Keskin kokulu viskinin içimi, bu iğrenç topraklardaki tüm içkilerden çok daha yumuşaktı. "Sur'da olmak işime yaramaz. Bunu sen de biliyorsun. Burada söz konusu riski de biliyorsun." Başımı yana eğdim. "Bakire'yi koruyanlarda şu an bir eksik olmadığına göre bizim bir pozisyon yaratmamız gerekiyor."

"Elbette biliyorum." Jansen elini kafasından geçirdi, kahverengi sade tuniğinin altında omuzları gerilmişti. "Bu, yapılması gereken şeyden hoşlandığım anlamına gelmiyor."

Bunu duyunca hafifçe gülümsedim. "Zaten öyle olsaydı acıdan ve zulümden zevk aldıkları için Yükselmişlerin işine daha çok yarardın."

Masum bir adamın ölümünden sıradan bir şeymiş gibi de bahsedebileceğimizi hatırlatan bu söz karşısında çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Ancak biz düşman değildik. Benim yapabileceğim herhangi bir kötülük, Yükselmişlerin halkımıza ve kendi halkına yaptıklarının yanında hiç kalırdı.

Daha doğrusu kendime bunu söyleyip duruyordum.

"Bakire hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Jansen.

O kadar aptalca bir soruydu ki az kalsın gülecektim. Bakire hakkında bilinecek pek bir şey yoktu.

Adının Penellaphe olduğunu biliyordum.

Annesiyle babasının bir Craven saldırısında öldüğünü biliyordum.

Yükselmiş bir abisi olduğunu biliyordum, onu başkentte görmüştüm.

Ama önemli olan bunlar dışında bildiklerimdi. Bakire kraliçenin gözdesiydi, bu da onu tüm krallıkta sahte taca karşı kullanılabilecek tek koz yapıyordu. Savaşı önlemenin tek yolu oydu.

"Yeterince şey biliyorum" dedim.

Jansen başını bir yandan diğerine yatırarak boynunu esnetti. "Sadece kraliçe değil, halk tarafından da çok seviliyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu pencerenin önünde duran diğer kişi. "İnsan içine çıkmıyor ve hiç konuşmuyor."

"Güzel bir noktaya değindi." Bu da herhalde odadaki herkeste şok etkisi yaratmıştı.

"Açıkçası bilmiyorum. Ama herkes ne kadar iyi biri olduğundan bahsediyor" dedi Jansen. "Korumaları da onu seviyor. Bakire'yi kendi istekleriyle koruyorlar, oysa kraliyet muhafızlarının çoğu bu işi ailesini doyurabilmek ve kellesini kaybetmemek için yapar. Durum bundan ibaret."

"Aynı insanlar Bakire'nin tanrılar tarafından seçildiğine de inanıyor, oysa tanrılar birkaç yüzyıldır uykuda olduğu için bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyoruz. Maalesef bu insanların Bakire hakkındaki yargılarına güvenmiyorum."

Jansen alaycı bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Söylemek istediğim şey, Bakire kaybolduğu zaman ortalığın karışacağı. Sadece Yükselmişler değil, halk da onu aramaya başlayacak."

"Ortalık asıl babamın ordusu Solis'e indiğinde ve önüne gelen tüm şehirleri ve köyleri dümdüz ettiğinde karışacak. Hepsi de Yükselmişlerin bana ve şu anda Malik'e yaptıklarının intikamını almak için" dedim. "Şimdi söyle bakalım, hangisini görmek istersin? Bakire kaybolduğu zaman ortalığın karıştığını mı? Yoksa savaşı mı?"

"Tek görmek istediğim lanet Yükselmişlerin kökünün kuruduğu" dedi Jansen sertçe. Beni terslemesine izin vermemin yegâne nedeni ağzından çıkan bir sonraki sözlerdi. "Çocuklarımı öldürdüler. İlk oğlumu, sonra da ikincisini..." Jansen birden susup yutkundu, hiç geçmeyen acısını bastırmak için bir an etrafına bakındı. "Onları durdurmak ve krallığımızı korumak için her şeyi yaparım."

"Öyleyse bana ihtiyacım olan pozisyonu sağla." Başparmağımı kadehin ağzında gezdirdim. "Gerçek prensi kurtardığım zaman sahte kralı ve kraliçeyi öldüreceğim. Söz veriyorum."

Jansen iç geçirdi, bundan hiç hoşlanmadığı belliydi. Adama olan saygım daha da arttı. Bu hiç de hoş bir iş değildi. Bundan zevk alan birileri varsa son günlerini yaşıyorlar demekti. "Bakire her akşam karanlık çökerken bahçede yürüyüş yapar" dedi Jansen.

"Bunu zaten biliyorum." Karanlık çökerken pek çok kez bahçede Bakire'yi ve korumalarını takip etmiş, onlara görünmeden mümkün olduğunca çok yaklaşmıştım. Tabii maalesef gerektiği kadar yaklaşamamıştım.

"Peki gece açan gülleri görmeye gittiğini de biliyor musun?"

Donup kaldım. Bunu bilmiyordum. Bakire'nin Atlantia'da yetişen bu çiçekleri görmeye gittiğini duyunca huzursuz oldum, oturduğum yerde kımıldandım. Gün boyunca o bahçelerde Bakire'nin bu kadar ilgisini çeken şeyin ne olduğunu düşünüp durmuştum.

Artık biliyordum.

"Ya güllerin pelesenk ağaçlarının yanında olduğunu biliyor muydun?" diye ekledi Jansen.

Dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayıldı. "İç duvarların bir bölümünün yıkıldığı yer."

Jansen başını salladı. "Teerman'lara defalarca onarmalarını söylediğim yer."

"İyi ki onarmamışlar."

"Evet." Jansen şömineden uzaklaştı. "Sen yapman gerekeni yap, gerisini ben hallederim."

"Onu kraliyet muhafızları arasına yerleştirebileceğinden emin misin?" dedi kurt, gölgelerin içinden çıkarak.

"Evet." Jansen dağınık siyah saçlı kurda baktı, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Başkentten çok parlak övgüler aldın" dedi sakin bir sesle, hazırladığı sahte referanslardan söz ediyordu. "Ayrıca düşes seni pek beğeniyor. Zor olmaz yani."

Tiksintiyle dudaklarımı bükerek kurda baktım. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun Jericho."

Jericho gülümseyerek başını salladı. "Bakire bir daha bahçeye gezmeye çıktığında korumalarından biri eksilecek."

"Güzel." *Ne kadar erken olursa o kadar iyi* diye geçirdim içimden.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Jansen, başımı iki yana salladım. Jansen yaklaşıp kolumu tuttu. "Kan ve külden."

"Yükseleceğiz" dedim.

Jansen başıyla hafifçe selam verdi, sonra döndü. Kapıya doğru yürürlerken arkalarından baktım. Jericho türdeşlerine göre biraz daha sağı solu belli olmayan biriydi ama benimle seyahat edenlerin içinde muhafızların tanımadığı sadece oydu. Bir kurdu kimse tanımazdı. "Bakire zarar görmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Komutan sessiz kalırken Jericho başını salladı.

Kurdun açık mavi gözlerine baktım. "Çok ciddiyim Jericho. Bakire bu işten zarar görmeyecek."

Jericho yeni uzamaya başlayan sakallarla kaplı çenesini havaya kaldırdı. "Anlaşıldı."

Arkalarından bakarken taleplerimin pek de mantıklı olmadığını kendime itiraf ettim, sırtımı kanepeye yasladım.

Bakire'yi tanıdığı her şeyden ve herkesten uzaklaştırmayı planlıyordum. Onu kaçırmak pek hoş bir iş olmayacaktı ama bir kadına zarar verme düşüncesi tüylerimi ürpertiyordu. Mecbur kalsam bile. Bir Yükselmiş olsa bile. Ama Bakire için planladıklarım, babam onu ele geçirirse yapacaklarından çok daha iyiydi. Babam onu parçalar halinde Kan Tacı'na geri gönderirdi, ayrıca babam da Komutan Jansen'ın iyi bir adam olarak gördüğü biriydi.

"Ondan hoşlanmıyorum."

Gözlerimi viski kadehinden ayırdım, kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Kieran Contou duvara yaslanmış, açık kahverengi yüzüne her zamanki gibi bir umursamazlık maskesi oturtmuştu. Görüşme sırasında hiç ses çıkarmadığından Jansen'ın onun burada olduğunu fark ettiğini bile sanmıyordum. Kurt istese de daha sıkılmış görünemezdi ama sıkılmadığını biliyordum. Uykuya dalmak üzereymiş gibi görünürken bir saniye sonra karşısındaki kişinin boğazını parçaladığını görmüştüm.

"Hangisinden?"

Kieran başını yana eğdi. "Komutanla neden sorunum olsun ki?"

Bir omzumu kaldırdım. "Jansen bir sürü soru sordu."

"Sormasaydı onunla çalışmayı bir daha düşünürdün" dedi Kieran. "Jericho'dan hoşlanmıyorum."

"Kim hoşlanıyor ki? Umursamaz biri ama iş öldürmeye gelince hiç tereddüt etmez."

"Hiçbirimiz etmeyiz. Sen bile." Kieran biraz düşündü. "En azından uyanık olduğumuzda."

Uyuduğumuzda ise iş tamamen değişiyordu.

"Jericho'yu öldürebilirim" dedi Kieran, bunu gidip bir şeyler yemek isteyip istemediğimi soruyormuş gibi söylemişti. "Muhafızın icabına da bakabilirim."

"Buna gerek olacağını sanmıyorum. Zaten bir noktada ölmüş olacak."

"İçimden bir ses haklı olduğunu söylüyor."

Sıraladım. Kieran'ın *hissettikleri* genelde doğru çıkardı. Tıpkı babası gibi. "Ayrıca şehir muhafızlarının içinde olduğun için işler ters giderse tanınabilirsin."

Kieran başını salladı, biraz düşündü. "Yine de çok yazık. Bakire'nin korumaları hakkında duyduklarım Jansen'ı doğruluyor. İkisi de iyi adamlar."

"Tek yol bu" dedim Hannes'ı düşünerek. Hannes ben Masadonia'ya gelmeden ortadan kaldırılmıştı. Yerine geçen adam da Sur muhafızlarına katılmam için bana kapıyı açmıştı. Bir özel korumanın daha ölmesi bir kapının daha açılmasını sağlayacaktı.

Tekrar Kieran'a baktım. İkimizin üstünde de Kraliyet Ordusu'nun siyah üniforması vardı, üstünde düşmanımızın arması olan silahlar taşıyorduk... ortasından ok geçen bir daire. Solis Krallığı'nın kraliyet arması. Güya sonsuzluğu ve gücü temsil ediyordu ama eski Atlantia'da, tanrıların dilinde, bu sembolün bambaşka bir anlamı vardı.

Ölüm.

Bu da Kan Tacı'na tam olarak uyuyordu.

"Bakire'nin özel korumalarından biri olunca ona olabildiğince yakın olacağım, ayrıca Bakire'yi öylece alıp kaçamayacağımızı da biliyorsun" dedim. "Şehirden çıkmamız hayli zor. Çıksak bile fazla uzağa gidemeyiz." Kolumu kanepenin arkalığına atarak eğildim. "Ona yakınlaşarak güvenini kazanacağım, böylece harekete geçtiğimizde karşı koyup zaman kaybetmemize neden olmayacak."

Kieran pencereden şehrin kararan sokaklarına baktı, bir şey söylemedi. Şimdi harekete geçersek Masadonia'yı çeviren surları aşamadan yakalanacağımızı biliyordu. Bu da tek çıkış yolunun bolca kan ve ölüm olduğu anlamına geliyordu.

Çünkü yakalanmayacaktım.

Bir daha asla.

Bunun için masumları öldürmemiz gerekiyorsa öldürecektik. Yine de bundan kaçınmaya çalışıyordum. Kieran beni anlıyordu. *O kadar* kana susamış değildi. Ama Jericho...

"Fazla beklememiz gerekmeyecek" dedim.

"Biliyorum. Ayın yaklaşıyor."

Başımı salladım. Ayin bize saldırıya geçmek için mükemmel bir fırsat sunacaktı. Yükselmişlerin çoğu kalede olacaktı, yani en yetenekli ve deneyimli muhafızlar Sur'u ve şehri savunmasız bırakarak oraya gidecekti. Hafifçe gülümsedim. O muhafızlar Alçalmışların yarattığı karışıklıkla uğraşırken biz de harekete geçecektik. Mesele Bakire'nin güvenini kazanmaktı, böylece onu şehirden götürmek üzere emir aldığımı söylediğimde bir şey sormayacaktı. Elbette sonunda anlayacaktı ama o zamana kadar Kan Tacı'yla pazarlık yapabileceğimiz daha güvenli bir yere doğru yola koyulmuş olacaktık.

Plan işe yarayacaktı ama biraz zaman alacaktı.

Ayrıca başka canların alınmasını gerektirecekti.

Kieran derin bir nefes aldı. "Ben sadece... bu kadar az iyi muhafız varken sayılarının daha da azalmasına neden olacağımıza üzülüyorum."

Yapacak bir şey yoktu.

"Bakire'nin Kan Tacı için neden bu kadar önemli olduğuna dair bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu. "Tanrıların çocuğu olarak görülmesi dışında tabii."

"Tek anlayabildiğim Bakire'nin lordların ve leydilerin Yükselmesi için kilit rol oynadığı. Ama neden? Jansen bile yıllardır burada olduğu halde buna cevap veremiyor, yani ben de senden fazlasını bilmiyorum." Güldüm, yüzüme düşen bir saç tutamını geri attım. "Yani yeni bir şey öğrenemedin."

"Evet. Ne zaman Bakire'nin konusunu açsam şüphe uyandırıyorum. İnsanlar onun hakkında konuşurken sanki iyi kalpli bir tanrıçadan bahsediyorlar. Şehir muhafızları bile." Kieran kapının yanına bıraktığım silahlarıma baktı. "Örtü yüzünden olmalı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Anlamadım?"

"Bakire'nin bir örtü içinde doğduğunu duymuşsundur."

"Evet." Kaşlarımı çattım.

"Öyleyse bunun ne anlama geldiğini de biliyorsundur."

Bir örtü –zar– içinde doğan Atlantialıların tanrılar tarafından seçildiğine inanılıyordu. Kutsandığına. Tanrıların zamanından beri böyle doğan olmamıştı. Ama bunun yanı sıra... "Bakire At-

lantiali kanı taşımıyor Kieran." Bu ortadaydı. Bakire'nin yarı Atlantiali olması bile mümkün değildi, tabii abisiyle kan bağı yoksa durum değişirdi. Ama yaptığımız araştırmaların hiçbiri abisinin üvey kardeşi olduğunu göstermiyordu. "Bakire bir ölümlü."

"Orası kesin" dedi Kieran sakin bir sesle. "Ama ölümlülerin bu şekilde doğamayacağını kim söyleyebilir?"

Kim *söyleyebilirdi*? "Bence bu *imkânsız* değil" dedim. "Ama vampirler patolojik birer yalancı olduğu için bunun da yalan olduğuna eminim."

"Doğru" diye mırıldandı Kieran. "Ama Bakire'yi sürekli gözlerden uzak tutup bu kadar sıkı korumalarının bir nedeni olmalı."

"Belki bunu Bakire'nin korumalarından biri olduğum zaman öğreniriz."

"Umarım öyle olur."

Hafifçe gülümsedim. "Ya da sorumuzun cevabını arkadaş olduğumuz Yükselmişlerin birinden öğreniriz."

"Arkadaş mı?" Kieran güldü. "Bilgi edinmek için vampirleri yakalayıp işkence etmenin güzel bir yolu."

"Değil mi?"

Kieran başını iki yana sallayarak çenesini kaşıdı. "Bu arada, hiç konuşmadığın birinin güvenini nasıl kazanmayı düşünüyorsun?"

"Karşı koyulamaz cazibemi kullanmak dışında mı?"

"Onun dışında" dedi Kieran ters ters.

"Gereken her yolu deneyeceğim."

Kieran dikkatle yüzüme baktı. "Sanırım sen ciddisin."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Kesinlikle."

"Bakire'nin olanlarla bir ilgisi olmayabilir."

Kabaran öfkemi bastırdım. Kieran bunu iyi niyetle söylemişti. Her zamanki gibi. "Haklısın. Bakire masum olabilir ama masum olmasının, hatta suç ortağı olmasının bile bir önemi yok. Önemli olan tek şey Solis'in tamamını ateşe vermek zorunda kalmadan Bakire'yi kullanarak Malik'i kurtarabilmek. Bütün mesele bu."

Kieran başını yana eğerek bir müddet bana baktı. "Bazen unutuyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Karanlık Olan'ın Yükselmişlerin ölümlüleri korkutmak için uydurduğu bir şey olduğunu. Senin gerçekten o olmadığını."

Güldüm ama sesim çok tuhaf çıktı. Kaba, boğuk bir hırıltı gibi.

Bakışlarımı kaçırdım. Kan Tacı, ben daha Solis'e varmadan Karanlık Olan'ın ne kadar tehlikeli ve vahşi olduğuna dair yalanlar uydurmuş olabilirdi. Atlantialıların ne kadar kötü olduğunu göstermek için hayali birini yaratmışlar, krallık halkını daha da korkutmak ve kontrol altında tutmak için bu hayaleti kullanmışlardı.

Peki bu hayalet benden ne kadar uzaktı?

Elimi kana bulamıştım. Tüm adamlarımın toplamından daha çok cinayet işlemiştim. Solis'e geldiğimde öldürdüklerim. Carsodonia'daki yüksek rütbeli muhafızlar. Üç Nehir kasabasında aldığım canlar. Pek çok köyde kestiğim boğazlar. Hannes. Henüz adı belli olmayan muhafızın da ömrü kısa sürecekti. Bazıları hak etmişti. Çoğu ise sadece ayak bağı olduğu için ölmüştü.

O canları aldığım için pişmanlık duymak istiyordum.

Gün ışığında pişman olduğumu sanıyordum. En azından abimi kurtarmama engel olanlar için. Ama geceleri? Düşünceleri susturacak bir içkinin ya da yaşadıklarımı ve Kan Tacı'nın elinde yitirdiklerimi unutturacak sıcak bir bedenin olmadığı sessiz gecelerde? O zaman zerre kadar vicdan azabı duymuyordum.

Peki bu beni başkalarının zihninden türemiş bir *tulpa* yapmıyor muydu? Çünkü Karanlık Olan gerçek değildi. Başlangıçta değildi.

Ama artık gerçekti.

Bildiğim Tek Yol

"İyi misin?" diye sordu Kieran bana dikkatle bakarak.

Başımı sallayarak kadehi aldım.

"Emin misin?"

Kieran'a ters ters baktım. "İşin yok mu senin?"

Kieran hafifçe güldü. "Gidip diğerleri gelmiş mi diye bakayım." Kapıya yöneldi. "Sen burada mı kalıyorsun?"

"Biraz daha kalacağım." Koğuşa dönmek, yatağıma uzanıp biraz uyuyabilmek için uyku tanrılarına yalvarmak istemiyordum.

"Bu akşam birini mi bekliyorsun?" diye sordu Kieran.

"Hayır." Bakışlarımı tekrar viskiye çevirdim. Boynumdaki kaslar gerilmeye başladı. "Bu akşam değil."

"Kızıl İnci geceyi yalnız geçirmek için tuhaf bir yer."

"Öyle mi? Bence burada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Sanki sen biliyorsun da?" dedi Kieran.

Hafifçe gülümsedim ama Kieran kapıya varınca ciddileştim. "Bir dakika... Setti nasıl?"

Kieran gülümsedi. "Atın iyi. Gerçi saman ikramından pek memnun kaldığını sanmıyorum."

Bunu duyunca gülümsedim. Setti bazen çok mızmız oluyordu. Onu ahıra götürürken Kieran'ı ısırmamasına şaşırmıştım.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Kieran.

"Güle güle Kieran."

Kurt bilmiş bilmiş güldükten sonra sessizce odadan çıktı. Başka biri olsa o gülüş üzerine iki kez düşünürdü ama söz konusu Kieran olunca buna gerek yoktu.

Ayrıca Kieran haklıydı.

Kızıl İnci gerçekten de tek başına vakit geçirmek için tuhaf bir yerdi. Bu odalar başkalarının bilmesini istemediğiniz türden görüşmeler için kullanılıyordu. Bazen konuşmak için. Bazen de daha az kıyafetle ve birinin ölme olasılığı üzerine tartışmalarla sonlanmayan farklı türden bir iletişim için. Zaten bu tür görüşmeler pek azalmıştı, değil mi?

Viskimi bitirdim, boğazımı yakması hoşuma gitmişti, başımı kanepeye yasladım. Üstüme bir huzursuzluk çöktü. Gözlerimi karanlık tavana diktim, düşüncelerimden kurtulmamı sağlayan birkaç saatlik zevk etkisini ne zaman yitirmişti acaba?

Yoksa hiç işe yaramamış mıydı? Birkaç saniyelik bir rahatlama mıydı? Ellerimi, dilimi ve bedenimin diğer her yerini yumuşak kıvrımlarla ve sıcak, gizli yerlerle oyalayabiliyordum ama düşüncelerim hep tam da kaçmak istediğim yere dönüyordu.

Bitmek bilmeyen açlığa ve o lanet kafese.

Öldüğün halde hâlâ nefes almak. Hayatı var olmaktan daha fazlası yapan her şey hâlâ o kafesin içindeymiş gibi.

Şimdi bile Yükselmişler bir parçamı kesip alırken soğuğu ve canımı yakan elleri hissedebiliyor, alaycı kahkahalarını duyabiliyordum. Ya Malik? Büyük ihtimalle o da benim yaşadıklarımı, hatta daha fazlasını yaşıyordu ve bu benim yüzümden olmuştu.

Kan Tacı'nın onu esir tutmasının tek nedeni bendim. Atlantia'nın yeni bir kral seçmek için çok geç kalmasının nedeni bendim. Batıdaki tehdidi tek başıma sona erdirebileceğimi düşünmemiş olsaydım Malik özgür olacaktı. Oysa tersine, Malik özgürlüğü uğruna beni kurtarmıştı.

Kan Tacı beni yakaladığında elli yıl esir tutmuştu. Malik bunun iki katı kadar uzun süredir ellerindeydi ve ona ne yaptıklarını çok iyi biliyordum.

Abime.

Hâlâ hayatta olması bile şaşırtıcıydı.

Bu düşünceleri bir kenara bıraktım. Malik kurtulmak zorundaydı. Kurtulacaktı. Çünkü güçlüydü. Ondan daha güçlü birini tanımıyordum ve onu kurtarmaya çok yaklaşmıştım. Tek gereken...

Kapıya yaklaşan ayak seslerini duyunca başımı kaldırıp gözlerimi açtım. *Kilitlenmemiş* kapının tokmağı dönmeye başladı.

Hemen kalktım, kadehi kanepenin yanındaki sehpaya bırakıp duvarın dibindeki gölgelere çekildim. Kapının yanına bıraktığım kısa kılıçlardan birini sapından tuttum. Adamlarım kapıyı çalmadan içeri girmeye cüret etmezdi. Kieran bile.

Anlaşılan biri bu gece ölmek istiyordu.

Kapı hafifçe aralandı, içeri biri süzüldü. Başlıklı bir pelerin giymiş olan zayıf figürün kapıyı kapatışını izlerken merak duygusu kaslarıma yayılan gerilimi silip attı. Pelerin tanıdık gelmişti. Davetsiz misafir yanımdan geçip giderken havayı kokladım. Pelerin tanıdığım bir hizmetçiye aitti ama bu kadın –kadın olduğundan emindim– Britta gibi kokmuyordu. Herkesin kendine has bir kokusu vardı, Atlantialılar ve kurtlar bu kokuyu iyi alırdı. Britta'nın kokusu bana gül ve lavantayı hatırlatırdı ama şu anda aldığım koku başkaydı.

Ama Britta'nın pelerinini giyip buraya gelen kimdi? Etrafına bakınan kadını izlerken öfkeye kapıldım ama ardından içimde bir huzursuzluk baş gösterdi. Britta da olsa, bir başkası da, bu beklenmedik ziyaret sayesinde en azından eğleniyordum. Kısa da sürse kafamdaki lanet düşüncelerden kurtulmuş oluyordum.

Anılardan.

Şu an'dan.

Kadını izlerken kılıcı elimden bıraktım. Kadın tam arkasına dönerken harekete geçtim. Bir kurttan bile sessiz davranarak onu yakalayıverdim, odada başka birinin daha olduğunu fark edecek zamanı bile bulamadı.

Kolumu arkadan beline dolayıp onu kendime doğru çektim. Kaskatı kesildi, başımı eğince yine kokusunu aldım. Ferah bir kokuydu. Tatlı. "Bunu hiç beklemiyordum" dedim.

Kadın Britta'ya hiç benzemiyordu.

Hizmetçi, bir ölümlü için orta boyluydu, ancak çeneme geliyordu. Ama elimin altındaki kalça daha dolgundu ve o koku...

Bana balı hatırlatıyordu.

Gerçi hizmetçiye dair pek de bir şey hatırlamıyordum. Herhalde son buluşmamızda viskiyi fazla kaçırdığım içindi. "Ama hoş bir sürpriz oldu."

Kadın bana döndü, sağ elini bacağına doğru indirdi, başını kaldırınca birden donup kaldı. Sertçe içini çekti.

Uzun müddet başlığın içindeki karanlığı görmeye çalıştım. Mumla aydınlanan odanın karanlığına rağmen görme duyum bir ölümlününkinden çok üstündü, ne var ki yüzünü seçemiyordum. Ama bana ne kadar dikkatli baktığını hissedebiliyordum ve Britta'yla geçirdiğim saatlere dair hatırladıklarım ne kadar bulanık olsa da başlık taktığını hiç hatırlamıyordum.

"Seni bu gece beklemiyordum" dedim, bir yandan da Kieran dönüp gelse ne derdi diye düşünüyordum. Kadının yine hafifçe içini çektiğini duyunca hafifçe gülümsedim. "Görüşmeyeli sadece birkaç gün oldu tatlım."

Pelerinin içinde hafifçe irkildi ama hiçbir şey söylemedi, başlığının içinden beni izlemeye devam etti.

"Burada olduğumu Pence mi söyledi?" diye sordum, Britta'nın Sur'da genelde birlikte çalıştığımı bildiği muhafızdan bahsediyordum.

Kadın başını iki yana salladı. Britta hangi odada olduğumu bilemezdi. Her defasında başka bir oda isterdim.

"Beni mi izliyordun? Takip mi ediyordun?" diye sordum dilimi hafifçe şaklatarak, yine sinirlenmeye başlamıştım. "Bunu konuşmamız gerekecek, değil mi?" Konuşacaktık çünkü bu bir daha olmayacaktı. Ama şimdi?.. Buradaydı. Anılar ve tedirginlik şimdilik geride kalmıştı ve o... çok farklı kokuyordu. Çok güzel kokuyordu. "Ama galiba bu gece değil. Nedense pek sessizsin."

Bu çok tuhaftı.

Britta'nın hiç de sessiz olmadığını gayet net hatırlıyordum. Gevezenin tekiydi. Sevimliydi, biraz da bunaltıcı, özellikle viski şişesi boşaldığında. Hizmetçi bu kez tamamen farklı davranıyordu. Belki de bu gece daha gizemli olmak istiyordu. Zaten ben de bunu sorun edecek değildim.

"Konuşmamız gerekmiyor." Tuniğimi çıkarıp bir kenara fırlattım.

Kadın birden kaskatı kesildi ama o ferah ve tatlı kokusu tahrik olduğu için daha da yoğunlaştı. Sessiz ve ilkel bir şehvet tüm cazibesiyle beni ona çekiyordu.

"Bu gece ne tür bir oyunun peşindesin bilmiyorum." Başlığının arkasından tuttum, diğer kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Hafif bir inilti çıkardı, bu sese bayıldım. "Ama öğrenmeye hazırım."

Onu havaya kaldırdım, ellerini *–eldivenli* ellerini– omuzlarıma koydu. Titrediğini hissedince dikkat kesildim. Her şeyi farklı geliyordu, onu yatağa götürüp sırtüstü yatırınca son sevişmemizde ne kadar sarhoş olduğumu cidden merak etmeye başladım. Üstüne abanınca altındaki sertlik ve yumuşaklığın baştan çıkarıcı karışımı aklımı başımdan aldı.

Bu da hatırlamadığım şeylerden biriydi.

Britta'nın zayıf olduğunu hatırlıyordum ama bu kadın gayet dolgundu, kıvrımlarını açıp keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Ne kadar yanlış olsa da son kez birlikte olduğumuzda içkiyi fazla kaçırdığıma seviniyordum. Çünkü bu... bu yepyeni bir şeydi ve sadece sonuca odaklanılan bir angarya gibi gelmiyordu. O anlar anıları silip süpürüyordu. Ama daha şimdiden, başımı eğip minnettarlığımı öpücüklerle, bildiğim tek yolla gösterirken o soğuk, can yakan elleri düşünmüyordum.

Minnettarlığımı ancak bu yolla gösterebiliyordum.

Dudakları yumuşak ve lezizdi, nefesi kesilir gibi olunca ne olduğumu belli etmeden daha derinden öpmeye başladım, aralanmış dudaklarından içeri kayarken az sonra bacaklarının arasına da böyle kaymayı hayal ediyordum. Dilimi dilinde gezdirerek tadını

içime çektim. Kadın parmaklarını omuzlarıma geçirerek titredi. Kokusundan tahrik olduğunu anladım, dilini çok hafifçe benimkine değdirdiğini hissettim.

Bedeni gerçekten de hiç hatırladığım gibi değildi.

Dilime gelen bu tadı, tatlı, ferah bal kokusunu hiç hatırlamıyordum.

Beni öperkenki çekingenliğini. Britta hiç de böyle çekingence öpüşmezdi. Bu kadarını hatırlıyordum. Dudaklarımızın birbirine değdiği an açlıktan ölüyormuş gibi öpüşmeye başlar, dudaklarımız ayrılana kadar da öyle devam ederdi. Oysa altımdaki kadın...

Genelde vakit geçirdiğim kadınlardan çok daha az tecrübeliymiş gibi öpüşüyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu, onu öpmeyi bırakıp başımı kaldırdım. "Kimsin sen?"

Cevap gelmedi. Öfkelenmeye başladım. Bu kızın oynadığı oyun her ne ise bana hangi kartların dağıtıldığını öğrenmeden oynamayacaktım. Başlığını geriye çekip yüzünü açtım...

Kahretsin.

Bir an gözlerime inanamadım. Öylesine görülmemiş bir şok yaşıyordum ki neredeyse gülecektim ama dudaklarımdan hiç ses çıkmadı, kızın yüzüne –görebildiğim kadarına– bakakalmıştım. Çoğu kişinin Kızıl İnci'deyken yaptığı gibi yüzüne beyaz bir maske takmıştı ama altımdaki bedenin kime ait olduğunu, dilimde hâlâ kimin tadının bulunduğunu biliyordum. Yine de yüzünü yanaklarından alnına kadar örten maskeye bakarken buna bir türlü inanamıyordum.

İmkânsız da olsa bu *oydu*.

O çenenin kıvrımını ve o ağzı –yay şeklindeki o kırmızı, dolgun dudakları– nerede olsa tanırdım. Görünen kısmı sadece bu kadardı. Tanrılar biliyor ya, bahçede ya da kalede onu ve kraliyet muhafızlarını takip ederken, nedimesiyle birlikteyken uzaktan onu izlerken hep o peçenin arkasını görmeye çalışmıştım. Onu birkaç kez gülümserken görmüştüm. Dudaklarının hafifçe hareket ettiğini görmüştüm ama o ağzı tanıyordum.

Az önce bu odada ondan bahsetmiştim.
Bu oydu.
Bakire.
Seçilmiş.
Kraliçenin *gözdesi*.

Ayışığı Kitaplığı

Bakire ve Kızıl İnci

Bakire buradaydı, Kızıl İnci'de, benimle aynı odada, hatta *altımdaydı*, tanrılardan bile çok korkması gereken kişiyle birlikteydi. Çünkü hakkımdaki söylentileri duyduğundan hiç şüphem yoktu. Kan Tacı'nın bana taktığı ismi.

Hakkını verdiğim ismi.

Yıllardır onu kaçırmayı planlıyordum, bu uğurda pek çok kişinin ölüm fermanını imzalamış, daha yeni birinin daha ölümüne karar vermiştim, hepsi de onu ele geçirecek fırsatı yaratmak içindi. Oysa Bakire resmen kucağıma düşmüştü.

Ya da ben onun kucağına düşmüştüm.

Her neyse.

İçimden yine gülmek geldi, *ulaşılmaz, kimselere görünmeyen, dokunulamaz* Bakire'nin Kızıl İnci'de ne işi vardı? Üstelik de özel bir odadaydı. Bir adamla öpüşüyordu.

Ne var ki gülmedim çünkü başka bir şey dikkatimi çekmişti. Saçları. Saçları hep örtünün altına gizlenmiş olurdu ama mum ışığında saçlarının şarap kırmızısı olduğuna emindim.

Elimi başının arkasından çektim, saçının bir tutamını elime alınca Bakire'nin nasıl gerildiği dikkatimden kaçmadı. Parmaklarımın arasından kayan saçları yumuşacıktı.

Bakire kızıl saçlıydı.

Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum ama bunu öğrenmek de onu burada bulmak kadar şaşırtıcı gelmişti.

"Kesinlikle sandığım kişi değilsin" diye mırıldandım.

"Nereden anladın?"

Demek konuşabiliyor. Sesi beklediğimden daha güçlü ve doğaldı.

Yaşadığım şokun etkisiyle dürüstçe cevap verdim. "Çünkü bu peçenin sahibini son öptüğümde neredeyse dilimi yutacaktı."

"Ya" diye fısıldadı, görebildiğim kadarıyla yüzünü buruşturmuştu.

Gözlerine bakınca bir şey daha keşfettim. Daima peçenin arkasına gizlenmiş olan gözleri ilkbahar çimenleri gibi yemyeşildi.

Yüzüne bakakaldım, hâlâ onun Bakire olduğuna ve Bakire'nin yeşil gözlü bir kızıl olduğuna inanmaya çalışıyordum ki aklıma bir şey geldi. "Daha önce hiç öpüştün mü?"

"Elbette!"

Yan yan gülümsedim. "Hep yalan mı söylersin?"

"Hayır!" diye haykırdı Bakire.

"Yalancı" diye takıldım, kendimi tutamamıştım.

Maskenin altında yüzü kıpkırmızı oldu, beni göğsümden itti. "Kalksan iyi olur."

"Kalkmıştım zaten" diye mırıldandım, muhtemelen bunun ne anlama geldiğini de bilmiyordu.

Ama maskenin ardındaki gözleri birden ne demek istediğimi anlamış gibi kısıldı, yine şoke oldum.

Bakire neler de biliyordu böyle?

Sonunda kendimi tutamayıp bir kahkaha attım, Kan Tacı'nın peşine düşmek gibi aptalca bir karar verdiğimden beri hiç bu kadar içten gülmemiştim. Kahkaha beni şoke etti, içimde uzun zamandır öldüğüne inandığım duyguları uyandırdı.

İlgi.

Hayret.

İçten bir merak.

Bir... gönül ferahlığı.

Gönül ferahlığı mı? Bu da nereden çıkmıştı? Hiçbir fikrim yoktu ama o anda umurumda da değildi. İçimde bir merak uyanmıştı. En son ne zaman abim dışında bir şeye odaklandığımı hatırlamıyordum. Göğsümdeki sıcaklık birden buza döndü.

"Gerçekten kalksan iyi olur" dedi Bakire.

Sesi beni felakete doğru sürüklenen düşüncelerimden sıyırdı. "Burada gayet rahatım."

"Ama ben değilim."

Gülmemek için kendimi zor tuttum, kim olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmama neden olan şeyin o bir anlık duyguları yeniden yaşama isteği mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum. "Kim olduğunu söyler misin Prenses?"

"Prenses mi?" Bakire gözlerini kırpıştırdı.

"Son derece buyurgansın da." Omuz silktim, bence bu isim Bakire'den de Seçilmiş'den de çok daha uygundu. "Herhalde bir prensesin otoriter olması gerekir."

"Buyurgan falan değilim. Kalk üstümden."

Bir kaşımı kaldırdım, yine o sıcaklığı, o... hazzı hissettim. "Hadi ya?"

"Kalkmanı söylemem buyurganlık değil ki."

"Buna katılmıyorum." Sonra ekledim. "Prenses."

Dudakları bir anlığına yukarı kıvrıldı. "Bana prenses deme."

"Peki ne diyeyim? Kimsin sen?"

"Hiç... hiç kimse."

"Hiç kimse? Ne tuhaf bir isim. Bu isimdeki küçük kızlar genelde başkalarının giysilerini mi giyer?"

"Ben küçük bir kız değilim" dedi sertçe.

"Umarım değilsindir." Bir dakika. Bakire'nin kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Küçük kız derken niyetim ona takılmaktı ama... "Kaç yaşındasın?"

"Burada olacak kadar büyüğüm, seni endişelendiren buysa."

Bu kadar rahatlamış olmam hayra alamet değildi. "Bir diğer deyişle başka birinin kılığına girip karşındakinin seni öpmesine ses çıkarmayacak kadar büyüksün yani, öyleyse..."

"Ne demek istediğini anladım" diye sözümü kesti beni bir kez daha şaşırtarak. "Evet, tüm o şeyler için yeterince büyüğüm."

O şeylerin ne olduğunu biliyor muydu yani? Cidden mi? Eğer bu doğruysa Bakire hakkında bilmediğim çok şey var demekti. Ama öyle olduğunu sanmıyordum. *O şeylerin* ne olduğunu bilen birinin tecrübesiyle öpüşmüyordu. "Kim olduğumu söyleyeceğim ama içimden bir ses zaten bildiğini söylüyor. Ben Hawke Flynn."

Bakire bir müddet sessiz kaldıktan sonra cevap verdi, "Selam."

Çok... çok şirindi.

Sırıttım. "Şimdi sıra sende." Bir şey söylemeyince merakım daha da arttı. Kim olduğunu itiraf etmesini beklemiyordum ama ne söyleyecek diye meraktan çatlıyordum. "Öyleyse sana prenses demeye devam edeceğim. Hiç değilse bana neden engel olmadığını söyle."

İnatla susarak dolgun altdudağını ısırdı.

Her şeyimle buna... ağzına odaklandım. Birden aklıma bedenimin dünden razı olduğu utanç verici şeyler üşüştü. Hafifçe kımıldanarak sertleşen aletimi gizledim. "Eminim nedeni sadece karşı koyulmaz yakışıklılığım değildir."

Bakire burnunu kırıştırdı. "Ne demezsin."

Güldüm, beni yine şaşırtmıştı, kendime de şaşmıştım. "Sanırım az önce bana hakaret ettin."

Yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim..."

"Beni üzdün Prenses."

"Hiç sanmıyorum. Görünüşünün fazlasıyla farkında olmalısın."

"Doğru." Sırıttım. "Bu durum pek çok kişinin yanlış tercihler yapmasına neden oldu."

Bakire'nin de yanlış bir tercih yapmasını umuyordum, bulunduğu yere bakılırsa bu tür tercihlere yabancı değildi.

"Öyleyse neden hakarete uğradığını?.." Birden susup beni tekrar göğsümden itti. "Hâlâ üstümdesin."

"Biliyorum."

"Kalkmanı söylediğim halde buna devam etmen gerçekten büyük kabalık."

"Senin de odama böyle dalman büyük kabalık, şey gibi giyinip..."

"Âşığın gibi mi?"

Uzun uzun yüzüne baktım. "Ona böyle demiyorum."

"Peki ne diyorsun?"

Of, buna ne cevap verebilirdim ki? "İyi bir... arkadaş."

Bakire de gözlerini yüzüme dikti. "Arkadaşların böyle şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Bahse girerim bu konularda pek bilgi sahibi değilsin."

"Tek bir öpücükten mi bahsediyorsun?"

"Tek bir öpücük mü? Prenses, tek bir öpücükten bir sürü şey öğrenebilirsin."

Bakire sustu, neden bir hizmetçinin pelerinini giyip buraya, Kızıl İnci'ye geldiğini öğrenmem gerekiyordu. Peki ama korumaları neredeydi? Buraya gelmesine izin vereceklerini hiç sanmıyordum. Verdilerse de hangisinin izin verdiğini öğrenmeliydim ki ölecek olan o olmasın.

Ama en acil soruyla başladım. "Beni neden durdurmadın?"

Cevap vermesini beklerken gözlerimi maskesinde, sonra daha aşağıda, pelerinin aralandığı yerde gezdirdim.

Ne giydiğini görünce göğsüme yumruk yemiş gibi oldum.

Daha doğrusu ne *giymediğini*.

Açık yakasından dolgun göğüsleri görünüyordu ve nasıl bir ipekli kumaştan yapıldıysa elbisesine bayılmıştım. Elbise neredeyse şeffaftı, bir an tanrıların beni kutsamak için uykudan uyandıklarını sandım.

Ya da lanetlemek için.

Ama lanet buysa lanetlenmek o kadar da kötü bir şey değildi.

Ne var ki tüm bunlar saf ve temiz Bakire'nin neden tek başına Kızıl İnci'de, Masadonia'daki adı çıkmış bir zevk yuvasında olduğunu açıklamıyordu. Onu başka biri sandığına inandığı bir adamla birlikte. Onu öpmesine ses çıkarmadığı bir adamla. Üstelik o da beni öpmüştü. En azından öpmeye başlamıştı. Ayrıca üstündeki giysi...

Kesinlikle zevk alemine dalmak için giyinmişti.

Gözlerine bakınca nefesim kesildi. Birden anladım ve hayrete düştüm. Burada olmasının tek bir nedeni olabilirdi.

Ve ben neden burada olduğuyla uzun zamandır hiçbir şeyle ilgilenmediğim kadar çok ilgileniyordum. Oysa ilgilenmemem gerekirdi. Fırsat ayağıma gelmişti. Onu kaçırmanın tam sırasıydı. Şehirden hemen kaçabilirdim.

Böylece görevine bağlı ve sadık sur muhafızı rolüne devam etmeme de gerek kalmayacaktı. Bakire'yle yakınlaşmaya çalışmama gerek kalmayacaktı. Zaten daha ne kadar yakınlaşabilirdim ki?

Aslında, evet... daha da yakınlaşabilirdim.

Çok daha yakın.

Ama onu şimdi kaçırırsam neden burada olduğunu asla duyamayacaktım. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Harekete geçersem göğsümdeki tuhaf çırpınışı kaybedecektim. O sıcaklığı. Hazzı. İsteklerim söz konusu olduğunda bencil şerefsizin teki oluyordum.

Ayrıca ben onu bulmamıştım. O beni bulmuştu. Birden o an hiç bitmesin diye can atmaya başladım.

Çünkü yakında her şey bitecekti.

"Galiba anlamaya başladım" dedim.

"Bu, üstümden kalkacağın anlamına mı geliyor?"

Başımı iki yana salladım. "Bir teorim var."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

Bakire... pek de hazırcevaptı.

Buna bayılmıştım.

Hem de çok.

"Bence bu odaya belli bir niyetle geldin" dedim. "Bu yüzden konuşmadın, kim olduğuna dair varsayımımı düzeltmeye kalkmadın. Belki bu pelerini de özellikle giydin. Buraya benden bir şey istediğin için geldin."

Bakire yine o dolgun altdudağını ısırdı.

Tekrar kımıldandım, elimi sağ yanağına koydum. Bu basit dokunuş karşısında tüm vücudundan bir ürperti geçti. "Söylediklerim doğru, öyle değil mi Prenses?"

"Belki... belki de buraya... sohbet etmek için gelmişimdir."

"Konuşmak için mi?" Yine gülecek gibi oldum. "Ne hakkında?"

"Pek çok şey."

Gülmemeye çalışarak sordum, "Mesela?"

Bakire usulca yutkundu. "Neden Sur'da çalışmayı seçtin?"

"Bu gece buraya bunu sormak için mi geldin?" dedim Kieran'dan bile daha ilgisiz bir ses tonuyla ama sadece bakışlarından bile Bakire'nin bir cevap beklediği açıktı. Ben de ona herkese verdiğim cevabı verdim. "Sur muhafızlarına katılma nedenim herkesinkiyle aynı."

"Neymiş o neden?"

Hemen bir yalan uyduruverdim. "Babam çiftçiydi, o hayat bana göre değildi. Kraliyet Ordusu'na katılıp Sur'u korumak dışında fazla seçeneğin yok Prenses."

"Haklısın."

Şaşırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklar için ana-babalarının yolundan gitmek dışında pek fazla seçenek yok."

"Çocukların daha yüksek hayat standartlarına ulaşmak, ana-babalarından daha başarılı olmak için fazla seçeneği yok mu diyorsun?"

Bakire hafifçe başını salladı. "Doğal işleyiş buna pek izin vermiyor. Bir çiftçinin oğlu da çiftçi olur ya da..."

Doğal işleyiş mi? Solis için belki. "Büyük olasılıkla tadını çıkaracak kadar uzun yaşamayacakları sabit bir ücret karşılığında hayatlarını riske atarak muhafız olmayı seçiyorlar. Kulağa pek de bir seçenekmiş gibi gelmiyor, değil mi?"

"Hayır" dedi Bakire beni bir kez daha şaşırtarak. Bakire'nin şehri koruyanlar üzerine bir saniye olsun düşündüğüne ihtimal vermemiştim. Kan Tacı'na yakın olan kimsenin bunu düşündüğünü sanmıyordum. "Fazla seçenek olmayabilir ama yine de sanıyorum ki –sanmaktan da öte, biliyorum– muhafızlara katılmak son derece güç ve cesaret gerektirir."

"Tüm muhafuzların böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Sence hepsi cesur mu?"

"Evet."

"Muhafızların hepsi iyi değildir Prenses" dedim, söylediğimde ciddiydim.

Bakire gözlerini kıstı. "Biliyorum. Cesaret ve güç iyilik anlamına gelmez."

"Bu konuda hemfikiriz." Bakışlarımı ağzına indirdim.

"Babam çiftçiydi dedin. O... bu dünyadan göçtü mü?"

Babam pek çok kişi için insanlar arasında yaşayan bir tanrıydı. "Hayır. Babam hayatta. Ya seninki?" diye sordum cevabı zaten bildiğim halde.

"Benim babam... annem de babam da öldü."

"Buna üzüldüm." Annesiyle babasının yıllar önce öldüğünü biliyordum. "İnsan aileden birinin kaybına yıllarca alışamıyor, acı azalıyor ama asla dinmiyor. Yıllar sonra kendini yine onları geri getirmek için her şeyi yapabileceğini düşünürken buluyorsun."

Bakire bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Bu acıyı yaşamış gibi konuşuyorsun."

"Evet" dedim yaşadıklarımı düşünmemeye çalışarak.

"Çok üzüldüm" diye fısıldadı. "Kaybettiğin her kimse onun için çok üzgünüm. Ölüm..."

Başımı yana eğdim. "Ölüm bazen hiç beklemediğin bir anda, bazen de tam onu beklerken ziyaretine gelen eski bir dost gibidir. Bu ne ilk ne de son ziyaretidir ama bu, hiçbir ölümün acımasızlığını hafifletmez."

"Kesinlikle." Hüzün dolu sesi içimde ölü kalması gereken bir yeri sızlattı.

Başımı uzattım, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırınca nefesinin kesildiğini fark ettim. "Buraya konuşmak için geldiğini hiç sanmıyorum. Buraya değiştirilmesi mümkün olmayan üzücü şeylerden konuşmaya gelmedin Prenses."

Gözleri maskenin altında kocaman açıldı, altımda gerildiğini hissettim. Yapması gereken şeyle yapmak istediği şey arasında savaş verdiğini anlamak için düşüncelerini okumama gerek yoktu.

Aynı savaş benim içimde de kısa bir müddet sürmüş ama merakım ve bencilliğim galip gelmişti. Bakire sağduyulu davranıp buna bir son verecek miydi? Öyle olursa bu odadan çıkıp gitmem gerekecekti.

Gidecektim de.

Uğruna bu krallığa geldiğim kişiyi bu odada bırakıp gitmek mantıklı olmasa da Bakire'yi bu gece kaçırmayacaktım. Beni durduran şey kulağa ne kadar saçma gelse de bir tür centilmenlik duygusuydu. Ama Bakire'nin neden burada olduğunu biliyordum.

Zevki öğrenmek istiyordu.

Bu da pek çok şey anlamına geliyordu, eleştiremeyeceğim şeyler. Bakire hakkında bildiklerimi ya da tahmin ettiklerimi değiştirebilecek şeyler. Buraya gelme nedeninin arkasında çok... masumca bir şeyin yattığını düşünüyordum. Cesurca bir şeyin. Beklenmedik. Buraya gelmeye nasıl karar verdiğini, neler yapmak zorunda kaldığını, kendini nasıl hazırladığını, hatta neden geldiğini bile bilmiyordum. Kim olduğumu –onun kim olduğunu bildiğimi– açıklarsam Yükselmişlerin yarattığı bu düzende, kadınların zevk ve mutluluk ararken yüzünü gizlemek zorunda kaldığı böyle bir toplumda bu bir ceza olarak görülebilirdi. Bu gibi davranışlarda bulunursan başına bu gelir der gibi, oysa ben... o düzenin bir parçası olmak, bunu mahvetmek istemiyordum.

Kararını verdiğini hissettim. Vücudu altımda gevşedi, yine alt dudağım ısırdı.

Bunu hiç beklemiyordum. Buna bir son vereceğini sanmıştım. Vermeliydi de. Kahretsin ki ben piçin tekiydim çünkü gerekeni yapamayacak kadar çok büyülenmiştim.

Nedense soluğum kesilir gibi oldu, parmağımı maskesinin saten kurdelesinde gezdirdim. "Bunu çıkarabilir miyim?"

Başını iki yana salladı.

Hayal kırıklığına uğradım. Yüzünü, yüz ifadesini görmek istiyordum ama o maske... aptal bir bez parçasıydı. Ama bazen aptallık cesareti beslerdi, üstelik ben kim oluyordum da yargılıyordum? Sonuçta sürekli rol yapıyordum. Bu krallıktaki yaşamım göstermelikti. Her şeyim yalandı. Yani, çoğu.

Parmağımı çenesinde gezdirdim, oradan boynuna, sonra da hızla atan kalbinin üstüne kaydırdım. Pelerinin bağcığına gelince durdum. "Peki bunu çözebilir miyim?"

Başını salladı.

Bir pelerini hiç bu kadar çabuk çıkarmamıştım.

Titrediğini, parmağımı baştan çıkarıcı boynunda gezdirdiğimde göğüslerinin birden kabardığını görünce içimi bir arzu sardı. Üstündeki giysiyi parçaladığımı, önce dilimi, sonra da aletimi kalçalarının arasına soktuğumu hayal ettim. Neredeyse bu sıcak, ilginç ve dipdiri arzuya kapılıp kendimi kaybedecektim.

Birden aklımı başıma topladım.

Dişlerimi sıkarak kendimi dizginledim. Bu iş nereye varırsa varsın hazırdım ama *oraya* değil. Bu çok fazla şey almak olurdu, üstelik isteyerek verilip verilmediği de mühim değildi. Ben bir canavardım ama o tür bir canavar değil.

Ama yapabileceğimiz çok fazla şey vardı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum göğsündeki hoş kabarıklıkların arasındaki küçük yayla oynayarak. "Söyle yapayım."

"Neden? Bunu neden yapasın ki? Beni tanımıyorsun, üstelik beni başkası sandın."

Bu soruya dürüstçe cevap veremezdim ve bunun onun kim olduğuyla bir ilgisi yoktu. Belki de vardı. Şu anda emin olamıyordum. "Şu anda işim yok ve merak ettim."

"Şu anda başka işin olmadığı için mi yani?"

"Yüzünün sadece yarısını görebildiğim halde güzelliğinden ne kadar etkilendiğime dair beylik laflar söylememi mi tercih edersin? Bu arada, görebildiğim kadarıyla yüzün çok hoş. Yoksa gözlerinin beni esir ettiğini mi söyleyeyim? Anladığım kadarıyla gözlerin yemyeşil."

Bakire suratını astı. "Hayır. Yalan söylemeni istemem."

"Bunlar yalan değil ki." Küçük yayı çekerek başımı eğdim, dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Ferah, hoş kokusu yoğunlaştı. "Gerçeği söyledim Prenses. Çok ilgimi çekiyorsun, oysa birinin ilgimi çekmesi nadiren olur."

"Yani?"

"Yani", dudaklarımı çenesinin kıvrımına bastırarak güldüm, "gecemi değiştiriverdin. Odama dönmeyi düşünüyordum. Sıkıcı da olsa güzel bir uyku çekecektim ama bu geceyi seninle geçirirsem sıkıcı olacağını pek sanmıyorum."

Bu bir mucize olurdu.

"Ben gelmeden önce... yanında biri mi vardı?"

Başımı kaldırdım. "O da nereden çıktı?"

"Kanepenin yanında iki kadeh var da."

"Adını bile bilmediğim biri bana özel sorular soruyor."

Yanakları kızardı.

Aslında merakını anlayabilirdim, değil mi? Endişesini. "Yanımda biri vardı" diye cevapladım. "Pelerinin sahibi gibi olmayan bir arkadaş. Uzun süredir görmediğim biri. Baş başa konuşuyorduk" diye açıkladım ve bu beni şoke etti. Bunu pek nadiren yapardım.

Ama cevabım yalan da sayılmazdı. Kieran'ı birkaç gündür görmemiştim ve doğduğumuzdan beri birlikte olduğumuz için bu bana çok uzun bir süre gibi gelmişti. Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık, şeyden beri...

İyice karanlıklaşıp kafamdan atması zorlaşmadan bu düşünceleri def ettim. "Ee Prenses, benden ne istediğini söyleyecek misin?"

Yine nefesi kesildi. "Ne istersem yapacak mısın?"

"Ne istersen." Elimi aşağı kaydırıp son derece dolgun göğsünü avuçladım. Demek normalde üstünde gördüğüm beyaz giysiler çok şey gizliyordu.

Ama şimdi, elbisesinin ince kumaşı iyice gerildiği için koyu pembeliği ve son derece ilgi çekici, sertleşmiş tepeciği görebiliyordum. Başparmağım da bakışlarımı takip etti.

Bakire gerilerek göğsünü iyice avucuma bastırdı. Birden şehvetten nefesim kesildi.

"Bekliyorum." Başparmağımı göğüs ucuna bir kez daha sürttüm, Bakire'nin çıkardığı iniltinin ve kıvranışının tadını çıkardım. "Bana nelerden hoşlandığım söyle, ben de yapayım."

"Şey..." Dudağını ısırdı. "Bilmem."

Gözlerine bakınca donup kaldım. Birden tecrübesizliğini hatırladım. Ayrıca ona tam olarak ne istediğini göstermek için yanıp tutuşmaya başladım.

"Ben ne istiyorum söyleyeyim." Parmağımı yeniden hareket ettirmeye başladım, daha yavaş, daha sert. "Maskeni çıkarmanı istiyorum."

"Ben..." Dudakları aralandı. "Neden?"

"Çünkü seni görmek istiyorum."

"Şu anda beni görebiliyorsun."

"Hayır Prenses." Başımı eğdim. "Bunu teninle ağzımın arasında bu elbise olmadan yaparken seni gerçekten görmek istiyorum."

Tek bir anı bile kaçırmak istemediğim için gözlerimi yüzünden ayırmadan dilimle göğsünün ucuna dokundum. İpekli kumaş incecikti, kabarık tepeciği ağzıma alırken bir ölümlüyle birlikteyken nadiren yaptığım bir şeyi hayal ediyordum.

Kendimi dişlerimi dolgun etine geçirip tadının da kokusu kadar hoş olup olmadığını keşfederken hayal ediyordum. Bahse girerim öyleydi. Bedenim aralanan dudaklarından dökülen zevk çığlığına sertleşerek cevap verdi.

"Maskeni çıkar. Lütfen." Elimi dolgun kalçasına, oradan da bacağındaki yırtmaca doğru kaydırdım. Teni ipek gibiydi, pürüzsüzdü, birden elime sert bir şey geldi. "Bu ne?"

Elim bir *hançerin* sapını kavradı. Bu da neyin nesiydi? Hançeri kınından çekip geriye kaykıldım, Bakire yerinden doğrulup elini hançere uzattı.

Bakire'nin bir hançeri vardı. Hem de sıradan bir hançer değildi.

"Kan taşı ve kurt kemiği."

"Ver onu bana" dedi dizlerinin üstüne çökerek.

Gözlerimi hançerden Bakire'ye çevirdim. "Bu benzersiz bir hançer."

"Biliyorum." Şarap kızılı dalgalar omuzlarına döküldü.

"Ucuz olmayan türden." Ve özel bir amaç için yapılmış. "Bunu neden taşıyorsun Prenses?"

"Birinin hediyesi, ayrıca böyle bir yere silahsız gelecek kadar aptal değilim."

Zekice bir davranıştı. "Nasıl kullanılacağını bilmediğin bir silah taşımak pek de akıllıca değil."

Bakire öfkeyle gözlerini kıstı. "Nasıl kullanılacağını bilmediğimi nereden çıkardın? Kadınım diye mi?"

Yüzüne bakakaldım. "Şoke olmama şaşırmaman gerek. Solis'teki kadınlar genelde hançer kullanmayı öğrenmez."

"Haklısın ama nasıl kullanılacağını gerçekten biliyorum."

Kendinden emin tavrı yalan söylemediğini ortaya koyuyordu. Demek Bakire hançer kullanabiliyordu. İşte bu hiç beklemediğim bir şeydi. Beni endişelendirecek yerde merakımın daha da kabarmasına neden olmuştu.

Yan yan gülümsedim. "Gerçekten ilgimi çekmeye başladın."

Hançeri şilteye saplayıp üstüne çullanınca Bakire'nin gözleri yuvalarından fırladı. Onu yatağa yatırıp ne kadar ilgimi çektiğini hissetsin diye bacaklarının arasına yerleşmiştim ki...

Kapı çalındı. "Hawke?" diye çınladı Kieran'ın sesi. "Orada mısın?"

Durup gözlerimi kapadım, Kieran'ın sesini duymamışım gibi yapmaya çalıştım.

"Benim, Kieran."

"Sanki bilmiyorum" diye homurdandım, Bakire hafifçe kıkırdadı. Bunu duyunca gözlerimi açıp sırıttım.

"Hawke?" Kieran tekrar kapıya vurdu.

"Sanırım cevap versen iyi olacak" diye fısıldadı Bakire.

"Kahretsin." Cevap vermezsem Kieran büyük ihtimalle paldır küldür içeri dalacaktı. "Şu anda çok ama çok meşgulüm."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Kieran, ben ise dikkatimi yeniden Bakire'ye vermiştim. Kurt yine kapıyı çaldı. "Ama rahatsız etmek zorundayım."

"O kapıyı bir kez daha çalarsan ben de elini kırmak zorunda kalacağım." Bunu duyunca Bakire'nin gözleri kocaman açıldı. "Ne oldu Prenses?" Sesimi alçalttım. "Sana gerçekten ilgimi çektiğini söylemiştim."

"Öyleyse elimin kırılmasını göze almam gerekiyor" dedi Kie-

ran, göğsümün derinliklerinden öfke dolu bir hırıltı yükseldi. "Elçi geldi de."

Tanrılar aşkına.

Tekrar söylendim, bu kez sessizce. Elçi gelmek için daha kötü bir vakit bulamazdı.

"Elçi mi?" dedi Bakire.

"Beklediğimiz bazı malzemeler vardı da" dedim, bir bakıma doğru da sayılırdı. "Gitmem gerek."

Bakire başını salladı.

Gerçekten de gitmem gerekiyordu ama hiç istemiyordum. İstemeye istemeye kalktım. Yerden tuniğimi alırken Kieran'a birazdan çıkacağımı söyledim. Beni koridorda beklemeyecekti. Daha tenha bir yere gidecekti. Tuniği başımdan geçirirken dönüp arkama baktım ve Bakire'nin hançeri aldığını gördüm. Sırıttım.

Zeki kız.

Omzuma bir kayış takıp kapının yanındaki sandıktan iki kısa kılıç aldım, ağzımdan çıkanları kontrol edemiyor gibiydim. "Mümkün olduğunca çabuk dönerim." Kılıçları iki yanımdaki kınlara sokarken söylediğimin doğru olduğunu fark ettim. Geri dönecektim. "Söz."

Bakire yine başını salladı.

Yüzüne baktım. "Beni bekleyeceğini söyle Prenses."

"Bekleyeceğim."

Kapıya yürümeye başladım, birden durdum. Yavaşça dönüp Bakire'ye baktım, o kızıl dalgalara, aralanmış dudaklara, pelerinine sarınarak oturuşuna... cesur ama savunmasız. İlginç bir karışımdı, keşfetmeyi sürdürmek istediğim bir karışım.

"Geri dönmek için can atıyorum."

Bakire cevap vermedi, döndüğümde büyük ihtimalle burada olmayacağını biliyordum, yine de dönecektim. Onu arayacaktım. Peki ya burada olmazsa?

Onu yeniden bulacaktım.

Fazla vakit geçmeden.

Benim olacaktı.

Kısacık Anlar

Görüşmeyi bir an önce yapıp bitirmek için sık ağaçlarla kaplı Dilek Korusu'nda hızlı hızlı yürüyordum. Çam dallarının arasından incecik bir ay ışığı sızıyordu. Orman gündüzleri bile hayli tedirgin ediciydi, uzaktan gelen bir kuş sesi ya da küçük orman yaratıklarının sessiz hışırtıları dışında ürpertici bir sessizliği vardı. Ya geceleri? Ben bile burada tedirgin oluyordum. Ama korunun bu kısmına gün içinde pek az kimse girdiğinden, bunu da toprakta açılmış patikalar sayesinde biliyordum, burası tüm Masadonia'da kimse duymadan rahatça konuşulabilen birkaç yerden biriydi.

Ayrıca Dilek Korusu'ndan Kızıl İnci'ye dönmek sadece birkaç dakikamı alırdı.

Ona dönmek.

"Bu iş olmasaydı seni rahatsız etmezdim" dedi Kieran.

Başımı salladım. Şu *malzemeler* normalde akla gelen türden değildi.

"Uzun zamandır beslenmedin" diye ekledi Kieran.

Bu söz uyuyan bir devi uyandıran siren çağrısı gibiydi. Üst dişlerim zonklamaya, karnıma ağrılar girmeye başladı.

"Yarı Atlantialı olanları kullanmak istemediğin için de..."

"Tercihlerimi biliyorum Kieran" diye sözünü kestim. Soğuk bir rüzgâr tepemizdeki dalları salladı, yere birkaç çam iğnesi düştü. Ayrıca Kieran onları kullanmaktan neden hoşlanmadığımı biliyordu. Yarı Atlantialılar kanlarının içilmesine alışkın değildi. Ayrıca çok kolay yaralanıyor, hatta ölüyorlardı ve Kan Tacı yüzünden yeterince can almıştım. Bunu bir daha tekrarlamak istemiyordum. "Yaşlandıkça anaç tavuk gibi oluyorsun."

Kieran arkamdan güldü. "Deliliğe sürüklenmemen için birinin bunlarla ilgilenmesi gerekiyor." Sustu. "Normalden daha fazla delirmemen için yani."

Dakikalar önce kiminle olduğumu bilseydi deliliğin yepyeni bir mertebesine ulaştığımı düşünürdü.

Hakkı da vardı.

Bakire'yle geçirdiğim zaman tam olarak böyle bir şeydi. Delilik.

Gerçi Bakire'nin yumuşak bedeninin taze anısı, delirmeme neden olacak daha pek çok şey olduğunu söylüyordu ve burada işim bittikten sonra tam olarak öyle yapmayı planlıyordum. Odaya döndüğümde biraz delirebilirdim. Tabii Bakire bekleyeceğine dair verdiği sözü tutarsa.

Tutmak zorundaydı.

Boğazımı temizledim. "Kim geldi?"

"Emil" dedi Kieran.

Kaşlarım yukarı kalktı. "Bunu beklemiyordum."

"Evet, ben de, özellikle de Solis'i pek bilmediği için. Ama Naill gelemedi."

Başımı salladım, Solis içlerine bu kadar sokulmalarından hoşlanmıyordum ama hepsi de bana sadıktı. Fazla sadık.

"Neler olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Kieran az sonra.

"Neden bahsettiğini anlamadım." Önüme bakmaya devam ettim, sorması bu kadar uzun sürdüğü için biraz şaşırmıştım.

"Kesin öyledir" dedi Kieran önüme geçerek.

Cevap vermedim.

"Unuttuysan söyleyeyim." Kieran altından geçmek için alçak dallardan birini kaldırdı, "Üzerinden başka birinin kokusunu alabiliyorum."

Kahretsin, üstümde hâlâ Bakire'nin kokusu vardı. O tatlı kokuya bulanmış vaziyetteydim.

Söylenerek Kieran'ın bıraktığı dalı yüzüme çarpmadan tuttum. "Ayrıca o kokuyu tanımıyorum."

"Masadonia'daki herkesin kokusunu tanıyor musun?" Tekrar önüne geçtim.

"Kızıl İnci müdavimlerinin kokusunu biliyorum." İğne yapraklar ve dallar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. "Geceyi birlikte geçirdiğin kişilerin kokusunu da biliyorum."

"Kurtların baş belası koku duyuları" diye söylendim. Genelde gecelerimi birlikte geçirdiğim kişilerin kokusunu ben bile birbirinden ayırt edebiliyordum. Bu yüzden de Bakire odaya girdiği an gelenin Britta olmadığını anlamam gerekirdi.

Ama Bakire olacağı hayatta aklıma gelmezdi. Bu kadar sivri dilli olacağı da. Bu özelliği gerçekten beni cezbetmişti.

Birini kaybetmekten bahsettiğimde gösterdiği anlayış da öyle. Beni tanımıyordu, kaybım hakkında da bir şey bilmiyordu ama merhameti içtendi. "Cas."

Durdum, kaskatı kesildim. Solis Krallığı'na geldiğimizden beri Kieran bir kez olsun bu ismi kullanmamıştı. Bu ormanda ya da Kızıl İnci'de bile.

"Kiminle olduğunu söylememen beni endişelendiriyor."

Yavaşça dönüp doğduğumdan beri tanıdığım kurda baktım. Endişelenmeye hakkı vardı. Birbirimize bağlıydık ama aramızdaki bağ bundan çok daha derindi. Hep öyle olmuştu. Kieran'dan hiçbir şey saklamazdım. O da her şeyi benimle paylaşırdı ama nedense Kızıl İnci'deki o odada olanları ve kiminle olduğumu söylemek istemiyordum. Nedenini bilmiyordum. Kieran en güvendiğim kişiydi ama...

Şu anda Bakire söz konusuydu.

İçimden yine bir şok dalgası geçti. Tadı hâlâ dudaklarımda olmasaydı halüsinasyon gördüğüme inanabilirdim.

Omuzlarımı kasarak bakışlarımı kaçırdım. Söylemezsem peşimi bırakmayacaktı. Yeni gelenlerle görüşme gereğinden uzun

sürmekti ve Kieran'ın beni Kızıl İnci'ye kadar takip edeceğinden emindim. "Bakire'yle birlikteydim."

Sessizlik.

Mutlak, derin bir sessizlik.

Ağzımdan ne çıkarsa çıksın Kieran hep verecek bir cevap bulurdu.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Kieran bana zil zurna sarhoşken eski Atlantia dilinde konuşmuşum gibi bakıyordu. Bir kaşımı kaldırdım. "İyi misin? Yoksa beynini mi yaktım?"

Kieran gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl ya?"

Hafifçe güldüm. "Evet. Ben de aynen böyle düşünüyorum."

"Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi?" Kieran başını yana eğdi. "Yani cidden Bakire'yle birlikteydin..." Susup derin bir nefes aldı. Gözlerini kıstı. "Cidden Bakire'yle yakınlaştın ha?"

"Yakınlaştığım pek söylenemez." Neden yalan söylediğimi bilmiyordum. "Ama evet, yanımdaki oydu."

Kieran bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti. Tam dönecekken durup tekrar bana baktı. "Bu konuda soracaklarım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İçimi çektim. "Evet."

"Tahminen yanında korumaları da yoktu."

Muzipçe yüzüne baktım. "Bildin."

Kieran yine ne diyeceğini bilemez gibiydi. "Nasıl? Neden? Bu nasıl?.."

"Sanırım gizlice sıvışmış" diye sözünü kestim. "Ayrıca ne kadar uzaklaştığına bakılırsa bence bunu ilk kez yapmıyor."

"Kızıl İnci'de ne işi varmış ki?"

Bunu duyunca afalladım, üstümüzde bir yerlerde bir kuş öttü. "Soracağın soru bu mu? Neden şu anda yanımızda olmadığını sormayacak mısın?"

"Ah, sonra da onu soracaktım ama önce *el değmemiş* Bakire'nin Kızıl İnci'deki özel bir odada ne aradığını anlamaya çalışıyorum, orasının bir kumarhane ve *genelev* olduğunu herkes biliyor."

O odaya zevkin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için gelmişti.

Bu gece oraya *yaşamak* için gitmişti.

Bunu hâlâ cesurca ve çok masumca buluyordum. Ayrıca kişiseldi. Kimseye söyleyemeyeceğim kadar mahremdi. Kieran'a bile.

"Bilemiyorum" dedim, Kieran gözlerini kıstı. "Birden odaya girdi. Benim orada olduğumdan haberi var mıydı bilmiyorum."

Kieran bir müddet sessiz kaldı. "Acaba orada başka birini bulmayı mı bekliyordu ya da yanlış odaya mı girdi?"

Tecrübesizliğini –masum ve tereddütlü ama son derece istekli tavırlarını– göz önüne alınca oraya özellikle biriyle buluşmaya geldiğini sanmıyordum. Tabii yanılıyor da olabilirdim. Ne de olsa Bakire hakkındaki birkaç şeyde yanılmıştım.

"Bilmiyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Orada olduğumu bilen çok kişi yoktu."

Kieran bunun üzerine biraz düşündü. "Orada olmasının ancak birkaç nedeni olabilir, ayrıca bir muhafızla karşılaşmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Tesadüf olmalı."

Dudaklarının aşağı doğru büküldüğünü gördüm. "Sen tesadüflere inanmazsın ki."

"Sen inanır mısın?"

"Her şeyin bir ilki vardır."

Kieran başını iki yana salladı. Bir müddet düşündü. "Riskli olurdu ama neden onu kaçırmadın?"

Çenemde bir kas seğirdi. "Çünkü kaçırsaydım onu susturmam gerekirdi. Zor kullanmak zorunda kalacaktım. Bu da onu şehirden çıkarmaya yetecek kadar uzun sürmeyecekti."

Kieran bana baktı. "Fazla mantıklı konuşuyorsun."

Gerçekten öyleydi.

Bir yandan da değildi.

Çünkü tek nedenim bu değildi.

Onu kaçırsaydım büyük ihtimalle bunu Yükselmişlerin koyduğu toplum kurallarını çiğnediği ve artık boyun eğmek istemediğini düşündüğüm kafes hayatından çıktığı için bir tür ceza olarak görecekti.

Ayrıca neden bilmem ona yaşattığım o kısacık anların lekelenmesini istemiyordum.

En azından şimdilik.

Elzem Malzemeler

Emil Da'Lahr tam bir orospu çocuğuydu.

İnsan ya onun yanında olmaktan keyif alır ya da tüm zamanını onu öldürmeyi planlayarak geçirirdi ki Emil'in bundan sapıkça bir zevk aldığından emindim.

Sürekli olarak bu ikisi arasında gidip geliyordum.

Ama işler sarpa sardığında beni kollamıştı, ben de onu. Sadıktı, kılıç ve hançer kullanmakta olduğu kadar, cevap vermekte de hızlıydı ve esprili olmasına rağmen kızdırıldığında canavara dönüşürdü.

Emil bizi korunun iç taraflarındaki sessiz bir gölün kıyısında bekliyordu, düz bir kayanın üstüne oturmuştu.

Üstelik yalnız değildi.

Ayağının dibine gümüş-beyaz renkte kocaman bir kurt çökmüştü. Bizi görünce ayağa kalktı, neredeyse Emil'in üstünde oturduğu kaya kadar büyüktü. Kurdun büyüklüğü bile onu gören bir ölümlünün kalbini durdurmaya yeterdi, demek ölümlü formunda yolculuk etmiş ama ilk fırsatta tekrar kurda dönüşmüştü. Kurtların hiçbiri ister kendi tercihleriyle ister mecburiyetten olsun uzun süre insan formunda kalmaktan hoşlanmazdı.

"Arden" dedim gülümseyerek.

Kurt, Emil'in yanından fırladı, Kieran'ın bacaklarına sürtünüp geçti, sonra gelip burnuyla elimi dürttü. Parmaklarımla başını okşadım, o esnada Emil de kalkıp eğilerek son derece gösterişli bir selam verdi.

"Beni o güzel gülümsemenle selamlamayacak mısın?" diye sordu doğrulurken. "Gamzelerini göstermeyecek misin?"

"Şimdi değil."

Arden güler gibi bir ses çıkardı.

Emil elini göğsüne bastırdı. "Beni kırdın." Biraz düşündü. "Prensim."

Gözlerimi kısarak ters ters yüzüne baktım, Emil pişmiş kelle gibi sırıttı.

"Bazen gerçekten canına susadığını düşünüyorum" diye söylendi Kieran.

Emil'le tanışan herkes böyle düşünüyordu.

Emil gülerek kayaya yaslandı. Belinde kılıç yoktu. Sıradan bir Solisli gibi kahverengi bir pantolon giymişti, kılıç fazla dikkat çekerdi. Yine de sade siyah paltosunun altında bir cephanelik taşıdığını biliyordum.

"Yolculuk nasıl geçti?" diye sordum, Arden dikkatini yeniden karanlık ormana vermişti. "Bir sorunla karşılaştınız mı?"

"Arden'le birlikte icabına bakamayacağımız bir sorun yaşamadık. Sadece birkaç Craven ve meraklı bazı muhafızlar. Bunca yıllık ömrümde bir kurdun insan yediğini hiç görmemiştim."

Kaşlarımı çatarak Arden'e baktım. Kurt keyifle ormana bakmaya devam ediyordu.

"Genelde böyle bir âdetimiz yoktur" dedi Kieran. "İnsan eti... iğrenç bir şey."

"İnsan eti?" diye tekrarladım sessizce.

"İzlemesi o kadar zevkli ki. Gözünü alamıyorsun. Ayrıca iğrenç de." Emil kollarını kavuşturdu. Doğuya doğru baktı. "Neyse, şunu söylemeliyim ki şimdiye dek Masadonia'da gördüklerimden, özellikle de şehre girer girmez önüme serilen manzaradan hiç hoşlanmadım." Dudaklarını büktü. "Bu şekilde yaşayan insanlar olduğuna inanamıyorum."

"Aşağı Mahalle'yi görene kadar kimse inanmıyor." Gerçi, Kan Taci halkına daha fazla özen gösterseydi bile şehirleri Atlantia'nın yanında sönük kalırdı.

Kızıl İnci'ye dönmek için sabırsızlanıyordum ama öğrenmem gereken şeyler vardı. "Spessa's End'de işler nasıl?" Stygian Körfezi'ne bakan, Skotos Dağları'ndan bir günlük mesafedeki Atlantia şehrinden söz ediyordum. Bir zamanlar işlek bir ticaret merkezi olan şehrin tıpkı yakınındaki Pompay şehri gibi savaşta yok edildiğine inanılıyordu, fazla doğuda olduğu için Kan Tacı şehrin şu anki durumundan haberdar değildi. Bu şekilde de kalmalıydı.

"İyi. Sanırım ekinlerin bir kısmı hasat edilmek üzere. Vonetta ben şehirden ayrılırken öyle söylüyordu" dedi Emil; Vonetta, Kieran'ın kız kardeşiydi. "Pek çok yeni ev inşa edildi. Döndüğünüzde şehri tanıyamayacaksınız." Kehribar rengi gözlerini gözlerime dikti. "Hepimiz yakında dönmenizi umuyoruz. Ben değil tabii. Diğerleri öyle umuyor. Yakında döneceğinizi umuyorlar."

Gülerek başımı iki yana salladım, sonra çok daha hassas bir konuya geçtim. "Evaemon'dan haber var mı?"

"Kral ve kraliçe senin için endişeleniyor, nerede olduğunu ve neden bu kadar uzun süredir dönmediğini merak ediyorlar" dedi Emil, yüzü birden ciddileşmişti. "Alastir'in bu konuda söyledikleri de endişelerini iyice artırıyor."

Elimi saçımdan geçirerek içimi çektim. Bunu duyduğuma hiç şaşırmamıştım. Kraliyet danışmanı olduğu için Alastir Davenwell kral ve kraliçeyi her konuda bilgilendirmekle görevliydi. Ancak ihtiyar kurt babamın öfkesini yatıştırmak ve savaş planlarını hafifletmek konusunda pek de istekli değildi. Kan Tacı'nın yandığını görmek istiyordu. Aslında onu suçlayamazdım. Onun da pek çokları gibi haklı nedenleri vardı.

"Şu işi halletsek iyi olacak." Emil başıyla Arden'i işaret etti. Kurda baktım. Kulaklarını endişeyle arkaya yatırmıştı, kayaların yanında geziniyordu. "Bence bu ormandan pek hoşlanmadı. Umarım içimizden birini yemez."

Arden Atlantialıya bakıp hırladı, Emil ise gülümsemekle yetindi. Yaptıkları yolculuğun... ilginç ve zorlu olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Tedirgin edici" diye mırıldandı Kieran durgun göle bakarak.

Emil kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Başımı iki yana salladım. "Kieran ormanın lanetli olduğuna inanıyor."

"İnanmıyorum" dedi Kieran. "Biliyorum."

"Eh, öyleyse cidden acele etsek iyi olur." Emil paltosunun kolunu sıyırmaya başladı. "Çünkü tek bir hayalet bile görürsem tabanları yağlarım."

Kieran güldü. "Ölülerden daha hızlı koşamazsın."

Kolunu kıvırmakta olan Emil birden durup kurda baktı. "Bu son derece ürkütücü."

Kieran omuz silkti. "Gerçek bu."

Emil kaşlarını çattı. "Hiç faydası olmadı."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim" diye söze girdim bu konuşmayı daha fazla uzatmalarına engel olmak için. Elini tutarak benden biraz daha kısa olan Emil'e baktım. "Buraya gelerek aldığın risk takdire şayan."

"Lafı bile olmaz." Emil gözlerime baktı. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Elini sıktım. "Fazla uzatmayacağım."

Kieran dikkatle yüzüme baktı. Başka tarafa bakmayacağını biliyordum. Emil'in bileğini ağzıma götürdüm. Dişlerim daha şiddetli zonklamaya başladığı halde bir an tereddüt ettim. Emil'in kanı Bakire'nin tadını silecekti, amma da saçma şeyler düşünüyordum.

Bu yüzden tereddüt etmem daha da saçmaydı.

Emil'in nabzının attığı yeri dikkatle ısırdım, Emil sadece hafifçe irkildi, dişlerimi hızla geri çektim. Acıyı bastırmak için başparmağımı bileğinin iç tarafında gezdirdim. Biri kanını içerken acı da haz da duyabilirdin. Ticari bir işlem kadar sıradan da olabilirdi. Emil'in kanını, yaşam gücünü içime çekerken de böyle oldu. Kanın yoğun, güçlü tadını aldığım an bedenimdeki tüm hücreler sanki titreşmeye başladı. Çok uzun süre aç ya da susuz kalmışım gibi.

Emil hiç kımıldamadan duruyordu, kana kana içmek istiyordum ama acele etmemek için kendimi zorladım.

Birinin kanını içmek ya da birinin senin kanını içmesi türümüz arasında çok yaygındı ama taraflar birbirine güvenmiyorsa gizlenmesi mümkün olmayan fiziksel bir reaksiyon ortaya çıkardı. Emil'de böyle bir reaksiyondan eser yoktu. Kolunu geri çekmiyordu. Gerilmiyor, ses bile çıkarmıyordu. Emil bana güveniyordu. Üstelik karşılık bile beklemeden. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum.

Kanını içerken kafamda bazı görüntüler canlanmaya başladı. Koyu yeşil renkli sık ağaçlar. Yeni sürülmüş toprak ve talaş kokusu. Anılar. Bunlar Emil'in anılarıydı. Alaycı kahkahasını duydum, sonra uzun siyah örgüleri beline kadar gelen bir kız gördüm, teni Bakire'nin akşamları aradığı gece açan güllerin rengindeydi. Kızı hemen tanıdım.

Bu, Kieran'ın kardeşi Vonetta'ydı. Emil şu anda neden onu düşünüyordu? Eh, cevabı gayet açıktı.

Emil'in kanını içmeye devam ederken sırıttım. Bu adam gerçekten canına susamıştı.

Bir müddet daha içtikten sonra istemeyerek ağzımı çektim. Başımı kaldırdım, dudağıma bulaşan bir damla kanı silerek Emil'in gözlerine baktım. Bir kaşımı kaldırıp gülümsedim. Emil dişlerini sıkarak Kieran'a baktı. Pişmiş kelle gibi sırıttım.

"O kadar yetmez" dedi Kieran.

"Yeter." Diğer elimi Kieran'a uzattım. "İstersen kendin bak."

Kieran bileğimi tutup başparmağını nabzıma bastırdı. Emil de benim gibi tanrılar tarafından yaratılan ilk Atlantialılara kadar uzanan elemental bir soydan geldiği için kanı saf ve güçlüydü. Vücut ısım şimdiden artmaya başlamıştı. Zihnimdeki bulanıklık geçmişti. Kalp atışlarım yavaşlamıştı.

Kieran rahat bir nefes aldı.

"Emin misin?" Emil gözlerime baktı. "Daha fazlasına ihtiyacın varsa benim için sorun değil."

"Eminim." Elini bir kez daha sıktıktan sonra bıraktım. "Tekrar teşekkür ederim."

"İstersen burada kalabilirim." Emil paltosunun kolunu indirmeye başladı. "Dikkat çekmeden biraz gezerim. Kimsenin ruhu duymaz."

"Şehri hiç beğenmediğini söyledin sanıyordum."

"Biraz daha kalıp fikrim değişecek mi diye görmek istiyorum."

Gülümsedim, Emil'in de hepimiz gibi Kan Tacı tarafından yönetilen bir yerde vakit geçirmek istemeyeceğini biliyordum. Bunu yeniden beslenmeye ihtiyacım olursa buralarda olmak için teklif ediyordu. Neyse ki buna gerek olmayacaktı. Elemental Atlantialılar yaralanmadıkları ve tipik ölümlü yöntemleriyle beslendikleri sürece kan içmeden uzun müddet idare edebilirdi.

"Teklifin için teşekkürler ama senden başka bir şey istemem gerekiyor. Bir iyilik daha" dedim kıpırdanarak. Kaslarımdaki gerilim de yok olmuştu. "Atlantia'ya, Evaemon'a dönmeni istiyorum."

Emil başını yana eğdi, Arden de bizi dinliyordu. "Sanırım bu isteğin arkasında çok daha kapsamlı bir amaç var."

"Doğru. Senden istediğim şey, gözünü Alastir'den ayırmaman."

Emil'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ona dair bir şüphen mi var?"

"Hayır. Alastir'i çocukluğumdan beri tanırım. Benim için ikinci ama daha buyurgan bir baba gibidir" dedim, Kieran bunu duyunca kıs kıs güldü. "Ama planlarımı öğrenirse hiç iyi olmaz."

"En azından daha geç öğrenmesini sağlamalıyız" diye ekledi Kieran. "Alastir'in her yerde gözü kulağı vardır. Muhakkak öğrenecektir."

"Yani benden buna engel olmamı mı istiyorsun?" dedi Emil, başımı salladım. "Hallederim." Emil, Arden'e baktı; kurt kuru bir yaprağı bir engerek yılanıymışçasına dürtüyordu. "Sırf merakımdan soruyorum, neden Alastir'in mümkün olduğunca geç öğrenmesini istiyoruz?"

"Alastir savaş istiyor. Muhtemelen babamdan bile fazla. Bakire'yi kaçırmayı planladığımı öğrenirse onu Kan Tacı'na misilleme yapmak için kullanmak isteyecektir."

Tıpkı babam gibi.

Emil yüzünü tekrar bana çevirdi. "Peki bunun senin yaptığından ne farkı var?"

"Ben Bakire'yi öldürmeyi planlamıyorum. Oysa onların yapacağı tam olarak bu."

Atlantiali bir müddet sessiz kaldı. "Eh, umarım planın sonunda onlarınkiyle aynı kapıya çıkmaz."

"Umarım" dedim. Geçen sabah Vikter'la talim yaparken duyduğum huzursuzluk yeniden baş gösterdi, yeni beslendiğim için fazla soğuk ve ağır olan göğsüme taş gibi oturdu.

Emil ve Arden'e iyi yolculuklar diledikten sonra ayrıldık. Kieran şehre, Jansen'ın onun için bir atölyenin üst katında ayarladığı küçük dairedeki odasına geri döndü. Ben de Kızıl İnci'ye doğru yola koyuldum, o kadar hızlı yürüyordum ki birkaç saniye sonra korudan çıkmıştım bile. Ölümlü gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordum, Kızıl İnci'nin sokağına gelince yavaşladım. Kalbim deli gibi atmaya başladı ve bunun harcadığım eforla ilgisi yoktu.

Arka taraftaki merdivene yöneldim, basamakları üçer üçer çıkarak koridora vardım. İşim yalnızca bir saat sürmüştü ama daha kapıya varmadan biliyordum. Yine de kontrol etmem gerekiyordu. Kapıyı itip açtım, içeride sadece Bakire'nin kokusu vardı. Oda boştu.

Bakire beni beklememişti.

Av

Bakire sözünü tutmadığı için duyduğum hayal kırıklığı, darmadağın yatağa bakarken yerini çabucak endişeye bıraktı.

Burada olmadığına göre demek tek başına dışarıda bir yerde, gecenin bir vakti tekinsiz tiplerin kol gezdiği sokaklardaydı. Bunlar hep zayıfları ve çaresizleri avlardı.

Ama Bakire tam olarak çaresiz sayılmazdı. Hafifçe gülümsedim. Bir hançeri vardı –hem de kurt kemiği ve kan taşından yapılmış bir hançer– ve gerçekten de onu nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi tutuyordu.

Yine de odaya girdim. Battaniyenin bir ucunu tutup kaldırdım, o hoş kokuyu içime çektim. Bal. Battaniyeyi bıraktım, dönüp Kızıl İnci'den çıktım. Dışarıda loş sokakları gözden geçirdim, işletmelerden gelen uğultular ve kahkahalar dışında ortalık sessizdi.

Kızıl İnci'den ben çıkar çıkmaz ayrıldıysa her yerde olabilirdi. Başımı kaldırıp uzaktaki Teerman Kalesi'nin pencerelerindeki ışıklara baktım. Kaleye yaklaştıkça sokaklar daha da tekinsizleşiyordu.

Nedeni de ölümlülerin artık bu bölgede yaşamıyor olmasıydı. Kaleye yaklaştıkça Yükselmişlere de yaklaşmış oluyordunuz ve Yükselmişler güneş battıktan sonra rahatça dolaşıyorlardı.

Bakire sıradan bir Solisli gibi giyindiğinden bir Yükselmişin kanını içmek için ona saldırmakta tereddüt edeceğini hiç sanmıyordum.

Birden öfkeye kapıldım ama tam olarak kime öfkelendiğimi bilmiyordum. Hayatını aptalca tehlikeye attığı için Bakire'ye mi? Asıl suçlanması gereken Yükselmişlere mi? Yoksa Bakire'nin olduğu yerde kalıp sağ salim geri dönmesini sağlayamadığım için kendime mi?

Bakire kana susamış bir Yükselmişe kaptırılamayacak kadar değerliydi.

Karşıya geçtim, Dilek Korusu'ndaki ağaçların seyrekleştiği ve Masadonia'nın en imtiyazlılarının park olarak kullandığı bölgede yer alan köprülere ve geçitlere doğru yürüdüm. Radiant Row'u çevreleyen tüm Yukarı Mahalle, evler, dükkânlar ve park insanlarla dolup taşıyordu; hassas kulaklarım uzaklardan gelen araba tekerleği seslerini ve konuşmaları duyuyordu. Yolun yarısında birden kafama dank etti, durdum.

Bakire gerçekten çok zekiydi.

Korumalarını atlatıp Kızıl İnci'ye gelmeyi başardığına göre öyle de olmalıydı. Ayrıca korumalarından ve güzel kafesinden ilk kez kaçtığını sanmıyordum. Bakire kalabalık yollardan gitmezdi, özellikle de hayatını ancak güneş battıktan sonra yaşayabilen Yükselmişlerle dolu olanlardan. Nedeni, ona zarar vereceklerinden korkması değildi, zaten onların gerçekte ne olduğunu bilmiyordu, yaptığı şeyin ortaya çıkmasından duyduğu endişeydi. Bakire...

Bir dizi küçük evin önünde durup döndüm, geldiğim yolun ötesine baktım. Pek kimsenin girmediği bir yere.

Dilek Korusu'na.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Korunun derinliklerinde doğruca Teerman Kalesi'ne çıkan bir yol vardı.

Sokağı geçip evlerin gölgesine ulaştım ve koşmaya başladım. Evleri korudan ayıran alçak duvara vardım, duvardan atlayarak tekrar koruya girdim. Yavaşladım, Bakire'nin kokusunu kaybettikten sonra çok hızlı hareket etmiştim. Hâlâ kokusunu alamayabilirdim. Lanet okuduğum o kurt duyuları şimdi ne çok işime yarardı.

Basılmaktan hafifçe aşınmış küçük patikaları hatırlayarak ağaçların arasından geçtim, az sonra dolambaçlı patikaya ulaşmıştım. Karanlığın içinden yürümeye dikkat ederek patikayı takip ettim, yol gitgide park alanına yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra korunun nemli toprak kokusuyla uyuşmayan bir koku aldım.

Tatlı bir koku. Hafif meyvemsi.

İçgüdülerim harekete geçti, sessizce ilerledim, adımlarımı hızlandırarak ilerideki ağaçları gözden geçirmeye başladım, tüm duyularım alarma geçmişti. Avını takip eden bir yırtıcı gibi ses çıkarmadan ilerledim. Atlantialıların Yükselmişlerle tek ortak yanı buydu, vampirlik. Av peşindeyken tek bir düşünceye odaklanmamız.

İşte orada.

İleride, gölgelerin içinde biri vardı, pelerinli biri. Gülümsedim, hemen hızlanıp birkaç metre kadar yaklaştım. Kesinlikle oydu. Rüzgâr kokusunu burnuma getiriyordu.

Sessizce takip etmeye başladım. Koru labirent gibiydi, bir ölümlüden kat kat üstün olan görme yetim sayesinde yolumu bulabiliyordum. Bakire'nin gece vakti bu yolu nasıl bulduğunu aklım almıyordu ama gayet kendinden emin yürüyordu. Birkaç kez kaya çıkıntılarının ve yerde yatan dalların etrafından dolandı, onları göremediğini biliyordum ama demek ki yerlerini biliyordu.

Kulağıma parktan gelen konuşmalar ve daha yumuşak, daha şehvetli bazı sesler çalındı. Bana kalsa bu seslerin Bakire'den çıktığını duymayı tercih ederdim.

Belki de böylesi daha iyi olmuştu. Kendimi işleri o raddeye vardırmayacak kadar dizginleyebildiğime inanmak hoşuma gidiyordu. Öyle bir canavar olmadığımı düşünmek. Peki gerçekten öyle miydi? Bakire ileri gitmek isteseydi duracak mıydım? Annemin beni yetiştirdiği gibi *iyi bir adam* mı olacaktım? Yoksa bencil ve açgözlü bir adam mı? Boğazımdan boğuk bir hırıltı yükseldi. Şimdi bile en derinlerimdeki ilkel yanım beni zorluyor, aradaki mesafeyi kapatmamı söylüyordu. Bakire'nin karşısına çıkmamı. Beni görünce ne yapacaktı? Onu takip ettiğim için kızacak mıydı? Yoksa şaşırıp sevinecek miydi? Benimle aklına takıldığı belli olan

üzücü şeyleri konuşacak mıydı? Ona tekrar yakınlaşmama izin verecek miydi? Yoksa beni beklememesini söyleyen sağduyusu yine baskın mı gelecekti? Kaçacak mıydı? O zaman hiç şansı yoktu. Onu hemen yakalardım. Sonra da...

Sol tarafımdan bir dal çıtırtısı gelince hemen başımı çevirdim. Ses Bakire'nin duyamayacağı kadar hafifti. Ağaçları gözden geçirdim. kulağıma hızlı, zor duyulan ayak sesleri çalındı. Ses ileriden, Bakire'yle benim aramdaki bir yerden geliyordu.

Bakire'yi takip eden tek kişi ben değildim.

Peşinde biri daha vardı.

Dalların altından geçmek için eğildim, gözlerimi kısarak ilerlemeye başladım. Bakire'nin sol tarafına doğru ilerleyen bir gölgenin bir anlığına karanlıktan sıyrıldığını gördüm. İncecik bir ay ışığı huzmesi san saçlarını, yuvarlak, neredeyse çocuksu yüzünü ve çıplak omuzlarını aydınlattı. Bu kadarı Bakire'yi takip edenin daha yeni Craven'a dönüşmüş bir ölümlü olmadığım anlamama yetti, bu talihsiz dönüşümü buraya geldiğim ilk hafta öğrenmiştim. Jole gibi, teslim olmak için henüz vakti olduğunu düşünen ama sonuçta buna fırsat bulamayan insanlar vardı. Carsodonia'da ve Solis'teki tüm şehirlerde aynı şey oluyordu. Ama gür, parlak saçlarına ve beyaz, pürüzsüz tenine bakılırsa hiçbir şeyden haberi olmayan Bakire'yi takip eden başka türden bir ölümdü.

Bir Yükselmiş.

Muhtemelen kimi takip ettiğinin farkında değildi. Dişlerini kimin etine geçirdiğini anladığında iş işten geçmiş olacaktı. Sadece en yaşlı Yükselmişler kendilerine hâkim olabilir ve kurbanın kanını son damlasına kadar içmeden durabilirlerdi. Bu yüzden şehirde bu kadar çok Craven vardı. Bir vampirin kanını içip bitirdiği ölümlü, Craven'a dönüşüyordu.

Çoğu yalan gibi, tarihin bu kısmı da başlangıçta gerçekti. Ama sözü edilen zehirli öpücüğü Atlantialılar değil Yükselmişler vermişti.

Burada kendine hâkim olabilecek kadar yaşlı olan ancak birkaç Yükselmiş vardı. Dük ve düşes. Etrafta sinsice dolaşırken gördüğüm birkaç lord. Ama bu gördüğüm onlardan biri değildi. Bu durmayacaktı. Öldürecekti.

Bahçe duvarının benim kullandığım, yakında Jericho'nun kullanacağı ve anlaşılan Bakire'nin de bildiği kısmına yaklaştığımızı anlayınca kaslarım gerildi.

Hızla harekete geçtim.

Devrilmiş bir çam ağacımn üstünden atlayarak ağaçların arasından şimşek gibi fırladım. Bakire korudan çıkıp ay ışığında hafifçe parlayan kale duvarına vardığında Yükselmişin hemen arkasındaydım.

Vampir hızla arkasına döndü, kapkara gözleri karanlıkta daha da dipsiz görünüyordu. Yüzünü buruşturarak hırladı, iki sivri dişi ortaya çıktı.

Ben de dişlerimi gösterdim. "Benimkiler daha büyük."

Vampir ağzını biraz daha açtı, kükremeye hazırlandığını anladım, böylece yakınlardaki arkadaşlarına, bu arada büyük ihtimalle Bakire'ye de, haber vermiş olacaktı.

"Hayır." Boğazına yapışıp sesini kesiverdim. Aklımdan eskiden yakaladıklarımıza yaptığım gibi onu sorguya çekmek geçti ama hemen bu fikirden vazgeçtim.

O zamanlar bunu keyif için yapardım.

Oysa şimdi canım vahşet çekiyordu.

Bana vurmaya kalktı ama kolunu tutup onu havaya kaldırdım, sonra dönüp sertçe yere fırlattım. Vampir hemen doğrulmaya kalktı, üstüne çullanıp dizimi karnına bastırdım. Göğsümdeki kayışta takılı olan *kan taşından* yapılmış hançeri çekmeye kalkmadım. Hançerim Bakire'nin taşıdığı hançere çok benziyordu, yalnız onunkinin sapı kurt kemiğinden yapılmıştı. Bir Yükselmişi öldürmenin en temiz yolu hançer kullanmaktı, geriye bir avuç tozdan başka bir şey kalmıyordu.

Ama ben karmaşa istiyordum.

Elimle ağzını kapatarak sesini kestim, diğer elimi göğsüne, kemiklerin ve kıkırdakların arasına daldırdım. Parmaklarımı kalbine batırdım. Sertçe çekerek kalbini göğsünden söküp aldım. Yükselmiş kıvranmaya başladı, gözleri kocaman açılmıştı, göğsünden fışkıran kanlar kolumdan aşağı akıyordu.

"Bu gece ormana gelmemeliydin." Kalbini elimde sıkıp vıcık vıcık bir et parçasına çevirdim. Sonunda vampir debelenmeyi kesti.

Geri çekildim, elimden et parçaları düşüyordu. Elimi Yükselmişin pantolonuna silerek mümkün olduğu kadar temizledim, sonra şerefsizi saçından tutup koruya doğru sürükledim. Havaya kaldırıp en ağır, en alçak dalların birine fırlattım, türdeşleri cesedini burada eninde sonunda bulacaktı. Bulamazlarsa da güneş doğunca işi bitecekti.

Tekrar patikaya döndüm, Bakire'yi en son gördüğüm yere baktım. Gülümsedim, hafifçe ıslık çalarak Hisar'a doğru yola koyuldum.

Lanetli

Küvetin içindeki sıcak suya girerken bir duş için neler vermezdim ki diye düşünüyordum ama Yükselmişlerin Atlantialılardan çalmadığı tek şey altyapı olduğundan bununla yetinmek zorundaydım.

Bacaklarımı bile uzatamıyordum.

Söylenerek taburenin üstündeki sabunu aldım, saçımı ve vücudumu sabunlamaya başladım. Üstüme bulaşan kanların çoğunu zaten temizlemiştim çünkü suya vampirin kalıntılarına bulanmış halde girmek istememiştim.

Suyun üstünde köpükler birikirken yeniden Emil'in Alastir ve ailem hakkında verdiği haberleri düşündüm. Emil'i tanıyordum, Arden'le birlikte şimdiye şehirden hayli uzaklaşmış olmalıydılar. Ondan istediğimi yapacak, Alastir'in planlarımı öğrenmesini geciktirecekti.

Yakında uygulamaya koyacağım planlarımı.

Bacaklarımı kıvırıp arkama yaslandım, başımı bakır küvetin kenarına dayadım. Gözlerimi kapadım, Bakire'yi düşünmeye başladım, yapmayı planladığım şeyleri değil, birkaç saat önce olanları düşünüyordum. Bu pek de iyi bir fikir değildi çünkü aletim birden sertleşiverdi.

Bakire'yi düşündükçe daha da tahrik oluyordum.

"Tanrılar aşkına" diye mırıldandım, boğuk bir sesle gülerek elimle alnımı ovaladım.

Bir ay önce böyle bir şey hayatta aklıma gelmezdi. Söz konusu bile olamazdı, üstelik bunun Bakire'nin üstünde gördüğüm şekilsiz beyaz elbiselerle ya da şeklini şemalini bilmememle hiçbir ilgisi yoktu. Mesele onun *ne* olduğuydu. El değmemiş bir bakire de, bir bakireyi baştan çıkarmak da benim tarzım değildi. Tecrübesiz olduğu için değil. Bu umurumda bile olmazdı. Zevk almak öğrenilebilirdi. Mesele buna verilen değerdi. Tüm varlığının bakireliğine bağlı olmasıydı. Bu ona başka gözle bakmamı engelliyordu.

Sembolize ettiği şey.

Yükselmişler.

Oynadığı rolü kendi isteğiyle benimsediğini varsaymıştım. Oysa varsayımlarda bulunmamam gerekirdi çünkü belli ki yanılmıştım.

Gözlerimi hafifçe araladım. Acaba Bakire hakkında başka nelerde yanılmıştım? Mesela Yükselmişler hakkında neler bildiği. Ya da yaşadığı hayata dair gerçekte ne düşündüğü.

Başımı iki yana salladım, bunları düşünmek istemiyordum çünkü bu düşünceler benim için hiç de hayırlı olmuyordu. Tıpkı altımda yatarken ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu düşünürken olduğu gibi. Ne var ki aletim benimle aynı fikirde değildi. Bu düşüncelere ve anılara dünden razıydı, çabucak sertleşip hassaslaşmış, başı sudan dışarı fırlamıştı.

"Siktir" diye homurdandım, bir elimi küvetin kenarına bastırırken diğer elimle yüzümü ovuşturdum.

Elimi yüzümden çekip suyun içine soktum. Bakire'nin dokunuşuma ne kadar hevesli karşılık verdiğini düşünerek aletimi kökünden kavradım. Soluğum kesildi. Ne isterse yapacağımı söylediğimde ne kadar şaşırmıştı, böyle bir şey hiç aklına gelmemiş gibi. Hiçbir zaman mümkün olmamış gibi. Belli ki olmamıştı çünkü ne isteyeceğini bilememişti. Bedeninin istediği şeyi kelimelere nasıl dökeceğini bilmiyordu.

Ama ben pelerinini çözerken heyecandan ürpermişti. Dolgun göğüslerinin incecik kumaşın altında nasıl kabardığı hâlâ gözümün önündeydi, pembe göğüs uçları elbisesinin ince kumaşı altında iyice ortaya çıkmıştı. Bakire'nin bu kadar muhteşem göğüsleri, yumuşak, güçlü baldırları ve bıçak kadar keskin bir dili olacağı hayatta aklıma gelmezdi.

Yine vahşi bir arzuya kapıldım. Ağzımı o baldırların arasına sokmak için neler vermezdim. Bunu bir duştan bile daha çok istiyordum çünkü bahse girerim Bakire'nin tadı da kokusu kadar güzeldi.

İşimiz yarıda kalmasaydı neler yapacağımı ona gösteririm. Tadına nasıl bakacağımı, yudum yudum nasıl içeceğimi düşünerek inledim, kanını değil, o dolgun kalçaların arasında biriken sıvıyı içecektim.

Arzumu dindirmek için başka bir yol bulmalıydım, ya şiddet yoluyla ya da bir başkasıyla, Masadonia'da bu işe istekli birini bulmak kolaydı. Ama kendimi okşarken ikisi de bana cazip gelmiyordu.

Anılarımla kalmak daha cezbediciydi. O odada Hawke Flynn olmadan geçirdiğim o anlar. Hakkımdaki her şeyin bir yalan olmadığı, karanlığın ve deliliğin vücut bulduğu bir hayalete dönüşmediğim o anlar. Sadece ânı yaşadığım, geçmişin de geleceğin de olmadığı anlar. Yüce tanrılar, hiç ânı yaşamamıştım, uzun yıllardır ânı yaşamak gibi bir derdim olmamıştı.

Bundan vazgeçmek için aklımı kaçırmış olmam lazımdı.

Vazgeçmezsem beni bekleyen tehlikeleri fark etmemek için de delirmiş olmam lazımdı.

Yine de aletimi daha sıkı kavradım, yeniden o odaya dönmek, kendimi orada görmek hiç de zor olmadı. Bakire'yi gözümün önüne getirdim; aralanmış kıpkırmızı dudaklarını, incecik ipek kumaşın üzerinden göğüs ucunu ağzıma alırken arzuyla parlayan yemyeşil gözlerini.

Aletimi okşarken başım yine arkaya düştü. Yumuşak kıvrımları kadar baştan çıkarıcı sesini duyar gibiydim. Kan taşı hançeri tutup çekerek şilteden çıkarışını. Hançeri nasıl kullanılacağını bi-

liyormuş gibi tutmuştu, bu da endişelenmemi gerekiren, oysa tam tersi bir etki yaratan bir başka sürprizdi.

Birden sırtımdan aşağı bir zevk dalgası yayıldı. Kalçam hızla hareket ederken küvetteki sular yere sıçrıyordu. Dişlerimi sıkarak boşaldım, bedenim zevkle sarsılıyordu, boşalmanın şiddetinden adeta nefesim kesilmişti.

Derin bir nefes alarak küvete uzanıp kaldım, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Vay canına, uzun zamandır bu kadar çabuk ve sert boşalmamıştım, herhalde en son...

En son ne zaman böyle boşaldığımı hatırlamıyordum bile.

Gözlerimi açıp beyaz tavana baktım, küvetten çıkamayacak kadar gevşemiştim. Boşalınca kaslarım gevşemiş, kafamdaki düşünceler susmuştu.

Tabii kısa bir süreliğine.

Başka birinin sıcaklığından zevk almaktan farklı değildi. Çünkü aynı düşünceler kafama yeniden üşüşmeye başlamıştı bile. Uyumaya çalıştığımda da işte böyle oluyordu. Saatlerce yatakta yatıp tam olarak şu anda yaptığım şeyi yapıyordum: Bulamadığım cevapları verebilirmiş gibi gözlerimi tavana dikiyordum.

Ama bir yandan da en son ne zaman mekanik bir şeymiş gibi hissettirmeyen bir boşalma yaşadığımı hatırlamaya çalışıyordum. En son ne zaman boşalmanın ötesinde bir şeyler hissetmiştim? Kısacık bir kaçış gibi? Kan Tacı'nın yarattığı tehlikeyi tek başıma sona erdirebileceğimi sanacak kadar aptallık edip yakalanmadan önce miydi? Onunla... *Shea*'yla birlikte olduğum zaman mıydı? Suyun içinde yumruğumu sıktım.

Bunun doğru olmasını istemiyordum. Seks Atlantialılar ve kurtlar için hem sıradan bir şeydi hem de önemliydi. Bedenini bir başkasıyla paylaşmak önemli bir şeydi. Aslında zevk veren şey boşalmak değil, o yakınlıktı.

Ama Yükselmişler beni yakalayınca her şey mahvolmuştu, değil mi? Karşılıklı şehveti, bazen de zaafı –hatta aşkı– simgeleyen bir şey korkulacak bir eyleme dönüşüvermişti. O soğuk, nemli kafeste yaşadığım en kötü şeyin ne olduğundan emin değildim. Vü-

cudumdaki sayısız kesikten kanımı alıp şişelere, kadehlere, sonra da ağzılara boşaltmaları mı? Daha fazla Yükselmiş yaratmak için bir parçamı kullandıklarını bilmek mi? O sürtük kraliçe ve şerefsiz kralın ısırılırken çektiğim acıyı izleyip zevk almaları mı? Yoksa kralın bir başkasına yapılabilecek her türlü vahşeti uyguladıktan sonra kurbanlarını nasıl öldürdüğünü bana izletmesi mi? Onları üzerime saldırtırdı, en sonunda Yükselmişlerden biri zavallının canını alırdı. Zindanda yakaladıkları yarı Atlantialılar ve savaştan sonra Solis'te kalan safkan Atlantialılar vardı, bunlar daha ben doğmadan evvel kafese kapatılmıştı. Onlara yaptıkları işkenceler mi? Hayatta kalmak için içmek zorunda kaldığım kan mı? Yoksa o dokunuşlar mıydı? Acımasızca başlayan, sonra birden şefkatli okşayışlara dönüşen dokunuşlar.

Kestane rengi saçlı sürtük gözümün önünde canlanınca bakır küvet parmaklarımın altında eğilmeye başladı, ne kadar unutmak istesem de gözümün önünden gitmiyordu çünkü bu onun uzmanlık alanıydı.

Kraliçe Ileana.

Kan Kraliçesi.

Güzelliğin yanıltıcı bir dış görünüşten ibaret olduğunun canlı bir kanıtıydı çünkü içlerinde en kötüsü oydu. Sivri tırnaklarını etime batırır, sonra neredeyse sevecen, daima baştan çıkarıcı ve... *etkili* dokunuşlarla beni okşamaya başlardı.

Kanımı almaktan daha fazla hoşlandığı tek şey buydu: Lanetler okuyarak zincirlerime asılırken, aklıma gelen her hakareti yüzüne haykırırken bedenimin ona teslim oluşunu izlemek. Bu işkenceden yorulup yerini ona benzeyen başkalarına bıraktıktan sonra bile o yumuşak ve çın çın öten kahkahasını duymaya devam etmiştim, kahkahası bir zamanlar Evaemon'un bahçelerine asılan rüzgâr çanları gibiydi, eve döndükten sonra o çanları öfkeyle parçalamıştım, annemin ödü kopmuştu, babam da günlerce sessizliğe gömülmüştü.

Elli yıl boyunca benliğim parça parça olmuştu. Elli yıl boyunca intikam alacağım günün hayaliyle hayatta kalmıştım, kana susamıştım, daima açtım, ta ki abim beni kurtarmaya gelene kadar. Onu zor tanımıştım. Shea'yı zor tanımıştım.

Artık kendimi de tanımıyordum.

Gözlerimi ellerime indirdim. Onlarla ne yaptığımı gördüm. Zincirlerimden kurtulduktan sonra yaptığım ilk şeyi. İçimden bir ürperti geçti. Shea'nın yaptığı şeyi, Yükselmişlerle yaptığı pazarlığı düşünmek istemiyordum.

Shea'ya ne yaptığımı düşünmek istemiyordum.

Eskiden yalnız kaldığımda ve aklıma üşüşen anılardan kurtulamadığımda, düşünceler birbiri ardına akın ettiğinde yaptığım şeyi yapmak yerine ellerimi şakaklarıma bastırdım.

Tek geçici kaçış zevk değildi.

Acı da vardı.

Derim bir ölümlününki kadar kolay zarar görseydi, kollarım o anıların uyandırdığı duygular dışında bir şey –herhangi bir şey– hissedebilmeye çalıştığım anlara giden yolu gösteren bir harita olurdu.

Zevk de acı da işe yaramamıştı. Kurtarılmamdan sonraki yıllar unutmak için mümkün mertebe elimden gelen her şeyi yaptığım bir bulanıklıktan ibaret olsa da bunu biliyordum.

Parmaklarım başımın iki yanından aşağı kaydı. Bitmek bilmeyen kâbuslarımı düşünerek tekrar ellerime baktım. İçerek geçirdiğim uzun geceleri. Afyon içerek kim olduğumu unutacak kadar kafayı bulduğum bitmek bilmeyen günleri. Ve sonraki karanlık yıllarda birlikte olduğum adı ve yüzü olmayan sayısız bedeni. Atlantialılar. Ölümlüler. Kadınlar. Erkekler. Bana kimin dokunacağına benim karar verdiğimi kendime ispatlamak için becerdiğim kişiler. Kime dokunacağıma. Kontrolün bende olduğunu ispatlamak için. Hâlâ bu işten zevk alabildiğimi. Ama kahretsin ki berbat haldeydim. Kaç kez kanıtlarsam kanıtlayayım, kaç kez şu an, neredeyse bir asır sonra yaptığım gibi ellerime bakıp zincirlerin olmadığını görürsem göreyim bir önemi yoktu.

Kieran ve diğerleri olmasaydı hâlâ o ruh halinde olacaktım. Bana kim olduğumu, kim *-ne-* olmadığımı hatırlatmak için ellerinden gelen her şeyi yapmamış olsalardı. Kieran çok emek vermişti. Hâlâ veriyordu. Ama beni uyandırmışlardı. Beni karanlıktan çekip

çıkarmışlar, yepyeni bir hayata başlamamı sağlamışlardı, yeni hayatımın tek bir amacı vardı.

Abimi kurtarmak.

Ben de bu kişiye dönüşmüştüm.

Olabildiğim ancak buydu.

Eski ben değildim. Bir daha da asla o kişi olmayacaktım ama ona elimden geldiği kadar yaklaşmaya çalışmıştım.

Artık sadece uyurken kâbus görüyordum ve o zamandan beri seksin kontrol arzusuyla ya da kimseye –kendime bile– bir şeyler kanıtlama hırsıyla değil, bedenimi bir başkasıyla paylaşmanın verdiği zevkle dolu olduğu anlar yaşadığım olmuştu. Daha derin hisler uyandıran ender anlar. Peki diğer zamanlar? Yüzlerini bile hatırlamadığım pek çokları vardı. Pek çokları.

Bu farkındalığım beraberinde getirdiği bir gururlanma yoktu. Tatmin de kibir de yoktu. Çünkü o karanlığı unutmamıştım. Hâlâ duruyordu. Lanetliydi. Tüm o şehvet anları kadar soğuktu.

Onlar kadar bomboştu.

3

Gözlerimi kapatmış oturuyordum, kafamı karyolanın başlığına dayamış, Poppy'yi göğsüme bastırmıştım. Poppy başını omzuma yaslamıştı, bacakları ve kalçası bacaklarımın arasındaydı. Kieran bir müddet önce dönmüş, Hisa'nın Poppy için bulduğu açık mavi bir iç gömleği getirmişti. Hisa beyaz olmayan bir şey bulmak zorunda kaldığı için hayli uzun sürmüştü. Hisa herhalde bunun neden önemli olduğunu anlamamıştı ama Kieran, Poppy'nin Bakire'nin rengi içinde uyanmasını istememişti.

Tüm dikkatimi göğsümdeki Poppy'ye vermiştim. Bu kadar derin uyurken bile kalp atışlarımı hissedebiliyor muydu? Bu uzun uyku halinde?

"Ben... olanları sindirmekte çok zorlandım. Yakalanmama neden olan aptalca hataları. Yaşadıklarımı. Shea'yı. Sonrasında yaptıklarımı. Bazen duyguların seline kapılıyordum, hem öfke hem de artık özgür olduğum için sevinç duyuyordum. Bu bana tuhaf geliyordu. Ayrıca suçluluk duyuyordum. Tüm bunlar beni öyle tüketiyordu ki başka hiçbir şey hissedemiyordum."

Poppy'nin saçını okşadım. "Bazen seks, uyuşturucu ve içki o duyguları susturamıyordu. Anıları. İşte o zaman..." Boğazım düğümlendi. Ne diyeceğimi bilemedim.

Hayır, biliyordum. Kelimeler dudaklarımdan dökülmek istiyordu. Onları durduran şey... bunca yıl sonra bile hissettiğim korkunç bir utançtı. Bana yaptıklarının ve başkalarına yapmak zo-

runda kaldığım şeylerin benim suçum olmadığını bilsem de utanç duyuyordum. Oysa gerçekten benim suçum değildi.

Ama zihin... bunu göz ardı etmeye bayılıyordu.

Yine de o utancın benden kaynaklanmadığını unutmuyordum.

"Acının, tıpkı seks gibi, tüm bunları susturabileceğini tesadüfen fark ettim" dedim kendimi zorlayarak. Beni duyamasa da bilmesini istiyordum. Bunu yüksek sesle söylediğimi duymak istiyordum. "Talim yapıyordum, kaslarımı kılıç kullanmaya, ayaklarımı hızlı hareket etmeye yeniden alıştırmaya çalışıyordum ama henüz çok erkendi. Zihnimin karanlıklarından hâlâ kurtulamamıştım. Talim yaparken bana eşlik eden Naill farkında olmasa da hazır değildim."

Dudaklarımdan nefret dolu bir kahkaha döküldü. "Bunu nasıl saklayabileceğimi öğrenmiştim. Yanlış bir hamle yaptım, Naill'ın kılıcı göğsümü kesti. Yara derin değildi ama o keskin acı beni sandığım gibi o kafese geri itmedi. Tersine... her şeyi *susturdu*. O kadar afalladım ki kafamdaki tüm karanlıktan sıyrılıverdim. Acı düşüncelerimi durdurdu, bir dakikalığına bile yine orada olmamak, Malik'i, yaptıklarımı ya da yapmadıklarımı düşünmemek... Bir dakikalık sessizlik adeta boşalmak gibiydi. Sadece fiziksel değil, aynı zamanda mental bir boşalma. Çünkü sonrasında bir dinginlik vardı. Bir berraklık."

İçimden bir ürperti geçti. "Bazen kılıç kullandım. Bazen de dişlerimi." Çenemi oynattım. "Kanı gördüğüm anda rahatlıyordum. Zihnim berraklaşıyordu. Üstelik bu, seksten çok daha az efor gerektiriyordu." Tekrar gülerek başımı iki yana salladım. "Ama mesele neydi biliyor musun Poppy? Uzun sürmüyordu. Bu sadece bir başka kaçıştı. Şimdi canımı başkası değil, bizzat ben yakıyordum. Aslında bunu hemen fark etmem gerekirdi ama zaman aldı. Konuşmak. Çok klişe geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Çünkü bu çok başka türden bir acı verse de tüm o iğrençlikleri kelimelere dökmenin verdiği rahatlama uzun sürüyordu."

Gerçekten de öyleydi.

Elbette konuşmak hemen bir mucize yaratmadı. Bunları konuşmak zaman aldı. Duygularımı yönetebilmek. Dürüst olmak gere-

kirse bu her zaman kolay değildi, doğal bir tepki olarak iyi oldu-ğunu söylesem de içimde ateşlenmeyi bekleyen bir fırtına vardı.

Dudaklarımı Poppy'nin kafasına sürttüm. "Bunları kimse bilmiyor... her şeyden kaçmak için neler yaptığımı." Boğazım tıkandı. "Kieran dışında. O biliyor. Aramızdaki bağ yüzünden bilmemek gibi bir seçeneği yok." İşte kabul etmem gereken asıl sorun da buydu. "Kendime yaptığım şeyler Kieran'ı zayıflatıyordu. Onu o halde görmenin beni kendime getirmeye yetmesi lazımdı ama yetmedi. Karanlık düşüncelerimde kaybolmuştum ama bunun beni ne kadar bencilleştirdiğini anlamayacak kadar da değil."

"Bencil değildin Cas. Acı çekiyordun."

İçimi çekerek içgüdüsel olarak Poppy'yi daha sıkı sardım.

"Lütfen bana bunu bildiğini söyle."

Gözlerimi açtım, Poppy'nin ellerinden birini tutan ele baktım, ona bu şekilde dokunmasına izin verecek kadar, ben bedenimdeki kanları ve teri temizlerken, en savunmasız halinde Poppy'yi onunla yalnız bırakacak kadar güvendiğim tek kişinin eline. "Biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Derin bir nefes alarak başımı yanımda oturan Kieran'a çevirdim. Çok ciddi görünüyordu. "Bazen unutsam da biliyorum."

"Unutman sorun değil" dedi Kieran gözlerime dikkatle bakarak. "Yeter ki sonra hatırla."

Hafifçe gülümsedim. "Evet, biliyorum." Yutkundum. "Keşke sana bunları yaşatmasaydım."

"Keşke asıl sen onca şeyi yaşamak zorunda kalmasaydın" dedi Kieran. "Ama hiçbir şeyi değiştiremeyiz."

"Doğru."

Kieran gözlerime, sonra da Poppy'ye baktı. "Poppy, Shea hakkındaki gerçeği biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Ona söyleyecek misin?"

"Evet."

"Seni yargılamayacaktır." Kieran başparmağını Poppy'nin parmaklarında gezdirerek gözlerime baktı. "Bence bunu anlayacak biri varsa o da Poppy."

"Biliyorum." Başımı duvara yasladım. "Yalnız bu... uyandığı zaman öğrenmesi gereken bir şey."

Kieran bir müddet sustu. "Kızıl İnci'de onunla birlikte olduğuna hâlâ inanamıyorum." Sessizce güldü. "Şoke olmuştum."

"Ben de."

Kieran sırıttı, odaya sessizlik çöktü. Önceki gibi kötü değildi. Kieran buradayken daha rahattım, herkesin Poppy'ye zaman tanımak için elinden geleni yaptığını biliyordum.

Zaman.

Aklıma Kızıl İnci'den sonra planlarımı nasıl uygulamaya koyduğum geldi.

Kızıl İnci'deki görüşmemizin ardından olanları düşünmeye koyuldum. Ölmek zorunda kalan o iyi adamı düşündüm. Katledilen masumları. Cezalandırılması gereken kötüleri.

Bakire'nin cesaretini.

Boş Bahçe

Bakire önceki gece bahçeye çıkmamıştı, bu sabah talim esnasında karanlık cumbada da yoktu. Gece geç saatlere kadar süren maceraları elbette yokluğunu açıklıyordu. Onu tanıdığımı fark etmemişti ama benden uzak durmak için elinden geleni yapacağını düşünüyordum.

Tabii bu durum yakında değişecekti, aslında çoktan değişmiş olması gerekirdi.

Ama Jericho, Bakire'nin karanlık çökerken bahçeye çıkmadığını haber verince planlarımız ertelendi.

Bahçeye çıkmamasının nedeni neydi?

Kaleye dönerken yakalanmış mıydı? Sanmıyordum. Jansen o gün görüştüğümüz halde böyle bir şeyden bahsetmemişti. Bakire başını derde sokmuş olsa Jansen bunu duyar ve bana iletirdi.

Gözlerimi yaşlı söğütten güç bela ayırdım. Lanet şey beni büyülüyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla Atlantia'da bu ağaçlardan yoktu. Gökyüzü yıldız doluydu, kalenin iç duvarında yürüyor, aşağıyı gözden geçiriyordum. Sabırsızlık içimi açlık gibi kemiriyordu. Bahçe boştu, oysa boş olmaması gerekiyordu. Tek hayat belirtisi ahırların yanındaki avludaydı, Teğmen Smyth bir grup muhafızı cilasız çizmeler

gibi ipe sapa gelmez bir şey yüzünden azarlıyordu. Sanki Craven'lar ya da düşmanlar ayaklarındaki çizmelere bakacaktı.

Gözüm Komutan Jansen'ın sırtındaki beyaz pelerine kaydı. Birkaç kraliyet muhafızıyla birlikte salonlardan birinin önünde duruyordu. Kapı açıktı, dışarıya parlak bir ışık dökülüyordu. Duvarın üstünden hizmetçilerin gruplar halinde toplandığını görebiliyordum. Bu sık gördüğüm bir şey değildi. Teermanlar hizmetçilerine karşı son derece otoriterdi. Hizmetçiler işleri yokken bile bir şeyle meşgulmüş gibi yaparladı. Boş durmazlardı.

Bir şey olmuştu.

Siyahlar giymiş, uzun boylu, koyu renk saçlı biri dışarı çıktı. Gözlerimi kısarak beyaz tenli, yakışıklı adama dikkatle baktım. Bu lord hakkında fazla bilgim yoktu ama adını biliyordum.

Lord Mazeen.

Üstelik yalnız değildi.

Yanında yine koyu renk saçlı Düşes Jacinda Teerman vardı, camgöbeği renginde bir elbise giymişti. Yükselmişler çok güzeldi, kimse bunu inkâr edemezdi, düşes gülümsediği zaman adeta bir ölümlüye benziyordu. Hayat dolu. Merhametli. Rol yapmakta çoğundan daha iyiydi. Neredeyse sevgili Kan Kraliçeleri kadar iyiydi ama gözleri diğerleri gibi soğuk ve ruhsuzdu. Peşlerinden üç kraliyet muhafızı geliyordu.

Düşes ve Lord Mazeen kapının yanındaki gruba yaklaşırken ben de gölgelere sığınarak iç basamaklardan aşağı indim. Jansen ve diğerleri selam verdi, Jansen kaskatı kesilmişti. Sırıtarak geçitteki geniş bir sütunun arkasına gizlendim. Onları duymak için fazla yaklaşmama gerek yoktu.

Sırtımı soğuk taş duvara yaslarken Komutan Jansen'ın sesini duydum, "Emrettiğiniz gibi her yeri aradık majesteleri. Bir Alçalmışa ya da herhangi bir yabancıya rastlamadık."

Bir Alçalmış mı arıyorlardı? Jericho'nun kimseye görünmediğini biliyordum. Öyle olsa bana haber verirdi.

Lord geride kalırken düşes, "Biri içeri sızmış olmalı" dedi, sesi insanı aldatacak kadar yumuşak çıkıyordu. "O boyun kendi kendine kırılmadı herhalde."

Arkasında duran lord hafifçe güldü.

"Sanmıyorum" dedi Jansen kibarca, tavırlarından profesyonellik akıyordu. "Kimse bir şey görmemiş. Ana katta görevli olanları bir kez daha sorguya çekeceğiz ama cevaplarının değişeceğini sanmıyorum."

"Alçalmışlar vahşi oldukları kadar da zekidirler Komutan Jansen. Bunu siz de biliyorsunuz." Düşes ellerini karnının üstünde birleştirerek komutana baktı. "Muhafız ya da hizmetçi olarak aramıza sızmış olabilirler."

Orası kesindi. Sızmışlardı da. Yine de kimden bahsettiklerini bilmiyordum, ayrıca bir Alçalmış ölümlülere neden saldırsındı ki? Yükselmişlerin iddia ettiğinin ya da inanmak istediklerinin aksine, tüm komplolarından ve girişimlerinden haberdar olmasam da, genelde diğerlerine, Yükselmişlere yakın olanlara bile saldırmazlardı.

"İçimize sızmışlarsa onları muhakkak bulacağız" dedi komutan, sesi o kadar samimiydi ki az kalsın ben bile ona inanacaktım. "Ama bu saldırıyı bir Alçalmışın yaptığını pek sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi düşes kaşlarını çatarak, o sırada Teğmen Smyth bahçeyi geçerek yanlarına geldi.

"Siz?.." Komutan Jansen hafifçe öksürerek boğazını temizledi, gereken soruyu sormaya isteksizmiş gibi görünüyordu. Mükemmel bir oyuncuydu. "Siz cesedi gördünüz mü majesteleri? Ya da ne durumda olduğunu duydunuz mu?"

"Bir anlığına gördüm." Düşes başını yana eğdi, simsiyah bukleleri bir omzunun üstüne döküldü. "Bu diyardan göçtüğünü anlayacak kadar."

"Kadının boynunda ısırık izleri vardı" dedi Jansen. "Derin izler."

Düşesin şoke olmuş gibi yaptığını görünce tüm kaslarım gerildi, kadının boynunda ısırık izleri varsa düşes kesinlikle rol yapıyordu. Kurbanın boynunun kırılmış olması şimdi bir anlam kazanmıştı. Büyük ihtimalle kadının tüm kanı emilmiş, sonra da kale duvarları içinde Craven'a dönüşmeden öldüğünden emin olmak için boynu kırılmıştı.

"Bu haberi vermekten üzüntü duyuyorum" dedi Jansen, cesedi bir anlığına da görmüş olsa düşesin bunu gözden kaçırmayacağını

Jansen de gayet iyi biliyordu. "Bir Alçalmışın bir ölümlünün kanını içmek için hiçbir nedeni yok."

"Hayır, onlar cesetleri ağaçlara asarlar" dedi Lord Mazeen. "Tıpkı dün gece içlerinden birinin Lord Preston'a yaptığı gibi."

Gülümsedim. Demek güneş onu yok etmeden önce bulunmuştu. Bu bana vahşice bir mutluluk verdi.

"Ama bu başka birini suçluymuş gibi göstermeyecekleri anlamına gelmez" dedi Teğmen Smyth ne kadar embesil olduğunu kanıtlayarak.

"Biri bir buz kıracağıyla ya da küçük, sivri bir cisimle ortalıkta dolaşmadığı sürece bunu pek olası bulmuyorum" dedi Jansen soğuk bir sesle.

Teğmen Smyth ofladı. "Ben sadece imkânsız olmadığını söylemeye çalışıyorum."

Düşes uzun uzun Jansen'ın yüzüne bakınca içime bir kuşku düştü ama sonra yüzü gevşedi. "Hayır, imkânsız değil ama sanmam. Öyleyse geriye tek bir şüpheli kalıyor."

Yükselmişler?

"Bir Atlantialı" dedi Smyth, yine yanılmıştı.

Çünkü kalenin yakınında benden başka safkan Atlantialı yoktu. Bunun yanında, ölümlülerin kanını içebiliyorduk ama bu bazen tutku dolu ateşli anlarda gerçekleşiyordu ama ölümlü kanı bize gereken besini sunmuyordu. Peşinde olduğumuz bir şey değildi.

"Karanlık Olan" diye fısıldadı düşes.

Öf, hadi ama.

Jansen ifadesiz bir yüzle, "Araziyi bir kez daha kontrol edeceğiz majesteleri" dedi. Sonra Smyth'e döndü. "Sur ve şehir muhafızlarına haber verin, Karanlık Olan'ın Masadonia'ya geldiğine dair bir iz ya da delil var mı diye baksınlar."

Teğmen Smyth başını salladı, düşesi ve lordu selamladıktan sonra hızla uzaklaştı. Kalın bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlı yürüyor, Yükselmişlerin emirlerini yerine getirmek için can atıyordu.

Alenen ortada olanları görmezden gelmekten ve masum insanların işlemedikleri, haberlerinin bile olmadığı suçlarla itham edil-

melerine yol açacak saçmalıklara hizmet etmekten pek mutluydu. Çünkü Yükselmişlerin ne olduğunu biliyordu. Yükselmişler gerçek doğalarını kraliyet muhafızlarının yüksek rütbelilerinden saklamazlardı. Bunu başkentte esirken öğrenmiştim.

Ne de olsa Yükselmişlerin kanını emdiği cesetleri genelde kraliyet muhafızları ortadan kaldırır, onları şehir surlarının dışında Craven'a dönüşmeye terk ederdi.

Ama Yükselmişler işlerini böyle yürütüyor, işledikleri suçları Alçalmışların, Karanlık Olan'ın ve Atlantialıların üstüne atıyordu. İnsanları bunlarla korkutuyor, dikkati kendilerinden uzaklaştırıyorlardı. Sur'un basamaklarından çıkan Smyth'e baktım. Yükselmişlerin aldatmacalarına yardım eden ölümlüler eşsiz bir şeytan türüydü.

"Böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için her türlü tedbiri almalıyız" dedi düşes Jansen'a, komutanın yanındaki diğer muhafızlara karşı rol yapıyordu. Gerçeklerden bihaber olanlara. Umarım aynı şeyi diğer Yükselmişlere de söylerdi çünkü kadını onlardan biri öldürmüştü. "Yaklaşan Ayin için gereken güvenliği sağlamalıyız. En önemlisi de Bakire için."

Bakire.

Kaskatı kesildim.

"Elbette. Bakire çok daha önemli" dedi Jansen, bu kez dürüstçe konuşuyordu. "Onun güvenliği her zaman önce gelir."

Oysa hiçbiri, Jansen bile, Bakire'nin dün gece atlattığı badireyi bilmiyordu.

Sonra ayrıldılar, Jansen başını hafifçe bana doğru çevirdi. Ya varlığımı hissetmiş ya da beni görmüştü. Hafifçe gülümsedikten sonra Teerman Kalesi'nin içinde gözden kayboldu.

Düşes Teerman ve Lord Mazeen aksi istikamette ilerleyerek Radiant Row'a açılan kapıya gittiler. Gölgelerin içinde saklandığım yere yaklaştıkları zaman ne onlar ne de muhafızları beni fark etti.

Yine kaskatı kesildim.

Lord önümden geçerken gözlerimi kısarak dikkatle baktım. Yükselmişlerin çoğunun kokusu aynıydı ama Lord Mazeen bu akşam

farklı kokuyordu. Genelde yaydıkları o boğucu-tatlı kokunun altında hafif bir yasemin ve demir kokusu vardı... ve bir şey daha. Kılıcımın sapını sıkıca kavramama neden olan şey aldığım çiçek ya da hafif kan kokusu değildi, aslında az önce konuştukları şey düşünülürse öyle olması gerekirdi. Burun deliklerimin açılmasına, göğsümden hafif bir hırıltının kopmasına neden olan şey daha tatlı, hafif topraksı bir kokuydu. Lordun üzerine *onun* kokusu sinmişti.

Bakire'nin.

Lordun karanlığın içinde kayboluşunu izlerken sol tarafımdan yumuşak, hızlı ayak sesleri geldi.

"Hawke?" dedi biri usulca. "Sen misin?"

Gözlerimi lordu son gördüğüm yerden ayırarak döndüm, duvarın dibinden ağır ağır yaklaşan Britta'yı gördüm.

"İyi gizlendiğimi sanıyordum" dedim.

"Demek sensin" dedi Britta, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Seni yukarıdan gördüm." Yuvarlak çenesiyle ikinci kattaki pencerelerden birini işaret etti. "Gelip bir merhaba diyeyim dedim."

Öfkemi bastırarak gülümsedim, burnuma Britta'nın kokusu geldi. Mayhoş bir kokuydu. Limoni. Yaklaşırken gözlerimi ince uzun bedeninde gezdirdim. Dün geceki kadının o olmadığını nasıl hemen anlayamamıştım aklım almıyordu. Herhalde beslenmeye ihtiyacım olduğu içindi. Çok uzun süre beslenmezsek duyularımız zayıflıyordu. Kahretsin, Britta çok güzeldi ama Bakire'ye hiç benzemiyordu.

"Bu akşam bir şey mi oldu?" diye sordum fırsattan istifade ederek.

Britta başını sallarken birkaç sarı bukle başlığının altından dışarı fırladı. "Biri öldü." Bir elini ince boynuna götürdü. "Bir... cinayet."

"Ben de öyle duydum." Kapılara bir göz attım. Lord ve düşes çoktan gitmişti. "Hizmetçilerden biri miydi?"

"Hayır. Malessa Axton'dı." Britta sesini alçaltıp iyice sokuldu, o kadar yakınımdaydı ki nerdeyse aynı soluğu paylaşıyorduk. Ne kadar alçak sesle konuştuğuna bakılırsa ikincisinin söyledikleriyle bir ilgisi yoktu. "Bir tüccarın dul eşi, Leydi Isherwood'la da çok yakındı."

"Peki burada, leydinin yanında mıydı?"

Britta başını iki yana sallayarak başını uzattı, göğsü koluma değiyordu. "Bildiğim kadarıyla Leydi Isherwood bu akşam burada değil." Başını geriye atıp masmavi gözleriyle bana baktı. "Bayan Axton yalnızdı ve..."

Sözünü yarıda kesince daha fazlasını bildiğini anladım. Ama Britta zaten her şeyi bilirdi.

Bakire dışında.

Britta'ya Bakire'yi sorduğumda hakkında pek bir şey bilmediğini anlamıştım. Diğerlerinden fazla bilgiye sahip değildi; iyi ama Bakire, Britta'nın pelerinini nasıl ele geçirmişti?

Britta'ya sokuldum, kolum göğsüne değince nefesinin nasıl kesildiği gözümden kaçmadı. Başımı eğince kirpiklerinin aşağı indiğini gördüm. "Duyduğuma göre bunu bir Alçalmış yapmış."

"Pek sanmıyorum." Britta boynundaki elini indirdi. Parmakları hizmetçilerin giydiği bordo üniformanın yakasını kavradı.

"Çünkü Bayan Axton yalnız değildi" diye üsteledim.

"Hayır." Britta altdudağını ısırarak diğer elini uzattı, hiç gereği yokken kılıç kayışımı düzeltti. Kirpikleri yukarı kalktı. Küçük çapkın. "Oturma odalarının birinde bir lordla birlikte olduğunu duydum." Parmağı göğsümden geçen kayışın üstünde kaldı. "Cesedinin bulunduğu odada. Boynu kırılmış."

"Peki kanı içilmiş mi?"

Britta minik burnunu kırıştırdı. "Öyle bir şey duymadım. Sadece boynunu duymuştum." Yutkunarak elini geri çekti. "Kanını mı içmişler?"

"Öyle duydum ama yanılıyor da olabilirim" dedim onu korkutmak istemediğim için. "Hangi lordla birlikte olduğunu biliyor musun?"

"Lord Mazeen."

Derin bir nefes aldım. "Onu pek tanımıyorum." Sadece bunu söyledim. Susup ayrıntılara girmesi için ona fırsat verdim.

Britta da fırsatı değerlendirdi. "Çok... samimi biri" dedi çekinerek. Hizmetçiler, hatta Britta bile, Yükselmişler hakkında kötü

konuşmamaları gerektiğini bilirdi. Tekrar yutkundu. "Hatta fazla samimi denebilir."

Bu, üstünden Bakire'nin kokusunun gelmesinden de kötüydü. "Bunu kendi tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun?"

"O yakınlardayken hep yapacak bir iş bulurum."

"Zeki kız" dedim, Britta bana bakıp gülümsedi. "Kaleye sık sık gelir mi?"

Britta bir omzunu kaldırdı. "Diğerleri kadar ama genelde dükle vakit geçirir. İkisi iyi arkadaş."

Dük Dorian Teerman.

O Yükselmiş hayalet gibiydi. Onu nadiren görürdüm.

Britta'ya Lord Mazeen'in Bakire'yle samimi olup olmadığını doğrudan soramazdım. "Peki Lord Mazeen aynı... ilgiyi kalede başkalarına da gösteriyor mu? Düşese? Nedimelere ya da lordlara?.."

"Bilmiyorum ama karşısındaki kim olursa olsun kişisel alan diye bir şeyden haberi yokmuş gibi davranıyor" dedi Britta zoraki bir gülümsemeyle, başını hızla iki yana salladı. Güzel mavi gözleri bir kez daha gözlerimle buluştu. "Yakınlarda Kızıl İnci'ye gidecek misin?"

Benim gülümseyişim biraz daha içtendi. "Olabilir."

"Güzel." Britta geri çekildi, omzunun üstünden arkasına baktı. "Buluşmak için sabırsızlanıyorum. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar" diye mırıldandım, kaleye dönen Britta'nın arkasından baktıktan sonra gözümü tekrar kapıya çevirdim, yakınlarda Kızıl İnci'ye gitmek gibi bir niyetim yoktu.

Britta'yla buluşmak için sabırsızlandığım da.

Aslında bu pek mantıklı değildi. Britta eğlenceli biriydi ve bazen, bu akşam olduğu gibi, gevezeliği işe yarıyordu. Ama o türden bir eğlence fikri... ilgimi çekmiyordu.

Bakışlarım bahçe duvarına, Bakire'nin bu akşam olması gereken yere kaydı. Artık neden ortada görünmediğini biliyordum.

Ama Axton denen kadının başına gelenlerden sorumlu olan lordun üstüne Bakire'nin kokusunun neden sindiğini bilmiyordum.

İş Tamam

"İş tamam."

Sur'un tepesinden Kan Ormanı'nın ay ışığıyla yıkanan kırmızı yapraklarına bakıyordum. Bir kişinin daha öldüğünü öğrenmek bende bir tatmin ya da rahatlama yaratmadı, bu defaki benim emrim üzerine gerçekleşen bir ölümdü. Sadece kararlılık hissettim.

"Hangisi?" diye sordum.

"Keal."

Jansen'ın ses tonu ve muhafızın adını tükürür gibi söylemesi karşısında gerildim. "Ne oldu?"

Şekil değiştiren sertçe içini çekti. "Plan değişti mi?"

Kaşlarımı çatarak omzumun üstünden arkama baktım. "Bu da ne demek?"

Komutan birkaç adım arkamda duruyordu ama gözlerini şehre dikmişti. "Hatırladığım kadarıyla plana göre Bakire'nin korumaları arasında bir pozisyon açacaktık. Bakire'yi kaçırmak hesapta yoktu. Ona dokunulmayacaktı."

Orospu çocuğu.

Boynumu sola, sonra da sağa yatırarak esnettim. "Doğru."

Jansen Sur'un üstünde başkaları da olduğundan susup yanıma yaklaştı. "Onu kaçırmaya kalkmış."

Kan bir anda beynime sıçradığı için ne söylediğini anlamam biraz vakit aldı. Jericho, Bakire'yi kaçırmaya kalkmıştı. "Başaramamış mı?"

"Bakire karşı koymuş."

Buz gibi bir şok öfkemi bir nebze soğuturken başımı Jansen'a çevirdim. "Anlat."

"Bakire bıçakla saldırmış. Kaçarken geride bıraktığı kanın miktarına bakılırsa karnından bıçaklamış. Bakire'nin kaçırılmaktan kurtulmasının tek nedeni karşı koyması. Karşı koymasaydı muhafızlar zamanında yetişemez, onu kaçırmasına engel olamazlardı." Jansen bir an gözlerime baktı. "Ya da daha fazla zarar vermesine."

Donup kaldım. İçimdeki her şey donmuştu. "Ona zarar mı vermiş?"

"Ona vurmuş." Jansen başını çevirdi, bense artık onu görmez olmuştum. "Kieran işaret vermeseydi büyük ihtimalle yine yapacaktı."

Karanlık çökerken içimde buz gibi bir öfke kabarıyordu. O orospu çoğu Jericho'ya tek bir görev vermiştim: Bakire'nin korumalarından birini öldürmek ve bunu yaparken kimseye görünmemek. Bakire'ye ilişmeyecekti. Ona dokunmaması konusunda uyarılmıştı. Ona zarar vermeyecekti.

"Yerime sen bak." Dönüp yürümeye başladım. "Halletmem gereken bir şey var."

Jansen sesini alçaltarak peşimden geldi. "Hawke..."

Dönüp gözlerine baktım.

Ne gördüyse birden olduğu yerde kaldı. Başını hafifçe salladı. "Tamam."

Başka bir şey söylemeden Sur'dan indim, kapıdaki kulübelerden birine girdim. Yakınlarda birkaç muhafız vardı ama asılı pelerinlerden birini alırken hiçbiri bana bakmadı. En son kimin ya da şimdiye dek kaç kişinin giydiğini umursamadan pelerini sırtıma attım. Başlığı kafama geçirip Sur'un gölgeleri içinde yaşayanların karanlığına karıştım.

Jericho'yu nerede bulacağımı bildiğimden hiç vakit kaybetmeden Aşağı Mahalle'nin duman ve lağım dolu sokaklarında yürü-

meye başladım, kan sporları ve vahşi müşterileriyle ünlü bir kumarhane olan Üç Çakal'a yaklaştıkça öfkem artıyordu.

Birazdan hayatlarında gördükleri en vahşi müşteri olacaktım.

Duvarlardan sıyrılan bir gölge kaldırımdaki baygın adamın yanından sessizce geçti. Kieran penceresiz girişin iki yanındaki fenerlerin loş ışığında yanıma yaklaştı, alt tabakadan biri gibi kahverengi bir pantolon ve eski bir ceket giymiş, yüzünü gizlemek için kasketini iyice aşağı çekmişti. "Aptalca bir şey yapmak istediğini biliyorum ama onu öldüremezsin" dedi. Selamlaşma yoktu. Soru sormaya gerek yoktu. Neden burada olduğumu biliyordu.

"Onu öldürmeyeceğim" dedim. "Sadece bir cinayet işleyeceğim."

Kieran önüme geçti. "Aynı şey."

"Hayır, değil. Birini kazayla da öldürebilirsin. Ama benimki tamamen kasıtlı olacak."

"Öfkeni anlıyorum. Gerçekten..."

"Anladığını sanmıyorum." Yanından geçip gitmeye kalktım ama Kieran elini omzuma koyarak beni durdurdu. Önce eline, sonra gözlerine baktım. "Gerçekten anladığını sanmıyorum."

"Emri dinlemedi ve çizgiyi aştı. Ben de çok kızgınım." Açık mavi gözleri kasketinin siperliği altından parlıyordu. "Ama onu öldüremezsin, cinayet işleyemezsin, canını alamazsın."

Göğsümden tehdit dolu bir hırıltı koptu. "Ne istersem yapanm" diye hırladım Kieran'ın üstüne yürüyerek. "Ben onun prensiyim ve o bana itaatsizlik etti."

"Ne oldu, şimdi prensliği kabulleneceğin mi tuttu?" Kieran sesini benim kadar alçaltmıştı. "Prens olmanın tüm sorumluluğunu taşıyor musun yani? Güzel. Geç bile kaldın. Ailen ve Atlantia çok sevinecek. Alastir mutluluktan altına kaçıracak falan filan ama unutma ki oraya sadece Jericho'nun prensi olarak gitmiyorsun. Atlantia prensi olarak, hepimizi yöneten prens olarak gidiyorsun."

Kolunu ittim. "Onu savunduğuna inanamıyorum."

"O hıyara katlanamadığımı sen de biliyorsun ama mesele ben değilim. Sen de değilsin" dedi Kieran sertçe.

"Öyleyse mesele neymiş anlat çünkü şu anda ne istersem yapabilirim."

"Jericho emirlerin doğrultusunda hareket ediyordu ve evet, Bakire'yi kaçırmaya kalkmaması gerekiyordu." Kieran kendi iyiliğini umursamadan yine omzumu sıktı. "Ama işleri hızlandırmaya çalışmasında bir kötü niyet var mı? Gerçekten aptalca bir girişim de olsa?"

"Tek neden bu değil" dedim sertçe. "Sen de oradaydın."

"Evet." Omzumu biraz daha sıktı. "Jericho'nun ne yaptığını gördüm. Bakire'nin ne yaptığını da. Jericho'yu o kadar derinden bıçakladı ki ölümlü olsaydı şimdiye ölmüştü."

Başımı yana eğdim. "Sence bıçaklanmış olması umurumda mı? Bakire'ye zarar vermemesini söylemiştim."

"Biliyorum, zaten bu yüzden canına okudum. Ama Jericho'yla birlikte olanlar, seninle birlikte Solis'e gelenler, senin için hayatını tehlikeye atanlar onun sevgili prensleri tarafından öldürülmesini sence nasıl karşılayacaklar?"

"Onlar canını abim için tehlikeye atıyor" dedim öfkeyle.

"Fark eder mi?"

Aslında ediyordu.

Kieran iyice yaklaştı, kasketinin siperi pelerinimin başlığına değiyordu. "Oradaki hiç kimse Bakire'ye vurmasını umursamaz. Doğru ya da yanlış, onu insan olarak görmüyorlar. Ona baktıklarında sadece soydaşlarının çoğunu öldüren, neredeyse köklerini kurutan Yükselmişlerin bir sembolünü görüyorlar. Bu, hepsinin Jericho'nun yaptığını onayladığı anlamına gelmiyor ama içeri girip en köklü ailelerden birinin soyundan gelen bir kurdu öldürürsen olacakları düşünmelisin."

Sertçe içimi çektim, Kieran'ın sözlerinden bazıları öfke sisini delip geçmişti.

"Seni bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu biliyorum. Bakire'yi kaçırmaya çalışması değil" dedi Kieran omzumu sıkarak. "Biliyorum."

Nefesim daraldı. Bir kadına zarar verme düşüncesi beni tiksindiriyordu, yine de bazen, Yükselmişler söz konusu olduğunda bile, kaçınılmaz bir talihsizlik olabiliyordu. Ama Kieran ellerinde

esirken Kan Tacı'nın bana yaptırdıklarının çoğunu biliyordu. Sarhoş olduğum zamanların birinde ağzımdan pek çok şey almıştı. İşkence ederek öldürmek zorunda kaldığım insanlar olduğunu biliyordu. Midem bulanmaya başladı.

İç geçirerek bir adım geri çekildim. Kieran haklıydı. Kimse benden Bakire'yi kaçırmaya kalktığı için aptal kurdu öldürecek kadar öfkelenmemi beklemezdi. Ayrıca Kieran, Bakire'yi nasıl gördükleri konusunda da haklıydı.

Tıpkı benim gibi görüyorlardı.

Yükselmişlerin, geçmişte hepimizin yaşadığı ve hâlâ yaşamakta olduğu vahşetin ve kayıpların bir sembolü olarak. Bakire'yle Kızıl İnci'de geçirdiğim zaman bunu değiştirmemişti. Zevki tatmak istemesi de öyle. Hiçbir şey değişmemişti.

"Kendine geldin mi?" diye sordu Kieran.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür gerektirecek bir şey yapmadım."

"Bu doğru değil." Gözlerine baktım. "Çok şey yaptın. Her zamanki gibi."

Hak Etmişti

Öfkemi az çok kontrol altına almıştım, kan revan içindeki iki adamın birbirini yumrukladığı ringi çevreleyen kalabalığın içinden geçip arka odalardan birine yürüdüm. Çalışan kızlardan hiçbiri yanımıza yanaşmadı, kimse bizi durdurmaya da kalkmadı. Sebebi yürüyüş şeklim ya da Kieran'ın yüz ifadesi olabilirdi. Nedeni her ne ise herkes bizden uzak duruyordu.

Dar bir koridora girdik, muhtemelen sonradan hatırlamayacakları bir zevk alemine dalmış sarhoşların, kumar oynanan salonların ve silah taşıması yasak olanlara envai çeşit silah satılan odaların önünden geçtik. Bu arka odalarda insanlara hem yaşam hem de ölüm sunuluyordu.

Koridorun sonundaki kapalı kapıya vardım, elimi kapının ortasına indirdim. Ardına dek açılarak duvara çarptı.

Birkaç adam hemen sandalyesinden fırladı. Hepsini hızla gözden geçirdim. Solis'e Jericho'yla birlikte gelen iki kurt oradaydı, kahverengi saçlı olan Rolf'tu. İki Alçalmış: Biri yarı Atlantialı, diğeri de sarı saçlı bir ölümlü. Kieran kapıyı arkamızdan kapatırken gözümü Jericho'ya diktim.

Jericho ayağa kalktı, belden yukarısı çıplaktı. Kanlı bir bezi karnına bastırmıştı. Masada yarısı boşalmış bir viski şişesi ve birkaç kadeh duruyordu.

Jericho yaklaştığımı görünce sarardı. "Cas..."

Kolunu tutup çektim, bir yandan da Kieran'ın az önce söylediklerini içimden tekrarlayıp duruyordum. Onu öldürme. Cinayet işleme. Canını alma. Yarasına şöyle bir göz attım. Memnuniyetle gülümsedim. Bakire gerçekten canına okumuştu, kaburgasının altından da bıçaklamıştı. Büyük ihtimalle bir organa denk getirmişti. Gerçi yara şimdiden iyileşmeye başlamıştı, sadece hafifçe kan sızıyordu.

"Korkma ölmezsin" dedim sertçe, pelerinimin başlığını indirdim. Sarışın ölümlü yüzümü görünce korkuyla yutkundu. Adı galiba Lev'di.

Mum ışığıyla aydınlanan odayı dolduranlar hep birden soluğunu salmış gibiydi.

"Öyle." Jericho kanlı bezi masanın üstüne fırlattı. Hafif uzamış sakallarla kaplı çenesini yukarı kaldırdı. "Üstünde bir hançer olacağı hiç aklıma gelmedi. Üstelik de sapı kurt kemiğinden yapılmış kan taşı bir hançer."

"Benim de onu kaçırmaya kalkacağın hiç aklıma gelmedi" dedim kelimelerimi özenle seçerek.

"Biliyorum" dedi Jericho, en azından yalan söylemeye kalkmamıştı. "Yakınlarda başka muhafız yoktu. Ben de bunu fırsat bildim."

Yumruğumu sıktım, sonra kendimi zorlayıp gevşettim. "Senden fırsat kollamanı istememiştim."

Jericho başını salladı, elinin tersiyle ağzını sildi. "İşi bok ettim."

"Evet bok ettin." Kieran'ın sağ tarafımdan yaklaştığını fark ederek viski şişesine uzandım. "Bir yandan da... etmedin. Senden istediğim şeyi yaptın." Başımla sandalyeyi işaret ettim. "Otur."

Jericho sözümü dinleyip hemen oturdu.

"Benim için gereken pozisyonu açtın." Kadehe biraz viski doldurdum. "Bunun için minnettarım."

Kurt dağınık saçlarının arkasından bana baktı.

Kieran biraz daha yaklaştı.

"Bundan emin misin?" dedi Jericho kollarını masaya koyarak.

"Evet. Şimdi planımızı güvenle uygulamaya koyabilirim." Kadehi Jericho'nun önüne koydum. "İç. Bunu hak ettin."

Jericho rahatladı, yüzü gevşedi. "Teşekkür ederim" dedi elini kadehe uzatarak.

"Bir dakika" dedim gülümseyerek, Jericho durdu. "Sen sağlaktın, değil mi?"

"Evet." Jericho'nun yüzünde bir kuşku belirdi. "Neden sordun?"

"Merak ettim" dedim kadehi önüne doğru biraz daha iterek. "İç."

Jericho elini kadehe uzattı. Kieran niyetimi son anda anladı. Alçak sesle bir küfür savurdu ama ben ondan daha hızlı davrandım. Elimi pelerinimin içine sokup kısa kılıçlardan birini çektim. Jericho daha kadehi eline almamıştı bile, başına geleceği anlamamıştı. Kılıcımı sol bileğine indirip elini keserken tek hissettiği sert, hızlı bir darbeydi. Bileğinden fışkıran kanlar masaya akmaya başladı.

"Lanet olsun" diye fısıldadı biri.

Jericho o kadar hızlı geri çekildi ki sandalyesini devirdi, gözlerini bir zamanlar elinin olduğu yere dikmişti.

"Bir dahaki sefere uygun gördüğünü değil, emrettiğimi yapacaksın. Bakire bize sağlam lazım. Bir daha bana itaatsizlik edersen kellen gider." Gözlerimi odadakilerin yüzünde gezdirdim. "Bu herkes için geçerli."

Hemen başlarını sallayarak onayladılar.

Jericho çığlık atmaya başladı.

Geri çekilip kılıcı pelerinime sildim, Jericho iki büklüm olmuştu, kolunu göğsüne bastırarak acınaklı bir sesle uluyordu. Kılıcı kınına soktum, uzanıp Jericho'nun kullandığı bez parçasını aldım. "Buna ihtiyacın olacak." Bezi ona fırlattım, sonra dönüp odadan çıktım.

Kieran peşimden geldi. Ona şöyle bir baktım. Durup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne?" dedim. "Onu öldürmedim, ayrıca içki bile ikram ettim."

Kieran gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Çok daha kötüsünü yapmak istiyordum" diye hatırlattım.

Kieran içini çekti. "Biliyorum."

"Şehirden gitmesini istiyorum. Onu New Haven'a gönder."

"Tamam." Dışarı çıkana kadar konuşmadık, sonra Kieran sordu, "Bakire o kan taşı hançeri nereden bulmuş?"

"Biliyorsam ne olayım." Biz içeri girerken baygın adamın kaldırımda yattığı yerde durdum, adam gitmişti. Biraz düşündüm. "Geçen gece Kızıl İnci'de de hançer yanındaydı."

"Gerçekten mi?" dedi Kieran şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Görünce şoke oldum. Bakire, hançer kullanmayı bildiğini söyledi." Başımı yana eğdim. "Anlaşılan bir dereceye kadar biliyor."

Kieran başını iki yana sallayarak Ay'a baktı. "Kurt kemiğinden yapılmış bir hançeri olan ve onu kullanmaktan çekinmeyen bir Bakire ha?" Yan yan gülümsedi. "İçimde neden onu hafife aldığımızı söyleyen bir ses var bilmem."

Küçük bir kahkaha attım. "Çünkü gerçekten de onu hafife aldık."

Ayışığı Kitaplığı

İyi Bir Adam

Solis'teki cenaze törenleri benim ülkemdekinden pek de farklı değildi. Karanlık çökerken ya da şafak sökerken yapılan bu törenlerde cesetler özenle sarılır, sonra da ateşe verilirdi çünkü her iki krallıkta da ölümden sonra geriye kalan şeyin boş bir kabuk olduğuna inanılırdı. Ruh ölen kişinin nasıl bir hayat sürdüğüne bağlı olarak çoktan Vadi'ye ya da Uçurum'a gitmiş olurdu.

Yükselmişler en azından bu törenleri tamamen değiştirmemişti.

Aradaki temel fark, güneş Ölümsüz Tepelerin üstünde yükselmeye başladığında, parlak ışığıyla tapınağın siyah taşlarını aydınlatarak Ebedi Tanrı Rhahar'ı ve Yeniden Doğuş Tanrıçası Ione'u selamladığında, törene katılanların Rhahar'ın Rylan Keal'ın ruhunu beklediğine inanmasıydı. Rhahar da tıpkı Ione ve diğer tanrılar gibi, hatta Tanrılar kralı ve konsortu gibi uyuyordu. Ruhların nasıl karşılandığına dair hiçbir fikrim yoktu, herhalde tanrılar uyumadan önce gereken işlemleri ayarlamışlardı.

İkinci fark ise kraliyeti temsil eden kimsenin törene katılmamasıydı. Benim topraklarımda kral ve kraliçe Atlantia'nın yönetimine yardım eden Yaşlılar Konseyi'yle birlikte kendilerine hizmet eden tüm muhafızların son törenine katılırdı. Diğer şehirlerde lordlar ve leydiler cenaze işleriyle ilgilenir, geçmişte kraliyete hizmet etmiş

ya da hizmet ederken sona ermiş bir hayata gereken saygıyı gösterirlerdi. Oysa burada kraliyetten kimse katılmıyordu. Ne düşes ne dük ne de saray ahalisinden biri. Tabii ki hiçbiri alevler içinde kalmadan güneşe adım atamazdı. Elbette buna da bir bahane bulmuşlardı, tanrılar güneşe çıkamadığı için kendilerinin de çıkamadığını iddia ediyorlardı.

Hiç de yaratıcı bir bahane değildi.

Cenaze törenlerini alacakaranlıkta yapabilirlerdi. Ya da hiç değilse henüz Yükselmemiş olan lordları ve leydileri gönderebilirlerdi.

Ama yapmıyorlardı.

Fazla umursamıyorlardı.

Ensemi kaşıdım, diğer muhafızların arasında duruyordum, ölüm fermanını benim imzaladığım bir adamın son töreninde hazır bulunurken Kan Tacı'nın saygısızlığına öfkelenerek ikiyüzlülük ettiğimin bilincindeydim.

Oysa iyi bir adam olduğu söyleniyordu.

Ölmeyi hak etmemişti.

Kanı daima ellerimde bir leke olarak kalacaktı.

Önümdeki muhafızların fısıldaştığını duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Birkaçı dönüp arkaya doğru baktı. Kaşlarımı çatarak başımı baktıklan yere çevirdim.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Halüsinasyon gördüğümü sanarak gözlerimi kırpıştırdım, herhalde anılarım ziyarete geldiği için bir saatlik uykuyla durmam yüzündendi. Gördüğüm şeyin tek mantıklı açıklaması buydu. Daha doğrusu gördüğüm kişinin.

Bakire.

Beyaz giysilerinin ve peçesinin içinde Vikter'ın yanında yürüyordu, peçesini sabitleyen altın zincirler doğan güneşin ışığında parıl parıldı.

Bakakaldım, diğerleri kadar afallamıştım. Kimse Bakire'nin törene katılmasını beklemiyordu. Ben hiç beklemiyordum. Rylan Keal'ın Bakire'nin koruması olmasının bir önemi yoktu. Bakire dük veya düşes olmadan insan içine hiç çıkmazdı. Vikter'la birlikte kalabalığın arka tarafında durdular. Bakire dümdüz karşıya bakıyordu. Başını hafifçe eğmiş, ellerini önünde birleştirmişti.

Fısıldaşmalar kesilirken hemen başımı çevirdim. Keal'ın beze sarılı cesedi odun yığınına taşınırken içimi tuhaf bir his kapladı. Karnımda ve göğsümde bir çalkantı vardı. Bakire'nin varlığı beni *tedirgin* ediyordu.

Ölen muhafıza duyduğu saygı.

Başımı çevirip Bakire'ye baktım, kalbim deli gibi çarpıyordu. O kadar kıpırtısız duruyordu ki karanlık çökerken ziyaret etmeyi sevdiği bahçeleri süsleyen heykellerden biri gibiydi. Durduğu yerden odun yığınını tam olarak görebildiğini sanmıyordum, önünde duranların boyu daha uzundu. Bakire olduğu için öne gidip kraliyet muhafızlarının yanında durabilirdi. Vikter'ın olması gereken yer de orasıydı ama o Bakire'nin yanında kalmıştı. Bakire istese odun yığınının dibine bile oturabilirdi ama tören başlamadan hemen önce gelmesine bakılırsa fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Törenin onun varlığıyla ilgili bir şey olmadığını biliyor, böyle bir şeye dönüşmesini istemiyordu.

Benim gibi değildi, ben dün gece öfkeme yenik düşmüştüm.

Dürüst olmam gerekirse öfkem Jericho'nun emirlerime itaat etmemesinden ziyade Bakire'ye vurmasından kaynaklanıyordu. Yüzünün görebildiğim kısmına, alt yarısına dikkatle baktım. Gözlerimi biraz daha kısınca öfkem yeniden alevlendi. Dudağının kenarında hafif bir morluk vardı.

Jericho'nun kellesini almalıydım ama bu Kieran'ın deyişiyle *aptallık* olurdu.

Beyaz cüppeli rahiplerden biri uyuklar gibi, monoton bir sesle konuşmaya başladı, ben ise Bakire'yi izliyordum. Rahip odun yığınının üstüne tuz ve yağ döktü, havayı hoş bir koku sardı.

Bakire birden kımıldadı.

Pek fazla değil. Hafifçe irkilerek Vikter'a baktı, sonra bakışlarını yeniden Keal'ın cesedine çevirdi. Ellerini çözüp yeniden bitiştirdi.

Bakışlarım Teğmen Smyth'ten Jansen'a kaydı, Jansen'ın elinde bir meşale vardı, rüzgâr beyaz pelerinini uçuruyordu. Gözlerini...

Vikter'a dikmişti.

Siktir.

Muhafızlar arasındaki geleneğe göre ateşi yakmak ölen kişinin en yakın çalışma arkadaşının göreviydi ama Vikter yürümeye başlayacakken durup Bakire'ye baktı. Bakire'nin de fark ettiği şeyi anlamıştım.

Vikter onu korumasız bırakamazdı.

Bakire olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, uzun müddet kıpırtısız durduktan sonra şimdi endişeden yerinde duramıyordu.

Ne yaptığımı düşünmeden harekete geçtim, sessizce muhafızların arasından dolaştım. Özel korumaları dışındaki muhafızların Bakire'ye yaklaşmasının yasak olmasını umursamadım.

Arkalarından yaklaşıp sesimi alçalttım, "Ben ona göz kulak olurum."

Bakire yine kaskatı kesildi, öyle ki nefes bile almıyor sandım. Vikter gözlerini bana çevirdi. Bir an aklıma geçen sabah talim esnasında bana söyledikleri geldi. İçimi yine bir huzursuzluk sardı.

"Öyle mi?"

Bakire'nin yanına geçerek Atlantia'ya ait olan ama Yükselmişler tarafından çalınan sözleri söyledim. "Kılıcım ve hayatım üstüne yemin ederim."

Bakire'nin göğsü birden şişti, demek hâlâ nefes alıyordu. Tanrılara şükür.

"Komutan Sur'un en iyi muhafızlarından biri olduğunu söyledi. Yıllardır yay ve kılıç kullanmakta senin kadar ustasını görmemiş" dedi Vikter.

Vikter'ın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü zaten biliyordum. Birlikte talim yaptığımız sabah açıkça söylemişti. Yine de cevap verdim. Şimdi pislik yapmanın sırası değildi. "İşimde iyiyimdir."

"Neymiş o iş?" dedi Vikter.

"Öldürmek" dedim gerçeği söyleyerek. Bu işte her zaman yetenekliydim, esir düşmeden önce bile. O zamandan beri daha da iyi olmuştum.

"Bakire bu krallığın geleceği" dedi Vikter; göz ucuyla Bakire'nin ellerini büküp durduğunu gördüm, bunu öyle sert yapıyordu ki elleri morarsa hiç şaşırmazdım. "Yanında durduğun kişi bu işte."

Vikter'ın bunu söyleyiş tarzı sinirimi bozdu. Bunu Bakire'nin kim olduğunu ya da neyi sembolize ettiğini vurgulamak için mi söylemişti? Buna neden takıldığımı bilmiyordum ama takılmıştım işte. "Kimin yanında durduğumu biliyorum."

Vikter bir şey söylemedi.

Sonra devamının geleceğini bildiğim ilk yalanımı söyledim. "Bakire benim yanımda güvende."

Vikter dik dik yüzüme bakmaktan vazgeçip gözlerini Bakire'ye çevirdi. Kızın onaylamasını beklediğini anladım.

Kahretsin.

Bakire'nin bunu nasıl karşılayacağını hiç bilmiyordum. Kızıl İnci'deki küçük macerasından önce bile bilemezdim ama şimdi her şey mümkündü. Kızıl İnci'de onu tanıdığımı bilmemesi önemli değildi. Ben olduğumu biliyordu ve herhalde bu onun için biraz... tuhaf bir durumdu.

Bakire başını salladı.

Biraz şaşırdım, Vikter'ın dönüp Jansen'ın yanına gitmeden önce bana attığı uyarı dolu bakışı son anda fark ettim. Bu bakış bana Bakire'nin buraya kendisi için gelmediğini tekrar hatırlattı. Rylan Keal'a hak ettiği saygıyı göstermeye gelmişti. Karşı çıksaydı dikkat çekecek ve Vikter'm birlikte çalıştığı adama karşı son vazifesini yapmasını engellemiş olacaktı.

Doğruca karşıya bakarak duruyordum, yine de Bakire'nin başını hafifçe çevirdiğini fark ettim. Bana bakıyordu. Ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Peçenin arkasından ne kadar görebildiğini hep merak etmiştim ama kulağa ne kadar garip gelse de bakışlarını hissedebiliyordum.

Bana bakan tek kişi o değildi. Teğmen de bana bakıyordu, üstelik sinirli bir hali vardı, her an muhafızların arasından geçip Bakire'yle aramıza girecek gibiydi. Ama siktirip gidebilirdi.

Vikter meşaleyi eline alırken Bakire hâlâ bana bakıyordu. Neden gönüllü olduğumu mu merak ediyordu? Yoksa onu tanıdığımdan mı endişeleniyordu? Vikter'a yanımda güvende olacağını söylediğimde bana inanmış mıydı?

İnanmalıydı çünkü *burada olmasının tek nedeni bendim*. Mideme bir taş oturdu. Vicdan azabı gibi bir şeydi. Çenemdeki kas daha da çok seğirmeye başladı.

Tam ona bakmak için kafamı çevirirken Bakire bakışlarını kaçırdı. Peçesi rüzgârda savrulunca burun deliklerinden biri göründü. Gözümü dudağının kıyısına çevirdim. Yumruğumu sıktım. Kırmızımsı morluk yakından bakınca o kadar da soluk görünmüyordu.

Jericho'nun elini kestiğim için bir gram bile suçluluk duymuyordum. Bir gram bile.

Vikter meşaleyi odunlara doğru eğdi. Bakire'nin başını çevirmesini bekledim ama yapmadı. Derin bir nefes alarak izledi...

O anda *beklemeyi* bıraktım. *Varsaymayı* bıraktım. Kieran Bakire'yi hafife almış olabileceğimizi söylemişti, ben de ona katılmıştım ama şimdiye kadar gerçekten hafife aldığımız kafama dank etmemişti. O peçenin altındakinin kim olduğunu bilmediğim açıktı. Elimde sadece hakkında edindiğim az bir bilgi vardı, bir de şimdi öğrendiklerim.

Bakire sıvışmak konusunda ustaydı. O kadar da el değmemiş olmak istemediği açıktı. Kurt kemiği ve kan taşından yapılmış bir hançer taşıyordu ve Jericho saldırdığında ya şansı yaver gitmişti ya da temel dövüş bilgilerine sahipti. Belli ki buradaki Yükselmişler gibi değildi, en azından muhafızlara en temel saygıyı göstermek gerektiği zaman.

Odunlar tutuştu, örtüye sarılı ceset hızla alevler içinde kalınca Bakire içini çekti.

Burada olmasının diğer muhafızlar için ne anlama geldiğini biliyor muydu? Kraliyet muhafızları için bile? Bilmiyorsa öğrenmeliydi.

"Buraya gelerek onu şereflendirdiniz" dedim ateşin yanında diz çöken Vikter'ı izlerken. Bakire başını bana çevirdi, başını arkaya eğdi. Peçenin ucu ağzının üstünde dans etti. "Buraya gelerek hepimizi şereflendirdiniz."

Dudakları aralandı... nefesimi tuttum, sesinin Kızıl İnci'den hatırladığım kadar buğulu ve sıcak olup olmadığını duymak için bekledim.

Ama Bakire bir şey söylemedi.

Bunu yapması yasaktı.

Ağzını kapattı, gözüm yine verdiğim emirle istemeden neden olduğum ize kaydı. "Yaralanmışsınız" dedim tutuşmak için can atan öfkemi bastırarak. "Bunun bir daha asla olmayacağından emin olabilirsiniz."

Yapılması Gereken Şey

Depoların bulunduğu bölgenin yakınındaki alçak binanın daracık koridorunda Kieran'ı takip ediyordum, yan yana dizilmiş kapalı kapıların ardından boğuk konuşma sesleri geliyordu. İçerideki ağır sandal ağacı kokusu tek bir yere tıkışmış çok sayıda insanın pis kokusunu bastırıyordu. Apartmanda yaşayanların elinden gelen ancak bu kadardı.

Jansen'a apartmanda daha önce hiç görmedikleri bir şey olduğu haberi ulaşmıştı. Hiçbir tütsünün bastıramayacağı ölüm kokusuna bakılırsa kötü bir şey olmuştu.

Karanlık koridorun arka tarafında Lev Barron bekliyordu, kahverengi şapkasını iyice aşağı çekmişti. Ölümlü Alçalmış bizi görünce yaslandığı duvardan doğruldu. Kieran da ben de muhafız ve devriye üniformalarımızı gizleyen pelerinler giydiğimiz halde bizi hemen tanıdı.

"Neler oluyor?" dedi Kieran.

"Görmeniz gereken bir şey var" dedi Lev bir Kieran'a bir bana bakarak. Bir kardeşini hastalıktan, diğerini de Ayin yüzünden kaybetmiş olan ölümlü endişe içindeydi. "Şey..." Boğazını temizledi. "Kelimelere dökemiyorum."

Kieran'la bakıştık. Sesimi alçaltarak öne çıktım. "Göster."

Lev başını salladı, elinin tersiyle çenesini sıvazladıktan sonra koridorun karşısındaki kapının tokmağını tuttu. Yan taraftaki kapı hafifçe aralandı. Küçük bir çocuk göründü, "Bir şey yok Maddie" dedi Lev, "Annenin yanına dön."

Lev çocuk kapıyı kapatana dek bekledi, sonra da önünde durduğu kapıyı açtı. Ölüm kokusu birden beni afallattı.

"Tanrılar" diye mırıldandı Kieran elini kısa kılıcının sapına atarak.

Lev içeri girip gaz lambasını yaktı. Donuk sarı ışık titreşerek yandı, odaya hafif bir aydınlık yayıldı. Yerde beyaz örtüye sarılı bir ceset yatıyordu.

Cesedin başının altında biriken pıhtılaşmış kanlara bakarak sordum, "Kim bu?"

"Werner Argus" dedi Lev burnunu tıkayarak. "Craven'a dönüşmüş."

"Muhafız mıydı?" diye sordu Kieran, o sırada dairenin arka tarafından hafif bir ses geldi. "Bir avcı mı?"

Lev başını iki yana salladı. "Komşuların dediğine göre bir çöpçüymüş, sokakları temizliyormuş. Burada doğup büyümüş. Şehir dışına hiç çıkmamış. Bir kez bile."

"Yani kanını emdikten sonra dönüşmeye mi bırakmışlar?" dedi Kieran, sesi tiksinti doluydu. "Vampirler işi iyice savsaklamaya başladı."

Lev bir şey söylemedi, hayatını onu öldüren kişiler için sokaklarda türlü pisliği temizleyerek geçiren zavallı adamın üstünden geçtim.

Küçük mutfağa bir göz attım. Tezgâhlar temizdi, ocaktaki ateş çoktan sönmüştü. Tencereyi kontrol ettim, içinde soğumuş çorba vardı. Ortalık derli topluydu. Burada yaşayan insanlar evi düzenli tutmak için elinden geleni yapmıştı. Ses yeniden geldi, dairenin arka tarafındaki kapalı kapıya baktım, büyük ihtimalle yatak odasıydı. Hırıltıya benzeyen tuhaf sesin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

"Karısı nerede?" diye sordum, Lev'in şehirde Craven'a dönüşen bir ölümlü için kimseyi çağırmayacağından adım gibi emin-

dim. Yükselmişlerin bu kadar pervasızca davranması şoke ediciydi ama pek de nadir rastlanan bir durum değildi.

"Orada." Lev kapalı kapıyı işaret etti. "Orada ölmüş." Avucunu üstündeki gömleğe sildi. Eli titriyordu. "O... *o* öldürmüş."

"O derken?" dedi Kieran.

Kapıya yaklaştım, Lev'in yerinden kıpırdamadığı dikkatimden kaçmadı. Buna ölü bir Craven ya da bir kurban yol açmış olamazdı. *O* derken kastettiği her ne ise korkusunun nedeni de bu olmalıydı.

Bir elimi belimdeki hançere atarak kapıyı açtım. Tek pencereden giren soluk gün ışığıyla aydınlanan odayı gözden geçirirken kokudan kusacak gibi oldum.

"Siktir" dedi Kieran arkamdan, eğilip yerden bir şey aldı. Elindeki şey bir çıngıraktı. "Burada bir bebek mi var?"

Odanın içine girip yatağın yan tarafına baktım. Kadın oradaydı. Yere cenin gibi kıvrılmıştı, kahverengi saçları yüzünün bir tarafına dökülmüştü. Derin çiziklerle dolu kolunu yana doğru uzatmıştı. Parmakları ölürken bir şeye uzanmak istermiş gibi kıvrılmıştı.

Küçük bir beşik yere devrilmişti. İçinde kahverengi bir maddeye bulanmış beyaz, yamru yumru bir battaniye vardı, *kıpırdıyordu.*

O ses yine geldi, yumuşak hırıltı az sonra yerini beşiğin içinden gelen bir ağlama sesine bıraktı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Uzun bir müddet kıpırdayamadan devrilmiş beşiğe baktım. Ancak Kieran'ın yaklaştığını hissedince konuşmayı başarabildim. "Lütfen bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Keşke... keşke söyleyebilseydim" dedi Kieran boğuk bir sesle. "Ama ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum."

Battaniyenin altında kola benzeyen iki şey hareket ederken ikimiz de kıpırdamadık. İki küçük kol. Minicik.

"Bir bebekleri varmış" dedi Lev açık kapının arkasından. Onu görebileceğimiz kadar yaklaşmıştı. Yine de fazla yaklaşmıyordu. Onu suçlayamazdım. "Küçük... küçük bir kız. Maddie'nin annesi henüz bir yaşında olmadığını söyledi."

"Olamaz" dedi Kieran. "Bunu yapmış olamazlar."

"Buna inanmak istiyorum." Yutkundum. "Vampirlerin bile bu kadar alçak ve zalim olamayacağına inanmak istiyorum ama kendime yalan söylemiş olurum."

Kendimi zorlayarak yürüyüp annenin yanından dolaştım. Battaniyenin altından boğuk bir ses geldi, garip bir cıvıltı gibi. *Kahretsin,* dedim içimden, elimi bir zamanlar yumuşacık olan battaniyeye uzattım, eldivenli elimle battaniyeyi bir ucundan tuttum. Sonra çekerek açtım.

"Lanet olsun." Kieran geri çekildi, eli kılıcının sapından kaydı.

Yarı kundaklı bir bebek kan kırmızısı gözleriyle bana bakıyordu, göz çukurları kurumuş kanlarla kaplı bembeyaz tombul yanaklarında simsiyah görünüyordu. Onu kucağıma almamı istiyormuş gibi küçük kollarını uzatarak gerindi. Ama o minicik parmakların ucundaki tırnaklar sivriydi, kendini de bu tırnaklarla yolmuştu.

Bebek ağzını açarak mızıldanmaya başladı. Sadece iki alt dişi vardı, sivri kesici dişler. Zayıf görünüyorlardı, şekli bozulmuş tuhaf birer süt dişiydiler ama insanın etini parçalayacak kadar güçlüydüler. Mikrop bulaştıracak kadar.

Başımı yana eğip dirseğinin iç kısmındaki izlere baktım. Diş izleri. Sadece iki taneydi. Kol, Craven'ın dört dişini de geçiremeyeceği kadar küçüktü. Zaten buna gerek de yoktu.

"Bebeğin kanı çekilmiş ve dönüşmeye bırakılmış" dedim sakince, kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "Dönüşmüş de."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Lev. "Bebek babasına mikrop bulaştırmış, sonra da..."

Gerisi malumdu.

Çocuk yattığı yerde debeleniyordu. Başımı çevirip gözlerimi kapadım. Pek çok iğrençlik görmüştüm. Asla üstesinden gelemeyeceğimi sandığım şeyler. Ama bu? Bu bambaşka bir şeydi.

Bebeklerin kanını içmek ne kadar iğrenç olsa da yeni bir şey değildi. Tapınaklarda üçüncü oğullara ve kızlara yaptıkları buydu, Lev'in abisine de. Ama onları dönüşmeye bırakmak? Söylenecek söz yoktu. Hem de hiç.

Bir Craven'ın hafif mızıltısını duyunca gözlerimi açtım.

"Onları durdurmak gerek." Lev şapkasını çıkarıp elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Muhakkak durdurmak gerek."

"Durdurulacaklar" dedi Kieran. "Bu yaptıklarının bedelini de ödeyecekler."

Tekrar bebeğe baktım, öfkeden soluğum kesiliyordu. Bakire'nin bundan haberi var mıydı? Gizlice Kızıl İnci'ye giderken ya da rahibelerden ders alırken böyle korkunç şeylerin yaşandığından haberi var mıydı?

Bilmiyordum.

Bir önemi de yoktu, kan taşı hançeri çekip gerekeni yaptım. Yapmak zorunda olduğum şeyi.

Bundan sonra da yapmaya devam edecektim.

Dükle Görüşme

"Demek hakkında çok şey duyduğum Hawke Flynn sensin" dedi Masadonia Dükü Dorian Teerman, oturduğu kırmızı kadife kanepeden bana bakıyordu.

"Umarım sadece iyi şeyler duymuşsunuzdur" dedim karşımdaki vampire bakarak.

Kalın perdeler öğle sonrası güneşini engellemek için çekili olduğundan ve oda sadece birkaç gaz lambasıyla aydınlatıldığından Teerman bembeyaz görünüyordu. Saçları bile o kadar açık sarıydı ki neredeyse beyazdı, renkten de yaşamdan da yoksundu.

Bu adamdan hiç hoşlanmamıştım.

Sadece Yükselmiş olduğu için değil, savaştan sonra yaratılmış olması gereken yaşlı bir Yükselmiş olduğu için de.

İçimdeki yırtıcı, adamın içindeki yırtıcıyı tanımıştı.

Ve Teerman'ı parçalamak istiyordu.

Ama hiç belli etmedim, Teerman'ların özel dairesinin bitişiğindeki bir odadaydık, odadaki her şey maun ağacından yapılmış gibiydi. Duvarlar. Çalışma masası. İçki sürahileriyle dolu büfe. Bir duvara yaslanmış birkaç değnek vardı, biri hariç hepsi maun ağacından yapılmıştı. Bir tanesi ise koyu kırmızı renkteydi ve Kan Ormanı'ndaki ağaçlardan yapılmış gibi görünüyordu.

"Hem başkentten hem de komutandan pek parlak referansların var" dedi dük, kapkara gözleri bir an yanımda duran Jansen'a kaydı. "Tabii bir de sevgili karımdan."

Başımı yana eğdim, apartmandaki aileyi düşündüm. Bebeği. Dük, vampirlerinden birinin bebekleri Craven'a dönüştürdüğünü biliyor muydu? Biliyorsa bile umursadığını sanmıyordum.

"Karım sana bayılıyor" dedi viskisini yudumlayarak. İçkinin Yükselmişler üzerindeki etkisi beni hep eğlendirmişti. Hayatta kalmak için artık yiyeceğe ve suya ihtiyaç duymasalar da içkiye karşı hassas olduklarından dikkatli olmaları gerekiyordu. "Herhalde bunu duymak seni şaşırtmamıştır."

Bugün viski konusunda ne kadar dikkatli davrandığını merak ettim, zira kısa bir süre sonra Şehir Konseyi toplanacaktı. "Pek sayılmaz."

Teerman güldü, gözlerinin etrafı kırışmadı bile. Kahkahası da dostça olduğuna inandığı zoraki gülümseyişi kadar soğuktu. Oysa gülümserken kıvrılan dudakları bana engerekleri hatırlatıyordu. Çatallı dilini çıkarıverse hiç şaşırmazdım.

"Gereksiz tevazuya lüzum yok diyorsun ha? Harika. Buna bayıldım." Başını eğdi. "Herkesin bildiği şeyi inkâr edenlerin pek samimiyetsiz olduğunu düşünüyorum."

Ne düşündüğü umurumda değildi.

"Bu, kararlılık ve özgüven gerektirir" diye devam etti. "Bakire'nin özel korumalarından biri olarak kraliyet muhafızlarına katılacaksan eğer, gereken iki şey. Ama bundan da fazlasına ihtiyaç var."

Değil gerçek bir insanı, yeni doğmuş bir tavşanı korumak için bile ne gerektiğini bildiğini sanmıyordum ama bu onu inandığı şeyi açıklamaktan geri koymuyordu. Yükselmişlerin ortak bir yanı vardı, kendi konuşmalarını dinlemeye bayılıyorlardı.

"Sadece silah kullanmakta ustalık ve güç değil, olası tehlikeleri önceden görebilme yetisi de gerekir. Ne yazık ki Ryan Keal'da bu ikincisi yoktu."

Bir dakika. Kaşlarımı çattım. Keal'ın adı Rylan'dı. Ryan değil. Yine de Teerman'ın adamın adını bilmemesi beni hiç şaşırtmamıştı.

"Ama krallığın en değerli varlıklarından birini koruma görevi için daha fazlası gerekir. Geçmişteki ve gelecekteki başarılarının hiçbiri Bakire'nin krallığımız için yapacakları kadar önemli değil. O yeni bir çağ açacak" diye devam etti dük, elbette bu yeni çağın ne olduğuna ve bunun nasıl başarılacağına dair ayrıntılara girmedi. "Bakire'yi koruyanlar onun için gözünü kırpmadan canını vermeye hazır olmalı. Ölümden korkmamalı."

"Buna katılmıyorum" dedim. Dükün yüzündeki yapmacık gülümseme dondu, yanımda duran Jansen birden gerildi. "Affınıza sığınarak söylüyorum majesteleri" dedim siyah, dipsiz gözlerine bakarak, "ama ölümden korkmayan başarısızlıktan da korkmaz. Ölünce kahraman olacağına güvenir. Ben ölümden korkarım çünkü bu başarısız olduğum anlamına gelir."

Teerman başını hafifçe yana eğdi.

"Ayrıca Bakire'yi koruma vazifesinin canını feda etmeyi gerektirdiğini düşünmüyorum. Bakire'yi koruyanlar kendi canları kadar onun canını da koruyabilecek kadar yetenekli olmalı."

"Enteresan" diye mırıldandı Teerman, susup viskisinden bir yudum aldı. "Peki bahçede gerçekleşen olay karşısında sen nasıl davranırdın?"

Ben orada olsaydım zaten böyle bir olay da olmayacaktı diye düşünmekten kendimi alamadım. "Bakire'yi kaçırma girişimi gece güllerinin açtığı yerde oldu, değil mi?" Cevabı zaten biliyordum ama dükün başını sallamasını bekledim. "Orası aynı zamanda pelesenk ağaçlarının Teerman Kalesi'nin iç duvarında hasar yarattığı yer, bahçenin en tehlikeli bir kısmı."

"Yani Bakire'nin gülleri görmeye gitmesine izin vermezdin, öyle mi?" dedi Teerman.

"Bakire'nin bahçede dilediği gibi gezmesini engellemeye gerek yok" dedim. "Bakire'yi bu güvenlik açığından faydalanmak isteyecek birinin görüş alanından uzak tutardım."

"Yani oku Bakire yerine sen mi yerdin, Keal'ın yaptığı gibi?" Teerman sırıttı. "Az evvel fedakârlığa gerek olmadığını söylememiş miydin?"

"Bakire'yi uzaktan vurulamayacak bir yerde tutmak benim vurulacağım anlamına gelmiyor. O gülleri ikimiz de tehlikeye girmeden görebilmesinin pek çok yolu var."

Teerman bakışlarını Jansen'a çevirdi.

"Doğru söylüyor majesteleri" dedi Jansen. "Bahçede bir saldırıyı zorlaştırabilecek birkaç doğal bariyer var. Keal maalesef... Şimdiye dek Bakire'ye karşı herhangi bir saldırı girişiminde bulunulmadığı için fazla rahat davranmış olabilir."

"Zaten bu yüzden öldü" dedi Teerman. "Karanlık Olan'ın yarattığı tehdidin ortadan kalkmadığını unuttu ve bunu kanıyla ödedi." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Sen ise bunun kaçınılmaz bir bedel olmadığına inanıyorsun, öyle mi?"

"Evet" dedim son derece ciddi bir yüzle.

Teerman kıpırdandı, bir ayağını dizinin üstüne attı. "Ayin yaklaştığı için Alçalmışlar ve Karanlık Olan'a dair endişeler de artmış durumda. Bakire, Yükselişine yaklaştıkça büyük ihtimalle başka saldırı girişimleri de olacaktır."

"Kesinlikle" dedim. "İnsanların inandığı şey doğruysa ve Karanlık Olan Bakire'nin Yükselmesine engel olmak istiyorsa bahçede olanlar sadece bir başlangıç demektir."

"Doğru" dedi dük. "Kullanılan okun üstünde..." Dudaklarını büktü. "Savaş naraları yazıyordu. Daha doğrusu can çekişenlerin iniltileri."

Gülümsedim. "Kan ve külden?"

"Yükseleceğiz" diye tamamladı dük sözümü, bu beni pek keyiflendirdi. Parmaklarını çizmesine vurarak düşündü. "Bakire'yi kaçırma girişimi ve artan huzursuzluk nedeniyle Kral Jalara ve Kraliçe Ileana muhtemelen kızın tekrar başkente getirilmesini isteyecektir. Yani her an buradan ayrılıp Carsodonia'ya gitmeye hazır olmalısın."

Canıma minnetti. Bakire'yle birlikte görevli gitmek onu kaçırmaktan çok daha kolaydı. Ama beni yalnız göndermezlerdi. Yanıma muhafızlardan oluşan bir ekip vereceklerdi ki bu da sorun teşkil edecekti.

"Senin için sorun olur mu?" dedi dük.

"Beni buraya bağlayan bir şey yok" dedim.

"Hep doğru cevaplar veriyorsun Hawke" dedi Teerman biraz düşündükten sonra. "Ayrıca Komutan Jansen senin bu önemli görev için sadece yetenekli değil, istekli de olduğuna inanıyor. Yalnız söylemem gerekir ki bazı endişelerim var. Böyle bir görev için genç sayılırsın, daha yaşlı birinin bu işe daha uygun olacağını düşünüyorum. Yine de bu bir sorun teşkil etmeyebilir. Daha genç, daha taze gözlerin de farklı tecrübeleri olur. Ama sen yakışıklısın da."

"Teşekkür ederim" dedim.

Dük hafifçe gülümsedi. "Bakire, çocuk değil. Dünyayı pek tanımayan bir genç kız."

O kadar yanılıyordu ki neredeyse gülecektim.

Parmaklarıyla çizmesine vurmaya devam etti. "Yaşıtı bir erkekle de bir yakınlığı olmadı."

"Sizi endişelendiren buysa Bakire'yi baştan çıkarmak gibi bir niyetim yok majesteleri."

Teerman elini şöyle bir sallayarak güldü. "Bu konuda bir endişem yok" dedi, bundan nasıl bu kadar emin olduğuna hayret ettim. "Ben Bakire'nin âşık olup kendini kaptırmasından korkuyorum. İnsanlarla arasına sınır koymamak gibi bir huyu var."

Söyledikleri ve söylemedikleri iyice meraklanmama neden oldu. "Onunla arkadaş olmak gibi bir niyetim de yok."

Teerman bir kaşını kaldırdı. "Bakire son derece çekici olabiliyor... yani masumiyet açısından."

Çekici olduğu konusunda haklıydı ama bunun masumiyetiyle hiç ilgisi yoktu. "Bakire'yle bir bağ kurabileceğimiz, hatta konuşabileceğimiz hiçbir ortak yanımız yok." Gerçek buydu. "Ben buna bir iş gözüyle bakıyorum. Bir vazife. Üstlenmekten onur duyacağım bir vazife, hepsi bu kadar."

"Peki öyleyse" dedi Teerman. "Komutanla konuşmam gereken bazı şeyler var. O kararımı sana bildirir."

"Teşekkür ederim majesteleri." Eğilip selam verdikten sonra gitmek üzere döndüm.

"Bir şey daha" dedi Teerman.

Döndüm. "Buyrun majesteleri."

"Bakire'nin koruması olursan şunu bilmelisin ki senin gözetimin altında bir zarar görürse..." Siyah gözleri lambanın ışığında parladı. "Derin diri diri yüzülür ve tüm şehir başarısızlığına tanıklık etsin diye bir ağaca asılırsın."

Başımı salladım. "Tam da olması gerektiği gibi."

Ayışığı Kitaplığı

Doğal İşleyiş

Büyük Salon'un tavanına çizilmiş on bir tanrıya ne zaman baksam aklıma sorular üşüşüyordu. Her şeyden önce soluk tenli, beyaz saçlı Ayin ve Bereket Tanrısı kimdi? Yükselmişler ona Perus diyordu ama böyle bir tanrı hiç var olmamıştı. Herhalde ayinleri için bir tanrı uydurmak zorunda kalmışlardı.

Şehir halkı beyaz ve mor yaseminlerle dolu gümüş vazoların arasından dikkatle geçerek mermer ve altından yapılmış uzun, beyaz salona girerken gözlerimi tavanda gezdiriyordum. Bu resimleri kim yaptıysa hayli yetenekliydi; Iona, Rhahar ve Atlantia'da sık sık tasvir edilen Sıradan İnsanlar ve Sonlar Tanrısı Rhain'in kederli yüz ifadesini başarıyla resmetmişti. Aşk, Doğurganlık ve Güzellik Tanrıçası Aios'un kızıl saçları ateş kadar canlıydı ve resmin yapılmasından bu yana geçen yıllarda hiç solmamıştı. Bilgelik, Sadakat ve Vazife Tanrıçası Penellaphe huzurlu ve dingin görünürken, Av Tanrıçası Bele tam da onu uyanıkken kafamda canlandırdığım gibiydi: Sanki yayını birinin kafasına indirmek üzereydi. Koyu kahverengi tenli Uyum ve Savaş Tanrısı Theon ve ikizi Huzur ve İntikam Tanrıçası Lailah'tan, daha donuk tenli Gökyüzü ve Toprak Tanrısı Saion'a kadar farklı cilt tonları bile mükemmel ayrıntılarla

işlenmişti. Bu bana ressamın Atlantialı ya da en azından Atlantia soyundan gelen biri olduğunu düşündürüyordu.

Ama Tanrılar Kralı Nyktos, Solis'in her yerinde olduğu gibi resmedilmişti; yüzü ve bedeni sadece gümüş rengi bir ay ışığı olarak görünüyordu. Onu neden gizlediklerini bilmiyordum, Yükselmişler Nyktos'un konsortuna dair tüm izleri de silmiş gibiydi. Adını ve yüzünü bile bilmiyorduk ama var olduğunu biliyorduk. Efsanelere göre bunun nedeni, Nyktos'un kraliçesine karşı aşırı korumacı olmasıydı ama Yükselmişlerin onu tamamen silmesi bana hep kasıtlıymış gibi gelmişti. Nyktos'un suretini gizlemek gibi bu da tuhaf bir eylemdi. Bunun bir nedeni olmalıydı. Alastir bir defasında bunun Yükselmişlerin aslında Tanrılar Kralı'ndan korkmasından ve yüzüne bile bakamamasından kaynaklandığını söylemişti. Belki de doğruydu ama konsorta dair tüm kayıtların silinmesini açıklamıyordu, öyle ki Solis'tekilerin çoğu konsort hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Gözlerimi tavandan yere kadar uzanan altın sarısı kraliyet armalı beyaz sancaklarda gezdirdim, salondaki bütün pencerelerin arasına bu sancaklardan asılmıştı. Öfkem yine alevlendi. Beyaz ve sarı Atlantia armasının renkleriydi. Bizim armamızı taklit etmeleri de maksatlıydı.

Salon uğultularla dolmuştu, gözlerimi kısıp yüksek platforma baktım. Bulunduğum yerden platformu tam olarak görebiliyordum. Birkaç muhafız az sonra dük ve düşesin oturacağı iki koltuğun yanında yerini almıştı bile. Mermer bir sütuna yaslandım, bu toplantının ne getireceğini merak ediyordum. Genelde zenginlerin Yükselmişlere yalakalık yaptığı bir şovdan başka bir şey değildi. Sur Muhafızı olduğum için bu toplantılara katılmak zorunda değildim ama katılıyordum çünkü Bakire de katılıyordu. Her hafta geldiği halde hiç konuşmayan çoğunluğun gelme nedeni de benimkiyle aynıydı.

Onlar da Bakire için geliyordu.

Büyük ihtimalle Bakire'nin tanrılara Yükselmişlerden bile yakın olduğuna inandıkları içindi. Acaba Bakire bu konuda ne düşünü-

yordu? Buna inanıyor muydu? Tanrıların onu seçtiğine? Birkaç gün önce olsa inandığını varsayardım. Pek çok şeyi varsaymıştım...

Kalabalık birden sessizleşti.

Dük ve düşes isteksizce olduğu fark edilen alkışlar arasında içeri girdi. Enteresan. Yükselmişler yerlerine otururken yan kapıya bakmaya devam ettim.

Salona önce Vikter girdi, eli kılıcının sapındaydı, görmüş geçirmiş yüzünden ihtiyat okunuyordu.

Bakire görününce kalabalık sus pus oldu. Bakire yürüyüp koltukların sol tarafında dururken salondan hiç ses çıkmadı, tek bir öksürük bile yoktu. Bu öyle bir sessizlikti ki... Görebildiğim yüzleri hızla gözden geçirdim. Hepsi platforma bakıyordu, gözlerini Bakire'ye dikmişlerdi; saray üyeleri, Yükselmişler, en önde duran lordlar ve leydiler bile. Sık sık Bakire'nin yanında gördüğüm kahve tenli, kıvırcık saçlı nedimeyi tanıdım. Uykulu bir hali vardı. Ölümlüler ise gülümsüyordu. Bazıları sevinçten ağlayacak gibiydi. Kiminin de hayranlıktan ağzı açık kalmıştı. Gülümsemeler huşu doluydu.

Tanrılar aşkına.

Dük konuşmaya başladı, önce her zamanki gibi başkentten gelen mektubu okudu. Mektubu Kral Jalara'nın ya da Kraliçe Ileana'nın yazdığını hiç sanmıyordum. Baş belası olmakla çok meşgullerdi.

Bakire dün sabah Keal'ın cenaze töreninde olduğu kadar kıpırtısızdı. Sırtı dimdikti, doğruca karşıya bakıyordu, ellerini karnında birleştirmişti. Dükün teşrifatçılarından biri hazır bulunanları anons edip konuşmak üzere öne çıkmalarını isteyince Bakire hareketlendi. Önce ellerini kıpırdatmaya başladı, bir sol elini bir sağ elini diğerinin üzerine koyup duruyordu. Bunu görünce kaşlarımı çattım. İnsanlar haftalık yalakalık geleneğine başlarken Bakire huzursuzca kıpırdanıyordu. Bu toplantılar sırasında bazen kıpırdanırdı ama genellikle başlarda, sonra hep sakinleşirdi. Huzursuz muydu? Endişeli? Yoksa Keal'a olanların etkisinden henüz çıkamamış mıydı? Adamı cenazesine katılacak kadar çok sevdiği belliydi.

Vikter arkasından başını uzatıp bir şeyler fısıldadı. Bakire başını salladı, sonra da kıpırdanmayı kesti. Kalabalığa bir göz attım; çoğu, konuşanların dük ve düşese ne söylediğine dikkat etmiyordu. Onlar da benim kadar Bakire'ye odaklanmıştı. Bakire'nin rahatsız olmasının nedeni bu muydu? Ama neden bugün öncekinden daha çok rahatsız olsundu ki? Gözümü tavana, Bakire'nin adaşına çevirdim. Penellaphe. Bir tanrının adını taşıyan başka kimseyi tanımıyordum. Atlantia'da kimse buna cüret edemezdi. Bakire'nin ana-babası etmişti, ona bu ismin verilmesinin de Kan Tacı'nın maksatlı bir girişimi olduğuna emindim.

"Düşesi beceriyor musun?" Arkamda Teğmen Smyth'in genizden gelen alçak sesini duydum.

Gözlerimi platformdan ayırmadan gülümsedim. Bakire'den. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Kısa bir sessizlik oldu, ısrarla arkama dönmeyişimin teğmeni sinirlendirdiğini biliyordum.

Smyth yanıma geçti. "Öyleyse nasıl oldu da Keal'ın yerine aday gösterildin?"

"Bunu komutana sor."

"Sordum" dedi sertçe. "Tek söylediği senin bu işe en uygun kişi olduğun."

"Eh, cevabı almışsın işte."

"Bu çok saçma. Sadece birkaç aydır buradasın. Senden daha donanımlı bir sürü muhafız var."

O zaman başımı çevirip yüzüne baktım. "Senin gibi mi?"

Kırmızı yanakları daha da kızardı. Cevap vermedi. Vermesine de gerek yoktu. Gülümseyerek başımı tekrar platforma çevirdim. Bakire'ye. Bakire yine kıpırdanmaya başlamıştı.

Smyth o kadar yaklaştı ki omzu omzuma dokundu. Dönüp boynunu kırmak için can atıyordum. Beni durduran ahlak değildi, oysa öyle olması gerekirdi. Sırf sinir bozucu olduğu için birini öldürmek herhalde yeterli bir gerekçe sayılmazdı. Hayatta olmasının tek nedeni, onu yüzlerce kişinin önünde öldürürsem gereksiz bir dramın patlak verecek olmasıydı.

"Bu işte bir iş var" diye fısıldadı. "Ve ne olduğunu öğreneceğim."

"Bol şans" diye mırıldandım.

Teğmen alçak sesle söylendi, somurtarak dönüp uzaklaştı. Onu izlerken ölme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordum.

Neyse.

Gözlerimi tekrar Bakire'ye çevirdim. Bir adam dük ve düşesin ne kadar muhteşem birer lider olduğundan bahsediyordu.

Bakire başını hafifçe durduğum yere doğru çevirdi, gözlerini göremesem de bakışlarımızın kenetlendiğini biliyordum. Ensem karıncalanmaya başladı, içimi çok tuhaf bir his kapladı. Bakışlarının kişiliğimin katmanlarını soyduğunu hissedebiliyordum. Bütün vücudum gerilmişti. Bakire birkaç saniye sonra başını başka tarafa çevirdi. Bir çift platforma yaklaşıyordu, hâlâ o açıklanamaz aptalca hissin etkisindeydim. Ölümlülere baktım. Galiba teşrifatçı onları Tulisler olarak takdim etmişti.

Çift konuşurken Bakire'yi izlemeye devam ettim. Kalabalığın içinde beni bulması çok enteresandı.

Çünkü görüşmemiz esnasında Dük Teerman'a bir sürü yalan söylemiştim, Bakire'yle ilişkimin beraberinde getireceği şeyler de buna dahildi.

Onunla mümkün olduğunca yakınlaşmayı planlıyordum. Bakire'nin güvenini kazanmak da Teermanların güvenini kazanmak kadar gerekliydi. Her yolu deneyecektim. Arkadaşlık? Sırdaşlık? Daha fazlası? Hafifçe gülümsedim. O gece Kızıl İnci'de Kieran'a söylediklerime rağmen Bakire'yi baştan çıkarmak gibi bir planım –ya da isteğim– olmamıştı ama bu onunla tanışmadan önceydi. Dudaklarının tadına bakmadan önce. Bedenini altımda hissetmeden önce. Aklımda kesinlikle baştan çıkarmak yoktu.

"İlk oğlunuz mu?" dedi dük, bunu duyunca kendime geldim. Platformun altındaki çiftle konuşuyordu. Kadın küçük bir çıkını göğsüne bastırmıştı... bu bir bebekti.

Bay Tulis yutkundu. "Hayır majesteleri. Üçüncü oğlumuz."

Siktir.

Gözümün önüne o dairedeki bebek geldi.

Düşes tam tersi bir tepki göstererek sevinçle ellerini çırptı. "Öyleyse Tobias tanrılara hizmet etme şerefine erişeceği için çok şanslı."

"Bu yüzden buradayız majesteleri." Bay Tulis kolunu karısının belinden çekti. "İlk oğlumuz –sevgili Jamie'miz– üç ay kadar önce öldü." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Şifacılar bir kan hastalığı olduğunu söyledi. Çok ani oldu. Ortalıkta koşturup yaramazlık yaparken ertesi sabah yataktan kalkamaz oldu. Birkaç gün dayandı ama sonra bizi terk etti."

Kan hastalığı mı? Hiç dinmeyen öfkem kaynamaya başladı. Tek gerçek hastalık ölümlüleri geceleri uyurken avlayan Yükselmişlerdi. Büyük ihtimalle Jole Crain'in ana-babası da bu yüzden ölmüştü. O bebeği dönüştüren de buydu. Gençler de yaşlılar da geceleri onları ziyaret eden şeyin bir hayalet ya da rüya olmadığını anlamıyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi düşes arkasına yaslanarak, güzel yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. "Peki ikinci oğlunuz?"

"Onu da aynı hastalıktan kaybettik" dedi anne. "Daha bir yaşında yoktu."

Siktir.

"Bu gerçekten bir trajedi" dedi düşes. "Umarım sevgili Jamie'nizin kardeşiyle birlikte tanrıların yanında olduğunu bilmek size teselli veriyordur."

"Evet" dedi Bayan Tulis. "Acımıza bu sayede katlandık. Bugün buraya umut etmeye geldik, sormaya..."

Ah, kahretsin.

Daha onlar söylemeden biliyordum. Ne isteyeceklerini biliyordum.

"Bugün buraya oğlumuz reşit olduğunda Ayin'e katılmamasını rica etmeye geldik" dedi Bay Tulis, Büyük Salon'da şaşkınlık dolu sesler yankılandı. Adam gerilse de konuşmaya devam etti. "Bunun sizden ve tanrılardan çok şey istemek olduğunu biliyorum. O bizim üçüncü oğlumuz ama ilk iki oğlumuzu kaybettik, karım çok istese de şifacılar bir daha çocuğu olmayacağını söyledi. O bizim tek çocuğumuz. Ve son çocuğumuz olacak."

"Ama yine de üçüncü oğlunuz" dedi Dük Teerman. "İlk oğlunuzun yaşayıp yaşamaması, ikinci ve üçüncü oğlunuzun tanrılara hizmet etmeye yazgılı olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Ama başka çocuğumuz yok majesteleri." Bayan Tulis'in sesi titriyordu. "Hamile kalırsam ölebilirim. Biz..."

"Anlıyorum" diye sözünü kesti Dük Teerman. "Siz de tanrılar bize büyük bir güç ve otorite bahşetmiş olsa da Ayin konusunda yapabileceğimiz bir şey olmadığını anlayın."

"Ama siz tanrılarla konuşabiliyorsunuz." Bay Tulis platforma yaklaştı ama birkaç kraliyet muhafızı öne çıkınca olduğu yerde kaldı.

Bu...

Bu yürek paralayıcıydı.

"Bizim için tanrılarla konuşabilirsiniz, değil mi?" dedi Bay Tulis boğuk bir sesle. "Biz iyi insanlarız."

Elbette iyiydiler.

Ama bunun Yükselmişler için bir önemi yoktu. Kanını içmek için annesinin kucağındaki o minik bebeğe ihtiyaçları vardı.

"Lütfen." Bayan Tulis ağlamaya başladı, yanaklarından yaşlar akıyordu. "En azından denemeniz için size yalvarıyoruz. Tanrılar merhametlidir. Her sabah ve her akşam Aios'a ve Nyktos'a bu armağan için dua ediyoruz. Tek istediğimiz..."

"İsteğinizin gerçekleşmesi mümkün değil. Tobias sizin üçüncü oğlunuz, doğal işleyiş böyle" diye söze girdi düşes, annenin boğazından kopan hıçkırık yüreğimi parçaladı. "Zor olduğunu biliyorum, şimdi acı veriyor ama oğlunuz tanrılardan gelen bir armağan değil, onlara sunulacak bir armağan. Bu yüzden de onlardan böyle bir şey isteyemeyiz."

Bu doğal falan değildi, kalabalığa bir göz atınca böyle düşünen tek kişi olmadığımı anladım. Seyircilerin çoğu şoke olmuştu, Tulislerin böyle bir istekte bulunmaya cesaret edebilmesine inanamıyorlardı. Ama diğerleri dehşet içindeydi, yüzlerinden sempati okunuyordu, zor zaptettikleri bir öfkeyle platforma, Yükselmişlere ve Bakire'ye bakıyorlardı. Yumruğumu sıkarak yaslandığım yerden doğruldum. Vikter kalabalığın öfkesini sezmiş gibi Bakire'ye yaklaştı.

Bakire rahatsız görünüyordu. Parmakları durmadan kıpırdıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Her an kaçıp gidecekmiş gibi bir hali vardı.

Ya da müdahale edecekmiş gibi.

"Lütfen. Size yalvarıyorum" dedi Bay Tulis diz çökerek.

Bu, hayatta tanık olduğum en kötü şeylerden biriydi, üstelik pek çok iğrençliğe tanık olmuş biriydim. Bazılarını da bizzat ben gerçekleştirmiştim. Ama bir ana-babayı çocuklarından ayrılmamak için yalvarırken görmek tamamen farklıydı.

Kâbusa sırtımı dönerek kalabalığın içinden çıkışa doğru yürüdüm. Buna mecburdum, yoksa son derece aptalca bir şey yapacaktım.

Yükselmişleri oracıkta öldürmek gibi.

Ama yapabileceğim bir şey vardı. Büyük Salon'dan çıkarken kararlılıkla doluydum. Abimle hiç ilgisi olmayan bir kararlılık. Tulis ailesinin bir arada kalmasını, Tobias'ın da Yükselmişlere kurban olmamasını sağlayabilirdim.

Ayışığı Kitaplığı

Bakire Peçesini Açıyor

Komutan Jansen'la birlikte büyük antrede yürüyorduk, az önce bana kalenin hizmetçilerin kaldığı kanadındaki yeni dairemi göstermişti, burası Bakire'nin dairesinin bir kat altındaydı. Dediğine göre koğuşta hâlâ bir odam olacaktı ama Bakire'nin özel korumaları genelde kalede kalıyordu. Bana göre hava hoştu.

"Haberin olsun" dedi Jansen alçak sesle, "Dük, Bakire'nin korumalarından biri olmam kabul etti ama hâlâ tereddüt içinde. Peşine birilerini takacak."

Başımı salladım, tanrıça Penellaphe ve tanrı Rhain'in kireçtaşından yapılmış heykellerinin önünden geçiyorduk. Bunu duyduğuma şaşırmamıştım, sonunda istediğimi elde etmenin verdiği sevince de gölge düşmemişti. Daha doğrusu bu yolda bir adım atmış olmanın verdiği sevince. "Hareketlerimi saplantılı bir şekilde takip edeceklerden biri Smyth olacaktır diye düşünüyorum."

"Haklısın."

Kemerli geçitten geçerken sustum, bordo elbiseler ve tunikler giymiş olan beyaz başlıklı hizmetçiler geçide çelenkler asıyordu. Siyah saçlı bir kadın durdu, elinde sarmaşıklarla gözlerime bakıp gülümsedi, yürümeye devam ederken onu tanıyıp tanımadığımı

düşündüm, birlikte vakit geçirdiğim şu yüzü ve adı olmayanlardan biri miydi?

Bu düşünceyi bir kenara bıraktım. "Smyth sorun olmaya başladı."

"Biliyorum."

Diğer hizmetçiler yeni yıkanmış örtülerle dolu sepetler ve kirli kadehlerle dört bir yana koşuşturuyordu. Jansen'a bir göz attım. "Büyük ihtimalle ileride icabına bakılması gerekecek."

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi komutan, Kızıl İnci'deki o gece yaptığı gibi itiraz etmeye kalkmadı. Smyth'in iyi bir adam olmadığını biliyordu.

Ziyafet Salonu boştu. Sadece başlığının altından kır saçları görünen yaşlı bir kadın vardı, uzun masanın üstündeki altın vazoya gece açan güller yerleştiriyordu. "İstediğim şeyi kontrol ettin mi?"

Jansen başını salladı. "Onları Ayin'den önce çıkaracağız" dedi. "New Haven'a göndereceğiz. Ne yapmak istediklerine orada karar verebilirler."

"Teşekkür ederim." Tulis ailesinin bir arada kalacağını bilmek beni biraz rahatlattı.

"Teşekkür etmene gerek yok" dedi Jansen ters ters, elini çenesinde gezdirdi.

Yanılıyordu. Tulis ailesini şehirden kaçırmayı ayarlamak büyük bir risk taşıyordu ama insaniyet namına yaptığı bir şey için kimseden teşekkür beklememesini anlayabiliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Jansen, ana kattaki pek çok toplantı salonundan birine varmıştık.

"Çoktan hazırım dostum."

Jansen bir anlığına gülümsedi ki bunu pek nadir yapardı, sonra kapıyı açtı. Buraya daha önce hiç gelmediğimden mermer duvarları hızlıca gözden geçirdim, duvarlar siyah sandalye korkulukları ve dükün oturduğu parlak siyah masanın arkasındaki beyaz-sarı renkteki kraliyet arması dışında çıplaktı. Düşes dükün yanındaki krem rengi koltukta oturuyordu, önlerinde kireçtaşından yapılmış üç sıra bank uzanıyordu.

Jansen'la birlikte içeri girdik, durup eğilerek selam verdik.

Düşes gülümsedi. "Lütfen kalkın."

Düşesin bakışlarını üzerimde hissederek doğruldum. "Bugün çok güzelsiniz majesteleri" dedim, yalan dudaklarımdan hiç zorlanmadan dökülmüştü. Düşes elbette güzeldi ama sadece dış görünüş olarak.

"Çok naziksiniz" dedi düşes ayağa kalkarak. Ellerini karnında öyle bir kavuşturdu ki göğüsleri sımsıkı saten korsajından fırlayacak gibi oldu. İnci düğmelerinden biri fırlayıp gözümüzü çıkaracak diye korktum.

Kocası hafifçe gülümsedi. "Diğerleri de birazdan burada olacak. İçecek bir şey ister misiniz?"

"Teşekkürler, gerek yok" dedi Jansen düşesin yanına geçerek. Ben de onu izledim. Düşes kendini gardenyaya boğmuş olmalıydı çünkü Yükselmişlerin tatlı ve boğucu kokusunu *neredeyse* alamıyordum. "Bakire'ye haber verildi mi?"

Dük arkasına yaslandı. "Birazdan gelir."

Dikkatle yüzüne baktım. Gözlerinde tuhaf bir şevk parıltısı vardı, kapıya bakarken bu gözler kapkara parlıyordu. Bir şey peşindeymiş gibi bir izlenime kapıldım; o sırada düşes, Jansen'la yakında eğitimini tamamlayacak olan yeni muhafızlar hakkında konuşuyordu. Dük konuşulanları dinlemiyordu, gözlerini masasındaki kâğıtlara dikmişti. Zaten kalenin ve şehrin yönetimiyle pek ilgilendiği söylenemezdi.

Salonun önünden ayak sesleri geldiğini duydum ama belli etmedim, içimi beklenti dolu bir heyecan sardı. Bakire'nin bunu nasıl karşılayacağını bilemiyordum.

Kapı açıldı, Bakire içeri girdi. Birden duraksadı. Yüzünün büyük kısmı görünmediği halde şoke olduğu aralanan dudaklarından belliydi.

Ardından sık sık Bakire'nin yanında gördüğüm uzun ince nedime Tawny Lyon girdi. Siyah gözleri yüzüme dikildiği an donup kaldı. Kahverengi yüzünden şaşkınlık okunuyordu, irkilerek başını geriye atınca sarı-kahverengi bukleleri dalgalandı. Hemen Bakire'ye baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bakire hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Göğsü beyaz elbisesinin altında hızla inip kalkıyordu, eli bacağının yanında, Kızıl İnci'ye geldiği gece hançerin takılı olduğu yerde durmadan açılıp kapanıyordu.

Hançer şu anda üstünde miydi?

Gözüm elbisesinin şekilsiz alt tarafına kayınca bedenime bir ateş bastı. Birden tahrik olmam gerçekten sorun yaratıyordu.

"Lütfen kapıyı kapat Vikter" dedi dük. Muhafız isteğini yerine getirene kadar bekledi. "Teşekkür ederim." Teerman elindeki kâğıdı bırakarak Bakire'ye baktı. Yaklaşmasını işaret ederken gözlerinde yine o tuhaf panltı belirdi. "Lütfen otur Penellaphe."

Penellaphe.

Birden irkildim. Elbette adım biliyordum ama daha önce birini bu adı söylerken hiç duymamıştım. İçimden tekrarladım, *Bakire* yerine bunu tercih ederdim. Birden saçmaladığımı fark ettim.

Bakire, Kızıl İnci'deki tavırlarının aksine çekingence yaklaştı. Artık bana doğru bakmıyordu, ortadaki bankın kıyısına oturdu, ellerini kucağında birleştirirken vücudu kaskatıydı. Nedime de Bakire'nin arkasına geçti. Vikter ise Bakire'nin sağ tarafına yerleşti, sanki ikimizin arasına girmek istiyordu.

"Umarım iyisindir Penellaphe" dedi düşes, masanın yanındaki koltuğuna dönerek.

Bakire başını salladı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Saldırıdan hemen sonra Şehir Konseyi'ne katılmak senin için zor olur diye endişeleniyordum" diye sözlerini sürdürdü düşes, nedense pek içten davranıyordu.

Bakire başını hafifçe sallamakla yetindi.

"Burada olmamızın nedeni de bahçede olanlar" diye söze girdi Dük Teerman, imkânsız gibi gelse de Bakire daha da gerildi. "Kaybettiğimiz şu..." Dük kaşlarını çattı. "Adı neydi?" diye sordu karısına, düşes şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Muhafızın?"

Dalga mı geçiyordu?

"Rylan Keal majesteleri" dedi Vikter soğuk bir sesle.

Dük parmağını şıklattı. "Hah evet, Ryan."

Bakire birden tepki verdi. Başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordum çünkü kimse onu benim kadar dikkatli izlemiyordu. Bakire yumruklarını sıktı, parmakları bembeyaz kesildi.

"Ryan'ın ölümüyle tek bir koruman kaldı. Yine" dedi dük sırıtarak. "Bir yıl içinde iki koruma kaybettin. Umarım bunu alışkanlık haline getirmezsin."

Eh, büyük ihtimalle hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Neyse, Ayin'e az bir vakit kaldı, Yükseliş zamanın da yaklaşıyor, bu durumda Vikter'ın tek koruman olması beklenemez" dedi dük. "Ryan'ın yerini doldurmamız gerekiyor."

Bakire'nin çenesinde bir kas seğirdi.

"Yani Komutan Jansen ve Muhafız Flynn'in neden burada olduğunu anlamışsındır diye düşünüyorum."

Bakire duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

"Şu andan itibaren Ryan'ın yerini Muhafız Flynn alacak" dedi dük. "Bunun şaşırtıcı olduğunun farkındayım, zira kendisi şehirde yeni ve kraliyet muhafızlarının bir üyesi olmak için pek genç yaşta."

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Terfi bekleyen birkaç Sur muhafızı var, göreve Hawke'ı getirmek onları hiçe saymak anlamına geliyor." Dük arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Ama komutan, Hawke'ın bu görev için daha uygun olduğuna bizi ikna etti."

"Muhafız Flynn şehirde yeni olabilir ama bu bir zaaf sayılmaz. Olası tehditlere genç gözlerle bakabilir" dedi Jansen, bunu daha çok Vikter için söylediğini tahmin ediyordum. "Pek çok muhafız kraliçenin bahçelerinde vuku bulabilecek bir güvenlik ihlalini gözden kaçırabilir. Elbette bunun nedeni beceri eksikliği değil..."

Dük Teerman'ın, "*Orası şüphesiz*" diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

"Uzun süre aynı şehirde olmanın verdiği yanıltıcı bir güvende olma duygusu ve rehavettir" diye devam etti Jansen. "Ama Hawke bunlara aşina değil."

Jansen'ın ilk adımı kullandığını duyunca kaşlarımı kaldırdım. Böylece aramızdaki samimiyeti göstermiş oluyordu. Akıllıca.

"Ayrıca Sur dışındaki tehlikeler konusunda da yakın zamana dayanan tecrübeleri var" dedi düşes. "Yükselişine bir yıldan az vakit kaldı ama beklenenden daha önce ya da tam zamanında çağrılsan bile yanında bu tarz deneyime sahip birinin olması bulunmaz nimet. Başkente mümkün olduğunca güvenli seyahat etmen için avcılardan destek almamıza da gerek kalmayacak." Avcıların görevi şehirden şehire seyahat edenlere eşlik etmekti. "Biliyorsun ki oralarda korkulması gereken sadece Alçalmışlar ve Karanlık Olan değil."

Doğru söylüyordu.

Yine de Bakire'nin bu odadaki, şehirdeki ve şehrin ötesindeki asıl tehlikenin kim olduğunu bildiğini sanmıyordum.

"Her an başkente çağrılabileceğiniz ihtimali kararımda büyük rol oynadı" dedi Jansen. "Sur dışına yapılacak seyahatleri en az altı ay önceden planlıyoruz, kraliçe sizi başkente çağırdığında avcıların dönmesini beklemek zorunda da kalabiliriz. Hawke'ın korumanız olarak atanmasıyla bu durumdan da büyük ölçüde kaçınabiliriz."

Bakire başını benim durduğum yere doğru çevirdi. Birden ensem karıncalandı. Bakire'nin kasılmış elleri gevşedi, parmakları çözüldü. Başımı eğerek ona baktım, solukları hızlanmaya başlamıştı.

"Bakire'nin özel korumalarından biri olarak muhtemelen onu peçesiz göreceğiniz zamanlar da olacaktır" dedi düşes ama ses tonunda bi şey vardı. Sesi her zaman yumuşaktı ama şimdi bu ses anlayış doluydu. "Birinin, hele ki bir Seçilmişin yüzünü ilk kez görmek dikkatinizi dağıtabilir, bu da onu koruma görevinizde bir zafiyete yol açabilir. Bu yüzden de tanrılar bu kadarına izin verir."

Tekrar Bakire'ye baktım, kahrolası kalbim duracak gibi oldu. Vay canına, onu peçesiz ve maskesiz görebilecektim.

"Komutan Jansen, lütfen siz çıkın" dedi dük.

Jansen başını sallayarak hemen bu isteği yerine getirdi. Dükün gözlerinden okunan şevk şimdi gülümseyişine de yansımıştı, birden bir gün önce söylediği şeyi hatırladım. Bakire'ye özel bir ilgi duymamdan endişelenmediğini söylerken ne kadar da kendinden emindi.

"Az sonra sadece birkaç kişinin gördüğü bir şeye tanık olacaksınız" dedi dük Bakire'ye bakarak. "Bakire'yi peçesiz göreceksiniz."

Bakire'nin elleri kucağında titremeye başladı.

"Penellaphe, lütfen yüzünü göster" dedi dük, uyuz gülümsemesini görünce kafamda alarm çanları çalmaya başladı.

Bir terslik vardı.

Bakire bir müddet kımıldamadı. Kimse kımıldamadı. Gözümü Bakire'nin nedimesine çevirdim. Tawny gözlerini kapamıştı, açtığı zaman gözlerinde hafif bir pırıltı gördüm. Vikter'a baktım. Ciddi bir yüzle Bakire'ye bakıyordu.

Bakire hâlâ kımıldamamıştı.

"Penellaphe" dedi dük, yumruklarımı sıktım. "Bütün gün bekleyemeyiz."

"Ona biraz zaman tanı Dorian." Düşes kocasına doğru döndü. "Neden tereddüt ettiğini biliyorsun. Zamanımız var."

Burada neler dönüyordu?

Bakire'nin yüzünün alt yarısı kıpkırmızı oldu ama hafif sivri çenesi ciddiyetle yukarı kalktı. Tawny'yle aynı anda ayağa kalktılar. Arkadaşı elini zincirlere ve tokalara uzattı ama Bakire ondan erken davranmıştı.

Hızlı ve tutuk ellerle zincirleri çekip ayırışını izlerken içimden bir ürperti geçti. Zincirler gevşedi, sonra da peçeden ayrılıp kaydı. Tawny zincirleri yakalayarak peçeyi çekiverdi.

O zaman Bakire'nin yüzünün sağ tarafını gördüm.

Yüzü oval şeklindeydi, elmacıkkemikleri çıkık ve belirgindi, kaşı gür ve kavisliydi. Kızıl İnci'de gördüğüm kızıl saçları üzerinde çok fazla uğraşılmış gibi görünen karmaşık bir örgü şeklinde toplanmıştı. Peçe yokken saçları iyi aydınlatılmış odanın ışığında kırmızı şarap gibi parlıyordu. Etkileyici bir profili vardı.

Çok güzeldi.

Hafifçe gülümseyerek düke baktı. Bu çok belli belirsiz bir gülümsemeydi, yine de kalbim duracak sandım.

Tawny peçeyi de alarak yerine oturdu, Bakire bana döndü.

Tamamen.

O zaman gördüm. Dolgun dudaklarını olduğu gibi gördüm. İnatçı çenesini ve keskin çene hattını. Düzgün burnunun ucu hafifçe kalkıktı. İki kaşı da o doğal kavise sahipti, gözleri yemyeşildi.

Yüzünün iki yanı arasındaki benzerlik burada bitiyordu.

Jericho'dan kalan ve başka kimsenin fark ettiğini sanmadığım o morluk vardı, bir de yüzünden biraz daha açık renkli bir yara izi. Saç çizgisinin altından başlıyor, şakağından geçerek sol gözüne doğru yaklaşıyor, burnunun yan tarafında sona eriyordu. İyileşeli uzun zaman olmuş daha kısa bir iz alnının ve kavisli kaşının üzerinden geçiyordu. Bu iz de o zümrüt yeşili göze çok yakındı.

İki gözü de yerinde durduğu için gerçekten çok şanslıydı. Ama o izleri bırakan yaraların acısı... Dayanılmaz olmalıydı. Özellikle de bu tür izlerin acısı. Çünkü o yara izlerine neyin sebep olduğunu biliyordum. Craven'lar. O pençeler bedenime sayamayacağım kadar çok kez saplanmıştı ama benim yaralarım hemen hemen her defasında iyileşmişti. Bir ölümlü için ise durum farklıydı. Ama inanılır gibi değildi. Böyle bir saldırıdan sağ çıkmak için akıl almaz bir cesarete sahip olmalıydı.

Bakire gerçekten güçlüydü. Çoğu kişinin olmadığı kadar dirayetliydi. Aynca... siktir. Çok *güzeldi.*

Ve bu iki şey sorun olabilirdi. Büyük bir sorun.

Bakire'nin yüzüne bakmayı sürdürüyordum, yanakları iyice kızarmıştı. Altdudağı titreyince ağzını sımsıkı kapattı. Göz göze geldik. Gözünü kırpmadan bakıyordu, rahatsız olduğu ayan beyan ortadaydı. Anlamıyordum. Gerçekten çok güzeldi, o yara izleri güzelliğinden bir şey götürmüyordu. Aslında güzelliğine ayrı bir hava katıyordu ama...

Ama Bakire, Yükselmişlerin dünyasında yaşıyordu.

O dünyada kusursuz güzelliğe tapılıyordu. O dünyada bazıları sadece bu kusurları görüyordu ama hepsi değil. Yükselmişlerin içinde bile gördükleri o izlerle sınırlı kalmayanlar vardı. Ama onlar...

Birden dükün kıza ilgi duymam konusunda neden öyle söylediğini anladım. Bakışlarındaki ve gülümseyişindeki o iğrenç hevesin nedenini anladım çünkü Bakire'nin ne kadar rahatsız olduğu-

nu o da görüyordu. Odadaki herkes görüyordu. Ama dük bundan *zevk alıyordu.*

"Gerçekten eşsiz bir güzellik" dedi Dük Teerman keyifle. "Öyle değil mi? Yüzünün yarısı adeta bir şaheser" diye devam etti, Bakire bunu duyunca titredi. "Diğer yarısı ise kâbus."

Gözlerimi Bakire'den alamadığım halde bir an onu görmez oldum. Tek gördüğüm dük ve o nursuz yüzüne inen yumruklarımdı. Dilini koparıp boğazına soktuğumu hayal ettim. Yaptığı yorum çok gereksizdi. Dükün kendisi gereksizin tekiydi.

"Yara izleri hiç de kâbus falan değil" dedi düşes. "Sadece... sadece kötü bir anı."

Ne kâbus ne de kötü birer anıydılar. Bakire'nin neler atlattığının bir kanıtıydılar. Gücünü gösteren birer rozettiler. Yara izlerinde de Bakire'de de yanlış bir şey yoktu.

Öne çıktım, bu yorumlardan gerçekten bıkmıştım. "Yüzünün iki yarısı da bütünü kadar güzel."

Bakire'nin dudakları aralandı, elimi kılıcımın sapına koyarken hayretle bana baktı. Eğildim, gözlerine bakarak Jansen'ın dediği gibi kraliyet muhafızlarına verilen yemini tekrarladım, bu yemini zaten biliyordum çünkü Atlantia kral ve kraliçesinin halk önünde ettiği yeminin bir parçasıydı.

"Sizi kılıcımla ve canımla koruyacağıma yemin ederim Penellaphe." Adım söyleyince ensem yeniden karıncalandı, bu his omuzlarıma ve sırtımdan aşağıya yayıldı. Aslında ismini söylememem gerektiğini biliyordum ama dük onu aşağılamaya çalışırken *birinin* ona değer verdiğini bilmesi önemliydi. Bunun planımla bir ilgisi yoktu, belki biraz da seni sen yapan her şeyi kaybedip biri değil bir şey haline dönüşmenin ne demek olduğunu bildiğim içindi. Belki biraz da onu son derece muhteşem bulduğumu bilmesini istiyordum çünkü ses tonumun derinleştiğini hissedebiliyordum. "Şu andan itibaren emrinizdeyim."

Poppy

Sur muhafızlığından Bakire'nin korumalığına geçişim hızlı oldu. Yeni görevime hemen başladım, Vikter'la birlikte Penellaphe ve Tawny'ye eşlik ediyorduk ve...

Nereye gittiğimizi bilmiyordum.

Dördümüz birlikte odadan çıkmıştık ve şimdi Yemek Salonu'na doğru yürüyorduk.

Durup onlara döndüm. Bakire ve nedime de durdu. Vikter gözlerini kıstı. Nedimenin gözleri kocaman açılmış, ağzı birden sımsıkı kapanmıştı, yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi bir hali vardı. Bakire yine peçesinin ardına gizlenmişti.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordum Bakire'ye.

Bakire cevap vermedi, Vikter ise gözlerini daha da kıstı. Bakire'nin sessizliği bana Kızıl İnci'ye ilk geldiği ânı hatırlattı, o zamanlar sadece fısıltıyla konuşabildiğini sanıyordum. Ama şimdi gerçeği biliyordum. Gayet net ve berrak bir sesle konuşabiliyordu.

Canı isteyince.

Saniyeler geçiyor, sessizlik uzadıkça uzuyordu, o anda o odada olan her şeyin bizi buraya kadar takip ettiğini anladım. Bakire'nin cevap vermesini, benimle konuşmasını istiyordum ama anlaşılan hâlâ sıkıntı içindeydi.

Tawny'ye baktım.

Tawny dudağını ısırmayı bıraktı. "Bakire'nin dairesine." Bir an durdu. "Bay Flynn."

Yan yan gülümsedim. "Hawke demeniz yeterli."

Tawny gülümseyerek Bakire'ye baktı. "Bakire'nin dairesine dönmek istiyoruz Hawke."

"Sizin için uygun mu?" diye sordum Bakire'ye.

Hemen başını salladı, sonra arkasında o ferah, tatlı kokusunu bırakarak aceleyle yanımdan geçip gitti. Tawny çok daha sakin bir yürüyüşle uzaklaştı, gülümseyişi yerini şimdi bir sırıtışa bırakmıştı. Temasta bulunmadan yanımdan geçip gidemeyen tek kişi Vikter'dı. Omzuyla omzuma çarptı. Gülmemek için kendimi zor tutarak onları takip ettim.

Antreye girdik, girer girmez Bakire'nin huzurunda bulunmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. İki kadın heykellerin tozunu alıyor, bir yandan da gevezelik ediyordu. Bizi görünce durdular, gözleri kocaman açıldı, hemen konuşmayı bıraktılar. Birisi toz alma püskülünü elinden düşürdü. Üst katlara çıkan ana merdivene doğru yürüyüşümüzü izlediler. Merdivende rastladığımız hizmetçiler de aynı şeyi yaptı, hepsi Bakire'ye bakıyor, gözden kaybolana kadar gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Sanki onu gören insanları taşa çeviren özel bir gücü vardı.

Kaşlarımı çattım. Kadın-erkek, genç-yaşlı herkesin ilgisini bir nebze çekmeye alışkındım ama bu bambaşka bir şeydi. Bana bakanların, kim olduğumu bilmeyenlerin, beni hâlâ bir şahsiyet olarak gördüğünü biliyordum. Genelde birlikte birkaç saat geçirmek istedikleri birini görüyorlardı. Ama Bakire'ye baktıkları zaman sadece onun ne olduğunu –Bakire– ve onlar için neyi temsil ettiğini –tanrılar tarafından Seçilmiş biri– görüyorlardı.

Tıpkı kral ve kraliçe beni kafese kapatıp zincire vurduğu zaman olduğu gibi... Yükselmişler de sadece *ne* olduğumu –yok etmek istedikleri krallığın prensi– ve onlar için temsil ettiğim şeyi –hayatta kalıp çoğalmak için ihtiyaç duydukları kanı taşıyan bir araç– görüyorlardı.

Bakire'nin ellerine baktım. Ellerini önünde birleştirmişti ama Büyük Salon'da yaptığı gibi parmaklarını kımıldatıp durduğuna bahse girerdim. Varlığının nasıl karşılandığının farkındaydı.

Peki aslında onu görmediklerinin de farkında mıydı? Sadece temsil ettiği şeyi görüyorlardı.

Bilmiyordum.

Sonunda Bakire'nin dairesinin bulunduğu kata geldik. Neden kalenin en eski bölümlerinden biri olan bu boş kanada yerleştiğine anlam veremiyordum. Buradaki koridorlar daha dardı, kışın odalara soğuk girdiğine de bahse girerdim. Ayak seslerimizden başka ses yoktu. Diğer katlardaki ve kanatlardaki yoğun koşuşturmayı ben bile duyamıyordum.

Dairesinin kapısına vardığımızda bir şey söylemeye fırsat bulamadım, Bakire hemen kapıyı açıp uçarcasına içeri girdi. Yalnızca bir anlığına gözüme çıplak taş zemin ve bir koltuk ilişti, Tawny bizi başıyla selamlayarak kapıyı kapattı. Girmem gereken odanın kapalı kapısına bakakaldım. Bakire bu odadan çıkıp Kızıl İnci'ye gitmeyi başarmıştı. Giderken bu kapıyı kullandığını hiç sanmıyordum.

Kapıya hafifçe bir şeyin çarptığını duyunca başımı yana eğdim. "Bunun için endişelenmemiz gerekiyor mu?" diye sordum benden pek hoşlanmadığını bildiğim adama dönerek.

"Her şey yolunda." Vikter bir sarı saç tutamının arkasından ters ters bana baktı. "Komutanla konuşmam gerek, yani Bakire'yi koruma işi sende."

Başımı salladım.

"Koridorda bekle" diye ekledi buna gerek varmış gibi. "Yerinden ayrılma. Ne olursa olsun."

"Anladım."

"Tanrılar çağırsa bile."

"Benden bekleneni biliyorum." Ben de dik dik onun gözlerine baktım. "Ben buradayken ikisi de güvende."

Vikter bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama değmeyeceğine karar vermiş olmalıydı. Sertçe dönüp koridorda uzaklaşmaya başladı.

Herhalde Jansen'ı yeni görevim hakkında şikâyette bulunmak için görmek istiyordu.

Ne var ki bir faydası olmayacaktı.

Kapıya dönmüştüm ki Tawny'nin boğuk sesini duydum.

"Hawke Flynn koruman oldu Poppy."

Kaşlarımı kaldırdım. *Poppy* mi? Tawny ona böyle mi diyordu? Penellaphe değil. Poppy. Gözümün önüne Spessa's End'deki gelincik tarlaları geldi.

"Biliyorum" dedi daha yumuşak, hatta daha zayıf bir ses.

Bu oydu. Poppy. Ensem yine karıncalandı. Kızıl İnci'deki geceden beri sesini duymamıştım.

"Poppy!" Tawny öyle bir bağırdı ki şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırdım. "Senin koruman!"

Hafifçe gülümseyerek kapıya biraz daha yaklaştım.

"Sessiz ol" dedi Bakire, altdudağımı ısırdım. Onları duymamam için fısıldayarak konuşmaları gerekirdi, uzaklaşan ayak seslerini duyunca arkadaşı bağırarak konuşmayı sürdürsün diye dua ettim. "Herhalde kapının önündedir..."

"Özel koruman olarak" diye sözünü kesti Tawny.

"*Biliyorum*" dedi Bakire bıkkın bir sesle.

"Bunu korkunç bulacağını biliyorum" dedi Tawny, başımı kapıya biraz daha yaklaştırdım, gelişmiş işitme duyuma hiç bu kadar şükretmemiştim. "Ama söylemek zorundayım. Elimde değil. Bu büyük bir gelişme."

Sessizce güldüm.

"*Tawny.*"

"Biliyorum. Bunun korkunç olduğunun farkındayım ama söylemek zorundaydım" dedi Tawny. "Gerçekten... insanı heyecanlandıracak kadar yakışıklı."

Sırıttım.

"Ve yükselmek istediği ortada" dedi Bakire.

Gülümsemeyi bıraktım. Arkadaşıyla aynı fikirde değil miydi? Olmak zorundaydı. Son derece yakışıklı olduğumu *biliyordum.*

"Neden öyle dedin?"

Bir sessizlik oldu. "Hiç bu kadar genç bir kraliyet muhafızı gördün mü?"

Eh, bunu söylediği için onu suçlayamazdım. Yerinde bir soruydu.

"Hayır. Görmedin. Kraliyet muhafızları komutanının arkadaşı olunca böyle oluyor işte" dedi Bakire. Daha haklı olamazdı. "Bu işe onun kadar uygun başka kraliyet muhafızı olmadığına inanmıyorum."

Tawny bir müddet cevap vermedi. "Verdiğin tepki çok tuhaf ve şaşırtıcı."

Kollarımı kavuşturdum, içimde bu tepkinin daha çok Kızıl İnci'de olanlardan kaynaklandığına dair bir his vardı.

"Ne demek istediğini anlamadım" dedi Bakire.

Sıntarak *Tabii canım,* dedim içimden.

"Demek anlamadın." Hemencecik krallıktaki en sevdiğim kişilerden biri oluveren Tawny cevabı yapıştırdı. "Talim yaparken onu izliyordun..."

"İzlemiyordum!" Bakire'nin sesi yükseldi.

Küçük yalancı. Kesinlikle yalancının tekiydi.

Tawny farkında olmasa da benden yana çıkıyordu. "Balkondan talim yapan muhafızlan izlerken pek çok kez ben de yanındaydım, herhangi bir muhafızı izlemiyordun. Özellikle *onu* izliyordun."

Tawny'yi gerçekten sevmeye başlamıştım.

"Koruman olması seni neredeyse kızdırmış gibi" diye devam etti Tawny. "Bana söylemediğin bir şey yoksa bunun nedenini anlamıyorum."

Sessizlik.

"Bana söylemediğin ne var?" diye sordu Tawny, Bakire'nin Kızıl İnci'ye yaptığı ziyaretin ayrıntılarını arkadaşına anlatmadığı belliydi. "Daha önce sana bir şey mi söyledi?"

Dudaklarımı büzdüm. Ne yersiz bir mantık yürütme.

"Beni nerede görecek de konuşacak?" dedi Bakire.

"Kalede gizli gizli dolaşırken kimseyle konuşmadan da bir şeyler duyabilirsin" dedi Tawny, böylece şüphelerimden birini daha doğrulamış oldu. Demek Bakire etrafta gizlice dolaşıyordu. "Hawke'ın kötü bir şey söylediğini mi duydun?"

Gözlerimi kıstım. Tawny hemencecik gözümden düşmeye başlamıştı.

"Poppy..."

Uzun bir sessizlik oldu, gizlice dinliyor olmamak için kapıdan biraz uzaklaşmayı düşündüm ama hemen vazgeçtim.

Sonra Bakire'nin sesi geldi. "Onu öptüm."

Başımı kapıya çevirdim, ağzım açık kalmıştı. Gerçekten itiraf ettiğine inanamıyordum.

"Ne?" dedi Tawny.

"Daha doğrusu o beni öptü" dedi Bakire, birden göğsümde bir endişe filizlendi. Bu akıllıca mıydı? Bu nedimeye böyle bir şeyi söyleyecek kadar güvenebilir miydi? Öyle olsun diye dua ettim. Bu, yapmaya çalıştığım şey için bir tehlike oluşturuyordu, ayrıca Teermanların bunu hoş karşılayacağını hiç sanmıyordum. Bununla birlikte Tawny'nin Bakire'yle konuşma şekli aralarında belli bir samimiyet olduğunu gösteriyordu. "Şey, öpüştük işte. Yani karşılıklı..."

"Anladım!" diye haykırdı Tawny, irkilerek boş koridora bir göz attım. "Bu ne zaman oldu? Nasıl oldu? Hem ben bunu neden şimdi duyuyorum?"

Yine ayak sesleri geldi, "Kızıl İnci'ye gittiğim gece" dedi Bakire.

"Biliyordum." Bir gümbürtü sesi daha geldi, bu kez biri, sanırım Tawny, ayağını yere vurmuştu. "Bir şey daha olduğunu biliyordum. Çok tuhaf davranıyordun, başın belaya girecek diye fazla endişeleniyordun. Of! İçimden sana bir şeyler fırlatmak geliyor. Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Ben olsam kalenin tepesine çıkıp haykırırdım."

Tamam. Koltuklarım kabarmıştı ve Tawny yeniden gözüme girmeye başlıyordu.

"Sen haykırırdın tabii" dedi Bakire ters ters. "Sana bir şey olmazdı. Ya ben?"

Tam olarak ne olurdu? Bakire açıklama yapmadı, maalesef sesleri de duyamayacağım kadar alçaldı ama az sonra Bakire'nin dediklerini seçebildim.

"Yani evet... yapmamam gereken pek çok şey yaptım ama bu... bu farklı." Acaba bahsettiği *diğer şeyler* neydi? "Sandım ki bundan bahsetmezsem, o zaman, ne bileyim..."

"Geçer gider mi sandın? Tanrılar bilmeyecek mi sandın?" dedi Tawny, bunu duyunca gözlerimi devirdim. "Tanrılar şimdi biliyorsa o zaman da biliyordu Poppy."

Haklıydı. Tanrıların bir bok bilmemesi dışında haklıydı, bilselerdi bile bu Bakire ve Seçilmiş meselesi yine de saçmalıktı. Yükselmişlerin söylediklerine rağmen. Kieran'ın bu örtü saçmalığı hakkında söylediklerine rağmen.

Bakire cevap verdiyse bile duyamadım ama Tawny'yi sanki yanımda duruyormuş gibi duydum.

"Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlatırsan bana söylememeni bağışlayabilirim."

Bakire'nin ne diyeceğini duymak için nefesimi tutarak bekledim.

"Ne bileyim işte, değişik bir şeyler yaşamak istedim –herhangi bir şey– ve en iyi yerin Kızıl İnci olacağını düşündüm. Orada Vikter'ı gördüm" dedi Bakire. Bunu duyduğuma şaşırmadım çünkü Vikter'ı ben de görmüştüm ama ondan ilk adıyla bahsetmesi tuhafıma gitti. "Bir de kadın vardı, beni tanıdı."

"Ne?" dedi Tawny yine bağırarak.

"Bilmiyorum" dedi Bakire. "Galiba kadın... kâhin gibi bir şey."

Hım. Kaşlarımı çattım. Bildiğim kadarıyla Masadonia'da kâhin yoktu. Jansen'dan başka şekil değiştiren de yoktu.

"Yanılıyor da olabilirim. Belki de kim olduğumu başka bir şekilde anladı" dedi Bakire. Öyle olmalıydı çünkü Kızıl İnci'de kesinlikle kâhin yoktu. Olsa bilirdim. "Herhalde o kadar tuhaf davranıyordum ki kendimi ele verdim. Neyse, boş olduğunu sanarak bir odaya girdim... o da oradaydı."

"Sonra?"

"Beni Britta sandı."

"Britta'ya benzemiyorsun ki" dedi Tawny. Bir sessizlik oldu. "Pelerini. Üstünde Britta'nın pelerini vardı."

"Galiba ikisi hakkındaki dedikodular doğru çünkü beni kucaklayıverdi, öyle kötü bir şekilde değil de... tutkulu, samimi bir şekilde" dedi Bakire, sesi o kadar alçalmıştı ki onu zor duyuyordum. Bu da artık gerçekten gizlice dinlediğim anlamına geliyordu.

Yaptığım yanlıştı. Bunu biliyordum.

Ama zaten nadiren doğru olanı yapardım.

"Bu... bu benim ilk öpüşmemdi."

Bedenimdeki tüm kaslar gerildi. Bunu zaten biliyordum, yine de Bakire'nin ağzından duymak... Kendimi bir tuhaf hissettim. Hem hafiflemiş gibiydim hem de göğsüme bir ağırlık çökmüştü.

"Peki seni başkası sanarak öpüşmeye devam mı etti?" diye sordu Tawny. "Öyle olduysa gerçekten hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Benim yüzümden mi?" Bakire'nin sesi yükselmişti.

"Hayır, onun yüzünden. Ayrıca bu kadar yakınlaştıktan sonra senin Britta olmadığını fark etmediyse güvenliğinden de endişe etmeye başlayacağım. Yakışıklı da olsa bunun farkına varmadıysa koruman olmamalı."

Sinirlendim. Haklıydı.

"Britta olmadığımı hemen anladı. Kim olduğumu söylemedim ama... galiba o kadar deneyimli olmadığımı anladı. Kuyruğunu kıstırıp kaçmadı. Tersine..." Bakire'nin sesi yine alçaldı. "Ne istersem yapacağım söyledi."

"Ya" dedi Tawny. "Vay canına. Ne istersen ha?"

"Evet" dedi Bakire.

Gerçekten de *neredeyse* her istediğini yapardım. Yumuşak, sıcak vücudunu altıma almışken, Bakire'nin dudakları öpüşmekten şişmişken ve gözleri arzuyla parlıyorken kim yapmazdı ki?

Kahretsin.

Birden içimi bir arzu sardı, aletim sertleşmeye başlamıştı.

Dinlemeyi kesmem gerekiyordu. Vikter gelip beni ereksiyon halinde görürse çok tuhaf olurdu.

"Sadece öpüştük. Hepsi bu" dedi Bakire. Oysa hepsi bu değildi. Onu başka bir yerinden de öpmüştüm.

Ama o anda bunu düşünmesem iyi olurdu. Kıpırdandım, bacaklarımı açarak kaşlarımı çattım. Hadi ama, Bakire'nin öpüşmekten bahsetmesi ve aklımdan geçen son derece basit bir-iki şey beni bu kadar tahrik etmemeliydi.

"Vay canına Poppy" dedi Tawny az sonra. "Keşke biraz daha kalsaydın."

"Tawny" dedi Bakire içini çekerek.

"Ne? Sanki sen kalmak istemezdin. Birazcık daha."

Başımı eğerek bekledim... bekledim.

"Kalmış olsaydın bahse girerim şimdi Bakire değildin."

Hayır, hâlâ Bakire olacaktı. O çizgiyi bir genelevde aşmazdım. *Onunla* o çizgiyi hiçbir yerde aşmazdım.

"Tawny!" Bakire'nin ne kadar şoke olduğunu duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Ne?" dedi Tawny gülerek. "Şaka yapıyorum ama bahse girerim Bakire olarak kalman zor olurdu." Evet, işte bu doğruydu. "Söylesene... hoşuna gitti mi? Öpüşmek?"

"Evet" dedi Bakire zor duyulur bir sesle. "Hoşuma gitti."

Bunu zaten biliyordum, yine de gülümsedim.

"Öyleyse Hawke'ın koruman olmasından neden bu kadar rahatsızsın?" diye sordu Tawny.

"Neden mi?" dedi Bakire hayretle. "Hormonların yüzünden mantıklı düşünemiyorsun galiba."

"Hormonlarım mantıklı düşünmemi her zaman engelliyor."

Sessizce güldüm.

"Beni tanıyacak" dedi Bakire. "Sesimi duyunca tanır, değil mi?"

Bu endişeler için artık çok geçti.

"Herhalde" dedi arkadaşı.

"Ya Kızıl İnci'ye gittiğimi düke söylerse?" dedi Bakire, endişelendiği çok açıktı ama buna hiç gerek yoktu. "Beni... öpmesine izin verdiğimi? En genç kraliyet muhafızlarından biri olmalı, belki de en genci. Yükselmek istediği açık, bunun dükün gözüne girmekten daha iyi bir yolu var mı? Dükün sevdiği muhafızlara ve personele nasıl davranıldığını biliyorsun! Neredeyse saraydakilerden bile iyi muamele görüyorlar."

Ben söz konusu olduğumda bunun için endişelenmesine hiç gerek yoktu.

"*Majestelerinin* gözüne girmek gibi bir derdi olduğunu hiç sanmıyorum" dedi Tawny. "Seni güzel bulduğunu söyledi."

"Nezaket icabı söylediğine eminim."

Gözlerimi kıstım. Hiç de öyle değildi. Bu iğrenç krallığa döndüğümden beri gerçeği söylediğim ender anlardan biriydi. Gerçekten büyüleyici bir güzelliği vardı.

"Öncelikle" dedi Tawny, "gerçekten çok güzelsin. Bunu biliyorsun..."

"Bunu iltifat edesin diye söylemiyorum."

"Biliyorum ama bunu hatırlatma gereği duydum" dedi Tawny, bunu yapmasına sevinmiştim. "Dükün iğrençliği karşısında bir şey söylemek zorunda değildi."

Tawny kesinlikle yeniden gözüme girmişti.

"Oralı olmayabilirdi" diye devam etti. "Hemen kraliyet yeminine geçebilirdi, bu arada, sesi ne kadar... seksiydi."

Gülümsedim.

"Evet" dedi Bakire. "Gerçekten öyleydi."

Sivri dişlerimi göstererek pişmiş kelle gibi sırıttım.

"Az kalsın kendimi yelpazeyle serinletecektim" dedi Tawny. "Ama asıl önemli yere gelelim. Sence seni tanıdı mı?"

"Bilmiyorum. O gece yüzümde maske vardı, o da çıkarmadı ama ben olsam maskeli de olsa birini tanırdım."

"Herhalde ben de tanırdım ve umarım bir kraliyet muhafızı da tanır" dedi Tawny sertçe.

"Öyleyse tanıdığı halde bir şey söylemedi" dedi Bakire. "Gerçi tanımamış da olabilir. Oda bayağı karanlıktı."

Onu nerede olsa tanırdım.

"Tanımadıysa bile dediğin gibi, sesini duyunca tanıyacaktır. Onun yanındayken hep susacak değilsin ya" dedi Tawny. "Bu çok şüphe uyandırır."

"Orası öyle."

"Tuhaf olur."

"Bence de" dedi Bakire. "Bilmiyorum. Ya tanımadı ya da tanıdı ama bir şey söylememeyi tercih etti. Belki de üzerimde hâkimiyet kurmayı falan planlıyordur."

"Aşırı şüpheci birisin."

Tam üstüne basmıştı.

"Büyük ihtimalle beni tanımadı." Bakire biraz sustuktan sonra devam etti, "Yalnız şu da var."

"Ne?"

"Beni tanımadığı için rahatladım mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Ya da tanımış olma ihtimali beni heyecanlandırdı mı?" Hafif bir kahkaha sesi geldi. "Bilmiyorum ama önemi de yok. Aramızda geçen şey bir kerelikti. Sadece şu... şey. Bir daha olmayacak. Beni tanıdığı için bir daha isteyeceğini bile sanmıyorum. Yani tanıdıysa."

"Hı hı" dedi Tawny.

"Söylemeye çalıştığım şey bunun üzerinde durulacak bir şey olmadığı" diye devam etti Bakire. "Önemli olan tek şey bunu birine söyleyip söylemediği."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Tawny.

"Duymaya korkuyorum."

Ben korkmuyordum.

"İşler çok daha heyecanlı bir hal almak üzere."

Başımı arkaya attım, tavanın çıplak kirişlerine bakarak gülümsedim. Evet, işler *kesinlikle* daha heyecanlı bir hal almak üzereydi.

Kendini Beğenmiş ve Kibirli

Tawny, Bakire'nin dairesindeki kapıdan bitişikteki odasına geçtikten kısa bir süre sonra Vikter geri döndü. Elinde sıkıca tuttuğu beyaz bir bezle koridordan yaklaştı, sonra da bezi elime tutuşturdu.

Altın sarısı işlemeli bembeyaz kumaşa baktım, kraliyet muhafızlarının giydiği pelerinlerden olduğunu anlayınca tiksintimi zor bastırdım. "Teşekkürler" diye mırıldandım.

"Sevindiğini bu kadar belli etme" dedi Vikter.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Aynısı senin için de geçerli."

Karşımda dururken göğsünü kaplayan siyah zırhındaki çentikler ve oyuklar zayıf ışıkta parlıyordu. "Bu karara çok sevinmişim gibi yapmamı mı tercih edersin?"

"Hayır." Pelerini omzuma attım, acaba o da Bakire'ye *Poppy* mi diyordu? "Ne kadar şikâyet edersen et komutanın kararından dönmeyeceğini anladığın sürece sorun yok."

Vikter hafifçe güldü. "Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Komutanın yanına sırf bana pelerin getirmek için gittiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ne düşündüğün umurumda değil."

"Ee" dedim başımı yana eğerek, "bu birlikte çalışmamızı biraz zorlaştırmayacak mı?"

"Hayır." Vikter başını iki yana salladı, mavi gözleri Evaemon yakınlarındaki Thronos Tepeleri'ni kaplayan buzlar kadar soğuktu. "Görevimizi yerine getirebilmek için ne düşündüğünü bilmeme gerek yok. Zaten gerekeni biliyorum."

"Neymiş bildiğin?" diye sordum.

"Komutan bu sorumluluğu alacak kadar yetenekli ve istekli olduğunu düşünüyor. Belli ki pek beceriklisin, kılıç kullanmakta ustasın ve bir öküz kadar da güçlüsün."

"Koltuklarım kabardı" diye mırıldandım.

Vikter'm yüzünde bıçak kadar keskin bir gülümseme belirdi. "Ayrıca kendini beğenmiş ve kibirlisin."

Bir kaşımı kaldırdım. "İkisi aynı şey."

"Ukalasın da" diye ekledi Vikter.

Gülmemek için kendimi zor tuttum, istemesem de adama saygı duymaya başlamıştım. Belli ki bir şey bana karşı dikkatli olmasını söylüyordu. Herhalde doğuştan gelen bir içgüdüydü, çok da yerindeydi. "Acayip yakışıklı olduğumu söylemeyi unuttun."

Vikter ofladı. "Asıl çeneni ne zaman kapatacağını bilmediğini söylemeyi unuttum ama merak etme, yakında öğrenirsin."

Gülmemek için kendimi zor tuttum, başımı koridorun sonuna çevirdim, toz zerrecikleri küçük pencereden giren soluk güneş ışığında oynaşıyordu. "Bunu öğrenmemi isteyen ilk kişi değilsin."

"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım. Benim farkım şu, ya güzellikle öğrenirsin ya da öğretmesini bilirim."

Elimde olmadan sırıttım.

"Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?" dedi Vikter. "Unutma ki kraliyet muhafızlarının bile başına kazalar gelebiliyor, hatta yeni terfi edenlerin bile."

Başımı tekrar ona çevirdim. Beni tehdit mi ediyordu? Hayret yerini yeniden keyfe bıraktı. "Ben dalga geçmiyorum Vikter. Bana birini hatırlatıyorsun da."

"Hiç sanmıyorum" diye mırıldandı.

"Dur tahmin edeyim, çenemi kırarak falan mı öğreteceksin?" Bir kahkaha attım, Vikter gözlerini kısarak bana baktı. "Demek haklıyım. O da birkaç kez aynı şeyi söylemişti."

Vikter bir müddet sustu. "Kim bu, belli ki zeki biriymiş."

"Bir arkadaşımın babası." Gözlerine baktım, yüzüm ciddileşti. "Bak, birbirimizi sevmek zorunda değiliz. Hatta iyi anlaşmak zorunda bile değiliz. Sen kendi görevini yap, ben de benimkini, böylece sorumluluğu paylaşmış oluruz. Bilmen gereken sadece bu."

Vikter gözlerime baktı, sonra ters ters oflayarak omzumun üstünden kapıya baktı. Bir an düşündü. "Tawny hâlâ içeride mi?"

"Hayır, az önce gitti." Elimi kılıcımın sapına koydum, bir nebze de olsa anlaşmaya vardığımızı düşünüyordum. "Bakire günün kalanını odasında mı geçirecek?"

"Canı isterse" dedi Vikter. "Komutan görevin hakkında sana ne tür bilgiler verdi?"

"Temel şeyler" dedim. "Bakire'nin günlük programı hakkında neyin yasak olup neyin olmadığıyla ilgili pek ayrıntıya girmedi."

Vikter başını salladı. "Gündüz ve gece dönüşümlü olarak çalışacağız" dedi, biraz gevşemiş gibiydi. "Bilmen gereken bir şey daha var, geceleri nöbet tutarken hazırlıklı olmalısın. Bazen... kötü rüyalar görüyor."

Şimdi gerilme sırası bendeydi. "Kâbus mu görüyor?" Peçesiz halini hatırladım. "Peki nedeni ne?"

Vikter yüzüme bakmakla yetindi.

"Şu yara izlerine neden olan şeyle mi ilgili?"

Sessizlik.

Öfkemi bastırdım. "Bak, ona karşı korumacı davrandığını anlıyorum. Hatta bir korumadan beklenenden de fazla" dedim, Vikter gözlerini kıstı. "Ama işimi yapabilmek için onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyor."

"Onu korumak için işinden fazlasını bilmene gerek yok" dedi sertçe, sonra alçak sesle söylendi. "O yaraları çocukken aldı. Altı yaşındayken. Annesiyle babasının ölümüne neden olan, az kalsın kendi canını da kaybedeceği bir Craven saldırısında."

"Siktir" dedim çenemi ovuşturarak. Craven saldırılarını bil-yordum ama bunu duymamıştım, duyduysam bile unutmuştum. "Altı yaşındaydı ha. Kurtulmayı nasıl başardı?"

"O bir Seçilmiş" dedi Vikter.

Yüzüne bakarak başımı iki yana salladım. "Öyle olmalı" diye mırıldandım arkama bakarak. Altı yaşındaydı ha? Yüce tanrılar. "Kâbuslar görmesine şaşmamak gerek."

"Evet." Vikter hafifçe öksürdü. "Çığlık attığını duyabilirsin" dedi, her kelimeyi özenle seçiyormuş gibi ağır ağır söylüyordu, "Endişe etmene gerek yok ama bu konuyu ona açmamanı rica ediyorum."

Uzun yıllar boyunca kötü rüyalar görmüş biri olduğumdan onu anlamam zor olmadı. Bakire'nin utanmasını istemiyordu. Buna saygı duyabilirdim, yalnız...

"Peki kâbus gördüğü için mi, yoksa tehdit altında olduğu için mi çığlık attığını nereden anlayacağım?"

Vikter sessizce güldü. "Tehdit altındayken çığlık atmaz." Bununla ne demek istediğini düşünüyordum ki devam etti. "Günlük programına gelince, sabahın erken saatlerinde rahatsız edilmemesi gerekir. O saatler dua ve meditasyona ayrılmıştır. Yemeklerini genelde odasında yer." Hizmetçilerin yemeği hangi saatlerde getirdiğine dair bilgi verdi, genelde yemeği kapıda nöbet tutan korumaya teslim ediyorlardı. "Hizmetçiler odasını genelde Bakire Rahibe Analia'yla ders yaparken temizler, görevli olduğun günlerde bu derslere sen de katılacaksın. Bazen hizmetçilerin odaya girmesi gerektiğinde Bakire de orada olur. Bundan kaçınmaya çalışıyoruz ama..." Susup boğazını temizledi. "Böyle zamanlarda peçesini takması gerekiyor, hizmetçilerin ya da başka bir personelin içeri girmesi gerektiğinde senin de odada olman gerekiyor. Odasına sen olmadan girmesi serbest olan sadece Teermanlar ve Tawny. Tabii..."

"Bir dakika" diye sözünü kestim. "Dük Bakire'yi ziyaret ediyor mu?"

"Hiç etmedi ama edebilir de." Vikter'ın çenesinde bir kas seğirdi, bunu görmek hiç hoşuma gitmedi. Vikter hemen devam etti. "Bakire bazen avluda oturur, genelde öğleden sonra, avlu boşken

Ayrıca sabahları ve akşam yemeğinden sonra bahçede yürüyüşe çıkar. Dolaşırken kimseyle konuşmaz..."

Vikter konuştukça kaşlarım birbirine yaklaşıyordu, Bakire'nin yaptıklarının kısa listesini tamamladığında herhalde kaşlarım neredeyse birleşmek üzereydi. Bu mümkün olamazdı ama söylediği bir şey aklıma Lord Mazeen'i getirdi.

"Peki lordlar ve leydiler?" dedim. "Onlar Bakire'yle konuşuyor mu?"

"Bazıları" dedi Vikter. "Ama onu peçesiz göremezler."

"Onlarla yalnız kalıyor mu?"

"Genelde hayır. Elbette onunla baş başa konuşmak isteyebilirler ama bu pek nadiren olur." Vikter beni dikkatle süzdü. "Neden sordun?"

"Tam olarak nelere izin verilip nelere verilmediğini anlamak için." Kollarımı kavuşturdum. "Ayrıca duyduğuma göre lord ve leydilerden bazıları kişisel alana saygı göstermiyormuş."

Vikter sol gözünü kıstı. "Birkaçının böyle bir huyu vardır."

"Bakire için dikkatli olmam gereken biri var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Lord Mazeen varken Bakire'nin fazla uzaklaşmasına izin vermiyorum."

Dişlerimi sıktım. Lord'un üstünde Bakire'nin kokusu olduğuna göre biri buna izin vermişti ama Vikter olduğunu sanmıyordum. "Lord... sorun teşkil ediyor mu?"

"Bazen." Vikter elini zırhla kaplı göğsünden geçirdi. "Ama rahatsızlık vermekten öteye geçemez."

Britta'nın söylediklerine bakarak Lord Mazeen'in davranışlarının rahatsızlık vermekten ibaret olduğunu sanmıyordum. Ama Vikter Yükselmiş hakkında bu kadarını söyleyebiliyordu ya da bana tam olarak güvenmediği düşünülürse bu kadarını söylemekle yetiniyordu.

Ama bildiklerim gözümü Lord Mazeen'den ayırmamam için yeterliydi. Konuyu değiştirdim. "Bakire'nin yaptıkları bu kadar mı?"

"Şehir Konseyi toplantılarına katılmak dışında evet, bu kadar" dedi Vikter. "İnsan içine çıkmıyor."

Ah öyle bir çıkıyordu ki ama konumuz bu değildi. Arkamdaki kapalı kapıya bir göz attım, Vikter ise Bakire'nin yapması yasak olan daha uzun bir listeyi saymaya koyuldu. Başkalarıyla konuşması, yemeği herkesle birlikte yemesi, kale arazilerinden ayrılması yasaktı; liste daha uzayıp gidiyordu, izin almadan tuvalete gitmesi de yasak mı diye düşünmeden edemedim. "Vaktinin geri kalanında ne yapıyor?"

Vikter kaşlarını çattı. "Neden soruyorsun?"

"Neden mi?" BaşımıVikter'a çevirdim. Şaka mı yapıyordu? "Vaktinin çoğunu odasında mı geçiriyor? Tek başına?"

O kas bu kez iki defa seğirdi. "Evet, ayrıca az önce belirttiğim durumlar dışında odasına nadiren girebilirsin." Vikter başım eğdi. "Çok nadiren. Girdiğin zaman da kapının açık kalması gerekiyor. Bunu Bakire de biliyor."

Bu açık uyarıya cevap vermedim, ikimiz de sessizliğe gömüldük. Bakire'nin zamanının çoğunu yalnız ya da gözlem altında geçirmesi kafama takılmıştı. Sürekli gözlem altında olduğunu biliyordum ama günlerini... eh, işte bir Bakire ne yaparsa öyle geçiriyor sanıyordum.

Demek... bunları yapıyordu.

Kahretsin. Elimi saçlarımdan geçirdim. Çok yalnız olmalıydı. Kahretsin.

"Ona adıyla hitap ettin."

Başımı kraliyet muhafızına çevirdim. "Ne?"

"Yemin ederken" dedi Vikter, "Bakire'ye adıyla hitap ettin. Neden?"

Dilimin ucuna bir sürü yalan geldi. Aslında nedenini bilmediğimi söyleyebilirdim ama öğrendiklerimden sonra? "Ben sadece birinin ona değer verdiğini bilmesini istedim."

Vikter başını yana eğdi ama onaylayan bir şey söylemedi. Azarlamadı da. Bunu sorun ettiğini sanmıyordum, adama olan saygım giderek artıyordu.

Gerçekten çok yazıktı.

Çünkü başkente çağrılırsak Bakire'ye eşlik eden korumalardan biri de o olacaktı. Bu da planımı gerçekleştirebilmem için Vikter Wardwell'ın ölmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Yeni Bir Arkadaş

Hava işlenmiş çeliğin keskin kokusuyla doluydu, eldivenli elimi kaldırıp demirci dükkânının duvarındaki gevşek tuğlayı yerinden çıkardım. Destekçilerden ve casuslardan oluşan karmaşık bir zincirden geçerek gelen parşömen parçası gevşek tuğlanın arkasına sıkıştırılmıştı. Kâğıtta imza yoktu ve üstünde sadece dört kelime yazıyordu.

Yeni bir arkadaş edindim.

Gülümseyerek kâğıdı pelerinimin iç cebine soktum. Sonra yırtacak, geride hiçbir iz bırakmayacaktım. Sokağın başına doğru yürüdüm, birden bastıran sağanak yüzünden kaldırım taşlarının arasından küçük dereler akıyordu.

Hemen insan kalabalığının arasına karıştım, karanlık çökerken sokaklar insan doluydu, kimi evine gidiyor kimi de güne daha yeni başlıyordu. Hava serindi, pek çok kişi benim gibi pelerin giymişti. Aşağı Mahalle'nin dolambaçlı sokaklarında ilerlerken yanından geçtiğim insanlar beni görmüyor ya da yanımdan geçer geçmez unutuyorlardı. Sur'un gölgesindeki sokaklar daima kasvetliydi ama kalın bulutlar güneşi ve şimdi olduğu gibi Ay'ı örttüğünde daha da kasvetli oluyordu.

Az katlı evlerin kapılarına iliştirilmiş beyaz mendiller dikkatimi çekti, üç taneydiler. Dişlerimi sıktım ama yürümeye devam ettim, birilerinin bu sessiz çağrıya cevap vereceğine inanmak istedim. Jole'un Bakire hakkında söylediklerini düşünerek başımı iki yana salladım.

Brandayla kapatılmış iki arabanın arasından karşıya geçtim, ağır mezbaha kokusu birden üstüme çullandı. Daha mezbaha bölgesine gitmeden kokusu geliyordu. Yağmur da kokuyu bastırmaya yetmemişti. Buradaki dükkânların çoğu gece açık olduğu için sokaklar avam tabakası ve evsizlerle doluydu.

Ben geldiğimden beri evsizlerin sayısı ikiye, belki de üçe katlanmıştı. Kan Tacı soğuk aylar yaklaşırken bile onlar için hiçbir şey yapmıyordu. Atlantia'da isteyen herkes ev alabiliyordu. Gücü yetmeyenlere yardım etmek kolay olmasa da imkânsız da değildi. Atlantia bunu hep yapmıştı, tüm kıtaya hükmettiğimiz zamanlarda bile.

Tütsülenmiş domuz eti satan bir satıcının yanından geçip isten kararmış iki deponun arasındaki dar sokağa girdim. Binalardan birinin yandaki kapısına doğru ilerlerken sokak lambasının titrek sarı ışığında iki küçük çocuğu az kalsın görmeyecektim, biri kız diğeri oğlandı. Taş çatlasın on yaşındaydılar. Yüzleri toz toprak içindeydi, incecik gömleklerinin ve pantolonlarının altında bir deri bir kemiktiler. Kullanılmayan bir kapı aralığına sığınmışlardı, gözleri çukura kaçmıştı ama yine de savaş görmüş bir yetişkin gibi ihtiyatla kaldırımlarda gidip gelenleri izliyorlardı.

Yüce tanrılar, böyle bir hayat sürmek için çok küçüktüler.

Adımlarımı yavaşlattım, dönüp satıcının yanına gittim, bir paket domuz eti satın aldım.

Yaklaştığımı görünce çocuklardan biri öne eğilerek bedenini diğerine siper etti. Kardeş miydiler, yoksa kader ortağı mı?

Çocukları korkutmamak için bir kol boyu uzakta durarak çömeldim. Gerçi tek gördükleri siyahlar içinde birinin önlerinde diz çöktüğüydü, bu yüzden uzak durmamın onları korkutmayacağından şüpheliydim.

"Alın." Paketi uzattım. Öne eğilen çocuk kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Arkadaki çocuk öndekinin omzu üzerinden başını uzattı. "Bu sizin."

Oğlan pakete baktı, çökmüş yüzünden açlık okunuyordu. Yine de eti almadı. Onu suçlayamazdım. Bu sokaklarda hiçbir şey bedava değildi.

Bu akşam hariç.

Paketi çocuğun kirli çizmelerinin yanına bıraktım, sonra hiçbir şey söylemeden kalkıp geri çekildim. Çocuk az sonra paketi kaptı, sonra da kapı aralığının karanlığı içinde kayboldu. Domuz eti tuzluydu, büyük ihtimalle tadı da berbattı ve sağlıklı bir yiyecek sayılmazdı ama boş bir mideden iyiydi; ayrıca, para vererek onları hedef haline getirmekten daha mantıklıydı. Elimden gelenin en iyisi buydu.

Şimdilik.

Binanın yan kapısına doğru yürüyerek hummalı bir faaliyetin sürdüğü depoya girdim. Keskin satırlar kemikli etlerin üstüne indikçe tezgâhların üstündeki tahta kasalar havaya sıçrıyordu. Ben tezgâhların arasından geçerken kafalar kalktı, atılmış ambalaj kâğıtları çizmelerimin altında hışırdıyordu. Birkaç kişi gülümsedi. Beni daha önce görmüşlerdi.

Kim olduğumu tahmin edebiliyorlardı.

Deponun arka tarafında, sadece adının Mac olduğunu bildiğim iriyarı bir adam kapalı bir kapının yanındaki taburede oturuyordu; başı keldi, önlüğünde kurumuş kan lekeleri vardı. O da bir şey söylemedi ama başını salladı. Kim olduğumu biliyordu, ben de onun kim olduğunu biliyordum. Buradaki Alçalmışların lideriydi.

Kapıyı itip açtım. Koridor kullanılmamış kasalarla doluydu, dışarıdaki ağıllarda dolaşan domuzların sesi paketleme katının gürültüsünü bastırıyordu. Koridorun sonunda iki kapı vardı, biri dışarı açılıyordu. Ben diğerinden, sağdaki kapıdan girdim; karanlık, dik merdivenden aşağı indim, feneri olmayan ya da benim kadar iyi göremeyen biri bu merdivenden inmeye çalışırken düşüp boynunu kırabilirdi. Bir kapı daha vardı, arkasından donuk, sarı

bir ışık ve soğuk hava sızıyordu. Kapıyı iterek açtım, yeraltındaki buzhaneye girdim, burası kirişlerden sarkan etleri bir üst katta paketleninceye dek taze tutmakta kullanılan büyük buz kalıplarıyla doluydu. İçerisi soğuktu ve taze et kokuyordu ama burada olanlar yukarıdan duyulmuyordu.

Tavandan sarkan iki et parçasının yanından geçerken Kieran'ın sesini duydum, "Nihayet. Neredeyse donmak üzereydim."

Kieran'ın gayet iyi olduğunu bildiğim için güldüm. Kurdun bedeni tanıdığım herkesten daha sıcaktı. Düşük sıcaklıklarda zarar görmesi çok daha uzun sürerdi. Sarı ışığın döküldüğü yere varınca Kieran'ı ahşap bir masaya yaslanıp kollarını kavurturmuş vaziyette buldum. O da benim gibi giyinmişti, yalnız başı açıktı. Ben başlığımı indirmemiştim. Bu şekilde daha korkutucu oluyordu. Gözüm bağlandığı sandalyeye yığılıp kalmış olan adama kaydı.

"Seni Lord Hale Devries'le tanıştırayım" dedi Kieran nereye baktığımı görünce. "Kendisi Pensdurth'tan geliyor." Bu yakınlardaki bir liman şehriydi. "Ama aslında Carsodonialı ve buraya gelirken can sıkıcı böbürlenmelerini dinlemek zorunda kalanların dediğine göre Kan Tacı'yla yakın ilişkiler içinde."

Gülümseyerek baygın vampire baktım. Siyah saçlıydı, yirmili ya da otuzlu yaşlarında görünüyordu ama bahse girerim çok daha yaşlıydı. "Böbürlenenlere bayılırım." Muhafızların ve şehirlerarası yolculuklara eşlik edenlerin arasında Alçalmışlar da vardı. Sayıları fazla değildi ama bir-iki Yükselmişin buraya düşmesine yetiyordu. Lordun etrafında dolaştım, şakağında mor bir çürük gördüm. "Ne zamandır baygın?"

"Buraya atıldığından beri. Uyandırmamı ister misin?"

"Olur." Gidip Kieran'ın yanında durdum.

Kieran doğrulup masanın altındaki kovayı çıkardı. Eline büyük bir kepçe aldı. Sırıtarak bana baktıktan sonra Yükselmişin yanına gitti. "Uyan bakalım" diye mırıldanarak bir kepçe buzlu suyu Yükselmişin kafasına boşalttı.

Vampir birden soluğu tıkanarak uyandı, başını iki yana sallayarak suları etrafa sıçrattı. "Ne yaptığını..." Karşısında duran Kieran'ı görünce dili tutuldu.

"Selam." Kieran kepçeyi masanın üstüne attı. "İyi uyudun mu?"

"Sen... sen de kimsin?" dedi lord sağına soluna bakarak, asılı et parçalarını görünce kaskatı kesildi. "Neredeyim ben?"

"Bence nerede olduğun gayet açık." Kieran'ın yüzünde duygudan eser yoktu ama gözleri masmavi parlıyordu. "Ayrıca benim kim olduğum önemli değil. Asıl arkandakinin kim olduğunu sormalısın."

Lord başım hızla yana çevirdi. "Kim var orada?"

Elimi tepesine koyup onu durdurdum. "Seninle tanıştığıma çok sevindim Lord Devries. Sana cevaplayacağını umduğum birkaç soru soracağım."

"Buna nasıl cüret edersin?"

Sırıtarak eldivenli parmaklarımı kafasına bastırdım. "İşte böyle."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" dedi lord.

"Sanırım o kısmı geçmiştik" dedi Kieran.

"Galiba anlamadınız..."

"Konuşurken ona bak" diyerek başını Kieran'a çevirdim.

Lord dirense de kaybetti. Sonunda başım Kieran'a çevirdi, "Ben bir lordum, Kraliyet Sarayı'nın bir üyesiyim, büyük bir hata yaptınız." Yere tükürdü. "*Alçalmışlar.*"

Kieran bir kaşını kaldırdı.

"Sizi böyle kötü yollara sapmaya iten şey nedir?" diye sordu Devries, tüm Yükselmişlerde olan o sinir bozucu kibirle. "Toprak mı? Para mı?"

"Senin parana ihtiyacımız yok" dedi Kieran. "Toprağa gelince. Evet ama biraz beklemek zorunda."

Kıkırdadım.

"Şimdi gülüyorsun ama tanrıların gazabını üstüne çekiyorsun" diye tısladı Devries, elimi iterek başını bana doğru çevirmeye çalıştı. "Kraliyet bunu yanına bırakmaz."

Kulağına eğilerek fısıldadım, "Sikmişim Kraliyeti."

"Arkamda duran bir korkak için pek cüretkâr sözler" dedi lord sertçe.

Sırıtarak kafasını ittim ve geri çekildim. Sandalyeyle birlikte öne devrilirken bir küfür savurdu. Kieran çizmesini göğsüne koyarak onu durdurdu, sandalyeyi düzelterek etrafından dolaştım.

"Aptal kafir. Yanacaksın..." Karşısında beni görünce sözü yarıda kaldı. Simsiyah gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Siyah pelerinime, yüzümü gizleyen kalın başlığıma ve eldivenlerime baktı. Sadece bunlar endişelenmesini gerektirmezdi ama içinde bulunduğu kötü durumla birleşince anlaması uzun sürmedi.

Lordun başı öne düştü, bütün havası sönüverdi, köpekdişlerini göstererek fısıldadı. "Karanlık Olan."

Eğilerek selam verdim. "Emrinize amade."

"Çok etkileyici" diye mırıldandı Kieran.

Gülümseyerek doğruldum. "Tanışma faslından önce de söylediğim gibi sana bazı sorular soracağım."

"Sorularını sikeyim" dedi lord sertçe. "Gebereceksin."

"Araya giriyorum ama burası çok soğuk, leş gibi de kokuyor" dedi Kieran. "Sen bizi tehdit edeceksin. Biz güleceğiz. Sorularımıza cevap vermeyeceğine yeminler edeceksin ama biz senden o cevapları alacağız."

Lord başını kurda çevirdi.

"Şu anda buradan sağ çıkamayacağını bildiğin için dediklerimizi yapmanın da gereksiz olduğunu düşünüyorsun" diye devam etti Kieran. "Ama henüz anlayamadığın şey şu ki ölmek ve acı çekerek, sürünerek ölmek arasında büyük fark var."

Devries öfkeyle bir Kieran'a bir bana bakıyordu.

"Üstelik burada gereğinden fazla kalmak zorunda kalırsam yemin ederim ölmek için yalvaracaksın. Seçim senin."

"Doğru söylüyor" dedim, gözlerimi kısarak Devries'e baktım. "Prens Malik'i nerede tuttuklarını öğrenmek istiyorum."

"Prens Malik hakkında hiçbir şey bilmiyorum" diye hırladı lord iplere asılarak.

"Ama buraya gelirken yolda herkese Kraliyetle yakın olduğunu söylemişsin" dedi Kieran.

Vampirler güçlüydü, onları bağlayan ipleri koparabilecek kadar güçlü.

İçimi çektim. "Aptalca bir seçim yapacak."

İpler koptu, vampir sandalyeden fırlayıverdi, bir ölümlüden çok daha hızlıydı.

Ama bir kurttan değil.

Kieran onu omuzlarından tutup geri çekti. "Neden hep bunu yapıyorlar?" diye sordu başını eğerek.

"Belki eğlenceli geliyordur" dedim.

"Hiç de eğlenceli değil." Kieran'm göğsünden bir hırıltı koptu, burun delikleri düzleşti, yüzünün derisi incelmeye başladı. Yükselmişin omzundaki el uzadı, tırnaklar uzayıp sivrilerek vampirin omzuna saplandı.

Kieran pençesini etine geçirince lord acıyla haykırdı. Kieran onu soğuk, taş zemine fırlattı, lord yerde kayarak bir et parçasına çarptı. "Sen..." Lord yaralı omzunu tutarak soludu. "Sen bir kurtsun."

"Öyle de denebilir." Kieran derin bir nefes alarak kendini frenledi. Derisi toparlandı, eli normal boyutuna döndü. Parmak uçlarından kan damlıyordu. "Ama bana ölüm de diyebilirsin. Hangisini tercih edersen."

Kieran'a baktım. "Bahse girerim bütün gün bunu söyleyeceğin anı bekliyordun."

Kieran kanlı ortaparmağını gösterdi.

"Ya pis köpek dersem?" dedi Devries.

Yerimden fırladım, çizmemi lordun yaralı omzuna indirdim. Lord bir çığlık attı. "Çok kabasın" dedim. "Özür dile."

"Siktir git."

"Özür dile." Ayağımı bastırarak kemiğini kırdım. "Kırılacak daha çok kemiğin var."

Lord diğer kolunu savurdu, galiba bacaklarıma yetişmeye çalışıyordu ama bununla ne başarmayı umduğunu anlayamadım. Kieran hemen kolunu tuttu, geriye doğru bükerek kemiğini kırdı. Devries acıyla uludu, doğrularak Kieran'a bir tekme savurdu, sonra dişlerini göstererek bacağıma saldırmaya kalktı.

İçimi çektim.

Bu böyle bir müddet devam etti, demek ki lord o kadar da akıllı değildi. Sonunda bizi ısırmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde iki bacağı da kırıktı. Sol kolu da öyle. Sağ kolu ise kopmak üzereydi. Bir et ve kemik yığınına dönüşmüştü, her yerinden kan akıyordu.

Temizlik epey zor olacaktı.

"Prens Malik'i nerede esir tutuyorlar, söyle" dedim belki yüzüncü kez.

"Esir tutulan bir prens falan yok" diye inledi vampir, en azından bu kez siktirip gitmemi söylememişti.

Göğsüne bir tekme atarak sırtüstü yere yapıştırdım.

"Orospu çocuğu" dedi Devries acıyla.

"Malik nerede tutuluyor?"

"Hiçbir yerde" diye bağırdı vampir kan tükürerek.

Birden öfkem tepeme sıçradı. Yanına gidip bacağımı kaldırdım ama Kieran beni kolumdan tutup çizmemi vampirin kafasına indirmemi engelledi.

"Kendine gel."

Derin bir nefes aldım, geri çekilerek başımı salladım. O anda kendine gelmenin ne demek olduğunu bile bilmiyordum. "Tamam. Devam edelim Devries. Bana Bakire hakkında bildiklerini anlat."

Lord inleyerek yattığı yerde yan döndü.

"Bakire, Kan Tacı için neden bu kadar önemli?"

"O bir Seçilmiş" dedi vampir. "Kraliçe tarafından seçildi. Tanrılar tarafından."

Kieran bana baktı.

"Kiminle konuştuğunu unuttun galiba" dedim. "Tanrıların hiç kimseyi, hele ki ölümlü bir kızı seçmediğini biliyoruz."

"O bir Seçilmiş, seni aptal. Yeni bir çağın habercisi" diye soludu lord, beyaz yüzü acıyla çarpıldı. "Sen de aptalın tekisin."

"Sanırım ölmek istiyor" dedi Kieran bir kaşını kaldırarak.

Lord kapkara gözlerinden birini açarak bana baktı. "Senin... ölmek istediğin zamanları da hatırlıyorum. Ölmek için... yalvardığını."

Birden göğsüm sıkıştı.

Kieran başını hızla vampire çevirdi. "Ne dedin sen?"

"Beni hatırlamadın. Değil mi? Elbette hatırlamazsın." Lord Devries kanlı ve hırıltılı bir kahkaha attı. "Kendinde değildin, çığlıklar atıyor, saldırmaya çalışıyordun, sonra birden..."

Kaskatı kesildim.

Kieran lordun neden bahsettiğini hemen anladı. "Kapa çeneni."

"Sonra birden ölmek için yalvarmaya başladın" dedi lord, güleрek tekrar sırtüstü döndü. "Seni yakaladıklarında başkentteydim."

Donup kalmıştım ama göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Kes sesini" diye hırladı Kieran.

"Seni yeraltındaki bir kafese kapatmışlardı." Lordun kolları gevşekçe iki yanına düştü, birden gözümün önüne o demir parmaklıklar geldi. Soluk benizler. Kapkara gözler. Sivri tırnaklar. "Acı içinde kıvranıyordun, kendinden geçmiştin..."

Lord Devries'in sözü bir hırıltıyla kesilince irkildim. Gözlerimi kırpıştırdım, nerede olduğumu hatırladım. Asılı etler. Kalın buz kalıpları. Taş zemindeki kanlar ve irin parçaları. Lord Devries yattığı yerde kasılırken Kieran geri çekildi, ayakları kan içindeydi.

"Cas?"

Cevap vermediğimi görünce omzumu tuttu. "İyi misin?"

Gözlerimi kapatıp başımı salladım ama iyi değildim. Bunu Kieran da biliyordu. İyi olduğumu kaç kez söylersem söyleyeyim iyi değildim.

Hiçbir zaman da olmayacaktım.

4

"Bunu tamamen unutmuştum" dedim Poppy'nin çenesinin zarif kıvrımlarına, sonra da yanağını ve kaşım kesen cesaret çizgilerine bakarak. "Lord Devries'i. Senin hakkında söylediklerini." Derin bir nefes aldım. "Bana söylediklerini."

Geç olmuştu, gecenin bir yansıydı. Kieran işleri kontrol etmek için yanımızdan ayrılmıştı. Şimdi Poppy'nin yanında yatıyordum, ona sımsıkı sarılmıştım. Mum ışığında gözlerimi yüzünden ayırmadan ellerini buldum. Elleri karnının üstünde, göğsünün hemen altındaydı. Parmaklarımı ellerinde gezdirdim. Kıpırtısız, pürüzsüzdüler. Derisinin altında kemikleri çok kırılgan geliyordu.

Teni hâlâ buz gibiydi.

"Haklıydı, biliyor musun? Senin bir Seçilmiş olduğun konusunda. O zaman Kieran da ben de anlamamıştık." Parmaklarımı parmaklarına doladım. Saniyeler yerini dakikalara bıraktı. "Sanırım ikimiz de bunu aklımızdan sildik. Ben... unuttum çünkü hatırlamak istemiyordum. Kieran da bana acı verdiğini bildiği için aklından sildi."

Gözlerimi kapatmak istiyordum. Esir olduğum günlerden bahsetmek bir yana o günleri düşünmek bile bana zor geliyordu. Hâlâ utanç duyuyordum. Konuşmak da kendime zarar verdiğimi kabul etmek kadar zordu.

"Onu tanımadım Poppy, oysa bir tekinin bile yüzünü unutmam sanıyordum. Ama unutmuştum ve bu... kafamı allak bullak etti. Ka-

çını zihnimden silmiştim acaba? Bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyorum. Artık bir önemi olduğunu sanmıyorum." Bakışlarımı profilinde gezdirdim. "Yine de beni rahatsız ediyor. O lordun neye tanık olduğunu hatırlayamıyorum. Beni kullandıklarına mı tanık oldu? Ben birilerine zarar verirken, kanlarını son damlasına kadar içerken orada mıydı? Başlangıçta Malik'le birlikte orada mıydı?"

Başparmağımı Poppy'nin başının üstünde gezdirdim. "Malik konusunda söylediği de doğruydu." Boğuk bir sesle güldüm. "Esir prens falan yok, demişti, gerçeği söylüyordu."

Karanlıkta cidden gerçek bu muydu diye düşündüm.

Malik, Kan Kraliçesi'yle birlikte olduğu süre boyunca kafese kapatılmamış, zincire vurulmamış olabilirdi ama yine de *esirdi.*

"Onun görünmez zincirleri vardı" dedim odanın kapalı kapısına bakarak. "O zincirlerin de bir adı vardı."

Millicent.

Malik'in kalp eşi.

Poppy'ye baktım, rollerimizin tersine döndüğünü hayal dahi edemiyordum. Millie'nin yerinde Poppy'yi düşünemiyordum. Malik'in yerinde kendimi. Ama bir şeyden emindim. "Senin güvende olman için bir canavara seve seve hizmet ederdim. Malik'i bunun için suçlayamam. Gerçekten suçlayamam. Ama..." Bakışlarımı yanağına çevirdim. O yara izlerine. Başımı uzatıp şakağındaki ize bir öpücük kondurdum. "Sana yapmayı planladıkları yüzünden onu nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Sana kendi elleriyle zarar vermemiş olabilir ama yaptıkları sende büyük izler bıraktı."

Hem fiziksel hem de ruhsal açıdan. Poppy o izleri hâlâ taşıyordu, büyük ihtimalle hep taşıyacaktı.

"Muhtemelen onu affetmemi istiyorsun. Ben de istiyorum ama..." Ama zamana ihtiyacım vardı. Malik'le konuşmam gerekiyordu. Anlamam gerekiyordu ve bunların hiçbiri olmayacaktı. Yine de affetmek istiyordum.

Çünkü Malik'in Kemik Tapınağı'nda öldüğünü görmüştüm. Öldürülmüştü. Kahretsin. Onunla birlikte bir parçam da ölmüştü. O benim abimdi, bunlar hep yanlış tercihlerin sonucuydu.

Malik'e dair kötü düşünceleri bir yana bıraktım, Poppy'yi koruduğum ilk günü düşünerek gülümsedim. "Benimle ilk konuştuğun günü hatırlıyor musun? Sen avluya giderken ben de peşinden geliyordum."

Sonra olanları hatırlayınca gülümseyişim siliniverdi.

Dükü.

Ve Poppy'nin kâbuslarını.

Bakire Konuşuyor

Ertesi gün öğleden sonra mutfağa giden koridorlardan birinde Tawny'nin dönmesini bekliyorduk, Bakire hiç konuşmuyordu.

Her zamanki gibi sessizdi, başını öne eğmiş, ellerini önünde birleştirmişti. "Beklerken benden istediğin bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Dün gece iyi uyudun mu?"

Başıyla onayladı.

Yanağımın içini ısırdım. Sorduğum her soruya böyle cevap veriyordu. Başını sallayarak. Benimle konuşmuyordu. Benim önümde bir başkasıyla da konuşmuyordu.

Tawny'yle yaptıkları konuşma aklıma gelince gülmemek için kendimi zor tuttum. Er geç benim önümde konuşmak zorunda kalacaktı. Bunu o da biliyor olmalıydı.

Ben saçma sorularımla Bakire'yi daha fazla bunaltmadan Tawny döndü, etekleri uçuşarak hızlı hızlı yürüyordu. Elindeki dilimlenmiş sandviçlerle dolu tabağı havaya kaldırdı. "Bak ne getirdim!" diye haykırdı. "En sevdiğin."

Bakire gülümsedi. Yani hemen hemen. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordum, elim kılıcımın sapındaydı.

Bakire hemen başını çevirdi.

"Salatalıklı sandviç" dedi Tawny. Başka bir koridora girip yürümeye başladı, Bakire'ye dönüp bakarken geriye attığı karamel rengi bukleleri omzunun üstüne döküldü. "Senin en sevdiğin hangisi Hawke?"

"En sevdiğim sandviç mi?" Bakire'nin duymak için başını hafifçe eğdiği gözümden kaçmamıştı. "Galiba özellikle sevdiğim bir tür yok."

"Herkesin bir favori sandviçi vardır" diye üsteledi Tawny. "Mesela ben en çok somonlu salatalıklı sandviç severim, Poppy ise iğrenç bulur."

Poppy. Bu lakap çok... sevimliydi. Bakire tam olarak sevimli bulacağım biri olmadığından biraz da tuhaf kaçıyordu. Gerçi benim yanımdayken konuşmayı reddetmesi... kesinlikle çok tatlıydı. "Maalesef ben de aynı fikirdeyim."

Tawny dudaklarını büzdü. "Hiç yedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Yemeyi de düşünmüyorum."

Bakire gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Tawny, Emil'in bile etkileyici bulacağı abartılı bir iç geçirişten sonra sordu, "Peki senin en sevdiğin hangisi?"

"Etli olduktan sonra gerisi fark etmez." Savaşta-kendinizi-nasıl-hemencecik-öldürtürsünüz adını taktığım pelerinimi düzelttim. Bundan giyen biriyle savaşıyor olsaydım kesinlikle onu pelerininden yakalardım.

"Tipik erkek işte" dedi Tawny ters ters.

Gülerek peşlerine düştüm, bir gün önceki gibi karşılaştığımız hizmetçiler ve çalışanlar yine bizi görünce durup Bakire'ye bakıyorlardı. Tawny ve Bakire bunun farkında değilmiş gibi yürümeye devam ediyordu ama fark etmemeleri mümkün değildi. Belki de artık alışmışlardı.

Beyaz ve altın sarısı işlemeli duvar halılarıyla süslenmiş bir koridordan geçtik, Wardwell'ın Bakire'nin tercih ettiğini söylediği aydınlık avluya çıktık. Kendime bütün avluyu ve avlunun baktığı

bahçeyi görebileceğim bir yer seçtim. Sandviçlerini yerlerken genelde –hatta sürekli– Tawny konuşuyordu. Önce yaklaşan Ayin'den bahsetti, sonra hangi lord ve leydilerin gizlice buluştuğuna dair zararsız dedikodulara koyuldu. Bu süre boyunca gözümü Bakire'den hiç ayırmadım. Sandviçini yerken pek titiz davranıyordu, sanki her hareketi önceden düşünülmüştü, hatta çayını yudumlarken ya da peçetesini düzeltirken bile böyle davranıyordu.

Ayak sesleri ve gülüşmeler duyunca girişe baktım. İki genç nedime göründü, biri siyah saçlıydı, elinde bir torba vardı, diğeri ise sarışındı. Onları birkaç kez talim yapan muhafızları izlerken görmüştüm. İsimleri neydi? Loren ve Dafina? Galiba öyleydi ama hangisi hangisiydi bilmiyordum. Zaten önemi de yoktu, bakışlarımı tekrar Bakire'ye çevirdim.

İki nedime Bakire'nin yanındaki sandalyelere oturunca dikkat kesildim. Wardwell'ın dediğine göre Bakire, Tawny dışında kimseyle etkileşime girmiyordu ama ikisi de gitmeye yeltenmemişti.

Bir seçim yapmam gerekmişti. Ya korumalık görevimi yerine getirecek ve Bakire'yi dairesine götürecektim, o da büyük ihtimalle saatlerce orada kalacaktı, ya da onu takip edecektim. Kuralları çok saçma bulduğum için ikincisini seçmiştim.

İki nedime geldikten sonraki birkaç dakika içinde bu kararımdan bir parça pişman oldum.

Az sonra yüksek sesle, heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladılar. Yine de ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum. Sohbetin akışını takip etmek zordu.

Ama Bakire'deki belli belirsiz değişim gözümden kaçmadı. Yanında Tawny'den başka kimse yokken de o kadar rahat görünmüyordu ama en azından huzursuz olmadığını düşünüyordum. Şimdiki gibi dimdik oturmuyordu. İnsan nasıl bu kadar dik ve kıpırtısız oturabilirdi anlamıyordum. Yoksa zenginlerin elbiselerinin altına giydiği şu sert korselerden mi giymesi gerekiyordu? Bugün üstünde dünkünden daha farklı bir elbise vardı. Daha süslü. Kolları uzun ve boldu, çayına her uzandığında kollarını sandviçlere sürtmemeyi nasıl başardığını aklım almıyordu. Elbisesinin yakası

neredeyse boynuna kadar çıkıyor, baktıkça boğazım kaşınıyordu. Bakışlarımı omuzlarına ve boncuklarla süslü korsajına kaydırdım. Korsajın kumaşı ince görünüyordu, altında korse olduğunu sanmıyordum. Kendi isteğiyle böyle dik duruyordu. Gözlerimi aşağı indirdim. Ellerini kucağında birleştirmişti.

O hançer üstünde miydi?

Durduğum yerde hafifçe kımıldandım, beyaz ayakkabısının eteğinin altında kaybolduğunu fark ettim. Oturuşu yüzünden elleri ve ayakları yokmuş gibi görünüyordu.

Sarışın nedime birden yelpazesini sertçe şaklatınca oraya baktım. Ne konuştuklarını çözemememin nedenlerinden biri muhtemelen buydu. Nedime oyalı yelpazesinin arkasından bana baktı, iri mavi gözleri bir selamdan çok daha fazlasıyla doluydu. Bir şeyler vaat eder gibi bakıyordu.

Nedimelerin vakitlerini kiminle ya da nasıl geçirecekleri konusunda fazla dikkatli olmaları gerekmiyordu ve ben bunun tamamen farkındaydım.

Siyah saçlı nedime daha fazla oturamadı, üstüne minik mücevherler diktiği maskeyi masaya bıraktı, pencereye gidip dışarıdaki kuşları izlemeye koyuldu. Birkaç saniye pencereden bakmıştı ki yumuşak bir patırtı ve dökülen kristallerin sesi duyuldu. Sesin geldiği yere bakınca siyah saçlı nedimenin torbasından rengârenk kristallerin döküldüğünü gördüm.

"Ah, olamaz!" diye feryat etti nedime, dökülen kristallere bakarken o kadar çaresiz, o kadar üzgün bir hali vardı ki gören de bebeğini düşürdü zannederdi. "Kristallerim!"

"Hep sakarlığın yüzünden Loren" dedi Tawny, oturduğu yerden nedimeye bakarak.

"Biliyorum!" Loren ipekliler ve danteller içinde abartılı bir tavırla diz çökerek kristalleri birer birer toplamaya koyuldu.

"İzin verin yardım edeyim" dedim yaklaşarak.

"Ah, çok naziksiniz." Loren doğrularak gülümsedi. "Ne kadar da kibarsınız."

"Teveccühünüz" diye mırıldandım, kristalleri toplayıp torbaya doldurdum. Sonra kalkıp torbayı nedimeye uzattım.

"Teşekkür ederim." Loren torbayı aldı, bu arada eli hafifçe elime dokundu. "Çok teşekkür ederim."

Sırıtmamaya çalışarak başımı salladım, sonra nedimeyi şöyle bir selamlayıp köşeme geri döndüm. Yerime geçeli çok olmamıştı ki sarışın nedime içeceklerin bulunduğu masaya giderken birden durdu.

"Ah, aman." Dafina elini gevşekçe alnına koydu. "Başım dönüyor." Olduğu yerde sallanmaya başladı.

Yok artık...

Mavi ipeklilerden bir yığın halinde kristaller gibi yere dökülmeden yanına gittim. "Durun yardım edeyim." Kolundan tutmamla nedimenin kendini bana bırakması bir oldu. "Otursanız iyi olur" dedim onu Bakire'nin yanındaki koltuğa götürerek. "İsterseniz size içecek bir şey getireyim."

"Çok naziksiniz." Dafina gür kirpiklerini kırpıştırdı. "Zahmet olmazsa naneli su alayım." Yelpazesini sallayarak diğerlerine baktı. "Burası korkunç sıcak, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Tawny nedimeye baktı, hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

Bakire'nin ne düşündüğünü kestiremiyordum, nedimeye bir bardak naneli su doldurdum.

Suyu nedimeye verirken Loren atıldı, "Ben de sıcak yüzünden bu kadar sakarlaşmış olmalıyım." Nedime suyu alırken eli yine okşarcasına elime dokundu. Loren şimdi koltuğa öyle bir yayılmıştı ki elbisesinin yakasının ne kadar açık olduğunu fark etmemek için kör olmak lazımdı. İkisinin dekoltesinin de ne kadar derin olduğu birden ortaya çıkıvermişti. "Sıcaktan başım çatlayacak gibi oluyor."

Tawny içini çekerek gözlerini devirdi.

Yanında oturan Bakire ise başını öne eğdi.

Loren hiç oralı olmadı, iki narin parmağını şakaklarına bastırdı, her an koltuktan kayıverecekmiş gibi bir hali vardı.

"Öyleyse yerinizden kalkmamanızı tavsiye ederim" dedim olası ayağa kalkma girişimlerini baştan budamak için. Geçmişte bana pek çok kapıyı açmış olan gülümseyişimi takınarak gamzemi gösterdim. "Tamam mı?"

Loren ağzıma bakakalmıştı, eli şakağından korsajının dantellerine kaydı. cesareti keyif vericiydi. Başını salladı.

Hepsine bir kez daha gülümsedikten sonra yerime döndüm. İki nedime de Tawny'ye dönünce rahat bir nefes aldım.

"Ne duydum biliyor musunuz?" dedi Dafina, yelpazesini hızlı hızlı sallayarak bana bir göz attı. Sesini alçalttı ama söylediği her şeyi rahatça duyabiliyordum. "Birisi... sürekli şehirdeki şu batakhanelerden birine gidiyormuş."

"Batakhane mi?" dedi Tawny, sakarlıkları ve zayıf bünyeleri hakkında yorum yapmak dışında onlarla ilk kez konuştuğunu fark ettim.

Dafina hafifçe öne eğildi. "Bilirsiniz işte, erkeklerle kadınların kâğıt ve *diğer* oyunları oynamak için gittiği yerler."

Tawny kaşlarını kaldırdı. "Kızıl İnci'den mi bahsediyorsun?"

Bakire bahçedeki kireçtaşı heykeller kadar kıpırtısız oturuyordu.

"Açık açık söylemeyeyim demiştim." Dafine içini çekerek Bakire'ye baktı. "Ama evet."

Dudağımın iç kısmını ısırarak gözlerimi bir an tavandaki cam panellere kaldırdım.

"Peki öyle bir yerde ne arıyormuş?" dedi Tawny, etekleri kımıldayınca ayakkabılarının burnu göründü.

Bakire hafifçe irkildi.

Tawny az önce Bakire'ye masanın altından tekme mi atmıştı?

"Herhalde kâğıt oynamaya gidiyordur. Yoksa sen..?" Tawny elini göğsüne bastırararak arkasına yaslandı. "Yoksa sen başka birtakım yasadışı... oyunlar oynadığını mı düşünüyorsun?"

"Eminim tek yaptığı kâğıt oynamaktır." Loren bir kaşını kaldırarak yelpazesini göğsüne bastırdı. "Öyleyse gerçekten hayal kırıklığına uğrarım."

Hayal kırıklığına uğrayacağını hiç sanmıyordum.

Büyük ölçüde.

Bakire'yle karşılaştığım geceden beri Kızıl İnci'ye hiç gitmemiştim ama ondan önce neredeyse her gece oradaydım.

"Herhalde oraya gidenler ne yapıyorsa o da onu yapıyordur" dedi Tawny. "Birlikte... güzel vakit geçireceği birilerini buluyordur." Başını hafifçe Bakire'ye doğru eğdi.

Bu kez dudağımı daha sert ısırmak zorunda kaldım.

"Başkalarının yanında böyle şeyler söylememelisin" dedi Dafina.

Çay Tawny'nin boğazına kaçtı, ben de az kalsın kendi nefesimden boğuluyordum.

"Herhalde Bayan Willa bugün hayatta olsaydı onu ağına düşürürdü" dedi Loren. "Sonra da günlüğüne yazardı."

Bayan Willa da kimdi?

"Duyduğuma göre sadece en becerikli... *partnerlerini* yazıyormuş" dedi Dafina usulca gülerek. "Yani o sayfalara girmeyi başardıysa bunun ne anlama geldiğini anlamışsınızdır."

Şimdiden Bayan Willa'nın günlüğüne girecek kadar becerikli olduğuma kanaat getirmeleri koltuklarımı kabartmıştı.

Ne yazık ki konu benim *becerilerimden* Ayin'e kaydı, yine de Loren ve Dafina'nın attığı kaçamak bakışlardan akıllarının hâlâ bende olduğunu anlayabiliyordum.

Ama kaçamak bakışlar atan sadece onlar değildi.

Bakire de bakıyordu.

Gözlerini göremiyordum ama başım hafifçe bana doğru çevirmişti. Aslında bunu ensemdeki o tuhaf karıncalanmadan anlamıştım, bunu Kieran'a soramazdım çünkü büyük ihtimalle bunun vicdanımdan kaynaklandığını söyleyecekti.

"Umarım malum kişi bazılarının söylediği gibi şehirde değildir" dedi Dafina. "Eğer öyleyse Ayin'i iptal edebilirler."

"Etmezler" dedi Loren kendinden emin. "Ayrıca öyle bir olasılık olduğunu da sanmıyorum." Bakire'ye bir göz attı, sonra imalı imalı arkadaşına baktı. "Bu onun yakınlarda olduğu anlamına gelir." Çenesini yukarı kaldırdı. "Prens Casteel'in."

Kahretsin.

Gerçek adımı mı söylemişti o? Genelde benden Karanlık Olan diye bahsedilirdi.

Dafina kaşlarını çattı. "Şey yüzünden..." Endişeyle Bakire'ye bir göz attı. "Saldırı yüzünden mi?"

"O da var tabii." Loren bakışlarını yeniden üstüne kırmızı bir kristal dikmekte olduğu maskeye çevirdi. Dudaklarım aşağı büküldü. O şeyin üstünde kaç renk vardı? "Bu sabah Britta'nın öyle söylediğini duydum."

"Hizmetçi mi?" dedi Dafina alay eder gibi.

"Evet, hizmetçi." Loren çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Onlar her şeyi bilir."

Bu doğruydu.

Genelde.

Dafina güldü. "Her şeyi mi?"

Loren başını salladı. "İnsanlar onların önünde *her şeyi* konuşur. Ne kadar özel ya da mahrem olursa olsun. Adeta odadaki hayaletler gibidirler. Duymadıkları hiçbir şey yoktur."

"Britta ne dedi?" Tawny fincanını elinden bıraktı.

"Prens Casteel'in Üç Nehir'de görüldüğünü söyledi" dedi Loren. "Dük Everton'ın ölümüne yol açan yangını onun çıkardığını."

Gerçekten de ben çıkarmıştım.

Ama Dük Everton o zamana çoktan ölmüştü.

"Bunu nasıl bilebilirler?" dedi Tawny. "Karanlık Olan'ı gören hiç kimse neye benzediğini tarif edecek kadar yaşamadı ki."

"Orasını bilemem" dedi Dafina. "Ramsey'den duyduğuma göre kelmiş, kulakları sivriymiş ve soluk benizliymiş, tıpkı... anladınız işte."

Bu gerçekten... onur kırıcıydı. Craven'a benzer bir yanım yoktu, oysa beni tam öyle tarif etmişlerdi.

"Ramsey mi? Majestelerinin teşrifatçılarından biri olan Ramsey mi?" dedi Tawny. "Zaten sözüne güvenilir biri nasıl böyle bir iddiada bulunabilir ki?"

"Britta'nın dediğine göre Prens Casteel'i görenler onun çok yakışıklı olduğunu söylüyormuş" dedi Loren.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Dafina.

Loren başını salladı. "Golscrest Malikânesi'ne de bu sayede girebilmiş. Düşes Everton kim olduğunu bilmeden onunla ilişki yaşamaya başlamış, o da bu sayede malikânede rahatça hareket edebilmiş."

Bu, kısmen doğruydu. Görünüşüm sayesinde malikâneye rahatça girebilmiştim. Ama hepsi bu kadardı.

"Britta'nın söyledikleri genelde doğru çıkar." Loren omuz silkerek eline yeşil bir mücevher aldı; zümrüt yeşili, bana Bakire'nin gözlerini hatırlattı. "Yani Prens Casteel hakkında söyledikleri de doğru olsa gerek."

"Şu ismi söyleyip durmayın." İki nedime başını ona doğru çevirince Tawny hafifçe gülümsedi. "Biri duyarsa ne olduğunuzu bile anlamadan kendinizi tapınaklarda bulursunuz."

Loren güldü. "Merak etme, birilerinin duyabileceği yerlerde böyle şeyler söyleyecek kadar aptal değilim, şu anda burada bulunan kimseden de laf çıkacağını sanmıyorum."

"Peki ya... gerçekten buradaysa?" dedi Loren ürpererek. "Şu anda şehirdeyse? Ya Teerman Kalesi'ne de bu şekilde girdiyse?" Sesinde heyecana benzer bir şey vardı. "Burada biriyle, belki de zavallı Malessa'yla dost olduysa?"

"Bu ihtimal seni hiç de endişelendirmişe benzemiyor" dedi Tawny fincanını alarak. "Açıkçası heyecanlanmış gibisin."

"Heyecanlanmış? Hayır. Merak? Olabilir." Loren maskeyi kucağına indirerek içini çekti. Kaşlarımı kaldırdım. "Bazı günler o kadar sıkıcı geçiyor ki."

"Yani isyan çıksın da ortalık şenlensin mi? Erkeklerin, kadınların, çocukların ölmesi bir eğlence kaynağı mı?"

Loren ve Dafina'nın yüzünden okunan şaşkınlık benim duygularımı da yansıtıyordu çünkü şoke olmuştum. Başımı yavaşça Bakire'ye çevirdim. Bunu o söylemişti. Konuşmuştu. *Nihayet.*

Önce Loren kendini topladı. "Galiba... yanlış konuştum Bakire. Özür dilerim."

"Lütfen Loren'a bakmayın" dedi Dafina. "Bazen düşünmeden konuşur, kötü bir niyeti yok."

Loren başını sallayarak onayladı.

Bakire cevap vermedi, başı hâlâ onlara dönüktü. Nedimelerin de peçenin ardındaki bakışları hissettiğine emindim çünkü çok geçmeden kalkıp gittiler.

"Galiba onları korkuttun" dedi Tawny.

Bakire içeceğinden bir yudum aldı, gözlerimi kısarak hafifçe titreyen eline baktım. Kaskatı kesildim, kapıya bir göz attım.

"Poppy." Tawny koluna dokundu. "İyi misin?"

Bakire başını sallayarak fincanını masaya bıraktı. "Evet, sadece..." Ne söyleyeceğini bilemez gibi bir hali vardı.

Sanırım Dafina ve Loren'ın düşüncesizce sözleri aklına Keal'ı getirmişti. Dişlerimi sıktım.

"Ben iyiyim" dedi alçak sesle. "Sadece Loren'ın söylediklerine inanamıyorum."

"Ben de öyle" dedi Tawny. "Ama ürkütücü şeyler Loren'ı hep eğlendirir. Dafina'nın dediği gibi, kötü bir niyeti yok."

Bakire başını salladı.

Tawny ona doğru eğildi. "Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Karanlık Olan şehirdeyse mi?" Bakire şaşırmış gibiydi.

"Ne? Hayır." Tawny kolunu sıktı. "Onunla ilgili ne yapacaksın diyorum."

"O mu?"

Ben mi?

Bakire başını hafifçe bana doğru çevirdi.

"Evet. O." Tawny Bakire'nin kolunu bıraktı. "Tabii kim olduğunu gizleyerek öpüştüğün başka bir adam daha yoksa."

Tamam, bu sohbet konusu çok daha iyiydi.

"Ya evet. Sürüsüne bereket" dedi Bakire, sesinde Kızıl İnci'deyken duyduğum o alaycılık vardı. "Benim yapabileceğim bir şey yok."

"Onunla hiç konuştun mu?" diye sordu Tawny.

"Hayır."

"Er geç onun önünde konuşmak zorunda kalacağının farkında olmalısın" dedi Tawny, bir kez daha krallıktaki en sevdiğim kişi olduğunu ispatlamıştı.

"Şu anda konuşuyorum ya" dedi Bakire, gülmemek için kendimi zor tuttum. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki kesin onu duyamadığımı sanıyordu.

Tawny de bunu söyledi. "Fısıldayarak konuşuyorsun Poppy. Ben bile seni zor duyuyorum."

"Sonuçta duyabiliyorsun."

Tawny başını iki yana salladı. "Onunla neden hâlâ konuşmadığını anlamıyorum. Riskli olduğunu biliyorum ama ben olsam beni tanıyıp tanımadığını öğrenmek isterdim. Hem tanıdıysa neden bir şey söylemedi?"

"Bunu ben de merak etmiyor değilim ama..." Bakire sustu, peçeli yüzünü bana çevirdi.

Yine o bakışları hissettim, ensemdeki tuhaf karıncalanma sırtıma yayıldı. Çok saçmaydı ama o peçeyi görmüyordum. Bakire'yi görüyordum: İnatçı, mağrur yüzü açıktı, çenesini yukarı kaldırmıştı.

Bu görüntünün sarsıcılığıyla tedirgin olmuştum, böyle aptalca şeyler düşündüğüm için kendime kızarken birden yaklaşan ayak sesleri duydum ve kapıya baktım. Dükün muhafızlarından biri göründü. Bana bakıp başıyla sertçe işaret etti. İki kadına bir göz attıktan sonra hızlı hızlı kapıya yürüdüm.

"Majesteleri Bakire'yi dördüncü kattaki çalışma odasına çağırıyor."

"Anladım." Muhafızın yanından uzaklaşırken dükün ne isteyebileceğini düşünüyordum.

"O sadece işini yapıyor" diyordu Bakire. "Ben ise... ne diyordum ben, unuttum."

"Bak sen" dedi Tawny, sesi doğudaki Çorak Topraklar kadar kuruydu.

"Tabii." Elleriyle elbisesini düzeltti.

"Yani o sadece senin hâlâ nefes alıp almadığından..."

"Emin olmak istiyordum" dedim oturdukları masanın yanında durarak. İkisi de hafifçe irkildi. "Can güvenliğinden ben sorumlu olduğuma göre nefes aldığından emin olmak da görevim."

Bakire kaskatı kesildi.

Tawny elindeki peçeteyi ağzına götürdü, kendini boğmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Sırıttım. "Aksi takdirde görevimi ihmal etmiş olurum, değil mi?"

"Ah evet, evet, görevin." Tawny peçeteyi ağzından çekti. "Bir yandan Poppy'yi canın pahasına korumak, bir yandan da dökülen kristalleri toplamak seni fazlasıyla meşgul ediyor."

"Bayılmak üzere olan nedimelerin koltuğa oturmasına yardım ettiğimi de unutmayalım" diye ekledim Bakire'ye bakarak, dükün davetine icabet etmek için acele etmiyordum. "Ben çok yetenekli bir adamım."

"Ondan şüphem yok." Tawny de sıntı.

"Bana olan inancın içimi ısıtı." Bakire'ye baktım. "Poppy?"

Bakire ağzını öyle sert kapattı ki az kalsın dişini kıracaktı.

"Bu onun lakabı" dedi Tawny. "Sadece dostları ona böyle der. Bir de abisi."

"Ya, başkentte yaşayan abin mi?" diye sordum Bakire'ye.

Bakire'nin yüzü biraz gevşedi, sonra başını salladı.

"Poppy" dedim bir kez daha. "Bu isme bayıldım."

Bakire'nin dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Tam bir gülümseme sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi.

"Dikkatli olmamız gereken bir başıboş kristal tehdidi mi var, yoksa bir şey mi isteyecektin Hawke?" dedi Tawny.

"Aslında istediğim çok şey var da" dedim Bakire'ye bakıp sırıtarak. Bakire'nin çenesine ânında bir kırmızılık yayıldı. "Ama onu sonra konuşuruz. Dük seni çağırıyor Penellaphe. Seni hemen onun yanına götüreyim."

İkisiyle de çok vakit geçirmemiştim ama birden morallerinin bozulduğunu anladım. Tawny'nin şakacı hali de gülümsemesi de kayboldu. Bakire kısa bir müddet kıpırtısız kaldıktan sonra gülümseyerek ayağa kalktı. Bu zoraki, *yapmacık* bir gülümsemeydi.

"Seni odanda bekleyeceğim" dedi Tawny.

Bakire yanımdan geçip giderken verdikleri tepki kafamda alarm çanlarının çalmasına neden olmuştu. Bakire'nin peşine düştüm, birlikte antreye girdik. Yine ellerini kıpırdatıp duruyordu ama biz merdivene yaklaşırken ortada hiç hizmetçi yoktu. Alarm çanları çalmaya devam ediyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

Buna inanmıyordum. "Sen de hizmetçin de dük çağırdığı için rahatsız oldunuz sanki."

"Tawny hizmetçi değil" dedi Bakire sertçe.

Bana cevap vermek istememişti.

Tawny konusunda bu kadar sert çıkmasını beklemiyordum. Tawny onun arkadaşıydı. Dük, Bakire'nin sınır koymayı beceremediğinden bahsetmişti. Bunun doğru olduğunu görmekten mutluydum. Bu işimi kolaylaştırıyordu. Ama Bakire'nin bir arkadaşı olması neden sorun olsundu ki?

Ne olursa olsun benimle konuşmasını sağladığım ve ondan nasıl cevap alacağımı çözdüğüm için zafer çığlıkları atmak istiyordum.

Dilini çözmem için onu sinir etmem yeterliydi.

Sakince sordum, "Öyle mi? Nedime de olabilir ama bana oda hizmetçin olduğu söylenmişti." Hiç de böyle bir şey söylenmemişti, ayrıca hizmetçi ve oda hizmetçisi arasındaki farkı biliyordum. Oda hizmetçisi daha rütbeliydi. "Demek arkadaşın."

"Evet, aslında değil. O..." Merdivenin dönemecinde yüzünü bana çevirdi. "Önemli değil. Sorun yok."

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Ne?.." Bakire'nin ayağı eteğine takıldı, birden tökezledi. Hemen kolundan tuttum. "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Yine o asabi tavra bürünmüştü, içindeki ateşi görebiliyordum. "Samimiyetsiz teşekkürlere hiç gerek yok. Seni korumak benim vazifem. Hain merdivenlerden bile."

Bakire derin bir nefes aldı. "Teşekkürümde samimiydim."

Sesindeki öfke gözümden kaçmamıştı, sırıttım. "Öyleyse özür dilerim."

Üçüncü katın sahanlığına vardık, sola dönerek kalenin yeni kanadına doğru yürüdük. Bakire yine her zamanki sessizliğine gömülmüştü, ben de bu zamanı ona ne söyleyeceğimi düşünerek değerlendirdim. Onu tanıdığımdan ve ele vereceğimden korktuğu belliydi ama bu çok aptalcaydı. Ama gerçekten sesini tanımadığımı mı düşünüyordu? Ya da o gece Kızıl İnci'de yüzünü tam olarak görmediğimi, dolayısıyla peçesini çıkardığı zaman o olduğunu anlamadığımı mı sanmıştı? Bana o kadar aptal biri gibi gelmiyordu.

Belki de Tawny'ye söylediklerine rağmen onu tanımadığıma inanmak istiyordu.

Koridorun sonundaki geniş, ahşap kapıya vardık, kapının kanatlarından birini iterek açarken kolumu bilerek koluna dokundurdum. Dudakları hafifçe aralandı. Kapıyı tutup içeri girmesini bekledim.

"Dikkatli ol" dedim, gerçi dönemeçli merdiven duvar boyunca dizilmiş oval şekilli pencereler sayesinde gayet aydınlıktı. Tekrar tökezleyeceğini sanmıyordum ama onu yine konuşturacağıma emindim. "Tökezler de düşersen büyük ihtimalle beni de beraberinde götürürsün."

Bakire ofladı. "Tökezlemem."

"Ama demin tökezledin."

"O bir istisnaydı."

"Eh, öyleyse o âna tanıklık ettiğim için onur duydum." Gülmemeye çalışarak önüne geçtim. "Seni daha önce görmüştüm."

Nefesi kesildi.

"Alt kattaki balkonların birinde." Dördüncü katın kapısını açıp tuttum, "Talimdeyken beni izliyordun."

"Seni izlemiyordum. Ben..."

"Hava mı alıyordun? Hizmetçi olmayan oda hizmetçini mi bekliyordun?" Kolundan tutup onu durdurdum. Başımı peçenin ardındaki kulağına iyice yaklaştırdım. "Belki de yanılıyorumdur" dedim alçak sesle. "Belki de gördüğüm sen değildin."

Yine nefesi kesildi. Bu minik reaksiyonlar iyiye işaretti. "Yanlış görmüşsün" dedi, sesi yumuşak çıkıyordu ama o itaatkâr tonda değildi.

Yan yan gülümseyerek kolunu bıraktım. Peçeli başını bana çevirdi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Yapmacık bir gülümseme değildi. Koridora girdim, dükle ilk konuştuğum dairenin kapısında iki kraliyet muhafızı nöbet tutuyordu. Bakire'yi bekledim ama yine kaskatı kesilmişti. Başımı çevirince bana değil, koridordaki iki muhafıza baktığını fark ettim.

"Penellaphe?"

Hafifçe irkildi, sonra derin bir nefes aldı. Ellerini kavuşturup yürümeye başladı. Muhafızlar doğruca karşıya bakıyordu, Bakire önlerinde durduğu zaman da ona bakmadılar. Biri kapıyı açmaya koyuldu ama Bakire başını tekrar bana çevirdi.

O anda yüzünü tamamen görebilmeyi istedim. Gözlerimi dükün çalışma odasına çevirirken o alarm çanları yeniden çalmaya başladı.

"Ben burada bekliyorum" dedim.

Bakire bir an tereddüt etti, sonra başını sallayıp döndü. Muhafız kapıyı açınca Yükselmişin o ağır-tatlı kokusu burnuma geldi. Bakire görüş alanımdan çıkınca peşinden gitmek gibi beklenmedik bir dürtüye kapıldım. Alarm çanları şimdi daha çok çalıyordu.

Kapının arkasından bir şeyler duymaya çalıştım ama işe yaramadı. Kalenin yeni bölümlerinde duvarlar daha kalındı.

Kılıcımın sapını sıkıca tutarak iki kraliyet muhafızına baktım. İkisini de tanımıyordum. "Bu sık olur mu?" dedim başımla kapıyı işaret ederek.

Daha esmer olan cevap verdi. "Pek sık olmaz."

Bu tam bir cevap sayılmazdı. "Bu görüşmeler ne kadar sürüyor?"

Yine aynı muhafız tereddüt ederek cevap verdi. "Duruma bağlı."

Diğer muhafıza baktım. Hiçbir şey duymamış gibi karşıya bakıyordu. Sırayla yüzlerine baktım, korkunç şeylere tanık olduklarına emindim.

Sineye çektikleri türlü vahşete.

Onlara neler gördüklerini zorla söyletebilirdim –Bakire'yle ilgili olanlar da dahil– ama zorlamaya başvurmak fazla riskli olurdu. Bazı ölümlüler dirayetli oluyor, yapmaya mecbur kaldıkları her şeyi hatırlıyordu.

Bunun yerine uşaklardan birini Vikter'ı çağırmaya gönderdim. Belki o neler olduğunu söyleyebilirdi.

Muhafızların yüzünü kafama kazırken çenemde bir kas seğirdi. Yaklaşık on dakika sonra koridorun sonundaki kapı açıldı, Wardwell göründü, beyaz pelerini arkasında dalgalanıyordu. Birkaç metre uzakta durarak beni yanına çağırdı.

Kımıldamadım. Birkaç saniye olduğum yerde kaldım. Sanki ayaklarım yere kök salmıştı. Dükün çalışma odasının kapısına baktıktan sonra kendimi zorlayarak Wardwell'ın yanına gittim.

"Bakire ne zamandır içeride?" diye sordu Wardwell, elini sarı saçlarının arasından geçirdi.

"On dakikadan biraz fazla oldu" dedim, Wardwell'ın gözlerindeki kırışıklıkların derinleştiği dikkatimden kaçmadı. "Dükün onunla ne işi varmış?" diye sordum.

"Yükselişi yaklaştığı için bu konuda konuşmak istemiştir" dedi gözlerini arkamdaki kapıya dikerek. "Bundan sonrasında nöbeti ben devralırım."

Birden telaşa kapıldım. "Nöbetimin bitmesine daha saatler var."

"Biliyorum." Wardwell gözlerime baktı. "Ama artık buradayım. Buna bir itirazın varsa dükle konuş."

Öfkeye kapıldım, enerji içimi sarmaya başladı. Wardwell'ın gözlerine bakarken neler olduğunu söyletmek için zorlamanın devreye girmek üzere olduğunu hissettim. Buna karşı koymak zorundaydım. Bende bu şans varken Wardwell kesin sonradan her şeyi hatırlayanlardan çıkardı.

Derin bir nefes alarak bu dürtüyü bastırdım. Başımı çevirip kapalı kapıya baktım. "Bakire..."

"Bakire ne?" dedi Waldwell duraksadığımı görünce.

Bakire bana burada onu beklememi istiyormuş gibi bakmıştı.

Bunun beni sevindirmesi gerekirdi. Göreve başlayalı kısa bir süre olduğu halde şimdiden bana güvenmeye başlamıştı. Muhtemelen Kızıl İnci'de olanların da bunda rolü vardı ama öyle de olsa benim istediğim de zaten buydu. Güven. Ne var ki bu durum hiç içime sinmiyordu.

"Hawke" dedi Wardwell sertçe.

"Yok bir şey" dedim gözümü kapıdan alarak. Yaşlı muhafıza dönüp gülümsedim. "İyi günler."

Sonra da yürümeye başladım.

Dördüncü kattan ayrıldım.

Bakire'yi bırakıp gittim.

Tuhaf Bir İroni

Dük ve Bakire arasındaki görüşmenin nedenini öğrenememem huzursuzluğumu daha da artırmıştı.

Özellikle de Vikter programı değiştirip o gün Bakire'yi ben koruyacağım halde beni ertesi gece için görevlendirdiğinde. Bugün de aynını yapmış, nedenini sorduğumda bana *evlat* diyerek üstünlük taslamıştı. Bakire'nin kapısının önünde, birkaç duvar lambasıyla aydınlatılmış loş koridorda beklerken bu iki şeyden hangisinin beni daha çok sinir ettiğini düşünüyordum.

Dükün çalışma odasına bıraktığımdan beri Bakire'yi görmemiştim, bildiğim kadarıyla odasından hiç çıkmamıştı. Gerçi Tawny dün de bugün de gece geç saatlere kadar yanında kalmıştı.

Bakire'nin nasıl olduğunu sorduğumda, "Pek keyfi yok" demişti. Sonra da hemen bitişikteki odasına geçtiğinden başka bir şey soramamıştım.

Yumruklarımı bir sıkıp bir gevşetirken kendime öfkemin planlarımı bir kez daha ertelemek zorunda kalışımdan kaynaklandığını söylüyordum. Ayin'e fazla vakit kalmamıştı, o zamana kadar Bakire'nin bana tamamen güvenmesini sağlamak zorundaydım, emirleri sorgulamayacak ve hiçbir şeyden şüphelenmeyecek ka-

dar güvenmesini. Henüz o noktaya gelmemiştik. Hatta o noktadan çok uzaktık. Ve olacakları geciktiremezdim.

Malik'in vakti yoktu.

Öfkemin nedeni buydu. Bakire'nin dükün kapısında dönüp bana orada olmamı istiyormuş gibi bakmasıyla hiç ilgisi yoktu.

Alçak sesle söylenerek koridorun sonundaki küçük pencereden dışarı baktım. Burnuma keskin bir duman kokusu geldi. O gün birkaç yangın çıkmıştı. Radiant Row'daki evlerden biri Alçalmışların sayesinde yanıp kül olmuştu. Hafifçe gülümsedim. Yükselmişlerden birkaçını öldürmüşlerdi, tabii Teermanlar bunu kabul etmeyecekti.

Aptallar.

Aslında bu kayıpları nefreti ve korkuyu beslemek için kullanabilirlerdi. Ama zaaflarının ortaya çıkmasını istemiyorlardı. Tanrı gibi görünmek istiyorlardı. Ölümsüz.

Alçalmışlar son Şehir Konseyi'nde yaşananların etkisiyle kendi başlarına hareket etmişlerdi. Tulislerin durumu Yükselmişlere karşı olanların intikam almaya kalkmasına neden olmakla kalmamış, birkaç kişinin fikrini değiştirmesine de yol açmıştı. Karanlık Olan'ın adını duyunca korkudan titremeyenlerin sayısı giderek artıyordu. Korkunun yerini kararlılık ve daha iyi bir geleceğe dair umutlar alıyordu. Bunun abim kurtulduktan sonra da devam etmesini istiyordum.

Solis halkının mücadele etmesini istiyordum.

Yükselmişlerin iddialarının doğru olmadığını bilmeleri gerekiyordu. Tanrıların onları kutsamadığını, krallığın temelinde yalanların yattığını. Malik'i kurtarmak bu temellerdeki ilk çatlak olacaktı. Malik olmadan Yükseliş de olmayacak, halkı inandırdıkları şeyden dolayı da tanrılar Yükselmişlerden yüz çevirmiş gibi görünecekti. Ne de olsa Kan Tacı, Yükseliş için kötü adam ilan ettikleri kişilerin kanını kullandıklarını itiraf edemezdi. Yalanlar Kan Tacı'nın sonunu getirecekti.

Ama bu her şeyi çözmüyordu.

Babamın gözünde de, Alastir'in gözünde de.

Hâlâ hüküm süren Yükselmişler vardı; Kraliçe Ileana ve Kral Jalara, onların dükleri, düşesleri, lordları ve leydileri de ortadan kaldırılmalıydı. Atlantia'nın topraklarının tükenmekte olduğu gibi bir gerçek vardı, ekilecek arazi kalmamıştı ve nüfus giderek artıyordu. Zamanımız vardı ama çok değildi. Bir an önce...

Birden bir çığlık sesi duydum ve başımı hemen Bakire'nin kapısına çevirdim. Kâbuslar. Vikter beni uyarmıştı ama risk almak istemiyordum.

Belimdeki hançeri çektim, Bakire'nin karanlık odasının kapısını açtım. Bulutlu bir geceydi, pencereden süzülen tek bir ay ışığı huzmesi bile yoktu ama Bakire'yi karanlıkta hemen buldum.

Yatağındaydı, yan dönerek yatmıştı, uyuyordu ve yalnızdı. Saldırıya uğramadığı açıktı.

En azından görebildiğim biri tarafından.

Elleri aralık dudaklarından birkaç santim ötede kapanıp açılıyordu. Sadece sol yanağı görünüyordu. Diğeri kadar güzel bulduğum sol yanağı. Bu yanak ıslak ıslak parlıyordu. Gözyaşları. Bakire inleyerek sırtüstü döndü. Birden sertçe içini çekti.

Bunu hiç beklemiyordum.

Siktir.

Şimşek hızıyla harekete geçtim, sırtımı odanın en karanlık duvarına dayadım.

Bakire yeniden yan dönüp dirseğinden destek alarak doğrulunca gür saçları yüzüne döküldü. Kesik kesik soluyordu. Hiç kıpırdamadan durdum, Bakire titreyen eliyle saçlarını yüzünden geriye itti.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Tam benim olduğum yere bakıyordu ama beni göremediğini biliyordum.

Ama ben onu görüyordum, gözlerindeki korkuyu da görüyordum. Dehşeti.

"Rüyaymış" diye fısıldadı tekrar yatarak. Kıvrılıp kollarını ve bacaklarını kendine çekti. Gözlerini kapatmadı, yattığı yerde hafifçe ileri geri sallanıyordu. Her defasında gözleri kapanıyor, tekrar açılması daha çok vakit alıyordu.

Ne yaptığını biliyordum, yeniden uyumamak için direniyordu. Bunu o kadar çok yapmıştım ki. Birkaç dakika sonra savaşı kaybetti ve tekrar uykuya daldı. Yine de yerimden kımıldamadım. Öylece... onu izledim. Sinsi biri gibi. Sessizce güldüm. Aslında uzun zamandır yaptığım en az sinsice şey buydu, ne var ki artık onu izlemek için bir nedenim kalmamıştı. Bakire iyiydi.

Bakire.

Onun bir adı var dedi kafamda sinir bozucu bir ses. Penellaphe. Dük ve düşes ona böyle diyordu ama Tawny arkadaşlarının ona Poppy dediğini söylüyordu. Ama benim için sadece Bakire'ydi.

Tehdit altındayken çığlık atmaz.

Vikter'ın bununla ne demek istediğini hâlâ bilmiyordum. Bakire'nin yatağına yaklaştım, battaniye belinde toplandığından uzun kollu elbisesi görünüyordu; ya böyle uyuyakalmıştı ya da yatarken bu elbiseyi giyiyordu. Hiç şaşırmadım. Odaya bir göz gezdirdim, boş, soğuk bir odaydı. İçeride ancak birkaç parça eşya vardı. Bir masa. Bir sandık. Bir giysi dolabı. Kaşlarımı çattım. Ortada tek bir kişisel eşya yoktu. Krallığın en fakirlerinin evinde bile daha çok eşya vardı.

Yoksa bu da mı yasaktı? Kişisel eşyalar da mı yasaktı? Bakışlarımı tekrar Bakire'ye çevirdim. Solukları derin, biraz da düzensizdi, sanki uyurken bile o kâbusların geri dönmesinden korkuyordu. Uyandığı zaman onları hatırlıyor muydu? Ben bazen hatırlamazdım. Bazen uyandıktan sonra sadece içimde bir endişe, gün boyu süren bir korku olurdu.

Eğildim, burnuma çam ve adaçayı kokusu geldi, koku bana her şeye derman olan arnika otunu hatırlattı. Battaniyeyi dikkatle tutup omuzlarına çektim. Yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı, yüzü gevşemişti. Yara izlerini görünce o kâbusları görmesine neden olan şeyi düşündüm.

Geri çekilerek odadan çıktım, gecenin en karanlık saatlerinde ikimize de musallat olan şeyden aynı kişilerin sorumlu olmasında tuhaf bir ironi vardı.

5

"Sana bundan bahsettiğimi hiç sanmıyorum. Sakladığımdan falan değil. Sadece seni utandırmak istemedim" dedim uyumakta olan Poppy'ye, kolumu beline doladım. "Ayrıca sen uyurken odana girdiğimi öğrenirsen beni bıçaklamaya kalkabilirdin." Biraz düşündüm. "Hem de birkaç kez."

Gülerken nefesim şakaklarına dökülen saçları uçuşturdu, ne var ki keyfim hemen kaçıverdi. "Dükle olanlardan haberim yoktu. Sadece bir şeyler döndüğünü biliyordum. Tawny'yle verdiğiniz tepkiden anlamıştım. Geldiği zaman Vikter'ın tavırlarından. Beni neden gönderdiğini şimdi anlıyorum. *Dersin* bittikten sonra bana -ya da herhangi birine- görünmek istemeyeceğini biliyordu. Elinden geldiğince seni korumaya çalışıyordu."

Bana kalırsa elinden gelen yeterli değildi. Bakire'ye ne yapıldığını bildiği halde karışmıyordu. Ama fikrimi kendime sakladım. Poppy'nin bunu duymasına gerek yoktu.

Yüzüne baktım. Şafak sökmeye başlamıştı bile. Hazır Delano yatağın ayak ucunda kurt formunda yatarken biraz uyusam iyi olurdu. Rüyalarda Poppy'yi bulmayı deneyebilirdim. Ama zihnim bir türlü sakinleşmek bilmiyordu, belki de birbirimizi bulamazsak diye fazla korkuyordum. İkimiz de birbirimizin rüyasına nasıl girdiğimizi bilmiyorduk, bu ikimiz de uyurken kendiliğinden gerçekleşen bir şey miydi, yoksa birimiz mi başlatmıştı? Ama bu normal bir uyku değildi. Poppy durağanlık uykusuna girmişti.

Yine de uyumak akıllıca olurdu. Buna ihtiyacım vardı. Ne var ki Poppy o güzel gözlerini açıp beni tanıyana dek uyumanın imkânı yoktu. Kendine gelene dek.

Tanıyacaktı.

Buna inanıyordum.

Çünkü çok güçlü ve inatçıydı. Cesurdu.

Bir zamanlar ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.

Ne kadar cesur ve yetenekli olduğunu ilk anladığım zamanı hatırlayarak gülümsedim. "Kızıl İnci'deyken hançeri bulmuştum ya? Nasıl kullanıldığını bildiğini söylemiştin. Sana pek inanmamıştım. Neden inanacaktım ki? Sen Bakire'ydin ama Jericho'yu bıçakladığın zaman hiç de düşündüğüm gibi biri olmadığını anladım. Hem de hiç."

Başımı eğdim, çıplak omzuna, Vonetta'nın onun için bulduğu geceliğin askısının yanına bir öpücük kondurdum. "Ama Sur'daki o gece, Craven saldırısı esnasında, gerçekten de Kieran'la seni hafife aldığımızı anladım." Poppy'nin o hali gözümün önündeydi, bana bir hançer fırlatırken pelerini rüzgârda uçuşuyordu. "O zaman hakkındaki düşüncelerim değişmeye başladı. Gerçek seni gördüm. Artık Bakire değildin. Değişmeye... Poppy'ye dönüşmeye başlamıştın."

İçimdeki Canavar

Hava değişmişti.

Vikter nöbeti benden devraldıktan sonra Sur'da yürürken bunu hissedebiliyordum. Zaten sinirlerim gergindi, içim enerjiyle dolup taşıyordu. Bu biraz da Bakire'nin ikinci gün de ortada görünmemesinin yarattığı hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Dükle yaptıkları görüşmeden. Kâbuslarından. Benim kâbuslarımdan. Gebermiş olan Lord Devries'ten.

Ama tüylerimin diken diken olmasının nedeni bambaşka bir şeydi.

Ön tarafa doğru yürürken Sur'un sessizliği huzursuz ediciydi, sinir bozucu pelerinim rüzgârda savruluyordu. İleride bir dizi muhafız gördüm, çorak araziye bakıyorlardı. Pence'in sarı kafasını görünce yanına gittim, bir okçu siperinde duruyordu, yayı elindeydi. "Bir durum mu?.." Gözlerimi Pence'in solgun yüzünden Sur'un ötesine çevirip de bir sıra meşaleyi görünce sözüm yarıda kaldı.

Cevabımı almıştım.

Onu gördüm.

Sisi.

O kadar yoğundu ki Kan Ormanı neredeyse görünmez olmuştu, ayrıca sis tabakası ay ışığının altında pek görülmemiş biçimde çalkalanarak kayıyordu.

"Siktir" diye homurdandım.

"Bence de" dedi Pence. "Sis başta normaldi. Yerden bir metre kadar yüksekteydi ama sonra yoğunlaşıp hareket etmeye başladı. Son üç dakikada kapladığı yer üç katına çıktı."

Bu kesinlikle hayra alamet değildi.

Sur'daki herkes bunu biliyordu, o sisin içinde ne olduğunu biliyordu.

Craven'lar.

Burada böyle bir şey görmemiştim ama bana doğudaki Skotos Dağları'nı kaplayan ilkel sisi, Atlantia Krallığı'nı koruyan tanrıların büyüsünü hatırlatmıştı. O büyünün burada böylesine deforme olması iyiye işaret değildi. Şimdi Yükselmişlerin yarattığı canavarları koruyordu.

Sisin Solis'te neden böyle hareket ettiğini kimse bilemezdi. Atlantia'daki yaşlılar bile. Ama şu anda asıl mesele bunun nedeni değildi. Sis iki yana da göz alabildiğine yayılmıştı ve Sur'la arasındaki mesafe Aşağı Mahalle'nin genişliği ve uzunluğu kadar olsa da sis fazla uzakta sayılmazdı, ince sis tabakalarının ileri doğru yayılmaya devam ettiğini görebiliyordum. Sis meşalelere ulaştığında Sur'daki herkes aynı anda nefesini tuttu.

Rüzgâr kesildi.

Ama alevler titreşmeye, sonra da çılgınca dans etmeye başladı, hızla savrulan gölgeleri yere vuruyordu. Şimdi bizim arbaletlerden birinin yanımda olması için neler vermezdim. Çok daha üstündüler ve normal yaydan daha fazla hasar veriyorlardı. Elimi kılıcımın sapına attım.

İlk sönen ortadaki meşale oldu. Diğerleri de hızla onu izledi, Sur'un önü bir anda karanlığa gömüldü.

"Aydınlatın şurayı!" Teğmen Smyth'in emri sessizliği böldü.

Sur'daki bütün muhafızlar barut karışımına bulanmış oklarla koşturmaya başladı. Birbiri ardına ateşler belirdi. Sonra oklar fır-

latıldı, karanlık gökyüzüne doğru yükseldikten sonra birden aşağı doğru yönelerek çalı çırpı dolu bir hendeğe düştüler. Çukurdan yükselen alevler araziyi ve sisi turuncumsu bir ışıkla aydınlattı.

Sis hızla ilerliyordu, Sur'a yeniden sessizlik çöktü. Sis yaklaştıkça daha da yoğunlaşıyordu. Gözlerimi kısarak dikkatle izledim, sis hendeğin içine sızıp çalıları tamamen sararak birkaç saniye içinde alevleri söndürdü.

Ay ışığında sisin içindeki karanlık şekiller seçilebiliyordu. Çarpık gövdeler. Sisin tamamı onlarla doluydu.

"Alarm borularını çalın!" diye bağırdı biri aşağıdan. "Boruları çalın!"

Sur'un dört köşesinden boru sesleri yükseldi, yaklaşan saldırıyı şehre haber veriyorlardı. Dönüp az ötedeki merdivene yürüdüm, şehir adeta kuşatılmış gibiydi. Az sonra Masadonia'nın tüm ışıkları söndü, evler ve hâlâ açık olan dükkânlar karanlığa gömüldü, sadece tapınakların ışıkları kalmıştı, şehre birden korkunun sessizliği çöktü.

Çünkü Craven'lar daha önce de şehirlere girmişti, Sur'u aşamasalar da bu gece pek çok aile sevdiklerini kaybedecekti.

Okçulara ateş emri verildi, uzaktan gelen bir gürültü duydum, taşa sürtünen demir sesi. Kaleye bir göz attım. Kalenin tüm girişlerindeki ağır demir kapılar inmeye başlamıştı bile. İçerideki herkes güvende olacaktı, en önemlisi de Bakire. Biraz sonra taş ve demir ayakların arkasında olacaktı, hem Vikter da yanındaydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Pence eline bir ok kılıfı alarak.

"Savaşmaya."

Bunun ne anlama geldiğini bildiği için Pence'in ağzı açık kaldı. "Savaşmak zorunda değilsin. Sen bir kraliyet muhafızısın. Bakire'nin..."

Sözünü kestim. "Biliyorum." Merdivenlere varınca ekledim, "Kendine dikkat et."

Ben dar basamakları inerken Pence arkamdan bakakaldı. Onu suçlayamazdım. Aklı başında kimse normal bir günde bile Sur dışına çıkmak istemezdi ama Yükselmişler lüks evlerinde saklanır-

ken bir Craven'ın ısırığından korkmuyordum. Hiçbir Atlantial korkmazdı. Bizim üzerimizde hiçbir etkisi yoktu.

Zaten genelde de aklı başında biri değildim çünkü bir Craven yine de bir Atlantialının canına okuyabilirdi. Üstünlüğü ele geçirirlerse öldürebilirlerdi bile.

Planladığım bu değildi.

Bunun yerine bastırılmış öfkemi biraz boşaltmaya niyetliydim, Craven sürüsünün büyüklüğüne bakılırsa bunu başarabilecekmişim gibi görünüyordu. Okçuların, hepsini öldürebilmesi mümkün değildi.

Aşağı inince Sur'un gölgesinden ilerlemeye başladım, bir yandan da pelerinimin tokalarını çözüyordum. Muhafız kulübesine gelince pelerini banklardan birinin üstüne attım ve hemen Sur kapısında bekleyen yaklaşık yüz kişilik muhafız grubuna katıldım.

Oklar havada vızıldarken muhafızlardan hiçbirinin yüzüne bakmadım. Geri dönmeyeceklerin yüzünü görmeme gerek yoktu. Yarın bir sürü siyah bayrak asılacaktı.

Saniyeler yerini dakikalara bırakırken bekleyen muhafızların endişesi de artıyordu. Belimdeki kısa kılıçları çektim, hafif kıvrık kılıçlar ay ışığında kan gibi parlıyordu. Yanımda duran bir muhafız titreyerek bir dua mırıldanıyordu.

"Sisin içindeki kana susamış canavarlarla Sur'un arasındaki tek engel biziz" diye bağırdı Komutan Jansen yukarıdan. "Bizi geçerlerse Sur'u da geçerler. Sonra da şehri ele geçirirler. Bu gece tanrı Rhain'le buluşmaya hazır mıyız?"

Dört bir yan seslerle gümbürderken kılıçlar kalkanlara ve göğüslere çarpıyordu.

"Öyleyse kalkanlarımız, oklarımız ve kılıçlarımızla Sur'u ve şehirdekileri savunacağız." Jansen kılıcını havaya kaldırdı. "Gidin ve size yapacaklarını siz onlara yapın çünkü tanrı Theon ve Lailah sizinle birlikte. Çürümüş etlerini parçalayın, toprağı kanlarıyla sulayın."

Başka zaman olsa Jansen'ın tanrılardan bu şekilde bahsetmesine gülerdim. Ama duvarlarda kana susamış kükremeler yankılanırken gülmenin sırası değildi.

"Kapıyı açın" diye emretti Teğmen Smyth. "Açın!"

Demir kapılar gıcırdayarak açılmaya başladı. Kapının kanatları arasındaki açıklık gitgide artarken bekleyen muhafızlardan hiç ses çıkmıyordu. Kapının arkasındaki topraklar yavaş yavaş görünmeye başladı, hızla yaklaşan sisten ve içindeki gövdelerden başka hiçbir şey yoktu.

"Tanrılar sizinle olsun!" diye bağırdı komutan. "Tanrılar kahramanca ölenlere kollarını açsın!"

Tek bir muhafız bile tereddüt etmedi. Oysa daha az evvel yüzleri hayalet gibiydi ve tir tir titriyorlardı. Kılıçlarını çekerek kapıdan dışarı koşmaya başladılar, savaş naraları yeri göğü inletiyordu. Kapılar arkamızdan kapandı, yağmaya devam eden oklar sisin içindeki canavarları vuruyordu, muhafızlar birkaç sıra halinde pozisyon aldı. Çarpışmaya hazırlandılar, birçoğunun daha önce hiç savaş görmediğini biliyordum. Büyük ihtimalle ilk kez Craven'larla karşı karşıya geliyorlardı.

Gözlerimi siste, sisin içindeki şekillerde gezdirerek bekledim.

Fazla beklememe gerek kalmadı.

Bir ses geldi. Craven'ların tiz feryadı gittikçe şiddetleniyordu, öyle ki benim bile sırtımdan bir ürperti geçti, okçular yeniden yanan oklar fırlatarak hendekteki çalıları bir kez daha tutuşturdu.

Başımı yavaşça sağa çevirdim, kılıcımı sımsıkı tuttum.

Sonra gelmeye başladılar, sisin içinden akın ediyorlardı, her birinin gövdesi çürümenin farklı bir aşamasındaydı. Bazıları daha tazeydi, hâlâ dönüştükleri esnada üstlerinde olan kıyafetler içindeydiler, yüzleri bembeyazdı. Diğerleri dönüşeli çok olmuştu, kıyafetleri süt beyazı bedenlerinden paçavralar halinde sarkıyordu, kolları ve bacakları iskelet gibiydi, yüzleri iyice çökmüş, kemikleri ortaya çıkmıştı.

Hepsinin gözleri kıpkırmızıydı.

Saniyeler içinde üstümüze çullandılar, uzun parmakları ve tırnakları da sivri dişleri kadar keskindi. Bakire'de o yara izlerini bırakan bu pençelerdi. Etime batanlar bu pençelerdi.

Craven sürüsü ilk muhafız sırasına saldırdı, adamlar çığlıklar atarak yere seriliyor, bedenlerinden kan fışkırıyordu. İkinci sıra da

savaşa katıldı, artık beklemeye gerek yoktu. Craven'lar her yer deydi.

İçimdeki canavarı dışarı salmanın vakti gelmişti.

Yerimden fırladım, kısa kılıcımı savurarak yerde yatan bir muhafızın üstünden atladım, karşımdaki Craven'ın kafasını boynundan ayırdım.

Dönerek diğer kılıcımı havaya kaldırdım, bir diğerini kasıklarından ikiye böldüm. Çürümüş iç organları yere saçıldı. Geri çekilirken burnuma çürümüş et kokusuyla o ağır, tatlımsı koku doldu. Ölen Craven'ın yerini bir başkası aldı, tırnaklarıyla göğsümdeki zırha saldırdı.

Şerefsiz.

Göğsüne bir tekme atarak onu geriye fırlattım. Yan taraftan bir tanesi daha saldırdı. Kılıcımı boynuna indirdim, diğer kılıcımı da kaldırarak hızla döndüm, diğer muhafızlar da savaşıyor, geri çekilmiyorlardı. Bazıları yere yuvarlandı, Craven'lar üstlerine öyle hızlı üşüştü ki ben bile yetişemedim. Şimdi oklar yaylım ateşi şeklinde değil, hedef gözeterek geliyordu. Sivri ok uçları muhafızların arasından uçarak Craven'lara saplanıyordu.

Ama Sur'un dışındaki bizler için hesaplı dövüşmek diye bir şey yoktu. Teknik gözetmek yoktu. Düşünmek yoktu, bir bakıma deşarj gibiydi. Hareket etmeye odaklanmıştık. Ayakta kalmaya. Yakalanmamaya. Gri bir et dalgasının içinde kılıcımı savura savura ilerliyordum. Kolları bacakları kesiyordum. Etleri parçalıyordum. Koyu renk irin toprağa dökülmüş kırmızı kanlara karışıyordu. Kaç tanesini öldürdüğümü bilmiyordum. Bir düzine? İki? Üç? Kalbim deli gibi atıyor, damarlarıma hızla kan pompalanıyordu.

Zihnim sakinleşiyordu.

Dönerek dirseğimle bir Craven'ın yüzüne vurdum, kemiklerin eğrildiğini hissettim, sonra fırladım, yere düşen bir muhafızın üstüne çullanan bir Craven'ı tutup fırlattım. Bir ölümlü Craven'ın işini bitirmek için büyük kılıcını havaya kaldırdı, beyaz parıltı bir an dikkatimi çekti. Başımı kaldırmıştım ki yanımdan vızıldayarak bir ok geçti, bir muhafıza yaklaşmakta olan bir Craven'ın kafasına saplandı.

Bir kraliyet muhafızı.

Vikter.

Birkaç metre ötede duruyordu, başını Sur'a çevirince yüzünün kan içinde olduğunu gördüm. Bir an –kısacık bir an– şu anda saldırıp onu yere indirebileceğimi, gerisini de bir Craven'ın halledebileceğini düşündüm. Bunu yapmam gerekiyordu, böylece Bakire'yi şehirden çıkarma vakti geldiğinde ayağıma dolaşmayacaktı. Fırsat bu fırsattı. Mükemmel bir fırsattı. Kılıcın sapını iyice kavradım. Kimsenin ruhu duymayacaktı. Kimse bir şeyden şüphelenmeyecekti.

Ama yapmadım.

Nedenini bile bilmiyordum.

Vikter döndü ve hemen beni gördü. Bir an göz göze geldik, sanki birden ikimiz de aynı şeyin farkına varmıştık.

Vikter buradaysa, ben de buradaysam, öyleyse...

Orospu çocuğu, dedi Vikter sessizce.

"Siktir." Kılıçlarımdan birini kınına sokarak döndüm.

Cesetlerle dolu kalabalığın arasından koşmaya başladım. Bakire kaledeydi, Craven'lar ona ulaşamazdı ama bu, güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Üstelik Yükselmişlerle dolu bir kaledeydi, Bakire onlar için önemliydi ama tek birine bile güvenmiyordum.

Bir Craven'ı yırtık tuniğinden tutup yere çaldım, kan taşı kılıcımı doğruca göğsüne sapladım. Küfrederek kılıcı çekip çıkardım ve koşmaya devam ettim. Savaşı bırakmak istemiyordum, Craven'ların birçoğu henüz ayaktaydı ama Bakire korumasızdı ve bende bu şans varken...

Sur'un dibine yaklaşırken bir muhafızın kılıcını bir Craven'ın göğsünden çekip çıkardığını gördüm. Adam kılıcını havaya kaldırıp sendeleyerek geri çekildi. Eli paramparça olmuştu.

Isırılmıştı.

Muhafız başını çevirdi, savaşın karmaşası içinde kocaman açılan gözleri gözlerime dikildi. Onu tanımıyordum. Kim olduğunu bilmiyordum ama başına geleceklerin farkında olduğunu biliyor-

dum. Tek bir ısırık. Gereken sadece buydu. Muhafızın yüzünde kararlı bir ifade belirdi.

Kılıcını elinden attı, belindeki hançeri çekti. Ne yapacağını hemen anladım. Hiç tereddüt etmedi. Tek bir saniye bile duraksamadı, zaten bu işi *bitirmek* istiyorsa duraksamaması gerekiyordu. Çünkü birazdan ısırık yüzünden bu imkânsız hale gelecekti.

Muhafız o anda pek çoğunun gösteremeyeceği bir cesaretle ne kadar şerefli olduğunu ispatladı... Yükselmişlerin hak etmediği kadar.

Kendi boğazını kesti.

Siktir.

Başımı çevirdim. Başarıya ulaşmak için göstermesi gereken çabukluk. Bunu çoğunluğun iyiliği için yapma cesareti.

Siktir.

Kapıya varınca yukarı baktım. "Komutan!" diye bağırdım, kılıcımı bir Craven'a savurarak şerefsizi ikiye böldüm.

Jansen hızla dönüp aşağı baktı. Yüzünün ifadesinden beni –krallığının tek özgür prensini– Sur'un dışında görmekten hoşlanmadığını anladım ama buna katlanmak zorundaydı.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı.

Ölen Craven'ın üstünden atlayarak koştum, kapıdaki daracık açıklıktan içeri girdim. Kontrolle vakit kaybetmeden en yakın merdivenden Sur'a çıktım. Kaleye dönmenin en hızlı yolu buydu. Tepeye vardığımda Jansen bana ters ters baktı. Gülmemeye çalışarak koşmaya başladım, mazgallı bir siperi, sonra da bir diğerini geçtim, Sur'un muhafız bulunmayan kısmına geldim. Tüm siperleri dolduracak kadar yetenekli okçu olmadığından...

Gözüme bir şey takıldı. Sessizce durup döndüm. Gözlerimi kıstım. Siperlerden biri artık boş değildi ama bu yüzden durmamıştım. Kaşlarımı çatarak geri geldim ve gizlice siperin içine baktım. Önce gördüğüme bir anlam veremedim.

Biri taş çıkıntının arkasına gizlenerek siperde diz çökmüştü. Üstünde pelerin vardı, yayı gerip okunu Sur'a yaklaşan bir Craven'a fırlattı.

Derin bir nefes alarak havayı kokladım. Üstümden kan ve Craven kokusu geliyordu ama bariz bir şekilde ferah, tatlı bir koku daha alıyordum ki bu ancak tek bir kişiye ait olabilirdi.

Bakire'ye.

Sen Son Derece Büyüleyici ve Tehlikeli Bir Şeysin

"Sen tanrıça Bele ya da Lailah'nın ölümlü formuna bürünmüş hali olmalısın" diye mırıldandım, tahminimde yanılıyor olmalıydım.

O olması mümkün değildi.

Bir dizinin üzerinde dönerken pelerini ve *elbisesi* savruldu, yaydaki oku tam kafama doğrulttu.

Vay canına.

Başlığının altında yüzünü göremiyordum ama o olduğunu anlamıştım. Bu Bakire'ydi, olması gerektiği gibi odasında değil Sur'daydı ve kafama bir ok doğrultmuştu.

Gülsem mi gülmesem mi bilemedim.

Ya da bağırsam mı?

Derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi, oku tutan parmakları hiç titremiyordu.

"Sen..." Kılıcımı kınına soktum, birden dilim tutulmuştu ama uzun sürmedi. "Son derece muhteşemsin. Çok güzelsin."

Hafifçe tepki verdiğini gördüm. Başı çok hafif kıpırdadı ama hepsi bu kadardı.

Ona bakarken hızla düşünmeye başladım. Beni tanıdığı belliydi ama herhalde benim onu tanımadığımı sanıyordu, bu da anlaşılabilir bir şeydi. Kokusunu alabildiğimi bilmiyordu.

Kalbim adrenalinden deli gibi atmaya devam ediyordu ama kanımı coşturan tek şey bu değildi. Sur'dan aşağıya bir göz attım. Yakınlarda kimsecikler yoktu, kimse bizi görmezdi. Aşağıdaki karmaşa yüzünden kimsenin bize dikkat edecek hali yoktu.

O anda hızlı bir karar aldım, onunla dalga geçecektim. Bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istiyordum. Ne kadar ileri götürebileceğimi görmek istiyordum.

Zaten genelde fazla ileri gittiğimi biliyordum.

"Siperlerin birinde ok atmayı bilen pelerinli bir kadın bulmayı hiç beklemiyordum" dedim sırıtarak, Bakire cevap vermedi. Elimi uzattım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Elimi tutmadı. Buna hiç şaşırmadım. Ama yayı indirip tek eline aldı. Hiçbir şey söylemeden geri çekilmemi işaret etti.

Yüce tanrılar, gerçekten konuşmayacaktı.

Bir kaşımı kaldırdım, uzattığım elimi göğsüme koyup geri çekildim. Sonra gülmemeye çalışarak eğilip selam verdim.

Ne olduğunu anlayamadığım yumuşak bir ses çıkararak yayı aşağıdaki çıkıntıya yerleştirdi. Merdivene doğru yürüyüp aşağı inmeye başlarken bakışlarını hissedebiliyordum.

Gözlerini benden bir an bile almamıştı.

Ve o yayı yeniden eline almıştı.

Zeki kız.

"Sen..." Yine sustum. Yayı pelerininin altına sokup sırtına astığını görünce gözlerimi kıstım.

Onun yayı mıydı?

Ne diye yayı vardı ki?

Anlaşılan Craven öldürmek içindi ama bu aklıma bir başka soruyu getirdi. Craven öldürmek için ok kullanmayı nereden biliyordu?

Kafam iyice karışmıştı.

Bakire siperden çıkmak için hafifçe sağa yöneldi.

Önünü kestim. "Burada ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi.

Tersine bir... bir *prenses* edasıyla yanımdan geçip gitti. Dudaklarını büktüm. Kızıl İnci'de ona prenses dediğimi unutmuştum.

Dönüp kolunu tuttum. "Bence..."

Bakire hızla dönerek kolumun altından geçti. Ağzım açık kaldı. Şaşkınlıktan donup kaldım. Arkama geçip bacaklarıma bir tekme attı, ne olduğunu bile anlayamamıştım.

Az kalsın beni yere yıkıyordu.

"Siktir" diye soludum, düşmemek için duvara tutundum. Şoke olmuştum. Buna inanamıyordum.

Bakire neredeyse beni yere seriyordu.

Şu anda kaçmaya başlamış olan *Bakire*.

Ah, olamaz.

Doğrulup elimi belimdeki hançere attım. Hançeri fırlattım, onu pelerininin arkasından olduğu yere mıhladım. Bakire hızla döndü, duvara doğru savruldu. Başını öne eğdi.

Sıntarak yaklaşmaya başladım. "Hiç hoş değildi."

Hançerimi sapından tutup çıkardı. Hançeri bir profesyonel gibi çevirip bıçak kısmından yakaladığını görünce hayrete düştüm, merakım giderek artıyordu.

Durdum. "Sakın."

Hançeri doğruca yüzüme fırlattı ama hızlı davranıp sapından yakaladım. Hem kızmış hem de cüretkârlığı karşısında büyülenmiştim, dilimi hafifçe şaklatarak ona doğru yürüdüm.

Yeniden kaçmaya başladı, yüksek ve daracık Sur duvarından hızla koşuyordu ve ayağında... terlikler vardı. Delirmiş olmalıydı.

Gülmemeye çalışarak duvarın üstüne atladım ve son sürat koşmaya başladım. Üstünden geçerken adeta bir gölgeden ibarettim. Havaya sıçrayıp çömelerek tam önüne indim.

İrkildi, ayağı kaydı. Kıç üstü oturuverdi, neredeyse ona acıyacaktım.

Yüzüme hançer fırlatmamış olsaydı.

"Gerçekten hiç hoş değil." Doğruldum, Bakire başını duvarın kenarına çevirdi. "Saçlarımı kesmem gerektiğinin farkındayım ama gerçekten çok kötü bir nişancısın. Bunun üzerinde çalışsan iyi olur çünkü yüzümü çok beğenirim."

Yanına gittim, kaskatı kesildiğini gördüm, ona yaklaşmamam gerekirdi. Cidden yaklaşmamalıydım. Ama gördüklerimi henüz

tam anlamıyla idrak edememiştim. Ayrıca hareketlerinden, içindeki ateşten büyülenmiştim.

Bacağımın alt tarafına bir tekme attı. Acıyla inledim, Bakire ayağa fırlayıp sağa döndü. Önünü kesmeye yeltendim ama kahrolası cadaloz birden sola kaçtı, aceminin tekiymişim gibi benimle adeta oynuyordu.

Gerçekten de o anda kendimi acemi hissediyordum.

Tekrar yolunu kestim.

Bu hiç hoşuna gitmedi. Belliydi. Çünkü hızla dönüp pelerinini savurarak tekme atmaya kalktı.

Ayak bileğinden yakalayıverdim, pelerininin yan tarafı açılmış, çıplak bacağının dizden aşağısı ortaya çıkmıştı. Bunu görünce bir kaşımı kaldırdım. "Ne ayıp."

Bakire hırladı.

Bakire cidden bana *hırladı.*

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. "Bunlar ne zarif terlikler böyle. Saten ve ipek, ha? Bacağın kadar özene bezene yapılmışlar. Sur muhafızları hiç böyle şeyler giymez."

Bileğini kurtarmaya çalıştı.

"Tabii benden farklı giyinmiyorlarsa." Bileğini bıraktım ama tekrar tongaya düşmeyecektim. Kolundan tutup onu sertçe göğsüme çektim, tekme atacak mesafesi kalmamıştı. Planım buydu.

Ama birden o tatlı kokusunu aldım, bedenini vücudumun deri ve demirle kaplı olmayan her bir yerinde hissediyordum. Aramızda bir santim bile mesafe yoktu, son kez böyle yumuşacık bir bedene bu kadar yaklaştığımda...

Kahretsin, son seferinde de karşımdaki oydu.

Başlığın altındaki yüzüne bakınca birden şiddetli bir arzuya kapıldım, bu o kadar ani olmuştu ki adeta soluğum kesildi.

Kokusu beni iyice sarıyor, daha da yoğunlaşıyordu ki bu *gerçekten* enteresandı.

Başımı eğerek diğer kolumu kaldırdım. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" Boğazıma bir bıçak dayanınca durdum.

Bakire boğazıma bıçak dayamıştı.

Kurt kemiğinden yapılmış o kahrolası hançeri.

Bu hançeri unutmuştum.

Birden öfkelendim, bu kadarı da çok fazlaydı. Tamam gülüp eğlenmiştim ama boğazıma hançer dayamak da...

Bir acı hissedince afalladım. Acının şiddetinden değildi. Canım pek yanmamıştı bile. Zihnimi sakinleştirdiği için de değildi. Acı bu kez işe yaramamıştı. Afallamamın nedeni yaşadığım şoktu.

Boğazımı kanatmıştı.

Kanımı akıtmıştı.

Öfke şokla birlikte kayboldu, yerini keyfe ve başka bir şeye bıraktı. Çok daha güçlü bir şeye. Şehvete. Katıksız, sert ve ateşli bir şehvet. Tanrılar biliyor ya bunun hiç de iyi bir intiba bırakmadığının farkındaydım. Ama bir anda sertleşmeme neden olan şey acı değildi. Acı buna asla yol açmazdı.

Bunu yapan Bakire'nin cüretkârlığıydı.

Cesareti.

Yeteneği.

Pervasızlığı ve içinde yanan o parlak ateşti.

Kimseyi bu kadar istememiştim. Hem de hemen oracıkta.

Başka biri olsaydı hemen harekete geçerdim. Onu duvara dayar ve öyle hızlı, öyle sert becerirdim ki ikimizin de başı dönerdi. Ama o başka biri değildi.

"Düzeltiyorum" dedim tekrar kahkaha atarak, boynumdan aşağı kan süzülüyordu. "Sen son derece büyüleyici ve tehlikeli bir şeysin." Hançere baktım, artık onu tanımadığımı sanmasına izin vererek eğlenmeyecektim. "Güzel hançer. Kan taşı ve kurt kemiği. Çok enteresan..." Bir an durdum. *"Prenses."*

Bir şok dalgasıyla sarsıldı. Hançeri geri çekti.

Bileğini tuttum. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok" dedi sert bir sesle.

Vahşi bir tatmin duygusuna kapıldım. "Konuşabiliyor! Konuşmaktan hoşlandığını sanıyordum Prenses. Yoksa sadece Kızıl İnci'deyken mi hoşlanıyorsun?"

Yine sessizliğe gömüldü.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi yapmayacaksın, değil mi? O sen değilmişsin gibi?"

Bileğini kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni."

"Ah, hiç sanmıyorum." Sertçe döndüm, serbest kolunu bana karşı kullanmaya kalkmadan onu duvara yapıştırdım. Üstüne abandım. "Aramızda geçenlerden sonra yüzüme nasıl hançer fırlatırsın?"

"Aramızda geçenler mi? Hepsi birkaç dakikadan ve bir-iki öpücükten ibaretti" dedi hafifçe irkilerek.

"Bir-iki öpücükten fazlası vardı" dedim, kesik kesik soludukça inip kalkan göğüslerine bakarak. "Unuttuysan seve seve hatırlatırım."

İyice tahrik olduğunu kokusundan anlıyordum, aletim de neredeyse acı verici zonklamalarla buna karşılık veriyordu.

Bakire başını kaldırdı. "Hatırlamaya değecek bir şey yok."

Küçük yalancı. "Yüzüme hançer fırlattıktan sonra bir de bana hakaret mi ediyorsun? Hassas duygularımı incittin."

"Hassas duyguların mı?" Güldü. "Abartma istersen."

"Sen kafama hançer fırlatıp boğazımı keserken abartmamak zor."

"Yolumdan çekileceğini biliyordum."

"Öyle mi? O yüzden mi boğazımı kesmeye kalktın?"

"Kesmedim, sadece hançeri biraz batırdım. Çünkü beni tutmuştun ve bırakmıyordun. Belli ki bundan hiçbir şey öğrenememişsin."

"Aslında çok şey öğrendim Prenses. Ellerin ve hançerin bu yüzden boynumun yakınında değil." Başparmağımı bileğinin iç tarafında kaydırdım. "Ama hançeri bırakırsan ellerinin yaklaşmasına izin vereceğim bir sürü yer var."

Gerçekten izin verirdim.

O anda her şeyi yapmasına izin verirdim.

Susması dışında.

"Ne kadar cömertsin" dedi sertçe.

Birden içime ateş bastı, bunun şakaya gelir yanı yoktu. "Beni tanıyınca ne kadar iyiliksever olduğumu göreceksin."

Nefesi kesildi. "Seni tanımaya hiç niyetim yok."

"Yani genç erkeklerin odasına girip onları baştan çıkardıktan sonra hep kaçar mısın?"

"Ne? Erkekleri baştan çıkarmak mı?"

"Bana öyle yapmadın mı Prenses?" Parmağımı bileğinde ileri geri gezdiriyordum.

"Saçmalıyorsun."

"Daha çok merak içindeyim diyelim." Gerçekten de öyleydi.

İnleyerek elimden kurtulmaya çalıştı. "Neden beni böyle tutmakta ısrar ediyorsun?"

"Daha önce konuştuklarımızın, yani yüzümü ve boynumu pek beğenişimin yanı sıra şu anda olmaman gereken bir yerdesin. Seni alıkoyup sorgulayarak işimi yapıyorum."

"Sur'da tanımadığın kişileri hep böyle mi sorgularsın? Ne tuhaf bir metod."

"Sadece biçimli, çıplak bacakları olan hanımları." Ona doğru eğildim, Kızıl İnci'deyken Bakire olduğunu anlamadığımı sanması beni eğlendiriyordu. "Craven saldırısı esnasında burada ne işin var?"

"Akşam gezintisine çıkmıştım."

Sırıttım. "Burada ne yapıyordun Prenses?"

"Ne yapıyormuş gibi görünüyordum?"

"Son derece aptalca ve düşüncesizce davranıyormuş gibi görünüyordun."

"Pardon?" Sesi hayret doluydu. "Craven öldürürken nasıl düşüncesizlik etmiş oluyorum?"

"Sur'da pelerinli, yarı çıplak kadınların görevlendirileceğine dair yeni bir yönetmelik çıktı da ben mi duymadım? Durumumuz bu kadar mı vahim?"

"Vahim mi?" Sesinde hayretten eser kalmamıştı. Şimdi sadece öfkeliydi. "Gördüğün üzere yay kullanmayı biliyorum, öyleyse Sur'daki varlığım neden vahim bir duruma işaret etsin ki? Ah, dur bir dakika. Göğüslerim var diye olmasın?"

Kaşlarını kaldırdım. "Bu kadar güzel göğüsleri olmayan ve bir adamı gözünü bile kırpmadan kesecek kadınlar tanıyorum ama hiçbiri Masadonia'da değil. Ayrıca son derece yeteneklisin. Sadece ok atmakta değil. Dövüşmeyi ve hançer kullanmayı sana kim öğretti?"

Sessizlik.

"Bahse girerim sana o hançeri kim verdiyse o öğretmiştir. Yakalanmaktan nasıl kurtulacağını öğretmemesi çok kötü olmuş. Yani *senin için* çok kötü."

Bunu duyunca harekete geçti.

Dizini kaldırarak vücudumun pek kıymetli bir yerini hedef aldı.

Darbeyi engelleyerek sesimi biraz yükselttim. "Çok vahşisin." Biraz düşündüm. "Sanırım bu hoşuma gidiyor."

"Bırak beni!"

"Beni tekmeleyesin ya da bıçaklayasın diye mi?" Tekrar tekme atmak üzere olduğunu sezince bacağımı bacaklarının arasına sokarak onu engelledim. "Bunu konuşmuştuk Prenses. Hem de birkaç kez."

Duvardan destek alarak kalçasını kaldırdı, beni itmeye çalışacağını düşündüm. Hayır, ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Gerçekten akıllıcaydı.

Ama umduğunu bulamadı.

Kendini ata biner gibi bacağımın üstünde otururken buldu, bundan şikâyetçi değildim. Hem de hiç. Yalnız o kadar tahrik olmuştum ki biraz dengem bozulmuştu. Böyle devam ederse gençliğimden beri yapmadığım bir şeyi yapıp pantolonuma boşalabilirdim.

Kahretsin, bu çok...

Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Yer ayağımın altından kayıyormuş gibi hissediyordum, yanağımı Bakire'nin başına dayadım. Vücudumun verdiği tepkiden ve Bakire'nin... her şeyinden sarsılmış haldeydim. "O gece senin için geri döndüm. Tıpkı sana söylediğim gibi. Senin için döndüm ama sen gitmiştin. Oysa bana söz vermiştin Prenses."

Usulca içini çekti. Bedeninden hafif bir ürperti geçti. "Ben... yapamazdım."

"Yapamaz mıydın?" Bir anlığına gözlerimi kapadım ki bu büyük aptallıktı. Bana kafa atabilirdi ama o yumuşak nefese ve sessiz kelimelere bayılmıştım. "İçimde bir şeyi çok istersen hiçbir şeyin seni durduramayacağına dair bir his var."

Bakire güldü, sesi soğuk ve sertti. Gözlerimi açtım. "Hiçbir şe bildiğin yok" dedi.

Bu konuda haklıydı.

"Belki de." Onu bıraktım ama kımıldamasına fırsat vermede elimi başlığının içine sokup sağ yanağını avucuma aldım. Nefe kesildi, bir anlığına sıcacık teninin tadını çıkardım. "Belki de san dığından çok şey biliyorumdur."

Hiç kıpırdamadı.

Çekilmeye kalkmadı.

Bu hoşuma gitmişti. Hem de çok. Yalnız büyük ihtimalle farkl iki kişiliğinden haberdar olduğumun farkında değildi. Şaşırtıcı bi dövüş yeteneği olan heyecanlı, ilginç genç kadın ve beyazlar için deki sessiz, itaatkâr Bakire. Yoksa ikisinin de aynı kişi olduğunu bilmiyormuşum gibi mi davranacaktı?

Buna izin vermeyecektim.

Yanağımı başlığının sol tarafına bastırdım. "Cidden kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kaskatı kesildi.

Evet. Yanılmamıştım.

Gülümsedim. "Bir şey söylemeyecek misin?" Sesimi alçaltarak fısıldadım. "*Penellaphe?*"

Sertçe içini çekti. Biraz düşündü, herhalde verecek ters bir cevap arıyordu. "Yeni mi anladın? Eğer öyleyse özel korumalarımdan biri olman endişe verici."

Güldüm. "Peçeni çıkardığın an anlamıştım." Daha önce de biliyordum ama Bakire bunu bilemezdi.

"Öyleyse... neden o zaman bir şey söylemedin?"

"Sana mı? Yoksa düke mi?"

"İkimize de" diye fısıldadı.

"Konuyu sen açacak mısın diye görmek istedim. Demek Kızıl İnci'nin müdavimi olan kız sen değilmişsin gibi davranacaktın."

"Kızıl İnci'nin müdavimi değilim" dedi. "Ama duyduğuma göre sen öyleymişsin."

"Beni mi soruşturdun? Koltuklarım kabardı."

"Soruşturmadım."

"Sana inanabileceğimi sanmıyorum. Çok yalan söylüyorsun Prenses."

"Bana prenses deme" dedi sertçe.

"Böyle demek Bakire demekten daha çok hoşuma gidiyor." Gerçekten de öyleydi. "Bir adın var."

"Hangisinin hoşuna gittiğini sormadım."

"Ama küçük kaçamaklarından neden düke bahsetmediğimi sordun" dedim. "Bunu neden yapayım ki? Ben senin korumanım. Seni ele verirsem bana güvenmezsin, bu da seni koruma vazifemi çok daha zorlaştırır."

Başını hafifçe yana eğdi. Biraz daha düşündü. "Gördüğün gibi kendimi koruyabiliyorum."

"Evet, görüyorum." Kaşlarımı çatarak geri çekildim, sonra Vikter'ın söylediklerini hatırladım.

"Hawke!" diye bağırdı Pence, birden donup kaldım. "Orada her şey yolunda mı?"

Bakışlarımı aşağı çevirip başlığın hâlâ yerinde olduğundan emin olduktan sonra seslendim, "Her şey yolunda."

"Beni bırakman gerekiyor" diye fısıldadı Bakire. "Birileri buraya gelecek ve..."

"Ve seni yakalayacak mı? Yüzünü göstermeye mi zorlayacak? Belki de bu iyi olur."

Sertçe içini çekti. "Beni ele vermeyeceğini söylemiştin..."

"Seni ele vermediğimi söyledim ama bu senin böyle bir işe kalkışacağını bilmeden önceydi. Craven'larla savaşmak... ya da Kızıl İnci gibi yerlerde rastgele adamlarla buluşmak için gizlice sıvışacaksın diye endişelenmek zorunda kalmasaydım işim çok daha kolay olurdu" dedim, bunu daha çok kendime söylüyordum. "Ayrıca herkes seni odanda sanıyorken kimbilir başka neler yapıyorsun."

"Ben..."

"Dük ve düşese konuyu açtığım zaman yayını kuşanıp Sur'a tırmanma tutkunun endişelenmem gereken bir şey olmaktan çıkacağına inanıyorum."

"Düke söylersen ne yapayacağını tahmin bile edemezsin. O..." Birden sustu.

Donup kaldım. "Ne yapar?"

Çenesini kaldırdı. "Önemi yok. Ne istiyorsan onu yap."

Düke bir şey söylemeye niyetim yoktu. Bunu sadece dalaşmak için söylemiştim. Büyük ölçüde. "Hemen odana dönsen iyi edersin Prenses." Geri çekildim. Sormak istediğim çok soru vardı ama beklemek zorundaydılar. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız."

O Gecelik Benim Ölümüm Olacak

Hiç vakit kaybetmedim, hemen yüzümdeki kanları yıkayıp ağır kılıcımdan kurtuldum. Vikter'ın nöbet için ne zaman döneceğini bilmiyordum ve sormam gereken...

Onu artık Bakire olarak düşünemiyordum. Aslında Kızıl İnci'den beri onu Bakire olarak düşünmekte zorlanıyordum.

Artık... Penellaphe'ydi.

Ellerim iki yanımda kasıldı. Önceden kendimi zorlayarak onu Bakire olarak düşünebiliyordum. Ama artık olmuyordu. Sanki bir şalter atmıştı. Bunun ne zaman olduğundan tam olarak emin değildim. Sur'da o olduğunu fark ettiğim an olabilirdi. Ya da beni az kalsın yere sereceği zaman.

Ya da o hançeri yüzüme fırlattığı zaman.

Alaycı bir gülümsemeyle basamakları çıktım. Ne zaman olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan nedeniydi, her ne kadar olmaması gerekse de, ama Sur'da olanları göz ardı edemiyordum. Ya da olmayanları.

Neden orada olduğumu düşünmemiştim. Geçmişi. Geleceği. Abimi. Planlarımı düşünmemiştim. Sadece... ânı yaşıyordum. Var olmuyordum. Planlar yapmıyordum. İntikam arzusuyla coşmuyordum. Tüm bunları Malik için yaptığımı bilerek dayanmıyordum.

Kendim gibi değildim.

Belki de sadece o anlarda gerçekten bendim.

Bu çok rahatsız ediciydi.

Yine de bu sonuçta hiçbir şeyi değiştirmemişti.

İç geçirerek boş koridorda yürüdüm, Poppy'nin kapısının önünde durdum. Tawny'nin sesini duyabiliyordum.

"Yarın pek çok siyah bayrak asılacak" diyordu.

Evet, maalesef öyle olacaktı.

Kapıyı çaldım.

"Ben bakarım" dedi Tawny, hızlı, hafif ayak sesleri geldi. Kapı ardına dek açıldı, Tawny'nin güzel yüzünde önce şaşkın bir ifade, sonra da bir gülümseme belirdi. "Bakire uyuyor da..."

"Sanmam." Görgü kurallarıyla uğraşacak sabrım olmadığı için direkt içeri girdim. Odayı gözden geçirip onu buldum.

Bir adım atmıştım ki durdum, o... *Penellaphe* yataktan kalkıp döndü, parmaklan çözmekte olduğu saç örgüsüne dolanmıştı.

Peçesi yoktu.

Yüzüne bakarken bir an donup kaldım. Mağrur alnına. Çenesinin inatçı kıvrımına. Açık ağzına, şaşkınlıkla aralanmış dudaklarına. O kadar...

Birden kendime gelip kapıyı ayağımla kapattım. Kendime kızmıştım. "Konuşma vakti geldi Prenses." Tawny'ye bir göz attım. "Bu akşamlık sana ihtiyaç kalmadı."

Tawny'nin ağzı açık kaldı.

Penellaphe'nin elleri saçından kaydı. "Tawny'yi gönderme yetkin yok!"

"Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Özel koruman olarak her türlü tehdidi ortadan kaldırma yetkisine sahibim."

"Tehdit mi?" Tawny kaşlarını çattı. "Ben tehdit değilim."

"Penellaphe adına bahaneler ve yalanlar uydurma tehdidi oluşturuyorsun. Tıpkı Sur'da olduğunu bildiğim halde uyuduğunu söylemen gibi."

Tawny ağzını kapatıp Penellaphe'ye döndü. "İçimde önemli bir şeyleri kaçırmışım gibi bir his var."

"Sana anlatmaya fırsatım olmadı" dedi Penellaphe. "Ayrıca o kadar da önemli değildi."

Güldüm. "Uzun zamandır başına gelen en önemli şeylerden biri olduğuna eminim."

Penellaphe gözlerini kıstı. "Gerçekten öyle düşünüyorsan hayatımdaki rolünü fazla abartıyorsun demektir."

"Hayatında ne kadar büyük bir rol oynadığımın gayet farkındayım."

"Hiç sanmıyorum" dedi sertçe.

Gülmemek için kendimi zor tutarak gözlerine baktım. "Söylediğin yalanlara gerçekten inanıyor musun merak ediyorum."

"Yalan söylemiyorum." Tawny başını bir bana bir Penellaphe'ye çeviriyordu. "Çok teşekkür ederim."

O zaman savaşı kaybettim ve gülümsedim. "Nasıl istiyorsan öyle düşün Prenses."

"Bana prenses deme!" Ayağını yere vurdu.

Kaşlarımı kaldırdım. Çok... sevimliydi. Ayağını yere vurması. Yalnız ayağının altında yüzümün olmasını tercih ederdi herhalde. "Böyle yapınca kendini daha mı iyi hissediyorsun?"

"Evet!" diye bağırdı. "Çünkü diğer tek seçenek seni tekmelemek."

Yanılmamıştım. Kıkırdadım, bu yanına gerçekten bayılıyordum. "Çok vahşisin."

Yumruklarını sıktı. "Burada olmaman gerekiyor."

"Ben senin özel korumanım" dedim. "Seni korumak için nerede olmam gerekiyorsa orada olurum."

"Burada beni hangi tehlikeden korumayı düşünüyorsun acaba?" Abartılı bir tavırla etrafına bakındı. "Ayak parmağımı çarpabileceğim serseri bir yatak direğinden mi? Ah, yoksa bayılırım diye mi korkuyorsun? Bu tür acil durumlarla başa çıkmakta ne kadar iyi olduğunu biliyorum."

"Gerçekten biraz solgun görünüyorsun" dedim. "Narin, hassas dişileri düşmeden tutma yeteneğim işe yarayabilir."

Penellaphe sertçe içini çekti.

"Ama anladığım kadarıyla rastgele bir kaçırma girişimi dışında senin için en büyük tehdit yine sensin Prenses."

"Şey..." dedi Tawny. "Aslında haksız sayılmaz."

"Hiç yardımcı olmuyorsun" diye tersledi Penellaphe.

"Penellaphe'yle gerçekten konuşmamız gerekiyor" dedim. "Benim yanımda güvende olacağından emin olabilirsin, ayrıca konuşacaklarımızın hepsini sana sonra anlatacağından şüphem yok."

Tawny kollarını kavuşturdu. "Evet, anlatır ama bu, seyretmek kadar zevkli olmaz."

Penellaphe içini çekti. "Sorun yok Tawny. Seninle sabah görüşürüz."

"Cidden mi?" diye haykırdı Tawny.

"Cidden" dedi Penellaphe. "İçimden bir ses gitmezsen Hawke'ın orada durup odamdaki tüm havayı tüketeceğini söylüyor da..."

"Bunu yaparken de son derece yakışıklı görünüyorum" dedim sırf onu çileden çıkarmak için. İşe yaradı. Kaşlarını çattı. "Bunu eklemeyi unuttun da."

Tawny kıkır kıkır güldü.

"Ayrıca güneş doğmadan biraz uyumak istiyorum" dedi Penellaphe.

Tawny içini çekti. "Peki." Bana bir göz attı. "*Prenses.*"

"Ah, yüce tanrılar" diye mırıldandı Penellaphe.

Tawny giderken arkasından baktım. "Ona bayılıyorum."

"Aman ne iyi" dedi Penellaphe. "Neymiş bu sabahı bekleyemeyecek kadar önemli olan konu?"

Başımı ona çevirdim, doya doya baktım, onu gerçekten görmek için baktım. Saç örgüsünün kalanı da çözülmüştü. Saçları... çok gürdü. Kızıl İnci'de fazla dikkat etmemiştim, onu gördüğüm diğer zamanlarda da saçı hep topluydu. "Saçların çok güzel."

Gözlerini kırpıştırdı, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Kahretsin, asıl ben hazırlıksız yakalanmıştım. Yine de kendini çabuk topladı. "Konuşmak istediğin bu muydu?"

"Pek sayılmaz." Bakışlarımı aşağı indirdim, o zamana kadar yüzünden başka bir yere pek bakmamıştım.

Keşke indirmeseydim çünkü şöminenin ve lambaların titreşen ışığı sayesinde çok fazla şey görüyordum.

Üstündeki beyaz gecelik o kadar inceydi ki vücudunun sadece en gizli kısımları hayal gücüme kalıyordu. Ve tanrılar biliyor ya, hayal gücüm çok genişti. Ama gördüklerim...

Kusursuzdu.

Yuvarlak omuzlarından taş zeminde kıvrılmış ayak parmaklarına kadar kusursuzdu, özellikle de bu ikisinin arasında kalan kısım. Gecelik boldu ama biçimli hatları belli oluyordu. Dolgun göğüsleri. Belinin kıvrımı, kalçalarının genişliği ve o dolgun baldırları.

Kahretsin.

Gözlerine baktım. Yatağın ayak ucundaki sabahlığa uzanırken yanakları kızardı.

Yan yan gülümsedim.

Durdu, gözlerime baktı. Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, ben ise sabahlığını giymesini bekliyor, hatta giysin diye dua ediyordum.

Bir yandan da giymesin diye yalvarıyordum.

Giymedi. Utangaçlık ve cesaret karışımı tuhaf bir poz takınarak hiç kımıldamadan durdu, bu gerçekten... büyüleyiciydi. Bu odadan çıkmalı, kafamı boşaltmalıydım. Kendime gelmeliydim.

Yapmadım.

"Pelerinin altında sadece bu mu vardı?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez."

Sadece bu vardı. Lanet olsun, demek benimle mücadele ederken pelerinin altında neredeyse çıplaktı. Bunu anlayınca kanım daha da kaynamaya başladı ki bunu hiç istemiyordum. "Bana ilgilendirmesi gerekir gibi geliyor."

Göğsü sertçe yükseldi. "Bu senin sorunun, benim değil."

Ona bakarken içimden gülmek geldi, tamamen afallamıştım. Ayrıca tahrik olmuştum. İyice ilgimi çekmeye başlamıştı. En son ne zaman bir şeyin gerçekten ilgimi çektiğini hatırlamıyordum. Aslında onun bu huyundan hoşlanmamam gerekirdi. İtaatkâr, korkmuş bir Bakire'yi idare etmek daha kolay olurdu.

Onunla baş etmek hiç kolay olmayacaktı.

"Hiç... hiç beklediğim gibi değilsin."

Uzun bir müddet yüzüme baktı. "Ok ve kılıç kullanma yeteneğimden mi bahsediyorsun? Yoksa seni yere sermemden mi?"

"Pek yere serdin sayılmaz" diye düzelttim. "Hepsi. Ama Kızıl İnci'yi eklemeyi unuttun. Bakire'yi orada bulmayı hiç beklemiyordum."

Güldü. "Elbette beklemezsin." Biraz daha gözlerime baktıktan sonra döndü. Yürüyüşü daha önce gördüğümden bütünüyle farklıydı. Adımları zarif ve düzgündü, geceliğinin yırtmacından çıplak bacağı görünüyordu. Peçesinin ağırlığını, gerçek ve mecazi anlamda, taşımadığı için miydi?

"Kızıl İnci'ye ilk gidişimdi." Oturdu, elleri kucağına düştü. Onu Bakire olarak da böyle otururken görmüştüm ama şimdi farklıydı. "İkinci katta olmamın nedeni de Vikter'ın gelmesiydi." Yüzünü buruşturdu. "Maske olsa da beni tanırdı. Üst kata çıktım çünkü bir kadın bana odanın boş olduğunu söyledi. Sana bunlarn açıklama yapma gereği duyduğum için anlatmıyorum, sadece... gerçeği anlatıyorum. Senin odada olduğunu bilmiyordum."

"Ama kim olduğumu biliyordun."

"Elbette." Başını ateşe çevirdi. Alevler kalın kütüğün üstünde dalgalanıyordu. "Gelişin zaten bir sürü dedikoduya yol açmıştı."

"Koltuklarım kabardı" diye mırıldandım.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Odada kalmaya neden devam ettiğim tartışmaya açık değil."

Tartışmaya da gerek yoktu. "Neden odada kaldığını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Şimdi anlıyorum." O zaman da anlamıştım. Oradaydı çünkü yaşamak istiyordu.

"Beni Sur'da gördüğünü kimseye söyleyecek misin?" diye sordu, parmakları kucağında kımıldanıp duruyordu.

Onu ispiyonlayacağımı mı düşünüyordu? Yanına gidip boş koltuğu işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

Başını salladı.

Karşısına oturdum, dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzüne baktım, şöminedeki alevlerin gölgesi yüzünde dans ediyordu. "Seni eğiten Vikter'dı, değil mi?"

Cevap vermedi ama kalbi hızla atmaya başladı.

"O olsa gerek" dedim. "İkiniz yakınsınız, ayrıca Masadonia'ya geldiğinden beri seninle beraber."

"Hakkımda araştırma yapmışsın."

"Canım pahasına korumakla yükümlü olduğum kişi hakkında elimden gelen her şeyi öğrenmemek için aptal olmam gerek." Daha doğrusu kaçırmayı düşündüğüm kişi hakkında.

"Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Önceden yapmadığım halde düke gidip her şeyi anlatmamdan mı korkuyorsun?"

"Sur'da bunu yapman gerektiğini söyledin" dedi. "Böylece işinin kolaylaşacağını söyledin. Başkasının başını da belaya sokmak istemiyorum."

Başımı yana eğdim. "Yapmam gerektiğini söyledim, yapacağım demedim."

"Ne fark eder?"

"Fark edeceğini bilmen gerekir." Bakışlarımı zarif elmacıkkemiklerinde gezdirdim. Yara izleri güzelliğinden hiçbir şey götürmüyordu. Ona peçe taktırmalarının nedeni güzelliği miydi? Böylece *iffetini* korumuş oluyorlardı. Bu düşünceleri kafamdan attım. "Bunu ona söylersem majesteleri ne yapar?"

Parmakları içeri doğru kıvrıldı. "Bir önemi yok."

Hadi oradan. "Öyleyse neden yapacaklarını tahmin bile edemeyeceğimi söyledin? Bir şeyler daha söyleyecek gibiydin ama sonra vazgeçtin."

Bakire derin bir nefes alarak alevlere baktı. "Bir şey söylemeyecektim."

Ona inanmıyordum. Dükle görüşmeye gittiği zamanı düşündüm. Ortadan kayboluşunu. "Sen de Tawny de dükün çağrısına tuhaf tepki gösterdiniz."

"Çağırmasını beklemiyorduk."

"Peki dükle görüştükten sonra neden iki gün boyunca odandan çıkmadın?" Dikkatle onu izliyordum, parmaklarını avucuna nasıl batırdığı dikkatimden kaçmadı, dün gece gördüğü kâbus aklıma

geldi. Ondan aldığım koku. Çam ve adaçayı. Arnika. Bu bitki yaraları iyileştirmek de dahil pek çok şey için kullanılıyordu.

Arkama yaslandım, koltuğun kolçaklarını kavradım, içimde korkunç bir öfke kabarmaya başlamıştı. "Dük sana ne yaptı?"

"Neden umursuyorsun ki?"

"Neden umursamayayım?" Planlarımı bilmiyordu, planıma göre zarar görmemesi gerekiyordu, yani olduğundan daha fazla zarar görmemesi.

Başını yavaşça bana çevirdi. "Beni tanımıyorsun..."

"Bahse girerim çoğu kişiden daha iyi tanıyorumdur."

Yanakları yine kızardı. "Bu beni tanıdığın anlamına gelmez Hawke. Umursayacak kadar tanımıyorsun."

"Senin Kraliyetin diğer üyeleri gibi olmadığını biliyorum."

"Ben Kraliyet üyesi değilim."

Kaşlarını kaldırdım. "Sen Bakire'sin. Halk sana tanrıların çocuğu gözüyle bakıyor. Seni bir Yükselmişten daha yüce görüyorlar ama merhametli olduğunu biliyorum. Kızıl İnci'deki gece ölüm hakkında konuşurken kaybettiklerim için içten bir sempati duydun. Bu, nezaket icabı takınılmış bir tavır değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"İnsanların söylediklerini değerlendirmekte iyiyimdir. Ben Tawny'den hizmetçinmiş gibi bahsedene dek kimliğini ele verme korkusundan konuşmuyordun. Tawny'yi savunma pahasına kendini ele verdin." Durup Şehir Konseyi toplantısında gördüklerimi düşündüm. "Ayrıca seni gördüm."

"Ne gördün?"

Öne eğilip sesimi alçalttım. "Seni konsey toplantısında gördüm. Dük ve düşesle aynı fikirde değildin. Yüzünü göremiyordum ama rahatsız olduğunu anlamıştım. O aile için üzülüyordun."

Kaskatı kesildi. "Tawny de öyle."

Neredeyse gülecektim. "Tawny kusura bakmasın ama toplantının büyük kısmında uyukluyor gibi görünüyordu. Neler olup bittiğini anladığından bile şüpheliyim."

Parmakları kucağında bir an hareketsiz kaldı.

"Ayrıca dövüşmeyi biliyorsun, hem de iyi biliyorsun" diye devam ettim. "Sadece bu da değil, cesursun da. Bir Craven saldırısı esnasında mecbur kalmadıkça Sur'a çıkmayacak bir sürü erkek –hem de *eğitimli* erkek– var." Dikkatle yüzüne baktım, "Yükselmişler Sur'a çıkabilirdi, üstelik hayatta kalma şansları da daha fazla olurdu ama bunu yapmadılar. Sen yaptın."

Başını iki yana salladı. "Bu saydıkların sadece karakter özellikleri. Beni başıma ne geldiğini önemseyecek kadar tanıdığın anlamına gelmiyor."

Yükselmişler hakkında söylediklerime cevap vermemesi dikkatimden kaçmadı, bu da hayli enteresandı. "Peki bana olanlar senin umurunda mı?"

"Şey, evet." Kaşlarını çattı. "Umurumda..."

"Ama beni tanımıyorsun."

Dudaklarını büzdü.

Arkama yaslanıp içimi çektim. Ona duyduğum saygı iyice artmıştı. "Sen iyi birisin Prenses. Bu yüzden umursuyorsun."

"Sen iyi biri değil misin?"

Ofladım. "Ben pek çok şeyim. İyilik bunlara nadiren dahil olur."

Yüzünü buruşturarak söylediğimi düşündü.

Konuşmak istemediği konuya dönme vakti gelmişti. "Dükün ne yaptığını söylemeyeceksin, değil mi?" Hafifçe gerindim. "Öyle ya da böyle öğrenirim."

Hafifçe gülümsedi. "Sen öyle san."

"Sanmıyorum, biliyorum" dedim, ensem yine karıncalanmaya başlamıştı. Kolçakları sıkan ellerimi gevşettim, birkaç saniye sessizce oturduk. Çok garip, açıklanamaz bir duyguya kapıldım. "Tuhaf, değil mi?"

"Nedir o?"

Göz göze geldik, yine aynı şeyi hissettim. Ensemdeki o karıncalanmayı. Göğsümdeki o sızıyı. Öyle bir hisli ki... "Sanki seni uzun zamandır tanıyormuş gibiyim. Bunu sen de hissediyorsun." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi yumruklamak istedim. Ku-

laga çok aptalca geliyordu. Gerçekten aptalcaydı. Yine de bu hislerimi değiştirmiyordu.

Poppy'nin dudakları aralandı, cevap vereceğini sandım. Ya da dalga geçeceğini. İkisini de yapmadı, demek benden daha akıllıydı ve en derin düşüncelerini kendine saklıyordu. Bakışlarını kaçırıp ellerine baktı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Sur'da ne arıyordun?"

"Belli olmuyor muydu?"

"Seni oraya götüren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. En azından bunu söyle" diye üsteledim. "Neden Craven'larla savaşmak için oraya gitmeye karar verdin?"

Sessizce parmaklarını gevşetti, iki parmağını geceliğinin sağ kolunun altına soktu. "Yüzümdeki iz nasıl oldu biliyor musun?"

"Sen küçükken ailen Craven saldırısına uğradı" dedim. "Vikter..."

"O mu anlattı?" Elini geceliğin kolundan çıkarırken yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Tek yara izi o değil. Ben altı yaşındayken ailem başkentten ayrılıp Niel Vadisi'ne gitmeye karar verdi. Sakin bir yaşam istiyorlardı, daha doğrusu bana öyle söylediler. Yolculuğa dair hatırladığım tek şey annemle babamın son derece gergin olduğu. Ian ve ben küçüktük, Craven'lar hakkında pek bir şey bilmiyorduk, bu yüzden de yolda olmaktan ve küçük köylerin birinde mola vermekten korkmuyorduk, sonradan öğrendiğime göre o köyde uzun yıllardır Craven saldırısı olmamış."

Sessizce onu dinliyordum, tüm dikkatimi sadece ona vermiştim. Gözümü bile kırpmıyordum.

"Köyün küçük kasabalarda olduğu gibi alçak duvarları vardı, handa sadece bir gece kalacaktık. Han tarçın ve karanfil kokuyordu. Bunu hatırlıyorum." Gözlerini kapadı. "Gece geldiler, sisin içinde. Birden ortaya çıktılar, ne olduğunu anlamadık. Babam... onları def etmek için dışarı çıktı, annem de bizi saklayacaktı, ama annem dışarı çıkmaya fırsat bulamadan kapıdan ve pencerelerden içeri doluştular."

Koltuğun kolçaklarını sıktım, Poppy yutkundu. Yüce tanrılar, çok korkmuş olmalıydı.

"Bir kadın –handa kalan biri– Ian'ı tutup gizli bir odaya sokmayı başardı ama ben annemden ayrılmak istemedim ve..." Kaşlarını çattı, yüzü sarardı. "Günler sonra başkentte kendime geldim. Yanımda Kraliçe Ileana vardı. Bana olanları anlattı. Annemle babamın öldüğünü söyledi."

"Çok üzüldüm" dedim, bunu samimiyetle söylemiştim. "Gerçekten çok üzüldüm. Hayatta kalman bir mucize."

"Tanrılar beni korumuş. Kraliçe öyle dedi. Benim Seçilmiş olduğumu söyledi. Daha sonra öğrendiğime göre kraliçenin başkentten ayrılmamaları için annemle babama yalvarmasının nedenlerinden biri buymuş. Karanlık Olan, Bakire'nin korumasız olduğunu fark ederse Craven'ları peşinden gönderir demiş."

Dişlerimi sıkmaktan çeneme ağrı girmişti. Ailesinin başına gelenlerle hiçbir ilgim yoktu. O sırada Poppy'yi tanımıyordum bile.

"O zaman ölmemi istedi ama anlaşılan şimdi yaşamamı istiyor." Acıyla gülerek yüzüme baktı.

Sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ailenin başına gelenler senin suçun değil, o köye saldırmalarının pek çok nedeni olabilir." Bir elimi kaldırıp saçlarımın arasından geçirdim. "Başka ne hatırlıyorsun?"

"O handa... o handa kimse dövüşmeyi bilmiyordu. Annemle babam, kadınlar, hatta adamlar bile. Hepsi bir avuç muhafıza bel bağlamıştı." Ellerini birbirine sürttü. "Annemle babam kendilerini nasıl savunacaklarını bilseydi hayatta kalabilirlerdi. Belki küçük de olsa bir şansları olurdu."

O zaman anladım. Dövüşmeyi neden öğrendiğini anladım. "Sen de o şansa sahip olmak istedin."

Başını salladı. "Ben asla... asla çaresiz kalmayacağım."

Bu sözü çok iyi biliyordum. "Kimse kalmamalı."

Hafifçe içini çekti, parmakları şimdi kıpırtısızdı. "Bu gece olanları gördün. Sur'un tepesine ulaştılar. İçlerinden biri Sur'u aşsaydı diğerleri de peşinden gelecekti. Hiçbir Sur aşılmaz değildir, aşılmaz olsa bile ölümlüler Sur dışından lanetlenmiş olarak geri dönüyorlar. Bu insanların sandığından çok daha fazla oluyor. O lanet her an bu şehre yayılabilir. Öleceksem de..."

"Savaşarak öleceksin."

Yine başını salladı.

Bir müddet susarak söylediklerini düşündüm. "Dediğim gibi, çok cesursun."

"Bunun cesaret olduğunu sanmıyorum." Gözlerini yine ellerine çevirdi. "Bence bu... korku."

"Korku ve cesaret genelde aynı şeydir." Bunu bir defasında babam Malik'le bana söylemişti, kılıç kullanmayı ilk öğrenmeye başladığımız zaman. "Seni ya bir savaşçı ya da bir korkak yapar. Bu o korkunun kimin içinde olduğuna bağlıdır."

Gözlerime baktı. "Göründüğünden çok daha yaşlıymışsın gibi konuşuyorsun."

"Sadece bazen" dedim hafifçe gülümseyerek. "Bu gece hayat kurtardın Prenses."

"Ama çok kişi öldü."

"Haklısın" dedim. "Craven'lar hiç bitmeyen bir veba gibi."

Başını koltuğa yaslayarak minik ayak parmaklarını ateşe doğru oynattı. "Atlantialılar yaşadığı müddetçe Craven'lar da olacak."

"Söyledikleri bu." Başımı sönmekte olan ateşe çevirdim, kendime Poppy'nin gerçeği bilmediğini hatırlattım. Çoğu ölümlü bilmiyordu. Onlar... Birden aklıma başka bir şey geldi. Her şey yerine oturmaya başlamıştı. Halk ona sadece tanrılar tarafından Seçilmiş olduğu söylendiği için hayranlık duymuyordu. Jole Crain'in söylediklerini hatırladım. O beyaz mendilleri ve acı çekenleri huzura kavuşturan insanları. "Az önce Sur dışından insanların sandığından daha fazla lanetlenmişin geldiğini söyledin. Bunu nereden biliyorsun?"

Sessizlik.

"Söylentiler duydum" diye yalan attım. Bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Bu konuda fazla konuşulmuyor, konuşulduğu zaman da sadece fısıldaşılıyor."

"Biraz daha açıklarsan sevinirim."

"Tanrıların çocuğunun lanetlenenlere yardım ettiğini duydum" dedim Jole'u düşünerek. "Onurlu bir şekilde ölmeleri için onlara yardım ediyormuş."

Dudaklarını yaladı. "Bunu kim söyledi?"

"Birkaç muhafız" dedim ama bu doğru değildi. Bunu bir muhafız söylemişti, ölmek üzere olan bir muhafız. "Dürüst olmak gerekirse başta onlara inanmamıştım."

"Eh, inanmamaya devam etmeliydin" dedi. "Kraliyete açıkça ihanet edeceğimi sanıyorlarsa yanılıyorlar."

Gerçeği söylemediğini biliyordum. "Az önce karakter tahlili konusunda iyi olduğumu söylememiş miydim?"

"Yani?"

"Yani, yalan söylediğini biliyorum ve nedenini de anlayabiliyorum. O adamlar senden öyle hayranlıkla bahsediyorlar ki daha seni tanımadan tanrıların çocuğu olduğuna inanmış gibiydim. Seni asla ele vermezler."

"Öyle de olsa sen onları konuşurlarken duydun. Yani başkaları da duyabilir."

"Belki de şu söylentiler konusuna biraz daha açıklık getirmeliyim. Aslında benimle konuşuyorlardı" dedim. "Çünkü ben de lanetlenenlerin onurlu bir şekilde ölmesine yardım ettim. Başkentte de yaptım, burada da yapıyorum." Bu doğruydu. Jole ne ilkti ne de son olacaktı.

Dudakları aralandı, yüzüme bakakaldı. Böyle bir şey söylememi beklemediği açıktı.

"Lanetlenerek geri dönenler zaten krallık için her şeylerini verdiler" dedim. "Kahraman değillermiş gibi muamele görmeyi, halkın önüne sürüklenerek öldürülmeyi ne onlar ne de aileleri hak ediyor."

Poppy hâlâ şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu ama o zümrüt yeşili gözlerde hafif bir ışıltı belirmişti. Bir müddet sustuk. Konuşmadan birbirimize baktık. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Kahretsin, ne düşündüğümü de bilmiyordum. Poppy bu gece beni şoke etmişti. Hem de birkaç kez. İdrak etmekte zorlanıyordum. Onun da benim hakkımda ne düşüneceğini bilemediğinden emindim. Bana tamamen güvenmediği belliydi, en azından sırlarını açacak kadar, oysa güvenini kazanmam gerekiyordu.

Güvenini kazanmak *istiyordum*.

Ama bu gece mümkün olmayacaktı.

Koltukta öne doğru eğildim. "Hayli vaktini aldım."

Bir kaşını kaldırdı. "Sur'a gitmem konusunda tek söyleyeceğin bu kadar mı?"

"Senden tek bir şey istiyorum." Kalktım. "Bir dahaki sefere dışarı çıkarken ayağına doğru düzgün bir ayakkabı giy ve kalın giyin. O terlikler ölümün olacak." İncecik geceliğine bir göz attım, neredeyse bir inilti koyuverecektim. "O gecelik de... benim ölümüm olacak."

Göze Girmek

"Neden sessiz kaldın?"

Kaşlarımı çatarak Vikter'a baktım. Tawny, Penellaphe'nin hazırlanmasına yardım ederken biz de sessizce bekliyorduk. Craven saldırısından sonra Teermanların şehir halkına bir konuşma yapması gerekiyordu. Küçük bir olay olarak geçiştirilemeyecek kadar çok insan ölmüştü. "Hangi konuda?"

Her zaman tetikte olan o mavi gözler gözlerime dikildi. "Bakire'nin Sur'a gitmesi konusunda."

Kapıya bir göz attım, Poppy'nin bana ok doğrulturkenki görüntüsüyle odasında peçesiz ve gür saçları omuzlarına dökülmüş hali hızla gözümün önünden geçti. "Bunu neden dün gece yanına geldiğimde sormadın?" Poppy'nin dairesinden çıkar çıkmaz Vikter'ın yanına gitmiştim, bunun nedeni biraz da duyduğum kızgınlık ve stratejiydi. Poppy'yi koruması gerekirken Sur dışında ne işi olduğunu öğrenmek istemiştim. Ayrıca Poppy ona benden önce söylerse bir şeyler sakladığımı düşünecekti. Bu da daha da temkinli davranmasına ve ondan sakladığım daha önemli şeyleri keşfetmesine yol açabilirdi.

"Sabah ola hayrola diye düşündüm" dedi Vikter sertçe. "İşte şimdi soruyorum."

"Sır olarak gördüğüm bir şeyi saklamam gerekmez mi?" dedim. "Onu majestelerine ispiyonlamalı mıyım?"

Derin bir nefes aldım, Vikter bana döndü. "Sana ciddi bir soru sordum Hawke."

"Ben de sana sordum."

Sabrının tükenmek üzere olduğu yüzünden okunuyordu. Benimki de tükenmek üzereydi. Şu anda ortak bir noktamız vardı. "Sur bir yana, kaleden dışarı bile korumasız çıkmaması gerektiğini biliyorsun."

"Teknik olarak onu ispiyonlamış oluyorum. Sana, dün gece onu koruması gereken kişiye" dedim, Vikter ağzını öyle sert kapattı ki kemiklerinin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirdim. "Görevinin başında kalsaydın belki Sur'da olmazdı." İyice idrak etsin diye biraz bekledim. "En azından şimdi Bakire'yi bir Craven saldırısı esnasında *neden* yalnız bıraktığım biliyorum."

Vikter hiçbir şey söylemedi.

"Gerçi kapısında kalmış olsaydın da oraya gitmenin bir yolunu bulurdu gibi geliyor" diye devam ettim, tekrar kapalı kapıya baktım, Poppy'nin Sur'a gitme nedenlerini düşündüm. "Oraya neden gittiğini bana söyledi."

"Nedenmiş?" dedi Vikter.

Ahşap kapıya bakarak Poppy'nin Vikter'a bu sorulara yol açacak ne anlattığını düşündüm. "Ve buna saygı duyuyorum, kendini korumak için başkalarına bel bağlamaktan öte bir şeyler yapma gereği duyuyor."

"Başından geçenler yüzünden mi?"

Evet.

Ve hayır.

Bu tavrına -*ona*- duyduğum saygı karışık bir meseleydi. "Craven saldırısına uğramamış olsaydı bile bir insanın kendini ve sevdiklerini korumak için harekete geçmek istemesini anlayabiliyorum."

"Herkes bunu istemez, özellikle de onun kim olduğunu düşünürsen."

Birden öfkelendim. "Ben herkes değilim." Yüzüne baktım. "Sen de değilsin."

Gözlerini kıstı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hadi ama Vikter." Gülerek başımı iki yana salladım. "Ona dövüşmeyi ve ok atmayı kimin öğrettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? İyi iş çıkarmışsın. Neredeyse canıma okuyordu."

"O kadar da iyi iş çıkarmamışım" diye mırıldandı. "Hâlâ tek parça olduğuna göre."

Bunu duyunca gülümsedim. Bu *neredeyse*'nin ne kadar etkileyici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ona da söylediğim gibi, bundan Teermanlara da başka birine de bahsetmeyeceğim."

Vikter biraz düşündü. "Hiç mantıklı değil."

İçimi çektim.

"Bilgi vererek Teermanların gözüne girebilirsin" dedi Vikter. "Onlarla daha da iyi geçinirsin."

Vikter'a yumruk atmanın kimsenin gözüne girmemi sağlamayacağını kendime hatırlatarak, "Gözlerine girmek gibi bir isteğim yok" dedim.

Vikter şimdi o kadar yakınımda duruyordu ki derin bir nefes alsa göğsünü kolumda hissedebilirdim. "Peki istediğin ne, Bakire'nin gözüne girmek mi?"

Tepem attı, yavaşça döndüm. "Şimdi bunun ne anlama geldiğini sorma sırası bende."

Vikter bir müddet dik dik gözlerime baktı. "O Bakire. Bunu unutmasan iyi edersin."

Ne demeye çalıştığını biliyordum, üstelik bunun için haklı gerekçeleri de vardı. Hatta bildiğinden de fazlası vardı çünkü onu artık Bakire olarak görmüyordum. Gözümün önüne dün gece Sur'daki haliyle değil, odasında, incecik geceliğiyle geliyordu. Bu ikincisinde bir sorun görmüyordum. Peki ya ilkinde? Onu Bakire olarak görmemekte? İşte bu sorun olabilirdi.

Çünkü ona duyduğum saygı gibi bu da çok karışık bir meseleydi.

"Günün büyük bölümünü bunu neden sakladığını düşünerek geçirdim. Böyle yaparak eline ne geçeceğini" diye devam etti Vikter. "Hangi sonuca vardım biliyor musun?"

"Söyleyeceğinden eminim" diye mırıldandım.

"Onun güvenini kazanmaya çalışıyorsun."

Vikter haklıydı. Poppy'nin bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Bunu istiyordum da, ayrıca istemek ve ihtiyaç duymak arasında dağlar kadar fark vardı. Bu da kendimi içinde bulduğum üçüncü karmaşık meseleydi.

"Elbette bana güvenmesini istiyorum" dedim. "Bana güvenmezse görevimi yerine getiremem ki."

"Doğru." Vikter kapıya döndü. "Umarım Bakire'nin güvenini kazanmak istemenin tek nedeni budur."

"Yanılıyorsam düzelt" dedim, "ama yanılmadığıma eminim. İkimizin de görevini yerine getirebilmesi için ne düşündüğümü bilmeye gerek duymadığını söylemiştin."

Çenesindeki kasın seğirdiğini gördüm. Gülümseyerek kapıya doğru döndüm.

"Yanılmıyorsun" dedi Vikter az sonra.

"Biliyorum. Nadiren yanılırım." Kapının arkasından yaklaşan ayak sesleri duydum, tanrılara şükür.

"Hawke?"

"Evet?"

"Haklı olabilirsin." Kapı açılırken Vikter önüme geçti. "Yine de bu yanılmadığını göstermez."

Kan ve Külden

"Tanrıların lütfu sayesinde dün gece Sur düşmedi." Dük Teerman yalanlarını Masadonia'daki herkesin duyabileceği şekilde haykırıyordu.

Balkonda Penellaphe ve Tawny'nin arkasında dururken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Sur onu savunanlar ve bu uğurda canını verenler sayesinde düşmekten kurtulmuştu. Aşağıdaki kalabalığa bakarken ne kadar çok kişinin öldüğünü düşünüyordum. Havada hâlâ cenaze ateşlerinin ve tütsülerin kokusu vardı. Sayamayacağım kadar çok kişi beyaz yas elbiseleri giymiş ya da evine siyah bayrak asmıştı.

"Sur'un tepesine ulaştılar!" diye bağırdı bir adam aşağıdan, kalabalık gaz lambalarının ve meşalelerin ışığında toplanmıştı. "Neredeyse Sur'u aşacaklardı. Güvende miyiz?"

"Ya tekrar olduğu zaman?" dedi Düşes Teerman. "Çünkü yine olacak."

"Bu kesin halkın korkusunu yatıştıracaktır" diye mırıldandım.

"Gerçeğin amacı korkuları yatıştırmak değildir" dedi Vikter alçak sesle.

Sırıttım. "Bu yüzden mi yalanlar söylüyoruz?"

"Ne yalanı söylendi ki?" dedi Vikter.

Tek bir yalan varmış gibi. "Sur'un tanrılar sayesinde düşmediği yalanı. Bu, Sur'u savunanlar sayesinde oldu."

"Bu iki şey birbirini geçersiz kılmaz."

Bir an Vikter'ı boğazından tutup balkondan atmak istedim. Ne var ki Penellaphe'nin güvenini böyle kazanabileceğimi sanmıyordum.

"Tanrılar sizi yüzüstü bırakmadı" dedi Düşes Teerman öne çıkarak, ellerini bel hizasındaki korkuluğa koydu. "Biz sizi yüzüstü bırakmadık. Ama tanrılar hoşnutsuz. Craven'lar bu yüzden Sur'un tepesine çıktı."

Aşağıdaki kalabalığa bir korku dalgası yayıldı.

"Onlarla konuştuk" diye devam etti düşes, hayatımda bu kadar güven verici olmaktan uzak bir konuşma duymamıştım. Aşağıdaki insanlar her saniye korkudan biraz daha sararıyordu. "Tanrılar burada ve yakın şehirlerde yaşanan son olaylar yüzünden rahatsız. Solis'teki iyi insanların onlara olan inancını kaybetmesinden ve krallığın geleceğini tehlikeye atmak isteyenlere yönelmesinden korkuyorlar."

Amma da saçmalıyordu.

Yine de işe yarıyordu. Kalabalık dün gece Jansen'ın Sur'u savunmaları için coşturduğu muhafızlar gibi haykırmaya başladı. Atların huzursuzlandığı dikkatimi çekince gözlerimle kalabalığı taradım ve at sırtındaki Kieran'ı gördüm.

"Karanlık Olan'ı destekleyenler ve onunla birlikte hain planlar yapanlar aranızdayken ne olacağını sanıyordunuz?" dedi dük. "Şu anda ben konuşurken Alçalmışlar yüzüme bakıyor ve Craven'ların dün gece o kadar can almasından mutluluk duyuyorlar."

Kieran başını eğdi, Yükselmişler yalanlarını saçarken o da benim gibi hiçbir şey yapmamaktan rahatsızlık duyuyordu.

"Bu kalabalığın içinde Karanlık Olan'ın geleceği günü iple çeken Alçalmışlar var" dedi dük. Bu doğruydu. "Üç Nehir'deki katliamdan ve Goldcrest Malikânesi'nin düşmesinden mutluluk duyanlar var. Sağınıza solunuza bir bakın, Bakire'yi kaçırmak için komplo kuranlara yardım eden birilerini görebilirsiniz."

Gözlerimi kısarak Penellaphe'ye baktım, olduğu yerde kımıldanıyordu.

"Tanrılar her şeyi duyar, her şeyi bilir. Söylenmeyen ama insanın içinde yer eden şeyleri bile" dedi dük karısının yanında durarak. "Ne bekleyebiliriz ki? Tanrıların korumak için her şeyi yaptığı insanlar karşımıza çıkıp Ayin'i sorguluyor."

Ne diyordu bu?

Penellaphe kaskatı kesildi, gözlerimi yeniden düke çevirdim. Dün gece olanların tanrılarla, hele ki açıkça bahsettiği Tulislerle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ölmemizi isteyenler varken ne bekleyebiliriz ki?" dedi dük ellerini kaldırarak. "Oysa bizler tanrıların cisim bulmuş haliyiz, sizi Karanlık Olan'dan ve bu topraklara yaydığı lanetten koruyan sadece biziz."

Gülmemek için tüm gücümü kullanıyordum. Yükselmişler halkı fareden bile koruyamazdı.

Dük saçma sapan konuşmayı sürdürdü, kalabalığı galeyana getirip bir Ruh Yiyici gibi içlerini korku ve öfkeyle doldurdu. Kitleler işte böyle kontrol altında tutuluyordu. Onlara korkacakları, suçlayacakları ve nefret edecekleri bir şey vererek. Bunun bu kadar etkili olması beni hâlâ şaşırtıyordu, yine de...

Kieran dikkatimi çekti, başıyla kalabalığın ön tarafını işaret ediyordu. Aşağıdaki yüzleri gözden geçirince tanıdık sarı saçlı, geniş omuzlu bir adamın ilerlediğini gördüm.

Lev Barron.

Kahretsin.

Neyin peşindeydi? Son yarım saatte çaktırmadan kalabalığın önüne doğru yaklaşmıştı. Yalnız değildi. Yanında tanımadığım üç kişi daha vardı. Dükün sandığının aksine bütün Alçalmışları tanımıyordum.

Penellaphe birden geri çekildi.

Vikter onu omuzundan tuttu. "İyi misin?"

Gözlerimi Penellaphe'ye diktim. Kımıldamıyordu ama titriyordu. Başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordum. Dük avazı çıktığı kadar bağırırken onu kim suçlayabilirdi ki?

"Ama böyle devam edersek tanrılar bizi bir daha korumayabilir. Craven'lar Sur'dan içeri sızar, o zaman geriye acıdan başka bir

şey kalmaz" dedi Dük Teerman. "Şanslıysanız boğazınıza saldırıp sizi çabucak öldürürler. Ne var ki çoğunuz bu kadar şanslı olmayacak. Sizi parça parça edecek, kanınızı içecekler, işte o zaman inanmadığınız o tanrılara yalvararak merhamet dileyeceksiniz."

Daha neler... "Bu herhalde bir saldırıdan sonra yapılmış en dehşet verici konuşma" diye mırıldandım.

Penellaphe hafifçe irkildi ama titremesi az sonra geçti. Dimdik duran sırtına bakınca içimde bir endişe filizlendi. Dün gece gördüklerimi ve daha önceden bildiklerimi düşününce kolay kolay korkacak biri olduğunu sanmıyordum.

Ama dükün bahsettiği şeyleri iyi biliyordu. Bu acıyı ve korkuyu bizzat yaşamıştı.

Yine de her an dönüşebileceklerini bildiği halde gidip enfekte olanlara yardım ediyordu.

İstemesem de ona duyduğum saygı durmadan artıyordu.

Penellaphe başını Vikter'a doğru eğdi. "Onu görüyor musun?" diye fısıldadı. "Muhafızların yanındaki sarışın adam. Geniş omuzlu olan. Uzun boylu. Kahverengi pelerinli. Belli ki çok kızgın."

Lev'i tarif edişini dinlerken şaşkınlığa kapıldım. Kalabalığın içinde onu nasıl fark etmişti?

"Evet." Vikter Penellaphe'ye biraz daha yaklaştı.

"Yanında başkaları da var" dedi Penellaphe.

"Gördüm" dedi Vikter. "Dikkatli ol Hawke. Belki..."

"Sorun çıkabilir mi?" diye sözünü kestim, kalabalığın içinde Lev'i tekrar buldum. Evet, belli ki kızgındı. Sert yüzünden öfke okunuyordu, diğerleri de öfkeli görünüyordu. Sessizdiler. Yüzleri asıktı. "Yirmi dakikadır sarışın adamı izliyorum. Yavaş yavaş ön tarafa yaklaşıyor. Diğer üç kişiyle birlikte."

"Güvende miyiz?" diye sordu Tawny usulca.

"Daima" diye mırıldandım. Gerçekten güvendeydiler. Ya Lev? İçimden bir ses aynısının onun için geçerli olmadığını söylüyordu.

Tawny Penellaphe'ye baktı, Penellaphe başını sallayarak elini elbisesinin sağ tarafına indirdi. Hafifçe gülümsedim. Hançer üstündeydi, değil mi?

Birden alkışlar yükseldi, herhalde Teermanlar sonunda rahatlatıcı bir şey söylemişti.

"Yıkım ve ölümden başka bir şey istemeyen Karanlık Olan'ı desteklediğinden şüphelendiğimiz kişileri korumayacak, böylece tanrıların Solis halkına duyduğu güveni boşa çıkarmayacağız" dedi düşes. "O zaman hem bu dünyada hem de öteki dünyada mükafatlandırılacaksınız. Size söz veriyoruz."

Kalabalıktan sevinç çığlıkları yükseldi, hatta Ayin sırasında tanrılara duydukları hürmeti göstereceklerini haykırdılar.

Tanrılar uyanık olsaydı herhalde düşesi oracıkta çarparlardı.

Düşes korkuluktan çekilerek dükün yanına geçti. "Tanrılara duyduğumuz minneti göstermek için Ayin'den daha iyi bir yol var mı?"

"Yalanlar!" diye bağırdı Lev kalabalığın içinden. "*Yalancılar.*"

Kahretsin, ne yaptığını sanıyordu?

"Bizi korumak için hiçbir şey yapmıyorsunuz, kalelerinizde muhafızlarınızın arkasına saklanıyorsunuz! Sahte tanrılar adına çocukları çalıyorsunuz! Üçüncü ve dördüncü oğullar ve kızlar nerede? Gerçekte neredeler?"

Kalabalıktan şaşkınlık dolu fısıltılar yükseldi, Penellaphe de afallamıştı.

Lev elini pelerininin içine soktu, kahretsin, o kadar hızlıydı ki. Kolunu geriye savurdu...

"Yakalayın!" diye bağırdı Jansen.

Vikter Penellaphe'yi geriye itti, ben de hemen kolumu beline dolayıp onu kendime çektim, tam o esnada yanımızdan uçarak bir şey geçti, balkon duvarına çarpıp yere düştü.

Lev bir el fırlatmıştı, bir Craven eli.

Vikter eğilip eli aldı. "Bu da ne böyle?"

Penellaphe'yi tutarak Lev'e baktım, diz çökmüştü, kollarını geriye doğru bükmüşlerdi, ağzı kan içindeydi. Penellaphe'nin beline daha sıkı sarıldım, müdahale etmemek için kendimi zor tutuyordum. Yapamazdım. Artık kimse Lev için bir şey yapamazdı. Bunu o da biliyordu, yine de meydan okur gibi balkona, Penellaphe'ye bakıyordu.

Sonra bana bakarak haykırdı, "Kan ve külden..." Bir muhafız kadın kafasını tuttu. "Yükseleceğiz! Kan ve külden yükseleceğiz!"

Yükseleceklik.

Lev için.

Sessiz kalan, konuşamayan herkes için.

Yükseleceklik.

Seçme Şansın Var

"O adam Craven elini nerden bulmuş?" diye sordu Tawny, Büyük Salon'daki sancakların önünden yürüyorduk, Vikter komutanla konuşmak için geride kalmıştı.

"Herhalde dün gece Sur'un önündeydi, öldürülen Craven'lardan birinin elini kesti" dedim, Penellaphe'nin bir adım gerisinden yürüyor, Lev'i ve kaçınılmaz sonunu düşünüyordum. Adamı pek tanımıyordum ama başına ne geleceğini bilmemek beni sinir ediyordu.

Sessiz kalması gerekirdi ama bir kırılma noktası yaşamıştı, bunun Craven'a dönüşen bebek yüzünden olduğuna emindim. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Onun gibi başkaları da olacaktı. Bu beni sevindirmeliydi. Sevindirmiyordu çünkü onlar da Lev'le aynı kaderi paylaşacaklardı.

"Bu çok..." Tawny elini göğsüne bastırarak yutkundu. "Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Çocuklar hakkında... üçüncü ve dördüncü oğullar ve kızlar hakkında söylediklerine inanamıyorum" dedi Penellaphe.

"Ben de" dedi Tawny.

Lev çok yerinde bir soru sormuştu. O çocuklar tanrılara hizmet etmiyordu. Sığır muamelesi görüyorlardı.

"Böyle düşünen başkaları da varsa hiç şaşırmam" dedim, şaşkın şaşkın bana baktıklarını görünce kaşlarımı kaldırdım. Yani görmesem de Penellaphe'nin de o şekilde baktığına emindim. Yüzünde o uyuz peçe vardı. "O çocukları gören olmadı."

"Onları sadece rahipler, rahibeler ve Yükselmişler görüyor" dedi Tawny.

"Ama aileleri hiç görmedi." Atrium'u gözden geçirdim, heykellerden başka bir şey görmedim. "Belki insanlar çocuklarını sık sık görebilseydi bu tür inançlar da ortadan kalkardı. Korkuları yatışırdı."

"Kimse kanıt olmadan böyle iddialara kalkışmamalı" dedi Penellaphe. "Gereksiz bir korkuya ve paniğe yol açmaktan başka işe yaramaz... zaten Alçalmışlar da bu panikten besleniyor."

"Aynı fikirdeyim" diye mırıldandım yaklaştığımız merdivenden aşağı bir göz atarak. "Adımlarına dikkat et. Yeni huyun yine nüksetmesin Prenses."

"Bir kez tökezlemek huy sayılmaz" dedi. "Ayrıca madem benimle aynı fikirdesin neden böyle düşünen başkaları da varsa hiç şaşırmam dedin?"

Çünkü aynı fikirde değildim. Ne var ki bunu söyleyemezdim. "Çünkü aynı fikirde olmam bazılarının neden bu düşüncede olduğunu anlayamadığım anlamına gelmiyor. Yükselmişler bu iddialara inananlar çıkabilir diye korkuyorsa tek yapmaları gereken ailelerin çocuklarını görmesine izin vermek. Bunun tanrılara olan bağlılıklarına bir zarar getireceğini sanmıyorum."

Penellaphe arkadaşına baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Bence ikiniz de aynı şeyi söylüyorsunuz" dedi Tawny.

Yan yan gülümsedim, merdiveni konuşmadan çıkıp odalarının bulunduğu kata geldik. Tawny'nin odasının önüne gelince durdum. "Sakıncası yoksa Penellaphe'yle biraz baş başa konuşmak istiyorum."

Tawny Penellaphe'ye baktı, her an bağıracak ya da gülmeye başlayacak gibi bir hali vardı.

"Sorun değil" dedi Penellaphe.

Tawny başını sallayarak kapısını açtı. "Bana ihtiyacın olursa kapıyı çal." Sonra abartılı bir tavırla ekledi. "*Prenses.*"

Kapı kapanırken Penellaphe ofladı.

Güldüm. "Ona gerçekten bayılıyorum."

"Eminim bunu duymak hoşuna giderdi."

"Peki sana bayıldığımı duymak senin hoşuna gider miydi?" dedim ona dönerek.

"Hayır desem üzülür müydün?"

"Mahvolurdum."

Penellaphe güldü. "Tabii canım."

Sırıttım. Sivri diline bayılıyordum.

Penellaphe kapısını açmaya gitti. "Ne konuşmak istiyordun?"

Önüne geçtim. "Önce benim girmem gerek Prenses."

"Neden? Sence içeride beni bekleyen biri mi var?"

"Karanlık Olan bir kez geldiyse yine gelecek demektir." Son derece ciddi bir yüzle içeri girdim.

Yatağın ve kapının yanında birer gaz lambası yanıyordu. Şöminede ateş vardı. Yine de oda soğuk ve kasvetliydi.

Bir kapı daha olduğunu fark ettim, bu pencerelere daha yakındı. Dün gece dikkatimi çekmemişti –Penellaphe'ye bakmakla o kadar meşgulgüm ki– ama galiba kimseye görünmeden dışarı nasıl sıvıştığını anlamıştım. İçimden bir ses bu kapının kalenin eski kanadındaki kullanılmayan hizmetçi merdivenlerinden birine açıldığını söylüyordu. Gülümsedim.

"Artık girebilir miyim?" diye sordu arkamdan. "Yoksa yatağın altındaki başıboş toz topaklarım da mı incelemek istersin?"

Başımı çevirip arkama baktım. "Beni endişelendiren toz topakları değil. Merdivenler olabilir mi? Evet."

"Ah, yüce tanrılar..."

"Karanlık Olan istediğini alana dek gelmeye devam edecektir" dedim başımı çevirerek. "Sen girmeden önce odanın muhakkak kontrol edilmesi gerekir." Penellaphe'ye döndüm, o akşam ne kadar sarsıldığı aklıma geldi. "İyi misin?"

"Evet. Neden sordun?"

"Dük kalabalığa konuşma yaparken pek iyi görünmüyordun."

"Evet..." Bir omzunu kaldırdı. "Biraz başım dönüyordu. Galiba bugün fazla bir şey yemedim."

Ağzından yukarısını göremediğim için doğru söyleyip söylemediğini anlayamadım. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Başını eğdi. "Hoşuna gitmeyen nedir?"

"Peçeye konuşmak."

"Ah." Elini kaldırıp zincirlere dokundu. "Kimse hoşlanmaz herhalde."

"Senin o peçeden hoşlandığını düşünemiyorum."

"Hoşlanmıyorum." İçimde sanki bir şeyler kıpırdandı. Peçe takmaktan hoşlanmadığını duymaktan aldığım haz mıydı? Sanmıyordum. "Yani insanların beni görebilmesini tercih ederdim."

Ben de bunu tercih ederdim. "Nasıl bir his?"

Dudakları aralandı ama bir şey söylemedi, koltuklardan birine gidip oturdu. Cevap vereceğini sanmıyordum.

"Boğucu" dedi birden.

Ona bakarken göğsüm sıkıştı. Belki de hiç cevap vermese daha iyiydi. Ya da hiç sormasam. "Öyleyse neden takıyorsun?"

"Seçme şansım olduğunu bilmiyordum."

"Artık var." Önünde diz çöktüm. "Sadece sen ve ben varız, bir de duvarlar ve acınacak kadar az eşya."

Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Tawny'nin yanında peçeyi takıyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Öyleyse şimdi neden takıyorsun?"

"Çünkü... Tawny'nin yanındayken peçemi çıkarmama izin verildiği için."

"Bana seni görmesine müsaade edilen kişilerin yanında bir peçe takman gerektiği söylendi" dedim.

Cevap vermedi.

Bekledim.

İçini çekti. "Odamdayken peçeyi takmıyorum, Tawny'den başka kimse de odama gelmez. Onun yanında da takmıyorum çünkü o zaman... kontrol bendeymiş gibi hissediyorum. Sanki..."

"Peçeyi takmama hakkın varmış gibi mi?" dedim.

Penellaphe yavaşça başım salladı.

"Şu anda seçme şansın var."

"Evet" diye fısıldadı.

Peçeyi gözden geçirdim, altındaki gölgelerden başka bir şey göremedim. Ama Penellaphe'nin elleri... yine kucağında kımıldanıp duruyor, yüzünde göremediğim şeyi ele veriyordu. Ayağa kalktım. "Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıdayım."

Penellaphe bir şey söylemedi. Dışarı çıkıp kapının önündeki yerimi aldım, hiçbir şey yapmadığım için kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimi karşı duvara diktim. Neden seçme şansından bahsetmiştim? Bilmiyordum ama böyle bir seçeneğin var olduğunu bilmesi bence önemliydi. Yanımda peçesiz dolaşmasında bir sorun olmayacağım bilmeliydi. Bunun güvenini kazanmak istememle de bir ilgisi yoktu.

Planlarımla hiç ilgisi yoktu.

Bir Parça Huzur

"Skotos" dedi Rahibe Analia Penellaphe'nin sözünü keserek, "*Skotis* diye okunuyor."

Gözlerimi kısarak rahibenin sırtına baktım. Skotos öyle okunmuyordu.

"Nasıl okunduğunu biliyorsun Bakire" dedi rahibe, haşin ses tonu odaya girdiğimizden beri sinirlerimi bozuyordu. Kadının ağzından çıkan her kelimede sanki eşek arısı iğneleri vardı. "Doğru oku."

Penellaphe derin bir nefes alarak yeniden okumaya başladı, elindeki kitap sadece yalanlarla dolu olamayacak kadar kalındı.

Tabii bir de yanlış telaffuzlarla.

Hem zaten rahibe beş dakikada bir Penellaphe'nin sözünü keserken kitapta ne yazdığını ve onu okumanın amacını kim bilebilirdi ki? İçimden kitabı Penellaphe'nin elinden kapıp kadının kafasına indirmek geliyordu. Hatta Penellaphe'nin oturduğu sert tabureyi kaldırıp rahibeye fırlattığını görmek için neler neler vermezdim. Sırıttım. Biraz abartı olabilirdi ama rahibenin yere yapıştığını görmek bana gerçekten büyük bir zevk verirdi.

Onu tutup camdan fırlatmak da öyle.

Anlaşılacağı üzere pek keyfim yoktu.

Bunun pek çok nedeni vardı, bir kere uykusuzdum. Koğuşta olduğu gibi odamda uyumakta da zorlanıyordum. Lev'in başına ne geldiğini düşünmek de uykularımı kaçırıyordu, bir de Teermanların son on yılın en dehşet verici konuşmasının yol açtığı bazı asılsız suçlamalar vardı, en azından Jansen böyle düşünüyordu. Alçalmışlarla zerre ilgisi olmayan beş kişi komutana şikâyet edilmişti. Sonra, uyumayı başarsam bile kâbuslar görüyordum ama kendimi kafeste gördüğüm kâbuslar yerine abimi görüyordum.

"Skotis Dağları'nın eteklerinde..."

"Aslında Skotos diye okunur" diye araya girdim, kendimi tutamamıştım.

Penellaphe peçeli yüzünü hızla bana çevirdi, karşısında duran kırmızı giysili rahibe kaskatı kesildi. Başını çevirip bana şöyle bir baktı. Şahini andıran yüzünü ortaya çıkaracak şekilde geriye taranmış kahverengi saçları öyle sıkı toplanmıştı ki tellerin kopmaması şaşırtıcıydı.

Rahibe Analia'nın koyu renk gözlerinde küçümseyici bir ifade belirdi. "Siz nereden biliyorsunuz?"

"Ailem aslen Pompay yakınlarındandır, o topraklar mahvolup bugün bildiğimiz Çorak Topraklar adım almadan evvel orada yaşarlardı" dedim, yalan da sayılmazdı. "Ailem o civardandı. Ailem ve yöre halkı dağların adını hep Bakire'nin ilk söylediği gibi telaffuz ederdi. Uzak doğuluların dili ve aksanı bazılarını zorlayabilir. Ancak Bakire bu gruba girmiyor gibi görünüyor."

Penellaphe gülmemeye çalışıyormuş gibi altdudağını ısırıp başını önüne eğdi.

Oysa rahibenin hiç de güler gibi bir hali yoktu. Kırmızı elbisesinin altındaki kemikli omuzları kaskatı olmuştu. "Fikrinizi sorduğumu sanmıyorum."

"Özür dilerim." Başımı eğdim. *Birkaç gün daha dayan* dedim içimden. Bir şey kalmadı.

Rahibe Analia başını salladı. "Özür dilemek..."

"Ben sadece Skotos Dağları'yla ilgili bir konu açılırsa Bakire'nin cahil görünmesini istemedim" diye devam ettim, rahibenin öbe-

den kızaran yanakları keyfimi yerine getirdi, "ama bundan sonra sesimi çıkarmam." Penellaphe'ye baktım. Ağzı şimdi tam bir oval şeklini almıştı. "Lütfen devam edin Bakire. Öyle güzel bir sesiniz var ki dinlerken ben bile Solis'in tarihinden büyüleniyorum."

Penallaphe sımsıkı tuttuğu kitabı hafifçe gevşetti. *"Skotos Dağları'nın eteklerinde oturan tanrılar sonunda bir taraf seçti."*

Ne saçmalık.

"Tanrılar Kralı Nyktos ve oğlu Savaş Tanrısı Theon, Jalara ve ordusunun karşısına çıktı." Penellaphe yalanları okumaya devam ediyordu. Theon Nyktos'un oğlu değildi. *"Kana ve güce susamış Atlantia halkına güvenmedikleri için onların hükmettiği topraklarda zulmün bitmesine yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Jalara Solis ve ordusu cesurdu ama Nyktos bilgeliği sayesinde masumların kanını döke döke tanrısal bir güce ulaşan Atlantialıları yenemeyeceklerini görüyor ve..."*

"Hüküm sürdükleri dönemde yüz binlerce kişiyi öldürdüler" diye bilgi verdi rahibe, sesi bu kez neredeyse orgazm olacakmış gibi çıkıyordu. "Masumların kanını döktüler demek aslında yaptıkları şeyin yanında hafif kalıyor. İnsanları ısırıyorlardı."

Ben de şu anda onu ısırmak istiyordum.

"İnsanların kanını içtiler, güçten sarhoş oldular, neredeyse ölümsüzlüğe ulaştılar" diye devam etti. "Öldürmedikleri kişiler de bugün Craven diye bildiğimiz vebaya dönüştü. İşte sevgili kralımızın ve kraliçemizin cesurca karşı durduğu ve bu uğurda ölümü göze aldığı kişiler bunlardı."

Penellaphe başını salladı.

"Devam et" dedi rahibe.

"Vodinalı Jalara'nın başarısızlığa uğramasını istemeyen Nyktos tanrılar adına ilk lütfu bahşetti, Jalara ve ordusuyla tanrıların kanını paylaştı" diye okudu Penellaphe hafifçe ürpererek. *"Bu güçle cesaretlenen Vodinalı Jalara ve ordusu Kırık Kemikler Savaşı'nda Atlantialıları yenmeyi başardı, böylece bu yozlaşmış ve sefil krallığın saltanatına son verdi."*

Solis'te insanlara gerçekten bunları mı öğretiyorlardı? Hepsi saçmalıktı. Tanrılar tarafından lütuf falan bahşedilmiş değildi. Tanrılar o zaman çoktan uyumuştu. Sahte kralın Atlantia ordusu-

nu yendiği de yalandı. Atlantia halkın iyiliği için, hem Atlantialıların hem de ölümlülerin hayatını ve geleceğini yok eden savaşı bitirmek için geri çekilmişti.

Penellaphe sayfayı çevirmeye koyuldu, bakalım şimdi sırada ne vardı?

"Neden?" diye sordu Rahibe Analia.

Penellaphe ona baktı. "Ne neden?"

"Lütuf kısmını okurken neden ürperdin?"

"Şey..." Penellaphe'nin parmakları kitabı yine sıkmaya başladı.

"Rahatsız olmuş gibiydin" dedi rahibe. "Lütuf konusu seni neden bu kadar etkiledi?"

"Rahatsız olmadım. Lütuf bir şereftir..."

"Ama ürperdin" diye üsteledi rahibe. "Tanrıların lütufta bulunmasını memnuniyet verici buluyorsan rahatsız olmaman gerekmez mi?"

Bu nasıl bir soruydu böyle? Rahibenin ses tonundan da Penellaphe'ye doğru eğilmesinden de hiç hoşlanmamıştım.

Penellaphe'nin yüzünün alt kısmı kıpkırmızı oldu. "Şey... lütuf da Atlantialıları o güce ulaştıran şeye benziyor. Onlar masumların kanını içtiler, Yükselmişler de tanrıların kanını içerek..."

"Yükselişi Atlantialıların yaptığı şeyle karşılaştırmaya nasıl cesaret edersin?" Rahibe Analia, Penellaphe'nin çenesini tuttu. Elim kılıcımın sapına kaydı. "Aynı şey değil. Herhalde değnek hoşuna gitmeye başladı, beni de dükü de kasten delirtiyorsun."

Değnek mi?

"Aynı şey olduğunu söylemedim" dedi Penellaphe, bir adım öne çıktım. Canı yanıyor gibi görünmüyordu ama bu kadının ona dokunmaması gerekirdi. "Sadece benzerlik olduğunu..."

"Aklına bunun gelmesi beni çok endişelendirdi Bakire. Atlantilalılar hakları olmayan bir şeyi alıyorlardı. Oysa Yükseliş esnasında tanrılar kanını kendi isteğiyle sunar." Rahibe arı iğnesi gibi bir söz daha savurdu. "Bunu krallığın geleceğine, Yükselmişlerin mirasçısına açıklamak zorunda kalmamalıydım."

"Krallığın geleceği on dokuz yaşımda tanrılara teslim edilmeme mi bağlı?" diye sordu Penellaphe. "Peki Yükselmezsem ne

olur?" Bunun cevabını ben de duymak istiyordum. "Bu diğerlerinin Yükselmesine nasıl engel olacak? Yoksa tanrılar kanını vermeyi reddedecek de..."

Rahibe Analia boştaki elini geriye savurdu. Hemen fırlayıp bileğini tuttum. Bu kadarı fazlaydı. "Elini Bakire'nin çenesinden çek. Hemen."

Rahibe kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Aslında daha fazlasını yapmak istiyordum. Penellaphe'ye dokunmaya cesaret eden o parmaklarını kırmak istiyordum. "Asıl sen Bakire'ye dokunmaya nasıl cüret edersin? Belki de yeterince açık ifade edemedim. Elini Bakire'den çek, yoksa ona zarar vermeye kalktığın için gerekeni yaparım" dedim, bir yanım sağduyudan yoksun olması için dua ediyordu. "Şuna emin ol, o zaman sana dokunmamdan çok daha büyük dertlerin olacak."

Bir saniye geçti.

Bir saniye daha. Ah, elini çekmesin diye dua ediyordum. Gerçekten.

Gülümsemeye başladım.

Ne yazık ki rahibe az da olsa sağduyu sahibiydi. Elini Penellaphe'nin çenesinden çekti. İstemeye istemeye bileğini bıraktım. Bırakmak istemiyordum. O elleri bir daha Penellaphe'ye ya da başka birine zarar vermek için kullanamasın diye elimden geleni yapmak istiyordum.

Rahibe Penellaphe'ye döndü, öfkeden kudurduğu her halinden belliydi. Uzaklaşmadım, hemen arkasında duruyordum. Bu kadına hiç güvenmiyordum. Penellaphe'ye el kaldırırken o kadar rahattı ki bu ilk kez vuku buluyor olamazdı. Ayrıca şimdiye dek onu hiç kimsenin –hiçbir muhafızın, hatta Penellaphe'nin bile– durdurmadığına da emindim.

Penellaphe buna nasıl katlanıyordu anlamıyordum, istese kadının yüzüyle yerleri paspas yapardı. Rahibenin başının üstünden bakarken öfkem giderek artıyordu.

"Böyle bir şey söylemen bile sana bahşedilen onura saygı duymadığını gösteriyor" dedi Penellaphe'ye. "Ama tanrıların yanına gittiğinde sana da bugün gösterdiğin kadar saygı gösterilecek."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Penellaphe.

"Ders bitti." Rahibe ayağa kalktı. "Ayin'e sadece iki gün kaldı, çok işim var. Senin kadar değersiz birine harcayacak vaktim yok."

Öfkeyle soluyarak gözlerimi kıstım. Bu kadın değer ne demek bilmiyordu.

"Odama dönmeye hazırım" dedi Penellaphe, tam da rahibeye değer anlayışına dair ne düşündüğümden bahsetmek üzereydim. Penellaphe kadını başıyla selamladı. "İyi günler."

Penellaphe'nin arkasından istemeye istemeye odadan çıkarken bu kadını da bir an evvel yalanlarının hesabı sorulacaklar listesine ekledim.

Penellaphe, Ziyafet Salonu'nun yarısına gelene dek konuşmadı. "Öyle yapmamalıydın."

Hayrete kapıldım. "Sana vurmasına izin mi verseydim? Böyle bir şeye nasıl göz yumulabilir?"

"Biri can bile yakmayan bir tokat yüzünden cezalandırılacaksa bal gibi de göz yumulur."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Sinek gibi bile vursa umurumda değil, bunu kabul edilebilir bulan varsa aklını kaçırmıştır."

Penellaphe durdu, peçesinin arkasından bana baktı. "Bunun için görevini kaybetmeye ve kovulmaya değer mi?"

İşim için mi endişeleniyordu? Şaşkınlık yerini korkunç bir öfkeye bıraktı. "Bunu soruyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir."

"Zaten tanımıyorum" diye fısıldadı.

Kahretsin, haklıydı. Beni tanımıyordu. Çoğu zaman kendimi ben bile tanımıyordum ama bu konuda nettim. "Eh, artık birinin sana veya bir başkasına sırf canı istiyor diye vurmasına seyirci kalmayacağımı biliyorsun."

Penellaphe bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Dönüp yürümeye başladı. Öfkemi yatıştırmaya çalışarak peşinden gittim.

"Rahibe Analia'nın bana öyle davranması canımı sıkmıyor değil" dedi az sonra usulca. "Kitabı kafasına fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum."

Bunu duyduğuma sevinmiştim. Öylece oturup her şeyi kabullenmesi fikri... "Keşke fırlatsaydın."

"O zaman beni şikâyet ederdi. Büyük ihtimalle seni de şikâyet edecek."

"Düke mi? Bırak etsin." Omuz silktim. "Dük rahibenin Bakire'ye vurmasını hoş karşılamaz herhalde."

Penellaphe güldü. "Dükü hiç tanımıyorsun."

Bunu söyleyiş tarzı... "Ne demek istiyorsun?"

"Dük herhalde onu alkışlar" dedi Penellaphe. "İkisi de öfke kontrolü konusunda sıkıntı yaşıyor."

Şimdi anlamıştım, gerçi tahmin ediyordum. Sadece bunu düşünmek istemiyordum. "Dük sana vurdu" dedim dişlerimi sıkarak, yanımızdan geçen hizmetçilerin bize endişeyle baktığının farkındaydım. "Rahibe değnekten hoşlanmaya başladığını söylerken bunu mu kastediyordu?" Kolunu tuttum, aklıma dükün çalışma odasındaki değnekler geldi, Penellaphe dükle görüştükten sonra günlerce ortada görünmemişti. Ya arnika kokusu?.. O şerefsizi gebertecektim. "Seni değnekle mi dövdü?"

Penellaphe irkildi, sonra kolunu çekip kurtardı. "Öyle bir şey demedim."

"Ne diyordun peki?"

"Şey... dük rahibeyi değil de seni cezalandırır diyecektim. Değnek derken neyi kastettiğini de hiç bilmiyorum. Bazen saçma sapan şeyler söylüyor."

Penellaphe şu anda gerçeği söylemiyordu ama ben biliyordum. Kahretsin, *biliyordum*. Rahibe ona daha önce de vurmuştu. Dük değnekle dövmüştü. Penellaphe bu cezalara alışkındı ve benim bilmemi istemiyordu.

İçim buz kesti.

Ama bomboş değildim.

İçim öfke doluydu, hemen dükü bulup sefil, acınası varlığını ortadan kaldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir anlığına gözlerimi kapadım. "Söylediğini yanlış anladım sanırım."

"Evet" dedi Penellaphe. "Ben sadece başını belaya sokmanı istemiyorum."

Benim için endişeleniyor muydu? Yine? "Peki ya sen?"

"Beni merak etme." Yeniden yürümeye başladı. "Dük sadece... bana ders vermek için bir nutuk atar ama senin başına çok daha kötüsü..."

"Başıma hiçbir şey gelmeyecek" dedim. Penellaphe'nin başına da gelmeyecekti. Ensemdeki gerilimi azaltmak için başımı oynattım. "Rahibe hep böyle midir?"

Penellaphe içini çekti. "Evet."

"Bence rahibe..." Söyleyecek münasip bir şey bulamadım. "Kaltağın teki. Bunu pek sık söylemem ama şimdi söylüyorum. Hem de gururla."

Penellaphe boğuk bir kahkaha attı. "Rahibe Analia... tuhaf biri, ayrıca bir Bakire'den beklediği şekilde davranmadığım için onu hep hayal kırıklığına uğrattım."

"Bakire olduğunu tam olarak nasıl kanıtlaman gerekiyormuş?" dedim, gerçekten merak etmiştim. "Dahası, nasıl davranman gerekiyormuş?"

Penellaphe peçeli yüzünü sertçe bana çevirdi, sonra başını salladı. "Bilmem. Kaçmaya ya da Yükselmekten kurtulmaya çalışıyor değilim ki."

Pencerelerle dolu kısa, dar koridora girerken Penellaphe'ye bir göz attım. Bunu söylemesi ne tuhaftı. "Böyle bir şey yapar mıydın?"

"Ne saçma bir soru" diye mırıldandı.

"Ciddi sordum."

Penellaphe cevap vermedi, kalbim deli gibi atmaya başladı. Bunu yapmayı mı düşünüyordu? Yükselişten kaçmayı? Eğer öyleyse...

Bahçeye bakan pencerelerden birine yürüdü. O kadar sessizdi ki Bakire'nin beyaz giysilerine bürünmüş bir ruhu andırıyordu. Sonra yüzüme baktı.

"Bunu sorduğuna inanamıyorum" dedi sonunda.

Yanına gittim, sesimi alçaltarak sordum, "Neden?"

"Çünkü bunu yapamam" dedi ama sesinde tutkudan eser yoktu. Sesi bomboştu. "Olmaz."

Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. "Bence sana bahşedilen bu *onurun* pek de faydası yok. Yüzünü göstermene de kale arazilerinden çıkmana da izin verilmiyor. Rahibe sana vurmaya kalktığında da

pek şaşırmış gibi değildin. Demek bu sık sık olan bir şey. Çoğu kişiyle konuşman yasak, başkalarının sana bir şey söylemesi de yasak. Günün büyük bir bölümünü odanda geçiriyorsun, özgürlüğün kısıtlanıyor. Başkalarının sahip olduğu haklar senin için birer ayrıcalık, kazanmanın imkânsız olduğu birer ödül."

Penellaphe bir şey söyleyecekken vazgeçip başını çevirdi. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Yani bu *onurdan* kaçmaya kalksaydın hiç şaşırmazdım" dedim.

"Kaçmaya kalksaydım beni durdurur muydun?" diye sordu.

Elbette hayır. Ona kapıyı açardım. Kaskatı kesildim. Neler düşünüyordum böyle? Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Vikter durdurur muydu?"

"Vikter'ın beni sevdiğini biliyorum. O benim için baba gibi, herhalde babam yaşasaydı böyle bir baba olurdu. Ben de Vikter'ın kızı gibiyim. Ama evet, Vikter beni durdururdu."

Gerçekten durdururdu.

Önümüzdeki iki gün içinde kaçmaya kalkarsa ben de onu durdurmalıydım. Bu yüzden...

"Peki ya sen?" diye sordu tekrar.

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum, ben de gerçeği söyledim. "Sanırım seni durdurmak için tam olarak nasıl kaçmayı planladığını öğrenmeye çalışırdım."

Hafifçe güldü. "Buna gerçekten inandım."

Bahçedeki rengârenk çiçeklere bakarak şu anda önemli olan konuya geldim. "Rahibe seni düke şikâyet eder mi?"

"Neden soruyorsun?"

"Eder mi?" diye üsteledim.

"Muhtemelen hayır" dedi. Ona inanmıyordum. "Ayin'le fazlasıyla meşgul. Herkes öyle." Yavaşça içini çekti. "Daha önce Ayin'e hiç katılmadım."

"Gizlice de mi gitmedin?"

Başını eğdi. "Böyle bir şeyi ima etmen bile beni gücendirdi."

Güldüm, sesim kulaklarıma bir tuhaf geldi. "Senin gibi geçmişi yaramazlıklarla dolu birinin böyle bir şey yapacağını düşünebilmem ne tuhaf."

Hafifçe sırıttı.

Bu bir gülümsemeye benzemiyordu.

Gerçekten gülümsediğini sanmıyordum.

"Aslında çok bir şey kaçırmadın. Konuşmalar, ağlamalar, bir de su gibi akan içki" dedim Solis'te gördüğüm Ayinleri düşünerek. "İşler asıl Ayin'den sonra... ilginçleşmeye başlıyor. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum" dedi Penellaphe.

Yan yan gülümsedim. İçimde aslında Ayin'den sonra tam olarak ne olduğunu biliyormuş gibi bir his vardı. "Ama insan maske taktığı zaman içinden geldiği gibi davranması ne kadar kolay olur biliyorsun" dedim. "Kimse senin kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandığında istediğin her şey nasıl da ulaşılabilir hale gelir."

"O konudan bahsetme" diye fısıldadı.

Başımı yana eğdim. "Duyabilecek kimse yok ki."

"Fark etmez. Bu konuda konuşmamalısın... konuşmamalıyız."

"Hiç mi?"

Evet demesini bekledim ama demedi, başını tekrar bahçeye çevirdi.

Penellaphe'nin düşüncelerini bana açmakta bir sakınca görmediğini biliyordum. Konuyu bir daha hiç açmamamı isteseydi söylerdi. Ama istediği bu değildi.

Etrafında olup bitenleri, başına gelenleri istediğini hiç sanmıyordum.

Kalbim yine deli gibi atmaya başlamış, ensemdeki karıncalanma da ona eşlik etmeye karar vermişti. "Odana gitmek ister misin?"

Başını iki yana salladı, altın zincirler hafifçe şıkırdadı. "Pek sayılmaz."

"Oraya gitmek ister misin?" Başımla dışarıyı işaret ettim.

"Sence güvenli olur mu?"

"Aramızda kalsın, bence olur."

Hafifçe gülümsedi. "Eskiden bahçeyi severdim. Düşüncelerimi susturabildiğim, rahat edebildiğim tek yer orasıydı. Hiçbir şey düşünmez, hiçbir şey için endişelenmezdim. Bahçeyi çok huzur verici bulurdum."

"Artık öyle değil mi?"

"Hayır" diye fısıldadı. "Artık değil."

İçimde suçluluk duygusuna benzer bir şey belirdi. Huzurunu kaybetmesinin nedeni bendim. Ne kadar az huzuru olduğunu yeni anlamaya başlamıştım. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Hiçbir zaman da gitmeyecekti.

"Kimsenin Rylan veya Malessa'dan bahsetmemesi tuhaf" dedi Penellaphe. "Sanki hiç var olmamışlar."

"Bazen ölümleri hatırlamak kendi faniliğinle yüzleşmek anlamına gelir."

"Sence Yükselmişler ölüm fikrinden rahatsız mı oluyor?"

"Onlar bile" dedim. "Tanrı gibiler ama öldürülebilirler. Onlar da ölebilir."

Boş koridorda bir grup nedime görününce Penellaphe sustu. Bahçeye bakarak Ayin'den söz ediyorlardı. İkide bir Penellaphe'ye bakıyor, bahçeye çıkmak istesin diye dua ediyordum.

"Ayin'e katılacağın için heyecanlı mısın?" diye sordum bir şey söylemediğini görünce.

"Sabırsızlanıyorum" dedi. Ayin'e iki gün kalmıştı.

İki gün. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşünmek yerine Penellaphe'yi düşünmeye dalmıştım. Ayin'de herkes kırmızılar giyerdi, herhalde bu Bakire için de geçerliydi. "Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Peçesiz olacaksın." Ayin'de herkes maske taktığı için böyle olacağını farz ediyordum.

"Evet. Ama maskem olacak."

"O halini tercih ederim."

"Maskeli halimi mi?"

"Dürüst olayım mı?" Başımı eğip sesimi alçalttım. "Maskesiz ve peçesiz halini tercih ederim."

Vücudundan hafif bir ürperti geçti, dudakları hafifçe aralandı, o dudakların ne kadar yumuşak olduğunu iyi hatırlıyordum. İçime bir ateş bastı. Dürtülerime yenik düşüp aptalca bir şey yapmadan geri çekildim.

Penellaphe hafifçe öksürdü ama konuşmaya başladığında sesinde hâlâ kışkırtıcı bir buğu vardı. "Babanın çiftçi olduğunu söy-

lemiştin. Kardeşin var mı? Erkek kardeşin? Ya da kız? Ya da?.." İçini çekti. "Bende bir tek Ian var, yani tek kardeşim var. Onu yeniden görmek için sabırsızlanıyorum. Çok özledim."

Ian.

Yükselmiş olan şu abi.

Benim abimin esir tutulduğu başkentteki abi.

Birden kendime geldim. "Bir abim vardı."

Başımı çevirdim. Bazen böyle hissediyordum. Vardı. Eskiden. Bazen de çok geç kalacakmışım gibi geliyordu. Onu kurtaramadan kaybedecekmişim gibi, ölümü ve acıları...

Benim yüzümdendi.

Göğsüme bir acı oturdu, ne kadar nefes alırsam alayım göğsüme oturan kayaların ağırlığı hafiflemedi. Malik asla...

Elimde Penellaphe'nin elini hissedince şoke oldum. Yüzüne bakacak oldum ama elimi sıktı... beni teselli etmek için yaptığı bu küçük jest o kadar değerliydi ki. Göğsüm hafifledi, acım azaldı.

"Çok üzüldüm" dedi.

Konuşmak için derin bir nefes aldım, bu haftalardır, belki aylardır, hatta yıllardır aldığım en rahat ve en derin nefesti. Gözlerimi kırpıştırdım, Penallaphe'nin elini çektiğini fark etmemiştim bile.

"İyi misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak elimi göğsüme bastırdım. İyi miydim? İyi hissediyordum. Hatta çok iyi. Hafiflemiş gibiydim.

Huzuru tatmış gibiydim.

Dönüşüm

Bir şey beni uykunun sakin uçurumundan dışarı çağırıyordu.

Erken yatmıştım, en azından benim için erken bir saatte. Penellaphe'nin ders gördüğü odadan aldığım eski kitabın kapağını bile açmamıştım. Kitabı meraktan almıştım, bu Penellaphe'nin derste okuduğu Solis tarihinin çok daha ince bir versiyonuydu ama onun kadar deli saçmasıydı. Kendimi Penellaphe'nin odasındakilerden bile daha az olan tavan çatlaklarını seyrederken de bulmamıştım. Gecenin uzun, karanlık saatlerinde geçmişin hatıraları canlanmamıştı. Tersine kendimi... bilmiyordum. Hafiflemiş mi hissediyordum? Üstümden bir ağırlık kalkmış gibi? Rahatlamış gibi?

Huzurlu?

Sonuçta başımı yastığa koyar koymaz uyumuş ve o şekilde *kalmıştım*, oysa bu yıllardır olmuyordu. Nedenini bilmiyordum ama canıma minnetti.

O şey yine geldi. Biri hafifçe elime, sonra da koluma dokundu. Parmakları tenimde gezindi. Sonra çok saçma bir şey oldu. Aklıma o geldi. Penellaphe. Kızıl İnci'deki çekingen dokunuşu. Bedeninin heyecanla karşılık verişi ve elini bir an elimde hissedişim. Uyur uyanık parmaklarının bedenimin çok daha enteresan bir yerini

kavradığını hayal ettim. Aletim bu ateşli düşüncelere tepki vererek sertleşti, içimi bir arzu sardı. İnledim.

Yüce tanrılar, onu o kadar...

"Hawke."

Ses. O dokunuş. Rüyalarımdan gelmiyordu ve Penellaphe'ye ait değildi.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi açarken burnuma ekşi limon kokusu doldu. Odamın tek penceresini örten perdelerin arasından sızan ışıkta toz zerrecikleri dans ediyordu. Aydınlığı görünce genelde kalktığım saati bir hayli geçirdiğimi anladım, başımı sağa çevirdim.

Britta yatağımın kıyısında oturuyordu, kıvırcık sarı saçlı başı açıktı. Gözlerimi kolumda duran eline kaydırdım.

"Burada ne işin var?" dedim uykulu bir sesle.

Yanakları al al oldu. "Odanı temizlemeye geldim. Normalde bu saatte odada olmazsın" diye açıkladı. Genelde bu saatlerde talimde olurdum.

"Her zamanki gibi kapıyı çaldım ama..." Sustu, mavi gözleri çıplak göğsümden aşağıya, belimde toplanan örtülere kaydı, ince örtünün altından sertleşmiş penisimin belli olduğuna şüphem yoktu. "Ama ses gelmedi."

Sesi boğuklaşmış, limonun yerini topraksı bir koku almıştı. "İçeri girince seni uyandırmayı denedim. Birkaç kez seslendim. Tahmin ettiğimden daha derin uyuyordun."

Normalde derin uyumazdım.

"Ama galiba şanslı günümdeyim" diye ekledi, örtünün altındaki kabarıklığa bakarken solukları hızlandı. "Seni böyle bulmak büyük sürpriz oldu." Parmaklarını kolumda gezdirdi. "Çok güzel ve şaşırtıcı bir sürpriz."

Hiçbir şey söylemeden dudağını ısırışını izledim. Eğildi, elini kolumdan karnıma kaydırdı. Karnımın alt kısmında dolaşan parmakları temizlik yapmaktan hafifçe sertleşmişti. Uykumla ya da vücudumla ilgili bir şeyler söylüyordu ama ben onu dinlemiyordum, eline bakarak onunla birlikte olduğum son sefere dair bir

şeyler hatırlamaya çalışıyordum. Çok içmiştik. Hızlı ve sert sevişti-ğimizi hayal meyal hatırlıyordum, böylesini ikimiz de seviyorduk. Boşalmıştı. Epey de ses çıkarmıştı. Ben de boşalmıştım. Sessizce. Hepsi bu kadardı.

"Bizi rahatsız eden olmaz" dedi parmaklarını göbeğimde gezdirerek.

Yarı açık gözlerle elini izlerken bedenim tepki veriyor, kaslarım geriliyordu. Perdeden sızan gün ışığına bakarak göreve başlamama daha vakit olduğunu biliyordum. Penellaphe muhtemelen hâlâ dualarla ve kahvaltıyla meşguldü, gerçi sabahları bunları yaptığından o kadar da emin değildim. Ama bunun konuyla bir ilgisi yoktu çünkü Britta buradaydı ve ben uzun süredir kendi işimi kendim görüyordum... kahretsin, gerçekten uzun zaman olmuştu.

Aletim arzuyla sızlıyordu, Britta'nın da bunun farkında olduğundan emindim çünkü ilk gördüğünden beri gözlerini aletimin hatlarından ayırmamıştı. Ne var ki acı veren sertleşmenin Britta'nın varlığıyla bir ilgisi yoktu. Çoğu sabah ereksiyon halinde uyanırdım, peki bu sabah? Bugün bir nedeni vardı. Gözlerimi kaldırıp san buklelere baktım. Şu anki ereksiyonumun nedeni, şarap rengi saçlardı.

Siktir.

Ama bu işi sona erdirmeye gerek yoktu. Britta eğlenceliydi. Bunu hatırlıyordum. Pek çok kişiyle eğlenmeyi severdi. Bunu da biliyordum. Bağlılığa gerek yoktu. Karmaşık sorunlar yoktu. Sevişebilir, zevk alabilir, sonra da yolumuza devam ederdik.

Bunda bir yanlışlık yoktu.

Britta'nın eli örtünün altına kaydı, parmakları aletime değmek üzereydi.

Atılıp ince bileğini tuttum.

Britta kocaman gözlerle yüzüme baktı.

"Affedersin" dedim, elini nazikçe ama sertçe örtünün altından çektim.

"Ah" diye fısıldadı şaşkın şaşkın. "Ben düşündüm ki..."

"Sorun yok. Sadece doğru zaman değil" diye sözünü kestim,

aletim ise zamanın tam olarak ne zaman geleceğini bilmek istiyordu. Sanki biliyordum da.

Britta elini kucağındaki beyaz şapkasına attı, bir an şapkaya baktıktan sonra bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Örtüleri bir kenara atarak yatağın öbür tarafından kalktım. "Hazırlanmam gerek."

Britta ayağa kalktı, gözleriyle beni izliyordu. "Sonra gelmemi ister misin?" Bir an duraksadı. "Odanı temizlemek için?"

Banyonun kapısını açarken içimden bir ses odayı temizlemenin üstüme atlamak için bir şifre olduğunu söylüyordu. Durdum, dönüp Britta'ya baktım. Yüzüme bakmıyordu. Gözleri aletime kenetlenmişti. "Gerek yok."

Cevap beklemeden kapıyı kapatıp lambayı yaktım. Lavabonun kenarlarını sıkıca tutarak oval aynadaki yansımama baktım, kendimi şoke etmiştim, kolay, sorunsuz zevke sırt çevirdiğim için afallamıştım.

"Neler oluyor?" diye mırıldandım.

Cevap yoktu, altın sarısı gözler aynadan bana bakıyordu. Yüzümü tanıyordum ama kim olduğumu bilmiyordum... kime dönüştüğümü.

6

"Umarım uyandığında bu son kısmı fazla hatırlamazsın" dedim Poppy'nin elini okşayarak.

"Ona anlattığın onca şeyin arasında yatak odandaki Britta kesinlikle hatırladığı tek şey olacak" dedi Kieran gülerek. "Durmadan bahsettiğin şu sikine biraz zarar vermeye kalkabilir."

Gülerek Poppy'nin diğer tarafında oturan Kieran'a baktım. "Yok, o daha çok aletime piercing taktırmakla ilgileniyor."

Kieran bir kaşını kaldırdı. "Birinin sikine piercing takmasına izin verdiğine tanık olmak için neler vermezdim."

"Acayip acı verici olmalı." Sırıttım. "Ama değer."

"O son kısımdan pek emin değilim ama seni bundan vazgeçirmek için epey dil dökecekmişim gibi geliyor."

Tekrar gülerek başımı eğip Poppy'nin omzuna bir öpücük kondurdum. "Britta'yla ilgili kısmı anlattım çünkü buna istekli olmamam beni gerçekten şaşırtmıştı."

"İstiyordun" dedi Kieran. "Ama Britta'yla değil."

"Evet." Hafifçe kımıldanarak dirseğimin üstünde doğruldum. Yüzünü dikkatle incelerken Poppy'nin gür kirpikleri hiç kımıldamadı. "Sence gözlerinin altındaki koyuluklar azalmış mı?"

"Biraz." Kieran elini uzatıp Poppy'nin yanağındaki saçı çekti. "Gerçekten azalmış gibi."

"Güzel." Yutkundum.

"O gece senin için yaptığı şey akıl alır gibi değil. Tüm bunlardan önce yapabildikleri" dedi Kieran kaşlarını çatarak. "Derdi-

nin ne olduğunu bile bilmeden tek bir dokunuşuyla sana huzur vermiş."

"Biliyorum." Göğsüm içimde kabaran duyguların etkisiyle sızlıyordu. "Bunu nezaketinden yaptı, yapmak zorunda değildi, özellikle de ben sinirlerini bozmaya çalışıp dururken."

"Evet ama bence Poppy o zaman bile bu tavrından hoşlanıyordu."

Gülümseyerek başımı salladım. "Cazibeme karşı koyamadı."

Kieran sessizce güldü.

İç geçirerek Kieran'a baktım. Poppy'yi izliyordu, yüzü uzun zamandır görmediğim kadar yumuşaktı.

"Haber var mı?" diye sordum. Öykümün ortasında dönmüş ve bölmemek için bir şey söylememişti.

"Şehirde işler şimdilik sakin. Birkaç Alçalmış dışarı çıkıp yardımcı oldu." Hafif sakallarla kaplı çenesini kaşıdı. "Çok sayıda Yükselmişin yeri tespit edildi, belki de yüzlercesinin. Tam sayıyı bilmiyorum. Hâlâ haber bekliyorum."

"Ve?"

"Ve emredildiği şekilde hepsi ev hapsinde tutuluyor."

"Nasıl gitti peki?"

"Anladığım kadarıyla çoğu zorluk çıkarmadı." Kieran'ın bakışları acımasızdı. "Çıkaranlar da talihsiz bir sona kavuştu."

Bu dert edeceğim bir şey değildi. "Onlara bir şans veriyoruz. Çoğu bize bu şansı da vermezdi."

Kieran başını salladı. "Bir Alçalmış var, sanırım adı Helenea. Emin değilim. Neyse, Emil'e gidip onu tüneller konusunda uyarmış, Yükselmişlerin gün boyu tünelleri kullandığını söylemiş." Bunu bekliyorduk, yine de şehirde yardım etmek isteyen destekçilerimiz olduğunu bilmek güzeldi. "Hisa şu anda tünellerdeki bir gruba liderlik ediyor."

Yumruğumu sıkarak başımı salladım.

"Zor olduğunu biliyorum" dedi Kieran. "Arkadaşlarımız kendini tehlikeye atarken orada olmamak. Benim için zor ama senin burada olman gerekiyor."

"Burada olmamız gerekiyor." Yumruğumu zorla açtım. "Malik'ten haber var mı?"

"Henüz yok."

Kahretsin, Malik neredeydi? Herhalde Millicent nerede ise oradaydı. Naill'ın eninde sonunda Malik'in izini bulacağından emindim ama bunun bir an önce gerçekleşmesi için dua ediyordum. Böylece endişelenecek şeylerin sayısı bir eksilirdi. En azından şimdilik.

"Baban ve diğerleri herhalde Padonia'da oyalandılar ama gelecekler" dedi Kieran. "Uyumalısın Cas."

"Sen uyudun mu?"

"Benden bahsetmiyoruz."

Sırıttım. "Ben uyudum. Sen yokken." Poppy'nin elini tuttum. Teni hâlâ soğuktu. "Bir saat kadar uyumuşum. Poppy'nin rüyalarına girmedim."

"Poppy'nin rüyalarına giresin diye uyumalısın demiyorum."

"Biliyorum." Poppy'nin elini kaldırıp avucuna bir öpücük kondurdum. "Ben iyiyim" Gözlerine baktım. "Ya sen?"

Başını salladı. Zaten bir-iki saat uyumayı başarsak bile dinlenemeyecektik. Poppy uyanana kadar bu mümkün değildi. Durumu öğrenene kadar.

"Ayin ne zamandı?" diye sordu Kieran. "Anlattığın olaylardan ne kadar zaman sonraydı?"

"Galiba iki gün sonra." Başımı arkaya yaslayıp o zamana dair anılarıma daldım. "Bayan Willa."

Kieran kaşlarını kaldırdı.

Poppy'ye baktım. "Poppy'nin günlüğü." Hafifçe gülümsedim. "Ama bir de seninle buluşmamız vardı." Kieran'a bir göz attım. "Bir de ondan önceki gece."

Yakıcı, Güçlü İstek

Akşam yürüyüşünden dönüyorduk, Penellaphe'den önce odaya girdim. İçerisi boştu ve şömine yandığı halde soğuktu.

"Yatağın altına da bakacak mısın?" diye sordu Penellaphe ben odayı dolaşırken. "Ya da banyoya?"

Sırıtarak banyonun kapısını açtım. "Vazifem söz konusu olduğunda son derece titizimdir Prenses."

"Hı hı." Penellaphe ellerini gevşekçe önünde birleştirdi. "Burada bizden başka kimse yok."

Karanlık banyoya hızlıca bir göz atınca doğru söylediğini anladım. Zaten içeride birinin olmasını beklemiyordum. Ama bu ona birkaç soru sormak ve birlikte biraz vakit geçirmek için mükemmel bir bahaneydi.

Penellaphe'ye döndüm, odanın kapısını biraz kapattığını fark ettim, sadece birkaç santimlik bir açıklık bırakmıştı. Bu da çaba harcamadıkça kimsenin içeriyi göremeyeceği anlamına geliyordu. Aslında kapının açık bırakılması gerekiyordu ve her defasında kapıyı ben kapatmıştım. Bu bir ilerlemeydi.

"Odan her zaman çok soğuk." Şömineye gidip maşayı elime aldım.

"Hiç fark etmemiştim" dedi soğuk bir sesle.

"Galiba pencereler yüzünden." Başımla pencereleri işaret ederek şöminenin başına çömeldim. "Çerçevelerden soğuk giriyor."

"Sanırım bu pek çok nedenden biri. Dış duvarda da rüzgâr alan bir sürü yer var." Peçeli yüzünü yukarı kaldırdı. "Yüksek tavanlar da durumu iyice kötüleştiriyor ama onları seviyorum, yükseklikleri ni. Odayı daha... ferah gösteriyor."

Vaktinin çoğunu burada geçirdiğine göre bol bol tavanı seyrediyor olmalıydı. Hava boşlukları yaratmak için kütükleri karıştırdım. "Kalenin yeni kanatlarında daha ferah odalar olsa gerek."

"Evet, var."

Omzumun üstünden Penellaphe'ye baktım. Biraz daha yaklaşmıştı. "Seni, tanrıların Seçilmiş çocuğunu, kalenin en köhne yerine yerleştirmelerinin bir nedeni var mı?"

Penellaphe yan yan sırıttı. "Onlar yerleştirmedi." Biraz daha yaklaştı. "Ben kendim seçtim."

Bu cevabı hiç beklemiyordum. "Neden burayı seçtin?"

Beyaz elbisesinin altında omzunu kaldırdı. "Eski kanadı tercih ederim."

Alevleri canlandırarak odayı bir kez daha gözden geçirdim. Pencerelerin yanındaki dar kapıya baktım, bu kapının eski hizmetçi merdivenine açıldığına emindim. Hafifçe gülümsedim. "Tuhaf bir tercih doğrusu."

"Olabilir." Penellaphe bir müddet sustu. "Peki senin odan? O da bu kanatta mı?"

"Yoksa ziyarete mi geleceksin?" Maşayı elimden bıraktım.

Yanakları kızardı. "Sormamın nedeni bu değildi."

"Emin misin?" Nedenin bu olmadığını ben de biliyordum ama yüzünün kızardığını görmek hoşuma gidiyordu. "Benim için sorun olmaz."

Çenesini yukarı kaldırdı. "O yüzden sormadım."

"Gerçekten sorun etmem." Britta'yla olanın aksine uyanınca yanımda onu bulmak büyük bir zevk olurdu.

"Hiç sormadım say" diye mırıldandı.

Güldüm, hemen sinirlenivermesi de çok hoşuma gidiyordu. "Evet, odam bir kat aşağıda." Ellerimi pantolonuma silerek

kalktım. "Ama tavanı bu kadar yüksek değil, bu kadar soğuk da değil."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yani odan rahat olduğu için." Birleştirdiği parmakları gevşedi, yüzü ise peçenin altında daha da kızarmıştı. "Koğuşta hâlâ odan var mı?"

Başımı salladım.

"Orada kalıyor musun?" Yaklaşırken beyaz etekleri taşın üstünde sessizce kaydı. "Galiba Vikter koğuştaki odasında pek kalmıyor."

"Hizmetkârın olduğumdan beri kalmadım."

"Sen benim hizmetkârım değilsin" diye düzeltti hemen.

"Ama sana hizmet etmek için buradayım." Başımı yana eğdim, dikkatle yüzünün alt kısmına baktım. Tenine. Ağzına. "Ne tür bir hizmet olursa olsun."

Penellaphe güler gibi bir ses çıkardı. "Sen benim korumamsın, hizmetkârım değil. Görevin beni korumak ve..."

"Ve?"

"Ve sinir etmek."

Bir kahkaha attım. "Beni yine yaraladın Prenses."

"Hiç sanmam." Gülmemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Ayrıca bana prenses deme."

Yüzüne bakarak sırıttım. "Bu arada, bu akşam hayal kırıklığına uğradım."

"Hangi konuda?" Penellaphe birden durdu. Peçesindeki altın zincirler lambanın ışığında parlıyordu.

"Bahçede yürüyüş yapmak istersin diye ummuştum."

"Ya." Dolgun dudağını ısırarak pencerelere doğru baktı. "Bunu... ben de düşünmüştüm." Üzgün üzgün iç çekince göğsüm sızladı. "O yürüyüşleri gerçekten çok özledim."

İçimde görmek istemediğim bir duygu filizlendi. Suçluluk. Ben de Penellaphe gibi camdan dışarıya, mavi-siyah gökyüzüne baktım. Bir an planımı uygulamak için keşke Penellaphe'nin huzur bulduğu yeri değil de başka bir yer seçseydim diye düşündüm. O zaman bu huzuru ondan çalmamış olurdum.

"Belki bu hafta başka bir akşam, Ayin'den sonra" dedi.

Penellaphe'ye döndüm, beni izliyordu. "Elbette" dedim yalan söyleyerek. Ona neye mal olduğumu aklımdan atmak kolay olmadı ama abimi düşündüm. Ondan çalınan huzuru. İşe yaradı. "Dediğim gibi, sana hizmet etmek için yaşıyorum."

Dokunaklı bir biçimde iç geçirdi. "Öyleyse çok sıkıcı bir hayatın olsa gerek."

"Eskiden öyleydi." Başımı eğerek yavaşça Penellaphe'ye doğru yürüdüm, ateşin başında oluşturduğu küçük oturma alanının biraz ötesinde duruyordu. "Ta ki senin..." Gözlerini kıstığını hissedebiliyordum. "Koruyucun olana dek."

"Koruma" diye düzeltti.

"İşte şimdi biraz kafam karıştı." Gidip tam karşısında durdum. Onu dikkatle izleyerek bu kadar yakınında durmama ne tepki vereceğini anlamaya çalıştım. Nabzı hızlandı ama geri çekilmedi. "Koruma ve koruyucu aynı şey değil mi?"

"Bence değil. Biri vazife icabı korumalık yapıyor, diğeri ise koruyor."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ee, aynı şey değil mi işte?"

"Hayır."

"Açıkla o zaman." Peçenin tepesindeki zincirlerden ikisinin birbirine dolanmış olduğunu gördüm.

"Korumalık yapmak... daha pasiftir. Koruyuculuk ise proaktif" dedi hafifçe sırıtarak, bu gülümseyişe bakarak kendinden pek memnun olduğunu söyleyebilirdim.

"İkisi de pasiflik ve hazırlıklı olmayı gerektirir" dedim.

Bir omzunu kaldırdı. "Eh, bu benim fikrim."

"Şüphesiz" diye mırıldandım.

Penellaphe başını yana eğdi. "Bu akşam hizmetine daha fazla ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Yani hizmetinde miyim?"

"Anlaşılan değilsin, hâlâ burada durduğuna göre" dedi espri yaparak.

Yine bir kahkaha attım. "O halde hemen... peçeni bırakıyorum."

"Peçeni mi? Yakanı değil miydi o?"

"Evet ama peçe taktığın için böylesi daha uygun olur diye düşündüm."

"Sen gerçekten..."

"Ne?"

Sessizlik.

"Çekinme, söyle."

Derin bir nefes alınca dantelli elbisesinin göğüs kısmı şişti. "Gerçekten çok tuhafsın."

"Daha kötü bir şey söyleyeceksin sandım, bu arada peçenden bahsetmişken" dedim elimi uzatarak. Kaskatı kesildi. Nabzı şimdi hızla atıyordu. "Zincirlerin dolanmış."

"Ya" diye fısıldadı hafifçe öksürerek. Elini kaldırdı.

"Ben hallederim." Parmaklarımı zincirlerin altına kaydırırken elim eline değdi. Başına doğru eğildim, usulca içini çektiğini ve ferah, tatlı kokusunun birden yoğunlaştığını duyunca hafifçe gülümsedim. "Bir şeyi merak ettim."

"Nedir o?"

Nefesi boynuma vurdu, birden içime ateş bastı. "Teermanların yaptığı şu konuşmayı düşünüyordum." Zincirleri nazikçe çözmeye başladım, düşündüğüm kadar ağırdılar. "Kalabalığın büyük kısmı hoşnutsuzdu, bunun nedeni de sadece saldırı değildi."

Ben zinciri düzeltirken Penellaphe hiç konuşmuyordu ama ellerini çözüp iki yanına sarkıtmıştı.

"Kalabalıktan birinin şiddete başvuracağını nasıl anladın?" diye sordum, gerçi Lev'in davranışını şiddet olarak değerlendirdiğim söylenemezdi.

"Şey... Emin değildim" dedi Penellaphe. Parmakları kımıldadı. "Sadece yaklaştıklarını ve yüz ifadelerini gördüm."

"Öyleyse gözlerin epey iyi görüyor." Zincirleri ayırmaya devam ettim, küçük bir çocuk bile bu işi şimdiye tamamlardı ama ben ağırdan alıyordum.

"Sanırım."

"Çok şaşırdım." Zincirleri yavaş yavaş kurtarırken bir yandan da ona bakıyor, her minik reaksiyonunu yakalıyordum. Solukla-

rı hızlanmıştı, nabzı da öyle. Parmakları artık kımıldamıyordu. "Çoğu muhafızın görmediği şeyi sen yakaladın."

"Ama sen fark etmiştin."

"Fark etmek benim işim Prenses."

"Seçilmişim diye böyle şeyleri fark etmek benim işim değil mi yani?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Öyleyse ne?.." Zincirlerin sonuna varmıştım, parmaklarım hafifçe omzuna dokununca Penellaphe'nin soluğu kesildi. "Öyleyse ne diyorsun?"

Bakışlarımı hemen yüzüne çevirdim. Zincirlerden birini yukarı doğru çevirirken dudaklarının aralanmış olduğunu gördüm. Elbisesinin kumaşının beklenenden daha ince olduğunu hissedebiliyordum. Verdiği tepki beni hem şaşırtmış hem de şaşırtmamıştı. Dokunmaya ne kadar duyarlı olduğunu unutmamıştım ama elimin değmesi okşama sayılmazdı. Zaten Tawny'den ve belki Vikter'dan başka ona kim dokunuyordu ki? Şefkatle? Şehvetli olsun olmasın herhangi bir temas ona çok fazla gelecekti. Penellaphe'yi baştan çıkarmak ve ona yasak olan her türlü şeye ikna etmek kolay olmalıydı.

"Gözlem yeteneğinin şaşırtıcı olduğunu söylemeye çalışıyordum" diye cevapladım sorusunu. "Bunun kim olduğunla da bir ilgisi yok. Orada bir sürü insan vardı. Bir sürü yüz, hareket eden bedenler."

"Biliyorum." Sağ elini birkaç santim yukarı kaldırdı, sonra hemen geri çekti. "Ben sadece doğru zamanda doğru yere baktım."

Penellaphe az daha bana mı dokunacaktı? Ben de öyle düşünmüştüm. İçimi tatmin yerine büyük bir istek kapladı. Yakıcı, güçlü bir istek.

"Sence o adama ne olacak?" diye sordu.

Peçeyi kafasından sıyırıp düşüncesizce ama çok da zevkli bir şey yapmadan elimi zincirlerden çektim, Penellaphe'ye baktım. Başını geriye atmıştı ve...

Birden şoke oldum.

Penellaphe bana biraz daha yaklaşmıştı. Aramızda ancak birkaç santim vardı ama beni şaşırtan bu değildi. Bunu fark etmemiş olduğum gerçeğiydi.

Keşke şimdi de fark etmeseydim diye düşündüm. Bu kadar yakın durduğumuz için başımı eğip dudaklarına ulaşmak çok kolay olacaktı. Ne tepki vereceğini bilmek istiyordum. İtiraz mı edecekti? Yoksa insafa mı gelecekti?

Ama bu çeşitli nedenlerden ötürü çok riskliydi. İçlerinde biri vardı ki odanın önünden geçen birinin içeri bakmasından ya da onu korkutabileceğim gerçeğinden bile riskliydi. Ağzımda viski tadı yokken dudaklarının nasıl bir tadı olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Hawke?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersin. Ne sormuştun?"

"Sence o adama ne olacak diye sormuştum."

Bu sorunun içimi soğutması gerekirdi. "Muhtemelen sorgulandıktan sonra hüküm giyecektir." Geri çekildim, Lev'i düşününce gerilmiştim. Jansen'dan gelen habere göre Alçalmış hâlâ hayattaydı. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. "Duruşma olmayacak ama bunu zaten biliyorsundur."

"Evet." Parmaklarını korsajının ortasındaki bir dizi küçük boncukta gezdirdi. "Ama bazen..."

Devam etmesini bekledim ama etmedi. "Bazen ne?"

Penellaphe başını iki yana salladı. "Gerçekten bir Alçalmış olup olmadığını biliyor muyuz ki?"

Soru ilgimi çekmişti. "Fark eder mi?"

Kafasını çevirdi. "Herhalde etmez."

"Alçalmışların sık sık kullandığı sözleri söyledi" dedim. "Onlardan biri olsa gerek."

Penellaphe başını salladı, dikkatle onu izliyordum, aramıza bir sessizlik çökmüştü. Daima onu izliyordum ama şu an farklıydı. Sanki bir şey arıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. Bu muammayı çözemeden ona iyi geceler diledim, Vikter nöbeti devralmak için gelmeden koridora çıktım. Ama ne aradığımı bilmesem de içimde çok güçlü bir his vardı ve bilmememin daha iyi olacağını söylüyordu.

Planda Değişiklik Yok

Kırmızı İnci'nin üst katlarındaki koridorların birinde yürüyordum, bir elimde viski şişesi, diğerinde de bir çuval vardı. Kat sessiz değildi. Koridorun iki tarafından da iniltiler geliyordu, o kadar çok ses vardı ki hangi odaların dolu hangilerinin boş olduğunu anlamak zordu.

Toplantılar için ayrılmış odaya varınca viskiden bir yudum aldım, kapıyı çalma zahmetine girmedim. İtip açtım.

Burnuma dolan ilk şey seks kokusuydu.

Sonra yumuşak, hafif zevk iniltileri yerini şaşkınlığa bıraktı.

Şişeyi indirerek kapıyı bir tekmede kapattım, gözümü yatağa çevirdim, bu Penellaphe'yi yatırdığım yataktı.

Ama yataktaki kesinlikle o değildi.

Dizlerinin üstünde duran kadın dolgun hatlara sahipti ama saçları siyah-kahverengi arasıydı. Kocaman açılmış koyu kahverengi gözleri bana dikilmişti, kalçalarındaki eller etini sıkıca kavramıştı. Gözlerimi kısarak baktım, sanki bu kadını tanıyordum.

"Kapıyı çalmak aklına gelmedi mi acaba?" dedi Kieran, kadının arkasında yavaşlarken kalçalarındaki ve kıçındaki kaslar gevşedi. "Belli ki gelmemiş."

Bir kaşımı kaldırdım, Kieran kadının geniş kalçasını yukarı kaldırdı, içinde gidip geldikçe kadının poposu sallanıyordu. "Misafirin olacağını bilmiyordum."

"Olmayacaktı zaten." Teni terden parlıyordu. "Erken geldin."

"Belli oluyor."

"Eh, madem geldin..." Kieran bir elini kadının kalçasından yumuşak karnına, sonra da sallanan memelerinin arasına kaydırdı. "Katılmak ister misin?"

Kadın inledi, Kieran'ın parlayan sikinden öne doğru kaydı.

Kieran gülerek kadını boynundan tutup sertçe geri çekti. "Circe'ın sorun edeceğini sanmıyorum."

"Elbette" dedi Circe soluk soluğa, elini uzattı. "Bize katıl."

Kieran diğer elini kalçasından çekip bacaklarının arasına daldırırken birden kafama dank etti. Kadının bana neden tanıdık geldiğini anlamıştım. O bir Alçalmıştı.

Daha önce becerdiğime emin olduğum bir Alçalmış.

Kieran gözlerime bakarak pişmiş kelle gibi sırıttı. Başını indirip kadının boğazını ısırdı, kadın zevkten çığlık attı. Bakışlarım Kieran'ın kadının bacakları arasındaki koca eline kaydı, ikisi de hoş bir eğlence vaat ediyordu. Penellaphe'nin odasındayken sikimin Kieran'ınki kadar sert olduğu düşünülürse bu teklife balıklama dalmam gerekirdi.

Ama sabah Britta'yla olduğu gibi yine canım istemiyordu.

"Teşekkürler" dedim. "Ben böyle iyiyim."

"Emin misin?" Kieran kadının klitorisine hafifçe vurdu.

"Evet." Dönüp kanepeye doğru yürüdüm. Bende kesin bir sorun vardı. Elimde viski şişesiyle oturdum, çuvalı yere bıraktım. "Ama lütfen ben yokmuşum gibi davranın" dedim, ikisinin de bunu yapamayacağını adım gibi biliyordum ama bir sonraki söylediğimi harfiyen yapacaklardı. "Keyfinize bakın."

Kieran kahkahayla inilti arası bir ses çıkardı. Sırıttım. Viskiden bir yudum daha alarak ayaklarımı sehpaya uzattım.

Circe bir şey fısıldamış olmalıydı ki Kieran ona beni rahat bırakmasını söyledi. Daha da sırıtmaya başladım, Kieran'ın ters bakışlarını neredeyse hissedebiliyordum.

Birleşen vücutlarının çıkardığı sesler, Kieran'ın kadının popo-suna çarpa çarpa sertçe gidip gelişi beni hiç etkilemedi desem yalan söylemiş olurdum ama bakışlarım Circe'ın pembe uçlu göğüslerinde gezinirken zihnimde canlanan onun vücudu değildi.

Penellaphe'nin vücuduydu.

Fantezilerim onu o yatakta, Kieran'la aramıza koymaya karar verdi, bunu hayal etmek bile insanın aklını başından alıyordu.

Yüce tanrılar, birçok nedenden ötürü onu bu şekilde düşünmemem gerekirdi, Penellaphe şehvete meraklı olsa da bu büyük ihtimalle onu erken bir ölüme sürükleyecek bir utanca yol açardı.

Neyse ki Circe'ın boşalması uzun sürmedi. Kieran onu karnının üstüne yatırıp içine girdi, ne kadar sert sikebildiğini biliyordum, Circe da çıkardığı seslerle bunu onaylıyordu. Kieran boşaldığında içimden bir ses Circe'ın bundan sonraki her sevgilisini onunla kıyaslayacağını söylüyordu.

Onlar yataktan kalkarken gözlerim kapanıyordu. Kieran fısıldayarak bir şey söyleyince Circe kıkır kıkır güldü. Kapının usulca kapandığını duyunca Circe'ın gittiğini anladım.

"İyi eğlendin mi bari?" diye sordum.

"Sence?"

Sırıtarak gözlerimi açtım. "Aslında bu gece misafirin olmasına sevindim. Biraz egzersiz yapmış oldun."

Kieran sessizce gülerek bir bezi su dolu bir leğene batırdı. "İyi misin?"

"Elbette." Viskiden bir yudum aldım. "Neden sordun?"

"Kalkmış sikinle orada oturuyorsun da" dedi aletimi işaret ederek, sonra ıslak bezle kendi sikini sildi. "Kendi tercihinle."

"Evet" dedim. "Geçmişte daha endişe verici tercihlerim olmadı değil."

"Doğru." Kieran bezi bir kenara fırlattı. "Haber var mı?"

"Evet" dedim, sonra olanları anlattım, düke yapmayı planladıklarımla ilgili kısma gelene dek anlattıklarım pek ilgisini çekmedi.

"Dükü öldüremezsin" dedi giyinerek yanıma gelirken.

"Ah, onu geberteceğim." Bacağımı uzattım. "Başka yolu yok." Eğer zamanım ve fırsatım olsaydı Lord Mazeen de şimdi ölü bir orospu çocuğuydu.

O uyuz rahibe de öyle.

Teğmen Smyth'i de unutmamam gerekti.

Kan gövdeyi götürecekti.

"Craven'lar Sur'a saldırdığında Penellaphe oradaydı" dedim, Kieran birden afalladı. "Kim olduğunu gizledi ama o gece muhafızların hayatını kurtardı. Ok ve yay kullanmakta çok iyi, herhalde hançer kullanmakta da bir o kadar yetenekli. O bir savaşçı Kieran. Dükün yaptıklarına katlanmak onun için ne anlama geliyor biliyor musun? Ona engel olamamak?"

"Hawke..."

"Onu değnekle dövüyormuş Kieran" diye sözünü kestim, içimi dolduran öfke son huzur kırıntısını da yok etti. "Başka neler yaptığını tanrılar bilir. Dükün gebermesi lazım. Kim söz konusu olursa olsun bu yaptıkları affedilir şeyler değil."

Kieran dişlerini sıktı. "Kimsenin dayak yemesini onaylamıyorum ama sen intikamdan bahsediyorsun."

"Ne olmuş?"

Kieran gözlerime baktı. "Bu bir istismarcıyı durdurmakla aynı şey değil."

"Bana tam olarak aynı şey gibi geliyor."

"Biri bir diğerini korumak için yapılır" dedi Kieran. "Diğeri ise tamamen seninle ilgilidir."

"İkisi birden olamaz mı?" dedim sert bir kahkaha atarak. "Çünkü öyle."

"Ben olamaz demedim."

"Öyleyse ne anlatıyorsun?"

Bir müddet sadece bitişikteki odadan gelen boğuk zevk çığlıkları duyuldu, sonra Kieran, "Onu önemsiyorsun" dedi.

"Ne?" Ayağım sehpadan kayıp Poppy'ye uyacağından yüzde doksan emin olduğum giysilerle dolu çuvalın yanına düştü. Pantolon. Kazak. Pelerin. Kieran giderken bunları yanında götürecekti

çünkü Ayin gecesi benim bunlarla dolaşmam daha şüphe uyandırıcı olurdu. "Bir daha söylesen iyi olur çünkü kesin yanlış duydum."

"Doğru duydun." Kieran kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bir an yüzüne bakakaldım, acaba bir akıl hastalığına falan mı yakalanmıştı? "Öyleyse bu çok saçma bir soru."

"Soru değildi ki" dedi Kieran. "Bir tespitti. Gördüğü zarar yüzünden birinin intikamını almak istiyorsan onu önemsiyorsun demektir."

Bu doğru muydu? Öyle düşünmüyordum. Her zaman geçerli değildi. Şu durumda geçerli değildi.

"Aslında pek de şaşırmadım. Onunla çok fazla zaman geçirmek zorunda kalıyorsun. Onu korumak için" diye devam etti Kieran. "Ona karşı bazı duygular geliştirmiş olman doğal."

"Dükün yakında geberecek olmasının Penellaphe'yle de duygularla da ilgisi yok, tamamen dükün kendisiyle ilgili. Bunu ona yapıyorsa başkalarına da yapıyor demektir. Bu işi böylece bırakıp gitmeyeceğim, ayrıca başkalarına zarar vermeye devam etmesini senin de istemeyeceğini adım gibi biliyorum." Dikkatle gözlerine baktım. "Planda değişiklik yok Kieran. Ayin gerçekleşecek. Alçalmışlar harekete geçecek, ben de Penellaphe'yi kaçıracağım. Bunların hiçbiri değişmedi."

Kieran yüzüme bakarak burnundan derin bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Kaşlarını çattım. "Değiştiğini mi sanmıştın?"

"Bilmem." Gözlerini yanmayan şömineye dikti. Birkaç saniye sessizlik oldu. "Şu planının ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemiş miydim?"

Sırıttım. "Evet. Hem de kaç kez."

"Peki çok büyük bir hata olduğunu düşündüğümü söylemiş miydim?"

"Devasa bir hata olduğunu söylemiştin. Ayrıca bir ara korkunç bir hata diyordun. Muazzam bir hata dediğin de olmuştu" dedim. Yüzündeki ifadeyi milyon kez görmüştüm. Bu ifade babasını gururlandıracak bir nutuk atmanın eşiğinde olduğunu gösteriyordu. "Orada sıfatların tükenmiş olmalı."

"Koskocaman ile başlayan uzun bir listem var."

Güldüm. "Bana Emil'i hatırlatmaya başladın."

Kieran homurdandı "Mümkün değil." Açık mavi gözleri ciddileşti. "Bu dük meselesi seni etkilemeyecek, değil mi?"

"Hayır." Ölmesini istediğim diğerlerinden bahsetmemeye karar verdim. "Ayin gecesi gerçekleşecek saldırının talihsiz bir kurbanı olacak."

Kieran gözlerini kıstı. "Alçalmışlar kaleyi kuşatmayacak."

"Evet ama içlerinden biri kaleye sızmayı başarmış gibi göstereceğim" dedim. "Sonuçta biz gitmiş olacağız, pek de önemi yok."

Kaşlarını çattığına bakılırsa Kieran için önemi vardı. "Bakire ok atmayı nasıl öğrenmiş?"

"Tek marifeti bu değil. Dövüşebiliyor da. Az kalsın beni yere seriyordu."

"Ayrıntıları duymak istiyorum."

Hafifçe güldüm. "Sandığın kadar ilginç değil."

"Katılmıyorum" diye mırıldandı.

"Galiba diğer koruması Vikter öğretmiş" diye yanıtladım sorusunu. "Onu eğitmiş olmalı."

"Bu hiç hesapta yoktu. İleride sorun yaratabilir."

İçimi çekerek boş elime baktım. "Ben bilmiyor muyum?"

Bir müddet sustuk. "Demek onu değnekle dövüyormuş ha?"

Başımı sallarken içim öfke doluydu.

"Kahrolası." Kieran şimdi daha parlak olan gözlerini gözlerime dikti. "Canına oku."

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum."

"Güzel." Çenesini kaşıdı. "Bu lağım çukurundan kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de" dedim, birlikte kurtulacaktık. Planımız işe yarayacaktı.

Ama işler daha da karışık ve kanlı bir hal alacaktı ve Kieran'ın buna bulaşmasını istemiyordum. Aslında buraya gelmesini hiç istememiştim.

Bunu bildiği halde benimle gelmek için diretmişti. Ama bu onu ikna edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Kalktım, Kieran hemen gözlerini kıstı. "Bak ne diyeceğim, bana kalırsa sen..."

"Yine başlama" diye sözümü kesti, kimse duyamayacağı halde sesini alçaltmıştı. "Ne diyeceğini biliyorum Cas."

"Buraya gelmeni hiç istememiştim" dedim. "Bana kalsa şimdi Atlantia'daydın, hiç olmadı Spessa's End'de kız kardeşini sinir etmekle falan meşguldün."

"Senden bu saçmalığa hiç girişmemeni istemedim mi?"

"İstemedin. Emrettin, ben de bunu görmezden geliyorum." Omzunu tuttum. "Risklerin yanı sıra..."

"Bana bir şey olursa babamın canına okuyacağı gerçeğinin yanı sıra demek istedin sanırım."

"O da var tabii." Kieran'ın söylediği doğru olduğu halde sırıttım. Oğluna bir şey olursa babası gerçekten canıma okurdu. Kim olduğuma falan bakmazdı. "Burada olmanın, bu formda kalmak zorunda olmanın kolay olmadığını biliyorum."

"İdare ediyorum. Daha da ederim, yani benim için endişelenme."

Elbette böyle diyecekti. Ama kendi seçimiyle de olsa hiçbir kurt ölümlü formuna tıkılıp kalmaktan hoşlanmazdı. "Sen önden New Haven'a gidebilirsin."

"Seninleyim" dedi Kieran kolumu tutarak. "Daima. Yaptığını aptalca bulsam bile."

Kieran dük konusunda fikrimi değiştiremeyeceğini nasıl biliyorsa ben de bu konuda onun fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum. Yine de denemek zorundaydım. Omzunu sıktım, sonra elimi çektim. "Çok daha aptalca şeyler yaptım."

"Mesela?"

Gözümün önüne düşen bir saç tutamını geri attım. "Yüz tane sayabilirim ama o zaman Ayin'e kadar burada kalırız."

"Doğru." Kieran ciddileşerek eğilip çuvalı aldı. "Her şey yolunda giderse, bir dahaki sefer görüştüğümüzde..."

Derin bir nefes aldım. "Masadonia'dan ayrılırken göreceğiz."

Bayan Willa Colyns

Gülsem mi bağırsam mı bilemiyordum.

Yaramaz Bakire yine kaçmıştı, kapısını çalıp da cevap gelmeyince odasına girmeseydim farkına varmayacaktım. Sıkılmıştım. Vikter ortada yoktu, Bakire'yle yakınlaşmak için mükemmel bir fırsattı. Ama odası boştu.

Pencerelerin yanındaki kapıya dair şüphelerimde haklı çıkmıştım. Kapı her an yıkılacakmış gibi duran tozlu, örümcek ağlarıyla kaplı bir merdivene açılıyordu.

Kaleden çıkmak için iç duvardaki yıkık bölümü kullandığını, sonra da Dilek Korusu'ndan geçerek planladığı yere gittiğini tahmin ettim. Bilmiştim, tam korudan çıkarken yetiştim.

Onu durdurmadım, bu da beni kötü bir koruma yapıyordu, ayrıca akıl sağlığımı sorgulatıyordu çünkü onu kaçırmak için yine güzel bir fırsat çıkmıştı ve ben bu fırsattan yararlanmamıştım.

Ama Kieran'la temasa geçmem gerekirdi ki bu da öyle çabuk olmazdı, ayrıca hep birlikte Sur'u aşmamız gerekecekti.

Ayrıca, Bakire'nin neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Kızıl İnci'ye mi gidiyordu? Biriyle mi buluşacaktı? Pek sanmıyordum.

Kalabalık sokaklara girince bir ara onu gözden kaybettim, Atheneum'un yanında kokusunu tekrar alana dek hayli uğraşmak zorunda kaldım.

Gizlice şehir kütüphanesine gidiyordu, bu gerçekten çok sevimliydi ama sonra aklıma Atheneum kadar zararsız bir yere gitmek için bile gizlice kaçması gerektiği geldi. Böyle bir hayatı vardı. Ona acıdım.

Ta ki başımı kaldırıp da koruya bakan pencerelerden birinin pervazında oturduğunu görene kadar, pencere o kadar yüksekteydi ki. Ne yaptığını anlamaya çalışmadan Atheneum'a daldım. Tahmin ettiğim kata çıkana kadar pek çok koku, koridor ve merdiven aştım. Sonunda sevimli dangalağı özel bir odada buldum, diğer bölümler sıcak olduğu halde burası buz gibiydi. Hemen açık pencereye baktım.

Artık işin şakası kalmamıştı.

Odanın kapısını kilitledikten sonra o lanet *pencereye* yürüdüm.

"Hâlâ orada mısın Prenses?" diye seslendim. "Yoksa düştün mü? Umarım düşüp ölmemişsindir çünkü odanda olduğunu sandığım için bu beni hayli kötü etkileyecek." Ellerimi pencerenin pervazına koydum. "Odanda uslu uslu oturduğunu sanıyordum. Anlayamadığım ama öğrenmeye can attığım nedenlerden ötürü metrelerce yükseklikteki bir pencerede değil."

"Kahretsin" diye fısıldadı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum, ona kızgın olduğumu unutmamam gerekiyordu. Kızmakta da haklıydım. Hayatını tehlikeye atıyordu, planlarımı da. Başımı pencereden çıkarıp sağa çevirdim. Oradaydı, taş duvara yapışmış, elindeki kitabı göğsüne bastırmıştı. Bir kaşımı kaldırdım.

"Selam?" dedi çatlak bir sesle.

Tek söyleyeceği bu muydu? "İçeri gir."

Kımıldamadı.

İçimi çekerek elimi uzattım. Oraya çıkmak zorunda kalırsam yemin ederim... "Hemen."

"*Lütfen* demen gerekir."

Gözlerimi kıstım. "Sana söylemem gereken çok şey var ama hepsini kendime sakladığım için şükretmelisin."

"Neyse" diye mırıldandı. "Geri çekil."

Kayıp düşmeyeceğinden emin olmak için elimi uzatarak bekledim ama elimi tutmaya yeltenmeyince bir araba küfürü yutarak geri çekildim. "Düşersen başın büyük belada demektir."

"Düşersem ölürüm. Başım nasıl belada olacak anlamadım."

"Poppy" dedim sertçe.

Az sonra pencerede pelerinli bedeninin alt yarısı belirdi. Pencerenin üst pervazına tutundu, tam kendini içeri bırakacaktı ki...

Fırlayıp bir kolumu beline doladım. Onu içeri çekerken tatlı, ferah kokusu burnuma doldu. Bedeninin ön tarafı bana yaslanmıştı, onu yere indirdim. Elimi belinden çekmeden başlığına uzandım. Ona bağıracaksam bunu karanlık bir yere değil yüzüne bakarak yapacaktım.

"Yapma..."

Başlığını çekip indirdim. Yüzü hâlâ sadece kısmen görünüyordu. Hayal kırıklığına uğradım, yine de peçeden iyiydi. "Maske ha." Örgüsünden kurtulup yüzüne düşmüş ipeksi saç tutamlarına baktım. "Birden gözümde anılar canlandı."

Yanakları kızardı, elimden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Anlıyorum, herhalde bana kızdın ama..."

"Herhalde mi?" Güldüm.

"Tamam. Kesinlikle kızdın" diye düzeltti. "Ama açıklayabilirim."

"Eminim açıklarsın çünkü soracağım çok şey var, öncelikle, odandan nasıl çıktın?" Oysa nasıl çıktığını gayet iyi biliyordum. Sadece itiraf ettiğini duymak istiyordum. "Ayrıca o pervazda ne arıyordun?"

İnatçı çenesi yukarı kalktı. "Önce beni bırakman gerek."

"Bunun doğru olacağından pek emin değilim. Bir ayak genişliğinde bir pervaza çıkmaktan daha düşüncesizce bir şey yapmaya kalkabilirsin."

Beyaz maskenin arkasındaki gözleri kısıldı. "Düşmedim ya, ona bak."

"Ne yani, bu sorunu ortadan kaldırıyor mu?"

"Öyle bir şey demedim. Ben sadece durumun tamamen kontrolüm altında olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Kontrol altına almaktan anladığı bu muydu yani? Gerçekten buydu. Gözlerimi kırpıştırdım, birden yumuşayıp güldüm. "Demek durum kontrolün altındaydı ha? Kontrolü kaybettiğinde ne olacağını görmeyi hiç istemiyorum."

Aslında bunu görmek çok hoşuma giderdi.

Hafifçe ürperdi. Az daha fark etmeyecektim ama pelerini aralandı, altına giydiği şey o kadar da kalın değildi. Yüce tanrılar, ne olur yine gecelik giymemiş olsun diye düşündüm. Ya da giymiş olsun diye.

Kıvranarak elimden kurtulmaya çalıştı. İşe yaramadı. Tersine birbirimize iyice yaklaşmış olduk. Yumuşak karnı kalçama sürtününce içimi güçlü bir şehvet kapladı.

Poppy kaskatı kesildi, soluğu hızlandı. Kımıldamaya cesaret edemedim, bedenlerimiz birbirine yaslanmıştı. Sonra yavaşça başını kaldırdı, o yeşil gözleriyle yüzüme baktı. Yoğun kokusunu içime çektim. Kahretsin, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Ona bakarak yeniden çırpınmaya başlamasını beklerken aklımdan bir yığın şey geçti. Ama çırpınmadı. Cazibeme kapılmıştı, bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum. Bunu güvenini daha fazla kazanmak için kullanabilirdim. Ayin bu geceydi, sonra her şey çok hızlı gelişecekti. Onu baştan çıkarmam gerekiyordu.

Bunu istiyordum da.

Elimi kaldırdım, parmaklarımı maskenin kıvrımlı kenarının hemen altına yerleştirdim. Yumuşacık tenini hissedince dudaklarım aralandı. Elimi kımıldatmadım, oysa kımıldatmalıydım çünkü dokunulmaktan hoşlandığını biliyordum. Onu baştan çıkarmak zor olmayacaktı ama ne yapacağını görmek istiyordum. Bu benim için önemliydi.

Poppy geri çekilmedi.

Hissettiğim şey tatmin değil katıksız, yoğun bir şehvetti. Parmaklarımı maskenin hemen altında gezdirip aralanmış dudaklarının kıyısına dokundum. Dudakları o kadar dolgun ve yumuşaktı ki.

Başımı eğdim, nefesinin kesilmesi, tatlı kokusunun yoğunlaşması hoşuma gitmişti. Dudaklarım da parmaklarımın izlediği yolu takip etmeye başladı, ne yaptığımın farkında bile değildim. Başını

geriye yatırdığımda arzusunun kokusu iyice arttı. Dudaklarımızın arasında şimdi yalnızca birkaç santimetre vardı. Onu öpebilirdim. Çok daha fazlasını yapabilirdim ama göğsüm çok sıkışmıştı.

Yani yapmadım.

Nedenini bile bilmiyordum. Bunu yapmam gerekiyordu. İstiyordum. Ama yapamıyordum.

Onu önemsiyorsun.

Kendime ve bu düşünceyi aklıma soktuğu için Kieran'a laneter okuyarak ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Poppy?" Sesim boğuk çıkıyordu.

"Efendim?" diye fısıldadı.

Parmaklarımı zarif boynunda kaydırdım. "Bana görünmeden odadan nasıl çıktın?"

Hafifçe irkildi. "Ne?"

Bunu sorduğum için şaşırmıştı. Hatta hayal kırıklığına uğramıştı çünkü ağzımın soru sormaktan başka şeyler yapmasını istiyordu. Gülümsedim. "Odandan nasıl çıktın?"

"Kahretsin" diye homurdandı, yine elimden kurtulmaya çalıştı.

Bu kez onu bıraktım, bedenim hemen sıcaklığını özleyince bu kararımdan pişman oldum.

Poppy geri çekilirken yüzü kıpkırmızı oldu, göğsüne bastırdığı kitabı indirdi, çenesini havaya dikti. "Belki de yanından geçip gitmişimdir."

"Hayır, geçmedin. Pencereden kaçmadığını da biliyorum. Bu imkânsız. Öyleyse nasıl yaptın?"

Poppy bana arkasını döndü, yüzünü camdan giren soğuk rüzgâra verdi. "Odama çıkan eski bir hizmetçi merdiveni var."

Sırıttım, birden bana dönse tüm yalanlarımı görebilirdi.

"Oradan kimseye görünmeden zemin kata ulaşabiliyorum."

"Enteresan." Sakin bir sesle konuşmaya özen gösterdim. "Zemin kata nereden bağlanıyor?"

Poppy bana döndü. "Bilmek istiyorsan kendin öğren."

"Tamam." Üstelemedim, zaten sorumun cevabını almıştım. "Kimseye görünmeden Sur'a gitmeyi de böyle mi becerdin?"

Poppy omuz silkti.

"Herhalde Vikter'ın bundan haberi vardır. Rylan biliyor muydu?"

"Fark eder mi?"

Evet, ederdi. "O girişi kaç kişi biliyor?"

"Neden soruyorsun?" dedi sertçe.

"Çünkü bu bir güvenlik meselesi Prenses." Gerçekten de öyleydi. "Unuttuysan hatırlatayım, Karanlık Olan seni istiyor. Şimdiden bir kadın öldürüldü, bir de kaçırma girişimi var." Bir adım yaklaştım. "Kalenin içinde kimseye görünmeden dolaşabilmek, doğruca odana ulaşabilmek Karanlık Olan için bulunmaz fırsat" dedim, gerçi bu ima ettiğim şekilde bir fırsat değildi. Ben daha çok Yükselmişlerin bu yolu kullanmasından endişeleniyordum.

Poppy yutkundu. "Uzun zamandır Teerman Kalesi'nde çalışan hizmetçilerden bazıları orayı biliyor ama çoğu bilmez. Endişelenecek bir şey yok. Kapı içeriden kilitli. Birinin içeri girmesi için kapıyı kırması gerek, böyle bir şey olursa da ben hazırım."

"Eminim öylesindir" diye mırıldandım.

"Ayrıca Malessa'nın başına gelenleri de birinin beni kaçırmaya kalktığını da unutmadım."

"Demek unutmadın? Öyleyse şehirde fink ata ata *kütüphaneye* giderken bunların hiçbirini göz önüne almadın?"

"Ben fink atmıyordum. Dilek Korusu'ndan gittim, sokaklarda bir dakika bile dolaşmadım. Ayrıca başlığımı takmıştım ve yüzümde de bu maske vardı. Kimse yüzümün ucundan dahi görmedi. Kaçırılmaktan korkmuyordum ama ne olur ne olmaz diye tedarikli geldim."

"Güvenilir küçük hançerinden mi söz ediyorsun?" dedim sırıtarak.

"Evet, güvenilir küçük hançerimden bahsediyorum" dedi ters ters. "Daha önce beni hiç utandırmadı."

"Rylan'ın öldürüldüğü gece kaçırılmaktan da böyle mi kurtuldun?" Yine cevabını bildiğim bir soru soruyordum ama bunu hiç konuşmamıştık. "Adam muhafızların geldiğini görünce kaçmadı yani?"

Poppy abartıyla iç geçirdi. "Evet. Onu bıçakladım. Hem de birkaç kez. Muhafızlar geldiğinde yaralıydı. Umarım ölmüştür."

"Çok vahşisin."

"Bunu söyleyip duruyorsun" dedi sertçe. "Ama gerçekten değilim."

Yine güldüm, hemen sinirlenmesi beni çok eğlendiriyordu. "Kendinin pek de farkında değilsin."

"Her neyse" diye homurdandı. "Odamda olmadığımı nasıl anladın?"

"Seni kontrol etmek istemiştim" diye yalan attım elimi kanepenin arkalığına atarak. "Belki yanına arkadaş istersin diye düşünmüştüm, sen odanda sıkılırken benim de koridorda dikilerek sıkılmam saçma gelmişti. Belli ki sıkılmışsın çünkü gitmiştin."

"Gerçekten mi?" Derin bir nefes aldı. "Yani gerçekten arkadaş ster miyim diye sormak mı istedin?"

Başımı salladım. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Şey..." Başını çevirdi, dudaklarını büzdü. "Neyse, önemi yok."

Ben olabileceğini düşünüyordum.

Kanepeye yaslandım. "Pervaza neden çıktın?"

"Eh, o biraz saçma bir hikâye ama..."

"Eminim öyledir. Lütfen anlat." Kollarımı kavuşturdum.

İçini çekti. "Okuyacak bir şey bulmaya geldim, bu odaya girdim. Hemen kendi odama dönmek istemedim, bu odanın özel bir yanı olduğunu da fark etmemiştim."

İçki dolabına baktı. Burasının özel bir oda olduğu buradan belli değil miydi?

"Ben buradayken koridordan dükün sesini duydum. Pervaza çıkmak beni burada yakalamasından iyidir diye düşündüm."

"Seni yakalasaydı ne olurdu?"

Yine omuz silkti. "Yakalamadı, önemli olan da bu. Buraya hapishaneden bir muhafızla görüşmeye gelmiş. Yani ben öyle olduğunu düşünüyorum. Craven eli fırlatan Alçalmış hakkında konuşuyorlardı. Muhafız adamı konuşturmuş. Alçalmış, Karanlık Olan'ın şehirde olduğuna inanmıyormuş."

"Bu iyi haber" dedim zoraki.

Bana bir göz attı. "Ona inanmıyor musun?"

"Karanlık Olan'ın en ateşli destekçilerine bile nerede olduğunu haber verecek kadar hayatta kaldığını sanmıyorum" dedim.

"Galiba..." Kitabını sımsıkı tuttu. "Galiba dük Alçalmışı kendisi öldürecek."

Bana sorduğu soruyu hatırladım. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Bilmem."

Başımı yana eğdim. "Bence ediyor ama söylemek istemiyorsun."

Dudaklarını büzdü. "Sadece birinin zindanda ölmesi fikri hoşuma gitmiyor."

"Halkın önünde infaz edilmesi daha mı iyi?"

Yüzüme baktı. "Pek sayılmaz ama o zaman hiç değilse..."

Kalbim şimdi daha hızlı atıyordu. "Hiç değilse ne?"

Poppy başını iki yana salladı. "O zaman hiç değilse şeymiş gibi..." Bana bir göz attı.

Cevabını duymak için nefesimi tutmuştum.

"Gizliymiş gibi olmaz" dedi.

Yüzüne bakakaldım. Yükselmişlerin yöntemlerinden hoşlanmıyordu. Bunu zaten tahmin ediyordum ama bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini görmek...

Önemliydi.

Bunu daha sonra sakin kafayla düşünecek ve gerçekte ne anlama geldiğini çözecektim.

"Enteresan" dedim.

"Nedir enteresan olan?"

"Sen." Elindeki kitaba baktım.

"Ben mi?"

Başımı salladım, sonra kitabı elinden kapıverdim.

"Bırak!" diye atıldı.

Artık çok geçti.

Kitabı elinden alıp geri çekildim, kapağına bir göz attım. "Bayan Willa Colyns'in Günlüğü?" Kaşlarımı çatarak kitabı çevirdim. "Bu isim bana neden tanıdık geldi?"

"Ver onu bana." Kitabı almaya kalktı ama izin vermedim. "Derhal geri ver!"

"Benim için okursan veririm. Eminim krallık tarihinden çok daha ilgi çekicidir." Gülümseyerek kitabı açıp sayfaları hızlıca gözden geçirdim. Bir cümle gözüme çarptı.

Arkama geçip çelik kadar sert erkekliğini içime soktu.

Ağzım açık kaldı, şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Birkaç sayfa daha karıştırdım, *meme uçları* ve *tuzlu tat* gibi kelimeler görünce afalladım.

Ne okuyordu böyle? Dahası neden okuyordu?

"Ne enteresan bir kitap" dedim Poppy'ye bir göz atarak.

Poppy yüzüme keskin bir şey fırlatmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Tekrar sırıttım. "*Penellaphe.*" Şoke olmuş gibi yaptım. "Bakire'nin böyle şeyler okuması ne ayıp."

"Kapa çeneni." Kollarını kavuşturdu.

"Bu ne edepsizlik" diye takıldım.

O çene hemen yukarı kalktı. "Aşk hakkında bir şeyler okumamda bir yanlışlık yok."

"Var demedim ki." Baktığım sayfada *Yüce tanrılar, bunları yazarken bile sırılsıklam oldum* gibi pek romantik bir cümle geçiyordu. "Ama yazdığı şeyin aşkla ilgisi olduğunu pek sanmıyorum."

"Şimdi de aşk uzmanı mı kesildin?"

"Senden daha uzman olduğum kesin."

Ağzım kapadı. Yalnızca bir saniye geçmişti ki yeniden konuşmaya başladı. "Doğru. Kızıl İnci'ye yaptığın ziyaretler hizmetçilerin ve nedimelerin diline düştüğüne göre çok tecrübeli olmalısın."

"Birileri kıskanmış galiba."

"Kıskanmak mı?" Gözlerini devirerek güldü. "Daha önce de dediğim gibi, hayatımdaki yerini fazla abartıyorsun."

Sessizce gülerek yeniden kitabı gözden geçirmeye koyuldum. Kahretsin, bu Bayan Willa betimlemelere geniş yer veren bir yazardı.

"Senin Kızıl İnci'de olup bitenler konusunda daha deneyimli olman aşkın ne olduğunu bilmediğim anlamına gelmez."

"Hiç âşık oldun mu?" Bunu şakadan sormuştum ama ağzımdan çıkar çıkmaz şaka gibi gelmemeye başladı. Gözlerimi kıstım.

"Dükün teşrifatçılarından biri hiç gözüne çarptı mı? Lordlardan biri? Ya da cesur bir muhafız?"

Poppy başını iki yana salladı, gözlerini içki dolabına dikmişti. "Hiç âşık olmadım."

"Öyleyse nereden biliyorsun?"

"Annemle babam birbirine çok âşıktı." Bir sürahinin süslemeli kapağıyla oynamaya başladı. "Ya sen? Sen hiç âşık oldun mu Hawke?"

"Evet" dedim dürüstçe, içim burkuldu. Sonra kitaba baktım, Shea'yı düşünürken kelimelerin hiçbirini görmüyordum.

Poppy omzunun üstünden bana baktı. Dudağını ısırdı. "Kendi memleketinden biri miydi?"

"Evet" dedim. "Ama çok uzun zaman önceydi."

"Uzun zaman önce mi? Ne zaman yani? Çocukken falan mı?"

Şaşkın ses tonunu duyunca güldüm, sorduğu soru Shea'ya dair düşünceleri aklımdan kolayca atmamı sağladığı için sevinmiştim. Dikkatimi yeniden topladım ve bir paragrafı hızlıca okudum. "Kitabın ne kadarını okudun?"

"Seni ilgilendirmez."

"Olabilir ama bu kısma geldin mi diye merak ettim." Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim.

"Sadece ilk bölümü okudum" diye ekledi hemen. "Sen ise kitabın ortalarına bakıyorsun, yani..."

"Güzel. Öyleyse bunu ilk kez duyacaksın. Dur bakayım, nerede kalmıştım?" Parmağımı sayfada gezdirdim, satırın yarısında durdum. "Hah tamam. Burası. *'Fulton benimle işi bittiğinde bir gün boyunca düzgün yürüyemeyeceğimi söylemişti, gerçekten de dediği gibi oldu.'* Vay be. Çok etkileyici." Durup çaktırmadan Poppy'ye baktım.

Maskenin arkasındaki gözleri kocaman açılmıştı ama belki de Kieran'm dün gece teklif ettiği şeyin onu utandıracağını sanarak yanılmıştım.

"'Adamın diliyle ve parmaklarıyla yaptığı şeyler daha hiçbir şey değildi, insanı şoke edecek kadar büyük, nabız gibi atan, edepsizce zonklayan...'" Kıkırdadım. "Bu kadın sıfatlar konusunda çok yetenekli, değil mi?"

"Kes şunu."

"'*Erkekliğiyle yaptıkları daha da fenaydı.*'"

"Ne?"

"Cümle böyle bitiyor" başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ah, belki erkeklik derken neyi kastettiğini bilmiyorsundur. Adamın aletinden bahsediyor. Çük. Sik. Adamın..."

"Ah, yüce tanrılar" diye fısıldadı.

Devam ettim. "Adamın kocaman, zonklayan, nabız gibi atan..."

"Anladım!" diye bağırdı kollarını çözerek. "Gayet iyi anladım."

"Sadece emin olmak istemiştim." Gülmemek için bütün gücümü harcıyordum, Poppy derin derin iç geçirip nefesini tuttu. "Belki utandığın için soramazsın, adamın kadına olan aşkından falan bahsediyor sanırsın diye korktum."

Poppy sertçe nefesini saldı. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun."

"Seni bıçaklamak üzereyim. Hem de son derece vahşice."

Eli bacağına pek yakın durduğu için korkmuştum. "İşte buna inanırım."

"Günlüğü geri ver."

"Elbette." Günlüğü uzattım, kıymetli bir mücevhermiş gibi sıkıca göğsüne bastırdığını görünce sırıttım. "İstemen yeterliydi."

"Ne?" Ağzı açık kaldı. "İstedim ya."

"Affedersin. Kulaklarım bazen iyi işitmiyor da."

"Sen..." Gözlerini kıstı. "Gerçekten çok kötüsün."

"Yanlış ifade ettin." Yaslandığım kanepeden doğruldum, yanından geçerken hafifçe kafasını okşadım. Bana vurmaya kalktı -üstelik çok hızlıydı- az kalsın sırtımı tutturacaktı. "Çok iyisin demek istemiştin."

"Gayet doğru ifade ettim."

Pişmiş kelle gibi sırıtarak kapıya yürüdüm. "Gel hadi. Aptallığın başına iş açmadan seni götürmem gerek." Durup gelmesini bekledim. "Kitabını da unutma. Yarına kadar her bölümün özeti çıkarılacak."

Poppy ofladı ama yanıma geldi, hiç de sessiz değildi. Ayaklarını yere vura vura yürüyordu. "Nerede olduğumu nasıl anladın?"

Başımı çevirip yüzüne baktım, şimdi hafifçe gülümsüyordum. "İnanılmaz iz sürme yeteneklerim vardır Prenses."

Sadece Bir İsim

"Peşimden gelmek zorunda değilsin" dedi Poppy, önden yürüyordu, siyah pelerini Dilek Korusu'nun karanlığına karışmıştı. "Dönüş yolunu biliyorum."

"Biliyorum." Bir adım gerisinden yürümeye devam ettim. "Ama hangi koruma gece vakti ormanda tek başına yürümene izin verir?"

"Daha az sinir bozucu bir koruma?"

Bunu duyunca içten bir kahkaha attım.

"Bunu komik bulmana sevindim." Başlıkla örtülü kafasını hafifçe çevirdi. "Çünkü bence hiç komik değil."

Yeniden konuşmaya başladığına memnundum. Atheneum'dan çıktığımızdan beri suskundu, bu yüzden de aklıma rahatsız edici düşünceler üşüşmüştü, onu baştan çıkarma gereği ve isteğinin nasıl birbiriyle çelişmediği gibi.

Onu önemsiyorsun.

Uyuz Kieran.

"Komik bulduğum ne biliyor musun?" diye sordum.

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

Ortalarda dolaşabilecek Yükselmişlere karşı gölgeleri gözden geçirmeye devam ederek hafifçe gülümsedim. "Başka herkese karşı dilini törpülemeyi nasıl becerdiğin."

"Bu seni eğlendiriyor mu?" Bir kaya çıkıntısının yanından geçti.

"Çünkü öyle anlarda aklından geçirdiğin şeylerin denizcileri bile yüzünü kızartacağını düşünüyorum."

Hafifçe güldü. "Bazen." Pelerininin eteği bir çalıya takıldı. Sini bozucu da olsam yardımsever bir koruma olarak hemen eteğin kurtardım. "Teşekkür ederim" diye mırıldandı günlüğü göğsüne bastırarak.

"Bu kez teşekkür ederken biraz daha içtendin" dedim.

"O zaman da içtendim."

"Hı hı."

İç geçirdiğini duyunca gülümsedim. Önden yürüyor, ancak Dilek Korusu'nun bu bölümünü sık sık kullananların bilebileceği kaya çıkıntılarından ve engebelerden uzak duruyordu. "Hiç kolay değil" dedi az sonra.

"Neymiş o?"

Hemen cevap vermedi. "Sessiz kalmak" dedi sonra. "Dilimi törpülemek."

Az kalsın bunu neden yaptığını soracaktım ama cevabı zaten biliyordum. Rahibenin ona kötü davranmasına neden izin veriyorsa ondandı. Başka seçeneği yoktu.

"Neyse" diye devam etti hafifçe öksürerek, "bu korunun lanetli olduğuna dair söylentileri duymuş muydun? En azından Tawny öyle olduğuna inanıyor."

Konunun değişmesine ses çıkarmadım. "Bir arkadaşım da öyle."

"Arkadaşların mı var?"

Güldüm. "Evet, biliyorum. Şoke edici, değil mi?"

Başlığının derinliklerinden kahkahaya benzer yumuşak bir ses geldi. Acaba hiç yüksek sesle, kontrolsüzce gülmüş müydü? Bilmiyordum ama ben... uzun süredir hiç onun yanındaki kadar gülmemiş, hatta gülümsememiştim.

Bunun nedenini de bilmiyordum.

Göğsümü ovuşturdum, devrilmiş birkaç dalın üstünden geçerken bu düşünceleri bir kenara bıraktım. "Ee, okumayı seviyor musun?"

"Evet."

"Ne tür kitaplardan hoşlanırsın? Yani şeyin haricinde, son derece ayrıntılı yazılmış kalın, zonklayan..."

"Ne olsa okurum" diye sözümü kesti hemen. "İlla öyle... öyle şeyler olması gerekmiyor, ayrıca okumama izin verilen hemen her şeyi okudum."

"İzin verilen mi?"

"Rahibe Analia yalnızca uygun şeyler okumam gerektiğini düşünüyor, tarih ya da dua kitapları gibi."

"Rahibe Analia siktirsin gitsin."

Poppy bir kahkaha attı, bu kısa ve şaşkınlık dolu bir kahkahaydı ama dolu dolu ve içtendi. Buna sevinmiştim ama rahibe konusunda şaka yapmıyordum.

"Öyle söylememelisin" dedi, sesi şimdi daha şen çıkıyordu.

"Evet, biliyorum."

"Ama umursamıyor musun?"

"Kesinlikle."

"Umursamamak harika bir duygu olmalı."

Sesindeki hüznü duyunca yüzüne baktım, göğsümdeki basınç daha da arttı. "Keşke o duyguyu sen de bilseydin."

Başını bir an bana çevirdi, sonra yeniden önüne baktı. Yine suskunluğa gömüldük, bu hiç iyi olmadı çünkü neden Poppy'nin belirli şeyleri okumasına izin verildiğini düşünmeye başladım, çocukmuş ya da kendi seçimini kendi yapamazmış gibi. Yükselmişler gerçekten her şeyini kontrol altında tutuyordu.

Eh, bu aslında bütünüyle doğru değildi. Poppy gizlice kaçtıktan sonra koruda yürüyor oluşumuz bunun kanıtıydı, Kızıl İnci'deki kaçamağı da öyleydi. Ama bunlar uzun yıllar içerisindeki kısa anlardan ibaretti.

Bu adil değildi.

Ama değişecekti...

Bu düşünceyi yarıda kestim, ensem karıncalanıyordu. Ben istediğimi aldıktan sonra Poppy için ne değişecekti? O canavarların, sahte kraliçe ve kralın yanına geri dönecekti. Kan Tacı Yükselişleri

gerçekleştirebilmek için daha fazla Atlantialı kanı ararken Poppy bu hayata geri dönecekti, hatta belki daha da kısıtlanmış bir hayatı olacaktı. En azından onlar durdurulana kadar. Sadece altın yaldızlı kafesinin yeri değişecek ve artık düke tabi olmayacaktı. Ama başkentte çok daha beter Yükselmişler vardı. Bundan emindim.

Pelerinli siluetine baktım, kalbim hızla çarpıyordu. Yükselmişler hakkındaki, kıymetli Kraliçe Ileana'sı hakkındaki gerçeği öğrenince ne tepki verecekti? Eninde sonunda gerçeği öğrenecekti, ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyiydi. Bildiklerime dayanarak Yükselmişlerin onun için tertiplediği bu oyuna devam edeceğini sanmıyordum. Peki ne yapacaktı?

Belki de Malik'i bulduktan sonra ona bir şans verebilirdim. Bizimle kalmasına müsaade edebilirdim. Bu arkadaşlarım ve benim için bir dizi riski de beraberinde getirirdi. Onlar Malik'i kurtarmak için bu işe evet demişti. Hem Malik'i hem de Bakire'yi değil. Hem halkım onu kabul eder miydi? Muhtemelen hayır. Atlantialılar en iyilerine bile kin besleyebilirdi.

Siktir. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi.

"Merak ettiğim bir şey var." Birkaç alçak dalı kontrol ettikten sonra Poppy'nin soluna geçtim. "Her sabah ne yapıyorsun?"

"Günlük dualarımı ediyorum." Kafasını bana çevirdi. "Ve kahvaltı yapıyorum."

Altından geçmesi için dallardan birini kaldırdım. "Sana inanmadığımı söylesem kızar mısın?"

Poppy ofladı. "Söylediğim şeye inanmaman için hiçbir nedenin yok."

"Gerçekten mi?" dedim bir dalı daha kaldırarak. "Galiba biliyorum."

"Öyle mi?"

"Yalnız emin olmak için bir soru daha sormam lazım." Şimdi daha ince dalların altından geçiyorduk. Dört bir yanımıza incecik ay ışığı huzmeleri dökülüyordu. "Dua ederken... Vikter da yanında mı oluyor?"

Poppy cevap vermedi.

Gülümsedim, onaylamasa da cevabımı almıştım. Vikter'la birlikteyken herhalde hançer kullanmayı ve dövüşmeyi öğreniyordu.

"Benim de merak ettiğim bir şey var" dedi Poppy, kitabı iki koluyla birden sardı, sanki onu yeniden kapmamdan korkuyordu. "Senin hakkında."

"Evet. Hançer kullanabilen ve beni neredeyse yere seren kadınları çok çekici buluyorum" dedim ona bir göz atarak. "Ve tahrik edici."

İç geçirirken ayağı birden bir şeye takıldı. Hemen kolundan tutup düşmesini önledim.

"Onu sormayacaktım." Ânında kendini topladı, hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Yine de doğru."

"Umurumda bile değil."

Küçük yalancı. Elimi kolundan çektim. "Merak ettiğin neydi?"

Birkaç saniye yine sessizliğe gömüldü. "Atheneum'dayken bana Poppy dedin."

Öyle mi demiştim?

"Oysa bana Penellaphe diyordun" diye devam etti. "Neden?"

"Seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır." Başlığının altından bana baktı. "Soruma cevap vermedin."

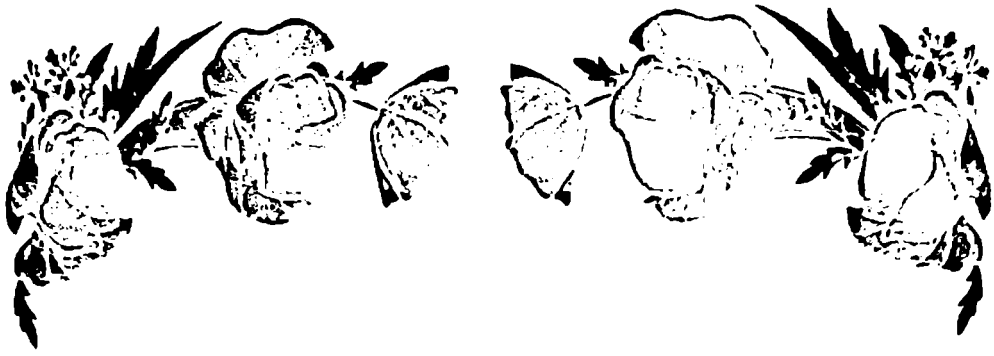
Veremezdim ki. Ona Poppy dediğimin farkında bile değildim. Ya da onu artık öyle gördüğümün. Kaşlarımı çattım. Bir önemi yoktu. Sadece bir isimdi. "Nedenini bilmiyorum." Tawny'nin ne dediğini hatırladım. "Sanırım bu arkadaş olduğumuz anlamına geliyor."

Yine hafifçe iç geçirerek sert sözlerine ihanet etti. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

Kıkırdadım. "Ben giderdim."

Poppy içini çekti.

Tekrar güldüm. "Kesinlikle arkadaşız."

7

"O günlüğü elinden kaptığımda beni bıçaklamayı ne kadar istedin?" Güldüm, kahkaham sessiz odada yankılandı. "Bence çok. Gerçi hak etmiştim."

Başımı eğip Poppy'nin kafasına bir öpücük kondurdum. Bana yaslanmıştı, başı göğsümde, bacakları bacaklarımın arasındaydı. Delano hâlâ kurt formunda yatağın ayak ucunda yatıyordu, beyaz bir kürk topağı halindeydi. Yine de uyanık ve tetikte olduğunu biliyordum. Poppy'nin yanından hiç uzaklaşmamıştı.

Akşam olmak üzereydi, Kieran şu anda bitişikteki banyodaydı. Poppy'de bir değişiklik yoktu ama sanki teni önceki kadar soğuk değildi, gözlerinin altındaki gölgeler de biraz daha solmuştu. Az ötedeki masanın üstünde dilimlenmiş et ve meyve dolu bir tabak duruyordu, çoğuna hiç dokunulmamıştı. Ancak birkaç lokma yiyebilmiştim ve uyumamıştım, nedense yine de yorgun değildim. Benim gibi pek uyumamış ve yememiş olan Kieran da öyle. Elbette bir yorgunluk vardı ama endişeden kaynaklanıyordu. Bunun dışında gayet iyiydim ve bunun tek bir nedeni olabilirdi. Üçümüz arasındaki bağ. Poppy'nin içindeki yaşam gücü –Nektas'ın sözünü ettiği o ether– bizi besliyordu. Kieran'ın da benim de kendimizi bu güce layık bulduğumuzu sanmıyordum.

"Seni o pervazda görünce aklım gitti. Çok öfkelendim. Orada ne aradığını bile düşünemedim" diye devam ettim. "Ama öfkem uzun sürmedi. Sırf kendi seçtiğin kitabı okuyabilmek için nelere katlandığını düşününce sinirim geçti."

İçimde yine o eski öfke kabardı, bastırmak çok zordu. Ama şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı. "Günlüğü almana sevindim. O kitaba ne kadar bayıldığımı biliyorsun."

Bayan Willa'nın günlüğüne dair en sevdiğim şey, ne zaman ben ya da bir başkası konusunu açsa Poppy'nin kıpkırmızı olmasıydı. Bir de günlüğü okurkenki buğulu sesi ve o esnada ne kadar ıslandığı.

Siktir.

Aletim Poppy'nin dolgun poposunun altında kabardı. Gerçekten de bunun hiç sırası değildi.

Başımı arkaya yasladım. "Sanırım Bayan Willa'ya pek çok şey için teşekkür etmeliyiz" diye mırıldandım, Atheneum'da ona ilk kez Poppy deyişimi hatırladım. O geceden sonra benim için Poppy olmuştu. "O zaman anlamalıydım, belki de farkında olmasam da anlamıştım çünkü planlarımı yeniden gözden geçirmeye, seni özgürlüğüne nasıl kavuşturabileceğimi düşünmeye başladım. Galiba o zaman bile, birlikte söğüdün altında vakit geçirmeden ve Masadonia'dan ayrılmadan önce bile, seni Yükselmişlere geri göndermeyeceğimi biliyordum. Ama bunu nasıl itiraf edeceğimi bilmiyordum. Dürüst olmam gerekirse o zamanlar bunu yapabilecek kapasitede olduğumu sanmıyorum."

Onu önemsiyorsun.

"Ama Kieran biliyordu, daha doğrusu düke yapak istediklerim yüzünden şüphelenmeye başlamıştı" dedim, Delano kulaklarını dikti. "Aslında planda dükü öldürmek yoktu. Düzgün biri olsaydı hayatta kalabilirdi, en azından o kadar acı çekerek ölmezdi." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama öyle olmadı."

Yumuşacık saçlarını yanağından çekerken dükün dairesindeki o günü düşündüm. "Sana yaptıklarını –nelere izin verdiğini– tam olarak bilmiyordum, çok sonra öğrendim. Kaç kez geri dönüp onu daha da acı çektirerek öldürmek istedim bilmiyorum."

Odaya ılık bir esinti doldu. "Ama Kieran'a da söylediğim gibi canına okudum." Dudaklarıma soğuk, zalimce bir gülümseme yayıldı. "Bazı canları aldığım için sonradan pişman oldum. Peki ya dük? Onun canını aldığım için *asla* pişman olmayacağım."

Dük

Ayin günü Dük Teerman'ın çalışma odasında, *onun* masasında, *onun* koltuğunda oturmuş sabırsızlıkla bekliyordum.

Sabretmek gibi bir yeteneğim olduğu söylenemezdi, bunu bir erdem olarak da görmüyordum.

Ancak bu defalık sabrediyordum.

Yere, çizmelerimi sırtına dayadığım kraliyet muhafızına baktım. Zorlama kullanarak sarı saçlı adamdan istediğimi öğrenmiş, sonra da boynunu kırmıştım. Aslında onu öldürmem gerekmiyordu. Zorlamanın etkisi geçtiğinde burada olmayı planlamamıştım ama mesele şu ki, adam dükün *dersleri* esnasında burada neler döndüğünü biliyordu. Genelde kapıda nöbet tutan diğer kraliyet muhafızının da bildiğinden emindim ama bu muhafız dükün Poppy'yi belden yukarı soyduğunu, sonra da oturduğum masanın üzerine eğdiğini anlatırken sertleşmişti. Dük sonra Poppy'yi değnekle dövüyordu. Bazen bunu Lord Mazeen de izliyordu. Birkaç kez onu odadan baygın çıkarmışlardı. Ona yaptıklarını tahmin etmek mümkün değildi.

"Adi şerefsizler." Ölü muhafıza bir tekme atıp odanın bir ucuna gönderdim.

Gözümü maun masanın köşesine yaslanmış uzun ince değneğe diktim. Poppy'yi cezalandırmak için kullandığı değnek bu muydu? Yoksa büfenin yanında duranlardan biri miydi? Öfkemi zaptetmekte zorlanıyordum.

Pek çok korkunç şey yapmıştım. Dehşet verici şeyler. Soğukkanlılıkla adam öldürmüştüm. Öfkeyle adam öldürmüştüm. Ne yapsam ellerimdeki kandan kurtulamazdım. Korkunç şeyler yapabilen bir canavardım ama Dük Teerman'ın Poppy'ye yaptıkları? Büyük ihtimalle yıllardır yaptıkları? Bu beni bile aşıyordu.

Onu önemsiyorsun.

Koltuğun kolçaklarını sıkıca kavradım. Bir insanın kötü muamele görmesine katlanamamak için onu önemsemek gerektiğine inanmıyordum ama Kieran'a yalan söylemiştim.

Mesele intikam almak değildi.

Poppy'ydi.

Değneğe bakmaktan gerilen boynumu esnetmek için başımı sağa sola çevirdim.

Tek gördüğüm Rahibe Analia'yla olan dersinden çıktığımız gün ne söylediğini fark ettiğinde Poppy'nin yüzünün alt tarafından yükselen kandı. Hafifçe titreyen sesini şimdi bile duyabiliyordum. O seste ne olduğunu biliyordum.

Korku.

Gerçek korku, gizlice kaçıp geceleri şehirde dolaşan kız gerçekten korkuyordu. Bir Craven saldırısı esnasında Sur'a çıkan o kız. Öfkemin iyice kabardığını hissettim. Dahası da vardı. Bu şerefsizler Poppy'ye her şeyi yasaklamışlardı, elinden almışlardı. Arkadaşlığı. Fiziksel teması. Keşfetme özgürlüğünü. Deneyimi. Ne okuyacağını bile kendisi seçemiyordu. Bunları tadabilmek için pek çok şeye katlanmak, pek çok risk almak zorunda kalıyordu. Ama en kötüsü inkâr eden sesinde duyduğum utançtı.

Tüm bunlar bu riskleri almamda rol oynamıştı.

Bundan sonra olacakların bir önemi yoktu. Kaçınılmaz olarak Poppy'nin sesindeki korkunun nedeni ben olacaktım. Poppy de bir diğer canavarca eylemim olacaktı. Bir gece önce birlikte kale yolun-

dayken seçenekleri gözden geçirdiğimde bunu düşünmemiştim. Gerçekte kim olduğumuzu öğrenince bizimle kalmak istemeyecekti.

Ama ben Poppy'nin utanç duymasına neden olmayacaktım.

Ya olursam?

O zaman bu da ruhumdan asla temizleyemeyeceğim bir başka eylem olacaktı.

Ayak sesleri duydum. Kolçakları sıkan ellerimi gevşettim.

Dük Teerman kapıyı açtı, arkasından kapanmaya bıraktı. Hafif bir demir kokusu aldım. Kan. Şerefsiz üç adım atmıştı ki odanın boş olmadığını fark etti.

"Bu da ne demek?.." Teerman sustu. Yan yan gülerek koltuğu yavaşça ona çevirdim. O kapkara, ruhsuz gözler kocaman oldu. Ölü muhafızı görünce gözleri daha da büyüdü. "Neler oluyor?"

"Tünaydın." Arkama yaslandım, ayaklarımı pürüzsüz, parlak masasına dayadım. Abartılı bir tavırla ayak ayak üstüne attım. Dük henüz Ayin için giyinmemişti, tıkınmakla o kadar meşguldü ki. "*Majesteleri.*"

Beyaz saçlı pislik kendini çabuk toparladı. Hakkını vermek lazımdı. Sırtını dikleştirip pelerinini kanepenin üstüne bıraktı. Yüzü öfkeyle gerilmişti. "İtiraf etmeliyim ki bu saygısızlığın karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum ama sanırım buraya istifanı vermek üzere geldin."

Başımı yana eğdim. "Onu da nereden çıkardın?"

Burun delikleri öfkeyle açıldı. "Çünkü bu odadan çıktığında korumalık vazifene devam edebileceğini sanıyorsan aptalın tekisin demektir."

"Birincisi, hiçbir yere gitmiyorum." Dükün kaskatı kesildiğini görünce sırıttım. "İkincisi de, saygı duymadığım birine karşı saygılı davranmam beklenemez."

Fazla kırmızı dudaklan aralandı. Gözüm beyaz gömleğinin yakasına kaydı. Orada küçük kırmızı bir damla vardı. Pis obur.

"Sen aklını yitirmişsin."

"Pek çok şeyi yitirdim." Uzanıp değneği aldım. Dükün gözü hemen değneğe kaydı. Koca ellerini iki yanında yumruk yaparak

bir adım yaklaştı. "Bunlardan biri de sabrım. Uzun zamandır dönmeni bekliyorum." Sustum. "Dorian."

Yine duraksadı, sırtını dikleştirerek bana baktı. Yüzünden belliydi, nihayet anlamıştı. Kim olduğumu. Muhafızlarının arasına seve seve kabul ettiği, çatısının altında uyumasına izin verdiği kişinin kim olduğunu anlamıştı. Neden burada olduğumu. Hemen kapıya baktı.

"*Kaç*" dedim. "Sıkıyorsa kaç."

Dük Teerman donup kaldı.

"Ah, işte." Parmaklarımı değnekte gezdirerek öne eğildim. "Bir parça zekâ kırıntısı."

"Sen" diye hırladı.

Değneği bir ucundan kavradım. "Ben?"

Teerman dişlerini gösterdi. Ağzı açıldı, boğazından hafif bir hırıltı döküldü. "Karanlık Olan."

"Öyle diyorlar." Yapmacık yapmacık gülümsedim. "Ama bana gerçek adımla hitap edersen sevinirim. *Prens* Casteel Da'Neer."

"Adının hain piç olduğunu sanıyordum."

Hafifçe güldüm. "O da olur ama unvanın bir kısmını unuttun. Hain, *cani* piç olacaktı."

Yutkundu. "Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Cinayet işlemeyi mi planlıyorsun?"

"Kesinlikle" diye mırıldandım.

Dükün şakağında bir kas seğirdi, uzun bir müddet sessizlik oldu. "Ne planladığını biliyorum. Bu işten kurtulamazsın. Bunu biliyor olmalısın."

"Biliyorum."

"Benim evimde, benim şehrimdesin, ikisi de benim muhafızlarımla dolu." Çenesini yukarı kaldırdı. "Etrafının sarılması bir bağırmama bakar. Kaçmanın imkânı yok."

"Sonra ne olacak?"

Gülümsedi. "Sonra kelleni kraliçeye geri yollayacağım."

Sessizce güldüm. "Fazla dramatik ve yanlış."

"Yanlış olan nedir acaba?" Hafifçe geri çekildi, fark etmediğimi sandığı belliydi.

"Şehrindeki tüm muhafızlar sana bağlı değil. Hem de uzun süredir" dedim. Yükselmişin rengi daha da attı. "Ayrıca ne planladığımı bilmiyorsun."

Teerman bunu duyunca güldü. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Eh, uzun süredir şehrinde ve evinde bulunduğumuzdan haberin yoktu. Yerinde olsam kendime fazla güvenmezdim."

Sert bir kahkaha attı. "Kraliçe çok ukala olduğunu, ağzının iyi laf yaptığını söylemişti."

"Öyle mi?" dedim. "Bunca zaman sonra hâlâ ağzıma takıntılı olduğunu duymak beni hiç şaşırtmadı."

"Söylediği tek şey bu değildi."

"Eminim öyledir." Bu kez Lord Devries'teki gibi olmayacaktı. Fazla zaman yoktu. Ayin için hazırlanmam gerekiyordu. "Ama buraya o kaltak hakkında konuşmaya gelmedim."

"Öyleyse neden buradasın?" Değneğe bir göz attı. "Abin yüzünden mi?"

Başımı iki yana salladım.

Yüzü asıldı. "Bakire."

Gülümsedim.

"Onu ele geçiremeyeceksin" dedi siyah gözleri parlayarak. "Yemin ederim geçiremeyeceksin. Asla..."

"Kan Ormanı'nda yetişen ağaçlarda beni büyüleyen ne biliyor musun?" diye sözünü kestim, dükün öfkesinin tadını çıkararak avucumu kızıl-kahverengi değneğin pürüzsüz yüzeyinde kaydırdım. "Yani bu değneklere buruşmuş sikinin bir uzantısıymış gibi muamele etmenin yanı sıra."

Dük dişlerinin arasından tısladı.

Güldüm. "Kan taşı bir Yükselmişten geriye hiçbir şey bırakmazken Kan Ormanı ağacının odunu bir vampiri sadece öldürür. Yavaş yavaş. Acıdan kıvrandırarak." Yan yan gülümseyerek gözlerine baktım. "Kalıntıları çürüyüp bozulmaya başlar, tıpkı diğer cesetler gibi."

Teerman yutkundu. "Peki bir Atlantialıya ne yapar?"

"Pek bir şey yapmaz." Sırıttım. "Bahse girerim bu canını sıkıyordur. Yükselmişler tanrılar tarafından kutsanmış gibi davranmayı çok istiyorlar. Sen de ben de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Siz özel değilsiniz. Hiçbir zaman da olmadınız. Hiçbiriniz. Sizler sadece bizim kötü bir taklidimizsiniz, tükenen gücünüzün ve ayrıcalığınızın son kırıntılarına tutunmaya çalışıyorsunuz."

"Bizden daha iyi olduğunuzu mu düşünüyorsun?"

"Çoğumuz öyle. Ben mi? Hayır. Ben o kadar iyi değilim. Hatta belki bazı Yükselmişlerden bile daha kötüyüm. Ama sen?" Değneği ona doğrulttum. "Benim yanımda at boku bile değilsin."

"Seni küstah..."

"Hain, cani piç. Biliyorum." İçimi çektim. "Neyse, şu değneklere gelelim." Yarı açık gözlerle onu izliyordum. "Onlarla ne yaptığını biliyorum."

Teerman sessizliğe gömüldü.

"Onları Bakire'ye karşı kullandığını biliyorum."

Omuzları gerildi. "Bunu o mu söyledi?"

"Poppy bana tek kelime etmedi."

Teerman kaşlarını kaldırdı. "Poppy mi?" dedi, bir hata yaptığımı anladım. Ağzımdan kaçmıştı. Dük afallamıştı, yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Şimdi sessizliğe gömülme sırası bendeydi.

Dük başını arkaya atıp güldü. "Başka birinin onunla ilgilenmesi beni pek de şaşırtmazdı. Kendine has bir havası var. Adeta bir afet." Tekrar güldü, içim buz kesti. "Son korumasının ona zaafı vardı. Ama sen? Karanlık Olan? Bunu hiç beklemezdim." Yan yan gülümsedi. "Ama tabii ki *Poppy* çok güzel. Eh, yani yarısı..."

Değneği masaya bırakıp dükün üstüne uçtum. Göz açıp kapayıncaya kadar yakasına yapışıp sırtını az önce çizmelerimin kirlettiği masaya dayadım. Bir elimle boğazını, çenesinin hemen altını kavradım, hassas kemikleri çatırdamaya başlayana dek parmaklarımı gırtlağına bastırdım. Ama onları kırmadım. Şerefsiz nefes alsın ama bağıramasın istiyordum.

"Onun adını bir daha ağzına almayacaksın" dedim, dükün aralık ağzından ince bir hırıltı çıktı. "Penellaphe demeyeceksin. Poppy hiç demeyeceksin."

Teerman değneğe uzanmaya çalıştı. Kolunu tutup dirseğinden kırdım. Kemik çatırtısını duyunca gülümsedim, dük acıyla inledi. Diğer kolunu savurdu. Onu da omzundan kırdım.

"Bir daha kımıldamaya kalkarsan sırada bacakların var." Alnı terlemeye başladı. "Anladın mı? Evet demek için bir kez gözünü kırp."

Teerman gözünü kırptı.

"Güzel." Hafifçe göğsüne vurdum. "Anlamanı istediğim bir şey var. Sen daha beni görmeden ölmüştün. Zamanın daralıyordu. Ama şimdi ölecek olmanın Kan Tacı'yla, tahtla ve çalınmasında rol oynadığın topraklarla hiçbir ilgisi yok. Abimle de ilgisi yok. Penellaphe yüzünden olduğunu söylerken haklıydın. Şu anda, hemen buracıkta, Penellaphe yüzünden ölüyorsun."

Dük Teerman nefes almaya çalışırken vücudundan bir ürperti geçti. Ama değneği elime alınca heykel gibi taş kesildi.

"*Bunun* yüzünden ölüyorsun." Yüzünün önünde hareket ettirdiğim değneği izliyordu. "Son seferinde bununla Penellaphe'ye kaç kez vurdun?"

Dük masanın üstünde debelenerek inledi.

Üstüne eğildim, şimdi yüzlerimiz arasında ancak birkaç santim vardı. "Gözlerini kullan. Göz kırp" dedim. "İndirdiğin her darbe için bir kez göz kırp."

Teerman birkaç saniye kocaman açılmış gözlerle bakakaldı, sonra göz kırptı. Bir. İki. Beşe geldiğinde göğsümde kan tadında bir öfke beliriverdi. Göz kırpmayı bitirdiğinde ise titredim.

Cidden titredim.

Hem Poppy'ye yaptığı şeyden dehşete düşmüştüm, hem de Poppy'nin buna katlanmış olmasından hayrete düşmüştüm. Üstelik bundan birkaç gün sonra Sur'daydı. Kahretsin.

"Penellaphe'nin sırtında yaralar açıldı mı?" diye sordum. "Evet için bir kez. Hayır için iki kez."

Hızla iki kez göz kırptı.

"Daha önce kan akıttın mı?"

Dük Teerman dişlerini göstererek bir kez göz kırptı.

Derin bir nefes alarak doğruldum. Elbette akıtmıştı.

Dükü kırık omzundan tutarak sertçe karnüstü çevirdim. Acı dolu iniltisi sadece bir başlangıçtı. Gömleğinin arkasını yırtarak beyaz sırtını ortaya çıkardım, kulağına eğilip kaç kez göz kırptığını fısıldadım.

Sonra değneği sırtına indirmeye başladım, her vuruşumda havadan ıslık sesi çıkıyor, dükün vücudu kasılıyor, derisinde ince yarıklar açılıyordu.

Canım öyle istediği için bir tane de fazladan vurdum.

İşim bitip de yeniden sırtüstü çevirdiğimde tir tir titriyordu ve leş gibi bir sidik kokusu geliyordu. Tiksintiyle başımı iki yana salladım.

Dudakları kıpırdadı, sonunda kırık gırtlak kemiğinden dökülen hırıltıları sadece Atlantialıların ya da kurtların kulakları seçebilirdi. "Penellaphe... kim olduğunu öğrendiği zaman.... senden... *nefret edecek.*"

"Biliyorum." Değneği sıkıca tuttum. "Ayrıca bil diye söylüyorum, Poppy'nin her yeri çok güzel."

Sonra değneği göğsüne sapladım.

Değneği bırakırken Dük Teerman'ın bedeni bir an havaya kalktı, kolları savruldu. Değneği göğsünde bırakıp geri çekildim. Bu kez beklemeye sabrım vardı. Ölümü uzun sürdü. Değneği bilerek kalbine saplamıştım, bu yüzden kan ağacının işini yapması birkaç dakikayı buldu.

Masadonia Dükü gık bile diyemeden öldü, vücudu harap haldeydi, pantolonu sidikten ıslanmıştı. Yine de yaşamın gözlerinden çekilişini izlemenin verdiği tatmin kısa sürdü. Bir daha Poppy'ye -ya da bir başkasına- elini süremeyecekti ama bu ona yaşattığı acıyı ve aşağılanmayı silmeyecekti. Yaptıklarını geri almayacaktı.

Keşke iğrenç pisliği yeni baştan öldürebilseydim.

Düke sırtımı döndüm. Bu gece olacakları ve önüme çıkan gösteri fırsatını düşündüm.

"Evet majesteleri" -tekrar düke dönerek gülümsedim- "bence Ayin için güzel bir süs olacaksın."

Nefesim Kesildi

Geç kalıyordum.

Düke yaptığım ziyaret ve sonrasındaki ayarlamalar beklediğimden daha uzun sürmüştü.

Banyo yapmış, Ayin için kırmızılar giyinmiş, maskemi yüzüme takmıştım, kalabalık antrede yürüyordum. Plan Poppy'yi bulmak, Vikter ve Tawny'den ayırıp bahçeye çıkarmaktı, Kieran da sonra oraya gelecekti. Yine de adımlarımı yavaşlattım. Ortalık tımarhaneye dönmüştü.

Avam tabakasından insanlar Yükselmişlerin, lordların, leydilerin arasında kırmızı dalgalar gibi ilerliyordu. Bir avuç muhafızı sırf taşıdıkları silahlardan dolayı fark ettim. Çok kalabalıktı, havada ağır bir gül kokusu vardı, Büyük Salon'a yaklaşırken neredeyse kokudan boğulacaktım.

Dükün kanını elimden yıkamıştım ama hiçbir şey sırıtışımı silememişti. Yüzüme yapışmış vaziyetteydi ve büyük ihtimalle bir süre daha orada kalacaktı.

Özellikle de dükün kıymetli Kan Ağacı değneğini düşündüğüm zaman.

Yüzlerce kişinin açık kapıdan girerek antreyi ve cumbaları doldurduğunu gördüm. Sarı-beyaz sancaklar kaldırılmış, yerine bana

Wayfair'de asılı olanları hatırlatan kırmızı Ayin bayrakları asılmıştı. Üstdudağım kıvrıldı. Birkaç adımda bir rengârenk güllerle dolu vazolar göze çarpıyordu, onları görünce Tawny'nin güllerden şikâyet edişine kulak misafiri olduğum zamanı hatırladım. Dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle sütunların yanında durup önümdeki manzarayı gözden geçirdim. Herkes gözüme aynı görünüyordu, kan rengi giyinmiş, kan rengi maskeler takmışlardı. Cumbaların birini gözden geçirdim, sonra tekrar baktım, sütunlardan birinin önünde...

Yüce tanrılar.

Vikter ve Tawny'nin yanında duran Poppy'yi gördüm, ensemde yine o tuhaf karıncalanma başladı, nefesim kesildi.

Durduğum yerden Poppy'ye baktım, aramızda birkaç metre vardı, birden ciğerlerimdeki hava boşalıverdi, sanki nefes almayı unutmuştum. Kulağa ne kadar da aptalca geliyordu. İnsan nefes almayı unutmazdı ama hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim, sanki hava içimden *hüüp* diye çekilivermişti. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bunun nedeni Poppy'nin peçesiz oluşu muydu, yoksa beyazlar giymemiş olması mıydı bilmiyordum.

Belki de hayatta gördüğüm en güzel şey olduğu içindi.

Arkaya taranmış saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu, Büyük Salon'un ışığında saçlarının rengi bana ahududuları hatırlatıyordu. Gözlerini kapatan kırmızı maskesi peçeden kat kat iyiydi, durduğum yerden bile dudaklarının daha pembe, daha dolgun olduğunu görebiliyordum. Hele o elbisesi...

Elbisesinin kolları da geri kalanı gibi kırmızı tüldendi. Sadece korsajdan kalçaya kadar olan kısmı opaktı. Geri kalanı yarı şeffaftı ve vücudunun baştan çıkarıcı kıvrımlarını ortaya seriyordu.

Poppy bana arkasını döndü. Saçları dolgun poposunun kıvrımına kadar iniyordu.

Elbise.

Nefesimin kesilmesinin nedeni büyük ihtimalle elbiseydi çünkü fazla açık saçıktı ve resmen günaha davet ediyordu.

Hayal gücüm hızla işlemeye başladı, Poppy'ye doğru yürürken aklımdan günah işlemenin türlü türlü ve eğlenceli yolları geçiyor-

du. Kalabalığın içinden ilerlerken ensem karıncalanıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Poppy'nin yuvarlak omuzları gerildi, sonra bana doğru döndü. Pembe dudakları aralandı, hassiktir... öyle bir arzuya kapılmıştım ki. Çok fazlaydı. Pantolon ve tunik şu anda hissettiklerim karşısında fazla ince kalıyordu.

"Merhaba" dedi Poppy, sonra hemen ağzını kapadı.

Sıkıntım, yanakları birden al al oldu. "Çok..." Güzelliğinin hakkını verebilecek bir kelime yoktu, ben de o anda aklıma gelen en iyisini söyledim. "Güzel görünüyorsun." Sonra Tawny'ye döndüm, tanrılar biliyor ya çıplak mıydı yoksa üstünde bir çuval mı vardı farkında bile değildim. "Sen de öyle."

"Teşekkür ederim" dedi Tawny.

Vikter'a bir göz attım. "Sen de."

Vikter sessizce güldü, Tawny bir kahkaha attı ama beni asıl sevindiren Poppy'nin gülümsediğini görmekti.

Vikter'a döndü. "Bu akşam çok yakışıklısın."

İhtiyar adam kızardı, başını hafifçe iki yana salladı.

Poppy'nin yanına, mümkün olduğunca yakınına, geçtim. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi gergin çıkıyordu.

"Evet" dedim. "Güvenlik taramalarına yardımcı olmam için çağırdılar." Aslında tam da yalan sayılmazdı. Jansen'la Alçalmışların çıkarmayı planladığı yangınlar üzerine konuşmuştuk. Bu gece kimse zarar görmeyecekti –yani daha doğrusu ölümlüler– ama Yükselmişlerin birçoğu evine dönmekte zorlanacaktı. "Bu kadar uzun süreceğini sanmıyordum."

Poppy bir şey daha söylemek istiyor gibiydi ama başını sallamakla yetinip tekrar platforma doğru bakmaya koyuldu. Hizmetçiler incecik kadehler ve leziz yiyeceklerle dolu tepsiler taşıyarak yan kapılardan içeri girerken müzik çalmaya başladı.

"Komutanla konuşmam gerek" dedi Vikter bana bakarak.

"Ben Penellaphe'ye göz kulak olurum" dedim.

Normalde yaptığı gibi Penellaphe'nin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak yerine başını sallayarak sertçe döndü. İçim rahatla-

mıştı. Vikter'la ve kaçınılmaz olarak yol açacağı şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Vikter'ın yerine, Poppy'nin sağ tarafına geçtim. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Hayır" dedi Tawny. "Tabii dualar ve gözü yaşlı vedalaşmalar faslını izlemek istemiyorduysan."

"Pek sayılmaz" dedim soğuk bir sesle.

Poppy, Tawny'ye baktı. "Tulis ailesini çağırdılar mı?"

Kaşlarını çattı. "Çağırdıklarını hiç sanmıyorum."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Çağırdılarsa bile Tulisler gelemezdi. Çoktan New Haven yoluna düşmüşlerdi.

Bir hareketlenme dikkatimi çekti. Düşes bize doğru geliyordu, peşinde de birkaç kraliyet muhafızı vardı.

"Penellaphe" dedi gülümseyerek.

"Majesteleri." Poppy o kadar nazik bir sesle konuşuyordu ki onu küfür ederken duyduğuma inanmak çok zordu.

Düşes, Tawny ve beni başıyla selamladı, gözlerini vücudumda gezdirdi, ben de Poppy'ye tıpkı böyle bakıyordum. Kocasını özleyecek miydi? Hiç sanmıyordum.

Gülümsedim.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu Poppy'ye. Anlaşılan benim ya da Tawny'nin iyi vakit geçirip geçirmemesi önemli değildi.

Poppy başını salladı. "Majesteleri katılmıyor mu?"

Gülümseyişim yüzüme biraz daha yayıldı.

"Galiba geç kalacak." Düşesin gerilen yüzü endişesini ele veriyordu.

Oysa endişelenmesine gerek yoktu.

Dük zaten buradaydı.

Düşes Poppy'ye yaklaşarak sesini alçalttı ama onu gayet net duyuyordum. "Kim olduğunu unutma Penellaphe."

Gülümeyişim birden siliniverdi.

"Kalabalığa karışmak, kimseyle kaynaşmak yok" diye devam etti düşes.

"Biliyorum" dedi Poppy, sinirden yumruğumu sıktım.

Düşesin ona hayranlıkla bakan Yükselmişlerden, lordlardan ve leydilerden oluşan kalabalığa dalışını izlerken çenemdeki o kas yine seğiriyordu. "Sormak istediğim bir şey var."

Poppy başını yana eğdi. "Evet?"

"Eğer kalabalığa karışmayacaksan ve kimseyle kaynaşmayacaksan ki bu arada ikisi de aynı şey" dedim, Poppy'nin dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görünce öfkem biraz azaldı, "Ayin'e katılmama izin verilmesinin ne anlamı kalıyor?"

Poppy'nin yüzü ciddileşti.

"Gerçekten güzel bir soru" dedi Tawny.

Poppy dudaklarını büzdü. "Dürüst olmak gerekirse ne anlamı var bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum.

Kalabalığa bakınmaya başladım ama az sonra gözüm yeniden Poppy'ye, açık bırakılmış saçlarına ve o lanet elbiseye kaydı. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı sanki? Bu kadar *valkyri*?

Ellerini birbirine dolayıp duruyordu, yüzüne baktım. Tawny'yi izliyordu. Biraz sonra arkadaşına seslendi.

Tawny ona doğru döndü. "Efendim?"

"Benim yanımda durmak zorunda değilsin. Gidip eğlenebilirsin."

"Ne?" Tawny yüzünü buruşturdu. "Eğleniyorum zaten. Sen eğlenmiyor musun?"

"Eğleniyorum elbette" dedi Poppy, bundan şüphem vardı. "Ama yanımda kalmak zorunda değilsin. Orada olmalısın." Ana kattakileri gösterdi. "Beni merak etme."

Tawny itiraz etti ama Poppy izin vermedi, sonunda onu bırakmasında bir sakınca olmadığına Tawny'yi ikna etti. Gidip eğlenmesini söyledi. Sonra da gülümsedi. Kocaman bir gülümseme değildi ama beyaz dişlerini bir anlığına görebildim. Arkadaşının eğlenmesi onu mutlu etmiş, yüzünü güldürmüştü.

Kahretsin.

Poppy'nin eğlenmesini istiyordum.

Mutlu olmasını.

O gülümseyişi görmek istiyordum.

Birazdan uzun süre bir daha gülümseyememesine yol açacak şeyler olacaktı. Poppy ben hiçbir şey yapmadan da yalnızdı. Bunun beni rahatlatması gerekirdi ama rahatlatmıyordu.

Ona yaklaştım. "Ne kadar naziksin."

"Pek sayılmaz. Ben burada dikilmekten başka bir şey yapamıyorum diye Tawny de neden yanıma çakılıp kalsın ki?"

"Gerçekten başka bir şey yapamaz mısın?"

"Majesteleri kalabalığa karışmamamı söylerken sen de buradaydın..."

"Bir de kimseyle arkadaşlık etmemeni söyledi."

"Kimseyle kaynaşma demişti."

"Ama burada kalmak zorunda değilsin."

"Evet." Tekrar kalabalığa baktı. "Odama dönmek istiyorum."

Dişlerimi sıktım. "Emin misin?"

"Evet."

Kenara çekildim. "Önden buyurun Prenses."

Gözlerini kıstı. "Bana prenses demeyi kes."

"Ama hoşuma gidiyor."

Eteğini kaldırarak yanımdan geçti. "Ama benim hoşuma gitmiyor."

"Yalan söylüyorsun."

Gülmemek için kendini zor tutarak başını iki yana salladı. Maskeli kalabalığın içinde onu izledim, kimse yanlarından kimin geçtiğinin farkında değil gibiydi. Büyük Salon'dan çıkınca bir serinlik geldi. Poppy bahçeye açılan kapılardan birine baktı.

Sonra başını çevirip yürümeye devam etti, arkasından seslendim, "Nereye gidiyorsun?"

Poppy bana döndü, maskenin altında yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu. "Odama dönüyorum, dedim ya..."

Tam bir şey diyecektim ki gözüm saçlarına ve korsajının zarif dantellerine takıldı. "Çok güzel göründüğünü söylerken yanılmışım."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle enfes görünüyorsun Poppy. Mükemmelsin." Gerçekten de öyleydi. "Ben sadece... söylemek istedim."

Maskenin arkasında gözlerini kocaman açarak bana baktı, ne- se ki yüzüme bakıyordu. Bakışlarını aşağı indirseydi söylediklı rimde ne kadar içten olduğumu anlayabilirdi. Gözümü tekrar ko sajının dantellerine diktim.

Gerçekten kendimi daha iyi kontrol etmem gerekiyordu.

Ve buna devam etmem gerekiyordu.

Onu yalnız yakalamanın bu kadar kolay, bu kadar çabuk olmas nı beklemiyordum. Kieran gelene dek daha vaktim vardı. Onu oda sına götürüp daha sonra tekrar çıkmaya ikna edebilirdim ama...

Bahçe en sevdiği yerdi, orayı son bir kez görmesini istiyordum O gülümseyişi yeniden görmek istiyordum.

Ayrıca kendime dürüst olmam gerekirse şimdi onu bahçeye çı- karmak sadece planımla ilgili değildi. Onunla vakit geçirdiğimde bir şey oluyordu. Neredeyse büyülü bir şey.

Ben... gerçekten ben oluyordum.

Cas.

Bu tehlikeli bir şeymiş gibi geliyordu. Hatta aptalca. Çünkü Poppy'yi tanıdığım kısa süre içinde aramızda tek taraflı olmayan bir bağ oluştuğunu fark edecek kadar da kendimin farkındaydım. Biraz daha sağduyulu olsaydım ya da Kan Tacı beni esir almadan önceki gibi olsaydım bu saçmalığa bir son verirdim. Ama ben artık o değil- dim. Uzun yıllardır değildim. Şimdi çok daha dürtüsel ve umursa- maz davranıyordum. Bencildim. Bir şey istiyorsam *istiyordum.*

Ayrıca bu geceden sonra buna pek fırsat olmayacaktı.

"Aklıma bir fikir geldi" dedim gözlerine bakmak için kendimi zorlayarak.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Odana dönmüyorsun."

Dudağını ısırdı. "Ayin'de kalmayacaksam odama dönmem ge- rekir."

"Maskelisin, ben de öyle. Bakire gibi giyinmemişsin" dedim. "Dün geceki mantığınla bakarsak kimse ikimizin de kim olduğunu bilmeyecek."

"Evet ama..."

"Tabii odana dönmek istiyorsan başka." Sırıttım. "Belki kendini o kitaba fazla kaptırmışsındır da..."

Yanakları kızardı. "Kaptırmış falan değilim."

Nedense bu bende hayal kırıklığı yarattı. "Odana tıkılıp kalmak istemediğini biliyorum. Bana yalan söylemene gerek yok."

"Şey..." Gözlerini etrafımızda gezdirdi. "Peki nereye gitmemi öneriyorsun?"

"Nereye gitmemizi mi?" Başımla bahçe kapısını işaret ettim.

Göğsü heyecanla yükseldi. "Bilmem. Orası..."

"Orası eskiden bir sığınaktı. Oysa şimdi kâbus dolu bir yer oldu" dedim, sığınağını kaybetmesine benim neden olduğumu bilmek içimi bulandırdı. "Ama ancak sen izin verdiğin müddetçe bu şekilde kalabilir."

"İzin verdiğim müddetçe mi? Rylan'ın orada öldüğü gerçeğini nasıl değiştirebilirim ki?"

"Değiştiremezsin."

Yüzü gerildi. "Ne demeye çalıştığını anlamadım."

Yaklaşarak gözlerine baktım. "Orada olanları değiştiremezsin. Tıpkı bahçenin eskiden sana huzur verdiği gerçeğini değiştiremeyeceğin gibi. Sadece oraya dair son hatıram –kötü olanı– yeni bir hatırayla –güzel bir anıyla– değiştireceksin" dedim, bunu kendim de öğrenmiştim. "Sonra da ilk anı yenisinden daha ağır basmayana dek bunu yapmaya devam edeceksin."

Poppy bahçe kapısına bakarken dudakları aralandı. "Çok kolay bir şeymiş gibi söyledin."

"Kolay değil. Hayli zor ve rahatsız edici ama işe yarıyor." Elimi uzattım. "Hem yalnız da olmayacaksın. Ben de yanında olacağım, hem sadece seni korumak için de değil."

Gözlerime baktı. Sözlerim onu sarsmış gibi donup kalmıştı. Önce bu tepkiye yol açacak ne söylediğimi anlayamadım ama sonra hakkında bildiklerimi düşündüm. Belki Tawny dışında onunla vakit geçiren herkes bunu vazife gereği yapıyordu. Hatta bir yere kadar Vikter bile. Ben bile.

Siktir. Bunu düşününce göğsüme bir kaya oturdu.

Poppy elini uzattı ama birden durdu. "Ya biri beni görürse" dedi. "Seni görürse..."

"Bizi görürse mi? El ele tutuştuğumuzu mu? Olamaz, skandal." Sırıtarak etrafa bakındım. "Burada kimsecikler yok. Tabii sen benim göremediğim insanları görebiliyorsan bilemem."

"Evet, kötü kararlar almış insanların ruhlarını görüyorum" dedi soğuk bir sesle.

Güldüm. "Kimsenin bahçede bizi tanıyacağını sanmıyorum. İkimiz de maskeliyiz, ayrıca sadece ay ışığı ve birkaç lamba var." Parmaklarımı oynattım. "Hem içimden bir ses orada birileri varsa bunu önemsemeyecek kadar meşgul olacağını söylüyor."

Poppy elini elime bıraktı. "Kötü örnek oluyorsun."

Hem de nasıl.

Elini tuttum. Ensem karıncalandı. "Sadece kötüler kötü örnek olabilir Prenses."

Söğüt

"Bu bana hatalı bir mantık gibi geldi" dedi Poppy.

Onu bahçenin serinliğine doğru götürürken güldüm. "Asla hatalı mantık yürütmem."

Poppy hafifçe gülümsedi. "Öyle olsa bile bunun farkında olunacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Ama rüzgâr yürüyüş yolunu çevreleyen çalıları sallarken lambanın ışığında bahçeye bakınan Poppy'nin gülümseyişi çabucak siliniverdi. Adımları yavaşladı. Duyularımı kullanmadan bile endişe dolu olduğunu anlayabiliyordum.

Kafasını dağıtmak için aklıma gelen ilk şeyden bahsetmeye başladım. "Abimi en son gördüğüm yerlerden biri çok sevdiğim bir yerdi."

Poppy gözlerini ne lambaların ne de ay ışığının sızamadığı karanlık patikalardan ayırdı. Kocaman gözlerle yüzüme baktı.

Elini daha sıkı tuttum ama parmakları *hâlâ* kaskatıydı. Ben onun elini tutuyordum. O benimkini tutmuyordu. "Bizim orada pek az kişinin bildiği gizli mağaralar vardır. Çok uzun bir tünel gibidirler. Dar ve karanlık bir tünel. Çoğu kişi nereye çıktığını görmek için tüneli takip etmek istemez."

"Peki sen ve abin tünelin sonuna kadar gittiniz mi?" diye sordu Poppy.

"Abim, bir arkadaşımız ve ben küçükken, sağduyudan ziyade cesarete sahipken gitmiştik." Kaşlarımı çattım. "İyi ki de gitmişiz; çünkü tünellerin sonunda hayatımda gördüğüm en mavi, en köpüklü ve sıcak suyla dolu devasa bir mağara vardı."

Poppy solumuza doğru baktı, karanlığın içinden hafif mırıltılar geliyordu. "Kaplıca gibi mi?"

"Hem evet hem de hayır. Bizim oraların suyu... hiçbir yerle kıyaslanamaz."

"Sen?.." Yumuşak bir inilti duyunca başını sağa çevirdi. Yutkunduğunu görünce sırıttım. "Nerelisin?"

"Adını hiç duymadığın küçük bir köydenim" dedim elini sıkarak. Parmaklan bükülmedi. "Her fırsatta kaçıp mağaraya giderdik. Üçümüz. Sanki orası bizim kendi küçük dünyamızdı." İçimi uzun zamandır hissetmediğim bir özlem sardı, o esnada mermer ve kireçtaşından peçeli Bakire'ye benzetilerek yapılmış olan çeşmeyi gördüm. Bakire'nin elindeki sürahiden akan su ayaklarının dibindeki çanağa dökülüyordu. "O zamanlar anlamaya yaşımızın yetmediği şeyler oluyordu. Bir kaçışa, anne babamızı endişelendiren şeyleri düşünmeyeceğimiz, fısıltıyla yapılan ve tam olarak anlayamadığımız konuşmaları dert etmeyeceğimiz bir yere ihtiyacımız vardı. Tüm bunların kötü bir şeyin habercisi olduğunu bilecek kadar aklımız eriyordu. Orası bizim sığınağımızdı."

Çeşmenin önünde durup Poppy'ye döndüm. "Tıpkı bu bahçenin de senin sığınağın olduğu gibi. İkisini de kaybettim. Küçükken abimi, birkaç yıl sonra da en iyi dostumu" dedim, bu ancak kısmen doğru sayılırdı. İkisini de aynı anda kaybetmiştim. Birini aptallığım yüzünden. Birini de kendi ellerimle. "Bir zamanlar mutluluk ve macera dolu olan yer bir anılar mezarlığına dönüşmüştü. Oraya onlarsız gitmeyi düşünemiyordum bile." Hüznün ve kederin düğümü çözülürken kolumdan hafif bir ürperti geçti. "Orası sanki lanetli bir yer haline gelmişti."

"Anlıyorum" dedi Poppy parlak gözleriyle bana bakarak. "Bahçenin farklı görünmesi gerektiğini düşünerek etrafıma bakı-

nıp duruyorum. Şu anki hislerimi temsil edecek gözle görülür bir değişiklik olması gerekiyormuş gibi geliyor."

Hafifçe öksürdüm. "Ama aynı, değil mi?"

Poppy başını salladı.

"Mağaraya yeniden gitmek için cesaretimi toplamam uzun zaman aldı. Ben de öyle hissettim." Oraya tek başıma gitmemiştim. Kieran da yanımdaydı. Tek başıma gidebileceğimi sanmıyordum. "Su ben görmeyeli çamurlu ve kirli bir hal almış, soğumuştur gibi geliyordu. Ama öyle değildi. Hâlâ eskisi kadar durgun, mavi ve sıcaktı."

"Üzücü anıların yerine mutluluk verenleri koyabildin mi?" diye sordu Poppy.

Başımı iki yana salladım. "Şansım olmadı ama planlarım o yönde." Ona bir yalan daha söylemiştim. Bunu başarabileceğimi hiç sanmıyordum. Dürüst olmak gerekirse hak ettiğimi de düşünmüyordum.

"Umarım başarırsın." Bunu çok içten söylemişti. Rüzgârın saçlarını omuzlarına ve göğsüne uçuruşunu izlerken karnıma yumruk yemiş gibi oldum. "Abin ve arkadaşın için çok üzüldüm."

Evet, gerçekten bunu hak etmiyordum.

"Teşekkür ederim." Yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktım. Bir canavar olduğumu biliyordum. Ama buradaki tek canavar olmadığımı da biliyordum. "Burada Rylan'ın başına gelenler gibi olmadığını biliyorum ama neler hissettiğini anlayabiliyorum."

"Bazen düşünüyorum da... anne babamızı kaybettiğimizde küçük olmam aslında bir lütuf" dedi az sonra. "Onları hayal meyal hatırlıyorum, bu yüzden de... ne bileyim, sanki bir mesafe var gibi. Kulağa ne kadar yanlış gelse de bir bakıma şanslıyım. Yokluklarıyla başa çıkmamı kolaylaştırıyor çünkü neredeyse gerçek değillermiş gibi. Ian için böyle değil. O benden çok daha fazla şey hatırlıyor."

"Yanlış değil Prenses. Bence aklın ve kalbin işleyişi böyle" dedim. "Abin başkente gittiğinden beri onu hiç görmedin mi?"

Poppy başını iki yana sallayarak elini tutan elime baktı. "Elinden geldiğince sık yazıyor. Genelde ayda bir ama gittiği sabahtan beri onu hiç görmedim." Parmaklarını yavaşça parmaklarıma do-

ladı, kahretsin, o zafer duygusu yine çıkagelmişti. Artık sadece ben onun elini tutmuyordum. "Onu özledim." Çenesini kaldırdı, gözlerime baktı. "Eminim sen de abini özlüyorsundur, umarım... umarım onu yine görürsün."

Hassiktir.

Bunu da önceki sözleri kadar içten söylemişti. Tam göreceğimi söyleyecektim ki, kahretsin, *ona* bunu söylemek çok yanlış geliyordu.

Rüzgâr yine saçını uçurdu. Bukleyi yakaladım, parmaklarım boynunun alt tarafına sürtündü. Tuttuğum elden bir ürperti geçti. Kokusu yoğunlaştı, vücudu o belli belirsiz dokunuşa hevesle karşılık verdi.

Poppy elimi bırakıp geri çekildi, başını çevirdi. "Şey..." Boğazını temizledi, dudaklarımda bir gülümseme belirmeye başladı. "Bahçede en sevdiğim yer gece açan güllerin olduğu yer. Orada bir bank var. Eskiden neredeyse her gece güllerin açışını izlemeye gelirdim. Onlar en sevdiğim çiçeklerdi ama şimdi kesilip buketlere yerleştirilenlere bile bakamıyorum."

"Oraya gitmek ister misin?" diye sordum.

"Şey... sanmıyorum."

"Benim en sevdiğim yeri görmek ister misin?"

Poppy omzumun üstünden bir göz attı. "Senin de mi sevdiğin bir yer var?"

"Evet." Yine elimi uzattım. "Görmek ister misin?"

Sadece bir an tereddüt etti, sonra elini tekrar uzattı. Onu Bakire çeşmesinden uzaklaştırıp bahçenin güneyine doğru giden başka bir patikaya götürürken kalbim deli gibi atıyordu. Tatlı, ferah kokusu tüm duyularımı istila etmiş, yanından geçtiğimiz lavantaların kokusunu bile bastırmıştı, bu yüzden endişeli olduğunu düşünmeye başladım. Arzusu onu endişelendiriyordu.

"Salkım söğüdü mü diyorsun?" diye sordu.

Sözünü ettiği yaşlı, büyük söğüt lambanın ışığında belirdi, dalları neredeyse yere değiyordu.

Başımı salladım. "Buraya gelene dek hiç görmemiştim."

"Ian'la birlikte içinde oynardık. Kimse bizi göremezdi."

"Oynar mıydınız? Yoksa saklanır mıydınız?" diye sordum. "Çünkü ben olsam öyle yapardım."

Hafifçe sırıttı. "Şey, evet. Ben saklanırdım, Ian da her iyi abi gibi benimle gelirdi." Başını geriye attı. "Altına hiç girdin mi? Banklar var ama şu anda göremezsin. Aslında şu anda orada biri varsa bilemeyiz."

Söğüde bir göz attım, karanlık dalların ötesini görebiliyordum. "Altında kimse yok."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Basbayağı. Hadi gel." Onu çekerek götürmeye başladım. "Adımına dikkat et."

Onu alçak bir taş duvarın etrafından geçirdim, hiç sesi çıkmıyordu. Girmesi için bir elimle dalları araladım, diğer elimle elini sımsıkı tutmaya devam ediyordum, hiçbir şey göremediğini bildiğimden ben de ağacın altına girdim.

"Yüce tanrılar" diye mırıldandı. "Geceleri buranın ne kadar karanlık olduğunu unutmuşum."

"Burada insan kendini başka bir dünyadaymış gibi hissediyor" dedim. "Sanki bir perdeden geçip büyülü bir dünyaya adım attık."

"Bir de havalar sıcakken görmelisin. Öyle bir çiçek açıyor ki!" Heyecan dolu sesini duyunca gülümsedim. "Ya da kar yağdığı zaman ve alacakaranlıkta. Yapraklar ve yerler karlarla kaplanır ama içeri fazla kar girmez. O zaman gerçekten başka bir dünya gibi oluyor."

"Belki görürüz."

"Öyle mi dersin?"

"Neden olmasın?" dedim göremeyeceğimizi bile bile. Karanlıkta Poppy'ye döndüm. Çok yakın duruyorduk, bedenlerimizin arasında ancak birkaç santim vardı. "Kar yağar, değil mi?" diye sordum... rol yaparak. "Hava kararmadan hemen önce kaçıp buraya geliriz."

"Ama o zaman burada olacak mıyız?" dedi Poppy, birden afalladım. "Kraliçe o zamana kadar beni başkente çağırabilir."

"Mümkün." Neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum. "O zaman biz de başka maceralar buluruz, olmaz mı? Yoksa talihsiz maceralar mı demeliyim?"

Poppy sessizce güldü, yumuşak sesi aynı anda iki şeye neden oldu: Göğsümü ve kanımı ısıttı. Göğüs kısmı beni şaşırtmıştı. Kan kısmı ise şaşırtmamıştı. "Herhalde başkentte gizlice sıvışmak zor olur" dedi Poppy. "Yani ben Yükselişe bu kadar yakınken... kolay olmayacaktır."

"Sıvışmanın bir yolunu bulamayacağımı düşünüyorsan bana biraz daha fazla güvenmen gerekiyor demektir" dedim böyle bir şeyin olmayacağını söylemek yerine. "Seni sürükleyeceğim hiçbir maceranın bir pencere pervazında son bulmayacağından emin olabilirsin." Yanağındaki bir saç tutamını geri ittim. "Ayin gecesi buradayız, bir salkım söğüdün içinde saklanıyoruz."

"Bu o kadar da zor olmadı."

"Yolu gösterdim de ondan" dedim şakayla.

Poppy yine usulca güldü. "Tabii."

"Bana güvenmemen beni üzüyor." Ona arkamı döndüm. "Burada banklar olduğunu mu söylemiştin? Dur biraz. Görüyorum."

"O bankları nasıl görebiliyorsun?"

"Sen göremiyor musun?"

"Şey, hayır."

Karanlığa doğru sırıttım. "Demek gözlerim senden daha iyi görüyor."

"Bence görebildiğini söylerken atıyorsun, büyük ihtimalle birazdan ayağımız takılacak ve..."

"İşte buradalar." Banklardan birinin yanında durup oturdum.

Poppy'nin ağzı açık kaldı.

"Oturmak ister misin?" dedim.

"İsterdim ama senin aksine karanlıkta göremiyorum ki..." Onu çekip bacağıma oturtunca nefesi kesildi.

Göremediğine memnundum çünkü o kadar kocaman gülümsüyordum ki sivri dişlerimin göründüğüne emindim. "Rahat mısın?"

Poppy cevap vermedi ama kokusu yoğun ve hoştu, giderek de artıyordu.

"Öyle rahat edemezsin" dedim, kolumu dolayıp kendime çekerek vücudunun yan tarafını tamamen göğsüme yasladım, başı çenemin hemen altındaydı. "İşte oldu. Böyle daha rahatsındır."

Poppy kesik kesik soluyordu.

"Fazla üşümeni istemem" dedim sırıtarak. "Özel kraliyet muhafızın olarak bunun da görevimin önemli bir parçası olduğunu düşünüyorum."

"Şu anda yaptığın bu mu?" Sesi daha kalın, daha pürüzsüzdü. Fark etmiş miydi? Çünkü ben kesinlikle fark etmiştim. "Beni kucağına oturtarak soğuktan mı koruyorsun?"

Avucumu dikkatle ve hafifçe beline koydum, ne kadar da deneyimsizdi. Oturma düzeni konusunda cüretkâr davranmış olsam da bunun da onun için bir ilk olduğunu biliyordum. "Kesinlikle."

Nefesi boynuma vurdu. "Bu son derece ayıp."

"Açık saçık bir günlüğü okumandan daha mı ayıp?"

"*Evet.*"

"Hayır." Güldüm. "Yalan söyleyemem. Bu gerçekten ayıp."

"Öyleyse neden?" Bu güzel bir soruydu. Bizi gizleyen dallara bakarken çenem başının tepesine sürtündü. Pek çok nedeni vardı ve hepsi de vakit öldürmekten önce geliyordu. Bana ihtiyacının olması. Benim onu istemem.

Bakışlarım yay şeklindeki dudaklarında, mağrur burnunda gezindi. "Çünkü böyle istedim" dedim bir dürüst cevap daha vererek.

"Ya ben istemeseydim?"

Güldüm. "Prenses, bir şeyi yapmamı istemeseydin ne olduğunu bile anlayamadan kendimi boğazımda bir hançerle yerde yatıyor bulurdum. Önünü göremiyor olsan bile."

Buna itiraz etmedi.

Bacağının kıvrımına baktım. "Hançerin üstünde, değil mi?"

İçini çekti. "Evet."

"Biliyordum." İçimdeki arzu kabardı, elini bıraktım. Beni tahrik eden şey hançer değildi. Temsil ettiği şeydi. Poppy'nin direnci. Yeteneği. Gücü. Kâbusları ve korkuyu güce dönüştürmesi. Beni tahrik eden işte buydu. "Kimse bizi göremez. Burada olduğumuzu bile bilmiyorlar. Herkes seni odanda sanıyor."

"Yine de bu pek çok nedenden dolayı ihtiyatsızlık sayılır" dedi. "Biri gelirse..."

"Buraya gelmeden duyarım" dedim. Burada olmak için nedenlerim vardı. Pek çok neden. Bunlardan biri de sadece Poppy olduğu birkaç dakikacık yaşamasını istememdi. Bakire değil. Yakalanmaktan korkmadan geçireceği birkaç dakika. Kızıl İnci'deki gibi olmasını, bir şeyleri özgürce deneyimlemesini istiyordum. Yaşamasını istiyordum. "Hem biri gelse bile bizim kim olduğumuzu anlayamaz."

Poppy geriye kaykılarak karanlıkta yüzümü görmeye çalıştı. "Beni buraya bunun için mi getirdin?"

"Ne için mi Prenses?"

"Ayıp... şeyler yapmak için."

Başta öyle değildi. Şimdi? Kesinlikle. Koluna dokundum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Neden mi? Bence gayet açık *Hawke*" dedi. "Kucağında oturuyorum. Normalde insanlarla masum konuşmaları bu şekilde yaptığını sanmıyorum."

"Masumca şeyleri pek nadiren yaparım Prenses."

"Ne kadar da şaşırtıcı" diye mırıldandı.

"Yani seni içinde *yatak* bulunan bir oda yerine buraya mı getirdim?" Dokunmanın ona yasak olduğunu bildiğimden durumdan faydalanarak parmaklarımı sağ kolunda gezdirdim. "Ayıp şeyler yapmak için?"

"Tam olarak bunu söylüyorum, gerçi odam daha iyi bir seçenek olabilirdi."

"Ya bunun doğru olmadığını söylersem?"

"Sana..." Nefesi çeneme vurdu, elimi kalçasına kaydırdım. "Sana inanmam."

"Ya başta niyetimin bu olmadığını söylersem?" Başparmağımı yumuşak poposunda gezdirmeye başladım. Doğru söylüyordum. Bunu planlamamıştım. Hele ki ona ihanet etmeden hemen önce. Bunu yapmak için tam bir pislik olmalıydım... eh, öyleydim de. "Ama sonra ay ışığında seni görünce, saçların açık, bu elbiseyle, aklıma buranın ayıp şeyler için mükemmel bir yer olabileceği geldi."

"Evet bu... daha olası."

Elimi aşağı kaydırdım. "İşte bu kadar."

"En azından dürüstsün." Dudağını ısırdı, gözlerini hafifçe kapadı.

"Bak ne diyeceğim?" dedim dikkatle yüzüne bakarak. "Seninle bir anlaşma yapalım."

"Anlaşma mı?"

"İstemediğin bir şey yaparsam..." Elimi yukarı kaydırıp ince kumaşın altından hissettiğim hançere götürdüm. Elimi üstüne kapatıp gülümsedim. "Beni bıçaklamana izin veriyorum."

"Bu biraz abartı olur" dedi.

"Küçücük bir sıyrıkla yetinirsin diye umuyordum. Ama öğrenmeye değer."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok kötü örnek oluyorsun."

"Sadece kötülerin kötü örnek olabileceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Parmaklarım hançerin sapından kayıp bıçağın üzerinde gezinirken Poppy gözlerini kapadı. "Bunun hatalı bir mantık olduğunu söylemiştim."

Gelişkin duyularım sayesinde soluğunun ve nabzının hızlandığını duyabiliyordum. İçindeki ateşli huzursuzluğun arttığını hissediyordum.

Benimki de artıyordu.

"Ben Bakire'yim Hawke" dedi, bu gerçeği daha çok kendine hatırlatıyor gibiydi.

"Umurumda değil."

Gözleri birden açıldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Ama söyledim." Ciddiydim çünkü söylediğim onca yalana rağmen gerçek buydu. Şu anda, bu söğüdün altında, önemli olan tek şey onun *kim* olduğuydu. "Tekrar söylüyorum. Ne olduğun umurumda değil." Elimi sırtından çekip yanağına koydum. "Önemli olan kim olduğun." Hassiktir, Kieran haklıydı. Onu gerçekten önemsiyordum.

Poppy'nin altdudağı titremeye başladı. "Neden?" diye fısıldadı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım, sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. "Bunu cidden soruyor musun?"

"Evet. Bu hiç mantıklı değil."

"Asıl mantıklı olmayan sensin."

Omzuma bir yumruk attı, öyle hafifçe falan da vurmamıştı.

İnledim. "Of."

"Abartma."

"Omzumu morarttın" dedim şakadan.

"Saçmalama. Ayrıca asıl mantıksız olan sensin."

"Dürüst davranan benim." Aslında düşününce bu berbat bir şeydi. Bunu yapmayı planlamıyordum çünkü sonradan bedelini ödeyeceğime emindim. "Bana vuran sensin. Mantıksız olan nasıl ben oluyorum?"

"Çünkü tüm bu olanlar çok anlamsız. İstediğinle vakit geçirebilirdin Hawke, hem bir söğüt ağacının altına saklanmak zorunda da kalmazdın."

Bu doğruydu. "Ama seninleyim. Bunun vazifem gereği olduğunu söyleyeceksin ama öyle değil. İstesem seni odana götürür, koridorda beklerdim."

"Ben de onu diyorum. Çok saçma. İstesen bu... iş için bir sürü gönüllü bulabilirdin. Çok kolay olurdu" diye karşı çıktı. "Beni elde edemezsin. Benim... elde edilebilitem yok."

Kaşlarımı çattım. *Elde edilebilite* mi? "Böyle bir kelime olmadığına eminim."

"Konu o değil. Bunu yapmam yasak. Bunların hiçbirini yapamam. Kızıl İnci'de yaptıklarımı da yapmamalıydım" diye devam etti. "İstesem de fark etmez..."

"Gerçekten istiyorsun" dedim, çok alçak sesle konuşuyordum çünkü sesimi biraz yükseltsem onu kaçırtacakmışım gibi geliyordu. "İstediğin benim."

"Bunun önemi yok."

Çok saçmaydı. "Ne istediğinin daima önemi vardır."

Poppy zalimce güldü. "Hayır, hem konumuz bu da değil. İsteseydin..."

"Dediğini duydum Prenses. Haklısın. İşimi kolaylaştıracak birini bulabilirdim." Parmağımı maskesinin kenarında gezdirdim. "Kurallara ve sınırlara bağlı olmayan, korumaya yemin ettiğim Bakire olmayan bir sürü lord ve leydi var. Zamanımı neden orada ve o kişiyle olmayı seçtiğimi ayrıntılı olarak açıklamama gerek kalmadan geçirmemin bir sürü yolu var."

Poppy yüzünü buruşturdu.

"Mesele şu ki" diye devam ettim, "hiçbiri ilgimi çekmiyor. İlgimi çeken sensin."

"Gerçekten senin için bu kadar basit mi?"

Hayır.

Hiç de değildi.

Burada, söğüdün altındayken bile.

"Hiçbir şey basit değildir." Alnımı Poppy'nin alnına dayadım. "Basit olduğunda da buna nadiren değer."

"Öyleyse neden?" diye fısıldadı.

Dudağımı büktüm. "Bunun en sevdiğin soru olduğunu düşünmeye başladım."

"Olabilir. Sadece... yüce tanrılar, benimle bu kadar ilgilenmeni anlayamamamın pek çok nedeni var. Beni gördün" dedi. Doğru duymuş olamazdım. "Nasıl göründüğümü gördün..."

"Evet" diye sözünü kestim çünkü doğru duymuştum ve bu aklından bile geçmemeliydi. Ama dük gibi şerefsizler yüzünden aklına gelmişti. Of, o pisliği yeniden öldürmek istiyordum. "Ne düşündüğümü zaten biliyorsun. Bunu yüzüne karşı da, dükün yanında da, Büyük Salon'un önünde de söyledim."

"Ne söylediğini biliyorum, görünüşümü beni iltifatlara boğasın diye konu etmiyorum. Sadece..." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Dediklerimi unut."

"Unutamam. Olmaz."

"Harika."

"Dük gibi pisliklere alışmışsın, hepsi bu." Unvanını hırlayarak söylemiştim. "Dük bir Yükselmiş olabilir ama beş para etmez biri."

Poppy kaskatı kesildi. "Böyle şeyler söylememelisin Hawke. Sen..."

"Gerçeği söylemekten korkmuyorum. Dük güçlü olabilir ama aslında aciz bir adam." Ve de ölü. "Gücünü ondan daha güçlü olanları aşağılamaya çalışarak ispatlıyor. Senin gibi, senin gücünde birini. Bu kendini yetersiz hissetmesine neden oluyor ki zaten öyle. Yara izlerine gelince. Onlar senin dirayetinin bir kanıtı. Neler atlattığının delili. Senin iki katın yaşındakiler burada değilken neden senin burada olduğunun kanıtı. Çirkin değiller. Aksine. Çok güzeller Poppy."

Poppy biraz gevşemişti, "Bana üçüncü kez böyle diyorsun" diye fısıldadı.

"Dördüncü" diye düzelttim. "Biz arkadaşız, değil mi? Sadece arkadaşların ve abin sana Poppy diyor, sen Bakire olabilirsin, ben de bir kraliyet muhafızı olabilirim ama her şeyi göz önünde bulundurarak arkadaş olduğumuzu umuyorum."

"Evet."

Bunun için, olmam gereken kişi olduğum için, kendimi bok gibi hissetmeliydim. Onunla arkadaş olmuştum. Güvenini kazanıyordum. İçimi o iğrenç suçluluk duygusu kapladı. Gözlerimi söğüdün sallanan dallarına çevirdim. Bu kadar ileri gitmeme gerek yoktu. Bunu biliyordum. Kahretsin, Atheneum'da onu öpmediğimde de biliyordum. Bana gerekeni almıştım. Gerisi zaten malumdu.

İçimi çekerek avucumu yanağına koydum. "Ben... şu anda iyi bir arkadaş ya da bir koruma gibi davranmıyorum. Ben..." Elimi saçlarının altından geçirip ona sarıldım. Birkaç dakika daha çünkü onu kollarımda hissetmek hoşuma gidiyordu, hem bu geceden sonra ona ancak bana yumruk atmasına engel olabilmek için bu kadar yaklaşabilirdim. "Seni odana götürmem gerek. Geç oluyor."

Poppy içini çekti. "Evet."

Tam tersini yapma isteğiyle boğuşarak onu kucağımdan kaldırmaya yeltendim.

"Hawke?" diye fısıldadı. "Öp beni. Lütfen."

Şaşkınlıktan donakaldım ama Poppy'ye bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir geçmiş vardı. Bu söğüdün dışında bir gelecek vardı. Dün gece yaptığımı yapmam gerekiyordu. Buna gerek yoktu.

Ama Poppy onu öpmemi istemişti.

Bunu ben de istiyordum.

Sikmişim iyi niyetleri ve içimdeki iyi adam kırıntısını.

"Yüce tanrılar" diye mırıldandım, elimi tekrar yanağına koydum. Bunun bedelini sonradan muhakkak ödeyecektim ama şu anda her bedeli ödemeye hazırdım. "Tekrar söylemene gerek yok Prenses, asla yalvarmak zorunda değilsin."

Başımı uzatıp dudaklarımı dudaklarına sürdüm. Bu bir öpücük değildi. Hem de hiç. Ama Poppy öyle tatlı iç geçirdi ki gülümsedim. Pek düşünmeden yavaşladım. Poppy'nin beceremeyeceğini düşündüğüm için değildi. Becerebileceğini biliyordum. Asıl benim becerip beceremeyeceğim tartışılabilirdi ama onun da zevk almasını istiyordum. Olabildiğince çok şey hissetmesini istiyordum.

Daha fazla şey yaşamasını istiyordum.

İşler nereye varırsa varsın daha fazlasını yaşayabilirdi. Yaşayacaktı.

Ağzımı dudaklarında gezdirirken başparmağımı boğazında atan nabzına koydum. Nabzı deli gibi atıyordu. Poppy tuniğimin önünü sıkıca tutunca benimki de öyle atmaya başladı. Poppy tuniğimi çekiştiriyordu. Farkında mıydı bilmiyordum ama ben ne yaptığının farkındaydım.

Daha fazlasını istiyordu.

Ona daha fazlasını verebilirdim.

Başımı yana eğerek dolgun dudaklarını ağzıma aldım, Poppy buna bayıldı, dudaklarıma iyice yumuldu. Öpüşme sona erince başımı çekip ıslak ve şişmiş dudaklarına baktım. Bu hali çok hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Poppy bana sokuldu, onu tekrar öpmeye başladım, bu daha da hoşuma gitmişti. İstekli olduğunu görmek kanımı tutuşturdu. Ellerimi omuzlarından aşağı indirdim, sivri köpekdişlerimi hissetmemesi için dikkatli olmalıydım ama artık işin şakası kalmamıştı. Poppy ürperdi, önceki tüm öpücükleri aşan deneyimsiz bir tutkuyla bana karşılık verdi. Göğsümden kopan bir zevk hırıltısı dudaklarında dans etti. Altdudağını ısırdım, nefesinin kesildiği-

ni görünce gülümsedim. Parmakları tuniğime yapıştı, kucağımda kıvranırken beni tutkuyla kendine çekiyordu, bunun ne anlama geldiğini de biliyordum.

Daha fazlasını istiyordu.

Bunu ona vermeye dünden razıydım.

Belinden tutup kaldırdım, bacakları açılıp kalçamın iki yanına kaydı. Onu kendime çektim, aletimi hissedebildiğini biliyordum. Etrafımızı arzusunun kokusu sardı. Kalçaları sarsılınca bacaklarının arasındaki tatlılık aletime sürtündü. Zevkle inledim.

Ve Poppy...

Beni hissetmekten ne kadar hoşlandığını gösterdi. Dudaklarımı öperken saçımı tuttu. Ona sıkıca sarılarak dudaklarından içmeye koyuldum. Saçlarımı parmaklarına doladı, hassiktir, kalçası hareket ediyordu. Güçlü içgüdülerine uyarak poposunu ileri geri kaydırıyor, yumuşaklığını sikime bastırıyordu. Altdudağını tekrar ağzıma aldım. Poppy zevkten hafifçe inledi, Yüce tanrılar, gerçekten çok *açtı*.

Ben de beni yiyip bitirmesine razıydım.

Eteklerini sıyırıp ellerimi altına soktum. Avuçlarım çıplak baldırlarına değince titredi.

"Unutma" dedim elimi bacağından yukarı kaydırarak. "İstemediğin bir şey olduğu an söylemen yeter, hemen dururum."

Poppy başını salladı, karanlıkta ağzımı buldu. Öpüşürken bir yandan da onu okşuyordum. Poppy bana iyice sokuldu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasını istiyordu. Doymuyordu.

Neyse ki ben de öyleydim.

Poppy kendini aletime bastırınca içimi bir zevk dalgası sardı. Bacaklarını sıkıca tutarak kalçamı oynatmaya başladım. Poppy titredi, üstümde kıvranmaya başladı, kahretsin, bundan daha büyük bir işkence olamazdı. Bacaklarından tutup onu hafifçe sağa çektim, şimdi aletime tam olarak bastırabilirdi.

"Hawke" diye inledi dudaklarını ağzımdan ayırmadan, kıvrandıktan sonra ileri geri hareket etmeye koyuldu. Ben de ritmini bulması için ona yardım ettim.

Poppy incecik iç çamaşırıyla pantolonumun üstünde gidip geliyordu, bacaklarının arasında hissettiğim sıcaklık da öpüşleri kadar bağımlılık yapıyordu. Dizleriyle kalçamı sıkıştırdı, kahretsin, onu yere yatırıp içine girmek istiyordum. Islak sıcaklığında bildiğim her şeyi unutmak istiyordum. Kollarım titriyordu. Arzuyla ürperiyordum. Onu altımda, korsajı aşağı indirilmiş, geceliğinden gördüğüm o göğüs uçları ortaya çıkmış, etekleri beline toplanmış hayal ediyordum, o kadar gerçek gibiydi ki ellerimi oraya uzatmaya başladım. Onu bir kez daha kaldırmak, hayalini kurduğum şeyi yapmak için... çünkü içimdeki iyi adam şimdi daha da belirsizdi.

Poppy'nin dili dudaklarımın arasından kayıp dişlerime dokundu.

Hassiktir.

Beklemediği bir şeyle karşılaşmadan başımı çektim. Onu dehşete düşürecek bir şeyle.

"Poppy." Soluk soluğaydım, gözlerimi kapatarak alnımı alnına dayadım. Bütün vücudum arzu doluydu. Aletim zonkluyordu.

Saçlarıma dolanmış elleri kasıldı. "Efendim?"

Arzumu dizginlemeye çalıştım, "Hâlâ sayıyorsan söyleyeyim, beşinci kez Poppy dedim."

"Sayıyorum."

"Güzel." İyice baştan çıkıp kendimi kaybetmeden ellerimi elbisesinin altından çektim. Bunu yapmayı hiç istemiyordum ama ondan hak etmediğim bir şeyi almaya çok yaklaşmıştım. Yutkundum, ona bu kadar çabuk kapıldığım için huzursuz olmuştum.

İçimi çekerek avucumu yanağına koydum, parmağımın ucuyla maskesine dokundum. "Az önce dürüst davranmadım."

"Hangi konuda?" Poppy ellerini omuzlarıma indirdi.

"Durmak konusunda" dedim. "Dururdum ama beni durdurmazdın sanırım."

"Ne dediğini tam olarak anlayamadım."

Gözlerimi açtım. "Açık konuşmamı ister misin?"

"Her zaman dürüst olmanı isterim."

Suçluluk eski, iğrenç bir yara gibi irin topluyordu ama bu konuda ona karşı dürüst olabilirdim, şakağına bir öpücük kondur-

dum. "Az kalsın seni yere yatırıp çok ama çok kötü bir koruma olduğumu ispatlayacaktım."

Poppy'nin göğsü sertçe yükseldi, burnuma kokusu doldu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Seni durdurmazdım sanıyorum" diye fısıldadı.

İnledim. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ben kötü bir Bakire'yim."

"Hayır." Diğer şakağını öptüm. "Sen son derece normal bir kızsın. Asıl senden beklenenler kötü." Biraz düşündüm. "Ve evet, ayrıca çok kötü bir Bakire'sin."

Poppy o zaman bu talihsiz maceranın başında yapmasını istediğim şeyi yaptı.

Güldü.

Bu içten, derinden gelen bir gülüştü. Başını geriye atıp bir kahkaha patlattı, sesi içimde yankılandı.

Yüce tanrılar.

Onu kolumla sarıp yine göğsüme çektim. Gözlerimi tekrar kapadım, yanağını omzuma yasladım, bir yandan da ikimizin de istediği şeyi yapma arzusuna karşı koymaya çalışıyordum: Onu yere yatırmak. İkimiz de nerede olduğumuzu unutuncaya dek sevişmek. Hem Poppy gerçeği söylüyordu. Beni durdurmayacaktı. Beni içine almaya hazırdı. Bundan pişmanlık duymayacağını da biliyordum.

Şimdilik.

İleride benimle geçirdiği her andan pişmanlık duyacaktı.

Kafasına bir öpücük kondurduktan sonra yanağımı yumuşak saçlarına bastırdım. Onu sağ salim odasına götürmem gerekiyordu. Birazdan olaylar başlayacaktı, belki de başlamıştı bile, bu da Kieran'ın yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Seni geri götürmem gerek Prenses."

Poppy bana daha sıkı sarıldı. "Biliyorum."

Güldüm. "O zaman beni bırakman gerek."

"Biliyorum." Poppy içini çekti, hiç kımıldamadı. "Gitmek istemiyorum."

Ona sarıldım, belki biraz fazla sıkı. Biraz fazla uzun. Ama sıcaklığından ayrılmak istemiyordum çünkü onu kollarımda tutmak, gevşediğini ve bana güvendiğini hissetmek, içimi yoğun ve sarsıcı duygularla dolduruyordu. Çoğunu anlayamıyordum bile.

Biri hariç.

Doğru olanı yaptığım hissi.

Sanki parçalar olması gereken yerlere oturup kenetlenmişti. Bunun garip ve saçma olduğunu biliyordum ama beni huzursuz ediyordu.

"Ben de" dedim, sonra kendimi tüm duygulara kapattım. Bu konuda iyiydim. Karanlık anılar birden aklıma üşüştüğünde de böyle yapardım. Sanki bölünüp iki farklı kişi oluyordum. Bir Cas vardı. Bir de kontrolü elinden tutan bu kişi.

Kalktım, Poppy'yi nazikçe ayağa kaldırdım ama birbirimizi bırakmadık, sıkıca sarıldık. Belki de kontrolü o kadar da elimde tutamıyordum.

Geri çekilen Poppy oldu. İçim burkularak elini tuttum. Elini nazikçe tutuyordum ve nazik bir ses tonuyla konuşuyordum, peki ya içim? İçimde öfke fırtınaları esiyordu. "Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet" diye fısıldadı.

Hiç konuşmadan onu söğüdün altından çıkardım, lambalarla aydınlanan patikada yürümeye koyulduk. Bahçe sessizdi, sadece rüzgârda sallanan dalların hışırtısı duyuluyordu. Çeşmeye yaklaşmıştık ki burnuma tanıdık bir koku geldi.

Vikter.

Hassiktir.

Tek düşünebildiğim buydu.

Hassiktir.

Kieran hazırdı. Buradaydı. Poppy'yi kaçırmam gerekiyordu ama söğüdün altında çok fazla kalmıştım ve şimdi... şimdi Vikter aşmam gereken bir engel teşkil ediyordu, birazdan bahçede Poppy'ye yaşattığım hoş anıyı silip yerine Keal'a olanlardan da korkunç bir tanesini koyacaktım.

Her bir zerrem isyan ediyordu. Bu gece bir kraliyet muhafızının boynunu kırmış olsam da bunu yapamazdım. Düke çok daha kötüsünü yapmıştım ama Poppy'nin önünde Vikter'ı öldüremezdim.

Hassiktir.

Hızla düşünüyordum. O kadar da büyük bir sorun değildi. Planda küçük bir değişiklik olacaktı, o kadar. Poppy'yi bu gece daha sonra kaçıracaktım, o hizmetçi kapısını kullanarak.

Bir köşeyi daha döndük, maskesiz Vikter'la karşı karşıya geldiğimiz an Poppy irkilerek bir adım geri çekildi. Elini sıkıca tutup Poppy'yi yakalamaya yeltendim ama kendini toplamıştı.

"Yüce tanrılar" diye fısıldadı Poppy. "Senin yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Vikter'in sert bakışları Poppy'den bana kaydı. Birleşmiş ellerimize bakarken burun delikleri öfkeyle genişledi.

Poppy'nin elini bırakmam gerekirdi ama yapmadım. Neden bırakmadığımı da bilmiyordum. Vikter öfkeyle yüzüme baktı.

Poppy elini kurtarmaya çalıştı. Gözlerimi Vikter'ın gözlerinden hiç ayırmadan elini bir müddet daha tuttuktan sonra bıraktım.

"Odana dönme vakti geldi *Bakire*" diye hırladı Vikter, Poppy'ye bakarak.

Poppy ürkerek büzüldü.

Siktir. Bundan hiç hoşlanmamıştım. "Zaten ben de *Penellaphe*'yi odasına götürüyordum."

Vikter başını sertçe bana çevirdi. "Ne yaptığının gayet farkındayım."

"Hiç sanmıyorum" diye homurdandım Vikter'ı özellikle sinir etmek için.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Vikter karşıma dikildi. "Anlamak için ikinize şöyle bir bakmak yeterli."

Muhtemelen haklıydı. "Hiçbir şey olmadı Vikter."

"Hiçbir şey mi?" diye hırladı Vikter. "Biz anamızdan dün doğmadık evlat."

"Zaten ortada olan bir şeyin altını çizdiğin için teşekkürler ama çizgiyi çok aşıyorsun."

"Bak sen?" Vikter boğuk bir kahkaha attı. "Penellaphe'nin ne olduğunun farkında mısın? Karşınıza ben değil de bir başkası çıksaydı nelere neden olacağının farkında mısın?"

Poppy Vikter'a yaklaştı. "Vikter..."

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorum" dedim. "Ne olduğunu değil. Sen onun tek amacı bir krallığa hizmet etmek olan cansız bir nesne olmadığını unutmuş olabilirsin ama ben unutmadım."

"Hawke." Poppy hızla döndü.

"Bunu senin söylemen pek manidar. Peki sen onu nasıl görüyorsun Hawke?" Vikter o kadar yakınımdaydı ki aramıza ancak bir sivrisinek girebilirdi. "Yatak başına atacağın bir başka çentik olarak mı?"

Poppy hayretle Vikter'a döndü. "*Vikter.*"

"Büyük bir zafer olacağı için mi?"

"Anladığım kadarıyla onu korumaya çalışıyorsun." Başımı eğerek sesimi alçalttım. "Bunu anlayabiliyorum. Ama son kez söylüyorum, haddini çok aştın."

"Sana yemin ederim ki... onunla bir daha yalnız kalabilmek için cesedimi çiğnemen gerek."

Bunu duyunca gülümsedim, öfkem yatıştı ama bu Vikter için hiç de hayırlı değildi. Sakinken en kötü şeyleri yapmaya meyilliydim ve cesedini çiğneyebilirdim. Hemen burada. Şimdi. Onu öldürür Poppy'yi alıp giderdim. Yapmam gereken de buydu.

Ama bunu Poppy'nin önünde yapmak istemiyordum. "Penellaphe seni bir baba gibi görüyor" dedim yumuşak bir sesle. "Başına bir şey gelirse çok üzülür."

"Bu bir tehdit mi?" dedi Vikter.

"Yemininin hemen şu anda gerçekleşmemesinin tek nedeninin bu olduğunu bil diye söylüyorum" dedim. "Ama geri çekilmen gerekiyor. Yoksa birinin canı yanacak ve bu ben olmayacağım. O zaman Poppy üzülecek." Poppy'ye döndüm. Kocaman gözlerle yüzüme bakıyordu. "Bunu altıncı kez söylemiş oldum" dedim, Poppy şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Tekrar Vikter'a baktım. "Poppy'nin üzülmesini istemiyorum, o yüzden çekil. Siktir git. İkile."

Vikter tam tersini yapacak gibi görünüyordu.

İyice sırıttım.

"İkiniz de durun." Poppy Vikter'ın kolunu tuttu. "Ciddiyim. Yok yere tartışıyorsunuz. Lütfen."

Gözlerimi Vikter'ın gözlerine diktim, o esnada burnuma başka bir koku geldi. Vikter'ın gözlerinin içine bakıp ne olduğumu biraz görmesini sağladım. Birbirimize karşı kim olduğumuzu anlamasına yetecek kadar.

Avcı.

Ve av.

Vikter geri çekildi. Cesur adamdı. Hakkını yememek lazımdı.

"Akşamın geri kalanında onu ben korurum" dedi Vikter. "Sen gidebilirsin."

Sıntım, Vikter Poppy'yi kolundan tutup götürürken eline baktım. Poppy'nin kolunu nazikçe tutmuştu. Hâlâ bir kolu olmasının tek nedeni de buydu.

Geri çekilerek son bir kez Poppy'ye, dağınık saçlarına ve okşadığım kıvrımlarına baktım. Sonra karanlık bir patikaya girdim. Pelesenk ağaçlarının altında yürürken şiddetlenen rüzgâr birkaç saç tutamını alnıma savurdu. Keskin bir koku alır gibi oldum, yosunlarla kaplı eski heykellerden birine yaslanmış olan Kieran'ı gördüm, üstünde şehir muhafızlarının siyah üniforması vardı. Nyktos bile gelse ona Ayin kırmızısını giydiremezdi.

"Bir şey unutmadın mı?" diye sordu.

"Hayır." Yüzümdeki maskeyi çıkarıp bir kenara attım. "Poppy'nin öbür koruması geldi."

"Ne oldu peki?" Kieran kaşlarını çatarak yaslandığı heykelden doğruldu. "Onu öldürebilirdin, hatta istesen kalbini sökebilirdin."

"Asla öyle şeyler yapmam."

Kieran gülerek bilmiş bilmiş baktı. "Hadi ya?"

"Önemli bir şey değil. Sadece küçük bir gecikme" dedim. "Birazdan Poppy'yi alacağım, ancak koruda buluşacağız."

Kieran hafif bir hırıltı çıkardı. "Bundan hiç hoşlanmadım dostum..."

"Biliyorum." Kendime, Vikter'a, tüm olanlara duyduğum öfke kabarmaya başladı. "Bak, onu öldürseydim Poppy bize karşı daha çok direnecekti. Başımızı ağrıtmaya gerek yok."

"Galiba benim başım şimdiden ağrıyor" dedi Kieran sertçe. "Neyse, Alçalmışlar işe koyuldu, yani Bakire'yi koruya getirsen iyi edersin."

8

"Söğüdün altındayken duyduğum o garip his var ya?" dedim Poppy'ye, o zaman yaptığım gibi dudaklarımı başına sürttüm. "Doğru olanı yaptığımı söyleyen o his. Ruhumun bir parçası ruhunu tanımıştı. Bana kalp eşim olduğunu söylüyordu. Yerine oturduğunu hissettiğim şey de buydu. O zamanlar hissettiğimin bu olduğunu bilmiyordum."

"Sana onun kalp eşin olduğunu söylediğimde bana inanmak istememiştin" dedi Kieran. Poppy ve Delano'nun arasına bağdaş kurmuştu, küçük bir kâsedeki bademleri karıştırıyordu.

"Buna kim inanır ki?"

Kieran bana ters ters baktı. "İkinizi birlikte gören herkes."

Gülerek başımı iki yana salladım. "İnanması güç bir şeydi de ondan. Kalp eşleri nadirdir."

Kieran bakışlarını Poppy'ye çevirdi. "Evet ama o da nadir."

Poppy'ye baktım. "Nadir demek az kalır." İkide bir yüzüne düşen saç tutamını kenara çektim. "Söğüdün altında kendini özgür bırakması çok cesurcaydı. Bize öyle gelmediğini biliyorum ama öyleydi."

"Hayır. Anlıyorum." Kieran ağzına bir badem atıp bir müddet yavaşça çiğnedi. "O zaman Poppy'yi pek tanımıyordum ama Yükselmişlerin nasıl bir toplum yarattığını ve ondan beklenenleri, nelerin ona yasak olduğunu biliyorum."

Yavaşça başımı salladım.

"Bu arada, o zaman bile şüphelerim vardı." Bir bademi fırlattı, yakaladım. "Bir şeyler döndüğünü biliyordum."

"Dük yüzünden mi?" Bademi ağzıma attım.

Kieran güldü, başını iki yana sallarken Delano'ya bir avuç dolusu bademi verdi. "Ondan önce."

Bir kaşımı kaldırdım, Delano bademleri aldı, bu arada her nasılsa Kieran'ın elini ısırmamayı başarmıştı.

"Kızıl İnci'den sonra, Poppy hakkında konuşmak istemediğinde. O zaman anlamıştım." Kieran eğilip kâseyi yere bıraktı. "Daha o zaman Poppy'ye karşı korumacı davranıyordun."

Gerçekten öyleydi, şimdi bile biraz saçma geliyordu ama kalp eşleri böyleydi. Bu başka hiçbir aşkın bu kadar güçlü olmadığı anlamına gelmiyordu. Siktir, birbirlerini Poppy ve benim kadar çok sevenler tanıyordum. Kalp eşleri ise bambaşka bir türdü. Karşı koyulamaz bir çekim yaratan daha güçlü, daha emin bir duygu söz konusuydu. O zamanlar Poppy'yi tanımamamın bir önemi yoktu. Biz birbirine uyan iki parçaydık, ikimiz de farkında olmasak bile ruhlarımız bunu anlamıştı.

Aklıma abim geldi. İddia ettiği şey. Carsodonia'da kaldığına ve kaçmaya kalkmadığına göre bildiğim şey doğru olmalıydı. Peki Millicent? Derin derin iç geçirdim. Onun bir kalp eşi olabilir miydi? Herhalde bu imkânsız değildi ama... "Millicent neyin nesi?"

Kieran bir kaşını kaldırdı. "Ne alaka şimdi?"

Haklıydı. Ama yerinde bir soruydu. "Yani o bir Dönen sayılmaz, değil mi? Çünkü Ires'in kızı. Bu onu bir tanrı yapar."

"Ama değil" dedi Kieran. "Çünkü Yükselmedi. Kanın yeterince..." Kaşlarını çattı. "İyi değildi."

"Teşekkürler."

Kieran bir an gülümseyerek Poppy'nin geceliğinin eteğini düzeltti. "Dönenler'in nasıl yaratıldığını bile tam olarak bilmiyoruz. Callum sikinin bunca zaman hayatta kalmayı nasıl başardığını da." Delano'yu okşayarak arkasına yaslandı, kurt hafifçe hırladı. "Ama bahse girerim Millicent biliyordur."

"Evet." Başımı geriye atıp tavana baktım, başparmağımla Poppy'nin omuzunda yavaş yavaş daireler çiziyordum. "Ayin gecesi..."

"İşler kontrolden çıktı" diye tamamladı Kieran.

Kontrolden çıkmış mıydı? Hem bir başarı hem de felaket olmuştu.

"O gece olanlar planlarında yoktu" dedi Kieran. "Alçalmışlara Sur'a... ölümlülere saldırmalarını emretmemiştin. Sadece bir dizi yangın çıkaracaklar, birkaç Yükselmişi ve destekçilerini ortadan kaldıracaklardı. Hepbi bu kadardı."

"Biliyorum." Çenemi oynattım. "Yine de sorumlusu benim. Karşı koymak için gereken cesareti ve gücü topladılar. İstediğim buydu, bunu benim adıma yaptılar. Bunu kabullenmem gerek. Hepimiz kabullenmeliyiz."

Kieran cevap vermedi ama anladığını biliyordum.

Altdudağımı ısırdım. "Bazılarını öldürmek zorunda kaldım. Benim için, Atlantia ve özgürlük için her şeylerini tehlikeye atan adamları. Bu beni çok üzdü."

"Hepimizi üzdü" dedi Kieran sessizce. O da birkaç Alçalmışı öldürmek zorunda kalmıştı.

"Ama yapılması gereken buydu." Poppy'nin teninde çizdiğim daireler beni sakinleştirmişti. "Babam bir şeye doğru tarafta başlamanın orada kalacağın anlamına gelmediğini söylerdi" dedim, aynı şey benim için de söylenebilirdi. Ama o gece olanlar farklıydı. Avluda sinek kuşları gibi kaçışan iki nedimeyi hatırladım. Dafina ve Loren. Ölmeyi hak etmemişlerdi. Lordların ve leydilerin çoğu Yükselmişlerin gerçekte ne olduğunu bilmiyordu ama Masadonia'nın itilip kakılmış halkı gerçekten haberi olmayanlarla bu zalimlere destek olanları birbirinden ayırt edemezdi.

"Babam ayrıca masumların ölmesinin, zorbalığa karşı mücadelenin talihsiz bir sonucu olduğunu söylerdi. Ve bunda samimiydi. Savaşta eline hiç kılıç almamış biri gibi küçümseyici ya da duygusuz değildi. Kaybedilen her canın bedelini bilirdi. Son savaşta Atlantia güçlerini geri çekmesinin nedeni de buydu." Gözlerimi kıstım. "Peki ben ne biliyorum? Ne öğrendim? Doğruyla yanlış arasındaki çizgi o kadar incedir ki sık sık kasıtlı olmadan ya da bilmeden aşılır. Çoğumuz iki tarafa da birer ayağımızı koyarak yaşarız."

Durup Poppy'nin aralanmış dudaklarına ve yanaklarına doğru uzanan hareketsiz kirpiklerine baktım. "O gece pek az kişi kendini doğru tarafta buldu." Poppy'nin alnına bir öpücük kondurdum. "Tanrılar biliyor ya, ben doğru tarafta değildim."

Ayışığı Kitaplığı

Planladığım Bu Değildi

"Kan ve külden!" Boğuk haykırış kurt şeklindeki gümüş rengi bir maskenin arkasından geldi. Adam ince çelik kılıcını havaya kaldırarak koşmaya başladı. "Yüksele..."

Küfrederek kılıcı adamın göğsüne sapladım, daha yere düşmeden canını alıverdim. Kılıcımı çekip çıkardıktan sonra döndüm, kâbusa dönen Büyük Salon'u gözden geçirdim.

Her yerde cesetler vardı, Büyük Salon kırmızı kumaşlardan, ezilmiş güllerin ve yere düşmüş kurt maskelerinin arasındaki yeni dökülmüş kanlardan oluşan bir deniz gibiydi. Kesilmiş kollar bacaklar. Ezilmiş kafatasları. Göğüslere saplanmış oklar. Şeklini yitirmiş yüzler. İnleyen insanlar. Haykıranlar. Büyük Salon savaş alanına dönmüştü. Döndüm, yerde sarışın birini gördüm. Gözüne cam parçası saplanmıştı. Onu tanıyordum. Dafina'ydı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Platforma baktım, dükü oraya bırakmıştım. Ondan geriye şimdi sadece küller ve taşın üstünde siyah bir leke kalmıştı.

Poppy'yi bulmam gerekiyordu.

Poppy burada değildi, Tawny ve Vikter da öyle, ama odasına varmayı başarsa bile Poppy'nin güvende olmayacağını biliyordum. Bu iş başladığı anda olayların ortasında olacaktı. Bunun tek

iyi yanı kimsenin onun kim olduğunu bilmemesiydi. Çünkü Alçalmışlar onu ele geçirirse...

Öldürecekti.

Hemen dönüp salondan çıktım. Kalbim hızla çarpıyordu, elimin tersiyle yanağıma sıçrayan kanları sildim.

Her adımda, yanından geçtiğim ölmüş ya da can cekişmekte olan her ölümlüde öfkem daha da artıyordu; bunlardan bazıları görevliler, bazıları da Alçalmışlardı. İşlerin bu raddeye varmaması gerekiyordu. Bunların hiçbiri olmamalıydı.

Antreye girdim. Orada da cesetler vardı. Biri inliyordu. Başımı oraya çevirdim. Bir Alçalmış köşeye çömelmişti, elinde onun için fazla büyük olan bir bıçak vardı. Bir çocuk. O henüz küçük bir çocuktu. Çocukları aramıza almıyordum.

Hızla yaklaşan ayak seslerini duyunca öfkeyle o yana döndüm.

Teğmen Smyth daire şeklindeki antreye girdi, kılıcından kan damlıyordu. Elbette orospu çocuğu hâlâ hayattaydı.

"Bakire nerede biliyor musun?" diye sordum.

Bana şöyle bir baktıktan sonra doğruca çocuğun yanına gitti. "Düşesle birlikte güvende. Anlaşılan vazifeni çok iyi yapmışsın." Sonra başını çocuğa çevirdi. "Ayağa kalk."

Çocuk kımıldamadı.

"Ayağa kalk küçük pislik." Smyth'in ağzından tükürükler saçılıyordu.

Maskenin arkasından bir inilti geldi. Çocuk bıçağı elinden bıraktı. Ana koridora bir göz attım, kılıcımı sıkıca kavradım. Buna ayıracak vaktim yoktu. Poppy'yi bulmam gerekiyordu.

"Artık çok geç." Smyth eğilip çocuğu incecik kolundan tuttu. Ayağa kaldırıp duvara doğru itti.

Hassiktir.

"Rhain bekliyor." Smyth kılıcını kaldırdı. "Seni pislik..."

Fırlayıp kılıcımı Smyth'in sırtına sapladım.

Smyth silkinerek kılıçtan kurtuldu, yana doğru sendeledi, tuniğinin göğsündeki yaraya bakarken kılıcı elinden kaydı. Başını kaldırdığında ağzının kenarından kan sızıyordu.

"Bu gerçekten çok iyi geldi" dedim.

"Piç" dedi Smyth duvara yaslanarak.

"Eh, sen de çok sinir bozucusun." Smyth yere kaydı, gözlerindeki ışık söndü. "Ve artık ölüsün. Neyse."

Çocuk donup kalmıştı.

"Buradan çıkman gerek." Çocuğun yanına gidip maskesini tuttum. Kayışını koparıp yüzünü açtım. Birden afalladım. Bu bir oğlan çocuğu değildi. Bir *kızdı*. Kieran'm Lord Devries'le dost olduğu gün et paketleme deposunun önünde gördüğüm kızdı. Ulu tanrılar. Eğilip kızın kocaman açılmış korku dolu gözlerine baktım. Maskeyi bir kenara attım. Penellaphe heykelinin dibine düşüp parçalandı. Çocuk korkuyla irkildi. "*Hemen* git buradan."

Ufaklık bir müddet daha yüzüme baktıktan sonra döndü, incecik bacaklarının ve çıplak ayaklarının izin verdiğince hızlı koşarak uzaklaştı.

"Tanrılar aşkına" dedim. Mac'le gerçekten uzun uzun konuşmam gerekecekti.

Antreden çıktım, koridora girerek hızlandım. Birkaç adımda bir muhafız ve Alçalmış cesetlerine denk geliyordum. Koridorun sonuna yaklaşırken çarpışan kılıçların sesini duydum. Ardından bir sessizlik oldu.

Sonra Poppy'nin çığlığı geldi. "Hayır!"

Tüylerim diken diken oldu, ölümlü gözlerin takip edemeyeceği bir hızla koşmaya başladım. Karşılama Salonu'nun kapılarından birinin açık olduğunu gördüm. Eşikte yaralı bir Alçalmış duruyordu. İçeride Vikter'ın tanıdık yüzünü gördüm ama yüzünde bir tuhaflık vardı. Bir kanepenin üstünden atlayarak hızla koşarken bile bunu anlayabilmiştim. Vikter'ın güneşten yanmış yüzü sapsarı kesilmişti.

İçeri birkaç muhafız daha doluştu ama kanlar içindeki Alçalmış kılıcını havaya kaldırarak...

Böyle olmaması gerekiyordu.

Yavaşlayarak kılıcı yukarı kaldırdım, Alçalmışın kafasını bedeninden ayırıverdim. İçeride başka kimin olduğunun bile farkında değildim.

Tek gördüğüm Poppy'nin başına neler getirdiğimdi, kendi ellerimle değilse bile bunlara benim yaptıklarım neden olmuştu.

Poppy, Vikter'in yanında diz çökmüş, ellerini adamın göğsüne bastırmıştı. Parmaklarının arasından kan boşanıyordu, Vikter'ın göğsü çok hızlı inip kalkıyordu, adam nefes almakta zorlanıyordu. O yara. Tüm o kan. Kılıcımı indirirken dudaklarım aralandı. Benim planladığım bu değildi.

"Hayır" dedi Poppy, bu tek kelime dehşet doluydu. Keder...

Gözlerimi kapattım, göğsüm sıkışıyordu. Ben böyle olmasını istememiştim.

"Hayır. Hayır. Hayır" deyip duruyordu Poppy, gözlerimi açtım. "Hayır. Yüce tanrılar, hayır. Lütfen. Bir şeyin yok Vikter. Lütfen..."

"Üzgünüm" dedi Vikter, titreyen elini kaldırıp Poppy'nin ellerinin üstüne koydu.

"Ne?" diye haykırdı Poppy. "Üzgün olamazsın. İyileşeceksin. Hawke." Kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi. "Ona yardım etmek zorundasın."

Vikter'ın yanına diz çöktüm, elimi omzunun hemen altına koydum. Zaten bildiğim şeyi hissettim. Göğsündeki çatırtı ve hırıltıları. Sessizce Poppy'nin adını söyledim.

"Ona yardım et" dedi Poppy. "Lütfen! Git birini getir. Bir şey yap!"

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Olsa zaten yapardım. Sırf Poppy'yi sakinleştirip korkusunu yatıştırmak için. Daha önce Vikter'ı ölümle tehdit etmiş olmamın hiçbir önemi yoktu. Ya da bu... kahretsin, bu kaçınılmazdı. Bunların hiçbiri önemli değildi.

Çünkü Poppy...

Perişan haldeydi.

"Hayır. Hayır." Poppy gözlerini kapadı, inkâr edercesine başını iki yana salladı.

"Poppy" dedi Vikter hırıldayarak. Ağzının kıyısından kan sızıyordu. "Bana bak."

Poppy ürperdi, dudaklarını birbirine bastırdı ama gerçekten çok güçlüydü. Gözlerini açtı.

"Üzgünüm" dedi Vikter. "Seni... koruyamadığım için."

Poppy, Vikter'ın üstüne eğildi. "Beni korudun. Yine koruyacaksın."

"Hayır... koruyamadım." Vikter hızla gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerini kaldırdı.

Lord Mazeen'a bakıyordu. Siyah saçlı Yükselmiş pek *keyifli* görünüyordu, bu gece tek bir kişiyi savunmak için bile parmağını oynatmamış gibiydi. İstese yapabilirdi. Vampirlerin hepsi yapabilirdi. Öfkeyle bu şerefsizin işini de bu gece bitirmeye karar verdim.

"Bir erkek olarak... seni hayal kırıklığına uğrattım" dedi Vikter. "Beni bağışla."

"Bağışlanacak bir şey yok" dedi Poppy. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Lütfen" diye hırıldadı Vikter.

"Seni bağışlıyorum." Poppy alnını Vikter'ın alnına dayadı, kahretsin, buna bir son vermek istiyordum. "Seni bağışlıyorum. Bağışlıyorum."

Vikter elimin altında ürperdi.

"Lütfen yapma" dedi Poppy. "Lütfen beni bırakma. Lütfen. Ben... sensiz yapamam. Lütfen."

Yüce tanrılar.

Poppy gözlerini deli gibi Vikter'ın yüzünde gezdirdi, bir mucize belirtisi aradı ama bulamadı. Vikter ölmüştü.

"Vikter?" Poppy Vikter'ın göğsüne bastırdı, o sırada Tawny'yi fark ettim. Az ötede durmuş ağlıyordu. "Vikter?"

"*Poppy.*" Artık atmayan bir nabzı daha fazla aramasın diye elimi ellerinin üstüne koydum.

Başını kaldırıp bana baktı. "Hayır."

"Üzgünüm." Gerçekten üzgündüm. Elini kaldırdım. "Çok üzgünüm."

"Hayır" dedi tekrar, kesik kesik soluyordu. "*Hayır.*"

Lord Mazeen söze girdi. "Bakire'mizin kraliyet muhafızlarıyla da belli bir çizgiyi aştığını düşünüyorum. Aldığı dersler sanırım hiç işe yaramamış."

Başımı yavaşça lordun durduğu yere çevirdim. Düşesin de burada olduğunu o zaman fark ettim. Düşesi hiç umursamadan lorda cevap verdim, "Bakire'ye tek kelime daha edersen dilini keserim."

Lord Mazeen bir kaşını kaldırdı. "Anlamadım?" dedi dudaklarını bükerek bana bakarken. Poppy'nin elini elimin altından çektiğini hissettim. "Bana mı söylüyorsun?"

Söylemekten çok daha fazlasını yapacaktım.

Taşa sürtünen metal sesini duyunca başımı çevirdim, yerde duran kılıcı gördüm. Bir de Poppy'nin kılıcın sapını tutan kanlı parmaklarını.

Poppy ayağa kalktı, elleri kolları kan içindeydi, elbisesinin diz kısmı kana bulanmıştı. Lord Mazeen'e döndü.

Lord Mazeen gülümsedi.

Ayağa kalktım.

"Bu uzun süre aklımdan çıkmayacak." Lord Mazeen başını eğerek Vikter'a baktı, pişmiş kelle gibi sırıttı.

Poppy'yi durdurabilirdim. Kılıcı elinden alabilirdim. Onu buradan çıkarıp bu şerefsizin icabına kendim bakabilirdim. Kolayca.

Ama *biliyordum.*

Saçma da gelse içgüdüsel olarak ne bu dünyada ne de ötekinde hiçbir şey Poppy'yi durdurmamı sağlayamazdı.

Poppy acı ve öfkeyle dolu öyle bir çığlık attı ki irkildim. Bu sesi daha önce duymuştum. Shea'nın ne yaptığını anladığım zaman ben de bu sesi çıkarmıştım.

Belki de Poppy'yi bu yüzden durdurmamıştım. En azından nedenlerden biri buydu. Çünkü az sonra ne yapacağını biliyordum.

Ben de öyle yapmıştım.

Poppy kılıcı hızla savurdu. Vampir nedendir bilinmez elini kaldırdı. Her ne yapacaksa işe yaramadı. Kılıç kasları ve kemikleri doğrayıp geçti, koluyla birlikte lordun uyuz sırıtışını da alıp götürdü.

Kaşlarımı kaldırdım. Poppy gerçekten de çok... vahşiydi.

Lordun nefesi kesiliverdi, biri çığlık attı. Düşes miydi? Tawny, Poppy'ye bağırıyordu.

Lordun omzundan kanlar fışkırdığını görünce gülümsedim. Lord geriye doğru sendeledi, aptal aptal kopan koluna baktı.

Poppy kılıcı bir kez daha indirerek lordun sol elini kesti. Çığlık sesi. Poppy'nin çığlığı. Gülümseyişim silindi.

Poppy... hızla döndü, *muhteşemdi,* kılıcı havaya kaldırdı. Sonra da lordun boğazını kesti. Lordun kafası bir yana bedeni öbür yana savruldu.

Sonra kılıcı lordun göğsüne, karnına saplamaya başladı, bir yandan da çığlıklar atıyordu; öfkesi ve kederi onu tamamen ele geçirmiş, Poppy kendini iyice kaybetmişti.

Buna izin veremezdim.

Yerimden fırladım, bir kolumu Poppy'nin beline doladım. Onu kendime çekerken kılıcı sapından tuttum... kahretsin, bu Vikter'ın kılıcıydı. Kılıcı çekip elinden aldım ama Poppy yeniden lordun yanına gitmek için debeleniyor, bacağıma tekmeler savurup kolumu ısırıyordu.

"Dur." Onu Lord Mazeen'den geriye kalanlardan uzaklaştırdım. Başımı eğip yanağımı yanağına dayadım. "Tanrılar aşkına, dur. Dur."

Poppy ayağını geriye doğru savurarak bacağıma, sonra da uyluğuma vurdu. Sertçe. Acıyla inledim, Poppy geriye doğru abanınca dengemi kaybederek tökezledim.

Yüce tanrılar.

İki kolunu da sararak onu kapıya doğru sürükledim, Alçalmışın cesedinin yanından geçirdim. Muhafizlar geri çekilerek bizden uzaklaştı, Poppy çığlıklar atıyor, tırnaklarını etime geçirerek canımı yakıyordu.

Zorla diz çöktürdüm, kalkamasın diye öylece tuttum. "Dur. Lütfen. Poppy..."

Poppy kafasını sertçe göğsüme bastırdı. Çenesi ve boğazı kıpkırmızı olmuştu. Deli gibi soluyordu ve çığlıkları...

Göğsüm hiç ummadığım bir şekilde sızlamaya başladı. Üstüne eğilip onu sıkıca sardım. Hâlâ çığlık atıyordu. Bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordum. Sonunda kendine zarar verecekti. O çığlıklar... Poppy onu öldürüyorlarmış gibi bağırıyordu.

Başımı çevirdim, ağzımı ateşler içindeki şakağına bastırdım. "Üzgünüm" diye fısıldadım. Acı dolu çığlıkları yüzünden beni duyamadı.

Bu haldeyken zorlamaya başvurarak ona ulaşamayacağımı bildiğimden, bunu yapacak bir yer bulabilsek bile, aklıma gelen diğer en iyi şeyi yaptım. Bir kolumu altından çekip parmaklarımı boğazına, nabzının attığı yere koydum. İyice bastırdım. Çığlığı birden kesildi. Az sonra vücudu gevşedi, başı arkaya düştü.

"Poppy" diye fısıldadı Tawny arkamdan. "Poppy?"

Poppy'yi kucağıma alıp kalktım, yürümeye başladım. Düşes bir şeyler söylüyordu ama benim tek duyduğum Poppy'nin çığlıklanydı.

Poppy'nin Acısı

"İyileşecek" dedi Tawny, Poppy'nin gevşek elini yatağın üstüne koyarak. "Sadece zamana ihtiyacı var."

Pencerenin önünde duruyordu. "Daha ne kadar zamana ihtiyacı var?" diye sordum.

Tawny, Poppy'nin battaniyesini düzeltirken bana şöyle bir baktı. "Çok şey yaşadı Hawke, ayrıca Vikter..." Bir an dudaklarını birbirine bastırarak sustu. "Vikter onun için çok önemliydi."

"Biliyorum." Soru ağzımdan beklemediğim kadar sert çıkmıştı. Poppy'ye baktım, sonra başımı çevirip elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Uzun süredir uyuyor. Bu normal olamaz. Bir şey yedi mi bari?"

"Birkaç kez uyandı." Tawny kaşlarını çatarak kalktı. "Ona su ve biraz da çorba içirmeyi başardım." Açık yeşil elbisesini düzelterek yatağın ayak ucundan dolaşırken yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Ama zaten biliyorsun. Ne zaman konuşsak bunu sordun."

Gerçekten öyleydi ama Poppy'yi sadece bir kez uyanık görmüştüm, o da sayılmazdı çünkü hiç konuşamamıştı. Çığlık atmaktan boğazı tahriş olmuştu. Düşes şifacıyı getirmişti, sonra da Tawny yıkanmasına yardım etmişti. Ama ondan sonra? Tek gör-

düğüm uykuda bile kaçamadığı kederdi. Çok derin uyuyordu. Birkaç yudum ve çorba neyine yetecekti ki?

Pencereden dışarıya, alacakaranlıkta gri gökyüzüne doğru uzanan Sur'un soğuk taşlarına baktım. Her şey berbattı. Bunlardan biri de o huysuz herifi gerçekten özlemiş olmamdı. Vikter'ı sevdiğimi söyleyemezdim. Tanrılar biliyor ya, Poppy bana ısınmaya başladığını düşünse de o da benden hoşlanmıyordu. Ama ona saygı duyuyordum. Poppy'ye bağlılığı yüzünden... Bakire'ye değil. Başka hiçbir muhafız Poppy'ye onun öğrettiklerini öğretemez, o riskleri alamazdı. Poppy onun sayesinde hayattaydı.

Vikter'ın ölümü kaçınılmaz değildi. Tabii planladığım şekilde hareket etmiş olsaydım. Vikter bizi bulmadan Poppy'yi Kieran'a götürecek, gerekirse zorlamaya başvuracaktım. Vikter hâlâ hayatta olacaktı, Poppy de o kadar kaçındığım şeyi görmeyecekti. Tanık olmayacaktı. Bunları yaşamayacaktı.

Bu anılara ihtiyacı yoktu.

Ama berbat olan tek şey bu değildi. Elbette Kieran'la koruda buluşmamıştım. Jansen ona haber vermişti, şimdi herhalde öfkeden çıldınyordu ama şu anda Poppy'ye bunu yapamazdım. Yapamazdım işte.

Gecikmenin artık bir önemi yoktu.

Tawny'nin bana baktığını hissettim. Poppy'nin bize dönmesini bekleyerek aynı mekânı paylaştığımız şu son günlerde bunu çok yapıyordu. Ama neden sürekli Poppy'nin odasında olduğumu hiç sormuyordu. Tawny bana kurallan pek takan biri gibi gelmiyordu ama Poppy ve benimle ilgili bildiklerini göz önüne alınca muhakkak merak ediyor olmalı diye düşünüyordum.

Ama Poppy'nin başında beklemem konusunda hiçbir şey söylemeyen sadece o değildi. Düşesin de Poppy'yi yakından takip ettiğimin farkında olduğundan emindim.

Tawny hafifçe öksürdü. "Sen..." Cümlesini tamamlamadı.

"Ne?" Başımı ona çevirdim.

Başım hafifçe iki yana sallayınca bukleleri yanaklarına savruldu. Tekrar yatağa döndü. "Onu önemsiyorsun."

Kieran'ın söylediğinin aynısını duyunca kaskatı kesildim. Kendi sesim canımı yeterince sıkarken bir de onlarınkini duymaya hiç ihtiyacım yoktu.

Çünkü iç sesim Tawny'nin sorusunu hiç tereddüt etmeden yanıtlıyordu. Evet, Poppy'yi önemsiyordum. Bununla da kalmıyordu. Ah hayır, durmadan gevezelik ediyor, Poppy'yi bir yakınım kaybetmiş birinden daha fazla önemsememem gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Fazla önemsememem gerektiğini çünkü onun kim olduğunun belli olduğunu söylüyordu.

Benim kim olduğumun.

Ve ona ne yapacağımın.

"Merak etme" dedi Tawny usulca. "Kimseye söylemem."

Başımı hızla ona çevirdim.

"Derse gitmem gerek. Aslında ertelemeleri lazım ama nerede o günler?" Tawny başını eğdi. "Sonra görüşürüz."

Tawny odadan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapatırken arkasından baktım. "Hassiktir" diye homurdandım pencereden ayrılarak.

Kısa kılıçları kınından çıkarıp sandığın üstündeki büyük kılıcın yanına koydum. Poppy'nin yanına doğru yürüdüm, oda çok sessizdi ama zaten her zaman böyleydi, değil mi? Muhtemelen ben Masadonia'ya gelmeden çok önce de.

Pek çok kez yaptığım gibi yine Poppy'nin yanına oturdum. Saçları dökülmüş kırmızı şarap gibi yastığa dağılmıştı, dudakları aralık, solukları düzenliydi. Gözlerinin etrafı kızarık ve şiş şişti, bu da nadiren şu anki gibi huzurlu uyuduğunu gösteriyordu.

Kâbuslar yakasını bırakmıyordu. Yıllar öncesini mi, yoksa Ayin gecesini mi gördüğünü bilmiyordum ama uykusunda ağlıyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Gözünden sel gibi yaş boşanıyordu ama onunla konuştuğum zaman sakinleşiyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyordum. Olacaktı da.

Aslında... olmayacaktı.

Kollarıma baktım, tuniğimi dirseklerime kadar sıyırmıştım. Poppy'nin panik ve çaresizlikten, öfke ve kederden tırnaklarını

geçirdiği yere baktım. Kolumda bıraktığı izler iyice solmuştu ama onları hâlâ görür gibiydim.

İç geçirerek başımı ellerimin arasına aldım, parmaklarımı alnıma ve şakaklarıma bastırdım. Vicdan azabı çekiyordum. Ayin'de olanlar planladığım, istediğim şeyler değildi. Yine de sorumlusu bendim. Yüzlerce kişi ölmüştü ve bunların büyük bölümü ölümlüydü. Bazıları destekçilerdi ama çoğu masumdu. O kadar çok cenaze vardı ki aynı anda birkaç cenaze töreni birden düzenlenmişti. Kanları ellerime bulaşmıştı.

Ve ne kadar berbat olursa olsun bununla yaşayabilirdim. Yaşamak zorundaydım. Katlanması zor olan şey ise Poppy'nin acısını benim neden olmamdı. Avuçlarımla yüzümü ovalarken boğazımdan boğuk bir kahkaha koptu. Bakire'yi kaçırıp abimi kurtarmak için kullanmak amacıyla yola çıkarken böyle bir cehennem yaratacağımı bilmiyor değildim. Alçalmışları kışkırtacağımı, büyük ihtimalle de şiddetli bir isyana teşvik edeceğimi biliyordum. Masum insanların ölmesine neden olacağımı biliyordum. Bakire'nin hayatına bir fırtına gibi dalacağımı, bu esnada bildiği her şeyi, belki kendisini bile yok edeceğimi biliyordum.

Bunu kabullenmiştim.

Bu bedeli ödemeye hazırdım, başkalarını da katlanmaya zorlayacaktım çünkü biliyordum ki benim elimde ya da yaptıklarım yüzünden kaç kişi ölürse ölsün babam orduları Solis'e sürerse öleceklerin yanında hiç kalırdı. O zaman milyonlar ölecekti. Şu çoğunluğun iyiliği meselesi...

Biraz da intikam.

Beni şaşırtan şey oydu. Poppy. Hakkındaki tüm önyargılarım yanlıştı. Poppy ne sessiz sakin ne itaatkâr ne de gönüllü bir destekçiydi. O da gerçeği bilmeyen ya da kendini korumak için aklına yatmayan şeyleri fazla kurcalamayan diğer pek çokları gibiydi. Nazik olmasını istememiştim ama bununla başa çıkabilirdim. Başa çıkamadığım şey ne kadar cesur olduğuydu. Ne kadar savaşçı olduğu.

Bakire'den *hoşlanmayı*, hem de onu mutlu etmek, gülümsetmek, güldürmek için can atacak kadar hoşlanmayı hiç beklemiyordum.

Bakire'yi önemsemeyi, oturup bu işi halletmenin başka bir yolunu düşünecek kadar önemsemeyi beklemiyordum. Ben bana gerekeni alırken o da isteğine kavuşsun diye: Bir hayata. Özgürlüğe.

Bakire'yi arzulamayı beklemiyordum, şimdi bile dudaklarının tadını ve çıplak teninin yumuşaklığını hatırlayınca nabzım hızlanıyordu.

Onun yanında geçmişi, geleceği ve neden burada olduğumu unutacak kadar değişmeyi beklemiyordum. Sakinleşmeyi. Huzur bulmayı.

İstemeyi hiç beklemiyordum. Çünkü ben istemezdim. Özgürlüğe kavuştuğumdan bu yana geçen uzun yıllar boyunca istememiştim. Gerçekten hiçbir şey istememiştim.

Ama bunları Poppy için istiyordum ve onu istiyordum.

Peki şimdi ne olacaktı?

Ellerimi dizlerimin arasına bırakarak başımı kaldırdım. Camları döven rüzgâr yüzünden oda soğuyordu. Bir gün önce düşes beni çağırmıştı. Jansen da oradaydı. Kısa bir görüşme olmuştu. Cilveli gülüşler yoktu. Düşes ilk görüşmemizde dükün de söylediği gibi son kaçırılma girişiminden dolayı Kraliyetin Bakire'nin güvenliğinden endişe ettiğini ve Ayin'de olanlar başkente bildirildiği için Bakire'nin muhakkak oraya çağrılacağını düşündüğünü söylemişti. Bu yüzden de komutana Bakire'ye Carsodonia'ya kadar eşlik edecek bir grup hazırlamasını emretmişti.

Emellerim gerçekleşiyordu. Bana gereken şey. Kraliyetin izniyle Poppy'ye eşlik edecektim.

Ama istediğim bu değildi.

Orada oturup bu iş bittiğinde hiç değilse Poppy'yi özgürlüğüne kavuşturmayı nasıl başarırım diye senaryo üstüne senaryo yazıyordum. Farklı seçenekler. Olasılıklar. Ama hiçbiri bir yere varmıyordu.

Hafif bir inilti duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Dönüp bakınca Poppy'nin titrediğini, Tawny'nin özene bezene düzelttiği battaniyeyi sıkıca kavradığını gördüm.

Yanakları ıslaktı.

Yüzündeki yaşları silerken göğsüme bir ağırlık çöktü. "Bir şey yok" dedim ona. "Yalnız değilsin. Her şey yolunda."

Yaşları kurularken parmak uçlarım sol yanağındaki pütürlü yara izine dokundu. "Üzgünüm" dedim daha önce yüzlerce kez dediğim gibi. "Her şey için çok üzgünüm... Vikter için. Son konuşmamıza rağmen bunu hak etmemişti. O... iyi bir adamdı, böyle olduğu için çok üzgünüm."

Bunu ona daha önce de söylemiştim. Fısıldamaya devam ettim, az sonra battaniyeyi sıkıca tutan elleri gevşedi. Solukları düzene girdi, göğsümdeki ağırlık kalktı.

Dakikalar dakikaları kovaladı. Durmadan Poppy'ye dokunduğumu, hafifçe çenesini okşadığımı nice sonra fark ettim. Farkında bile değildim. Onu rahatlatmaya çalışırken uyuyakaldığım son iki gecedir böyle oluyordu.

Ve uyandığımda kendimi onun yanında yatarken buluyordum.

Bunların hiçbirini takdir edeceğini sanmıyordum. Yaptıklarımı değil de burada olmamı ve yaşadıklarına tanıklık etmemi. Başparmağımı çenesinde gezdirdim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum fısıltıyla, mideme ağrılar giriyordu.

Cevap gelmedi ama Poppy'nin başını koyduğu yastığın altından görünen kırmızı bir şey dikkatimi çekti. Elimi uzatıp yastığı hafifçe kaldırdım. Kırmızı deri kaplı günlüğü tanıyınca hafifçe gülümsedim. Bayan Willa'nın günlüğü. Yastığı bırakıp Poppy'ye baktım. Geceleri günlüğü mü okuyordu?

O sayfaları okurken ne hissettiğini ve bir şey yapıp yapmadığını düşünmeye başlamadan günlüğü kafamdan attım. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi.

Karanlık çökünce yaklaşan ayak sesleri duydum. Birkaç kişi olduğunu anlayınca yataktan kalkıp kısa kılıçları aldım, kılıçları kınına koyup pencerenin yanındaki yerime geçtim.

Kapı çalınmadan açıldı, eşikte beyazlar giyinmiş düşes göründü. Yas rengi. Kusursuz teninde kederden en ufak bir iz yoktu ama zaten şimdiye dek hiç ağlayan bir Yükselmiş görmemiştim.

Belki de böyle bir şey mümkün değildi. Düşesin kara gözleri hemen üstüme dikildi.

Başımı eğerek selam verdim.

Düşes içeri girdi ama iki koruması kapıda kaldı. "Penellaphe'yi kontrol etmeye gelmiştim. Bir değişiklik var mı?"

"Hayır majesteleri. Hâlâ uyuyor."

"Sanırım hayli derin uyuyor." Yatağın ayak ucunda durdu, ellerini gevşekçe önünde birleştirdi. "Ama uyku ilacı iyi gelecektir diye düşünüyorum."

"Uyku ilacı mı?"

Düşes başını salladı. "Şifacı onu muayene etmeye geldiğinde yanında getirmişti" diye açıkladı.

Şifacı ben banyo yapmak için odama gittiğimde gelmiş olmalıydı, Poppy ilk o zaman uyanmıştı ve yanında Tawny vardı.

Bu, nasıl bu kadar çok uyuduğunu ve etrafında olanların onu nasıl uyandırmadığını açıklıyordu.

"Çok yazık, değil mi?" dedi düşes. "İnsanın böyle bir kayıp yaşaması."

Gerçekten öyleydi.

Düşes bana döndü, odada beklememle ilgili bir şey söylemesini bekledim. Yine de orada beklemeye devam edecektim.

"Pelerinin nerede?" dedi düşes.

"Unutmuşum."

"Hımm. Anlıyorum. Eminim aklın... onu korumakla çok meşguldür."

Neler oluyordu? Tek soracağı bu muydu yani?

"Ona olan sadakatin takdire şayan." Tekrar Poppy'ye baktı. "Buraya bir şey göndermemi ister misin? Yemek mesela?"

"Gerek yok" dedim. Tawny yemek getiriyordu.

"Öyleyse ben seni vazifenle baş başa bırakayım." Düşes kapıya doğru yürüdü, birden durdu. Gülümsedi, sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. "Sadakatin kraliçenin çok hoşuna gidecektir Hawke. Kraliyete olan hizmetinden dolayı seni mükafatlandıracağına eminim."

İntikam

Düşes gittikten kısa bir müddet sonra uyku ilacını buldum. Şişe komodinin çekmecesindeydi. Onu odadan götürdüm. Poppy bana istediği kadar kızabilirdi. Umurumda değildi. Yiyip içmesi gerekiyordu, ilaç alıp uyuması değil.

İyi haber Poppy'nin artık uyumuyor oluşuydu.

Kötü haber ise bendim.

Kötü haber bendim çünkü Dilek Korusu'ndan geçerken ay ışığında peleriniyle yürümekte olan Poppy'yi görmüştüm. İlk fırsatta odasından kaçacağını bilseydim uyku ilacına dokunmazdım. İstediğince dolaşmasında sakınca görmesem de ve neyin peşinde olduğunu merak etsem de şimdi bunun sırası değildi.

Yükselmişler Ayin'de olanların intikamını geceleri alırken Poppy'nin ortalıkta gezinmesi doğru olmazdı. Şimdi bile rüzgâr taze kan kokusu taşıyordu. Sabaha bazı evlerde ve sokaklarda soğuk ve sapsarı cesetler bulunacaktı. Çoğu kişi Poppy'yi tanımadığından statüsü de onu korumaya yetmezdi.

Belimdeki hançeri kınından çıkardım, Poppy'nin adımları yavaşlamıştı, toprağın üstüne çıkmış karmaşık kök yığınlarının arasından geçiyordu. Hançeri havada çevirip bıçak kısmını parmakla-

rımın arasına aldım, gözlerimi kısarak baktım. Çamların arasından esen rüzgâr iğneli yaprakları yere döküyor, Poppy'nin pelerinini dalgalandırıyordu.

Gülümseyerek hançeri fırlattım.

Hançer pelerinine saplanıp onu geriye doğru çekince Poppy bir çığlık attı. Dengesini sağladıktan sonra eğilip hançeri saplandığı köklerden çıkardı.

"Sakın" dedim Poppy bana doğru dönerken, kolunu geriye savurmuştu bile, "aklından bile geçirme."

Hızla döndü. "Beni öldürebilirdin!"

"Kesinlikle" diye hırladım yanına giderken. "Hançerin geldiğini fark etmedin bile."

Eldivenli eliyle hançerin sapını sıkıca kavradı. Başlığının içinde yüzünü göremiyordum ama o hançerle aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu hissediyordum.

Buna fırsat vermeden bileğini yakaladım. "Onu geri alayım." Dik dik bakarak hançeri elinden aldım, yine de gözümü ondan ayırmadım çünkü kurt hançeri onda olmasa da yanına bir silah aldığından emindim. Kurt hançeri ise bendeydi. "Galiba odandaki o kapıyı iptal etmem gerekecek."

Poppy öfkeyle hırladı.

"Ne şirin." Hançeri kılıfına koydum. "Küçük, öfkeli bir yaratığı andırıyorsun. Pofuduk tüylü falan."

Poppy elini kurtarmaya çalıştı.

"Bırakmam. Bacağıma tekme yemeye niyetim yok Prenses." Üstümüze yine çam iğneleri yağdı. "Nereye gidiyordun?"

Poppy cevap vermedi.

Buna şaşırmamıştım. Uyandığından beri pek konuşmamıştı ama ben de öyleydim. Çünkü kendimi bir şeyler söylemek istediğim halde ne diyeceğimi bilemediğim tuhaf bir çıkmazın içinde bulmuştum.

Bu farklıydı.

Poppy farklıydı.

Ben farklıydım.

Her şey farklı geliyordu.

"Peki" dedim sertçe. "Söyleme. Ne tür bir saçmalık peşinde olduğunu bilmeme gerek yok. Ama şunu bilmelisin ki bir daha böyle bir şey yapmayacaksın. Şu anda ortalık fazla karışık, sen de..."

"Ne? Ölemeyecek kadar önemli miyim? Başka kimse önemli değilken?" dedi öfkeyle, ses tonu göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Sesi bağırmaktan hâlâ kısık çıkıyordu. Acıdan. "Çünkü ben Bakire'yim..."

Onu göğsüme çektim, birden sesi kesildi. İçim öfkeyle doluydu. Ona mı kendime mi kızdığımı bilmiyordum. "Daha önce de dediğim gibi, Bakire olman umurumda değil. Şimdiye dek bunu anlamış olman gerekirdi."

Poppy buna da cevap vermedi, harikaydı. Gerçekten harikaydı. Onu köklerin arasından geçirdim, sesi hâlâ kulaklarımdaydı ve göğsümde hâlâ yüz kiloluk bir kurt oturuyor gibiydi. Uyandığından beri onunla fazla konuşmamamın nedeni de buydu. Çektiği acıda oynadığım rol yüzündendi. O büyük rol yüzünden. O lanet olası tek rol. Bunu aşmak zorundaydım.

Birkaç adım atmıştık ki, "Biliyordu" dedi Poppy.

Çenemde bir kas seğirdi. "Kim?"

"Agnes."

Kaşlarımı çattım.

"Ayin'deydi ve bizi uyarmıştı..." Poppy içini çekti. "Karanlık Olan'ın bir şeyler planladığını söylemişti. Agnes bize söylediklerinden daha fazlasını biliyordu, bizi daha önceden uyarabilirdi."

"O zaman ne olacaktı?" Uzaktan Poppy'nin duyamadığı bir çığlık işittiğim için gözümü ilerideki karanlıktan ayırmıyordum.

"Olanlan engelleyebilirdi" dedi Poppy.

Başımı iki yana salladım. "Tek bir kişi olanları engelleyemezdi."

"İşe yarayabilirdi" diye diretti Poppy, sözünün yarısında sesi titredi.

Gerçekten işe yaramazdı ama Poppy'yi ikna etmenin mümkün olmadığını biliyordum. "Ee, peki ne yapmayı planlıyordun? Agnes'ı bulup bunu mu söyleyecektin?"

"Onunla konuşmayı planlamıyordum."

"Öfkeni ondan çıkarmayı mı planlıyordun?" Poppy'nin odasındaki silah dolu sandığı hatırladım. Herhalde onu oradan kaldırmam gerekecekti. "Seni uyarmaya çalışan insandan."

"Uyarısı bir işe yaramadı ki" dedi öfkeyle.

Şimdi göğsümde iki kurt oturuyormuş gibi hissediyordum. "Yapmaya kalkıştığın şeyi başarmış olsaydın pişman olacaktın. Belki şimdi değil ama sonradan muhakkak pişman olacaktın."

Poppy bir müddet sustu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Parmaklarını parmaklarıma doladı, başımı eğip ona baktım ama yüzünü göremiyordum.

"Öyleyse çok yanılıyorsun" dedi.

"Ben asla yanılmam."

"Bu kez yanılırdın."

İlerideki sık çam ağaçlarına bakarak Poppy'nin elini sıktım, dudaklarıma zoraki bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. Nedense bu Poppy'nin gece yarısı kaçamaklarından daha sinir bozucuydu.

Daha endişe verici.

Yalan Söyledim

"Artık başına bir şey geldiğini düşünmeye başlamıştım." Kızıl İnci'deki özel odaya girdiğimde Kieran oturduğu yerden başını kaldırıp baktı. "Senden daha önce haber almayı bekliyordum."

"Evet." Kapıyı kapattım, gidip Kieran'ın karşısındaki koltuğa oturdum. "İlk kez kaçma fırsatı bulabildim."

Kieran bir kaşını kaldırdı.

Eh, kendimi ilk kez kaleyi ve Poppy'yi bırakacak kadar rahat hissetmiştim. Poppy'nin yanında Tawny vardı, eski hizmetçi kapısı iptal edilmiş, silah zulası da –bu silahlar insanı şaşırtacak kadar çeşitliydi– ortadan kaldırılmış olduğu için bir yere kımıldayamayacağından emindim. Bir süreliğine. Ama onu korumasız bırakmamıştım. Jansen koridorda nöbet tutuyordu. Aslında şu anda Poppy'ye yönelik bir tehditten endişe etmiyordum. Dük ve Mazeen resimden çıktığı için en büyük tehdit bendim.

Daha çok Poppy'nin sağa sola saldırmasından korkuyordum.

"Duyduğuma göre diğer koruma sorun olmaktan çıkmış" dedi Kieran.

Hafifçe içimi çektim. "Evet, artık sorun teşkil etmeyecek."

"Pek sevinmişe benzemiyorsun."

Yüzüme baktığını hissederek zoraki gülümsedim. "Sevinmeli miyim?"

"Fazla değil ama sen sanki..." Viski sürahisini alıp bana içki doldurdu. "Üzgün gibisin."

İç geçirerek içkiyi aldım. Sonra arkama yaslanıp kadehi koltuğun kolçağına koydum. "Soyunda bir kâhin olmadığından emin misin?"

Kieran güldü. "Bir çatışma içinde olduğunu fark etmek için kâhin olmaya gerek yok." Başını yana eğdi. "Ya da sakalının uzadığını."

Gülerek elimi çenemde gezdirdim, tıraş olmadığımı fark ettim. Gözlerimi kıstım, elimi diğer kolçağa bıraktım. "Düşes bugün yarın başkentten haber bekliyor."

"Duydum." Kieran ayağını aramızdaki sehpaya koydu. "Jansen söyledi. Ayrıca terfi ettim." Alay eder gibi güldü. "Avcı oldum."

"Bunun terfi olarak değerlendirilebileceğini sanmıyorum."

Kieran güldü. "Ben de öyle ama zamanı geldiğinde Bakire'ye başkente kadar eşlik etmeme izin verildi."

Bakire.

Kadehimden bir yudum aldım. Viski boğazımı yakıp geçerken yatağa bir göz attım. Orada Kieran ve Circe'ı görmedim. Poppy'yle kendimi gördüm. Of, bu kahrolası oda.

"Şimdiye gitmiş olabilirdik." Kieran göğsünü kaşıdı. "Gitmiş olmalıydık."

"Biliyorum ama... işler sarpa sardı." Jansen'ın Kieran'a ne kadarını anlattığını bilmiyordum ama Kieran bir şey söylemedi. "Şu diğer koruma var ya? Vikter. Poppy için bir baba gibiydi ve gözünün önünde öldü." Viskinin ikinci yudumunu yutmam daha kolay oldu. "Buna tanık olduktan sonra neredeyse aklını kaçırdı. Bir Yükselmişi öldürdü."

"Bunu duymamıştım." Kieran kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden yaptı?"

"Şerefsiz, Vikter'ın ölümüyle dalga geçti. Poppy de onu parça parça doğradı." Hafifçe gülümsedim. "Gerçekten parçaladı."

"Hassiktir" diye mırıldandı Kieran.

"Evet."

Kieran bir şey söylemeden bana baktı. Sessizliği fazla uzun sürmedi. "Peki Kraliyetin geri çağıracağını öğrenmeden önce onu koruya getiremedin mi?"

"Nasıl getirebilirdim ki?" Keyifsizce güldüm, viskinin kalanını kafama diktim. "İlaç alıyordu, bunun işleri kolaylaştıracağını düşünebilirsin ama hemen söyleyeyim ne yiyor ne de içiyordu. Bu güçsüz haliyle onu zor bir yolculuğa çıkarmamız iyi olmazdı."

Kadehi bir kenara bıraktım. "Ama sonuçta aradığımız fırsatı bulmuş olduk, değil mi?"

"Değişik bir bakış açısı ama evet. Şimdi iznimiz de var. Bu da şüphe uyandırmadan çok daha ileri gidebileceğimiz anlamına geliyor" dedi Kieran parmaklarıyla dizine vurarak. "Ama aynı zamanda icabına bakmamız gereken başkaları da olacak demek."

"Evet ama herhalde Poppy gerçeği öğrenmeden New Haven'a kadar gidebiliriz. Daha önce gitseydik onu kontrol altında tutmak için buradan oraya kadar mücadele vermek zorunda kalacaktık ve inan bana bunu geciktirmek daha iyi, gerçekten insanın canına okuyabiliyor."

"Bir Yükselmişi doğradığına göre inanırım." Kieran hâlâ o sinir bozucu zeki bakışlarıyla beni süzüyordu. Parmaklarını vurmayı bırakınca gerildim. "Tuhaf davranıyorsun, haberin olsun."

Bir an inkâr edecek oldum ama bu neye yarayacaktı ki? Kafam zaten allak bullaktı. Gözlerimi tavan kirişlerinde gezdirdim. "Poppy korkunç şeyler atlatmış, bunu kanıtlayan yara izlerine ve bir güce sahip. O çok cesur Kieran. Tutkulu. Hayata, yaşamaya aç." Çenemi oynattım. "Vahşi, hatta kışkırtılırsa biraz da saldırgan." Bir an sustum. "Ya da çok saldırgan. Onu hafife aldığımızı söylerken haklıymışsın. Hiç beklediğimiz gibi biri değil."

"Sanırım ondan hoşlanacağım."

"Kesinlikle." Gülümsedim. "Yükselmişler hakkındaki gerçeği bilmiyor ama pek çok uygulamaya sıcak bakmadığını biliyorum, özellikle de Ayin, hatta kendi pozisyonu konusunda. Neden Se-

çilmiş olduğunu anlayamıyor, biliyorum ki..." Başımı sağa sola yatırarak boynumu esnettim. "Biliyorum ki seçme şansı olsaydı Bakire'nin yaşamını seçmezdi."

"Bundan emin misin?"

"Evet." İçimi çektim. "Neden Seçilmiş olduğunu ya da tüm şu Yükseliş meselesinde nasıl bir rol oynayacağım bilmesek de bunun berbat bir şey olacağını söyleyebiliriz."

"Ona şüphe yok." Kieran sürahiyi alıp kendine bir içki doldurdu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben... onun için her ne planlıyorlarsa bunu hak etmediğini düşünüyorum. Yaşamak için bir şansı hak ediyor."

"Planlar değişmediyse" dedi Kieran, gözlerine baktım, "tüm bunlar ne anlama geliyor Cas?"

"Hiç." Güldüm ama sesim keyiften yoksundu. "Sonuçta hiçbir anlama gelmiyor."

Kieran başını iki yana salladı. "Bundan emin misin?"

Kesinlikle değildim. Poppy'nin bir geleceği hak ettiği anlamına geliyordu ama Kieran'ı bu işe karıştıramazdım.

Ben de yalan söyledim. "Evet."

Bu Bir İlerleme

Düşesin muhafızı koridordan gidene kadar bekledim, sonra Poppy'nin kapısına yaklaştım.

Tokmağa uzanmıştım ki durdum. Bir an rahatsız eder miyim diye düşündüm. Poppy büyük ihtimalle pencerenin önünde oturuyordu. Gecenin bir yarısı intikam almak için odasından çıktığı zamandan beri tek yaptığı buydu.

Her zamankinden daha suskun, daha içine kapanık olmuştu. Çenesinin ucu şimdi daha inatçıydı. Onu uyanık gördüğümden beri bir kez bile ağlamamış, hatta donuk gözlerle bakmamıştı. Önce bunu iyi bir şey sanmıştım.

Ya şimdi?

Öyle düşünmüyordum.

Duygular konusunda uzman olmadığım açıktı ama Poppy çok önem verdiği birini kaybetmişti. Bu acı uyandıktan sonra çabucak geçmiş olamazdı.

Kapıyı çaldım, biraz bekleyip içeri girdim. Poppy beklediğim gibi pencerenin önündeydi ama yorgun gözlerine ve her zamankinden solgun rengine bakarken bir şey fark ettim.

Uyandığından beri peçeyi takmamıştı.

Poppy gözlerini kıstı. "Ne var?"

Kollarımı kavuşturdum. "Yok bir şey."

"Öyleyse neden geldin?"

Kabalığı karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum. Gülersem daha da sinir olacaktı. "Bir neden mi olması gerek?"

"Evet."

"Bir nedenim yok." Bu kez odasında olmak için bir nedenim vardı ama Poppy bana sessizce bakmak yerine konuşuyordu.

"Odadan kaçmanın bir yolunu bulmadığımdan emin olmaya mı geldin?"

"Bu odadan kaçamayacağını biliyorum Prenses."

"Bana prenses deme" dedi sertçe.

Gülmemeye çalıştım ama öfkeli olması susmasından iyiydi. "Bunun bir ilerleme olduğunu kabul etmem gerek."

Poppy kaşlarını çattı. "Hangi konuda ilerleme?"

"Sendeki bir ilerleme" dedim. "Pek nazik değilsin ama en azından konuşuyorsun. Bu da bir ilerlemedir."

"Kaba davranmıyorum" dedi ters ters. "Sadece bana prenses denmesinden hoşlanmıyorum."

"Hı hı."

"Her neyse." Poppy başını çevirdi, taş pervazın üstünde biraz kımıldandı.

Ellerine baktı, ne kadar gergin olduğu kaskatı omuzlarından belliydi. Sessizce yaklaştım. Görünüşü sanki... emin değildim. Biraz dalgın mıydı? Belki de öfke ve keder arasında sıkışıp kalmıştı. O duyguyu iyi bilirdim.

"Anladım" dedim.

"Bak sen." Kaşlarını kaldırdı. "Demek anladın."

"Özür dilerim."

"Ne için?" Sesindeki soğukluk kaybolmuştu.

"Sana bunu daha önce de söyledim, her şeyden sonra, ama beni duyduğunu sanmıyorum" dedim. "Tekrar söylemem gerekirdi. Olanlar için çok üzgünüm. Vikter iyi bir adamdı. Aramızda geçen son konuşmaya rağmen ona saygı duyuyordum." Her kelimemde içtendim. "Elimden bir şey gelmediği için çok üzgünüm."

Poppy kaskatı kesildi. "Hawke..."

"Orada olsaydım -olmam gerektiği gibi- sonuç değişir miydi bilmiyorum" diye devam ettim, "ama orada olmadığım için özür dilerim. Geldiğimde yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Çok üzgünüm..."

"Özür dilemene gerek yok." Ayağa kalktı, elleri elbisesinin eteklerine düştü. "Olanlar için seni suçlamıyorum. Sana kızgın değilim."

"Biliyorum." Bir yanım keşke suçlasa diyordu. Başımı çevirdim, uzaktaki Sur'a baktım. "Ama bu, keşke olanları engelleyebilecek bir şey yapsaydım diye düşünmemi engellemiyor."

"Benim de keşke öyle yapmasaydım dediğim bir sürü şey var" dedi. "Eğer odama gitseydim..."

"Odana gitseydin bu yine olurdu. Kendini suçlama." Ona döndüm. Ellerine bakıyordu. Çenesinin altından tutup başını hafifçe kaldırdım. "Bunun suçlusu sen değilsin Poppy. Senin hiçbir suçun yok. Aksine..." Kalbim deli gibi atmaya başladı, boğazım kurudu. Ne demek üzereydim? İçimi çektim. "Başkalarının suçunu üzerine alma. Anlıyor musun?"

Yorgun gözleri dikkatle yüzüme baktı. "On."

"Ne?"

"Bana on kez Poppy dedin."

Sırıttım, biraz rahatlamıştım. "Sana böyle demeyi seviyorum ama *Prenses* demeyi daha çok seviyorum."

"Ne kadar şaşırtıcı."

Bakışlarımı kavisli zarif kaşlarında ve sol kaşını kesen mağrur yara izinde gezdirdim. Malik kaçırıldıktan sonra, Shea öldükten sonra neler hissettiğimi düşündüm. Çok yoğun duygulara kapıldığım zamanlar da olmuştu, hiçbir şey hissetmediğim anlar da. Hiçbir şey hissetmediğim anlarda utanç duyardım. Poppy'nin de benzer şeyler yaşadığını düşünüyordum. Keder, sonra hissizlik, hatta belki normale dönüş, sonra kendini iyi hissettiğin için duyduğun vicdan azabı.

Gözlerine bakarak başımı eğdim. "Bu gayet normal, biliyor musun?"

"Nedir o?"

"Hissettiğin ve hissetmediğin her şey."

Poppy sertçe içini çekti, sonra hızla atılıp bana sarıldı. Birden afalladım ama ne olduğunu bile anlayamadan ben de ona sarıldım. Bana sarıldığı kadar sıkı sarıldım, Poppy yanağını göğsüme yaslayınca elimle başının arkasından tuttum. Buna ihtiyacı vardı.

Belki benim de.

Bir müddet öyle kaldık, belki bambaşka bir hayatta sadece bunun için yaratılmış olabilirdim.

Ama bu benim hayatım değildi.

Poppy'ninki de olmayacaktı.

Geri çekilince sürekli örgüsünden kaçan saç tutamlarını gördüm. Onları geriye attım. "Buraya bir şey için gelmiştim. Düşes seninle konuşmak istiyor."

Poppy bir an gözlerini kapadı. "Şimdi mi söylüyorsun?"

"Birbirimize söyleyeceklerimizin çok daha önemli olduğunu düşündüm."

"Düşesin aynı kanıda olacağını hiç sanmıyorum" dedi. "Lorda yaptığım şey yüzünden... nasıl cezalandırılacağımı öğrenme vakti geldi, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Cezalandırılacağını düşünseydim seni oraya götürmezdim."

Poppy'nin gözleri kocaman açıldı." Peki nereye götürürdün?"

"Buradan uzaklara" dedim, sözlerimin doğruluğu karşısında biraz afalladım. Göğsüm yine kıpır kıpır etti. "Düşes seni başkentten haber geldiği için çağırıyor."

Ayışığı Kitaplığı

9

Poppy'nin yanına uzanıp sessizliğe gömülerek Ayin gecesinden sonraki günleri düşündüm. Poppy'nin çığlıklarını hâlâ o kadar net duyuyordum ki düşününce şimdi bile irkiliyordum.

Vikter'ın gerçekte ne olduğunu öğrenince de acısının hafiflemediğini biliyordum.

"Senin uyuduğun, benim de başında nöbet tuttuğum günler bana eve ilk döndüğümde Kieran'ın neler çektiğini düşündürdü. İki durum birbirinden farklıydı ve ben uyandıktan çok sonra bile o kederi ve öfkeyi atamadım."

Kolumu beline doladım. "Ya dükle olanlar? Nelerle uğraştığını, ne hissettiğini bilmek. Hâlâ zaman zaman seni rahatsız etmesi."

Bunu biliyordum.

Bazen uyurken anıları onu dükün çalışma odasına geri götürüyordu. Biri Dük Teerman'dan bahsedecek olsa taş kesiliyordu.

Aynı şeyleri yaşamamıştık ama travma travmaydı. Herkesi farklı etkilerdi ama muhakkak etkilerdi.

Boğazımı temizledim. "Eskiden kendime başıma gelenlerin önemli olmadığını çünkü bunları aştığımı söylerdim. Üstesinden geldiğimi. Ama kendime bunu söylemem bile üstesinden gelmediğimi kanıtlıyordu. Çünkü yaşadıklarım hep bir şekilde önemli olacak, bazen zar zor fark edilirken bazen de bütün günümü mahvedecek. Ama bu gayet normal. Bunda ciddiyim. Çünkü birinin geçmişte yaşamayı, başına gelen kötü şeyleri tekrarlamayı *seçtiğini*

söylemek saçmalık. İnsan bunu seçemez. Buna zihninin ve bedeninin kontrol edemediğin kısımları karar verir. Asıl kontrol edebileceğim şeyin o anılara, o duygusal yaralara vereceğim tepkiler olduğunu öğrenmem çok zaman aldı. Kendime nasıl davrandığımı. Bu yüzden başkalarına nasıl davrandığımı. Bunu yapmak o kadar basit değil. Biliyorum. Hiçbir şey basit değildir."

Derin bir nefes aldım. "Yakalanmama aptalca eylemlerim neden olsa da başıma gelenlerin benim suçum olmadığını biliyorum. Bunu anlamak uzun zamanımı aldı ama anladım. Buna nasıl tepki vereceğimi anladım. Benim sorumluluğum bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmaktı." Poppy'ye gülümsedim. "Ama bence bunu zaten biliyorsun. Çünkü yaşadıklarınla başa çıkıyorsun. Ben sadece başa çıkamadığın zaman bunu bil istedim." Başımı uzatıp yanağından öptüm. "Bu gayet normal."

Burnuna da bir öpücük kondurduktan sonra yeniden yanına uzandım. "Odanda beklememe ses çıkarmayınca düşesin bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım ama geriye dönüp bakınca her şey farklı görünüyor, değil mi? O zamanlar kim olduğumu bildikleri ve seni götürmeme izin vermekle kalmayıp işimi de kolaylaştırdıkları aklımdan bile geçmiyordu."

Bakışlarımı tavana çevirdim. Isbeth'in ne kadar çok şeyi yönlendirdiği ve kontrol ettiği beni hâlâ şaşırtıyordu ama sonuçta, tüm entrikalarına ve planlarına rağmen, Poppy konusunda başarısız olmuştu.

Poppy'ye baktım. Isbeth, Kolis'i gücüne kavuşturmak için sevdiği birini feda etmeyi seçmiş ve kalp eşini kızının *–kızlarının–* önüne koymuştu. Siktir. Isbeth'in içindeki bu ahlak kırıntısını aklım almıyordu.

Küçücük bir parçaydı ama oradaydı. Ben bu konuda ne düşüneceğimi bilemezken Poppy nasıl bilebilirdi ki?

Hem aynısını yapmayacağımdan emin değildim.

Öte yandan benim çocuğum yoktu. Bunun nasıl bir sevgi olduğunu bilmiyordum. Ne tür bir bağ kurulduğunu da, bu bağ sizi aklınıza gelmeyecek seçimler yapmaya yöneltiyordu.

Ama bu bağın neler yapabildiğini görmüştüm.

Isbeth'e yaptıklarına bir bak. Oğlunu kaybedince uçurumun kıyısına gelmişti. Ya annem ve babam? Malik ve beni koruduklarına inanarak yüzyıllarca yalan söylemişlerdi. Cinayet işlemişlerdi. Üstelik bu, kanla kurulan bir bağ değildi. Coralena ve Leopold buna örnekti. Oğullarını ve kendi kızları gibi büyüttükleri Poppy'yi korumak için canlarını vermişlerdi.

Bu sevgi insanın büyük özverilerde bulunmasını sağladığı gibi, kötülüğün derinliklerine sürüklenmesine de neden olabiliyordu. Ayrıca Isbeth ne kadar ahlaksız da olsa kızlarını kendi hastalıklı tarzınca seviyordu.

"İnsan Malec farklı seçimler yapmış olsaydı Isbeth'e ne olurdu diye düşünmeden edemiyor. Kahretsin. Annem onun peşinden gitmeseydi, onu gömmeseydi Isbeth ve Malec çekip gider ve kendi hayatlarına bakarlar mıydı? Isbeth ve rehberlik eden bilgisi olmasa Yükselmişler bu kadar çok kök salabilir miydi?"

Hiç sanmıyordum.

Büyük ihtimalle diyar bambaşka bir yer olurdu. Daha iyi bir yer. Kolis bir tehdit olmazdı. Pek çok hayat kurtarılırdı. Ama ben de şu anda burada olmazdım.

Poppy hayatta olmazdı.

Başımı iki yana salladım. Olmayacak şeyleri düşünmenin bir anlamı yoktu.

İçimi çekerek Masadonia'daki son günümüzü düşündüm. "Sur'un yanında gözlerini kapatıp yüzünü güneşe dönerek durduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum usulca. "Ben hatırlıyorum."

Önemli Bir An

"Buradan gitmek için sabırsızlandığını biliyorum" diye mırıldandım Setti'ye, gözlerim atta değil Poppy'deydi. "Ama az kaldı."

Poppy, Sur'da duruyor, serin sabah esintisi şakaklarındaki saç tutamlarını uçuşturuyordu.

Güneşi ve rüzgârı teninde hissetmenin tadını çıkardığı belliydi. Başını geriye atmış, gözlerini kapatmıştı; dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Acaba güneş, yanaklarını ya da alnını en son ne zaman öpmüştü? Herhalde yıllar önce. Bu Poppy için önemli bir andı.

Onu rahatsız etmek istemiyordum ama diğerleri birazdan bize katılacaktı. Bu yüzden kıçımı kaldırıp Setti'yi yanına götürdüm. "Keyfin yerinde anlaşılan."

Poppy gözlerini açarak bana döndü. Tawny'nin de gelmesini reddettiğim için bana hâlâ kızgın mıydı bilmiyordum. Kızgınsa da onu suçlayamazdım. Tawny arkadaşıydı, ona ihtiyacı vardı ama Tawny'nin gelmesine izin vermeyerek ikisine de büyük bir iyilik yapıyordum.

Ama Poppy bana baktıkça kızgın olmadığını düşünmeye başladım. Bakışlarını üstümde gezdirirken yanakları al al oldu, gözleri göğsüme oturan tuniğimde ve kahverengi pantolonumda biraz fazla oyalandı.

Bir kaşımı kaldırarak beni suzmeyi bitirmesini bekledim. Şikâyet ettiğim yoktu. Bunu yapması hoşuma gidiyordu.

Gözlerime baktı. "Çok güzel bir his."

"Rüzgârı yüzünde hissetmek mi?"

Poppy başını salladı.

"Ancak tahmin edebiliyorum" dedim. "Bu versiyonu tercih ederim."

Poppy dudağını ısırarak siyah ata baktı. Setti'nin burnunu okşadı. "Çok güzel bir at. Adı ne?"

"Setti olduğunu söylediler." Adını benim koyduğumu ve onu benim yetiştirdiğimi söyleyemedim.

"Theon'un savaş atının adını mı koymuşlar?" Her zaman ilgi isteyen Setti elini dürtünce gülümsedi. "Öyleyse işi zor."

"Evet" dedim. "Herhalde ata binmeyi bilmiyorsundur."

Poppy başını iki yana salladı. "En son ata bindiğimde..." Sırıttı. "Yüce tanrılar, üç yıl olmuş. Tawny'le birlikte gizlice ahıra gidip atlardan birine binmeyi başarmıştık ki Vikter geldi." Gülümseyişi yok oldu, elini indirip geri çekildi. "Yani hayır, bilmiyorum."

"Eğlenceli olacak" dedim Vikter'ı anınca çektiği acıyı unuttırmak için. "Aynı zamanda da işkence gibi olacak çünkü benimle birlikte bineceksin."

Poppy başını bana doğru eğdi. "Neden eğlenceli olacak? Ve neden işkence gibi?"

Sırıttım. "Seni çok yakından izleme olanağı bulacağım gerçeği dışında mı? Hayal gücünü kullan Prenses."

Poppy kaşlarını çattı, sonra yüzü gevşedi. "Çok ayıp" diye homurdandı, böylece geniş bir hayal gücü olduğunu da kanıtlamış oldu.

"Öyle mi?" Başımı eğdim. "Burada Bakire değilsin" dedim. "Poppy'sin, peçeden ve sorumluluklardan uzaksın."

O büyüleyici yeşil gözler bir kez daha gözlerime dikildi. "Peki başkente vardığımda ne olacak? Yine Bakire olacağım."

"Ama başkente hemen iki günde varmayacağız." Heybelerden birine döndüm. "Sana bir şey getirdim."

Poppy biraz sabırsızlanarak bekledi, yedek giysileri bir kenara iterken başını uzatarak heybenin içini görmeye çalışıyordu. Aradığım şeyi bulup çıkardım, sarılı olduğu bezi çabucak açtım.

"Hançerim" dedi Poppy heyecanla. "Ben... kayboldu sanıyordum."

"O gece sonradan buldum" dedim. "Kaçıp kullanırsın diye korktuğum için o zaman sana vermek istememiştim ama bu yolculukta ihtiyacın olacak."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Hançeri ve kılıfı uzatırken hafifçe öksürdüğünü duyunca gözlerine baktım. Gözleri ıslaktı, hançerin sapını tutarken parmakları hafifçe titriyordu. "Bunu on altıncı doğum günümde Vikter vermişti. En sevdiğim hançerim."

Vikter'dan hediye olduğunu duymak beni hiç şaşırtmamıştı. "Çok güzel bir hançer."

Poppy başını salladı, hafifçe yan dönerek pelerinini araladı, hançeri sağ bacağına takarken bir an giydiği pantolonu gördüm.

Pantolon.

Daracık bir pantolon giymişti. Kalbim sıkıştı. Şaşırmış değildim. Çıkacağımız yolculuk için elbise giyecek hali yoktu ama tüm hatlarını ortaya çıkaran bir şey giyeceği hiç aklıma gelmemişti.

Gerçekten çok eğlenceli bir yolculuk olacaktı.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Başımı salladım, diğerlerinin sesini duyunca döndüm. "Geldiler."

Poppy de baktığım tarafa döndü, onu diğerleriyle tanıştırırken bana biraz daha sokuldu, sanırım bunu farkında olmadan yapmıştı. Kimse selam verirken Poppy'nin gözlerine bakmıyordu ama ben bir diğerine geçer geçmez başlarını kaldırıp bakıyorlardı ve her birinin yüzü ya hayranlıkla ya da şaşkınlıkla doluyordu. Hiçbiri Bakire'yi daha önce peçesiz görmemişti, şimdi o peçenin altında ne olduğunu görüyorlardı.

Güzel genç bir kadın.

Gözlerimi kısarak kahverengi saçlı Airrick'e baktım, bu Poppy'ye refakat etmekle görevlendirilen muhafızların en genciydi. Sudan çıkmış balık gibi ağzı bir karış açık kalmıştı.

Grubun son üyesine döndüğümde çenemdeki kas seğiriyordu. "Bu Kieran" dedim. Kurt bana kaçamak bir bakış attı. "Benimle birlikte başkentten geldi, izleyeceğimiz yolu iyi biliyor."

"Tanıştığımıza sevindim" dedi Kieran atına binerek.

"Ben de." Poppy başını hafifçe yana eğerek Kieran'a baktı.

Kieran da bir an Poppy'ye baktı, yüzü onu tanımayanlar için ifadesizdi. Ama ben tanıyordum. Gözlerinin hafifçe büyüdüğünü, dudağının bir ucunun yukarı kalkar gibi olduğunu fark ettim. O da sonunda Poppy'yi görüyordu.

"Karanlık çökmeden ovayı geçmek istiyorsak yola koyulmalıyız" dedi.

"Hazır mısın?" diye sordum Poppy'ye.

Poppy Masadonia'nın merkezine ve son birkaç yıldır evi bildiği kaleye baktı. Arkadaşı Tawny ve iyi-kötü son anıları burada kalıyordu. Bu ânın onun için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladım. Gerçekten de şehirden Bakire olarak değil, Penellaphe Balfour olarak ayrılıyordu.

Poppy olarak.

Büyülenmiş

Birinin ata kendi başına binememesinden bu kadar heyecanlanacağım hayatta aklıma gelmezdi.

Ama Poppy önümde otururken ve bedenlerimizin alt kısmı arasında neredeyse hiç boşluk yokken belki de bir şükür duası etmeliyim diye düşündüm.

Poppy önümde kımıldayınca inlememek için kendimi zor tuttum. Eyer düz ve oturaksız olduğundan poposu tamamen bacaklarımın arasındaydı ve ne zaman kımıldansa, ki bu pek sık oluyordu, o güzel kıçı aletime sürtünüyordu.

Bu da çorak topraklarda normalde sıkıcı olacak bir seyahati son derece eğlenceli ve irade gücüm açısından bir parça zorlayıcı hale getiriyordu.

Üstelik bu daha birinci günümüzdü.

Doğruca Kan Ormanı'na girmemiştik. Orası daha kestirme olurdu ama aynı zamanda ağaçların en sık olduğu bölümden yolculuk etmek demekti. Kimse, Kieran bile, bunu istemiyordu. Bu yüzden ormanın kenarından dolaşarak Pensdurth'a doğru gidiyorduk, ağaçlar orada seyreliyordu. Ormana oradan girecektik.

En deneyimli muhafızlardan biri olan Phillips'le birlikte önde giden Kieran'ı izleyen Poppy yine kımıldandı.

Kolumu pelerinindeki açıklıktan geçirip kalçasını tuttum.

Poppy kaskatı kesildi.

Başımı ona doğru eğdim. "İyi misin?"

"Bacaklarımı hissedemiyorum."

Güldüm. "Birkaç güne alışırsın."

Başparmağımı kalçasında gezdirince birden nefesi kesildi, gülümsedim. "Harika."

"Kamını iyice doyurdun mu?" diye sordum. Daha önce sadece biraz peynir ve fındık yemişti, at sırtında bir şeyler yemeye alışkın olmadığını biliyordum.

Başını salladı. "Duruyor muyuz?"

"Hayır."

"Öyleyse neden yavaşladık?"

"Yol yüzünden..." Airrick ters ters baktığımı görünce sustu.

Bu kez Poppy'ye Bakire demeden kendini toplayabilmişti. Muhtemelen bunda onu atının sırtından fırlatacağıma yönelik tehdidim de etkili olmuştu. Poppy'nin genç muhafıza bakarak sırıttığını gördüm.

Airrick her halükârda yeri boylayacak gibiydi.

"Yol burada engebeli" diye devam etti Airrick. "Bir de dere var ama çalılar yüzünden görünmüyor."

"Hepsi bu değil" dedim, başparmağımla Poppy'nin kalçasında daireler çizerek.

"Öyle mi?" dedi Poppy.

"Luddie'yi görüyor musun?" Yanımızda at süren sessiz avcıdan bahsediyordum. "Barratlara karşı gözünü dört açıyor."

Poppy'nin dudakları kıvrıldı. "Hepsinin öldüğünü sanıyordum."

"Craven'ların yemediği tek şey onlar."

Poppy ürperdi. "Sence kaç tane vardır?"

Muhtemelen binlerce vardı ama Poppy'nin bunu bilmesi gerektiğini sanmıyordum. "Bilmem."

Poppy, Airrick'e baktı.

Genç muhafız hemen gözlerini kaçırdı. Akıllı adam.

Poppy her zamanki gibi yılmadı. "Sen biliyor musun Airrick?"

"Ee, şey, eskiden daha fazla vardı" dedi bana bir göz atarak. Kaşlarımı kaldırdım. "Ama bir sorun teşkil etmiyorlarmış. Yani küçükken büyükbabam öyle demişti. Burada yaşıyordu. Son sakinlerden biriydi."

"Gerçekten mi?" Poppy'nin sesi merak doluydu.

Airrick başını salladı. "Mısır, domates, fasulye ve patates yetiştirirdi." Airrick hafifçe gülümsedi. "Barratların can sıkmaktan başka bir şey yapmadığını söylerdi."

"Neredeyse yüz kilo gelen farelerin can sıkmaktan başka bir şey yapmadığını düşünemiyorum" dedi Poppy.

"Şey, sadece leş yiyorlarmış, asıl onlar insanlardan korkuyormuş" dedi Airrick. "Ama herkes buradan taşınınca onlar da..."

"Besin kaynağını mı kaybetmiş?"

Airrick başım sallayarak ufku gözden geçirdi. "Artık karşılarına çıkan her şey onlar için besin."

"Biz dahil" diye mırıldandı Poppy, Luddie'ye bakarak.

Setti'yi mahmuzladım, diğerleriyle aramıza biraz mesafe koydum. "Çok enteresansın."

"Enteresan favori kelimen sanırım."

"Senin yanındayken öyle."

Poppy sırıttı. "Neden şimdi enteresan oldum?"

"Ne zaman değilsin ki? Alçalmışlardan da Craven'lardan da korkmuyorsun ama barratlardan bahsedilince ıslak bir kedi yavrusu gibi titriyorsun."

Poppy ofladı. "Craven'lar ve Alçalmışlar dört ayak üstünde kaçışmıyor, kürkleri de yok."

"Eh, barratlar da kaçışmıyor" dedim. "Av peşindeki bir tazı kadar hızlı koşuyorlar."

Poppy yine ürperdi. "Hiç yardımcı olmadın."

Güldüm. "Şu an ne isterdim biliyor musun?"

"İnsan yiyen dev farelerden bahsetmemek mi?"

Kalçasını şöyle bir sıktım. "Onun yanı sıra."

Poppy sessizce güldü, bu gülüşüne bayılıyordum. Çok tatlı bir ses çıkarıyordu.

Kendi kendime kaşlarımı çattım. "Sol bacağının yanındaki heybeye bakar mısın? Eyer kaşına tutun."

"Düşmem, merak etme."

"Hı hı."

Yine de sözümü dinledi. Eyere tutunarak elini uzatıp heybenin kapağını kaldırdı.

Heybeyi karıştırırken dikkatle onu izliyordum. Bulduğunu anladım. Kaşlarını çatarak kırmızı deri kaplı günlüğü heybeden çıkardı.

Nefesi kesilir gibi oldu. "Ah, yüce tanrılar." Günlüğü tekrar heybeye sokuverdi.

Tepkisi karşısında kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım, Kieran ve Phillips başını çevirip bize baktı.

"Sana inanamıyorum." Eyerde döndü. Sesi biraz sakinleşti. "Kitabı nasıl bulabildin?"

"Bayan Willa Colyns'in müstehcen günlüğünü nasıl mı buldum?" Sırıttım. "Kendime göre yöntemlerim var."

"Nasıl?"

"Söylemem."

Poppy koluma vurdu.

Daha da sırıtmaya başladım. "Çok vahşisin."

Poppy gözlerini devirdi.

"Günlüğü bana okumayacak mısın?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Başımı ona doğru eğdim, sataşmaktan kendimi alamıyordum. "Belki sonra ben sana okurum."

Poppy çenesini yukarı kaldırdı. "Gerek yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle" diye homurdandı.

Güldüm, yanaklarının kızarması pek hoşuma gitmişti. "Ne kadarını okudun Prenses?"

İnatla dudaklarını birbirine bastırdı. Cevap vermesini bekledim. Sonunda içini çekti. "Neredeyse bitirdim."

Duyduğum şaşkınlıkla birlikte içime bir sıcaklık yayıldı. Bu, okuyacağını düşündüğümden çok çok fazlaydı. "Bana her şeyi anlatacaksın."

Poppy yüzünü buruşturdu. Dudaklarının kıyısında bir kıpırdanma belirdi, sonra bir şey oldu.

Poppy gülümsedi, üstelik gözlerinin etrafı kırışacak kadar büyük bir gülümsemeydi. Çok güzeldi.

Sonra da kahkaha attı, bu da sessiz bir kıkırdama değil, derin, ağız dolusu bir gülüştü.

Hayatımda ikinci kez nefesim kesildi. Ensem karıncalanmaya başladı. Hiç böyle güldüğünü görmemiştim. Böyle kahkaha attığını hiç duymamıştım. Kalbim yine sıkışır gibi oldu. Adeta... büyülenmiştim.

Poppy'nin gevşeyerek bana yaslandığını fark etmem biraz vakit aldı. Şimdiye dek hep dimdik oturmuştu ama artık öyle oturmuyordu. Bana yaslanmış, kafasını göğsüme dayamıştı ve vücuduma mükemmel bir uyum sağlamıştı. Elimde olmadan yine onu düşese götürmeden önce düşündüğüm şey aklıma geldi. Yine farklı bir hayatta bunun için yaratılmış olabileceğimi düşündüm. Onu sıkıca sardım.

Rahatça oturması –ona sarılmama izin vermesi– uzun sürmedi. Güneş batıyordu. Şimdi uzakta görebildiğim tek bir şey vardı.

Kıpkırmızı bir ufuk.

Hızımızı artırdık, çok geçmeden Poppy de gördü. Gerildi, yine dimdik oturmaya başladı, her adımda biraz daha yaklaşıyorduk; sonunda hepimizin tek görebildiği gri, eğrilmiş ağaç gövdeleri ve kurumuş kan rengindeki yapraklardı.

Kan Ormanı'nın kıyısına gelmiştik. İşin şakası kalmamıştı. Herkes elini silahına atmıştı, Poppy dahil. O da elini hançerinin sapına koymuştu. Hepimiz tetikteydik. Atların taşlarda çıkardığı nal sesleri dışında çıt çıkmıyordu, sonra çok daha kırılgan bir şeyin çıtırtısı geldi.

Poppy bakmaya yeltendi.

"Bakma" dedim. "Aşağı bakma."

Ama elbette baktı.

Yüzüne bir göz attım, yola saçılmış kemiklere bakarken rengi sapsarıydı.

İrkilerek hemen önüne döndü. "Kemikler..." Yutkundu. "Bunlar hayvan kemiği değil sanırım."

"Hayır."

Sol elini koluma koydu. "Ölen Craven'ların kemikleri mi?"

"Bazıları" dedim, onu şımartmamam gerektiğini biliyordum. Bu barratlardan çok daha tehlikeliydi. Titrediğini hissedince hafifçe söylendim. "Sana bakma demiştim."

"Biliyorum" diye fısıldadı.

Ağaçların arasını ama daha çok da zemini gözden geçirmeye devam ediyordum. İyi gidiyorduk. Şimdilik. Sis yoktu.

Yol ağaç kökleri ve büyük kayalarla kaplanınca yavaşlayıp yanaşık düzen ilermeye başlamak zorunda kaldık. Airrick'in atı hoşuna gitmeyen bir koku alınca şaha kalktı. Kokuyu Kieran da almıştı. Başını kuzeye çevirdi, yüzü gergindi. Yola devam ettikçe sıcaklık düşüyordu, sonunda ben de o kokuyu aldım. Hafif bir çürüme kokusu.

"Hiç yaprak yok" diye fısıldadı Poppy.

Yere baktığını fark ettim. Sonra da başını kaldırıp üstümüzü kaplayan kırmızı renkli sık yapraklara baktı. Güneş batarken yapraklar parlıyordu. Ama artık parıltıdan eser kalmamıştı. Şimdi, hızla çöken karanlığın içinde kan birikintileri kadar siyahtılar.

"Ne?" Başımı eğerek alçak sesle sordum.

"Yerde hiç yaprak yok" dedi Poppy. "Sadece otlar var. Bu nasıl olabilir?"

"Burası doğal bir yer değil" dedi Phillips, önümüzden.

"Doğal değil demek biraz hafif kaçtı." Airrick yüzünü buruşturdu.

Aynı fikirdeydim. Tekrar doğruldum. "Birazdan durmamız gerekecek. Atların dinlenmeye ihtiyacı var."

Poppy kolumu daha sıkı tuttu. Pelerinimin altına giydiğim kazaktan parmaklarını hissedebiliyordum. Ne yakınıyor ne de korkuyordu. Korksa da kimse onu suçlamazdı. Bizler daha önce Kan Ormanı'ndan geçmiştik. Poppy ise hiç geçmemişti. Peki çocukken yaşadıkları?

Poppy korkuyor olsa gerekti ama dehşet içinde değildi. Bunu düzenli soluklarından, sakince etrafı kolaçan etmesinden ve sağ elinin hiç titremeden hançerinin üstünde durmasından anlayabiliyordum.

Gülümsedim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Poppy'nin Zevki İçin

Setti'nin yeterince samanı olup olmadığını kontrol ettikten sonra kamp alanında yürümeye başladım, gözümü Poppy'nin bir battaniyeye sarınıp yattığı yerden ayırmıyordum. Uyuyan dört muhafızı uyandırmamak için sessizce Kieran'ın yanına gittim, diğerleri dinlensin diye yakında kalkacaklardı.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordum, ileriye doğru baktığını fark etmiştim.

"Dereye" dedi Kieran alçak sesle. "Suları kırmızı."

Gözlerimi kısarak baktım, birkaç metre ötede, ay ışığının altında, Kieran'ın söz ettiği dereyi gördüm. "Airrick burasının doğal bir yer olmadığını söylerken haklıydı."

"Hadi ya" dedi Kieran kollarını kavuşturarak.

Karanlığı gözden geçirdim, tekrar Poppy'ye baktım. Uyanıktı, ne zaman bir dal çıtırdasa ya da rüzgâr yaprakları hışırdatsa gözünü açıyordu. Durduğum yerden bile titrediğini görebiliyordum Hava buz gibiydi. Ama huzurlu bir uyku uyuyabilecek miydi? Yoksa kâbuslar mı görecekti? Böyle bir yerde bu gayet olasıydı.

Yine Kieran'a baktım. "Bugün kokusunu aldığın Craven'la sence ne kadar uzaktaydı?"

"Bir hayli." Biraz düşündü. "Şimdilik."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Burada fazla kalamazdık. Craven'lar çok geçmeden bölgelerinde taze kan ve et dolaştığını fark edecekti.

"Biraz Phillips'le konuştum da" dedi Kieran.

"Fark ettim."

"Çok soru soruyor, çok da dikkatli biri. Fazla işkilli."

"Bizden mi şüpheleniyor?" Uzaktan Phillips'e baktım, kampın batı tarafında nöbet tutuyordu.

"Şimdilik özellikle şüphelendiği bir şey yok" dedi Kieran.

"Anladığım kadarıyla her şey şimdilik." Poppy'ye bir baktım. Gözleri kapalıydı. Hâlâ titriyordu.

"Bugün beni şaşırttın" dedi Kieran.

"Öyle mi?" Başımı ona çevirdim.

Kieran şimdi Poppy'ye doğru bakıyordu. "Kahkaha attın." Gözlerini kıstı. "Yıllardır böyle güldüğünü duymamıştım."

Ne diyeceğimi bilemedim, bir müddet hiç konuşmadık.

"Poppy üşüyor" dedim sonunda.

"Birazdan titreyerek yerde gitmeye başlayacak" dedi Kieran soğuk bir sesle.

"Buna alışkın değil." Gözlerimi kısarak Poppy'ye baktım. "O bizim gibi değil ki."

"Ben sadece üşüdüğünü anlatmaya çalışıyordum." Kieran'ın sesi keyif doluydu. "Hemen savunmaya geçmene gerek yok."

"Savunmaya falan..." Sustum. Gerçekten savunmaya geçmiştim. Poppy için. Hafifçe büzüldüm.

"Bence onu ısıtmaya çalış" dedi Kieran, bunu duyunca bir kaşımı kaldırdım. "Diğerlerinin aklına gelmeden."

Sırtımı dikleştirdim. "Asla olmaz."

"Yerinde olsam o kadar emin olmazdım."

Kieran'ı duymazdan gelerek Poppy'ye baktım. "Bazen kâbuslar görüyor" dedim, Kieran'a bakarken sesimi iyice alçalttım. "Karabasanlar."

Kieran benim kâbuslarıma ikimizin de hatırlamak istemediği kadar çok tanık olmuştu. "Yara izleriyle mi ilgili?"

Başımı salladım.

"Eh, şimdi yanına gitmek için daha da çok nedenin var."

"Kapa çeneni." Başımı yeniden Poppy'ye çevirdim. Gözleri yine açıktı, şimdi daha çok titriyordu.

Kieran'ın yanından ayrıldım, kıs kıs gülüşü küçük kamp alanında peşimden geliyordu. Gidip Poppy'nin önünde diz çöktüm, gözlerini kapatmıştı ama uyanık olduğunu biliyordum. Battaniyeye kendini bir kozaya hapseder gibi sarınıp sadece başını dışarıda bırakmasına bakarak gülümsedim.

"Üşüyorsun."

"Ben iyiyim" diye mırıldandı, dişleri birbirine vuruyordu. Burnunun ucu kıpkırmızıydı ama yanakları solgundu.

Gülümsemeyi bıraktım, eldivenlerimden birini çıkarıp pelerinimin cebine soktum. Yanağına dokundum, Poppy gözlerini açtı. Hassiktir. "Düzeltiyorum. Donuyorsun."

"Isınırım. Eninde sonunda."

Takındığı metaneti, şikâyet etmek istemeyişini takdir ettim ama bu iş tehlikeli bir hal alabilirdi. "Bu kadar soğuğa alışkın değilsin Poppy."

Kırmızı burnunu kırıştırdı. "Sen alışkın mısın?"

"Nelere alışkın olduğumu bilsen şaşarsın." Bundan çok daha soğuk ve... kötü yerlerde bulunmuştum ama ben ölümlü değildim.

Poppy ise ölümlüydü.

Kalktım, Poppy'nin birkaç metre ötesinde duran çantama gittim. Bana gereken şeyi kancasından çıkardım. Poppy'nin üstünden geçip arka tarafına serdim. Kamp yatağını sererken Poppy beni izliyordu, işim bittikten sonra tüylü, kalın battaniyenin yanına uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Donup ölmeyesin diye uğraşıyorum." Kürkü bacaklarıma örttüm. Hareket halindeyken o kadar üşümüyordum ama yerde kımıldamadan yatarken üşüyecektim. "Donarak ölürsen çok kötü bir korumayım demektir."

"Donarak öleceğim falan yok."

'O kadar titiryorsun ki on kilometre çapındaki tüm Craven'ları buraya çekeceksin." Yanına yerleştim, bir an Ayin gecesinden sonra yanında uyuyakaldığım o birkaç saati hatırladım. Poppy o zaman kendinde değildi ve vücudumun Poppy'nin yanına nasıl kolayca kıvrıldığını fark etmemiştim.

"Yanımda yatamazsın" dedi Poppy.

"Yanında yatmıyorum zaten." Poppy'ye doğru döndüm, kürkümü ve kolumu üstüne attım ama elimi havada tutuyordum.

Poppy gözlerini kırpıştırdı. "Bu ne o zaman?"

"*Seninle* yatıyorum."

Sadece birkaç santim uzağımda olan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne fark var?"

"Çok fark var."

Başını üstümüzdeki dallara çevirdi. "Benimle yatamazsın Hawke."

"Donmana ya da hasta olmana da izin veremem. Ateş yakmak çok tehlikeli olur ama seninle yatacak başka birini bulmamı istersen" dedim, Kieran dışında kimse söz konusu olamazdı, "pek fazla seçenek de yok."

"Başka birinin benimle yatmasını istemiyorum" dedi Poppy.

"Biliyordum zaten."

"*Kimsenin* benimle yatmasını istemiyorum" diye düzeltti başını tekrar bana çevirerek.

Gözlerine baktım. "Kâbuslar gördüğünü biliyorum Poppy, bazen çok korkunç olabildiklerini de biliyorum. Vikter beni uyarmıştı."

"Gerçekten mi?" Sesi boğuk çıkıyordu.

"Gerçekten."

Poppy gözlerini kapadı, keşke soluk, gergin yüzünde beliren acıyı dindirebilseydim.

Ama yapamayacağımı biliyordum.

"Kâbus görürsen müdahale edebileyim diye yanında olmak istiyorum" diye devam ettim, bu gerçekten doğruydu. Ayrıca havanın onun için fazla soğuk olmasından endişeleniyordum. "Çığlık atarsan..."

Poppy yavaşça içini çekti.

"O yüzden lütfen gevşe ve uyumaya çalış. Kan Ormanı'nda iki gece geçirmek zorunda kalmayı istemiyorsak yarın gerçekten zor bir gün olacak."

Poppy sessizce bana baktı. Ben de sessizliğe gömüldüm. Daha önce yanında uyuyakaldığımdan haberi yoktu. Daha önce hiç karşı cinsten biriyle uyumamıştı.

Ama bana bakmaya devam ediyordu.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Uyu artık Poppy."

Poppy ofladı, kafasını yastık olarak kullandığı çuvala sertçe bıraktı. Canı yandı mı diye düşünmeden edemedim.

Sessizliğe gömüldük ama uyumadığım biliyordum. Titremesi ve durmadan hafifçe kıpırdanması onu ele veriyordu. Sanki yine birlikte Setti'nin sırtındaydık.

"Bu son derece ayıp" diye mırıldandı.

Kıkırdadım, kendi isteğiyle yaptıklarıyla kıyasladığımda ayıp bulduğu şeyler bana hep komik geliyordu. "Kızıl İnci'de hizmetçi kılığına girmenden daha mı ayıp?"

Poppy cevap vermedi.

"Ya da Ayin gecesi yapmama müsaade ettiğin..."

"Kapa çeneni" diye tısladı.

"Daha bitirmedim" Biraz daha yaklaştım. "Ya kaçıp Craven'larla savaşmak için Sur'a gitmen? Ya da o günlük?"

"Ne demeye çalıştığını anladım Hawke. Artık keser misin?"

Başının arkasına bakarak sıntım. "Sen başlattın."

"Aslında hayır, ben başlatmadım."

"Ne?" dedim gülerek. "Aynen şöyle dedin, 'Bu son derece, fena halde, inkâr edilemez derecede...'"

"Zarfın ne olduğunu yeni mi öğrendin? Çünkü ben öyle demedim."

"Affedersin. Yine tüm o ayıp şeyleri yapmamışız gibi davranmaya başladığımızı fark etmemişim. Şaşırdığımı söyleyemem. Ne de olsa sen saf, temiz ve el değmemiş Bakire'sin. Seçilmiş'sin. Kendini soylu kocana saklıyorsun" diye devam ettim. "Tabii hemen söyleyeyim ki kocan saf, temiz ve el değmemiş olmayacak..."

Poppy bana vurmaya kalktı ama bu üstünü açmaktan başka bir işe yaramadı.

Güldüm.

"Senden nefret ediyorum." Battaniyeyi tekrar çenesine kadar çekti.

"Bak, asıl sorun da bu işte. Benden nefret etmiyorsun."

Poppy buna itiraz edemedi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedim.

"Hayır. Bilmek de istemiyorum."

Elbette yalan söylüyordu. "Benden hoşlanıyorsun."

Poppy buna da itiraz edemedi.

"Hem de benimle son derece ayıp şeyler yapacak kadar" dedim. "Üstelik bir kez de değil."

"Yüce tanrılar, şu an gerçekten donarak ölmeyi tercih ederim."

Asabi hali karşısında sırıttım. "Ah, tamam. Onların hiçbiri olmamış gibi yapıyoruz. Hep unutuyorum."

"Bu konuyu beş dakikada bir açmayışım yaşananlar hiç olmamış gibi davrandığımı göstermez."

"Ama beş dakikada bir konusunu açmak çok eğlenceli oluyor."

Poppy battaniyeyi yüzüne çekti ama son anda hafifçe sırıttığını görmeyi başardım.

"Hiçbiri olmamış gibi davranmıyorum" dedi biraz sonra. "Sadece..."

"Onlar hiç olmamalıydı diye mi düşünüyorsun?" dedim, artık şaka yapmıyordum. Söğüdün altında olanlar hakkında gerçekten ne düşünüyordu? Bilmem gerekiyordu, dahası bilmek *istiyordum.*

"Sadece... hiçbirini yapmamam gerekiyordu" dedi sonunda. "Bunu biliyorsun. Ben Bakire'yim."

Ama önemli olan, ne olduğu değil, *kim* olduğuydu. "Peki bu konuda ne düşünüyorsun Poppy?"

Öyle uzun süre sustu ki cevap vermeyecek sandım. "Bakire olmak istemiyorum. Tanrılara verilmek istemiyorum." Konuşmaya başladığı an acı dolu kelimeler birbiri ardına döküldü. "Ayrıca, ondan sonra, yani bir sonrası olacaksa, hiç tanımadığım biriyle evlendirilmek istemiyorum, beni evlendirecekleri kişi herhalde..."

"Herhalde ne?" diye sordum usulca.

"Herhalde..." Poppy içini çekti. "Kraliyet mensupları nasıldır bilirsin. Herkesin güzellik anlayışı farklıdır, kusurlar ise kabul edilemez. Eğer Yükselirsem kraliçe beni kiminle evlendirirse evlendirsin aynı olacak."

Derin bir nefes almak zorunda kaldım, yoksa küfretmeye başlayacaktım. Hem de bağıra çağıra. Yükselmişlerden nefret etmemin pek çok nedeni vardı ama bu? Nasıl olur da Poppy'nin kendini kusurlu görmesine neden olurlardı? Utanılacak biri gibi. Yükselmişlerden nefret etme nedenlerimin en başında şimdi bu vardı.

"Dük Teerman götün tekiydi" dedim öfkeyle. "İyi ki geberdi."

Poppy birden bir kahkaha attı. "Of, çok ses çıkardım."

Gülümsedim, kahkahası bir Craven sürüsünü de çekse umurumda değildi. "Boş ver."

"Dük kesinlikle dediğin gibiydi ama... yara izlerim olmasaydı bile sevinmezdim. Ian bunu nasıl yaptı anlamıyorum. Karısını tanımıyordu bile... mutlu olduğunu hiç sanmıyorum." Bunun Poppy'yi rahatsız ettiği belliydi. "Karısından hiç bahsetmez, bu çok üzücü çünkü annemle babam birbirini severdi. Ian da öyle olmalıydı."

Peki kendisi neden olmasındı? "Duyduğuma göre annen Yükselmeyi reddetmiş."

"Doğru. Babam ailesinin ilk oğluymuş. Varlıklıymış ama Seçilmiş değilmiş" dedi Poppy. "Tanıştıklarında annem bir nedimeymiş. Babamın babası -büyükbabam- Kral Jalara'yla yakınmış. Babam bir defasında babasıyla birlikte şatoya gitmiş, annemi de o zaman görmüş. Dediklerine göre ilk görüşte âşık olmuş." Kozasının içinde biraz kıpırdandı. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama ben buna inanıyorum. İlk görüşte aşk diye bir şey gerçekten var... en azından bazıları için."

"Aptalca değil. Gerçekten var." Üstümüzdeki dallara ve karanlık yapraklara baktım, göğsüme bir ağırlık çöktü. Kan Kraliçesi'nin yanına dönünce Poppy'ye ne olacaktı? Ona abimin kanını verip soğuk, ruhsuz bir canavara mı dönüştüreceklerdi? Dük gibi şerefsizin biriyle mi evlendireceklerdi? Kalbim sıkışıyordu. Buna izin...

Ne? Buna izin veremez miydim? Az kalsın gülecektim. Anlaşma yapıldıktan sonra Poppy yine Bakire olacaktı. Hatta ondan çok daha önce.

Başımı iki yana salladım. "Bu yüzden mi Kızıl İnci'deydin? Aşkı mı arıyordun?"

"Kimsenin orada aşk aradığını sanmıyorum" dedi durgun bir sesle.

"Orada ne bulacağını asla bilemezsin." Mesela ben bilememiştim. "Ne buldun Poppy?"

"Hayatı."

"Hayatı mı?"

Başını salladı. "Ben sadece Yükselmeden önce bir şeyler yaşamak istedim. Yaşamadığım çok fazla şey var. Bunu biliyorsun. Oraya özellikle bir şey aramaya gitmedim. Sadece..."

"Hayatı öğrenmek istedin" dedim. "Anladım."

"Gerçekten mi?"

Sesi o kadar umut doluydu ki Kieran'la onun için bir çıkış stratejisi geliştirmek üzerine konuşmakta haklı olduğumu anladım. "Evet. Etrafındaki herkes canı ne isterse yapabiliyor ama sen demode kurallar tarafından esir alınmışsın."

"Tanrıların sözünün demode olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sen söyledin, ben değil."

"Neden böyle olması gerektiğini hiçbir zaman anlamadım." Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki adeta fısıldıyordu. "Hep doğuş şeklim yüzümden."

"Tanrılar seni daha doğmadan seçmiş." Göğsüm sırtına dokundu. "Çünkü sen *'tanrıların örtüsü içinde doğdun, ana rahminde bile korundun, doğuştan örtülüydün.'*"

"Evet. Bazen diyorum ki keşke... Keşke..."

"Ne?" Bekledim.

Bekledim.

"Boş ver" dedi sonunda. "Ayrıca iyi uyuyamıyordum. Kızıl İnci'de olmamın bir nedeni de buydu."

"Kâbuslar yüzünden mi?"

"Bazen. Bazen de... düşünmekten. Tekrar tekrar aynı şeyleri düşünüyordum."

Nasıl olduğunu iyi biliyordum. "Üzerinde o kadar çok düşündüğün şey neydi?"

Poppy kozasının içinde yine kıpırdandı. "Son zamanlarda Yükselişi düşünüyordum."

"Herhalde tanrılarla tanışacağın için heyecanlısındır."

Yine o hoş sesi çıkararak sessizce güldü. "Tersine. Bunu düşündükçe dehşete..." Birden içini çekerek sustu.

"Sorun değil" dedim, böyle hissettiğini öğrenmek beni rahatlatmıştı. "Yükseliş ve tanrılar hakkında fazla bilgim yok ama onlarla tanışacak olsam ben de dehşete kapılırdım."

"Sen?" Sesi hayret doluydu. "Sen mi dehşete kapılırdın?"

"İster inan ister inanma bazı şeyler beni korkutur. Gerçek Yükseliş Ayini'nin gizemi de bunlardan biri." Bu doğruydu çünkü diğerlerini nasıl Yükselttiklerini tam olarak biliyordum. Bunun için abime neler yaptıklarını. "O gün derste rahibeye söylediklerinde haklıydın" diye devam ettim, kelimelerimi özenle seçiyordum. "Craven'ların yaptığına çok benziyor, peki yaşlanmayı engellemek için, bir ölümlüye sonsuz gibi görünen o hayata erişmek uğruna hastalıkları engellemek için ne yapılıyor?"

"Bunu tanrılar yapıyor... onların lütfu. Yükseliş esnasında kendilerini gösteriyorlar. Onlara bakmak bile seni değiştiriyor" dedi Poppy ama sesi tuhaf, bomboş çıkıyordu.

"Görmeye değer bir manzara olmalı" dedim alaycı bir ses tonuyla. "Açıkçası şaşırdım."

"Neye şaşırdın?"

"Sana. Hiç beklediğim gibi biri değilsin."

Her konuşmamızda beni şaşırtıyordu. Ya merakıyla ya sorularıyla şaşırtıyordu, bilgiye ve anlamaya olan açlığıyla. Ya da sadece düşünceleriyle. İnandıklarıyla. Umutlarıyla. Korkularıyla. Hepsiyle. Ama beni asıl şaşırtan merakıydı. Yükselmişlerin gerçek yüzünü nasıl hiç görmemişti? Tutarsızlıkları nasıl fark etmemişti? Yalanları?

Ama bu adil değildi.

Bunları görmek ve kabul etmek tüm dünyasını yıkardı. Bunu yapmak için cesaretten ve güçten fazlası gerekliydi.

Kaybedecek hiçbir şeyinin olmaması gerekirdi.

Kendini bile gözden çıkarması gerekirdi.

"Uyuyor olmalıydım" dedi Poppy, birden düşüncelerimden sıyrıldım. "Sen de öyle."

"Güneşin doğmasına sandığımızdan da az kaldı ama sen zaten uyuyacak gibi değilsin. Yay kadar gerginsin."

"Eh, Kan Ormanı'nda sert ve soğuk toprağın üstünde yatmak, bir Craven boğazımı parçalamaya kalkacak ya da bir barrat yüzümü yiyecek diye beklemek pek de rahatlatıcı değil."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bir Craven sana saldıramaz. Bir barrat da öyle."

"Biliyorum. Hançerim çantamın altında."

"Hiç şaşırmadım." Gülümsedim. Gerçekten de barratlardan korkuyordu ama içimden bir ses barratlar gelirse içlerinden birini ilk öldürenin o olacağını söylüyordu.

Çöken sessizlikte bana söylediklerini düşünüp durdum. Kızıl İnci'ye neden gittiğini düşündüm. Yaşamak için. Deneyim kazanmak için.

Boğulmaktan ve acıdan başka bir duyguyu tatmak için. Oraya zevki tatmak için gitmişti.

Aklıma gerçekten ayıp bir şey geldi, altdudağımı ısırdım, Poppy'nin yanındayken ortaya çıkan o tamamen edepsiz, dürtüsel yanım kontrolü ele geçirdi. Ona o gece Kızıl İnci'de aradığı şeyi verip uyumasına yardım edebilirdim.

Zaten kıpırdandığına bakılırsa hâlâ uyumamıştı.

Sırıttım. "İstersen bulutların üstünde güneşleniyormuşçasına uyuymanı sağlayabilirim."

Poppy yine sessizce güldü.

"İnanmıyor musun?"

"Dünyada bunu yapabilecek hiç kimse, hiçbir şey yok."

"Bilmediğin çok şey var."

"Olabilir ama bunu gayet iyi biliyorum."

"Yanılıyorsun. İspatlayabilirim."

"Boş ver." İçini çekti.

"Gerçekten ispatlayabilirim, işim bittiğinde, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalmadan hemen önce bana haklıymışsın diyeceksin."

"Hiç sanmıyorum."

Elimi kamına koydum.

Hızla başını çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni rahatlatıyorum." Üstüne eğildim.

"Bu beni nasıl rahatlatacak ki?"

"Bekle" dedim. "Göstereceğim."

Elimi kat kat giysilerinin altına sokunca Poppy'nin soruları kesiliverdi, sonunda kazağının altına giydiği ince iç gömleğini buldum. Soluklarını dinleyerek parmaklarımla yavaş yavaş daireler çizmeye başladım, bu arada başparmağımı da ileri geri oynatarak dolgun göğüslerinin hemen altını okşuyordum, sonunda hafifçe gevşediğini hissettim ama hâlâ bana bakmaya devam ediyordu, daha doğrusu bakmaya çalışıyordu. Sonra parmaklarımla daha büyük daireler çizerek göbeğinin altına doğru indim.

Solukları hızlandı. "Bunun beni rahatlattığım sanmıyorum."

"Başını kaldırmaya çalışıp durmazsan rahatlatacak." Dudaklarımı yanağına sürttüm, "Uzan Poppy."

Dediğimi yaptı. Şoke oldum.

"Sözümü dinlediğin zaman yıldızlar gökyüzünden düşecekmiş gibi geliyor" dedim sessizce. "Keşke bu an hiç bitmese."

"Şey, kafamı yine kaldırmak istiyorum."

Gülümsedim. "Neden şaşırmadım acaba?" Parmaklarımı biraz daha aşağıya kaydırdım. "Ama kafanı kaldırırsan ne planladığımı öğrenemezsin. Oysa ne kadar meraklı olduğunu iyi biliyorum."

Poppy titredi, bu soğuktan titreyişleri gibi değildi. "Bence... bunu yapmamalıyız."

"Bu derken neyi kastediyorsun?" Parmaklarım pantolonunun belinde gezindi. "Aslında daha iyi bir sorum var. Kızıl İnci'ye ne-

den gittin Poppy? Söğüdün altında seni öpmeme neden ses çıkarmadın?" Dudaklarımı yine yanağına sürttüm. "Oraya yaşamak için gittin. Öyle demedin miydin? Yaşamayı tatmak için seni o boş odaya çekmeme izin verdin. Hissetmek istediğin için söğüdün altında seni öpmeme müsaade ettin. Bunda bir yanlışlık yok. Hem de hiç. Öyleyse bu gece neden olmasın?"

Poppy bir şey söylemedi.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Poppy sadece bir şey istediği zaman susardı. "İzin ver Kızıl İnci'ye geri dönmeyerek ne kaçırdığını biraz göstereyim."

"Muhafızlar" diye fısıldadı Poppy.

Korkusunun ona dayatılan kurallarla ve inanmaya zorlandığı neticelerle hiçbir ilgisinin olmadığını fark ettim.

Hafifçe gülümseyerek elimi bacaklarının arasına kaydırdım. "Kimse ne yaptığımı göremez."

Bacak arasını pantolonun üstünden avuçladım, Poppy birden içini çekti, yumuşak, buğulu sesini duyunca aletim sertleşiverdi.

"Ama muhafızların orada olduğunu biliyoruz. Neler olduğunu bilmiyorlar. Elimin Bakire'nin bacaklarının arasında olduğundan haberleri bile yok." Onu kendime çektim, kalçamı kıçına yasladım. Poposunu hissedince inledim, kendime bunun benim için olmadığını hatırlattım. Poppy içindi. Onun zevk alması içindi. Hafifçe titredim. "Şu anda sana dokunduğumdan haberleri yok."

Poppy'nin sadece profilini görebiliyordum. Pantolonun üstünden dokunarak iki parmağımı apış arasındaki dikişinde gezdirirken gözleri açıktı. Hoş kokusu beni iyice sarmıştı. Dudaklarımda tadını hayal ederek parmaklarımı tam yerine denk gelen dikişin üstünde gezdirmeye devam ettim, önce tüy kadar hafif, sonra her geçişte biraz daha sert okşamayı sürdürdüm. Parmaklarımı bastırdıkça nefesi kesilmeye başladı. Poposu hafifçe kımıldanıyordu, kendimi o yakıcı arzuya bırakarak bir an gözlerimi kapadım.

Ama yine açtım, tek bir anı bile kaçırmak istemiyordum, elimi yukarı kaydırdıkça iç gömleği bileğimin üstünde toplanıyordu. Koluma değen teni sıcacıktı.

Poposunu oynatmasına neden olan o noktayı buldum, pantolonunun üstünden klitorisini okşarken dişlerimi sıkıyordum. "Yumuşak, ıslak ve hazır olduğuna bahse girerim" diye fısıldadım kulağına. "Bakayım mı?"

Poppy titredi, kahretsin, elimi pantolonunun içine sokmak için yanıp tutuşuyordum. Sıcaklığını ve yumuşaklığını hissetmek, bulacağımdan emin olduğum ıslaklığı keşfetmek istiyordum.

"İster misin?" diye sordum.

Poppy poposunu kıvırarak elime bastırıp battaniyeyi sımsıkı kavrayarak cevap verdi.

Elimde olmadan boğazımdan hafif bir inilti döküldü. Kieran'ın nöbet tuttuğu yere baktım. Büyük ihtimalle bunu duymuştu. Ne yaptığımı da sezmiş olabilirdi. Ne *yaptığımızı*. İçimde bir parça edep olsaydı şimdi dururdum. Hiç başlamazdım bile. Poppy'nin uyumasına yardımcı olmanın kesin başka yolları da vardı.

Ama ben edepsizin biriydim.

"Daha fazlasını da yaparım" dedim, yapmak istediğim ne varsa kafama üşüştü, öncelikle ne kadar tatlı olduğuna bakmak istiyordum.

Poppy'nin dudakları aralandı, yarı açık gözlerle okşayan parmaklarıma karşılık vermeye devam etti. Kalçası bilinçsiz kasılmalarla hafifçe kımıldanıyor, her defasında aldığı zevk daha da artıyordu, sonunda devinimleri tamamen amaca yönelik hale geldi.

Elimin üstünde kıvrandıkça içimi ateş sarıyordu. "Ne yaptığımı hissediyor musun Poppy?"

Başını salladı.

"Bir de parmaklarımla teninin arasında hiçbir şey olmasa yapacaklarımı düşün." Ürperdim. Ya da Poppy ürperdi. Belki de ikimiz de aynı anda ürpermiştik. "İstersen yaparım." Parmaklarımı biraz daha bastırdım, bacakları kıvrıldı. "İçine girerim Poppy. Tadına bakarım." Düşündükçe ağzım sulanıyordu. "Eminim bal kadar tatlısındır."

Poppy dudağını ısırarak battaniyeyi bıraktı. Elini battaniyenin altına sokunca nefesimi tuttum, kolumda parmaklarını hissettim. Elimi çekip çekmeyeceğini görmek için bekledim.

Poppy elimi bastırarak poposunu yukarı kaldırdı.

İşte benim kızım, diye geçirdim içimden, okşamaya devam ettim. "Hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet" diye fısıldadı.

Hassiktir.

İçimi güçlü bir şehvet dalgası sardı. Neredeyse kendimden geçiyordum. "Bir parmağımı daha içine sokardım. O zaman daha da hazır olurdun."

Poppy kesik kesik soluyarak parmaklarımla yaptıklarımı hissetmek için elimi biraz daha bastırdı. Poposu da parmaklarıma uyarak hareket ediyordu.

"Parmağımı içine sokup çıkarırdım" dedim kulağına. "Şu an elime yaptığın gibi parmaklarımın üstünde gidip gelirdin."

Poppy titredi, tam da bunu yaparak kolumu tuttu, elimin üstünde gidip geliyordu.

"Ama bu gece olmaz. Yapamayız" dedim, bunu Poppy'den çok kendime söylüyordum. "Çünkü parmağımı içine sokarsam başka şeylerimi de sokmak isterim ve bu esnada çıkardığın tüm sesleri duymak isterim."

Başparmağımla klitorisini okşadım. Ağzından bir inilti döküldü, bu ses... yüce tanrılar, bu inilti bir ömre bedeldi. Birden kalçalarını sıkıca elime bastırdı. *Hassiktir.*

Diğer kolumu altından geçirip ona sıkıca sarıldım, kalçaları elimin üstünde çılgınca gidip gelmeye başladı. Boşalmak üzere olduğunu biliyordum. Bütün vücudu titriyordu. Solukları hızlı ve düzensizdi. Kolumu biraz daha sıktı. Hafif iniltileri karanlıkta dans ediyor, beni deliye çeviriyordu. Boşalmaya başladığını hissedince ağzımı kulağının arkasına bastırdım. Dudaklarım içimi kavuran vahşi arzuyla geriye çekildi. Kulağının arkasını öptüm. Tenini yaladım. Dişlerim zonkluyordu. Başımı yana eğdim. Köpekdişlerimin tenine sürtündüğünü hissettim. Poppy'nin bedeni gerildi. Benimki de öyle.

Boşalırken çığlıklarını bastırmak için elimle ağzını kapadım. Kendimi zaptetmek için büyük çaba harcıyordum. Poppy titreye-

rek kıvranırken ağzımı sımsıkı kapatıp nefes alıp vermeye odaklandım.

Boynunu öptüm, içimdeki arzuyla savaşırken titriyordum. Göğsümdeki sıcaklığa bir anlam vermeye çalışıyordum. Birden bir *tokluk* hissine kapıldım. Tamama ermeden doymuş gibiydim.

Poppy'nin titremeleri geçti, elimi tutan eli gevşedi. Elimi bacaklarının arasından çekip karnına koydum. Ona sarıldım, kalbim neredeyse Poppy'ninki kadar hızlı atıyordu. Vücudu iyice gevşeyince bile sarılmaya devam ettim, doymuş ve rahatlamıştı, ben ise hâlâ kaya gibi serttim. Gece ilerlemeye devam ederken sessizliğin içinde ona sarılmayı sürdürdüm.

Derin bir nefes aldım, başımı hafifçe kaldırıp Poppy'nin yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı, kirpikleri birer küçük hilal gibi görünüyordu, bu herhalde aklıma gelebilecek en aptalca şeydi ama kahretsin, zevkten sonra kesinlikle nefes kesici görünüyordu.

"İtiraf etmeyeceğini biliyorum" dedim, sesim tatmin edilmemiş arzularım yüzünden boğuk çıkıyordu. "Ama ikimiz de biliyoruz ki haklıydım."

Poppy bitkince gülümsedi, ben de gülümserek başımı yere bıraktım ve onu kollarımın arasında tutmaya devam ettim. Sikim ağrıyordu ve geçmesi biraz zaman alacaktı ama bu önemsiz rahatsızlık buna fazlasıyla değerdi.

Çünkü boşalmanın vereceği rahatlama, Poppy'nin zevki tattığı ilk kişi olduğumu bilmenin mutluluğuyla kıyaslanamazdı. İlkel bir tatmin duygusuna kapılmıştım. Bu yüzden utanmam gerekirdi ama utanmıyordum. Çünkü Poppy'nin zevki tatmasına yardım etmiştim.

Zevki deneyimlemesine.

Yaşamasına.

Bunu Nasıl Yaparım?

Yaklaşan sabahla birlikte gün ağarmaya başlamıştı, Poppy'yi bırakmayı hiç istemiyordum, bir süredir uyanıktım, onu seyrederek düşünüyordum.

Dün gece konuştuklarımızı düşünüyordum. Tattığı şeyi. Yaşadığına tanık olmanın ne kadar gurur verici olduğunu. Bundan sonra olacakları.

Poppy ise canavarların onu asla bulamayacağı bir yerdeymiş gibi huzurla uyuyordu.

Ama bulmuşlardı bile.

Ben de onlardan biriydim, Yükselmişlerden aşağı kalır yanım yoktu.

Çünkü istediğimi aldıktan sonra onu akla hayale gelmeyecek vahşilikler yapabilen canavarlara geri gönderecektim. Buna mecburdum çünkü o Kan Tacı'nın üstüne pazarlık yapabileceği tek şeydi. Abimi kurtarmamın ve savaşı önlememin tek yolu oydu.

Ama bunu nasıl yapardım?

Dün geceden sonra? Kendisi için bir şey yapmakta bu kadar cesur davrandıktan, şüphelerimi doğrulayarak elinde olsa bu hayatı seçmeyeceğini dile getirdikten sonra? Onu düşese götürme-

den önce bana öyle sarıldıktan sonra? Ayin gecesi çektiği acıyı gördükten, söğüt ağacının altında yaptıklarımızdan sonra? Onu Atheneum'da, o açık saçık günlüğü okurken bulduktan sonra? Ayin'i onaylamadığını itiraf ettikten sonra? Dükten zulüm görürken rahibeyi durdurduğum için başım belaya girecek diye benim için endişelenmesinden sonra? Onu Sur'da bulduktan sonra, Kızıl İnci'de gördükten sonra ve tüm bu zaman zarfında geçen saniyeler, dakikalar ve saatler boyunca bana tekrar tekrar sandığım gibi biri olmadığını gösterdikten sonra? Onun yanındayken geçmişi de geleceği de düşünmüyordum. Sadece yaşıyordum.

Ama elimden ne gelirdi?

Poppy, Kan Tacı için önemliydi. Uğruna her şeyi yapmaya hazır oldukları tek kişi oydu. Öyle olmasaydı bile bu işe fazlasıyla batmıştım. Başladığım anla şu an arasında çok fazla ceset yatıyordu, geri dönemeyeceğim kadar çok can alınmıştı.

Kahretsin, bunu ilk düşünüşüm değildi.

Kızıl İnci'de onu tanıdığım an kuşku içimi kemirmeye başlamıştı. Onu görmezden gelmek, kuşkuyu ve suçluluk duygusunu silmek için elimden geleni yapmış, kendime geçerli nedenlerim olduğunu söylemiştim. Ne yapıyorsam abim için, herkesin iyiliği için yaptığımı söylemiştim.

Göğsüm sıkışıyordu, Poppy'nin yanağına düşen bir saç tutamını yavaşça geri çektim. Poppy kıpırdandı, uykusunda bana sokuldu.

Gözlerimi kapadım, göğsümde bir boşluk büyüyordu. Kahretsin. Böyle olsun istemiyordum.

Neden böyle olmak zorundaydı?

Şakağımda bir kas seğirdi, gözlerimi açtım, Kieran'ın atları yoklamaya gittiğini gördüm. Başka yolu yoktu. Kafamdan geçen düşünceler de nabzım kadar hızlıydı. Kan Ormanı'nın ürpertici sessizliğinde aklım yine senaryo üstüne senaryo üretiyordu. Kan Tacı'nın ben Poppy'yi teslim etmeden Malik'i salmasını sağlayamadıkça yapacak bir şey yoktu. Ne var ki bu mümkün değildi. Kan Kraliçesi her şey olabilirdi ama aptal değildi.

Bir yolu olmalıydı.

Doğru düzgün bir çözüm bulabilmek için zamana ihtiyacım vardı.

Birden esen rüzgâr Poppy'nin saçlarından bir tutamı uçurdu. Elimi uzatıp düzelttim. Fazla zamanım yoktu. İçim daralıyordu. Poppy yakında gerçeği öğrenecekti. Yalan söylediğimi, onu kullandığımı öğrenecekti.

Yükselmişlerden çok da farklı olmadığımı.

O zaman gelmeden Poppy'yi kurtarmak için bir plan yapmalıydım çünkü gerçeği öğrendikten sonra ne olacaktı? Bir daha ona söylediğim hiçbir şeye inanmayacaktı. Bana karşı gelecekti.

Benden nefret edecekti.

Kendinden nefret edecekti.

Böyle olmasını hiç...

Sessizce söylenerek bu düşünceyi bir kenara bıraktım. Zamana ihtiyacım vardı. Buna değil. Kolumu Poppy'nin altından çektim, Poppy kıpırdanınca durdum. Ona bakarken ensem karıncalanmaya başladı, sol yanağını görebiliyordum. Yara izi olanı. Dün gece herhangi bir Yükselmişin onu nasıl göreceğine dair söyledikleri kafamda tekrar tekrar yankılandı.

Onun güzelliğini görmeyen biri beş para etmezdi.

Ama zaten çoğu Yükselmiş beş para etmezdi.

Kürkü kaldırarak Poppy'nin üstüne örttüm. Tam kalkacakken yine durdum. Battaniyeyi düzelterek kenarlarını bastırdım. Eğilip Poppy'nin kafasına bir öpücük kondurdum. Sonra nihayet ayağa kalktım. Kalkarken gözüme Kieran ilişti. Kan ağaçlarının yanında durmuş bana bakıyordu. Herhalde bunca zaman ne yaptığımı merak ediyordu.

Dönüp çantamı aldım, fırçamla diş macunumu çıkardım. Çabucak dişlerimi fırçaladım, ağzımı çalkalamak için bir yudum suyla yetinmek zorundaydım. Sonra ihtiyacımı gidermek için ağaçların arasına girdim. Döndüğümde Kieran hâlâ bekliyor, Poppy de hâlâ uyuyordu.

Kieran'ın yanına gittim. "İyi uyudun mu?"

Bir kaşını kaldırdı. "Senin kadar değil."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım, kamp yatağını alıp katladım.

"Ne sıklıkta bu kadar iyi uyuyorsun?" diye sordu.

Konuyu nereye getireceğini biliyordum. "Bu bir ilkti." Yatağı çantasına taktım. "Çok uzun zamandır ilk kez."

Kieran bir şey söylemedi, ayağa kalktım. "Senden hoşlanıyor."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden çıkardın?"

"Battaniyenin altında yaptıklarına izin vermesi dışında mı?"

Bunu duymamış gibi yaptım, Kieran'ın çantasını atına taşıdım.

"Daha önce fark etmiştim." Alçak dalların altından geçerken Kieran da peşimden geliyordu. "İkinizi birlikte görür görmez anlamıştım."

"Dün gece bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"Hayır, söylemedim. Söylemeye gerek duymadım."

"Şimdi mi gerek duydun?"

"Evet." Yüzü sertleşti.

Çantayı heybeye takarken az önce düşündüklerimin hepsi yine aklıma üşüştü, bu yüzden sesim sert çıktı. "Benden hoşlanması güvenini kazandığımı gösteriyor" dedim, içimden derimi yüzmek geliyordu. "Bu da planın bir parçası."

"Dün gece planın bir parçası mıydı yani?" Kieran'ın gözleri birer buz parçasına dönüştü. "Cidden seni yumruklamak istiyorum. O bir..."

"Ne olduğunu biliyorum Kieran."

"Peki sen kimsin, onu biliyor musun?" Yumruğunu sıktı.

Kaskatı kesildim, derin bir nefes aldım. "Evet."

Sert bakışlarla uzun uzun bana baktıktan sonra içini çekti.

"Yola çıkmamız gerek."

Başımı sallayarak ona döndüm. Zaman. Zamanım azalıyordu. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım, New Haven'a varmadan önce bir-iki gün nerede kalabileceğimizi düşündüm. Elbette Kan Ormanı olmazdı. Geriye bir tek Üç Nehir kalıyordu ama orası da riskliydi.

"Düşündüğümden daha fazla yol aldık" dedim kollarımı kavuşturarak. "Karanlık çökmeden Üç Nehir'e varmamız gerek."

"Orada kalamayız" dedi Kieran, sanki kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalıştığımı anlamıştı. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum" dedim, hüsrana uğramıştım. Orada fazla oyalanırsak yanımızdaki muhafızlar şüphelenecekti, bu da erkenden icaplarına bakmamızı gerektirecekti. "Üç Nehir yolunu yarılayabilirsek tüm gece yola devam edip sabaha New Haven'a varabiliriz."

"Buna hazır mısın?" diye sordu Kieran.

Gözlerine baktım. "Neden olmayayım?"

"Neler döndüğünün farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Sesini alçaltıp fısıldamaya başladı. "Ciddi misin? Konuştuklarımızı unuttuğumu mu sanıyorsun? Beni endişelendiren sadece onun sana olan duyguları değil *Hawke*."

Birden sinirlendim.

Kieran bunu sezerek hafifçe gülümsedi. "Vazifeni unutma."

Hayatımız boyunca pek çok kez birbirimizin ağzını burnunu kırmak istemiştik ama bunu hiç şu anda olduğu kadar istememiştim.

"Vazifeni unutma" dedi bir kez daha.

"Bir saniye bile unutmadım." Sesim sertleşti. "Tek bir saniye bile."

Kieran çenesini yukarı kaldırdı. "Buna sevindim."

Yanından geçerken bana öyle bir bakıyordu ki söylediklerime inanmadığı belliydi. Kafamdakileri ona anlatmam gerekecekti ama şimdi bunun sırası değildi.

Gidip Poppy'nin önünde diz çöktüm. Onu uyandırmak istemiyordum ama zaman... evet, zamanımız azalıyordu.

Yanağına dokundum, kirpikleri aralandı. Yeşil gözler bana baktı, öfkemin bir anda geçivermesi adeta bir mucizeydi.

Başparmağımı yanağında, sonra da altdudağında gezdirerek gülümsedim. Bunda da hiç zorlanmamıştım. "Günaydın Prenses."

"Günaydın."

"İyi uyudun."

"Evet."

"Sana söylemiştim."

Poppy gülümserken kızardı. "Haklıymışsın."

"Ben daima haklıyımdır."

Gözlerini devirdi. "Orası şüpheli."

"Tekrar kanıtlamam mı gerekiyor?"

Poppy'nin kokusu yoğunlaştı, Kan Ormanı'nın boğucu havasına hoş bir ferahlık getirdi. "Gerekeceğini sanmıyorum."

"Çok yazık" diye mırıldandım. "Yola çıkmamız gerekiyor."

"Tamam." Kalkıp oturdu, yüzünü buruşturdu. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Battaniyelerin içinden çıkınca elini tuttum, ayağa kalkmasına yardım ettim. Sinirli değil de yardımsever bir ruh halinde olmayı tercih ediyordum, kazağını düzeltip kalçalarına doğru çektim.

Poppy gözlerime baktı, Kieran'la aramızda geçen konuşma sanki yıllar önce olmuştu. Poppy'nin gözlerinde ve yüzünde bir tereddüt vardı, birden dün gece olanları hayatında ilk kez yaşadığını hatırladım. Neler düşündüğünü sadece tanrılar bilebilirdi. Nedenleri farklı olsa da herhalde onun kafası da benimki kadar allak bullaktı.

Sesimi alçalttım. "Dün gece için teşekkür ederim."

Dudakları aralandı. "Aslında benim sana teşekkür etmem gerekir."

"Böyle düşünmen egomu okşasa da" –gerçekten de okşamıştı– "buna hiç gerek yok." Parmaklarımı Poppy'nin parmaklarına doladım. "Dün gece bana güvendin ama daha önemlisi yaşadığımız şeyin riskli olduğunu biliyorum."

Hem de pek çok açıdan.

Yaklaştım ve güzel olduğu kadar da üzücü bir gerçeği dile getirdim. Bu o kadar derin bir şeydi ki adeta başım döndü. "Bu riski benimle birlikte alman bir onurdur Poppy. Bunun için sana teşekkür ederim."

Ormandaki Kanlar

Kan Ormanı'nın içlerine doğru ilerlerken kar yağmaya başladı. Kan ağaçları burada daha seyrekti, biraz daha dağılarak yürümemize izin veriyordu ama atların yaralanmasını istemediğimiz için fazla hızlı gidemiyorduk. Yolumuz kalın ağaç kökleriyle ve kayalarla kaplıydı.

Poppy'ye bir göz attım. Gözlerini yere dikmişti, herhalde barratları arıyordu. Hafifçe gülümsedim. Daha önce de ağaçlara bakıyordu. Kan Ormanı'nın bu bölümünde ağaçlar çok daha tuhaftı, eğri dalları birbirine dolanmıştı, ağaç kabuklarının parıltısı Airrick'in dediği gibi hiç de doğal değildi.

Poppy yolun büyük bölümünde sessizdi. Hepimiz Kan Ormanı'nın bu kadar derinlerine girmiştik, Setti'nin sırtına binip arkasına yerleştiğim anda Poppy bana yaslanıp gevşemişti. Onu kolumla sarıp elimi kalçasına koyduğumda hâlâ çok hoşuma giden o hafif sesi çıkarıyordu. Kalçasında başparmağımla daireler, işaretparmağımla çizgiler çizmiştim ama şimdi elim kıpırtısızdı.

Birbirine dolanmış ağaçların arasındaki tehlikeli gölgeleri gözden geçirirken duyularım karıncalanıyordu. Dişlerimi sıkmıştım. Dalların arasından esen buz gibi rüzgâr çürük kokusu taşıyordu.

Önden gitmekte olan Kieran'ın atı birden şaha kalktı. Setti'nin dizginlerini sıkıca tuttum, Kieran boynunu okşayarak atını sakinleştirdi. Kolumu Poppy'nin belinden çektim.

"Ne oldu?" diye sordu avcılardan biri olan Noah, dönüp arkamdakilere durmalarını işaret ettim.

Kieran'ın yanındaki Phillips parmağını dudaklarına götürdü. Gözlerimi kısarak dikkatle ağaçlara baktım. Poppy gerilmişti, kaslan seğirmeye başlayan Setti geri çekilerek hafifçe kişnemeye koyuldu. Onu sakinleştirmeye yeltendim ama Poppy benden önce davrandı. Uzanarak yelesini okşadı. Etrafımızdaki bütün atlar huysuzlanmaya başlanmıştı.

Bir şey geliyordu.

Dört ayak üstünde kaçışan ve büyük ihtimalle Poppy'ye kalp krizi geçirtecek bir şey.

Elimle hafifçe Poppy'nin hançerinin kınına vurdum. Bir şey söylememe gerek kalmadı. Poppy başını sallayarak elini pelerininin içine soktu.

Kieran'ın başını sola çevirmesiyle kızılımsı-siyah bir kürk görmem bir oldu. İkimiz de bir şey söylemedik çünkü eksilen her muhafızla birlikte icabına bakmamız gerekenlerin sayısı azalmış olacaktı.

Barrat birden ortaya çıktı. Kırmızı-siyah kürklü, yabandomuzu büyüklüğündeki gövdesiyle havaya sıçrayıp Noah'nın atına yandan çarptı, Poppy irkilerek sırtını bana yasladı. Ürken at şaha kalkarak sırtındaki ölümlüyü yere attı. Fırsatçı barrat hemen adamın üstüne atlayıp yüzünü pençelemeye başladı, avcı da yaratığı kaygan kürkünden yakalamaya çalışıyordu.

Phillips elinde yayıyla eyerinde döndü. Oku fırlatıp adi yaratığı boynundan vurdu.

Barrat acı dolu bir ses çıkarırken Noah onu üstünden attı. Ölümlü hiç vakit kaybetmedi. Kısa kılıcı çekti, hızla aşağı indirdiği kılıç kıpkırmızı parlıyordu, kemirgenin acısına son vermişti. Ya da bizim. Tekrar barratın çıktığı yere baktım. Tek barrat bu değildi.

"Yüce tanrılar" diye hırladı Noah. "Teşekkürler dostum."

"Lafı bile olmaz" dedi Phillips, yayına bir ok daha yerleştirdi.

"Bunun devamı da vardır" dedim. "Hemen..."

Birden ortalığı barratlar sardı, çalıların arasından fırlıyorlardı, bu kadar yakınımızda olmalarına ben bile şaşmıştım. Poppy bana iyice yaslandı.

"Hassiktir" dedi Noah alçak bir dalın üstüne atlayarak. Bacaklarını yukarı çekmişti ki etrafımızı kızıl-siyah kürkler sardı.

Barratlar bağrışarak yanımızdan geçti, gergin atların arasından koşarak kaçtılar. Diğer tarafımızdaki sık çalıların içinde gözden kayboldular.

Bu hiç de hayra alamet değildi.

Açıktaki ağaç köklerini sarmaya başlayan sis de öyle. Çürük kokusu arttı, sol tarafımızda sis yükselerek yoğunlaşmaya başladı.

"Buradan gitmemiz gerek" dedi Kieran. "Hemen."

Noah ağaçtan yere atladı. Sis şimdiden bacaklarını gözden gizleyecek kadar yükselmişti. Noah kılıcını çekerek atına koşup dizginlerini tuttu, Setti birden gerildi...

Sisin içinden bir Craven fırladı, barratlardan çok daha hızlıydı, yırtık pırtık giysileri üstünden sarkıyordu. Zavallı Noah'nın hiç şansı yoktu. Hazırlıklı olduğu halde bile. Craven birden üstüne atladı, sivri tırnaklarıyla adamın göğsünü parçalamaya, dişleriyle boğazını deşmeye başladı. Noah'nın yere düştüğünü görünce bir küfür savurdum, kılıcı elinden düşmüş, atı ürküp kaçmaya başlamıştı.

Sonra ulumalar geldi, hiç bitmeyen açlığın boğuk iniltileri.

"Hassiktir" diye hırladım, Luddie atını hızla çevirdi, kan taşından yapılmış mızrağını Noah'yı öldüren Craven'a sapladı.

"Kaçmayı başaramayız." Luddie mızrağını yukarı kaldırdı. "Bu kökler izin vermez."

Haklıydı.

Sis belimize kadar gelmişti. Kaçmaya kalkarsak başımızı da aşacaktı.

Poppy'ye baktım, "Ne yapacağını biliyorsun" dedim hiç tereddüt etmeden. "Elinden geleni yap."

Poppy başını salladı.

Setti'nin sırtından kalın köklerin birine atladım. Poppy de hemen beni takip etti, Setti'nin sırtından köklere atladı. Göz ucuyla

Airrick'i gördüm, Poppy'nin hançerine bakarken kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırmıştı.

"Nasıl kullanılacağını biliyorum" dedi Poppy.

Airrick şapşal şapşal gülümsedi. "Nedense hiç şaşırmadım."

Gözlerimi kısarak genç adama baktım.

"Geliyorlar" diye bağırdı Kieran kılıcını kaldırarak.

Geldiler de.

Craven'lar bize doğru koşarken kısa kılıcımı çekip hazırlandım, gri suratlardan, parçalanmış giysilerden ve kemiklerden oluşan bir sürüydüler. Öne çıkarak kılıcımı bir Craven'ın göğsüne sapladım.

Hızla dönüp bir başkasının başını kestim, o esnada gözüme Poppy ilişti. Bir Craven'ı omzundan tutup geri iterken hançerini kalbine sapladı. Benim yaptığım gibi hızla dönüp Setti'ye doğru koşmakta olan bir Craven'ı hakladı. Kahretsin, hareketleri o kadar... o kadar kendinden emindi ki. Dönerken saç tutamları yüzüne düşüyordu, sisi siyah-kırmızı kanlara bularken yüzü azim ve cesaret doluydu. Hiçbir şey bundan daha... seksi olamazdı. Kılıcımı bir Craven'ın sırtına saplayıp kalbine geçirdim. Poppy başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Craven'larla ilgili bir şeyi seksi bulacağım hayatta aklıma gelmezdi." Az ötemdeki Craven'ın kafasını kestim. "Ama seni Craven'larla dövüşürken izlemek son derece tahrik edici."

"Ne kadar ayıp" diye mırıldandı ölen bir Craven'ı kenara iterek.

Sessizce gülerek bir kökün üstünden koştum, bir Craven'ı ikiye böldüm, Kieran kısa kılıçlarının ikisini birden savurdu, çürük kanlar havaya fışkırınca dudakları tiksintiyle büküldü. Dört bir yanımızdan çığlıklar yükseliyordu, kılıcımı bir Craven'ın boynuna savurdum. Gruba doğru koşan bir tanesini yırtık giysilerinden yakaladım, bu arada gözümü Poppy'den ayırmıyordum. Becerisine güvenmediğimden değil. Poppy hançeriyle bir Craven'ı daha göğsünden hakladı. Gerçekten *büyüleyiciydi* ama hançeri Craven'lara yaklaşmasını gerektiriyordu. Luddie'nin dizimize kadar sisin içinde mızrağını bir Craven'a sapladığını gördüm. Üstüme bir Craven atladı, kan içindeki dişlerini göstererek beni ısırmaya çalıştı.

Şerefsizi bir tekmede geri fırlattım. Kieran dönüp kılıcını Craven'a indirdi, o sırada aramızdan vızıldayarak bir ok geçti, başka bir Craven'ın kafasına saplandı, bu daha taze bir Craven'dı, dönüşeli çok olmamıştı.

Köklerin üstünden yere atladım. Sis dağılıyordu. Bir Craven bana doğru döndü, yer yer kelleşmiş kafa derisinden dökülen tel tel saçlar başının yanına doğru savruldu. Ağzını açtı. Yüce tanrılar. Kılıcı göğsüne saplayarak kulak tırmalayıcı sesini kesiverdim. Geriye devrilerek Noah'nın üstüne düştü. Yerde Noah'nın kılıcını görünce eğilip aldım. Başımı hemen Poppy'ye çevirdim.

Poppy bir Craven'ın göğsüne sapladığı hançerini çekerek geri çekildi.

"Prenses" diye seslendim kalkarak. "Senin için daha iyi bir silah buldum." Kılıcı ona fırlattım.

Poppy kılıcı yakaladı, hançerini hemen kınına soktu. "Teşekkürler." Dönüp kılıcı bir Craven'a indirdi.

Lanet olsun, Poppy o kadar...

Bir Craven çığlık atarak bana doğru koşuyordu. Hemen arkasında bir tane daha vardı. İkisinin de canlıya benzer yanı kalmamıştı. Kemiklerden ve incecik dokulardan ibarettiler. Poppy'nin cengâverliğini izleyemediğim için sinirlenerek önce birinin, sonra diğerinin kafasını kestim. Sis toprağın üstünde girdaplar çizerek dönerken daha küçük bir Craven bana doğru koşmaya başladı. Kaskatı kesildim, bir adım geri çekildim, bu solgun, küçük yüz... bir çocuğa aitti.

"Lanet olsun" diye homurdandım, afallayıp kalmıştım.

Kan Tacı'nın elinde esirken Craven'lara hep acımıştım, doymak bilmez bir açlıkla etimi parçalayanlara bile. Eskiden kim olduklarını merak ederdim. Çiftçi miydiler? Avcı mı? Köylü mü? Hayatları, aileleri ve gelecekleri ellerinden çalınan masum ölümlüler mi? Bu soruları sormayı bırakalı uzun zaman olmuştu. Onları artık olduklan halleriyle görmek daha kolaydı: Uzun zaman önce ölmüş yaratıklar olarak.

Ama bu? Bu bir çocuktu. Yaşı ancak et paketleme deposunun önünde gördüğüm çocuklar kadardı. Hatta yüzünde bir Alçalmış

maskesiyle kaleye giren ve korkudan ödü patlayan kız kadardı. Yükselmişler durdurulmazsa o kızın sonu da böyle olabilirdi.

Yapmam gereken zalimce vazifeye odaklanarak öne çıktım ve çocuğu çenesinin altından tuttum. Vahşi bir hayvan gibi ısırmaya çalışıyor, tıslıyordu. Bunu unutmak zor olacaktı. Kılıcımı göğsüne sapladım. *"Lanet olsun."*

"Sis dağlıyor." Kieran tekme atarak bir Craven'ı geriye savurdu, sonra arkama doğru baktı. "Hassiktir."

Döner dönmez Poppy'nin yere yuvarlandığını gördüm. Koşmaya başladım, Airrick yetişip Poppy'yi kenara itti. Pelerinime yapışan tırnaklar birden beni geriye çekti. Küfür ederek döndüm, Craven'ın kafasını kestim. Olduğum yerde dönerek etrafıma bakındım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Poppy'yi göremiyordum. Paniğe kapıldım. Ona bir şey olduysa...

Poppy sisin en yoğun olduğu yerden çıkıverdi. Bağırarak kılıcını saçsız, bir deri bir kemik bir Craven'ın göğsüne sapladı.

Rahat bir nefes aldım. Poppy iyiydi. Hatta iyiden de öteydi, kılıcını Craven'ın göğsünden çekip çıkararak ilerledi, dalgalanan pelerini iyice azalan sisi daha da dağıtıyordu. Yaralı bir Craven'ın sırtına tekme atarak onu yere serdi. Kılıcını hızla sapladı, vahşi bir gülümsemeyle yaratığın acılı çığlığını kesiverdi.

"Ulu tanrılar" diye mırıldandım, dört bir yanımızı saran ölüme rağmen içime ateş bastı. "Bunu gördün mü?"

"Gördüm." Kieran koluyla yanağındaki kanları sildi.

Yan yan gülümsedim. "Çok seksiydi."

Kieran sırıttı. "Evet."

Sessizce gülerek dönüp ağaçları gözden geçirdim. Sis artık tamamen dağılmış sayılırdı, kan ağaçlarının kül rengi gövdeleri ve parlak kırmızı yaprakları ortaya çıkmıştı. Luddie karnına ok saplanmış olan bir Craven'ı mızrağıyla öldürdü. Köklerin arasında dişlerini göstererek hırlayan bir Craven daha gördüm, kızılkahverengi saçları kafasından öbek öbek sarkıyordu. Ölmüş bir Craven'ın üstünden atladım, kemikten ibaret kan içindeki ellerinin havaya savrulduğunu gördüm. Ağaçların arasından süzülen bir

ışık huzmesi sapsarı yanaklarının ve ruhsuz kırmızı gözlerinin üstüne düşüyordu. Gözü dönmüş bir açlıkla üstüme saldırdı. Kılıcımı göğsüne geçiriverdim.

Kılıcımı geri çekerek zaiyatı gözden geçirdim. Kayıplar vermiştik. Sadece dört muhafız kalmıştı. Kieran ve Luddie göğsü ve karnı parçalanmış bir avcıya bakıyordu. Başımı kaldırınca Poppy'nin Phillips'in yanında yere çömeldiğini gördüm. İhtiyar adam ellerini Airrick'in parçalanmış, kanlı göğsüne bastırmıştı.

Kılıcımı bir Craven'ın yırtık pırtık giysilerine sildikten sonra kınına soktum, gözlerimi Poppy'ye diktim. Çok üzgün görünüyordu, kahverengi saçlı Airrick'in yanına diz çöktü, kılıcını yere bıraktı. Ölmüş bir avcının bacağının üstünden geçerek yavaşça onlara doğru yürüdüm. Poppy'nin yüzü sapsarıydı. Ben bu tür ölümlere alışkındım ama...

Ama o da alışkındı, değil mi?

"Hayatımı kurtardın" dedi Poppy usulca.

Airrick bitkince güldü. Ağzından kan sızıyordu. "Bence... kurtarılmaya... hiç ihtiyacın yoktu."

"Vardı" dedi Poppy, Airrick'in karnına bakarak. Ben de aynı yere baktım ve hemen keşke Poppy hiç bakmasaydı diye düşündüm. Craven genç adamın canına okumuştu. Çok fazla kanaması vardı. "Ve sen yardımıma koştun. Gerçekten hayatımı kurtardın Airrick."

Phillips'in diğer tarafına çömeldim, Airrick acıyla kıvranıyordu. Zavallı adamın göğsü hızla inip kalkarken Poppy başını kaldırıp çaresizce bana baktı. Zaten bildiği şeyi anlatmak için başımı iki yana salladım. Tek yapabileceğimiz merhamet gösterip acısını dindirmekti. Bu tür bir yarayla hayatta kalması mümkün değildi.

Poppy bir an gözlerini kapadı, sonra Airrick'in solgun elini tuttu. Genç muhafızın titreyen elini ellerinin arasında tutarken kaşları daha da çatıldı. Sadece genç adama odaklanmış gibiydi, yüzü iyice gerilmişti...

O anda bir şey oldu.

Airrick titremeyi kesti. Acıyla çarpılmış yüzü gevşedi. Önce öldüğünü sandım ama hâlâ yaşıyordu. Gözlerini fal taşı gibi açarak hayretle Poppy'ye baktı.

"Artık... canım acımıyor" diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?" Poppy ona gülümsedi, hâlâ elini tutmaya de vam ediyordu.

"Gerçekten." Airrick başını soğuk toprağa bıraktı. "İyi olmadı ğımı biliyorum ama... kendimi iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi Poppy, Airrick'in yüzünd bir huzur belirdi.

Kaşlarımı çattım. Neler oluyordu? Airrick'in feci yarasına bi göz attım. Adamın bağırsakları dışarı saçılmıştı. Huzur içinde ölü yor olamazdı.

"Seni tanıyorum" dedi Airrick, solukları yavaşlamıştı, sesi ar tık acı dolu ve boğuk çıkmıyordu. "Bir şey söylemem... gerekme diye düşünmüştüm ama tanışıyorduk." Ağzından yine kan sızdı "Kâğıt oynamıştık."

Poppy gülümsedi. "Evet, doğru."

Kâğıt mı oynamışlardı? Poppy Kızıl İnci'ye gittiği zaman mı? Yoksa gitmemesi gereken bir yerde olduğu başka bir zaman mı? Gerçi artık bir önemi yoktu. Önemli olan şu anda Airrick'e neler olduğuydu.

Adamın acı çekmediği aşikârdı. Dahası rahatlamış ve *huzurlu* görünüyordu.

"Gözlerinden... tanıdım" dedi Airrick. "Oyunda kaybediyordun."

Kalbim hızla atmaya başladı. Poppy'nin yüzüne bir saç tutamı düşmüştü. Burada neler oluyordu?

"Evet." Poppy, Airrick'in üstüne eğildi. "Normalde kâğıt oyunda daha iyiyimdir. Abim öğretmişti ama elim hep çok kötü geliyordu."

Airrick güldü, bağırsakları dışarı saçılmış olan adam *güldü*. "Evet... gerçekten öyleydi. Teşekkür..." Gözleri Poppy'nin arkasına doğru kaydı, kanlı dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Anne?"

Airrick derin bir nefes aldı. Bir saniye geçti. Bir saniye daha. Poppy elini Airrick'in göğsüne koydu, gördüklerime inanamıyordum.

Bir örtü içinde doğmuş.

Poppy bana baktığında kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. "Ona bir şey yaptın."

"Doğru" dedi Phillips, deneyimli muhafızın sarsıldığı açıktı. "Söylentiler. Duymuştum ama inanmamıştım. Yüce tanrılar. Gerçekten güçlerin var."

Ayışığı Kitaplığı

Üç Nehir

Gerçekten güçlerin var.

Noah'nın atının yanından geçerken Phillips'in sözleri kafamda yankılanıp duruyordu. Atı Kan Ormanı'ndan ayrıldıktan birkaç saat sonra bir çayırda hiçbir şey olmamış gibi otlarken bulmuştuk. Atları dörtnala sürerek karanlık çökerken Üç Nehir eteklerine varmıştık, birkaç saat dinlendikten sonra New Haven'a doğru yola devam edecektik.

Ağaçlara yaklaşırken dönüp Poppy'ye baktım, ateşin yanında oturuyor, tütsülenmiş et ve peynir yiyordu... gördüğüm kadarıyla daha çok da peynir. Bir yükseltinin üzerindeydik, fazla ağaç olmadığından her tarafı net şekilde görebiliyorduk. Soğuğu kırmak için küçük bir ateş yakmak tehlikeli değildi, yine de fazla uzaklaşmıyordum. Phillips, Poppy'nin yanındaydı, tanık olduğumuz şeyden hiç bahsetmese de hayretle Poppy'ye bakıp duruyordu.

Nasıl bakmasındı ki?

Phillips, Poppy'nin –Seçilmiş'in– sadece *dokunarak* ölmek üzere olan bir adamın acısını geçirdiğine tanık olmuştu.

Kahretsin, ben de hayret ve kuşku içindeydim.

O örtü içinde doğmuş bir Seçilmiş.

Yüce tanrılar.

Kieran'a bakındım. Şimdiye kadar konuşma fırsatımız olmamıştı. Neyse ki Kieran fazla uzağa gitmemişti.

Ağaçların arasında belirdi, tuniğinin yakası ıslaktı, üstündeki başındaki kanları derede temizlemiş olmalıydı.

"Kan Ormanı'nda olanları gördün mü?" Hiç vakit kaybetmeden sordum.

"Phillips'in güçlerle ilgili tuhaf bir şeyler söylediğini duydum." Kieran karşımda durdu. "Ama neler olduğunu görmedim."

"Örtü hakkında ne demiştin, hatırlıyor musun?" Gözlerimi Poppy'den ayırmıyordum, aklımdan binbir düşünce geçiyordu. Son birkaç saattir böyleydi. "Bir ölümlünün örtü içinde doğmasının imkânsız olmadığını söylemiştin. Sanırım Poppy için bu kısım doğru."

"Poppy mi?" dedi Kieran.

"Bu onun... neyse, boş ver. Sadece bir lakap" dedim. "Hiç bu şekilde doğmuş bir ölümlü duydun mu?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır" dedi Kieran yüzüme dikkatle bakarak. "Bu böyle birinin olmadığı anlamına gelmez." Başını yana eğdi. "Orada neler oldu?"

Kaşlarımı kaldırarak başımı iki yana salladım. "Poppy dokunuşuyla Airrick'in acısını dindirdi, böyle olduğundan yüzde yüz eminim."

"Ama bu..."

"Mümkün değil" diye sözünü kestim. "Biliyorum. O bir ölümlü." Kieran'a bakarken kalbim duracak gibiydi. "Tabii ölümlü değilse iş değişir."

"Yarı Atlantialı olabilir mi? Yarı Atlantialı bile olsa böyle bir güce sahip olabileceğini sanmıyorum" dedi Kieran. "Bu tür güçleri olan Atlantialılar tükeneli asırlar oldu. Evet bazen bazı güçler bir-iki nesil sonra ortaya çıkabilir ama bunca nesil sonra da çıkamaz herhalde."

"Poppy'nin abisi bir vampir, özbeöz kardeşi olmadığı müddetçe yarı Atlantialı olması mantıklı değil."

"Peki ana-babasının öz olmadığını gösteren hiçbir şey yok mu?" Başımı iki yana sallayınca çenesini kaşıdı. "Doğru gördüğünden emin misin? Ölümlüler can verirken bedenleri tuhaf reaksiyonlar gösterebiliyor."

"Gördüğüm buydu. Poppy'nin dokunuşu adamın acısını dindirdi. Ona... huzur verdi." Yavaşça içimi çekerek Poppy'ye baktım, Phillips ona mataralardan birini veriyordu. "Bunu ilk kez yaptığını sanmıyorum. Phillips söylentilerin doğru olduğunu söyledi." Aklıma Jole Crain geldi. "Muhafızlardan biri tanrıların çocuğundan, yani Poppy'den bahsetmişti. Acısını dindireceğini, ona onurlu bir ölüm bahşedeceğini söylemişti." Elimi kafamdan geçirdim. "Enfeksiyon kapmıştı, bu yüzden söylediklerini ciddiye almadım." Kieran'a baktım. "Ama Poppy'nin Airrick'e yaptığı buydu."

Kieran yüzüme baktı, ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. "Ama bu nasıl olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bir kuş bize bakarak bir daldan diğerine hopladı. "Eh, Kan Tacı için bu kadar önemli olmasının nedeni ya da nedenlerinden biri bu olabilir." Kieran da şaşkın şaşkın Poppy'ye bakıyordu, kaşları yukarı kalkmıştı.

"Kesinlikle." Ama birinin acısını dindirmek önemli ve şaşırtıcı bir şey de olsa bunun Yükselmişler için ne gibi bir değeri vardı? Onlar gücün ve sonsuz hayatın peşindeydi. Birilerini huzura erdirmek gibi bir dertleri yoktu. Poppy matarayı Phillips'e geri verdikten sonra başını çevirdi, Kieran'la durduğumuz yeri, çamların gölgesini araştırdı. "Herhalde bu tür güçleri olan bir ölümlü de duymamışsındır."

Kieran sertçe güldü. "Sen onlarla benden daha çok vakit geçiriyorsun. Sen duymadıysan ben nasıl duyayım? Babam? Bak, o duymuş olabilir ama..." Küfretti. "Ya gerçekten Seçilmiş'se?"

Kieran'ın gözlerine baktım. "Tanrılar uykuda."

"Birini seçmek için her ne yapıyorlarsa bunu uykudayken yapamayacaklarından emin miyiz?" dedi Kieran. "Bunu bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey yaşamın, ölümün ve diğer her şeyin onlar uyurken de devam ettiği."

"Doğru" diye mırıldandım. Son güneş ışıkları da aşağıdaki vadiden çekiliyordu. "Takası yapmadan önce Poppy'nin ne gibi güçleri olduğunu ve Yükselmişlerin bunları nasıl kullanmayı planladığını öğrenmemiz gerek. Bunun Poppy'nin Yükselmişler için neden bu kadar önemli olduğuyla ilgisi olmalı."

Kieran'ın gözlerinde kurnazca bir parıltı belirdi. "Neler yapabildiği hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerektiği konusunda hemfikirim ama bu takası yapmadan önce *benim* öğrenmem gereken tek şey bu mu?"

"Evet." Ama tek şey bu değildi. Poppy'nin Yükselmişler konusunda tam olarak ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. Tamam, Bakire olmak istemiyordu. Bu konuda her şeyi sorguluyor ve Ayin'e sıcak bakmıyordu ama Yükselmişlere karşı gerçek bir eleştiride bulunmuyordu, özellikle de sevgili kraliçesi Ileana'ya karşı. Takastan önce bu konudaki tavrını öğrenmem gerekiyordu.

Peki o zaman ne olacaktı? Ya Yükselmişler hakkındaki gerçeğin farkındaysa? Abisi onlardan biriydi. Takası yapıp abimi kurtarıp sonra Poppy'yi yeniden ele geçirebilir miydim? Daha önce yakalanmadan başkente girmeyi başarmıştım. Tekrar yapabilirdim. Bu da bir seçenekti.

Çok riskli bir seçenek.

Carsodonia'ya girmek engerek yuvasına düşmek gibiydi. Gözümü Poppy'ye çevirdim, saçlarını yeniden örmeye koyulmuştu.

Poppy... bu riske değerdi. Gerçekten yaşaması için ona bir şans vermeye değerdi.

Ama diğerlerinden bana yardım etmelerini isteyemezdim. Kieran'dan bile. Bunu tek başıma yapmak zorundaydım.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Kieran, gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Kafanda kötü çarkların döndüğünü görebiliyorum."

Hafifçe güldüm. "Her şeyi düşünüyorum." İçimi çektim. "New Haven'a vardığımızda Poppy'yle konuşup bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Şimdi biraz dinlenmemiz gerek."

Kieran başını salladı. "Evet ama onun hakkında konuşmamız gerek."

Sırt kaslarım geriliverdi. "Ne olmuş Poppy'ye?"

"Adının Penellaphe olduğunu sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle zaten."

"Ama sen ona Poppy diyorsun."

Ne demeye çalışıyordu? "Bunca aksiliğin içinde bir lakap hakkında mı konuşmak istiyorsun yani?"

Bir kaşını kaldırdı. "Ben sadece... hoş bir lakap olduğunu söylemek istemiştim."

"Yani?"

"Ayrıca ona yakın olanların kullanacağı bir lakaba benziyor."

"Tekrar ediyorum, ne olmuş yani?"

Kieran yaklaştı, diğer muhafızlar bizi duyabilecek mesafede olmadığı halde sesini alçalttı. "Tamam, daha açık konuşacağım. Kendisi hâlâ bakire, değil mi?"

Kafamdaki her şey susuverdi, Kieran'ın gözlerine kilitlendim.

"Güvenini kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiştin de" diye devam etti. "Güvenini kazandığın gayet açık."

Dişlerimi sıkarak başımı çevirdim. Onunla yapmak istediğim konuşma bu değildi. Şimdi değil. Kazandığım ama hak etmediğim o güveni düşünüp dururken değil.

Kieran bunu gördü ve devam etti. "Yani, ona bunu yapmana gerek yok. Özellikle de onun hakkında bana söylediklerin doğruysa. Böyle bir mahvoluşu hak etmiyor."

Başımı hızla ona çevirdim. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedim öfkeyle. "Bunu düşünmedim mi sanıyorsun?"

Kieran öfkeyle dişlerini sıktı. "Artık ne düşündüğünü bilmiyorum."

Sertçe içimi çektim, bu sözlerle göğsüme yumruk yemiş gibi olmuştum. Bunun doğru olmadığını söyleyecek oldum. Bu lanet olası diyarda beni en iyi onun tanıdığını, düşüncelerimi bildiğini falan söyleyecektim ama *kahretsin*. Poppy hakkında ne düşündüğümü gerçekten bilmiyordu. Ben biliyor muydum sanki? Parmaklarımı saçımdan geçirerek Kieran'ın arkasına, Poppy'ye doğru baktım.

"Bana nasıl geldiyse öyle gidecek" dedim Kieran'ın gözlerine bakarak. "O kadar da adi değilim."

Kieran'ın yüzü gerildi. "Ben öylesin demedim."

Hafifçe güldüm.

"Ciddiyim." Omzumu tuttu. Zaten bu tuhaf konuşmanın amacı da işin sonunda kendini böyle hissetmemen."

İşin sonunda...

Yani Poppy'yi Yükselmişlere teslim ettiğimde.

"Biliyorum." Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim, Kieran'ın da Poppy'yi kolladığını biliyordum, onu tanımasa da zarar görmesini istemediği bir kız olarak görüyordu. Kieran'ı sevme nedenlerimden biri de buydu. Böyle bir mecburiyeti yokken bile insanlara önem veriyordu. "Biraz dinlen" dedim ensesinden tutup sıkarak. "Buna ihtiyacımız olacak."

"Evet" diye mırıldandı Kieran.

Ayrılarak tekrar ateşin başına doğru yürümeye başladık, Kieran'ın yine de endişelendiğini biliyordum. Bunun için geçerli nedenleri de vardı. Setti'nin yanına gittim, kamp yataklarıyla bir battaniye aldım. Phillips geldiğimi görünce kalktı. Başıyla selam verip uzaklaştı.

Rüzgâr alevleri savuruyor, havaya kıvılcımlar saçılıyordu. Poppy'nin yüz hatları alevlerin ışığında yumuşamıştı, bu ona neredeyse ruhani bir hava katıyordu.

Yoksa gerçekten Seçilmiş miydi?

Yatakları serdim, Poppy'ninkini en sıcak olacak tarafa yerleştirdim. "Biraz dinlenmemiz gerek."

"Tamam." Poppy kalktı, ellerinin tozunu silkeledi. Parlak yeşil gözlerle bana baktı.

Yatakları serdiğim yere gidip oturdu, yıldızlar belirmeye başlamıştı. Kılıçları çözüp az öteme koydum, sonra battaniyeyi Poppy'nin bacaklarına örttüm.

"Sana lazım değil mi?" diye sordu esnemesini bastırarak.

"Hayır." Burası benim için fazla soğuk değildi. "Sen beni ısıtırsın."

Poppy kızararak hemen başını çevirip kamp alanına bakındı. Yakınımızda bizi duyabilecek kimse yoktu.

Yanındaki yatağa oturdum. "Uyumak için sadece birkaç saatimiz var, gece yolculuk yapacağız."

"Tamam" dedi altdudağını ısırarak. Çaktırmadan bana bir baktı. "Orada ne gördün? Airrick'in başında?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu sonra konuşuruz."

"Ama..."

"Sonra." Elinden tutup aşağı çektim. Bunu konuşurken kimsenin bizi duymasını istemiyordum. "Uyumamız gerek. Yolun bundan sonrası zorlu geçecek."

Poppy öyle bir iç geçirdi ki yüzü oraya dönük olsaydı saldığı nefesle ateşi söndürebilirdi. Gözlerini kapattığını görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama az sonra gözleri yine açıldı.

"Hawke..."

"Uyu."

Poppy gözlerini kıstı. "Yorgun değilim."

"Az önce koala gibi esniyordun."

"Hiç de bile..." Esneyince sözü yarıda kaldı.

Güldüm.

Bir saniye geçti. Belki iki. Poppy başını bana çevirdi.

"Rahatlamak için yine yardıma ihtiyacın var mı?" dedim. "Uyumana seve seve yardım edebilirim."

"Gerek yok" dedi sertçe, kendini yatağa atıp sırtını döndü. Birden artan kokusu söylediğini yalanlıyordu.

Omzunun üstünden çaktırmadan bakışı da öyle.

Gülümsedim ama uzun sürmedi. Ya Poppy gerçekten tanrılar tarafından seçildiyse? Ya imkânsız olan mümkün hale geldiyse?

Kan Tacı için taşıdığı önemin nedeni bu olsa gerekti.

Bu onlar için ne anlama geliyordu? Bundan başka nasıl faydalanabilirlerdi? Bunun bir şekilde planlanan Yükselişlerle bir ilgisi olduğunu düşünüyordum ama nasıl? Bilmiyordum ama korkunç bir şey olduğundan emindim.

Yolda

"Al bakalım." Kuzeydeki vadide ilerlerken Kieran elini heybesine sokup yağlı kâğıda sarılmış bir parça peynir çıkardı.

Poppy peynire baktı. "Emin misin?"

Kieran başını salladı.

Poppy tereddüt etti. "Peki sonra acıkmayacak mısın?"

"Birkaç saate New Haven'a varmış olacağız" dedi Kieran. "O zaman yerim."

"Ben de o zaman yiyebilirim."

Phillips'in ve Bryant'ın sırtına bakarak sırıttım.

"Ama bütün peynirini yedin" dedi Kieran.

"Benimkini de" diye ekledim.

Poppy başını yana çevirdi. "Onu istemediğini söylemiştin."

"İstemiyordum." Poppy'ye bir göz attım. "O peyniri istiyorsun işte."

Poppy çenesini inatla yukarı kaldırdı. "Kieran'm hakkını yemeyeceğim."

"Kieran peyniri yemeyi düşünseydi sana vermezdi."

"Doğru söylüyor" dedi Kieran, uzattığı kolu hâlâ havadaydı, peyniri atıyla Setti'nin arasında tutuyordu.

"Al hadi Prenses" dedim. "Almazsan Kieran'ın duyguları incinecek."

Kieran bana tuhaf tuhaf baktı.

Görmezden geldim. "Gördüğün gibi çok hassastır. Bunu kişisel algılayacağı kesin."

"Kişisel falan algılamıyorum."

Başımı eğerek fısıldadım, "Kesinlikle öyle algılayacak."

"Peki" dedi Poppy sonunda, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Peyniri aldı. "Teşekkür ederim."

"Tanrılara şükür" diye mırıldandı Kieran.

Poppy küçük bir peynir parçasını ağzına atarak Kieran'a baktı. "Başkentte mi kalacaksın Kieran?"

Pişmiş kelle gibi sıntttım, kaşlarımı kaldırarak Kieran'a baktım. Kieran yanımızda at sürmeye ilk başladığında Poppy pek konuşmuyor, arada bir çaktırmadan ona bakıyordu. Başlarda gergindi, Kieran hakkında ne düşüneceğini bilemiyor gibiydi, sonra ona sorular sorarak canından bezdirmeye başlamıştı. Nereliydi? Ne zamandır muhafızdı? Uzun süredir Masadonia'da mı yaşıyordu? Atının adı neydi? En sevdiğim soru da buydu çünkü Kieran ilk kez Poppy'nin soruları karşısında eğlenmiş görünüyordu.

"Adı Pulus" diye yanıtlamıştı, bu iki nedenden ötürü komiğime gitmişti.

Atın adı bu değildi. Kieran'ın atın adını bildiğini bile sanmıyordum.

Ayrıca Pulus küçük tanrılardan birinin adıydı, tanrıça Penellaphe'ye hizmet etmiş olan bu tanrı çok soru sormasıyla bilinirdi.

"Carsodonia'da kalmayı planlamıyorum" dedi Kieran sağ taraftaki tepeleri gözden geçirerek.

"Ya." Poppy peynirini ısırdı. Birkaç saniye geçti. "Yani Masadonia'ya mı döneceksin?"

"Tekrar yola çıkacağım."

Üstümüzden büyük bir bulut geçti, üstümüze bir ışık huzmesi düşünce Poppy başını kaldırıp yukarı baktı. Vakit umduğumdan daha geçti. "Böyle uzun yolculuklar yapmak, sonra geri dönüp yeniden yola çıkmak yorucu olsa gerek."

"Pek dert değil." Kieran eyerinin üstünde kıpırdandı. "Açık havada olmayı tercih ediyorum."

Poppy kaşlarını kaldırdı. "Sur dışında olmayı mı tercih ediyorsun?"

Kieran başını salladı.

"Ama bu çok tehlikeli." Poppy peyniri indirdi. "Sur dışında yaşayanlara ne olduğunu gördün, hatta Masadonia ya da başkent gibi surları olan şehirlerde yaşayanlara bile. Sonunda Kan Ormanı'nda karşılaştığımız yaratıklara dönüşüyorlar."

"O surların içindekiler de dışındakiler kadar tehlikeli olabiliyor" dedi Kieran.

Poppy başını yana eğdi. Bir şey söyleyecekken vazgeçip tekrar peynirini ısırdı, başparmağımla kalçasını okşadım. "Galiba haklısın."

Herhalde Alçalmışları ve Ayin gecesini düşünüyordu. Sözüm ona Karanlık Olan'ı, Yükselmişlerin içlerinde olduğunu söylediği Atlantialıları.

"Sana bir şey soracağım" dedi Kieran. Soğuk bir rüzgâr ağaçların arasında eserek dalları salladı. Havada kar kokusu vardı. "Seçme şansın olsaydı şu anda ne yapıyor olurdun?"

"Sorularımla canını sıkmak yerine mi?" dedi Poppy.

"Evet" dedi Kieran. "Onun yerine."

"Onun canını sıkmıyorsun" dedim Kieran'a ters ters bakarak, Poppy'nin poposuna hafifçe vurdum. "Soru sorman aslında hoşuna gidiyor çünkü bu birinin onunla ilgilendiğini gösteriyor. Kieran ilgiye bayılır."

Kieran ofladı.

"İlgiden hoşlanan birine pek benzemiyor" dedi Poppy, Kieran'a bakarak. "Ama sorunu cevaplamam gerekirse... ne yapmayı tercih ederdim? Sanırım... sanırım yine bunu yapmak isterdim."

"Başkente yolculuk etmek mi isterdin?" diye sordu Kieran, karnıma bir ağrı girdi.

"Hayır. Onu demiyorum." Poppy yağlı kâğıtta kalan peynir parçasıyla oynarken rahatsız edici bir rahatlama duygusuna kapıldım. "Yani yine burada olmayı seçerdim." Başını kaldırıp kararan gökyüzüne baktı. "Burada işte."

Kieran kaşlarını çatarak ona baktı.

"Saçma geldiğini biliyorum." Poppy utangaç utangaç güldü. "Daha önce buraya hiç gelmedim. Aslında hiçbir yere gitmedim. Hatırlayabildiğim kadarıyla yani. Neden bilmem..." Susup hafifçe kıpırdandı. "Neyse, burada olmayı seçerdim işte, yalnız daha fazla peynirim olsun isterdim."

Galiba Poppy'nin ne diyeceğini anlamıştım. Dünyayı hiç tanımadığı için seçme şansı olsa ne yapacağını bile bilmiyordu. Bu çok... trajikti.

Kieran da Poppy'nin ne demeye çalıştığını anlamış gibiydi. Bunu gergin duruşundan anlayabiliyordum.

"Hiç de saçma değil" dedim, Kieran'ın bakışlarını bana çevirdiğinin farkındaydım. Poppy'yi daha sıkı sarıp göğsüme çektim. "Ben de aynı şeyi seçerdim."

10

"Kieran da ben de o güçlere nasıl sahip olduğunu çözememiştik. Bize mantıklı gelmiyordu. Ian hakkında öğrendiklerim de annenle babana dair söylenenler de böyle bir şeye işaret etmiyordu" dedim Poppy'nin yanına otururak, alçak sesle konuşmaya özen gösteriyordum.

Kieran, Poppy'nin yanında kurt formunda uyuyordu; Delano da ayak ucuna kıvrılmıştı. Onları uyandırmak istemiyordum.

"Güçlerini benim üzerimde kullandığını daha tam olarak anlayamamıştım. Şüphelerim vardı ama konuşana dek emin olamamıştım." Eğilip iç gömleğinin askısını düzelttim. "Anladığımda bunu benim için yapmana çok şaşırmıştım."

Yutkundum. O riski almış olması beni hâlâ şaşırtıyordu, yaptığı şey Kan Ormanı'nda Airrick için yaptığı kadar riskliydi.

"O zamanlar neler hissetttiğimi anlamış mıydın bilmiyorum. Ben..." Boğuk bir sesle güldüm. "Suçluluk duygusundan ve endişeden kıvranıyordum, bir de o zamanlar tam anlam veremediğim bir çaresizlik duygusu vardı. Kan Tacı'nın kontrolünde kalmana izin veremeyeceğimi biliyordum. Yaşamak için bir şansı hak ettiğini."

Şakağına bir öpücük kondurdum, bir müddet öyle kaldım, burnumu yanağına bastırmıştım, sonunda koridordan gelen ayak seslerini duydum.

"Burada ne arıyorsun?" Bu Emil'in sesiydi.

Kieran hemen uyanıp başını kaldırdı, ben de kaşlarımı çatarak doğruldum. Yatağın ayak ucundaki Delano kulaklarını geriye ya-

tırdı. Yere atladı, yumuşak adımlarla yürüdü. Göğsünden hafif bir hırıltı gelmeye başladı. Komodinin üstündeki hançeri alıp kalktım.

Bir homurtu geldi, ardından biri duvara çarptı. Kieran kalktı, iki koca pençesini Poppy'nin bacaklarının öbür tarafına koyarak tam üstünde durdu, ben de hançeri elimde çevirerek kapıya yürüdüm. Hançeri parmaklarımın arasına alıp kolumu kaldırmıştım ki kapı açılıverdi, açık renk saçlı, siyahlar içinde biri göründü.

Millicent içeri girdi, daracık tuniğinin etekleri siyah taytının dizlerine dolanıyordu. Birden durdu, açık mavi gözlerini kıstı. "Lütfen yapma" dedi. "Şu anda ölüp yeniden dirilmek zorunda kalmazsam gerçekten çok sevinirim." Karşısında hırlayan kurda, sonra yatağın üstündekine baktı. "Ya da yeni kollar ve bacaklar çıkarmak zorunda kalmazsam. Gerçekten berbat bir şey. Deri ve kemik büyütmek hiç de eğlenceli değil. Merak eden varsa söyleyeyim, insanın canı cidden çok yanıyor."

"Merak etmiyorum." Hançeri indirmeden koridora bir göz attım. Sadece Emil'in yarısını görebiliyordum. Sarı-kahverengi saçlı bir şerefsiz onu duvara yapıştırmıştı. Abim. "Ama anlaşılan Naill sizi bulmuş."

"Aslında" dedi Naill koridorda bir yerlerden, "hem buldum hem de bulamadım sayılır. Birini buldum ama diğerini bulamayınca..."

"Şu anda bunların bir önemi yok" dedi abim. Emil'i bırakarak döndü.

Gerildim. Malik pek uyumamış gibi görünüyordu. Sarı-kahverengi saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Göz altları Poppy'ninkiler kadar siyahtı ve çenesinde hafif bir morluk vardı. O da siyahlar giymişti ama gömleği buruş buruştu ve göğüs kısmından yırtılmıştı. Üstündeki pantolonun onu son gördüğümde giydiğiyle aynı olduğundan emindim.

"Duyduğuma göre beni arıyormuşsun" dedi Malik kollarını kavuşturarak, Emil arkasından el hareketi çekti. "Yine de buraya geliyorum ve bana seni göremeyeceğimi söylüyorlar, bunu söyleyen de Naill, Emil, Hisa ve dişi bir kurt..."

"Yine de buradasın" diye sözünü kestim. "İkiniz de buradasınız."

"Evet." Malik'in sarı gözleri elimdeki hançere kaydı. "Buna gerek var mı?"

"Sence?" dedim, Kieran boğuk bir sesle hırladı. Hançeri indirdim ama elimden bırakmadım.

Malik içeri girdi. "Dalga geçiyor olmalısın..."

"Onun neyin var?" diye sordu Millicent, Kieran'ın arkasını görebilmek için yana doğru eğildi.

Vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. "Hiçbir şeyi yok."

"Yalancı, yalancı." Millicent şarkı söylerek doğruldu. "Kimse tepesinde iki yüz kiloluk bir kurt hırlarken uyumaya devam edemez."

Kieran kulaklarını arkaya yatırdı.

"Nesi var?" diye sordu Millicent bir kez daha. "İyi mi?"

"Seni ilgilendirmez" dedim.

Millicent başını hızla bana çevirdi. "Beni ilgilendirmez mi? O benim *kız kardeşim*."

"Aynı kanı taşıyorsunuz ama onun için bir yabancısın, ölse daha iyi olur diye düşünen birisin" diye hatırlattım.

"Ben asla böyle bir şey söylemedim."

"Onu öldürmeyi başaramadığını söyledin" dedim sertçe. "Bu da ölmesini istediğin izlenimini veriyor."

"Ölmesi gerekiyordu, hepimiz için, nedenini de biliyorsun. Ama şu an bunun konuyla bir ilgisi yok, değil mi?" Parmakları hafifçe kıpırdandı. "Ama ben ölmesini asla *istemedim*."

Kelime seçimi karşısında kaskatı kesildim. "Arada ne fark var?"

"Cas" diye hırladı Malik. "Millicent'in niyeti zarar vermek değil..."

"Seninle konuşan olmadı" dedim sertçe. "O yüzden kapa çeneni."

Malik gözlerini kıstı ama gözbebeklerinin nasıl küçüldüğünü, bana nasıl baktığını görmemek mümkün değildi. Bunu küçükken de binlerce kez görmüş ve onu kızdırmıştım.

"Zaten bir ilkele hiçbir şey yapamam" dedi Millicent, "Ayrıca ona zarar vermek gibi bir isteğim yok."

"O anneni öldürdü."

"Anne mi?" Millicent bir kahkaha attı, sesi tiz, biraz da delirmiş gibi çıkmıştı, Delano gerildi. "Evet." Gülmeyi kesip ellerini birleş-

tirdi. "O bizim annemizdi ama intikam alacağımı düşünüyorsan beni aptal sanıyor olmalısın."

Malik hırladı, "Ee..." dedim sırıtarak, "Aptal değil de belki biraz dengesiz? Evet."

"Bu doğru olmasaydı gücenebilirdim" dedi Millicent, parmaklarını bükmeye başladı. Başını iki yana sallayarak tavana baktı. "Onun için bir yabancı değilim. Çocukken birlikte çok vakit geçirdik." Tekrar Kieran'a doğru baktı, Kieran artık hırlamıyordu. "O muhtemelen hatırlamaz. Büyük ihtimalle kafasından atmıştır. Yani bilmez ama ben... ona göz kulak olurdum. O hep yeraltındaki odalarda olurdu..." Sustu, parmakları bembeyaz kesilmişti.

"Baban bırakıldı" dedim az sonra.

Millicent gözlerini sıkıca yumdu. Arkasında duran Malik sessizliğe gömülmüştü, dikkatle Millicent'i izliyordu. "Güzel."

Bir saniye geçti. "Seni sordu."

Millicent gözlerini açtı, göğsü birden şişti ve öyle kaldı.

"İyi olduğunu söyledik."

Hafifçe nefesini saldı. O zaman ona dikkatle baktım. Saçında hiç koyu renk yoktu. Saçları beyaz denecek kadar sarıydı, sırtından bukleler halinde dökülüyordu. Yüzünde siyahlı kırmızılı bir maske yoktu, kollarında da hiçbir şey yoktu. Kalkık burnu ve çıkık elmacıkkemikleri çillerle kaplıydı. Daha zayıftı ama ağzı, biçimli kaşları ve inatçı çenesi? Onu boyasız halde ilk gördüğümde olduğu gibi afalladım. Poppy'ye çok benziyordu.

Millicent bana Poppy'nin de onun gibi çok konuşup konuşmadığını sormuştu. Tek ortak yanları gevezelikleri ve görünüşleri de değildi. Ellerine baktım, o da Poppy'nin gergin olduğu zamanlar yaptığı gibi durmadan parmaklarını büküyordu.

Kieran'a bir göz attım, sonra tekrar Millicent'e baktım. Kararsızlık içindeydim. Poppy teknik olarak Yükselişini tamamlamamıştı, bu yüzden biraz savunmasız olduğunu düşünüyordum. Poppy söz konusu olduğunda risk almak istemiyordum ama uyurken ona söylediklerim aklıma geldi. O anne müsveddesi tarafından büyütülen Millicent'in neler çekmiş olabileceğini düşün-

düm. Malik'in hâlâ onu izlediğini gördüm. Isbeth'in oyununa dahil olmadan önce Malik'in neler yaşadığını ilk elden biliyordum, bunu sadece onun için yaptığını da biliyordum.

Millicent için.

Poppy'nin kız kardeşi.

Poppy çok fazla kayıp yaşamıştı. Vikter'ı kaybetmişti. Abisini. Ona ana-babalık eden iki insanı. Biyolojik babasıyla yaşadıklarını düşündüm. Tawny'yle yaşadıklarını. Poppy'nin Millicent'le ne tür bir ilişki istediğini bilmiyordum. Konuşmaya vaktimiz olmamıştı ama buna engel olamazdım. Millicent'i tanrı yapmak için benim kanımın kullanıldığını bilsem bile engel olamazdım.

"Neden kaçtın?" diye sordum. "Tapınaktan neden kaçtın?"

"Belki bu da seni ilgilendirmez" dedi Malik sertçe.

Rollerimiz tersine dönse belki ben de böyle söylerdim, bu yüzden onu duymazdan geldim.

"Ben sandım ki..." Millicent hızla gözlerini kırpıştırdı. "Gümüş rengi ışığı görünce, diyarın yarıldığını ve... o draken'ın geldiğini görünce, önce o sandım." Kirpikleri aşağı eğildi. "Hayat İlkeli sandım. O olmadığını fark ettiğimde bile, biliyordum... Uyandığını biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu yüzden neden kaçtın ki? O senin büyükannen" dedim, evet bu kulağa hâlâ çok tuhaf geliyordu.

Millicent bana baktı. "Kimse Dönenler'den Hayat İlkeli kadar nefret edemez ve bunun nedeni bizim iğrenç yaratıklar olmamız değil..."

"Sen iğrenç bir yaratık değilsin" diye sözünü kesti Malik.

Millicent gülümsedi ama bu bomboş bir gülümsemeydi. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Evet, öyleyiz. Ama Hayat İlkeli için bu kişisel bir mesele, kaçtım... çünkü sandım ki..." İçini çekerek görebildiği kadarıyla Poppy'ye baktı. "Beni öldürecek sandım." Bir omzunu kaldırdı. "Korktum."

"Poppy olsa bunu yapmazdı" dedim.

"Bunu nereden bilebilirdi ki?" dedi Malik kapının eşiğinden.

Cevap vermeye yeltendim ama Millicent'in bunu bilmesi gerçekten mümkün değildi. Yine de... "Bana hiç de ölümden korkacak biri gibi gelmiyorsun."

Millicent tekrar bana baktı. Bir şey söylemedi, haklıydım. Millicent nihai ölüm bile olsa ölmekten korkmuyordu. Korktuğu kendi ölümü değildi.

Abime bakıp sessizce küfrettim. "Poppy uyuyor... Ayrılış'ı tamamlayana kadar derin uykuda kalacak" dedim usulca, başka bir şey söylemedim. Uyandığında kim olduğunu hatırlamayabileceği gibi -küçük de olsa- bir ihtimal olduğunu bilmeleri gerekmiyordu.

Millicent irkildi. "Bu sık olur mu?"

"Bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bu derin uykunun ne olduğunu biliyorum, toprağın içine çekildiklerini. Ne kadar sürecek?"

"Fazla uzun değil." Öyle umuyordum.

Kieran yavaşça geri çekildi, Poppy'nin yanına, karnının üstüne çöktü. Delano da yatağın ayak ucuna döndü ama yerde beklemeye devam etti.

Millicent... gözlerini yatağa dikti. "Aynı görünüyor" dedi az sonra. "Sadece biraz daha solgun."

Önceden çok daha solgun olduğunu söylemedim. Yine parmaklarını bükmeye başladığını fark ettim. Malik'e bir göz attım. Sormam gereken şeyler vardı, Dönenler'in nasıl yaratıldığına ve Callum'a dair şeyler, ne var ki şimdi sırası değildi.

"Poppy'nin yanına gitmek ister misin?"

Millicent başını hızla bana çevirdi. Bir şey söylemeden başını salladı. Bir kez daha Malik'e baktım. Sessizce koridora çekildi. Onunla konuşmam gerekiyordu ama...

Kieran hemen insan formuna geçerek ayağa kalktı. Gözlerime baktı. "Ben onlarla kalacağım."

"Üstüne bir şeyler giyecek misin?" diye sordu Millicent.

"Gerek var mı?"

"Yani senin sikin ortada, benimki değil." Millicent omuz silkerek yatağa doğru yürüdü, Delano'ya baktı ama Kieran'a hiç bakmadan yatağın kıyısına ilişti.

Kieran'ın gözlerine baktım, başını salladı. Hançeri ona fırlattım. Millicent'e bakıp gülümsedi. "Kurtlardan korkuyor musun?"

"Bu draken'lardan korkup korkmadığını sormakla aynı şey" dedi Millicent sertçe, Delano'ya bir göz attı. Kurdun gülümsediğine yemin edebilirdim. "Pençeleri ve sivri dişleri olan her şeyden korkmak gerekir."

Odadan çıktım, kapıyı arkamdan çektim ama hafif aralık bıraktım. Malik itiraz etmedi. Kieran'ın haklı bir gerekçe olmadıkça bir şey yapmayacağını biliyordu, sanırım bu aynı zamanda Millicent'in Kieran'a böyle bir gerekçe sunmayacağını bildiğini de gösteriyordu.

Emil ve Naill'a doğru baktım. "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Naill başını salladı ama Emil atıldı, "Aslında bu tuhaf görüşmeye tanık olmak istiyorum..."

"Emil" diye homurdandı Naill, Emil'i tuniğinin arkasından tuttu. "Yürü yoksa kötü olur."

Malik Emil'i sürükleyerek götüren Naill'ın arkasından baktı. "Görüyorum ki Emil hiç değişmemiş."

"Sana ne oldu?" diye sordum.

Malik başını bana çevirdi. "Tam olarak neden bahsettiğini anlamadım."

"Yüzün." Kollarımı kavuşturdum. "Dövüşten çıkmış gibisin."

"Gerçekten dövüşten çıktım. Daha doğrusu çıktık."

"Kiminle?"

"Diğer Dönenler'le." Malik duvara yaslandı. "Isbeth'e sadık olanlarla."

Afalladım. "Peki nasıl gitti?"

"Kanlı. Birkaçı hâlâ ortalarda dolaşıyor ama sorun yaratabilecek olanlardan çoğunun icabına baktık."

"İcabına baktık derken öldürmekten mi bahsediyorsun? Çünkü bu enteresan." Dikkatle yüzüne baktım. "Onları öldürebilen tek şeyin draken ateşi olduğunu sanıyordum."

Malik yan yan gülümsedi. "Bir Dönen'i öldürebilecek şeyler var."

"Gerçekten mi?" Ona inanıp inanmama konusunda kararsızdım. Bize böyle söylenmemişti.

"Ölüm İlkeli onları öldürebilir, yani sanırım *ikisi de*" dedi, Nyktos ve Kolis'ten bahsediyordu. "Onları Kolis yarattığı için bu mümkün, ayrıca sen sormadan söyleyeyim bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Hayat İlkeli de öldürebilir."

"Ve Poppy."

Malik dişlerini sıktı.

"Ama ikiniz de bu ikisinden biri değilsiniz, peki sorun yaratan Dönenler'i nasıl öldürebildiniz?"

Şakağında bir kas seğirdi.

"Anladım" dedim cevap vermeyince. "Nasıl öldürüldüklerini öğrenmemi istemiyorsun, bu çok aptalca çünkü kanım da onları öldürebiliyor ama aptalca olmasının asıl nedeni şu ki Millicent'i nasıl öldüreceğimi öğrenmek isteseydim onu odada Poppy'yle yalnız bırakmazdım."

"Onu Millie'yle yalnız bırakmadın ki" dedi Malik. "Tam olarak öyle sayılmaz."

Yaklaştım. "Benim yerimde olsaydm sen bırakır mıydın?"

"Hayır." Malik keyifsizce güldü. "Draken ateşi ve draken kanı onları öldürebiliyor" dedi. "Neyse ki Millie, Isbeth'in o şişeleri nerede sakladığını biliyordu. Ya kanı onlara yutturuyorsun ya da bir bıçağı ya da oku kana batırıyorsun. Kalbine ya da kafasına saplandığı an işi bitti demektir. Demek Reaver'ın bundan haberi yoktu... sahi o nerede?"

"Malec'i Iliseeum'a geri götürdü."

"Hassiktir" dedi Malik kaşlarını kaldırarak. "Malec hâlâ hayatta mı?"

"Anladığım kadarıyla öyle." Koridora bir göz attım. "O şişelerden daha var mı?"

Malik'in bakışları keskinleşti. "Evet."

"Peki sen ya da Millie, Isbeth'in o kanı aldığı draken'ı hâlâ elinde tutup tutmadığını biliyor musunuz?" diye sordum cevabını bildiğimiz halde. "O Nektas'm kızı, hani şu koca draken'ın."

"Nektas geldiğinde ben geçici olarak ölmüş sayılırdım" dedi, birden midem sertçe buruldu. Malik ölmüştü. Bunu da görmüş-

tüm. "Yani onu draken formunda görmedim ama soruna cevap verecek olursam, hayır bilmiyorum. Millie? Belki o biliyordur. Bilmemesi gereken pek çok şey öğrendi ama o draken'ın iyi durumda olacağını hiç sanmıyorum. Yani giderken yanınıza muhakkak bir draken daha alın. Bir ilkeli gerçekten mahvedebilirler."

"Anladım" diye mırıldandım.

"Babamızın henüz gelmemiş olmasına şaşırdım" dedi Malik.

"Bunu biraz geciktirdik."

"Poppy yüzünden mi?" Ben cevap vermeyince güldü. "Babama da güvenmiyorsun."

"Koşulsuz güvendiğim tek bir kişi var. Başka kimseyle işi şansa bırakmam."

Malik dikkatle yüzüme baktı. "Ölümsüz bir varlığa karşı fazla korumacısın."

Poppy'nin bir ilkel olması alt edilemeyeceği anlamına gelmiyordu. İlkeller hakkında fazla bilgim yoktu. Hiçbirimizin yoktu. Ama daima bazı kontroller ve dengeler vardı. Ayrıca babamın Poppy'ye zarar vermeye kalkacağından korkmuyordum.

Ama ufak bir ihtimal de olsa Poppy uyandığında kim olduğunu hatırlamayabilirdi.

"Neden bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum?" diye sordu Malik.

Cevap vermedim.

"Peki." Malik gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. Yeniden bir araya geldiğimizden beri gülümsemelerinin hep böyle olduğunu fark ettim. "Ee, planın nedir Cas? Kan Tacı'nı devirdin ama halka herhangi bir konuşma yapmadın. Sadece rahip ve rahibe gibi davranan Alçalmışlar sokaklarda gezip Atlantia'nın iyiliği ve yeni kral ve kraliçeleri üzerine vaazlar veriyor."

"Poppy ve ben onların kral ve kraliçesi değiliz."

Malik kaşlarını kaldırdı. "Affedersin ama Atlantia'yı siz ikiniz yönetiyorsunuz, değil mi? Başkenti ele geçirdiniz ve hüküm süren kral ve kraliçeyi devirdiniz. Bu sizi onların kral ve kraliçesi yapmıyor mu?"

Demek istediğini anlıyordum ama bu da Poppy'yle vakit bulup da konuşamadığımız şeylerden biriydi. "Poppy uyanana kadar bu konuda bir karara varılmayacak."

"Peki o zaman, yine de sizi yeni kral ve kraliçeleri olarak görüyorlar, tabii bir Atlantialı ve bir tanrı olarak. Poppy'nin bir ilkel olduğundan haberleri..."

"Biliyorum." Şakağımı ovuşturdum. "Bunları zamanı gelince düşüneceğiz."

Malik yüzüme baktıktan sonra güldü. Bu kez gülüşü bana eski kahkahalarını anımsattı, birden göğsüme yumruk yemiş gibi oldum.

Sert bir yumruk.

Hafifçe öksürdüm. "Ne?"

"Sadece..." Susup başını iki yana salladı. "Küçükken derslere hep zamanında gelirdin. Oysa beni hep takip etmeleri gerekirdi. Sen arazi anlaşmazlıklarının nasıl çözüleceğini ve hangi ürünün hangi toprakta yetişeceğini öğrenirdin, bense öğretmen gittiği an her şeyi unuturdum. Başından beri kral olmaya benden daha uygundun." Tekrar gözlerime baktı. "Yine de kral olmak istemediğin izlenimine kapılmıştım."

"Kral olmak senin öldüğünü kabul etmek demekti" dedim, yüzü birden gerildi. "Ya da en azından ülke yönetemeyecek durumda olduğunu. Küçükken, seni kıskanırken bunu istemiş olabilirim ama şimdi istemiyorum."

"Ama yine de oldun" dedi usulca.

"Tahta Poppy geçti" diye hatırlattım. "O hepimizin üstünde. Kraliçe. Ben de onun sayesinde kralım. Peki tahta geçmek istemeseydi? O tahtta hâlâ annemiz ve babamız oturuyor olurdu. Taht hâlâ senin olurdu." Öfkem kabardı. "Eve dönmüş olsaydın, Poppy, Atlantia'ya gelmeden yıllar önce taht senin olabilirdi."

"Dönemezdim." Malik yaslandığı duvardan doğruldu, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Millie'yi yalnız bırakamazdım, sen de olsan aynını yapardın. Az önce Poppy için tahttan feragat edebileceğini söyledin. Eminim onun için doğru yanlış demeden başka şeyler de yapmışsındır. O yüzden kendini üstün görmekten vazgeçsen nasıl olur? Benden daha iyi değilsin..."

"Hiçbir zaman senden iyi olduğumu söylemedim" dedim öfkeyle, yanına yanaştım. "Son yüzyılı sana neler yaptıklarını, ne dehşetler yaşattıklarını düşünerek kahrolarak geçirdim. Bu süre boyunca biliyordum ki... orada olmanın nedeni benim yaptıklarımdı."

Malik kaskatı kesildi. "Cas..."

"Aptallık edip kendimi ispatlamayı kafama takmasaydım yakalanmayacaktım. Sen de beni kurtarmaya gelmek zorunda kalmayacaktın. Bu tartışılmaz bir gerçek. Seni o hale düşüren Shea değildi. Bendim, sonunda beni boğan o suçluluk duygusuyla yaşamayı öğrendim." Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdım. "Bak, hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptığın için, bu rezil oyunu oynadığın için seni suçlamıyorum. Millicent için orada kaldığın için seni suçlamıyorum. Küçükken Poppy'nin başına gelenleri düşünmek bile istemiyorum çünkü o zaman seni boğasım geliyor. Ama neyi anlamıyorum biliyor musun? Sessizliğini. Bana haber gönderebilirdin. Hayatta olduğunu bildirebilirdin."

Malik gözlerime bakarak dişlerini sıktı.

"Son birkaç yıldır seni kurtarmak için neler yaptığımı biliyor olmalısın" dedim yumruklarımı sıkarak. "Öldürdüğüm insanları. Canını yaktıklarımı. Seni kurtarmak için ölenleri. Ama hayır. Senin yüzünden yıllarca çok geç kalmış olabileceğimden korktum, buna inanarak yaşadım. Öldüğünü ya da artık yardım edilemez halde olduğunu düşünerek suçluluk duygusuyla..." Sustum, bir adım geri çekildim, kendimi biraz toparladıktan sonra devam ettim. "Neden haber göndermedin?"

"Bunu..." Malik yutkundu, başını iki yana sallamayı sürdürdü. "Bunu düşündüm Cas. Yüzlerce kez. Binlerce kez."

"Öyleyse neden?" dedim boğuk bir sesle. "Onlara katıldığını bana söyleyebilirdin. *Herhangi bir şey* söyleyebilirdin."

"Bu doğru değil, sen de biliyorsun."

"Saçmalık." O anda çok hoşuma gidecek ama daha sonra pişman olacağım bir şey yapmadan kapıya döndüm.

Malik hızla atılıp önüme dikildi. "Bu konuyu konuşmak mı istiyorsun? Öyleyse konuşacağız. Sana haber gönderip Kan Tacı'na

katıldığımı söyleseydim bana inanacak mıydın? Yoksa bunun bir saçmalık olduğunu mu düşünecektin?"

Başımı sertçe ona çevirdim.

"Bu yaptıklarını değiştirecek miydi?" dedi, Malik'in yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Ya sana Millie'den bahsetseydim? Kalp eşimi bulduğuma inanacak mıydın? O zamanlar? Çünkü biliyorum ki inanmayacaktın. Gerçekten inanmadın. Ben de inanmamıştım. Yani yine aynı şeyleri yapardın."

"Belki haklısın" dedim sertçe, kahretsin, belki de gerçekten haklıydı. "Ama başka seçenekler de olabilirdi Malik. Bana her şeyi söyleyebilirdin, en başta da gerçeği..."

"Peşimden gelmeni istemedim!" Malik beni iterek bağırdı. "Başkente gelmeni istemedim."

"Ama geldim!" diye haykırdım, ben de onu ittim. "Demek ki hiçbir şey söylememen bunu engellememiş."

"Bunu biliyorum. Yüce tanrılar, gerçekten biliyorum. Ama boku yemiştim Cas. Söylesem de söylemesem de boku yemiştim." Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Çünkü sana Isbeth'in ne yapmaya çalıştığını söyleseydim beni kurtarma planlarından vazgeçeceğini biliyordum. O zaman onun peşine düşmezdin. Doğruca başkente gelirdin." Parmağını kapıya doğru salladı. "Kan Tacı'na katıldığımı sana söyleseydim yine beni kurtarmaya gelmişsin gibi başkente gelecektin. Gelseydin ne olacaktı? Sence Isbeth o zaman ne yapacaktı?"

"Onu benden daha iyi tanıyorsun" dedim sertçe. "Sen söyle."

Malik zalimce gülümsedi. "Ölmüş olacaktın."

Sert bir kahkaha attım. "Hiç sanmıyorum."

"Cidden mi?" Malik de benim gibi sert bir kahkaha attı. "Sanırım orijinal planı unutuyorsun, o plana göre Isbeth'in sana ihtiyacı yoktu. Zamanı gelince Poppy'yi Yükselten kişi ben olacaktım."

Başımı yana eğerek dişlerimi gösterdim, Malik'i gömleğinin yakasından tutup duvara çarptım.

"İstediğin kadar hırla Cas ama gerçek şu ki sen gidip Bakire'yi kaçırmaya karar vermeden önce Isbeth'in sana ihtiyacı yoktu. Bunu planlamamıştı. Sonradan planlarını buna göre değiştirdi, peki beni

kurtarmaya bundan önce gelseydin? Seni bana öldürtürdü." Malik kollarımı iterek elimden kurtuldu. Sonra gözlerini yüzüme dikti. "Isbeth, Millie'nin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. İnan bana her fırsatta bunu koz olarak kullandı. Bir seçim yapmamı isteyecekti Cas. Ya Millie'yi ya da seni seçmemi isteyecekti."

Kaskatı kesildim.

"Isbeth'in annelik duygularına güvenemezdim." Gözlerime baktı. "Çünkü senin de gayet iyi bildiğin gibi, ölümden de beter şeyler yapabiliyorlar. Yani sanırım kimi seçeceğimi anladın."

Anlamıştım.

Ona arkamı döndüm, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Çünkü aynı durumda olsam ne yapacağımı biliyordum. *Hassiktir.*

"Bundan nefret ediyordum" diye ekledi usulca. "Orada olduğunu, beni kurtarmak için canını tehlikeye attığını bilmekten. Eve dönüp beni unutmandan başka bir şey istemiyordum."

"Bunu asla yapamazdım." Tekrar Malik'e döndüm.

"Biliyorum ama öyle yapmanı istiyordum." Omuzları gerildi. "Eve dönmeni ve suçluluk hissetmeden yaşamanı istiyordum çünkü ben daha iyi bir abi, daha iyi bir veliaht olsaydım kendini kanıtlamak zorundaymışsın gibi hissetmezdin."

"Malik" dedim.

"Hadi ama, derslere o kadar çalışmanın nedeni Kan Tacı'nın icabına bakmak zorunda kalacağını bilmendi. Çünkü tahta çıktığım zaman bir savaş açacağımı ve kendimi öldürteceğimi biliyordun."

"Hayır, bunu yapmazdın" dedim. "Sen savaş istemiyordun."

"İstemiyordum ama ikna olabilirdim. Biliyorsun ki Alastir beni ikna edebilirdi" dedi başımı iki yana salladığımı görünce. "Alastir bunu Shea'yla aramız bozulmadan çok önce istiyordu. Ben de onu dinlerdim. Hassiktir, rahatım bozulmadan istediğimi yapabildiğim müddetçe krallığı yönetmesine izin verirdim."

"Kendini hafife alıyorsun" diye mırıldandım. "Hep böyleydin."

"Bu konuda da aynı fikirde değiliz." Gözlerimiz birbirine kilitlendi, kısa bir sessizlik oldu. Malik yavaşça içini çekti. "Özür dilerim Cas."

"Dileme."

"İnanmak zorunda kaldığın şey için özür dilerim. Yapmak zorunda kaldığın her şey için. Yaşattığım acılar için. Tüm ölenler için." Sesi alçaldı. "Shea için."

Gözlerimi kapadım.

"Keşke her şey farklı olsaydı" dedi. "Ama değil ve ikimizin de fazla değişeceğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

Ne kadar berbat da olsa bugün bulunduğumuz yeri tehlikeye atacaksa değişemezdik. Göğsümü ovalayarak abime baktım, onun yerinde olsaydım tamı tamına aynı şeyleri yapacağımı düşündüm.

Elimi indirerek içimi çektim. Bunu bilmek de yaptığımız konuşma da ikimizin de her şeye buladığı o darmadağın duygulan silmeye yetmiyordu. Yalanlarımızı. Suçluluk duygusunu. Hatalarımızı. Ellerimizdeki kanı.

Ama biz kardeştik ve bu şerefsizi seviyordum.

Uzun uzun iç geçirdim, kapıya baktım. Alçak sesle konuşmaya başladım. "Sanırım Millicent kalp eşi olduğunuzu hâlâ bilmiyor ha?"

Malik de gözlerini kapıya çevirdi. Başım iki yana salladı.

"Ona söyleyecek misin?"

"Henüz harekete bile geçmedim" diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırdım. Herhalde fiziksel bir yakınlaşmadan bahsediyordu, kan revan içinde kalacağı bir şeyden değil. "Bu hayır demek mi?"

Malik başını salladı.

"Neden?"

Malik'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Çünkü benden nefret ediyor."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum" dedim kollarımı kavuşturarak. "Sen yaralandığında..."

"Doğru" diye sözümü kesti. "Benden nefret ediyor ve bunun için geçerli nedenleri var."

Önce ne diyeceğimi bilemedim. Millicent'in nedenlerini de Malik'e göre bu nedenlerin neler olduğunu da bilmiyordum. "Bir ara Poppy de benden nefret ediyordu."

"Evet ama sen benim yaptıklarımı yapmadın" dedi Malik boğazını temizleyerek. "Neyse, bilmen gereken bir şey var. Dönenler ve Kolis hakkında."

Konuyu hemen değiştirmesi gözümden kaçmamıştı ama sesimi çıkarmadım. "Neymiş o?"

"Callum sayesinde hepsi yaratıcılarının kim olduğunu öğrendi, peki Isbeth'e sadık olanlar? Bu sadece yüzeysel bir bağdı. Onlar Kolis'e sadıktı. Bir de bulamadıklarımız var." Malik gözlerime baktı. "Onlar sorun yaratacak. Kolis'i eski gücüne kavuşturmak için her şeyi yapacaklar, buna engel olmaya kalkan herkesi de durduracaklar."

Odaya tekrar girdiğimde Millicent daha fazla kalmadı. Tek söz etmeden kalkıp çıktı. Kieran'ın dediğine göre Poppy'nin yanında otururken de hiçbir şey söylememişti.

Sadece elini tutmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Kieran temiz bir pantolon alarak. Millie'yi yalnız bırakmamak için Poppy'nin yanında çırılçıplak durması, yüzüme keyif, biraz da gurur dolu bir gülümsemenin yayılmasına oldu.

"Malik'le bizi mi duydun?" Poppy'nin yanındaki yerime döndüm.

"Bu kattaki herkes duymuştur herhalde" dedi Kieran. "Hiç değilse ara ara."

Sessizce gülerek komodinin üstündeki bardağı aldım. "Her şey... olabileceği kadar yolunda."

Kieran pantolonunu giyip düğmesini ilikledi. "Sence araları düzelecek mi?"

"Olabilir." Bir yudum su içtikten sonra bardağı Delano'ya uzattım. Başını iki yana salladı. "Malik'in Dönenler hakkında ne dediğini duydun mu?" diye sordum bardağı tekrar komodinin üstüne koyarken.

"Bir kısmını." Kieran çizmelerini giymeden yatağa dönüp Poppy'nin diğer tarafına oturdu.

Ona her şeyi anlattım, anlattıklarımın hiçbiri hayra alamet değildi. Ama bir defasında Poppy'ye de dediğim gibi yarının sorunlarını bugünden düşünmeyecektim.

Az önce Millicent'in tuttuğu eli tutup dudaklarıma götürdüm. Kolis ve abimle olan meseleyi şimdilik bir kenara bırakıp nerede kalmıştım diye düşündüm. Yoldaydık.

New Haven'a gidiyorduk.

Her şeyin gerçekten değiştiği yere.

New Haven

New Haven'a karanlık çökerken vardık, Poppy'nin yorgun olduğunu biliyordum. Neredeyse yirmi dört saattir at sırtındaydık, sadece kısacık molalar vermiştik ve peynir de bitmişti. Ama şehre girer girmez Poppy dimdik oturup etrafına bakınmaya, hayret dolu bir yüzle her şeyi incelemeye başladı. Herhalde bu küçük ticaret şehrinden pek bir şey beklemiyordu çünkü ölümlü elitler bu uzak şehri pek tercih etmezdi. Bu da işimize geliyordu. Yükselmişler bir zamanlar şehri yönetmiş olan Lord Halverston'ı kontrol etme gereği duymamıştı, bu yüzden de New Haven tamamen Alçalmışlar ve Atlantia soyundan gelen ölümlüler tarafından yönetiliyordu ve Kan Tacı'nın bundan haberi yoktu. Sur'un iyi durumda olmasının, önünden geçtiğimiz evlerin bakımlı ve Masadonia'daki Sur yakınlarında gördüklerimizden daha büyük olmasının nedeni de buydu.

Akşam yemeği vaktinde geldiğimiz için kimseye görünmeden kaleye ulaşmayı umut ediyordum.

Ama öyle olmadı.

Kapılar ve pencereler açılıyor, herkes gülümseyerek el sallıyordu. Peşimize bir yığın çocuk takıldı, bize bakıp gülümsüyorlardı. Poppy'nin tutuk hareketlerle el salladığını görünce sırıttım.

Bana yaslanıp fısıldadı, "Bu biraz tuhaf."

"Fazla ziyaretçileri olduğunu sanmıyorum" dedim belini sıkarak.

"Onlar için heyecan verici bir gün" dedi Kieran, bizi tanıdıklarını çok iyi biliyordu. Beni.

"Öyle mi?" Kieran'a baktım.

"Sanki Kraliyet Ailesi'ni karşılıyorlar" diye mırıldandı Poppy.

"Demek gerçekten pek ziyaretçileri olmuyor" dedim.

Kieran bana yan yan baktı.

"Daha önce buraya hiç geldin mi?" diye sordu Poppy.

"Şöyle bir uğramıştım." Sarı kapılı bir evin ikinci katındaki pencereden el sallayan siyah saç örgülü küçük kıza gülümsedim.

Poppy, Kieran'a sordu. "Sen?"

"Ben de bir-iki kez geçmiştim."

Aslında yirmi-otuz kez falan geçmişti ama neyse ki iki katlı Haven Kalesi'nin yeşilimsi-gri kapısı göründü, kalenin etrafı kasabayı Beyaz Köprü'den ayıran sık ormanla çevriliydi. Kale eskiydi, İki Kralın Savaşı'ndan önce yapılmıştı ve bu, görünüşünden de belliydi.

Kalenin bahçesine girerken kar yağmaya başladı, siyahlar giymiş birkaç muhafız gördüm. Poppy'ye herhalde normal Sur muhafızları gibi görünüyorlardı. Aslında değillerdi.

Setti'yi ahıra doğru sürerken birkaç tanıdık yüz görünce biraz rahatladım. Lambayla aydınlatılmış ahıra girince yere atladım, atı şöyle bir okşadıktan sonra Poppy'ye yardım etmek için kollarımı kaldırdım.

Poppy ellerime bakarak bir kaşını kaldırdı, sonra eyerin öbür tarafından yere atladı.

İçimi çektim, Poppy saman yemeye koyulan Setti'nin boynunu okşayarak sıyırttı.

Heybeyi alıp omzuma atarak Poppy'nin yanına gittim. "Yanımdan ayrılma."

"Tamam."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Hemen kabul etmişti. Poppy ellerini birleştirdi, herhalde masum olduğunu düşündüğü bir yüz ifadesi takındı, oysa bu onu daha muzip gösteriyordu.

Setti'nin taze samanına kavuştuğu bölmeden çıkarken Kieran ve diğerleri de yanımıza geldi. Ahırdan çıkınca karın arttığını gördüm. Tam zamanında gelmiştik. Bahçeyi geçerken Poppy pelerinine sıkıca sarındı. Adamlarımın birkaçının gözüne bakıp başımı salladım. Yüzlerinde rahatlama ve beklenti karışımı bir ifade vardı.

Ben de aynı duygular içindeydim.

Hem de değildim.

Kalenin kapısı açıldı, eşikte uzun boylu sarışın kurdu görmek beni gerçekten sevindirdi. Delano Amicu'yu görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Seni gördüğüme sevindim." Delano, Kieran'la tokalaşırken önce bana, sonra da Poppy'ye baktı. Bakışları Poppy'nin üstünde biraz dolaştıktan sonra tekrar Kieran'a döndü. "Hepinizi gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Delano" dedi Kieran, elimi Poppy'nin beline koydum. "Uzun zamandır görüşemedik."

"Yeterince uzun değil."

Kalenin içinden gürleyen boğuk sesi duyunca sırıttım. Az sonra koyu renk saçlı, sakallı Elijah Payne koca cüssesiyle dışarı çıktı, eli belindeki kısa kılıcın üstündeydi. Gerçi bu dağ gibi adamın kılıca ihtiyacı yoktu. Yarı Atlantialı adamı bir Craven'ı havaya kaldırıp patates çuvalı gibi *fırlatırken* görmüştüm.

Kieran gülümsedi, Poppy'nin afalladığını gördüm. "Elijah" dedi Kieran. "Sen beni herkesten çok özlemişsindir."

Elijah, Kieran'ı kucaklarken ne kadar güçlü olduğunu kanıtladı. Koca kurdu havaya kaldırırken sarı gözleriyle Poppy'ye ve bana baktı.

Kieran'ı yere bırakarak hafifçe sırıttı. Bize doğru yürümeye başladı, Kieran önünden son anda kaçabildi. "Bakın kimler gelmiş?"

"Geceyi geçirecek bir yere ihtiyacımız var da" dedim.

Elijah başını arkaya atarak güldü. "Yerimiz çok" dediğini duyunca içimi çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Güzel." Elijah'a imalı imalı bakarak Poppy'yi kalenin antresine götürdüm.

Antre kalabalıktı. Elimi Poppy'nin sırtından çekmedim, bazılarının kuşku dolu bakışlarının Poppy'yi ve bizimle gelen muhafızları tanımamalarından kaynaklandığını biliyordum ama yine de bu beni geriyordu. Hiçbirinin sorun yaratmayacağından emin olmam gerekiyordu, özellikle de Poppy'yi tanıyan biri olursa diye tetikteydim. Poppy etrafına bakınıp duruyordu, şehri yöneten lordu ya da leydiyi aradığından emindim.

İkisini de bulamayacaktı.

"Konuşacak çok şeyimiz var." Elijah elini omzuna koyunca Kieran sendeledi. Elijah pişmiş kelle gibi sırıttı. Kurtla uğraşmaya bayılıyordu, tıpkı uyuyan ayıyı dürten bir çocuk gibiydi.

Yemyeşil bir tunik ve krem rengi bir şal dikkatimi çekti. Başımı çevirince kalenin gerçek leydisinin bize doğru geldiğini gördüm, simsiyah saçları arkadan toplanmıştı, dizine kadar inen tuniği ve pantolonu Poppy'nin dikkatini çekmiş gibiydi. Benim dikkatimi çeken ise bu değildi. Elijah'nın kuzeninin şişkin karnıydı.

Küçük Magda hamile miydi? Yine?

Eh, artık küçük değildi tabii, yine de onu amcası kadar sıkı yumruk atan, uzun bacaklı, atkuyruklu kız olarak düşünmemek zordu.

Elijah, Poppy'ye bakıyordu; her an münasebetsizce bir şey söyleyecek gibi bir hali vardı.

"Benim birkaç kişiyle konuşmam gerek, Magda sana odanı gösterir." Amcasından çok daha basiretli olduğuna inandığım Magda'ya baktım. "Ona banyosu olan bir oda verin, bir de sıcak yemek gönderirseniz iyi olur."

"Tabii..." Magda tam reverans yapacakken durdu. Yanakları kıpkırmızı oldu, mahcup bir yüzle bana baktıktan sonra Poppy'ye döndü. "Kusura bakma. Bazen dengemi kaybediyorum da." Hafifçe karnına vurdu. "Hep iki numara yüzünden."

"Tebrik ederim" dedi Poppy, yanakları kızardı. Sonra bana baktı. "Hawke..."

"Sonra" dedim, sözünü böyle kesmek hiç hoşuma gitmemişti, hele etrafının yabancılarla çevrili olduğu ve kendini rahat hisset-

mediği bir ortamda. Ama buna mecburdum çünkü Phillips şimdi kaleye girmişti ve bazı şeyler... hızla gerçekleşmeye başlayacaktı.

Kararımı vererek Elijah'ya katıldım. "Diğerleri nerede?"

"Dışarıda güvenliğin sağlanmasıyla ilgileniyorlar" dedi Phillips, dikkatini Magda ve Poppy'ye vermişti.

Elijah kıkırdadı. "Dışarısı bundan daha güvenli olamaz."

Phillips kara gözlerini adama çevirerek onu iyice bir süzdü. "Bunu kendimiz göreceğiz efendim."

Elijah iyice sırıttı, bir an Kieran'ın gözlerine baktım. "Nasıl isterseniz."

Kieran öne çıktı, Phillips'i omuzlarından tuttu. "Hadi gidip mutfakta neler bulabileceğimize bir bakalım, hem kalenin düzeni hakkında da fikir edinmiş oluruz."

Phillips tereddüt etti, hâlâ Poppy'nin az önce çıkıp gittiği yan kapıya bakıyordu. "O kadınla yalnız mı kalacak?"

"O kadın mı?" Elijah gülümsemeyi kesti.

İkisinin arasma girdim. "Bana bunların iyi ve güvenilir insanlar olduğu söylendi. Onları gücendirmeyelim" dedim, Elijah'nın arkamdan ters ters baktığının farkındaydım. "Hem Poppy savunmasız değil."

"Evet ama..."

"Onu merak etme" diye sözünü kestim. "Kieran'la birlikte git ki burada ihtiyaç duyduğumuz her şeyin temin edileceğinden emin olayım."

Phillips'in dudakları incecik bir çizgi halini aldı ama Kieran'la birlikte gitmeye razı oldu.

"Onu öldürecek miyiz?" diye sordu Elijah. "Umarım öyledir."

İçimi çekerek yüzüne baktım. "Konuşmamız gerek."

"Kesinlikle." Elijah kalabalığa döndü. "Hepiniz çıkın. İşinize gücünüze bakın." Bir elini havaya kaldırdı. "Ve sessiz olun. Misafirlerimiz var." Bir an durdu. "Özel misafirler."

Delano bir anlığına gözlerini kapatıp başını iki yana salladı, birkaç homurdanma duyuldu. Bir-iki kıkırdama. Yine de kalabalık dağıldı, çoğu odalara girip gözden kayboldu ya da Yemek

Salonu'na doğru uzaklaştı. Bir kişi hariç. Uzun boylu, esmer ten bir Atlantialı.

"Naill" dedim onunla yarı yolda buluşarak. Kolunu tuttun "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?"

"Hem de çok uzun zaman." Naill da kolumu sıkıca kavrad gülümseyince altın sarısı gözlerinin kıyıları kırıştı. "Gelmene çoi sevindim."

"Ben de öyle" dedim.

"Bu kadar sıcak karşılanmadığım için birazcık üzüldüm" ded Delano.

Sessizce gülerek sarı saçlı kurda döndüm. "Her birinizi tanı mam şüphe uyandırabilir."

"Biliyorum." Delano öne çıktı. "Sadece yakınmak istemiştim."

Delano'nun kolunu tuttum. "Seni gördüğüme sevindim."

Buz mavisi gözlerini gözlerime dikti. "Görüşemeyeceğiz diye endişeleniyordum." Zoraki gülümsedi. "İyi misin?"

Genç kurdu kendime çekip sarıldım, elimle başının arkasından tuttum. "İyiyim."

"Olamaz" diye homurdandı Elijah. "Şimdi iyice marşmelova bağlayacak."

"Marşmelov mu?" dedim geri çekilerek.

Delano gözlerini devirdi. "Evet, içi marşmelov gibi yumuşacık olan bir duygu pıtırcığı olduğumu söylüyor."

"Ne yani, yanlış mı?" dedi Elijah ellerini kaldırarak.

"Seni şu duvara yapıştırırsam yumuşak mıyım değil miyim anlarsın" dedi Delano söz konusu duvarı göstererek.

"Sıkar biraz." Elijah kıkırdadı, kapalı ahşap kapılardan birine doğru giderken onu izlememizi işaret etti. "Neden biliyor musun? Sonradan canımı yaktın diye kahrolursun da ondan."

"Hiç sanmıyorum" diye homurdandı Delano ama bir yandan da sırıtıyordu.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım, peşlerinden bir çalışma odasına girdim. Onları özlemiştim, cidden hepsini özlemiştim. Bazılarını bir yıldır görmemiştim. Bazılarını da yıllardır. Didiştik-

lerini duymak çok iyi gelmişti. Tek eksiğimiz abimdi. Göğsüm sıkıştı, derin bir nefes alıp göğsümdeki yumru çözülene kadar tuttum. Sonra nefesimi saldım. Malik yakında bizimle olacaktı.

Bu düşünceye sarılarak etrafıma bakındım, Naill kapıyı arkamızdan kapattı. Gaz lambalarının sarı ışığı çalışma odasını hafifçe aydınlatıyordu. Bir köşede eski görünümlü meşe bir masa vardı. Duvarlardan birinin önünde içki dolu bir büfe duruyordu, şöminenin üzerindeki renkleri solmuş Haven Kalesi tablosu dışında duvarlar boştu. Yanan şöminenin önüne birkaç koltuk yerleştirilmişti.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Elijah masanın arkasına geçip koltuğa otururken Delano büfeye doğru yürüdü. "Viski var, bir de, ee, yine viski var."

"Ben almayayım." Pelerinimi çıkarıp koltuklardan birine attım. "Sen keyfine bak."

Delano Naill'a baktı, Naill başını iki yana salladı, birden Elijah sordu, "Bu o mu? Bakire mi?"

"Evet" dedim kılıç kayışımı düzelterek. Delano kendisi ve Elijah için birer kadeh içki doldurdu. "Sana bir kez daha teşekkür etmek istiyorum Elijah, bizi kabul ederek risk almış oldun."

"Senin için, prensimiz için her şeyi yaparım" dedi Elijah ciddi bir ses tonuyla. "O adi Yükselmişleri durdurmak için ne olursa yaparım. Her türlü riski almaya hazırım." Delano'nun uzattığı kadehi aldı, başını sallayarak teşekkür etti. "Ayrıca bu kalede ve şehirde bu riske girmeye hazır olmayan hiç kimse yok."

"Biliyorum ama bir riski almaya hazır olmakla o riske gerçekten girmek aynı şey değil" dedim. "Kan Tacı büyük ihtimalle asker gönderecek. Kraliyet şövalyelerini gönderecek."

"Gönderirlerse ona da hazırız." Elijah öne eğildi. "Hepimiz asıl neyin risk altında olduğunu biliyoruz. Sadece New Haven'a harcadığımız emekler değil, canımız da tehlikede. Geleceğimiz. Çocuklarımızın geleceği. Bu uğurda kan dökmemiz gerekiyorsa dökeceğiz. Hepimiz burada yaptıklarımızın her an başımıza çökebileceğini biliyoruz." Doğru söylüyordu. "Abini kurtarmak ve bu toprakların savaşa girmesini engellemek için gereken her şeyi yapmaya hazırız."

Elijah'a –buradaki herkese– duyduğum saygının sınırı yoktu.

"Tüm bunlar uzun zamandır bekleniyordu." Sesi hayret doluydu. "O günün geldiğine inanamıyorum. Bakire'yi kaçırdığına ve Malik'i kurtarmak üzere olduğumuza."

Buna inanmakta ben de zorlanmıştım, hep beklenti ve kararlılıkla doluydum ama alttan alta hep bir huzursuzluk vardı. Suçluluk duygusu. Bir de içimden bir türlü atamadığım bir yenilgi hissi.

"Münasebetsizlik etmek istemem ama" dedi Delano, bunu duyunca düşüncelerimden sıyrıldım, "Bakire'ye ne olmuş?"

Bildiğim bir şey varsa o da Delano'nun asla münasebetsizlik etmeyeceğiydi "Çocukken Craven saldırısına uğramış."

"Vay canına" diye fısıldadı Elijah. "Çocukken Craven'ların elinden kurtulmuş ha? İnanılır gibi değil." Kıkırdayarak içkisinden bir yudum aldı. "Belki de gerçekten Seçilmiş'tir."

Aklıma Poppy'nin Airrick'e yaptığı şey geldi.

"Vay be" diye mırıldandı Delano masaya yaslanarak. "Cidden şanslıymış."

"Ya da şanssız" dedi Naill ateşin önüne oturarak. "Her şey düşünüldüğünde." Bana baktı. "Yolda bir sorunla karşılaştınız mı?"

Poppy'yle ilgili kısmı atlayarak Kan Ormanı'nda olanları anlattım. "Bunun dışında sorunsuz geçti."

Elijah kadehinin üstünden bana baktı. Viskinin çoğu bitmişti bile. Herif hepimizden sıkı içiciydi. "Demek şimdiden birkaç muhafız eksildi. Diğerleri ne olacak?"

"Onların icabına bakacağım" dedim.

Delano kadehini indirdi. "Hiçbiri bizim tarafa geçmeye ikna edilemez mi?"

Bu iyimserliği karşısında hafifçe gülümsedim. "Sanmıyorum."

"Gördün mü? Marşmelov işte." Elijah arkasına yaslandı, ayaklarını masaya uzattı. "İlk sorduğu şey Bakire'nin nasıl yaralandığı. İkincisi?" Elijah viskisini bitirdi, Naill güldüğü belli olmasın diye eliyle ağzını kapadı. "Muhafızların hiçbiri kurtarılamaz mı? Birazdan da şeyi soracak..." Delano dönüp bacaklarını masadan itince Elijah bir küfür savurdu, az kalsın koltuğundan düşüyordu. Tek eliyle tutunup dengesini sağladı. "Özür dilerim."

"Hı hı." Delano döndü. "İçkini tazeleyeyim mi?"

"Sorduğun kabahat" dedi Elijah, Delano kadehini alırken kıkırdadı. "Diğerlerinin icabına da hemen bakmamız gerekiyor."

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi" dedim.

"Onların icabına ben bakarım dedin ama biz hallederiz." Naill başını çevirip bana baktı. "Hatta marşmelov bile."

Delano içini çekerek kadehi Elijah'ya verdi.

"Siz elinizi kana bulamayın" dedim. Muhafızları oraya ben getirmiştim. Benim sorumluluğumdaydılar.

"Elini kirleten sadece sen olamazsın" dedi Delano. "O iş bizde, itiraz kabul etmiyoruz." Sustu, süklüm püklüm gülümsedi. "Prensim."

Sessizce güldüm.

"Evet. O iş bizde." Naill gözlerime baktı. "Biz hallederiz."

Kararlı yüzlerine baktım, daha doğrusu Delano ve Naill'ın kararlı yüzüne. Elijah ise sadece hevesli görünüyordu, bunu görünce içimden gülmek geldi.

"Onlar senin sorumluluğunda değil" dedi Naill, ne düşündüğümü anlamıştı. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Kieran ve ailesi dışında beni en uzun süredir tanıyan Naill'dı. "Sen yeterince iş yaptın."

Oysa daha başlamamıştım bile. Yine de başımı salladım. Onlara teşekkür etmedim. Bu, minnettarlığınızı dile getireceğiniz bir şey değildi.

"Elini kana bulamaktan bahsetmişken" dedi Elijah, ayaklarını yeniden masaya koyarak, "Jericho da bir elini kaybetmiş."

Gözümü yarı Atlantialıya çevirdim. "Hak etmişti."

"Bu odadaki hiç kimse bunu duyduğuna şaşırmadı" dedi Delano.

"Elini neden kaybettiğini söylemedi. Ivan ve Rolf da bir şey demedi" dedi Elijah, Masadonia'da Jericho'nun yanında olan iki kişiyi kastederek. "Buna neyin neden olduğunu bize söyleyecek misin? Meraktan ölüyorum."

"Bakire'ye zarar vermemesi söylenmişti. Ama dinlemedi. Ben de elini kestim" dedim. "Aynısı hepiniz için geçerli, New Haven'daki herkes için. Kimse ona zarar vermeyecek."

"Anlaşıldı" dedi Delano gözlerine bakınca. Naill da başını salladı.

"Emrin başım üstüme, her zamanki gibi" dedi Elijah sırıtarak. "Ama sormak istediğim şeyler var."

"Olmasa şaşardım."

Elijah koca omuzlarından birini kaldırdı. "Meraklı biriyim, ne yapayım? Öyle sanıyorum ki Bakire senin kim olduğunu bilmiyor, bizim kim olduğumuzu da."

Göğsüme yine bir yumru oturdu. "Şu anda, evet."

Elijah gür kaşlarını kaldırdı. "Şu anda mı?"

"Burada bir geceliğine kalacağımızı sanıyor" dedim. "Sabah yola çıkmadığımızı görünce sorular sormaya başlayacaktır."

"Ve?" dedi Delano.

"Ben de gerçeği elimden geldiğince anlatacağım. Yükselmişlerin gerçekte kim olduğunu" dedim, bu konuşmanın büyük ihtimalle yarın güneş batarken gerçekleşeceğini biliyordum.

Elijah gözlerime baktı. "Yine öyle sanıyorum ki bunu pek hoş karşılamayacak."

Hayır, muhtemelen hoş karşılamayacaktı.

"O zaman ne olacak?" dedi Naill.

"Ben üstesinden gelirim" dedim, göğsüm birden buz kesti. "Başka kimse karışmayacak."

Hak Etmiyorum

Magda daima ileri görüşlü olduğunu bir kez daha kanıtlamış, Poppy'ye kalenin ikinci katında, sadece üstü kapalı bir dış koridordan ulaşılabilen bir oda vermişti. Tek bir kapısı ve küçük bir penceresi olan odadan kaçma ihtimali çok düşüktü.

İçimden bir ses daha sonra bunun için Magda'ya teşekkür edeceğimi söylüyordu çünkü Poppy'nin gerçeği hoş karşılayacağını hiç sanmıyordum. Karşılamasını da bekleyemezdim.

Poppy'yi kontrol etmeye gitmeden önce onun odasına yakın bir başka odada bir şeyler atıştırdım, yıkanıp temiz giysiler giydim. Dışarıdaki koridora çıktığımda daha fazla kar yağdığını gördüm ve hâlâ yağmaya devam ediyordu, bahçe ve az ötedeki çamlar dört-beş santimlik karla kaplanmıştı. Poppy'nin kapısına gidip durdum.

Diğerleriyle görüşmem beklediğimden uzun sürmüştü, yolculuğun ne kadar zorlu geçtiği düşünülürse Poppy büyük ihtimalle uyuyordu. Dinlenmesi iyi olurdu ama onunla konuşmam da gerekiyordu. Ona her şeyi anlatmadan önce ne tür güçlere sahip olduğunu öğrenmeliydim. Gerçeği öğrendikten sonra bana bu bilgiyi vereceğini pek sanmıyordum. Ama belki de gerçeği öğrendikten sonra verirdi. Poppy zeki ve sevecendi. Bağışlayıcı... Bu düşünce-

leri bir kenara bıraktım. Hiçbirinin önemi yoktu. Poppy anlayışlı olabilirdi de olmayabilirdi de. Özgürlük teklifimi kabul edebilirdi de etmeyebilirdi de. Her halükârda beni bağışlamayacaktı. Bunu hak etmiyordum. Farkındaydım.

Elimi ıslak saçlarımdan geçirdim, kapıyı çaldıktan sonra açtım.

Poppy uyumuyordu.

Elinde hançeriyle yatağın yanında dikiliyordu.

"Hawke" diye fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Uyuduğunu sanıyordum."

Poppy hançeri indirdi. "O yüzden mi içeri daldın?"

"Kapıyı çaldığıma göre buna dalmak denemez." Kapıyı kapattım, dikkatle Poppy'ye baktım. Koyu mavi-yeşil arası kadife bir sabahlık giymişti. Islak saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu, yanaklan kıpkırmızıydı. Çok güzeldi, elindeki hançerle daha da güzel görünüyordu. "Ama istenmeyen birine karşı hazırlıklı olduğunu görmek beni sevindirdi."

"Ya sen de istenmeyen biriysen?"

"İkimizin de öyle olmadığını biliyoruz. Hem de hiç" dedim, şimdilik doğruları söylüyordum. Ya sonra? İçimde o hançeri, tüm sivri, ağır ve küt nesneleri ondan almak zorunda kalacakmışım gibi bir his vardı.

Poppy hançeri komodinin üstüne bırakıp yatağın ucuna oturdu. "Egon beni her defasında şaşırtıyor."

"Egom değil, ben şaşırtıyorum" diye düzelttim.

Poppy gülümsedi, bu nadiren görülen kocaman ve neşe dolu gülümsemelerinden biriydi. "Az önce söylediğimi kanıtladığın için teşekkürler."

Kıkırdadım. "Yemek yedin mi?"

Başım salladı. "Ya sen?"

"Banyo yaparken."

"Aynı anda pek çok işi halledebiliyorsun demek."

"Yetenekliyim." Yaklaştım, birkaç adım ötesinde durdum. "Neden uyumadın? Yorgun olmalısın."

"Er geç sabah olacağını ve yine yola koyulacağımızı biliyorum" dedi, bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. "Ama uyuya-

madım. Henüz. Seni bekliyordum." Sabahlığın kuşağıyla oynamaya başladı. "Burası biraz... değişik, değil mi?"

"Başkente ve Masadonia'ya alışkın biri için öyle olmalı" dedim. "Burada her şey daha basit, şatafat ve seremoni yok."

"Fark ettim. Tek bir kraliyet arması bile görmedim."

Başımı yana eğdim. "Beni kraliyet sancakları hakkında konuşmak için mi bekledin?"

"Hayır." Poppy kuşağı bıraktı. "Airrick'e yaptığım şey hakkında konuşmak için bekledim."

Eliyle saçını düzeltti, sol omzuna dökülenleri geriye attı. Birden bir şeyin farkına vardım. Kieran'la ve diğerleriyle konuşurken onlara hep yüzünün sağ tarafını dönüyordu. Oysa benimle konuşurken öyle yapmıyordu.

"Şimdi müsait misin?" dedi. "Uygun bir zaman mı?"

Sırıttım. "Uygun zaman Prenses. Hem de yalnızız, ben de baş başa konuşmamız gerektiğini düşünüyordum."

Poppy bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Yüzünde üzgün bir ifade belirdi.

"Vikter'ın da senin de böyle... bir gücün olduğundan neden hiç bahsetmediğini açıklayacak mısın?" diye sordum.

"Ben ona öyle demiyorum" dedi az sonra. "Sadece... bununla ilgili söylentileri duyanlar öyle diyor. Bu yüzden de benim bir tanrının çocuğu olduğumu düşünüyorlar." Saçlarından bir-iki ton koyu olan biçimli kaşlarını çattı. "Her şeyden haberi varmış gibi görünen sen, bu söylentileri duymadın mı?"

"Çok şey bildiğim doğrudur ama hayır, hiç duymadım. Ayrıca o yaptığın şeyi yapan birini de hiç görmedim."

Poppy bir müddet sustu. "Bu, tanrılardan bir armağan. Bu yüzden Seçilmiş'im." Kaşları iyice çatıldı, sonra yüzü gevşedi. "Kraliçe bundan hiç bahsetmememi ve bu armağanı hiç kullanmamamı istedi. Buna layık olana kadar. Çoğunlukla itaat ettim."

O anda kendimi Elijah gibi hissettim çünkü sormak istediğim çok şey vardı. "Çoğunlukla derken?"

"Evet, çoğunlukla. Vikter'ın bundan haberi vardı ama Tawny bilmiyor. Rylan ve Hannes da öyle. Düşes biliyor, dük de biliyor-

du, başka bilen yok." Sustu. "Ben de bu armağanı pek sık kullan mıyorum... sayılır."

Sayılır mı? "Peki nedir bu armağan?"

Poppy dudaklarını büzerek iç geçirdi. "Başkalarının... acısı nı sezebiliyorum, hem fiziksel hem de ruhsal acılarını. Bu şekilde başladı. Yükselişime yaklaştıkça değişiyor. Artık insanların duy gularını da hissedebiliyorum." Konuşurken üstünde oturduğ battaniyeyi çekiştirip duruyordu. "Onlara dokunmam gerekmi yor. Bakmam yetiyor, o zaman sanki... kendimi o kişiye açıyorum Genelde bunu kontrol edebiliyorum, hislerimi kendime saklıyo rum ama bazen zorlanıyorum."

Aklıma hemen Teermanların saldırından sonra halka yaptığı ko nuşma geldi. "Kalabalıklarda olduğu gibi mi?"

Poppy başını salladı. "Evet. Ya da biri farkına varmadan acısın yansıttığında. Bu nadiren oluyor. Senin ya da bir başkasının gördü ğünden fazlasını göremiyorum ama ne hissettiklerini seziyorum."

Bu söylediği... bir ölümlü için imkânsızdı. "Yani... onların his settiği şeyi mi hissediyorsun?" Dur biraz. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Yani çok feci bir şekilde yaralanmış olan Airrick'in acı sını da mı hissettin?"

Poppy gözlerime baktı, yine başım salladı.

Vay canına. Bir an gözlerimi kapadım. "Herhalde çok..."

"Büyük bir acıydı" dedi Poppy. "Ama çok daha kötülerini his setmiştim. Fiziksel acı her zaman sıcak ve şiddetlidir ama ruhsal, duygusal acı... soğuk bir günde buz banyosu yapmak gibidir. Acı nın böylesi çok daha korkunçtur."

Aklımdan yine bir sürü düşünce geçmeye başladı, Poppy'yi huzursuz gördüğüm zamanları hatırladım, ellerini büküp durdu ğu anları. "Peki diğer duyguları da hissedebiliyor musun? Mesela mutluluğu ya da nefreti? Ferahlama... ya da vicdan azabını?"

"Evet ama bu yeni başladı. Çoğu zaman hissettiğim şeyden emin olamıyorum. Bildiklerime güvenmek zorundayım, şey..." Omuz silkti. "Ama evet, hissedebiliyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum çünkü Poppy'yi bunu yaparken gördüğüm halde beynim bir türlü kabullenmek istemiyordu.

"Tek yapabildiğim bu değil" diye ekledi Poppy.

"Orası kesin" diye mırıldandım.

"Dokunarak insanların acısını dindirebiliyorum. Genelde karşımdaki kişi çok büyük bir acı çekmediği sürece bunu fark etmiyor."

Bu bana bir şey hatırlatır gibi oldu. "Nasıl?"

"Mutlu anlarımı düşünüyorum ve bu düşünceleri yeteneğim sayesinde karşımdaki kişiye iletebiliyorum" dedi Poppy.

"Yani sadece mutlu anları düşünüyorsun, hepsi bu öyle mi?"

Poppy yüzünü buruşturdu. "Yani ben olsam öyle demezdim ama evet."

Bir dakika... Gözlerimi hızla Poppy'nin gözlerine çevirdim. "Daha önce benim duygularımı da sezdin mi?"

Poppy yutkundu. "Evet."

Arkama yaslandım. Lanet olsun, kim bilir hangi duygularımı yakalamıştı.

"Başta bunu kasten yapmıyordum, şey, tamam, kasten yapıyordum ama öyle bir halin vardı ki... ne bileyim." Tekrar yüzüne baktım. "Seni kalede ne zaman görsem kafese kapatılmış bir hayvanı hatırlıyordum, bunun nedenini merak ediyordum. Yapmamam gerekirdi, biliyorum. Çok da yapmadım sayılır. Kendime engel oldum. Yani sayılır." Kaşlarımı kaldırdım. "Büyük ölçüde. Bazen kendime engel olamıyorum. Sanki doğaya karşı geliyormuşum..."

Mideme bir ağrı girdi. "Peki bende ne gibi duygular hissettin?"

Poppy başını hafifçe iki yana sallayarak bana baktı. "Keder."

Kaskatı kesildim.

"Derin bir üzüntü ve acı." Bakışlarını göğsüme dikti. "Şakalaşırken, gülerken bile acı orada. Onunla nasıl başa çıktığını bilmiyorum. Sanırım daha çok abin ve dostunla ilgili."

Dudaklarım aralandı. Hatırladığım o şey neydi? Birden aklıma Poppy'nin dersinden çıktıktan sonra olanlar geldi. Hissettiğim o açıklanamaz *huzur*.

"Özür dilerim" dedi Poppy. "Yeteneğimi sende kullanmamam gerekirdi, sadece yalan söylemeliydim ve..."

"Daha önce acımı dindirdin mi?" diye sordum.

Poppy ellerini bacaklarına bastırdı. "Evet."

"İki kez. Değil mi? Rahibenin dersinden çıktıktan sonra ve Ayin gecesi." Bahçedeyken, ben mağaralardan bahsederken. O zaman da acım birden hafiflemişti, şimdi fark ediyordum. Tamamen dinmemişti, fazla uzun da sürmemişti ama o ağır duygular gerçekten hafiflemişti.

Poppy başını salladı.

"Eh, şimdi neden kendimi o kadar... hafiflemiş hissettiğimi anlıyorum. İlk defasında uzun sürmüştü. Yıllardır olmadığı kadar iyi uyumuştum." Bir kahkaha attım, biraz afallamıştım. Tamam, bir hayli afallamıştım.

"Keşke bu yeteneğimle herkese yardım edebilsem."

"Neden?" deyiverdim birden. "Neden acımı dindirdin? Evet, gerçekten... üzülüyorum. Aldığım her nefeste abimi özlüyorum. Yokluğu peşimi bırakmıyor ama bunun üstesinden gelebiliyorum." Artık. *Artık* üstesinden gelebiliyordum.

"Biliyorum" dedi sessizce. "Acının hayatına karışmasına izin vermiyorsun ama... acı çektiğini bilmek hoşuma gitmiyordu ve en azından geçici olarak yardım edebilirdim. İstedim ki..."

"Ne istedin?"

"Yardım etmek istedim. Yeteneğimi kullanarak insanlara yardım etmek istedim."

Geri çekildim, derin bir nefes aldım. "Peki ediyor musun? Benden ve Airrick'ten başkasına da yardım ettin mi?"

"Evet. Şu lanetlenenler var ya? Genelde acılarını dindiririm. Vikter'ın korkunç baş ağrıları olurdu. Bazen ağrısını geçirirdim. Tawny'ye de yardım ettim ama hiç haberi olmadı."

"Demek söylentiler böyle başladı." Kahretsin. "Bunu lanetlenenlere yardım etmek için yapıyorsun."

"Bazen de ailelerine" dedi Poppy, bu kadar merhametli biri için fazla cılız, fazla usul bir sesle. "O kadar çok üzülüyorlar ki mecbur kalıyorum."

"Ama bunu yapman yasak."

"Evet ve bu çok aptalca." Poppy ellerini kaldırdı. "Bunu yasaklamaları çok aptalca. Hiçbir mantıklı nedeni yok. Tanrılar bana bu

yeteneği verdiğine göre beni zaten buna layık görmüş olmuyorlar mı?"

"Öyle olsa gerek." Bu gerçekten iyi bir soruydu. "Abin de yapabiliyor mu? Ailenden başka biri?"

"Hayır. Sadece ben, bir de son Bakire. İkimiz de örtü içinde doğmuşuz. Annem ben üç-dört yaşlarındayken bu durumu fark etmiş."

Kaşlarımı çattım. Son Bakire mi? Bildiğim kadarıyla başka Bakire yoktu.

"Ne oldu?" Poppy bana baktı.

Başımı iki yana salladım, sonra bakışlarımı Poppy'ye çevirdim. "Şu anda duygularımı okuyor musun?"

"Hayır" dedi Poppy gözlerini ellerine dikerek. "Çok istediğim zamanlarda bile yapmamaya çalışıyorum. Hile yapıyormuşum gibi geliyor, özellikle de karşımdaki kişi..."

Poppy kaskatı kesildi. Donup kaldı, sonra fal taşı gibi açılmış gözlerle gözlerime baktı. Dudakları aralandı. Yüzüme bakarken yanakları kıpkırmızı oldu.

"Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı" dedim. "Çünkü şu anda ne hissettiğini gerçekten bilmek isterdim."

"Yükselmişlerin hiçbir duygusunu hissedemiyorum" dedi birden, afallayıp kaldım. "Fiziksel acı çektiklerini bildiğim zamanlarda bile hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bu..."

"Tuhaf, değil mi?"

"Rahatsız edici diyecektim ama evet, çok tuhaf."

"Biliyor musun?" Poppy öne eğilip banyosunda gizlenen biri varmış gibi sesini alçalttı. "Hiçbir şey hissedememek beni hep rahatsız etti. Aslında bunun beni rahatlatması gerekir ama hiç öyle olmadı. Tersine öyle durumlarda içim... buz kesiyor."

Bunun bir nedeni olduğunu söylemek istedim. Yükselmişlerin ruhu olmadığı için hiçbir şey hissedemediğini söylemek istedim ama o zaman abisinin de ruhunun olmadığını yüzüne haykırmış

"Anlıyorum." Ben de onun gibi öne eğildim. "Sana teşekkür etmem gerek."

"Ne için?"

"Acımı dindirdiğin için."

"Buna gerek yok" diye fısıldadı.

"Biliyorum ama yine de teşekkür etmek istiyorum." Benim için bunu yapmış olduğuna hâlâ inanamıyordum. Herhangi biri için. Özellikle de dük ona öyle davranırken. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Gür kirpikleri aşağı inip gözlerini benden gizledi.

"Haklıymışım."

"Hangi konuda?"

"Cesur ve güçlü olduğun konusunda. Yeteneğini kullanırken büyük bir risk alıyorsun."

"Yeterince risk aldığımı sanmıyorum" dedi parmaklarını birbirine dolayarak. "Vikter'a yardım edemedim. O kadar altüst olmuştum ki. Kendimi o kadar paralamasaydım en azından acısını dindirebilirdim."

"Ama Airrick'in acısını dindirdin. Ona yardım ettin." Daha nicelerine yardım etmişti. Alnımı alnına yasladım. "Gerçekten hiç beklediğim gibi değilsin."

"Bunu söyleyip duruyorsun" dedi Poppy. "Nasıl birini bekliyordun?"

"Açıkçası artık bilmiyorum." Tek bildiğim beklediğimin bu olmadığıydı. Hem de hiç.

Yüce tanrılar.

Poppy...

Kahretsin, gerçekten aklımı başımdan almıştı. Almaması mümkün müydü? Bugün ona kuşkuyla bakanlar ne kadar sevecen ve güçlü biri olduğunu bilseydi önünde diz çökerdi. Aslında benim içimden de önünde diz çökmek geliyordu.

"Poppy?"

Yumuşak nefesi dudaklarıma vurdu. "Efendim?"

Parmaklarımla yanağına dokundum. "Umarım kim ne derse desin tanıdığım herkesten daha değerli olduğunun farkındasındır."

"Demek fazla kişi tanımamışsın" dedi Poppy.

"Çok insan tanıdım." Gözlerimi kapadım, alnına bir öpücük kondurdum. Başını eğip dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tutarak geri çekildim. Onu öpmeye layık değildim. Başparmağımla çenesini okşadım. Ona dokunmaya bile layık değildim. "Seni bekleyenlerden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Yüce tanrılar; bu, hayatta söylediğim en doğru şeydi. Onu özgürlüğüne kavuşturmayı başarsam bile benim yüzümden düştüğü bu pozisyonu hak etmiyordu. Yükselmişlerin ona reva gördüğü hayatı hak etmiyordu. Güvende olma hissini ondan çalacaktım ve bunu da hak etmiyordu.

Poppy ürpererek gözlerini açtı. Gözleri o kadar yeşil, o kadar parlaktı ki.

Dişlerimi sıkarak geri çekildim, duygularımı... Poppy ne demişti ona? Yansıtma. Umarım duygularımı yansıtmıyorumdur diye düşündüm. "Bana güvenip anlattığın için teşekkür ederim."

Poppy cevap vermedi, yüzüme baktı, dudakları hafifçe aralandı. Bana bakmakla kalmadı. O yemyeşil gözler yavaşça yüzümde dolaştı, sonra omuzlarımdan aşağı, ellerime indi. Gözlerini tekrar yavaşça kaldırıp gözlerime baktı, içini çekince üçüncü kez nefesim kesildi.

"Bana öyle bakma" dedim.

"Nasıl bakıyorum ki?" Sesi her yerimi okşayan bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Nasıl baktığını gayet iyi biliyorsun." Gözlerimi kapadım. "Belki de bilmiyorsun, işte bu yüzden gitmem gerek."

Çünkü arzusunun kokusunu almasam bile bu güzel gözlerin ne dediğini çok iyi biliyordum. Onu öpmemi istiyormuş gibi bakıyordu.

Bundan fazlasına ihtiyacı varmış gibi bakıyordu. Daha fazlasını istiyormuş gibi.

Bu kararın onun için, ona biçilen rol için taşıdığı anlamı düşününce biraz afalladım. Bu çok önemli bir şeydi. Ne var ki bedenim hiç de afallamamıştı, her şeye dünden razıydı, içimi bir ateş bas-

mış, aletim sertleşmeye başlamıştı. Bakışlarında gördüğüm arzuya karşılık vermek için ona doğru eğildim. Varlığımın her zerresi bunu söylüyordu. Bunu istiyordu.

Ama Poppy gerçekti. Tamamen gerçekti.

Ben ise değildim. Her şeyim yalandı.

"Sana nasıl bakıyorum Hawke?"

Birden donup kaldım, gözlerimi açtım. "Bana bakmanı hak etmiyormuşum gibi."

"Bu doğru değil" dedi Poppy.

Göğsüm sıkıştı. "Keşke öyle olsaydı. Yüce tanrılar, keşke gerçekten öyle olsaydı. Gitmem gerek." Hemen ayağa kalkıp çekildim.

Kendimi kaybetmeden bu odadan çıkmam gerekiyordu. Zaten kaybetmek üzereydim. Kieran'a ne demiştim? O kadar da adi olmadığımı mı? Yalan söylemiştim. O kadar adiydim. Çünkü Poppy'nin yanındayken gerçekte kim olduğumu unutmak çok kolaydı. Kendimi tamamen ona bırakmak, beni ona getiren tüm iğrençlikleri bir kenara atmak çok kolaydı. Poppy'nin yanındayken... yaşamak çok kolaydı.

Kahretsin ki bunu istiyordum. Hem de çok. Ama kendimi kalıp ona zevk verebileceğime inandıramazdım. Fedakâr değildim. Burası Kan Ormanı değildi. Burada hiçbir engel yoktu.

Gitmek zorundaydım.

"İyi geceler Poppy." Hayatımda yaptığım en zor şeylerden birini yaptım ve gitmek üzere kapıya döndüm. Yolu yarılamıştım ki Poppy'nin sesini duydum.

"Hawke?"

Durmamam gerektiğini bildiğim halde durdum. Sesi adeta zorlama gibiydi.

"Bu gece..." Sesini yükseltti. "Bu gece yanımda kalır mısın?"

Kemiklerime kadar ürperdim. "Çok isterim ama kalırsam neler olacağının farkında değilsin sanırım."

"Ne olacak?"

Ona döndüm, boynunda nabzının attığı yeri durduğum yerden görebiliyordum. "Seninle o yatağa girip de on saniye içinde ken-

dimi kaybetmemem mümkün değil. Hatta daha yatağa girmeden kendimi sana kaptırmış olurum. Sınırlarımı biliyorum."

Poppy sertçe içini çekince sabahlığının göğsü şişti.

"Vazifemi, ve senin vazifeni, hatırlayacak kadar iyi bir adam olmadığımı biliyorum, sana layık olmadığımın farkındayım. Bunu bildiğim halde o sabahlığı üstünden çıkarıp ormandayken söylediklerimi yapmamam mümkün değil."

Gerçek buydu. Bildiklerime rağmen. Yalanlarıma rağmen. Benden çok daha iyisini hak etmesine rağmen. Ona sahip olacaktım.

Poppy gözlerime baktı. "Biliyorum."

Afalladım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Sana sarılmakla kalmayacağım. Seni öpmekle yetinmeyeceğim. İçindeki tek şey parmaklarım olmayacak" dedim tıkanarak. "Seni çok arzuluyorum Poppy. Kalırsam bu kapıdan Bakire olarak çıkmayacaksın."

Poppy ürperdi. "Biliyorum."

Farkında bile olmadan yürümeye başladım, kapıdan –doğru olandan– uzaklaştım, Poppy'ye –tamamen yanlış olana– doğru yürüdüm. "Gerçekten mi Poppy?"

Poppy bir şey söylemeden arzu dolu gözlerime baktı. Kendinden emin bir tavırla belindeki kuşağı tuttu, kuşağı çözünce içimdeki her şey önce donup kaldı, sonra da hızlanıverdi. Sabahlığın önü açıldı, göğüsleri, karnı ve bacaklarının arasında, gölgeler içindeki cennet göründü.

Poppy sabahlığı omuzlarından sıyırıp yere bıraktı.

Layık olmadığını, hak etmediğini bildiği bir şeyden uzaklaşacak kadar iyi bir adam olmak isterdim. Kieran'm sandığı gibi. Aldığı terbiyenin hakkını verecek bir adam. Ama ben iyi bir adam değildim.

Sadece Poppy'nindim.

Bu Gerçek

Poppy tir tir titrediği halde benden hiçbir şeyini gizlemedi. Daha önce kimse onu böyle görmediği halde. O kadar cesur, o kadar cüretkârdı ki olduğum yerde donup kaldım, bakışlarımı kıpkırmızı olmuş boynundan aşağı indirirken kalbim deli gibi atıyordu.

Pek çok beden görmüştüm. Kadınlar. Erkekler. Zayıf olanlar. Yuvarlak hatlılar. İkisinin arasında olanlar. Göze çarpan bir kusuru olmayan pürüzsüz bedenler. Yaşadığı hayatın izlerini taşıyan bedenler. Tamamen unuttuğum bedenler görmüştüm ama böyle bir bedeni asla unutmayacağımı biliyordum.

Poppy bir tanrıça olmalıydı.

Çünkü yumuşak kıvrımları gerçekten *nefes kesiciydi*. Dolgun memeleri ve koyu pembe uçları. İnce beli, yuvarlak kalçaları, dolgun bacakları ve bacaklarının arasındaki gizli vadi. Daha önce sözünü ettiği yara izlerini gördüm, kolunda, yumuşacık karnında ve bacağının iç kısmında Craven pençelerinden kalan izler vardı, onlar da çok güzeldi, gücünün ve direncinin kanıtıydı.

"Çok güzelsin, bu kadarını beklemiyordum" dedim gözlerine bakarak, aklıma söyleyecek güzel sözler gelmemişti çünkü ona bakmak hem günah hem de tanrıların bir lütfu gibiydi. Hak etmediğim bir ödül gibi.

Ama alacağım bir ödül.

Sanırım gerekenden de hızlı hareket ettim ama hiçbir şey düşünemiyordum. Poppy kuşağını çözdüğü an düşünmeyi bırakmıştım. Onu kollarıma aldım, sonra öpmeye başladım. Bu hiç de nazik bir öpüş değildi. Olanca açlığım ve arzum ortaya çıkmıştı.

Sonra kendimi kaybettim.

Poppy benimle aynı anda elini tuniğime attı. Tunik yere düşerken çizmelerimi çıkarmaya koyuldum. Sonra da pantolonumu. Şimdi aramızda hiçbir şey yoktu.

Poppy doya doya baksın diye olduğum yerde durdum, o da öyle yaptı. Bakışları yavaşça göğsümden karnıma, sonra daha aşağıya indi.

"Bacağındaki yara izi" dedi solmuş ize bakarak. "Ne zaman oldu?"

"Yıllar önce, yakalanmak gibi bir aptallık ettiğimde" dedim, Poppy'nin saçlarını geriye atarken. Normalde birinin bu izden bahsetmesi ya da ona bakması beni rahatsız ederdi. Ama Poppy'yle? Umurumda değildi.

Ondan başka, şu andan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Poppy'nin bakışları biraz daha yana kaydı, onu ne kadar çok istediğimi gördüğünü anladım. Altdudağını ısırarak bakmaya devam etti. Aletim zonklamaya başladı.

"Bana öyle bakmaya devam edersen başlamadan bitecek" dedim.

Yanakları daha da kızardı. "Şey... kusursuzsun."

Göğsüm sıkıştı çünkü gerçekten öyle olmak isterdim. Kusursuz olsaydım burada olmazdım. "Hayır, değilim. Sen kusursuz birini hak ediyorsun ama ben buna izin vermeyecek kadar adiyim."

Poppy kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu söylediklerinin hiçbirine katılmıyorum."

"Ne kadar da şaşırtıcı" diye mırıldandım kolumu beline dolayarak.

Bedenlerimiz birbirine değince içini çekişi gerçekten bağımlılık yapıyordu. Onu kucağıma alıp yatağa götürdüm. Dikkatle yatırıp üstüne çıktım.

Ona vakit tanımak için kendimi tuttum, oysa her zerrem bedenini hissetmek, içinde olmanın nasıl bir his olduğunu keşfetmek için yanıp tutuşuyordu. Ama bu... bu onun için bir ilkti. Bir sürü şeyin ilki. Şimdiye dek kimsenin *ilki* olmamıştım. Kusursuz değildim ama ilkinin Poppy için kusursuz olmasını istiyordum.

Hafifçe üstüne abandım. Bacaklarını bacaklarımda hissedince ürperdim.

Poppy yutkundu. "Şey, sen?.."

"Korunuyor muyum? Aylık ilaç alıyorum" dedim, birleşmelerin hamilelikle sonuçlanmasını engelleyen ottan bahsediyordum. "Sanırım sen korunmuyorsun."

Poppy yine o tatlı sesi çıkararak güldü.

"Korunman herhalde skandal olurdu" dedim şakadan, elimle sağ kolunu okşadım. Buradaki izler derindi. Kolunu ya da hayatını kaybetmemiş olması şaşılacak şeydi.

"Evet ama bu..."

Gözlerine baktım, birden bütün kale sallanmış gibi geldi. Göğsüm pır pır ediyordu. Bakışırken ensem karıncalanıyordu. Nabzım hızlandı. Sanki... bu ânın geleceğini hep biliyordum. Yaptığım -yaptığımız- her seçim bu an içindi. Bu çılgınca bir duyguydu, tamamen anlamsızdı ama yine de... "Bu her şeyi değiştirir."

Ağzımı dudaklarına yaklaştırdım, bu kez kendimi kontrol etmeyi başardım. Dudaklarımı dudaklarına dayadım. Yavaşça öpmeye başladım, usulca dudaklarını araladım. Daha sert, daha derin öpmek istiyordum ama yapamazdım. Kim olduğumu bu şekilde anlamasına izin veremezdim ama onu altımda titreyene kadar öptüm, daha fazlasını istediğini anlayana kadar öptüm.

Sonra keşfe koyuldum.

Parmaklarımı boynundan aşağıya, bir memesine kaydırdım. Dilimle dilini okşarken parmağımın altında sertleşmiş meme ucunu hissettim. Sırtı yay gibi gerildi, dudaklarıma vuran solukları kesik kesikti. Parmaklarımı karnında gezdirdim, ince, pürtüklü yara izini okşayarak aşağı indim, parmaklarımı ince, yumuşak tüylerin içinden bacaklarının arasına kaydırdım.

Poppy bu hafif dokunuş karşısında bir çığlık attı. Sırıttım, bu kadar hassas olmasına bayılıyordum. Zalimlik edip onu zevkten kıvrandırmak, delirtmek isterdim. Ama buna vakit yoktu.

Muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı.

İçime bir acı saplandı, bir an o hançeri alıp göğsüme sapladı sandım. Durdum, parmaklarım en yumuşak yerini hafifçe okşarken içimde bir burukluk baş gösterdi.

Poppy başını kaldırdı, masumca dudaklarıma yapışarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Acemice öpüşü... sanki büyülüydü, yaşadığım tüm öpüşmelerden daha baştan çıkarıcıydı.

Titreyerek dudaklarımı ağzından ayırdım ve parmaklarımın izlediği yolu takip etmeye koyuldum. Boynunun yan tarafını öptüm, nabzının üstünde biraz daha kalma isteğiyle sarsıldım. Öpmeye devam ederken dişlerim de aletim kadar şiddetli zonkluyordu. Dudaklarımı köprücükkemiğinin narin çizgisinde gezdirdim, sonra göğsünün tadına baktım. Yavaşlayarak gözlerimi gözlerine diktim. Dudaklarımı meme ucuna bastırırken Poppy'nin gözleri yarı kapalıydı. Soluk soluğaydı, parmakları altımızdaki çarşafa yapıştı. Onu seyrederek şişmiş meme ucunu ağzıma aldım.

Poppy kontrolsüzce kıvranırken bir inilti çıkardı, göğsümden cevap verircesine bir hırıltı koptu. Sırıtarak daha aşağı indim, dilimi karnında gezdirdim. Yara izlerine yaklaşınca gerildi, ne kadar cesur da olsa izlere yaklaşmamın onu endişelendirdiğini biliyordum.

Endişelenmesine gerek olmadığını ona gösterecektim.

Ağzımı izlere sürdüm, hak ettikleri saygıyı göstererek her birini öptüm. Poppy'nin nefesi kesildi, daha aşağıya, göbeğinin altına indim. Bacaklarını tutarak omuzlarımın sığacağı kadar açtım. Ağzım ıslak tüylerden birkaç santim ötedeydi, başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Hawke" diye fısıldadı.

Sırıttım. "Bayan Willa'nın günlüğünün ilk sayfasını hatırlıyor musun?"

"Evet."

Gözlerine bakarak bacaklarının arasını öptüm. Poppy'nin sırtı yay gibi gerildi. Bakışlarımı kaçırmadım. Poppy de gözlerime bak-

mayı sürdürdü ama dilimi üstünde gezdirip tadına bakarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi, yüce tanrılar, tadı o kadar güzeldi ki. Müthiş tatlıydı. Dilimi sıcaklığına daldırdım, bedenimdeki bütün kaslar arzuyla gerildi. Başımı biraz kaydırdım, ağzımı gergin sinir tomarına sürdüm.

Poppy kalçalarını yukarı kaldırdı, onaylarcasına hırladım. Klitorisini ağzıma alırken onu izliyordum. Başını geriye atmış kıvranıyordu.

Lanet olsun, sadece tadını alarak, hızla inip kalkan memelerini, o inatçı çeneyi, kendini içindeki çılgınlığa kaptırışını izleyerek bile boşalabilirdim.

Kendinden geçtiğini bacaklarının titreyişinden, soluğundaki ürpertiden anlayabiliyordum. Yalayıp emerek *ziyafet çekiyordum*, sonunda tamamen kokusuna bulandım. Tadı gerçekten bir ömre bedeldi.

"Ah, yüce tanrılar" diye fısıldadı çarşaflara asılarak. Bacakları gerildi. "Ah, Hawke..." Bir çığlık attı, kasılıp titreyerek boşalmaya başladı. Sırtını sertçe döşeğe bastırdı, odağını kaybetmiş bakışları gözlerime dikildi.

Son bir kez daha tadını aldıktan sonra başımı kaldırdım. Dilimi altdudağımda gezdirirken Poppy beni izliyordu.

"Bal" diye inledim. "Tıpkı dediğim gibi."

Poppy'nin titrediğini görünce gülümsedim.

Üstüne uzanıp ensesinden tuttum, aletim ve dişlerim daha çok zonklamaya başlamıştı. Poppy baygın baygın bakan zümrüt yeşili gözleriyle beni izliyordu, kalçam kalçasına değince ürperdi. Yeniden üstüne yerleşirken lanet olası kollarım titriyordu. Poppy gözlerini kapadı.

"Poppy" diye fısıldadım, duyduğum arzu dayanılmaz bir hal almıştı. Dudaklarımdan kendi tadını alsın diye onu öptüm, aletimi ıslak sıcaklığına bastırdım. Yüzüne bakarken kalbim deli gibi atıyordu. "Gözlerini aç."

Poppy gözlerini açtı. "Ne oldu?"

"Gözlerinin açık olmasını istiyorum."

"Neden?"

Güldüm. "Soru sormasan olmaz."

Hafifçe içini çekti. "Sormasam hayal kırıklığına uğrarsın."

"Doğru." Elimi boynundan göğsüne kaydırdım.

"Ee, neden?" diye sordu.

"Çünkü bana dokunmanı istiyorum" dedim. "Bana dokunduğunda neler olduğunu görmeni istiyorum."

Ürperdi. "Nasıl... nasıl dokunmamı istiyorsun?"

Bunu öyle bir soruşu vardı ki... Beni mahvetmişti. "Nasıl istiyorsan öyle Prenses. Yanlış bir şey yapman mümkün değil."

Poppy yavaşça çarşafı bıraktı. Elini yanağıma koydu. Dokunuşu çok nazikti. Parmak uçlarını çenemde, sonra da dudaklarımda gezdirdi, okşayışlarını vücudumun her yerinde hissediyordum.

Sonra benim yaptığım gibi keşfetmeye başladı, elini göğsümden aşağı kaydırınca birden içimi çektim. Elini karnımın alt kısmındaki kaslarda gezdirdi. Göbeğimin altındaki sert kıllara geldiğinde nefesim kesilir gibi oldu. Kımıldayamıyordum, sadece başparmağımla meme ucunda yavaşça daireler çiziyordum. Sonunda parmakları aletime dokundu.

O zaman bütün vücudum sarsıldı. "Lütfen. Durma" dedim duraksadığını görünce. "Ne olur durma."

Poppy dediğimi yaptı, parmaklarını aletimde kaydırırken gözlerini gözlerime dikti. Damarı takip edip yarısına geldiğinde parmaklarıyla aletimi kavradı. Dudaklarım aralandı, başım geriye düştü. Muhteşem bir zevk dalgası hissederek titredim. Poppy elini gevşetti, elini aletimin başına kaydırınca soluklarım hızlanmaya başladı. Aletimi tekrar sıkınca tüm bedenim ürperdi.

"Yüce tanrılar" diye hırladım.

"Böyle iyi mi?"

"Daha iyi olamaz." Aletimi avucunda kaydırdı, boğazımdan bir inilti koptu. "Ama özellikle bu. Bu kesinlikle çok iyi."

Poppy güldü, sonra aynı şeyi bir daha yaptı. Kalçalarım elinin hareketlerine uyum sağlayarak kıvrılıyor, göğsümden zevk hırıltıları yükseliyordu.

"Dokunuşunun bana ne yaptığını görüyor musun?" diye sordum, avucunda gidip gelerek.

"Evet" diye fısıldadı.

"Beni mahvediyor." Başımı eğip bakışlarına odaklandım. Hiç böyle bir beklenti, böyle bir zevk hissetmemiştim. "Asla anlaya mayacağın bir şekilde mahvediyor."

Poppy dikkatle gözlerime baktı. "Bu... iyi bir şey mi?"

Yüce tanrılar, beni altüst etmişti. Elimi kaldırıp yanağım avucuma aldım. "Daha önce hiç hissetmediğim bir şey."

"Ya" dedi usulca.

Başımı eğdim, sol koluma yaslanarak onu öptüm. Elimi yanağından çekip aşağı kaydırdım. Elinin yerini benim elim aldı. "Hazır mısın?"

Göğsü hızla şişti, başını salladı.

"Duymak istiyorum."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Evet."

Tanrılara şükür. "Güzel çünkü hazır olmasaydın gerçekten öldürebilirdim."

Poppy kıkırdadı, gözlerinin kıyıları kırış kırış oldu.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun. Bildiğin gibi değil." Onu öperken aletimin başını bacaklarının arasına yerleştirdim. İçine girdim, birazcık, sonra durdum. Ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedince inledim. "Ah evet, son derece hazırsın." Yine yüzüne baktım, yüzü daha da kızarmıştı. Sırıttım. "Beni şaşırtıyorsun."

"Nasıl?" Kafası karışmış gibiydi.

"Craven'ların karşısında korkusuzca duruyorsun." Dudaklarımı ağzında gezdirdim. "Ama ne kadar ıslak ve harika olduğundan bahsedince kızarıp bozarıyorsun."

"Çok ayıp" diye mırıldandı.

"Birazdan gerçekten çok ayıp şeyler yapacağım" dedim. "Ama ilk başta biraz acıyabilir."

Göğsü yine derin bir nefesle şişti. "Biliyorum."

"Yine müstehcen kitaplar mı okuyorsun?"

Dudağını ısırdı. "Olabilir."

Güldüm, kahretsin, bu çok aptalcaydı. Gülünce daha derine girmiştim. Derin bir nefes alarak yavaşça aletimi bastırdım. Poppy sırılsıklamdı ama daracıktı. Canını yakmak istemiyordum. Bunu yapmaktansa kalbimi sökmeyi tercih ederdim, belki de bu beni endişelendirmeliydi ama bana kendini açan, beni içine alan bedeninde öylesine kaybolmuştum ki üstünde durmadım. Poppy ellerini omuzlarıma koydu. Ellerini orada hissetmek hoşuma gitti. Hem de çok. Dişlerimi sıkarak aletimi sonuna kadar sokarken ürperdim. Poppy gözlerini kapadı, altımda kaskatı kesildi. Hızlı hızlı soluyarak kendimi kıpırdamamaya zorladım, oysa her yerim ürperiyordu.

"Affedersin." Burnunun ucuna, kapalı gözlerine, sonra da yanaklarına birer öpücük kondurdum. "Affedersin."

"Sorun yok" dedi.

Dudaklarından öptüm, alnımı alnına yasladım. Hâlâ kımıldamıyordum. Vücudunun zamana ihtiyacı vardı. Poppy'nin buna ihtiyacı vardı, hissettiği acıdan dolayı değil, ne kadar kısa da sürse acı her şeyi gerçek kıldığı için. Şimdi fikrini değiştirebilirdi, o zaman onu rahat bırakırdım ama bu bizi bu noktaya taşıyan seçimlerimizi ortadan kaldırmazdı. O çizgiyi benimle aşmış olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Benim de onunla aştığım gerçeğini.

Poppy'nin göğsü birden şişti, sonra kalçaları yukarı kalktı.

Benim güzel, cesur Poppy'm. Altımda hareket ettiğini hissedince gözlerimi sımsıkı kapadım. Bir kez daha yaptı, ürperdim, omzularımı tutan elleri gevşeyene dek hiç kımıldamadan durdum. Sonra gözlerimi açtım.

Yavaş yavaş hareket etmeye başladım, rahatsız olduğuna dair bir işaret görmek için dikkatle yüzünü izliyordum. Görürsem hemen duracaktım. İçinden çıkmadan bir-iki santim geri çekildim, sonra yavaşça tekrar ilerledim.

Poppy kollarını boynuma dolayınca yine ürperdim. Kalçalarını kaldırarak yeniden hareketlerime uyum sağlamaya başladı. Sonra birlikte hareket etmeye başladık, ben aletimi bastırırken o da poposunu kaldırıyordu. Karşılıklı bir ritim tutturduk. Hâlâ yavaşça hareket ediyor, kendimi kontrol altında tutuyordum. Bu kada-

n yeterliydi... sıcaklığı, yumuşak iniltileri, aletimi sımsıkı sarışı. Bunu ilk kez yaşıyordu. Sertçe becerilmeye ihtiyacı yoktu. Nezakete ihtiyacı vardı.

Ama sonra Poppy... benim güzel, cesur ve *edepsiz* Poppy'm, bacaklarını popoma doladı, o zaman kontrolümü kaybediverdim.

Bir kolumu başının altından geçirerek omzunu da kalçasını tuttuğum kadar sıkıca kavradım. Dudaklarına yapıştım. Onu sıkıca tutarak daha sert, daha hızlı gidip gelmeye başladım. Beni öperken inliyordu.

Gerilim artıyordu, fazla dayanamayacağımı biliyordum. Tadını almıştım bir kere. Ağzıma boşaldığını hissetmiştim. Her gidip gelişimde hareketlerime uyarak kıvranıyordu. Kalçasını bıraktım, elimi aşağı kaydırıp klitorisini buldum, aletimi sertçe içine bastırdım, boşalmaya yaklaştığımı hissediyordum. Deliye dönmüştüm, dudaklarımı ağzından çekip yüzüne baktım.

Poppy kalçalarımı bacaklarının arasında sıkarak bir çığlık attı, aletimi sıkıca kavradı. Boşalmaya başladı. Kasılmaları beni deliliğin sınırlarına sürüklüyordu. Dişlerim zonkluyordu. Poppy kendini zevke bırakırken dudaklarım aralandı. Elimi aramızdan çekip yatağa, başının yanına koydum, parmaklarımı sertçe yatağa bastırdım. Ona duyduğum şehvet yoğunlaştıkça başka türden bir ihtiyaç şekilleniyordu, daha karanlık bir ihtiyaç. Bakışlarımı şişmiş dudaklarında, boynunda gezdirdim. Nabzında. Sivri dişlerim dudaklarıma baskı yapıyordu. Bedenimin her yeri gerilmişti. Başım eğilmeye, dudaklarım aralanmaya başladı.

Poppy birden gözlerini açıp bana baktı. Elini yanağıma koydu. "Hawke" diye fısıldadı.

Sesini duyunca sarsıldım. İki arzu birden içimde kükrerken dişlerimi sıktım. Elimi başının yanına biraz daha bastırdım, dişlerimi de aletim kadar derinlere daldırma arzusuna karşı koymak, kendimi diğer arzuya kaptırmamak için savaştım.

Omzunu kolumla daha sıkı sardım, sonra onu becermeye başladım. İçinde sertçe gidip geliyordum –muhtemelen olması gerekenden daha sert– öyle ki bedenlerimiz yatağın üstünde kayıyordu.

O kadar güzel, o kadar mükemmeldi ki, dudaklarım dudaklarına değdiği ilk andan beri onu istiyordum. Gerilim iyice arttı. Sırtımdan bir ürperti geçti. Aletimi sertçe bastırıp öyle kaldım, zevk dalgaları içinde boşalmaya başladım. Kendimi kaybetmiş gibiydim, direndiğim içgüdü birden beni ele geçirdi. Başımı eğdim, çenesini yukarı ittim. Ağzımla nabzını buldum. Dudaklarım geriye çekildi. Dişlerim tenini sıyırdı. Poppy ürperdi, hafifçe gülümsedim. Dişlerimi geçirmeye hazırdım...

Hassiktir.

Ağzımı kapattım, inlememek için kendimi zor tutarak göğsümü Poppy'nin göğsüne bastırdım. Açlığımla savaşırken kalbim deli gibi atıyordu. Beslenmeyeli haftalar olmuştu ama ihtiyacım yoktu. Daha idare edebilirdim. Kana duyduğum arzunun bununla ilgisi yoktu. Nedeni yalnızca Poppy'ydi, hayatımda hiçbir ölümlüyle birlikteyken böylesi bir arzuya kapılmamıştım.

Kendimi toplamam ne kadar sürdü bilmiyordum. Yavaş yavaş Poppy'nin parmaklarının saçlarımın arasında gezindiğinin farkına vardım ama olduğum gibi kaldım, hâlâ içindeydim. Başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum. Kanını içme arzusu beni sarsmıştı, üstelik kanını içmeden tatmin olmuştum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Hiç. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Belki de biliyordum çünkü bunun gerçek olduğunun farkındaydım. Aramızdaki şey. Poppy'nin benim için hissettikleri. Benim ona olan hislerim. Bu. Gerçekti.

Derin bir nefes alarak ağırlığımı dirseklerime verdim. Başımı çevirip ağzını buldum. Onu öptüm. "Bunu unutma."

Poppy parmaklarını çeneme dayadı. "Unutabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Söz ver." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Bunu unutmayacağına söz ver Poppy. Yarın, ertesi gün, gelecek hafta ne olursa olsun bunu unutma... bunun gerçek olduğunu unutma."

"Söz veriyorum" dedi duraksayarak. "Unutmayacağım."

Çok Ayıp

Bir elimde sıcak şarap, diğerinde ıslak bir bezle yatağa dön düm. Poppy üstünden kalktığımdan beri kımıldamamıştı, gerçek ten beni dinliyordu. Yan tarafına yatıp kollarını göğsünde kavuş turmuştu, dizlerini hafifçe bükmüştü ve çırılçıplaktı. Gözlerim vücudunun baştan çıkarıcı kıvrımlarında gezdirdim. Bütün gece burada durup onu seyredebilirdim ama bu tabii ki tuhaf olurdu.

"Prenses."

Bir dizimi yatağa koyarken Poppy gözlerini açtı. "Bana prenses deme."

"Ama sana çok yakışıyor" diye mırıldandım, kaşlarını çattığını görünce sırıttım. "Sana içki getirdim."

"Teşekkür ederim." Poppy kalkıp oturdu, başını eğip kollarını çözerek kadehi aldı.

Utandığını anlayınca bir centilmen gibi davranmaya karar verdim. Bir kez olsun. İçmesini bekledim, sonra bir yudum alıp kadehi komodinin üstüne, hançerin yanına bıraktım. Pişmiş kelle gibi sırıttım. "Yat bakalım."

Poppy kollarını iki yanına sıkıca bastırarak bana baktı, darmadağın saçları omuzlarına ve göğsüne dökülüyordu. Kımıldamadı.

"Tam bir zevk düşkünü gibi görünüyorsun" dedim. Yanakları kızardı. "Buna bayıldım."

"Bunu söylemen çok ayıp."

"Bacaklarının arasını yalamamdan daha mı ayıp?"

Poppy'nin dudakları aralandı.

"Bayan Willa günlüğünde buna ne dendiğini yazmış mı?" diye sordum üstüne eğilerek. Çenesini yukarı kaldırıp gözlerine baktım. Sonra onu öptüm. "Bir sürü adı var. İstersen sayabilirim..."

"Gerek yok."

"Emin misin?" Ağzının kıyısına bir öpücük kondurdum, onu önce yan, sonra da sırtüstü yatırdım.

"Eminim." Yanına oturdum, Poppy kolumu hafifçe tuttu.

Kıkırdadım. "Nasıl istersen Prenses." Elimdeki bezi indirdim, bakışlarımı saçlarının arasından görünen meme uçlarından ayırdım. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Nedir?"

"Bacaklarını aç."

Poppy gözlerini kırpıştırdı. "Ne... ne için?"

Eğilip yanağından öptüm. "Seni temizlemek istiyorum" dedim. Poppy sertçe içini çekerek kolumu daha sıkı tuttu. "Arkamda... ayıp şeyler bırakmış olabilirim."

"Ya" diye fısıldadı.

Az sonra istediğimi yaptı. Çaktırmadan bacaklarının üst kısmındaki ıslaklığa baktım. Fazla bakmadım çünkü onu utandırmak istemiyordum ama bıraktığım *ayıp şeylerin* kanıtını ve banyodayken üstümde de gördüğüm daha koyu renkteki hafif izleri gördüm. Kan. Bedeninden ayrıldığım anda kokusunu almıştım. Fazla değildi ama yine de... ona yaşattığım bir anlık acının kalıntılarını silmek istiyordum.

Bu çok saçmaydı, ona çektireceğim diğer acıları düşününce...

Bu düşünceleri kafamdan attım, onlarla yüzleşmeye hazır değildim. Zaten yakında bunu yapmak zorunda kalacaktım.

Nazikçe ama elimi çabuk tutarak Poppy'yi temizledim. Bu mahrem anlarda ikimiz de sessizdik. İşim bitince az önce bezin

olduğu yere bir öpücük kondurdum, Poppy hafifçe inleyerek p posunu oynattı. Farkında olduğunu hiç sanmadığım bu tepki ka şısında gülümseyerek şömineye gittim ve bezi ateşe attım. Alevl çıtırdadı, kıvılcımlar saçıldı. Arkama dönünce Poppy'nin yan tar fına yatarak beni izlediğini gördüm.

Yanına dönerken bakışlarını hissedebiliyordum. "Bak ne diy ceğim" dedim yatağın ayak ucundan battaniyeyi alarak. "Kimile bana ve bazı yerlerime böyle bakmanın çok ayıp olduğunu söyl yebilir ama ben ne düşünüyorum biliyor musun?"

Poppy gözlerini kıstı. "Sormaya korkuyorum."

Yanına uzandım, battaniyeyi belimize kadar çektim. "Bana y yecekmiş gibi bakman hoşuma gidiyor."

"Hiç de öyle bakmıyorum."

"Ama öyle bakıyordun." Yastığı itip kolumu başının altında geçirdim. "Neyse." Ağzımı dudaklarına yaklaştırdım. "Yemek iş tediğin zaman haber vermen yeterli."

"Ah, yüce tanrılar." Poppy güldü.

O gülüşü dudaklarımla yakaladım. "*Seni yememi* istediğin za man da haber vermen yeterli."

Ellerini göğsüme koydu. "Neden içimde bu son söylediğin çol ayıpmış gibi bir his var?"

"Çünkü kesinlikle ayıp."

"Sen gerçekten..."

"Edepsiz ve çekiciyim, değil mi?"

Poppy yine güldü, gerçekten de bunu yeterince yapmıyordu "İflah olmazsın diyecektim."

"Ben olsam eşsiz derdim." Arkama yaslandım, Poppy'nin par makları tenimde dans ediyordu, bana dilediğince dokunmasına müsaade ettim. İki parmağını göğsümden aşağı kaydırırken onu izledim. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Poppy gözlerime baktı. "İyi. Hatta iyiden de öte..."

"Canın yanıyor mu?" dedim usulca.

"Hayır. Hem de hiç."

Bir kaşımı kaldırdım.

Poppy'nin parmakları durdu, bir omzu yukarı kalktı. "Birazcık sızlıyor ama önemli bir şey değil. Yemin ederim."

"Güzel."

Bana gülümsedi, bu öyle yumuşak ve tatlı bir gülümsemeydi ki o an her şeyin mümkün olduğunu düşündüm. Parmakları göğüs kaslarımdan birinin hemen altında durdu. "Bu... bu yara izi nasıl oldu?"

Biraz düşünmem gerekti. "Galiba dövüşürken. Muhtemelen kendime fazla güvendiğim için az kalsın kalbime bir bıçak yiyordum."

Yüzünü buruşturdu, parmaklarını başka bir ize kaydırdı. "Ya bu?"

"O da öyle." Bir saç tutamını elime aldım, elim göğsüne değince gülümsedim, Poppy sertçe içini çekti. "Onun yanındakini bir Craven yaptı. Aynısından göbeğimin sağ tarafında da var."

"Sende... bunlardan çok var." Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Yara izlerinden."

"Evet." Saçını parmağıma doladım. Elemental soydan gelen bir Atlantialıda kolay kolay yara izi kalmazdı. Aynısı kurtlar için de geçerliydi. Bu genellikle çok zayıf düştüğünde ya da yaranın normalde olduğu kadar hızlı iyileşmesini engelleyecek bir şey yapıldığında olurdu. "Çoğu genç ve ihtiyatsız olduğum zamanlardan kalma."

"Peki bu ne zamandı?" Poppy esnedi, parmakları karnımın üstünde geziniyordu. "Birkaç yıl önce mi?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet, öyle denebilir."

"Genç ve ihtiyatsızken bu yaralar nasıl oldu peki?"

"Talim esnasında. Kendimi kanıtlamak için benden daha yapılı ve hızlı kişilerle dövüşürken" dedim. Kısmen doğruydu. Atlantia askerlerini eğiten komutanlar egoyu söküp almakla ünlüydü ama diğer izler, Craven'ların yaptıkları? Damga? Onlar esir tutulduğum zamanlarda olmuştu. "Yakın bir dostumun babası beni ve abimi eğitmeye yardım ediyordu. İkimiz de sandığımız kadar yetenekli olmadığımızı pek çabuk öğrendik."

Poppy sırıttı. "Erkeklerin egosu..."

"Abin de mi böyleydi?"

"Hayır." Saçını hafifçe çekince güldü. "Ian'ın kılıç kullanmayı hiç merakı olmadı. Daha çok hikâyeler uydurmakla ilgileniyordu."

"Akıllı adammış" diye mırıldandım.

Poppy başını salladı. "Ian kendini savunmak için bile olsa şiddetin her türünden nefret eder. Tüm anlaşmazlıkların konuşarak çözülebileceğine inanır, ne kadar eğlenceli bir sohbet olursa o kadar iyi. O..." Tekrar bana baktı. "Dövüş eğitimi almamdan hoşlanmıyordu, yani şiddet fikrinden hoşlanmıyordu ama bunun benim için gerekli olduğunu biliyordu."

"Anlaşılan iyi bir abiymiş."

"Öyledir."

Öyledir.

Şimdiki zaman.

Ama muhtemelen artık değildi. Ian'ın şiddet karşıtı fikirleri uzun zaman önce, Yükseldiği anda, onu terk etmişti.

Aklımda bu düşüncenin ağırlıyla Poppy'ye belimdeki yara izinin nasıl olduğunu anlattım, bu birkaç santimlik iz abimin yakalamam için beni cesaretlendirdiği bir yabandomuzunun dişlerinden kalmıştı.

Poppy uyanık kalmak için mücadele ediyordu, gözlerini kırpıştırıp durması... gerçekten çok şirindi. Sonunda uyku onu esir aldı ama bana hiç uğramadı, hâlâ Poppy'nin saçıyla oynuyordum.

Uyandığı zaman ona gerçeği açıklamak ve bundan sonra olacakları anlatmak zorundaydım. Onu Yükselmişlerin birer canavar olduğuna inandırmam gerekecekti. Böylece onu Malik'le takas ettiğimde başkentte olacaklara kendini hazırlayabilirdi. O bir savaşçıydı. Ben onu tekrar kaçırana kadar muhakkak hayatta kalacaktı.

Bunu yapamam.

Hassiktir. Poppy'yi Kan Tacı'na teslim etme fikri hiç hoşuma gitmiyordu. Başına her şey gelebilirdi. Her şey. Bir nedenden ötürü ona ihtiyaçları vardı. Çıkarları olmasa onu Seçilmiş olarak tanıtmaları ve tüm krallığı buna ikna etmeleri için bir neden yoktu. Peki gerçekten sadece onu Yükseltmeyi mi planlıyorlardı? Göğsüm sıkıştı. Buna izin veremezdim, Poppy'nin artık başkalarının

acısını dindirmeye çalışmayan, tersine acı vermekten zevk alan soğuk, ruhsuz bir yaratığa dönüşmesine izin veremezdim.

Ama abimi kurtarmak zorundaydım ve bunu yapmanın tek yolu Poppy'den geçiyordu.

Gerçekler göğsüme bir kaya gibi oturdu. Çok fazla belirsizlik vardı, ya Poppy'ye zamanında yetişemezsem? Ya bana inanmazsa? Ya Yükselmişlerle kalmayı seçerse? Hem neden seçmesindi ki? Sevgili abisi onlardan biriydi. Kraliçe onun için bir anne gibiydi. Elbette Yükselmişlerden bazılarının kötülük yapabildiğini biliyordu ama ona yalan söylediğimi de öğrenecekti.

Ona Yükselmişlerin tanrılar tarafından kutsandıkları iddialarını desteklemek için onu kullandıklarını ve ona zarar verebileceklerini söyleyecektim ama ben de onu kullanmıştım. Hâlâ da kullanıyordum.

Ayrıca gerçeği söyleyerek ona zarar verecektim.

Uyuyan Poppy'ye baktım, gerçeği öğrendiği anda *bunun* sona ereceğini biliyordum. Artık sadece... *ânı yaşamak* olmayacaktı. Huzur olmayacaktı. Çocukken korkması öğretilen kişiye dönüşecektim. Benden nefret edecekti. Bunu hak etmiştim ama aramızda geçenlerin gerçek olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Bu bir yalan değildi. Hatırlamak zorundaydı.

Ne olursa olsun Poppy için bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.

Kahretsin, başka bir yolu olmalıydı. Abimi kurtarmama, yaklaşan savaşı engellememe ve Yükselmişlere inanmaktan vazgeçmese de Poppy'nin güvenliğini sağlamama yarayacak bir yol. Çünkü burada bile, onlardan çok şey götürmüş olan tacı kendi isteğiyle temsil ettiğine inananların arasında, serbestçe dolaşmasına izin veremezdim. Skotos'un zivesindeki Spessa's End'de onu emanet edebileceğim insanlar vardı. Orada rahat ve mutlu bir hayat sürebilirdi. Ama sonunda bize ihanet edip ilk fırsatta Yükselmişlere dönerse uğruna mücadele ettiğimiz her şeyi riske atmış olacaktım.

Poppy'nin buklesini kolunun üstüne bıraktım, zihnim her gece yaptığı şeyi yapıyordu ama şu anda eski anıları yeniden canlandırmıyordu. Bir çözüm yolu bulmaya çalışıyordu.

Ama cevabı zaten biliyordum, değil mi?

Gözlerimi kapattım, sessizce lanetler okudum.

Tek yol buydu... tabii takası yaptıktan hemen sonra anlaşmadan cayıp Poppy'yi fazla uzağa götürmelerine izin vermezsek. Ve anlaşmadan cayan *biz* olacaktık. Sadece ben değil. Bunun için sadece burada savaşabilecek durumda olanların değil, daha fazlasının gerekeceğini kabul edecek kadar kendime karşı dürüsttüm.

Tek başıma hareket edersem önlemeye çalıştığım savaşı ateşleyebileceğimin farkında olacak kadar da akıllıydım.

Ayışığı Kitaplığı

Her Şey Bitti

Uyandığım zaman kendimi Poppy'yle sarmaş dolaş buldum. Hâlâ kolumu yastık olarak kullanıyordu ama uyurken dönmüş, sırtını göğsüme dayamıştı. Öbür kolumu beline atmış, bacaklarımdan birini de Poppy'nin bacaklarının arasına sokmuştum.

Hâlâ gaz lambasıyla aydınlanan odanın sessizliğinde öylece yattım. Ateş biraz sönmüştü ama oda sıcaktı. Fazla uyumuş olamazdım, beni neyin uyandırdığını da bilmiyordum. Daha önce kimseyle böyle sarmaş dolaş uyumamıştım. Genelde sarılarak uyumaktan hoşlanmazdım. Ama bu kez çok rahattım. Rahattan da öte. Çok hoşuma gitmişti. Sonsuza dek Poppy'yle böyle uyuyabilirdim.

Kapıya hızlı hızlı vuruldu. Başımı kaldırdım. Vakit gece yarısı olmalıydı, bu yüzden kapıdaki her kimse iyi bir haber getirdiğini sanmıyordum. Duymamış gibi mi yapsaydım?

Hayır. Yapamazdım.

Küfretmemek için kendimi zorlayarak Poppy'ye bir göz attım. Yanından ayrılmak istemiyordum ama kapı böyle çalınmaya devam ederse ses onu uyandıracaktı, bacağımı bacaklarının arasından çektim, elimi kolundan ve belinin yumuşak teninden usulca kaydırdım. Battaniyeyle omuzlarını örttüm. Kolumu çekip başı-

nın altına yastığı koyarak kalktım. Saçımı düzelterek yere bakınıp pantolonumu buldum. Pantolonumu giyip tekrar çalınmaya başlamadan kapıya gittim.

Kapıdaki Magda'ydı. "Üç haber getirdim. Konuklardan ikisinin icabına bakıldı."

Muhafızlardan bahsediyordu. "Ya diğerleri?"

"Halletmeye çalışıyorum" dedi alçak sesle. "İkincisi, Elijah seni görmek istiyor." Elindeki bohçayı havaya kaldırdı, yüzü ifadesizdi. "Üçüncü olarak da, *Bakire*'nin giysilerini getirdim."

Poppy'nin giysilerini aldım. "Elijah bekleyemez mi?"

"Hayır." Magda başını yana eğerek odanın içine bakmaya çalıştı. Kımıldanarak önünü kapadım. "Evden haber var."

Kaskatı kesildim. "Hemen geliyorum."

Magda başını salladı, hâlâ odayı görmeye çalışıyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Kapıyı kapattım, yıkanmış çamaşırların bulunduğu bohçayı koltuğun üstüne koydum. Evden haber gelmişti. Bu muhtemelen hayra alamet değildi. Döndüm.

Poppy uyanmıştı.

Sessizce yanına gittim, daima yüzüne düşen o saç tutamını geriye ittim.

"Selam" diye fısıldadı, gözlerini kapatarak yanağını avucuma bastırdı. "Kalkma vakti geldi mi?"

"Hayır."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Sadece gidip halletmem gereken bir iş var" dedim parmağımla yanağını, yara izinin tam altını okşayarak. "Henüz senin kalkmana gerek yok."

"Emin misin?"

Esnediğini görünce gülümsedim. "Eminim Prenses. Uyu hadi." Battaniyeyi tekrar üstüne çektim. "Elimden geldiğince çabuk dönerim."

Ben kazağımı ve çizmelerimi giyene kadar Poppy uyumuştu bile. Tekrar kapıya gittim, sonra durdum, rahat olduğundan emin

olmak için dönüp ona bakmak istedim ama kendimi tuttum. Eğer bakarsam muhtemelen *her şeyin canı cehenneme* diyerek tekrar yatağa girecektim.

Sessizce odadan çıktım, onu yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyordu, oysa Kieran iki kapı ötedeydi ve kötü bir şey olursa muhakkak duyardı.

Basamakları inmekle uğraşmadım, elimi parmaklığa koyup üstünden atladım. Kendimi soğuğun, karanlığın ve rüzgârın içinde buldum. Çömelerek yere indikten sonra ayağa kalktım. Karın içinden yürüyerek ikinci kattaki koridorun çatısının altından geçtim, yan kapıların birinden içeri girdim. Çalışma odasına doğru yürürken kalede çıt çıkmıyordu.

Elijah yine masasında oturuyordu. Yanında Delano vardı. Büyük ihtimalle ikisi de odadan hiç çıkmamıştı ama yanlarında üçüncü bir kişi daha vardı. Alastir'le birlikte çalışan sarı saçlı adam. Bana dönüp sertçe selam verince sinirden tüylerim diken diken oldu. Delano kaşlarını kaldırarak bana baktı, elinde aynı viski kadehi vardı, herhalde saatlerdir içiyordu.

"Orion." Atlantialının elini sıktım. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Haklısın." Orion zoraki gülümsedi. "Çoktandır başkentte yoktun."

"Evet." Kollarımı kavuşturdum. "Seni buralarda görmeyi beklemiyordum."

"Burada olmaktansa kalbimi sökmeyi tercih ederim ama son derece önemli bir mektubu iletmekle görevlendirildim." Orion elini pelerininin için sokup katlanmış bir kâğıt çıkardı.

Mektubu alıp elimde çevirdim, bu esnada Elijah Orion'a yolculuğun nasıl geçtiğini soruyordu. Atlantia armasını taşıyan sarı mührü -kılıç, yay ve güneşi- görünce tuhaf bir duyguya kapıldım. Ev özlemi miydi? Belki. Ama mührün ortasından geçen hafif çizgi mektubun açıldığını ve balmumunun yeniden eritildiğini gösteriyordu.

Mührü kırarken hafifçe gülümseyerek Orion'a baktım. Elijah'nın sorusuna cevap verirken o da bana gülümsedi. Mektubu okumasına

hiç şaşırmamıştım. Ne de olsa Kraliyete ve Alastir'e sadıktı, Emil'in Atlantia prensine ne yazdığını elbette bilmek isteyecekti.

Mektubu açtım, ilk satırı okur okumaz çenemdeki kas seğirmeye başladı. Geri kalanını çabucak gözden geçirdim. Mektup çoğu kişinin anlayamayacağı şekilde yazılmıştı. Zeki Emil mektubu şifreli yazmıştı ama benim için gayet açıktı. Alastir'e engel olmak için elinden geleni yapmıştı ama nerede olduğum ve planlarım bir şekilde danışmanın kulağına gitmişti.

Yani babam da ne yaptığımı biliyordu. Bakire'yi kaçırmaya çalıştığımı biliyordu.

Haberin sonunda Alastir'e ulaşması beni şaşırtmamıştı. Ne var ki son kısımda okuduklarımı hiç beklemiyordum.

Babam, yani kral, New Haven'a doğru yola çıkmıştı.

Kahretsin.

"Fırtınadan önce varmana sevindim" dedi Delano. "Ama kafam karıştı."

Gözlerimi kaldırdım, önce Delano'ya, sonra da Orion'a baktım.

Orion bir kaşını kaldırdı. "Kafanı karıştıran nedir?"

"Belki kafam karıştı demek doğru değil" dedi Delano kadehini masaya bırakarak. "Sanırım hayrete düştüm desem daha iyi olur. Tam da prensin New Haven'a geldiği gün bir mektupla çıkagelmen beni hayrete düşürdü de."

Mektubu yavaşça katladım.

"Bak şimdi ben de hayrete düştüm" dedi Elijah, ayakları masanın üstündeydi, sakallı yüzünde o kocaman gülümseme vardı. "Mükemmel zamanlama."

"Gerçekten öyle" dedi Orion sakin bir sesle. Ses tonunda dalavere peşinde olduğuna işaret eden hiçbir şey yoktu ama sağ gözü seğiriyordu. "Galiba çok şanslıyım."

"Sanırım öylesin." Delano gülümsedi, mavi gözleri parladı. "Aa, dur bir dakika. Elijah'nın da benim de kafamı karıştıran bir şey var. Prens geldikten çok kısa bir süre sonra da sen geldin."

"Yine de beni çağırmak için bu zamana kadar bekledin, öyle mi?" dedim.

"Buraya gelmek için zorlu bir yolculuk yaptım majesteleri." Orion çenesini yukarı kaldırdı. "Acıkmıştım ve kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Hepimiz kendimize gelmek için zamana ihtiyaç duyarız." Gülümsedim. "Babam ne zaman yola çıktı?"

Elijah gözlerini bana çevirdi, gülümsemesi siliniverdi.

"Anlamadım?" Orion kaşlarını çattı.

"Mektubu okumamış gibi yaparak gerçeği saklama." Mektubu masanın üstüne attım.

Orion gerildi. Biraz düşündü. "Alastir'i, yani dolayısıyla kral ve kraliçeyi bilgilendirmekle görevli olduğum için..."

"Evet. Evet. Biliyorum. Sen sadece görevini yapıyordun. Şimdi de görevini yap" dedim. "Babam ne zaman yola çıktı?"

"Sanırım Alastir beni gönderdikten kısa süre sonra. Fırtınanın durumuna bağlı olarak herhalde bir-iki gün içinde varmış olur" dedi Orion. "Ben de Berkton'da ona katılacağım."

Yaşadığım şoku belli etmedim. Berkton buraya yaklaşık yarım günlük mesafedeydi, Ölü Kemikler Klanı Ormanı yakınında yer alan çoktan unutulmuş bir köydü. Orada artık sur yoktu. Evlerin hepsi moloz yığınlarına dönmüştü ama malikâne hâlâ ayaktaydı ve sık sık gizlenmek için sığınak olarak kullanılıyordu. Bir kral ve kraliyet danışmanı için uygun bir yer değildi çünkü babam geliyorsa kesin Alastir de geliyor demekti.

Bu gerçekten sorun yaratacak bir gelişmeydi. Çok kısa bir süre sonra bununla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Orion'a baktım. Adamı iyi tanımıyordum ama Alastir'i tanıyordum. Alastir benim için ikinci bir baba gibiydi. Orion'ın Emill'den mektup getirmesine izin vermesinin tek nedeni bu sayede fazladan bilgi edinmekti. Alastir hep söylenenden daha fazlasını bilmek isterdi. Orion'ı casusluk etmesi için göndermişti, Orion bu yüzden burada, çok daha rahat edecekleri bir yerde beklemek yerine Berkton'da onlara katılacaktı.

"Ah olamaz" diye mırıldandı Delano. "Yine öyle bakıyor."

Orion kaşlarını çatarak sarı saçlı kurda baktı.

"Evet." Elijah başını salladı. "Gerçekten öyle bakıyor."

Delano öne eğildi. "Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyor musun?" Başıyla beni işaret etti.

Yüzümde hâlâ o yapmacık gülümseme vardı.

Atlantialı bana bakarak başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorum."

"Bu bakışı yüzlerce kez gördüm" dedi Delano. "Şu gülümseme var ya? Her zaman bir uyarıdır."

Orion sertçe içini çekerek bir Delano'ya bir bana baktı.

"Genelde kan gövdeyi götürmeden önce görülür" dedi Delano.

"Hem de nasıl" diye ekledi Elijah.

"Doğru söylüyorlar." Dişlerimi göstererek sırıttım. "Bir şeyi açıkça ifade edeyim Orion. Alastir'e, dolayısıyla Kraliyete hizmet ettiğini biliyorum, vampirlerle dolu topraklarda tek başına yolculuk ettiğine göre son derece sadık olmalısın."

"Öyleyimdir." Orion çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Ne var ki Alastir'e ya da babama olan sadakatin umurumda değil. Anladın mı?" Kollarımı iki yana açtım. "Ben babamın oğlu değilim. Senin prensin değilim. Sadece dalga geçilmemesi gereken bir adamım, bu yüzden sadece bir kez soracağım. Yanlarına gittiğinde krala ne söylemeyi planlıyorsun?"

Orion'ın dudakları incecik bir çizgi alini aldı, kehribar rengi gözleri yüzüme dikildi. "Söylentilerin doğru olduğunu söyleyeceğim. Bakire'yi kaçırdığını, burada, yanında olduğunu söyleyeceğim."

"Herhalde bunu duymak babamı çok mutlu edecektir" diye mırıldandım. "Bakire için çoktan bazı planlar yapmış olmalı."

Orion gevşedi. "Evet."

Başımı yana eğdim. "Peki nedir bu planlar?"

"Ayrıntıları bilmiyorum."

"Ama eminim Alastir biliyordur" dedim. "Bu senin de bildiğin anlamına gelir. Babam ne planlıyor?" Bir an durdum. "Bunu sana prensin olarak soruyorum."

Orion buz gibi bir sesle güldü. "İşine gelince unvanını kullanman ne kadar enteresan."

Sırıttım. "Değil mi?"

"Evde olman gerekiyor Casteel." Orion bana doğru bir adım attı. Omzunun üstünden Elijah'nın dudaklarını büzdüğünü gördüm. "Babanın ve annenin sana orada ihtiyacı var. Alastir'in sana ihtiyacı var. Krallığın sana ihtiyacı var."

"Sence burada ne yapıyorum Orion?" dedim.

"Ne yaptığını sandığını biliyorum. Ailen ve Alastir de biliyor ama halkını kurtarmak istiyorsan bunu evde, ait olduğun yerde yapmalısın" dedi başını iki yana sallayarak. "Taç yıllar önce sana geçmeliydi..."

"Taç abime ait" diye sözünü kestim. "Veliaht Prens Malik."

"Prens Malik..."

"Yerinde olsam o cümlenin sonunu getirmezdim" dedi Delano.

Orion çenesini kapadı.

Öfkemi bastırmaya çalıştım. "Soruma hâlâ cevap vermedin."

Orion pelerinini aralayarak elini beline koydu. "Baban Kan Tacı'na bir mesaj göndermeyi planlıyor."

İçimdeki her şey yavaşladı, ama öfkenin yakıcılığını hissedebiliyordum. "Neymiş bu mesaj?"

"Bakire" dedi Orion. "Baban Bakire'yi onlara geri verecek. Yani kellesini. Sonra ordularımız..."

Yerimden fırladım, Orion'ın göğsüne bir yumruk attım. Kemik ve kıkırdaklar çatırdayarak içine göçtü.

"Peki" diye mırıldandı Delano.

Kanlar fışkırınca Orion'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yumruğum kaburgalarını kırarken ağzı açık kaldı. Parmaklarımı kalbine batırdığımda ise kasılmaya başladı.

Gülümseyerek elimi geri çektim. "Belki de babama senin yerine bunu gönderirim."

Orion başını yavaşça eğerek göğsündeki deliğe baktı.

Ağzından kanlar boşandı, dizlerinin üstüne çöktükten sonra yere devrildi.

"Ama yapmayacağım." Dönüp Atlantialının kalbini ateşe attım. Alevler kıvılcım saçarak çatırdadı. "O kadar seviyesiz değilim."

Delano dudaklarını bükerek şömineye baktı. "Bu çok iğrenç."

"Eh" dedi Elijah kadehini alıp içkisini bitirerek. "Kralın gelmesini beklemiyordum." Sonra öne eğildi, koca elini masanın karşısına uzattı. Delano'nun içkisini alıp kadehte kalanı kafasına dikti. "Bu gece bir adamın kalbini görmeyi de beklemiyordum."

"Ama gördük işte." Eğildim, elimdeki kanları Orion'ın pelerinine sildim. Pek işe yaramadı. Ayağa kalktım. "Ne yazık ki sadık habercimiz Berkton'a dönerken zamansız bir ölümle karşılaşmış olacak."

"Anladım" dedi Elijah, Delano sessizce güldü. Kalkıp büfeye gitti. Yarı Atlantialı tekrar arkasına yaslanınca masanın arkasındaki koltuk gıcırdadı. "Kral gerçekten Solis'te mi?"

"Öyle görünüyor." Alevler yatıştı.

"Sence baban gerçekten bunu mu planlıyor?" diye sordu Elijah. "Bu çok zalimce. Bundan bile çok." Başıyla Orion'ın cesedini işaret etti, o sırada Delano büfeden su dolu bir sürahi aldı. "Orion kendini beğenmişin tekiydi, siz elementallerin pek çoğu gibi. Gücenmece yok."

Sessizce güldüm. "Üstüme alınmadım."

"Ama Bakire'nin kafasını kesmek?" Elijah hafifçe ıslık çaldı. "O sadece bir kız."

Sadece bir kız.

Poppy sadece bir kız falan değildi. "Babam zalim bir adam değildir" dedim, Delano yanıma gelerek ıslak bir havlu uzattı. "Teşekkür ederim" diye mırıldandım ellerimi temizlemek için havluyu alırken. Bu gece daha önce de benzer bir şey yapmış olmam gerçekten çok ironikti. "Yıllar önce? Her şeyden önce? Böyle bir şey düşünmezdi." Özellikle de Poppy'yle biraz zaman geçirip bu hayatı kendisinin seçmediğini görseydi. "Ama bana yapılanlardan sonra? Malik'e yapılanlardan sonra? Ve Kan Tacı tarafından kaçırılan herkese yapılanlardan sonra?" Elimdeki kanları ovaladım. "Her şeyi yapabilir."

Delano yerine oturdu. "Peki sen Bakire'yi ne yapacaksın Cas?"

Kirli bir havluyu daha ateşe atarak güldüm, kahkaham tıslayıp cızırdayan alevlerin sesini andırıyordu. "Bunu yapmayı planlamıyorum."

"Yok artık." Elijah güldü. "Sanırım bu da daha önce yaptığın kimse-ona-dokunmayacak uyarısının kapsamına giriyor." Orion'ın cesedine bakarak sırıttı. "Ama sanırım o düşüncelerini toparlamakla fazla meşgul olduğu için bunu duymadı."

"Orion'ın burada olduğunu biliyor muydun?" Orion'ın bacaklarının üstünden geçerek büfeye gittim, karnımın yan tarafında birden bir sızı hissettim. Girip çıkması bir olmuştu.

"Burada olduğunu biliyordum ama *kim* olduğunu bilmiyordum. Sadece Atlantialı olduğunu biliyordum" dedi Elijah. "Berkton'a gidecek misin?"

Viski şişesinin mantarını çıkarıp bir yudum aldım. Boğazdan kayarcasına iniyordu. "Gitmek zorundayım." Bir yudum daha aldım, o sızının dönmesini bekledim. Dönmedi. "Berkton malikânesi ne durumda?"

"Orayı derli toplu tutuyoruz ve malzeme stokluyoruz" dedi Elijah.

"Güzel." O malzemeleri kullanmak zorunda kalacaklardı çünkü babamın buraya gelmesine izin veremezdim. Şimdi olmazdı. "Sabah yola çıkacağım. Öğleden sonra varmış olurum, sonra da geri dönerim."

"Fırtına bastırmadan gidip gelmek için elini çabuk tutman gerek. Şu anda bir şey yok gibi görünüyor, ara ara hafif geçişler olabilir ama bir kez başladı mı çok şiddetli olacak" dedi Delano dirseklerini dizlerine koyarak.

"Siktiğimin kurtları" dedi Elijah gülerek, masa sallandı. "Sanırsın hepsi birer meteoroloji uzmanı."

Delano duymazdan geldi. "Rüzgâr doğudan esiyor, Berkton'da fazladan bir saat kalırsan ya orada ya da yolda fırtınaya yakalanırsın."

"Yakalanmam."

"Ben de seninle geleceğim" dedi Delano.

"Hayır. Senin burada kalmanı istiyorum." Şişenin mantarını yerine taktım. "Onu korumak için."

"Haven Kalesi'ndekiler mesajı aldı" dedi Elijah imalı imalı yere bakarak. "Burada kimse sana karşı gelecek kadar aptal olamaz."

"Riske girmemeyi tercih ederim." Parmaklarımı saçlarımı arasından geçirdim. "Bu arada adı Penellaphe. Ona Bakire yerine böyle derseniz daha iyi olur."

"Evet." Elijah başını sallarken hafifçe güldü. "Daha iyi olur." Ayaklarını masadan indirdi. "Magda biraz gergin ama iyi biri olduğunu söyledi."

"Penellaphe..." Ayak sesleri duyunca döndüm. "Şimdi ne oluyor?"

Kapı açıldı, Naill içeri daldı. "Bir sorunumuz var."

Bir kaşımı kaldırarak elindeki arbalete baktım. "Nasıl bir sorun?"

"Kalan muhafızlar Bakire'yi de alıp kaçmaya kalkıştı" dedi Naill, kaşlarını çatarak yerde yatan cesede baktı.

"Ne diyorsun?" dedim. Hemen kapıya yürüdüm. "Neredeler?"

"Ahırda" dedi Naill; Delano ve Elijah kalktı, ben koridora çıkarken uzun bacaklarıyla bana yetiştiler. "Cas, muhafızların Bakire'yle birlikte kaçmaya çalışmasından daha büyük bir sorunumuz var" dedi Naili. "Kieran'ı gördüler." Parlak sarı gözlerini gözlerime dikti. "Kurt formundayken."

"Hassiktir" dedi Delano.

İçim buz kesti. "Nasıl? Bu nasıl oldu?"

"Gördüklerimden anladığım kadarıyla Phillips Bakire'yi kaçırmaya çalışmış. Bakire karşı koyunca Kieran araya girmiş. Yaralanmış ama durumu iyi."

Hissettiğim o tuhaf sızı...

"Ama şekil değiştirmiş" diye devam etti Naill. "Şimdi ahırda. Kapıyı içeriden sürgülemişler."

Onlar.

Poppy.

Bir an kalenin koridorunda donup kaldım. Kımıldayamadım. İçimi korkuya benzer bir şey sardı. Poppy'ye söyleyebilirdim. Söylemeliydim. Bu şekilde öğrenmesini engelleyebilirdim ama artık çok geçti. Her şey bitmişti. Poppy'yle yaşadığım her şey. Yakınlığımız. Sıcaklığı. Geçmişte ya da gelecekte değil, şu anda olabilmek. Onun yanında bulduğum huzur. Anlamıştım. *Her şey bitmişti.* Acının ağır

lığıyla geriye doğru sendeledim. Sanki bir el göğsüme girip kalbimi sökmüştü. Orion'ın yaptığı gibi başımı eğip baktım ama göğsümde delik falan yoktu. Yine de korkunç bir acı duyuyordum.

"Kieran yaralıysa kendini kontrol edemeyebilir" dedi Delano, aptal aptal yüzüne baktım. Delano yumruklarıma bakıyordu. Sesi endişe doluydu. "Yaralanmak içgüdülerimizi harekete geçiriyor."

Bunu biliyordum.

"Kıza bir şey söylemedin, değil mi?" diye sordu Elijah.

Sonunda konuşmayı başardım. "Hayır. Buna... fırsatım olmadı."

"Tamam, peki plan ne?" Elijah gözlerini kıstı, tetikteydi, dikkatliydi ve durumu anlamıştı. "Kaçmalarına izin mi vereceğiz? Onları oradan çıkaracak mıyız? Bir müddet Kieran'ın ortalarda görünmemesini sağlayabilir, kurt olduğundan haberimiz yokmuş gibi yapabiliriz. Bu da sana zaman kazandırır, böylece..."

"Hayır." Bunun bir anlamı yoktu. Her şey bitmişti. "Bakire'yi kaçıramayacaklar. O burada kalıyor."

Söğüdün altındayken yaptığım gibi kendimi her şeye, tüm duygulara kapadım. Acıya. Suçluluk duygusuna. Poppy'nin yaşadıklarımızın yalan olmadığını unutmasından duyduğum korkuya. Kafamı toplamam gerekiyordu. Poppy'yi yatıştırmak için geçici bir yalan uydurmak şöyle dursun, açıklama yapmaya bile zamanım olmayacaktı. Tüm bu duyguları o kadar kalın bir duvarın arkasına koydum ki onları hissedemiyordum bile. Göğsüm ve karnım buz kesti, arbaleti Naill'ın elinden alırken hiçbir şey hissetmiyordum. Bu uzun sürmeyecekti ama şu anda...

Bir hiçtim.

"Delano, ahırın arkasından dolan." Naill'a baktım. "Sen de onunla git."

İkisi de başını salladı.

"Atları arka kapıdan çıkaramazlar" dedi Elijah. "Niyetleri kaçmaksa atlara ihtiyaçları var demektir."

"Kim olduğumuzu öğrendilerse yürüyerek de giderler" dedim, sonra Naill ve Delano'ya döndüm. "Muhafızları öldürün ama Penellaphe'ye dokunmayın."

"Anlaşıldı" dedi Delano.

Dönüp kaleden çıktım, yerler buz tutmuştu. Kar durmuştu. Gece sessizdi, sadece ahırdan gelen tahta çatırtıları duyuluyordu. Dişlerimi sıktım.

"Bekle" dedi Elijah.

Yürümeye devam ettim. Ahır göründü, pencereler lambaların sarı ışığıyla parlıyordu. Açık kahverengi bir kurt ahırın kapısını pençeleyerek açmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun." Elijah kolumu tuttu. "Beni bir dinle."

Durdum, kolumu tutan eline baktım. Gözlerimi yavaşça kaldırıp Elijah'nın gözlerine baktım.

"Evet, biliyorum. Az önce bir adamın kalbini söktüğünü gördüm. Belki de seni tutmamam gerekirdi ama beni dinlemelisin" dedi Elijah. "Kızla aranızda ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler olduğu kesin. Sakın aksini söylemeye kalkma. Her şeyin farkındayım."

Dişlerimi sıktım.

"Ayrıca şu anda bu umurumda değil. Umurumda olan tek şey sensin, sen ve yıllardır uğrunda didindiğin şey. Sadece abin değil. Burada ve Spessa's End'de yaptıkların da. İşe yarıyor çünkü bu adamlar ve kadınlar sana sadık. Sana inanıyorlar." Elijah'nın yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Doğru ya da yanlış, Bakire'yi bildikleri gibi görecekler: Onlardan çok şey alan bir şeyin sembolü olarak."

Gözlerime baktı. "Emirlerine uysalar da Jericho'ya yaptıklarını duydukları zaman birkaç kişinin kaşları kalktı. Ayrıca siz geldikten sonra Bakire'ye olan tutumundan dolayı ileri geri konuşanlar oldu. Bu kale büyük ama bu gece birkaç saatini nerede geçirdiğini bilmeyecekleri kadar da büyük değil."

Kahretsin.

"Bahse girerim Orion da kıçını kaldırıp odama gelmeden önce bunları duymuştu" dedi Elijah, rüzgâr yerdeki karı havaya savuruyordu. "Oraya gidip Bakire'ye olması gerekenden farklıymış gibi mi davranacaksın? Baban buraya gelirken? Bakire'nin kellesi-

ni isterken?" Kieran'ın tahta kapıya vurduğunu duydum. "Buradaki insanlar senin için krala bile karşı gelir ama Bakire'ye kapıldığını düşünürlerse desteklerini kesebilirler. Bu da hiç iyi olmaz."

Elijah kesinlikle doğru söylüyordu. Babam yoldaydı. Poppy'nin kellesini istiyordu ve kral oydu. Emri benimkinden üstündü, burası dışında. Solis halkı bana bağlıydı. Burada olmamın tek nedeni de buydu. Peki bu desteği kaybedersem?

Poppy hayatını kaybederdi.

Panik ve acı geri dönecek gibi oldu ama buna izin vermedim. Bunun olmaması için her şeyi yapardım. Her şeyi. Poppy'nin en nefret ettiği şey olmam gerekse bile.

Karanlık Olan.

"Biliyorum" dedim Elijah'ya.

Elijah başını sallayarak kolumu bıraktı. Yürümeye devam edip köşeyi döndüm.

Kieran başını bana çevirerek kapıdan çekildi. Öfkeyle hırlıyordu.

"Sorun yok." Yanından geçerken sol elimi sırtında gezdirdim. Kan kokusunu alıp da Kieran'ın bacağında ve belinde kürkünü keçeleştiren kanları görünce kapıldığım öfke içimi kaplayan buzu kırıverdi.

Ahırın kapısına yaklaşırken öfkemi serbest bıraktım. Kapının ortasına bir tekme indirirken gücümü kontrol etmiyordum. Tahtalar kırılarak parçalandı. Kapının kanatları ardına kadar açıldı, karşımdaki manzarayı hızla gözden geçirirken içimde serbest bıraktığım tek duygu öfkeydi.

Muhafızları gördüm. Şahlanan atları. Adi Jericho'yu. Ve Poppy'yi. Kan taşı hançeri elinde tutarken her zamanki gibi cesurdu.

"Hawke!" diye haykırdı, rahatladığı sesinden belliydi ve ben hiçbir duyguya izin vermiyordum. Bana doğru gelmeye başladı. "Tanrılara şükür iyisin."

Phillips yerinden fırladı, Poppy'yi kolundan tuttu. "Ondan uzak dur."

Bakışlarımı ona çevirdim, Poppy'nin kolunu tutan eline baktım. Poppy kolunu çekip kurtardı.

Jericho'ya döndü. "Öldür onu!" diye bağırdı. "Bana saldıran oydu..." Arkamda Kieran'ı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hawke, arkanda!"

Phillips onu tekrar tuttu, bu kez belinden tutmuştu.

"Sorun yok" dedim Poppy'ye, arbaleti kaldırıp nişan aldım.

Ok hedefe saplandı, Phillips Poppy'nin yanından öyle bir güçle savruldu ki arkadaki direğe mıhlandı, Poppy de dizlerinin üstüne düştü.

Arbaleti indirdim, Poppy pis pis gülümseyen Jericho'ya doğru bakıyordu. Sonra Phillips'in samanların arasına düşen kılıcını gördü. Kılıca damlayan kanı... Phillips'i gördüğünü anladım. Birden irkildi.

Luddie, öbür muhafız, kılıcını kaldırıp bağırarak koşmaya başladı. "Kılıcım ve..."

Karanlığın içinden çıkan Delano attığı okla Luddie'yi sırtından vurdu, Luddie yere saçılmış samanların üstüne yığıldı.

Son muhafız kaçmaya kalktı. Adım hatırlamıyordum.

Kieran ondan daha hızlıydı, hemen havaya sıçradı. Ölümlünün üstüne çullandı, tırnaklarını sırtına geçirdi, güçlü dişleriyle avcının boynunu ısırıp kırdı.

Ahıra sessizlik çöktü.

Bu da uzun sürmedi.

Jericho yaklaşmaya başladı, Poppy'ye bakarak sırıtıyordu. "Bu âna tanık olduğum için çok mutluyum."

"Kapa çeneni Jericho" dedim sertçe, rüzgâr sırtıma vuruyordu.

Poppy başını kaldırıp gözlerime baktı. Saç örgüsü bir omzunun üstünden sarkıyordu, o tutam her zamanki gibi yüzüne düşmüştü. Üstünde pelerininin olmadığını fark ettim. Phillips onu dışarıya soğuğa karşı korumasız çıkarmayı mı planlamıştı? Poppy donabilir ya da hastalanabilirdi. O embesili öldürdüğüm için zerre kadar pişmanlık duymuyordum.

"Hawke?" diye fısıldadı Poppy, boş eli ıslak samanları kavradı.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Poppy olduğu yere büzüldü, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ben bir hiçtim.

"Lütfen onu öldürebileceğimi söyle" dedi Jericho. "Tam olarak hangi parçaları kesip geri göndermek istediğimi çok iyi biliyorum."

"Ona dokunursan bu kez bir elden fazlasını kaybedersin" dedim gözümü Poppy'den ayırmadan. "Bize canlı lazım."

Hüsran

"Eğlenceden hiç anlamıyorsun" diye homurdandı Jericho, Poppy ise yüzüme bakakalmıştı. "Daha önce söylemiş miydim?"

"Hem de defalarca" dedim.

Poppy irkildi.

Benim yüzümden *irkilmişti*. Bunu düşünmek istemiyordum. Kendimi onun gözünden görmek de istemiyordum. O gözlerde ne olduğunu zaten biliyordum. Kuşku. Durumu yavaş yavaş kavrama. Acı. İhanet...

Gözlerimi kaçırdım, bakışlarımı kana bulanmış samanların ve cesetlerin üstünde gezdirdim. "Bu pisliği temizlemek gerek."

Kieran başını iki yana salladı, sonra ayağa kalktı. Kısalıp yerine oturan kemiklerinin çatırtısı sadece birkaç saniye sürdü. Bir kez daha ölümlü formunda yanımda duruyordu. Yarasından bir iz görmek için dikkatle baktım, sadece yan tarafında hafif bir iz vardı. Bir kaşımı kaldırarak yırtık pantolonuna baktım. Genelde şekil değiştirirken giysilerinin sağlam kalmasını umursamazdı. Herhalde bunu Poppy için yapmıştı. Yine dişlerimi sıktım.

"Temizlenmesi gereken tek pislik bu değil" dedi Kieran, boyun kaslarını esneterek.

Poppy'den bahsetmediğini biliyordum. Benden bahsediyordu. Yarattığım karmaşadan bahsediyordu, seyirci çekmeye başlayan karmaşadan. Gürültüyü duyup gelen insanlar ahırın gölgelerine ve arkama doluşmaya başlamıştı.

Poppy'ye baktım. Arkasına yaslanmıştı, göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu, kesik kesik soluyordu. "Konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı?" dedi gülerek ama kahkahası alevlerin çatırtısı gibiydi.

"Eminim sormak istediğin çok şey vardır" dedim sesimi yumuşatarak, hançerini daha sıkı kavradığını görmüştüm.

Poppy yine irkildi.

Burnumdan derin bir nefes aldım.

"Diğerleri?.." dedi Poppy. "Diğer iki muhafız nerede?"

"Öldüler" dedim dikkatle Poppy'ye bakarak. "Ne yazık ki öyle gerekiyordu."

Poppy sessizliğe gömüldü. Gözümü hançerden ayırmıyordum. Diğerlerini kışkırtacak bir şey yapmasına fırsat vermeden onu buradan çıkarmam gerekiyordu, yavaşça yaklaşmaya başladım.

"Hayır." Poppy ayağa fırladı. "Burada neler olduğunu söyle."

Durdum, sesimi daha da alçalttım. "Neler olduğunu biliyorsun."

Poppy ağzını açtı. Bakışları arkama, Magda ve Elijah'nın durduğu yere kaydı. Yumuşak ayak sesleri duydum, Magda'nın gittiğini anladım. İyi kalpli bir kızdı. Bunu görmek istemiyordu.

"Phillips haklıymış" dedi Poppy, sesi titriyordu.

"Öyle mi?" Arbaleti arkamdan yaklaşan Naill'e verdim.

"Galiba Phillips durumu çözmeye başlamıştı" dedi Kieran. "Bakire'yi kontrol etmeye gittiğimde onları odadan çıkarken gördüm. Ama Bakire, Phillips'in söylediklerine inanmamış gibiydi."

Bir şeyi daha anlamaya başladığını Poppy'nin yüzünden anladım. Rengi sapsarı oldu, yara izleri iyice ortaya çıktı. Göğsü hızla şişti. Bedeninden bir ürperti geçti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, içime ördüğüm duvarın çatlamaya başladığını hissettim. *Elijah haklıymış* dedim içimden. Buradaki hiç kimse bunları göremezdi, Poppy bile.

"Eh, bir daha hiçbir şeyi çözemeyecek" dedi Jericho, Phillips'i direğe mıhlayan oku tuttu. Oku sertçe çekip çıkarınca ölümlü yere yığıldı. Jericho adamı dürttü. "Orası kesin."

Bir gün bu şerefsizi gebertecektim.

"Sen bir Alçalmışsın" dedi Poppy.

"Alçalmış mı?" Elijah bir kahkaha attı. Elbette bunu pek komik bulmuştu.

Jericho kaşlarını çatarak Poppy'ye baktı. "Ben de seni zeki sanıyordum."

Poppy onu duymazdan geldi. "Yükselmişlere karşı çalışıyorsun."

Başımı salladım.

Poppy ürperdi, hüsranla içini çekti. "Sen... Rylan'ı öldüren... şeyi biliyor musun?"

"Şey mi?" dedi Jericho geri çekilerek. "Bunu hakaret addederim."

"Bu senin sorunun, benim değil" dedi Poppy sertçe, sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Bu işleri daha da zorlaştırırdı. Poppy bana döndü. "Kurt şekil değiştirenlerin soyunun tükendiğini sanıyordum."

"Doğru bildiğin halde öyle olmayan çok şey var" dedim. "Soylan tükenmedi ama sayıları fazla değil."

Poppy öfkeyle soludu. "Rylan'ı onun öldürdüğünü biliyor muydun?"

"İşi hızlandırıp seni ele geçirebileceğimi düşünmüştüm ama bu girişimin nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz" dedi Jericho.

Poppy gözlerini ona çevirdi. "Evet, nasıl sonuçlandığını gayet net hatırlıyorum."

Jericho boğuk bir sesle hırladı.

Bir adım yaklaştım. "Benim için bir pozisyon yaratmaya çalışacağını biliyordum."

"Özel korumalarımdan biri olman için mi?"

"Sana yakın olmam gerekiyordu."

Poppy ürperdi. "Eh, bunu başardın, değil mi?"

İçimdeki duvar sarsıldı. "Düşündüğün şeyin..." Bu gece olanları düşündüğünü biliyordum. Aramızda geçenleri. "Gerçekle alakası yok."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok." Elindeki hançeri o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz olmuştu. "Peki tüm bunlar... neydi? Bir oyun mu? Buraya benimle yakınlaşasın diye mi gönderildin?"

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Gönderilmek mi?"

Bir bakışımla Kieran'ı susturdum.

"Seni Karanlık Olan gönderdi" dedi Poppy.

Demek ki... Hassiktir. Karanlık Olan dedikleri kişinin karşısında durduğunu daha anlamamıştı ya da gözünün önünde apaçık duran şeyi kabullenmek istemiyordu. Bunun için onu suçlayamazdım ama en iyi bildiğim şeyi yapacaktım. Bundan faydalanacaktım. Karanlık Olan'ın ve benim aynı kişi olduğumuza inanmayı reddediyorsa onunla mantıklı bir konuşma yapabilirdim.

"Masadonia'ya tek bir amaç uğruna geldim" dedim. "O da sendin."

"Nasıl?" Poppy çenesini yukarı kaldırarak yutkundu. "Neden?"

"Etrafındaki insanlardan kaçının Atlantia'yı desteklediğini, krallığın yeniden kurulduğunu görmek istediğini bilsen şaşardın" dedim. "Onlar benim için yolu açtı."

"Komutan Jansen mı?" dedi Poppy.

"Gerçekten çok zeki" dedim, hafifçe gülümsedim çünkü gerçekten müthiş biriydi. Şu anda bile, ihanetimle yüzleşirken bile öyleydi. Serinkanlılığını koruyordu. Her şeyi çözmeye çalışıyordu. Hayran kalmıştım. "Size söylemiştim."

Poppy hızla gözlerini kırpıştırdı. "Hiç başkentte çalıştın mı?" Bakışları Kieran'a kaydı. "O gece..." Cümlesini bitirmedi ama Kızıl İnci'den bahsettiğini anlamıştım. "Başından beri kim olduğumu biliyordun."

"Senin beni izlediğin süre boyunca ben de seni izliyordum" dedim sessizce. "Hatta daha da uzun süredir."

Poppy'yi öncekinden de şiddetli bir ürperti aldı. "Sen bunu... uzun süredir planlıyordun."

"Çok uzun süredir" dedim.

"Hannes." Sesi boğuk çıkıyordu. "Kalp hastalığından ölmedi, değil mi?"

"Sanırım kalbi dayanmadı" dedim. "O gece Kızıl İnci'de içtiği zehirli bira yüzünden olsa gerek."

"Birayı ona o kadın mı içirdi?" diye sordu Poppy. "Beni yukarı gönderen kadın."

Ne kadınından bahsediyordu? Kızıl İnci'de gördüğü ve kâhin sandığı kadından mı?

"İçimde önemli kısımları kaçırmışım gibi bir his var" diye homurdandı Delano.

"Sonra anlatırım" dedi Kieran.

Poppy iyice titremeye başladı, "Ya Vikter?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. Vikter'ın ölümünden sorumluydum ama ölüm emrini ben vermemiştim.

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı Poppy. "Sur'a saldırı olacağından haberin var mıydı? Bu yüzden mi ortadan kayboldun? Vikter öldürüldüğünde neden orada değildin?"

Serinkanlılığını kaybetmeye başladığını görebiliyordum. Onu bir an önce buradan çıkarmam gerekiyordu çünkü Poppy'nin de köşeye sıkıştığı zaman benim gibi olduğunu biliyordum. Tehlikeli. Üstüne üstüne giderek yaklaşan çok fazla kişi vardı. Aptal Jericho. Genelde daha mantıklı davranan Rolf. Kılıcını çekmiş bir yarı Atlantialı. Delano.

"Kızgın olduğunu biliyorum. Seni suçlayamam ama gerçekten kızdığında neler olduğunu gördüm." Ellerimi havaya kaldırıp Poppy'nin görebileceği şekilde tuttum. "Sana anlatmak istediğim şeyler..."

Poppy birden harekete geçti.

Korktuğum başıma gelmişti. Poppy köşeye sıkıştığı için o lanet hançerle saldırıya geçti. Kolunu geriye savurarak hançeri tam *göğsüme* fırlattı.

"Hassiktir." Dönerek yana çekildim, kendine yeni bir kurban bulmadan hançeri yakalayıverdim.

Naill hafifçe ıslık çaldı.

Tekrar Poppy'ye döndüm. Kahretsin, gerçekten çok vahşiydi.

Zekiydi de.

Hançeri yakalayacağımı biliyor olmalıydı, yani...

Kahretsin.

Eğilip yerden Phillips'in kılıcını aldı. Bir an tereddüt ettim. Poppy'ye gereken de buydu. Hızla dönerek kılıcı savurdu. Bana değil. Jericho'ya.

Kurt geri sıçradı ama kılıç onu hazırlıksız yakalamıştı, Poppy'yi hâlâ hafife aldığı belliydi. Poppy kılıcı karnına saplayıverdi.

Neredeyse gülecektim, tabii Poppy kan dökmemiş olsaydı, iş kontrolden çıkmak üzereydi.

"Sürtük" diye hırladı Jericho elini yarasına kapatarak.

Poppy dönerken birkaç kişi üstüne atıldı. Yerimden fırladım, yarı Atlantialılardan birini göğsünden bıçaklayarak geri ittim, o sırada Kieran ileri atıldı. Bir kılıç havaya savrulurken Kieran Poppy'yi belinden tutup çekerek Rolf ve diğerinden uzaklaştırdı. Kurdu gömleğinin eteğinden tutup geri çektim.

"Hayır" diye hırladım kurdu yarı Atlantialıya doğru fırlatarak. Başımı çevirince Kieran'ın sırtüstü yere düştüğünü gördüm.

Poppy başını geriye atarak Kieran'ın yüzüne vurdu, Kieran acıyla haykırdı. Poppy'yi elinden bırakıverdi.

Poppy, Kieran'dan kurtulup kılıcı almak için atıldı. Kılıca Delano'dan önce vardı. Delano akıllıca davranarak geri çekildi. Poppy kılıcı alarak hızla döndü, vahşi bakışlarını gözlerime dikti.

Donup kaldı.

Fırsattan istifade ettim. "Çok yaramazsın." Kılıcı tutup elinden aldım. Dikkatini –öfkesini– kendi üstümde toplamam gerekiyordu. Başka birinin peşine düşerse bu ahırdaki herkesi öldürmek zorunda kalacaktım. "İnanılmaz vahşisin." Başımı eğdim, başka kimseye aldırmaması için işe yarayacağını bildiğim şeyi fısıldadım. "Bu halin beni hâlâ tahrik ediyor."

Poppy bir çığlık atarak dirseğiyle çeneme vurdu.

"Kahretsin" dedim, hak ettiğim acı sırtımdan aşağı yayılırken güldüm. "Bu, söylediğim şeyi değiştirmez."

Poppy hızla kapıya döndü.

Elijah kapının önüne geçti, hafifçe dilini şaklatarak başını iki yana salladı.

Poppy geri çekilerek sola, Kieran'ın durduğu yere döndü. Kieran hafifçe gözlerini kırpıştırdı. Poppy birden dönüp koşmaya başladı.

Daha iki adım atmadan onu yakalayıp döndürdüm. Bacakları bacaklarıma dolanınca tökezledim. Birlikte düşmeye başladık, Poppy altta kalmıştı. Onu korumak için hemen döndüm, sırtım sertçe yere çarptı.

"Önemli değil" diye hırıldadım.

Poppy bir mağara kedisi gibi bağırarak topuğunu bacağıma indirdi. Acıdan nefesim kesildi. Kollarımdan kurtulmak için çırpınmaya koyuldu, sonunda kendine zarar vereceğinden korkmaya başladım. Kollarımı hafifçe gevşettim. Kollarımın arasında döndü, ata biner gibi üstüme oturdu.

Sırıttım. "Gidişat hoşuma gitmeye başladı."

Yanağıma sert bir yumruk attı, başım geriye savrularak samanların üstüne düştü. Poppy yumruğunu yeniden kaldırdı.

Diğer elinden güç alamasın diye bileğinden tutup yere çektim. "Bana kızmış gibi vuruyorsun."

Poppy diziyle bacaklarımın arasına vurdu, birkaç iyi vuruş yapmasına ses çıkarmadım ama bu kadar yeterdi.

Bacağımla onu engelledim. "Bir yerime bir şey olacak."

"Güzel" dedi sertçe, örgüsü bir omzundan aşağı sarkıyordu, o saç tutamı yine yüzüne düşmüştü. Saçını kenara çekerdim ama muhtemelen bunu fırsat bilip gözümü oyardı ya da daha kötüsü başka birinin peşine düşerdi.

"Hadi ama." Sadece Kieran'ın duyabilecek kadar yakında olduğunu bilerek sesimi alçalttım. "Orayı kullanamazsam sonra üzülürsün."

Dudakları aralandı, hayret dolu gözlerle yüzüme baktı. "Onu kesip atmayı tercih ederim."

Başımı samanlardan kaldırıp fısıldadım, "Yalancı."

Belki de bana odaklanmasını sağlamak konusunda çok ileri gitmiştim çünkü içinden fışkıran öfke bana Mazeen'e saldırırken çıkardığı sesi hatırlattı.

Hassiktir.

Bu tür bir öfke insana inanılmaz bir güç veriyordu. Poppy geriye kaykılarak elimden kurtuldu. Sonra ayağa fırlayıp ayağını kaldırdı. Boynuma inmeden ayağını yakaladım, kaçmasın diye bacağını aşağı çektim. Kaçarsa büyük ihtimalle bir başkasına saldıracaktı.

Poppy yanıma düştü, bir saniye geçmeden kaburgalarımı kıracak kadar sert bir yumruk yedim.

"Vay canına" dedi Kieran.

"Müdahale etsek mi?" dedi Delano, Poppy bana bir yumruk daha indirirken. Kolumla kendimi korudum.

"Hayır." Elijah güldü. Şerefsiz. "Bu uzun zamandır gördüğüm en iyi şey. Bakire'nin böyle dövüşebileceği kimin aklına gelirdi?"

"İşte bu yüzden işle eğlenceyi birbirine karıştırmamak gerek" dedi Kieran.

"Demek mesele bu." Elijah bir ıslık çaldı. Bundan zaten şüphelendiğini biliyordum ama piçin tekiydi. "Öyleyse param Bakire'ye yatırıyorum."

"Hainler" diye hırladım Poppy'nin kafama doğru uzanan ellerini iterek, muhtemelen boynumu kırmaya çalışıyordu. Aslında sırf bunu yapıp yapamayacağını merak ettiğim için ona izin verebilirdim ama bir yerini incitmeden bunun sona ermesi gerekiyordu.

Ya da benim bir yerim incinmeden.

Poppy ne olduğunu anlamadan üste çıkıp onu yere serdim. Bu kez yüzüme saldırmaya kalktı. Bileklerinden yakaladım. "Kes şunu."

Poppy durmaya hazır değildi.

Kalçasını kaldırarak beni üstünden atmaya kalktı. Sonra bedeninin üst kısmıyla denedi ama onu yere yapıştırıp gömleğinin ön kısmını gözden geçirdim. Kumaş koyu renkti ama bel kısmında daha koyu görünüyordu.

"Kalk üstümden!" diye bağırdı.

"Kes şunu" dedim. "Poppy. Dur..."

"Senden nefret ediyorum!" Bir elini kurtardı, gücü beni şoke etmişti. Çok güçlüydü, sandığımdan bile güçlüydü. Sonra...

Kafam bir yumrukta yine geriye savruldu. Ağzımda korkunç bir acı hissettim.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı, elini tekrar yakaladım.

Elini yere bastırdım, dudaklarım geriye çekildi, ağzımdan kan damlıyordu. "Kes şunu!"

Poppy durdu.

Nihayet.

Bana bakarken sadece göğsü inip kalkıyordu.

"Bu yüzden hiçbir zaman tam gülümsemiyordun" diye fısıldadı.

Önce ne demek istediğini anlamadım, sonra bunca zaman ondan saklamaya çalıştığım şeyi gördüğünü anladım. Dişlerimi.

Poppy altımda ürperdi, kolları gevşedi. "Sen bir canavarsın."

Kaskatı kesildim, sözlerinin gerçekliği, verdiği acı derinlerime saplandı ama kendimi hemen duygulara kapadım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Yine hiç olmuştum. "Sonunda gerçek yüzümü gördün."

Poppy'nin dudakları titriyordu, gözleri yaşarmıştı. Ağzını kapadı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Onu teselli etme isteği, yarasını görme arzusu az kalsın kontrolümü kaybetmeme neden olacaktı. Poppy mücadeleyi bırakmıştı. Bana gereken de buydu.

Ama istediğim bu değildi.

Yine de hak ettiğim buydu.

Her Şey Yalan Değildi

"Delano'ya onu güvenli bir yere götürmesini söylerken..." dedim Kieran'a; şimdi boş olan ahırdaydık, ben bir kova suyla yüzümdeki kanı temizlerken Kieran da beni bekliyordu.

Poppy'yi Delano'ya teslim ettikten ve diğerlerini ona dokunmamaları konusunda uyarıp ormana gittikten sonra Kieran beni beklemişti.

Sakinleşmem gerekiyordu. Fiziksel olarak. Ruhsal olarak. Her açıdan. Çünkü kontrolümü kaybetmek üzereydim, muhtemelen sonradan pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Poppy'nin ölmesini isteyenlerin kalbini sökmek gibi.

Bunu yaparsam işler iyice sarpa saracaktı. Poppy'nin hayatı tehlikedeydi. Malik'in de. Bütün krallık risk altındaydı. Sakinleşmem gerekiyordu. Sakinleşmiştim de.

Havluyu yüzümde gezdirdim. "Zindanı kastetmemiştim."

"Evet orası muhtemelen kaçmayı başarıp herkesi öldüremeyeceği tek yer" dedi Kieran.

"Doğru. Phillips'in her şeyi nasıl çözdüğünü biliyor musun?"

"Emin değilim ama daha önce de dediğim gibi, Masadonia'dan ayrıldığımızdan beri sorular sorup duruyordu."

Herhalde şu anda bunun bir önemi yoktu ama şüphelerini kendine saklamış olsaydı... kahretsin, adamın suçu yoktu ki. O sadece görevini yapıyordu.

"Evden haber geldi." Ahırın kapısını açıp karda yürümeye başladım. "Alastir sonunda planlarımı öğrenmiş."

Kieran küfretti. "Emil'in çabalarına rağmen bunun olacağını biliyorduk."

"Evet ama hepsi bu değil." Kalenin yan kapısını açıp Kieran'ın geçmesi için tuttum. "Babam buraya geliyor."

Kieran durdu, kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Ben de öyle dedim." Ona çabucak Berkton'dan ve onları orada oyalama planımdan bahsettim. "Poppy'yi öldürmemenin daha iyi olacağına babamı ikna etmem gerek."

"Ya ikna olmazsa?"

"O zaman halkımızın asıl endişelenmesi gereken şey Solis ve Atlantia arasındaki savaş olmayacak." Büyük Salon'un kapalı kapısının önünden geçtim. "Babamın ona zarar vermesine müsaade etmeyeceğim." Durdum, Kieran'a döndüm. "Ve senden bu konuda yanımda olmanı beklemiyorum."

Kieran donakaldı.

"Babama karşı yanımda durursan bu ihanet olur" dedim. "Krallıktan atılmana, ailenden koparılmana izin veremem."

"Ama aramızdaki bağ..."

"Bu bir emirdir" dedim, bunun Kieran için bir mazeret olacağını bilerek.

Kieran'ın gözleri masmavi parladı. "Bu çok saçma Cas."

"Bir kez olsun doğru olanı yapıyorum."

"Hayır, her zamanki gibi inatçılık ediyorsun" dedi sertçe. "İş babana karşı çıkmaya gelirse Delano ne yapacak sanıyorsun? Naill? Elijah? Kız kardeşim? Emil? Seni destekleyecek olanları saymaya devam edebilirim."

"Onlara da aynı emir verilecek."

"Sence bunun bir önemi olacak mı? Hadi ama Cas. Öyle olmadığını sen de biliyorsun." Kieran başını iki yana salladı. "Sana bağlılıklarının nedeni prens olman değil ki. Seni seviyor olmaları."

"Biliyorum" dedim sertçe. "Zaten bu yüzden bu işe karışmalarını istemiyorum."

"Sana bir haberim var, hepimiz çoktan bu işe karıştık."

"Hayır, buna değil." Koridora bakarak başımı iki yana salladım. "Herkes abimi kurtarmam için bana destek olmaya razı oldu. Verdikleri desteğin bu işle ilgisi yok."

"Bu iş dediğin nedir?"

Bu soruya cevap verebileceğimden bile emin değildim. Tek bildiğim kimsenin Poppy'nin canını almasına izin vermeyeceğimdi.

"Neyse ne işte" dedim tekrar yürümeye başlayarak. "Jericho'yu burada istemiyorum. Onu Spessa's End'e ya da Atlantia'ya yolla, yeter ki gitsin."

"İyi fikir. Gerçekten sorun yaratıyor." Kieran bir an durdu. "Bu da böyle işte."

Boğuk bir kahkaha attım, çıkışa varmıştım. "Sanki bilmiyorum."

"Konuşmamız gerek." Kieran elini kapıya koyup beni durdurdu. "Bu gece onunla birlikteydin."

"Tabii ki öyleydim."

Buz mavisi gözlerini gözlerime dikti. "Bahsettiğimin bu olmadığını sen de biliyorsun."

Biliyordum.

"Sana nasıl geldiyse öyle gideceğini söylemiştin" dedi Kieran alçak sesle. "Ama öyle olmadığı açık. Neler oluyor Cas?"

Elimi saçlarımdan geçirdim. "Demek ki o kadar adiymişim. Tamam mı?" Elimi tekrar kapıya attım.

Kieran avucunu elime bastırdı. "Hayır, tamam değil."

Kieran'ın eline baktım, yumruğumu sıktım, öfkelenmeye başlamıştım. "Bunu konuşmak için gerçekten zamanımız yok Kieran."

"Öyleyse zaman yaratacağız çünkü ahırda gördüklerim neydi bilmek istiyorum. Sana üstünlük sağlamasına izin verdin. Hem de defalarca."

Hafifçe güldüm. "Poppy'nin dövüşebildiğini biliyorsun."

"Bırak şimdi, sen elemental bir Atlantialısın. O ise yetenekli de olsa sadece bir ölümlü. Onu kolayca kontrol altına alabilirdin.

Ama yapmadın. Başka biri olsaydı kadın olmasına falan bakmadan yapardın..." Kieran parmağıyla ahırı işaret etti "... hem de birkaç saniye içinde. Ama ona böyle yapmadın. Neden?"

Dilimi üst dişlerimde gezdirerek başımı iki yana salladım.

"Neler oluyor? Onunla aranda ne var? Bana saçma sapan cevaplar vermeye kalkma çünkü onun için babanı bile karşına almaya hazırsın." Kieran'ın yüzü öfkeyle gerildi. "Benden saklama Cas. Yaşadığımız onca şeyden sonra benden yine bir şeyler gizlemeye başlama. Neler oluyor?"

Neler oluyor?

"Anlatacak vaktim yok. Vaktimiz yok. Sonra konuşuruz" dedim öfkemi bastırarak. Kieran sormakta sonuna kadar haklıydı. "Söz."

Kieran bir müddet gözlerime baktı. Dişlerini sıkarak elini kaldırdı. Başka bir şey söylemeden geçmeme izin verdi. Ondan bir şeyler gizleyerek adilik etmiştim ama bu... Poppy'yle aramızdaki şey her ne ise farklıydı.

Dar merdivenden inmeye başladım, şimdiden canım sıkılmıştı. Haven Kalesi'nin bodrumu nemli ve rutubetliydi. Ürkütücü. Kaleyi yapanların aklında konfor yoktu. Korku vardı.

Poppy buraya ait değildi.

Güneşe aitti.

Kendimi topladım, eğilerek alçak bir kapıdan geçip loş koridora girdim. Delano'nun beklediği yere giderken tavanı süsleyen eski tanrı kemikleri adımlarımı takip ediyordu.

"Gidebilirsin" dedim Delano'ya. Kurt bir an tereddüt etti, dönüp hücreye baktı ama dediğimi yaptı.

Poppy'ye bakarak yaklaştım. Kirli, incecik bir döşeğin üstünde oturuyordu, sırtını duvara yaslamıştı. Yüzü solgundu ama bakışları her zamanki gibi meydan okuyordu. Cesurdu. Cüretkâr.

"Poppy." İçimi çektim, burada olması hiç hoşuma gitmiyordu. Benim yüzümden burada olmasından nefret ediyordum ama onu salarsam işlerin daha da sarpa saracağını biliyordum. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bana Poppy deme." Ayağa kalktı. Birden zincir şakırtısı duydum.

Dişlerimi sıktım. Delano gerek görmese onu zincire vurmazdı, demek ki Poppy ona saldırmıştı.

Gözlerine baktım. "Böyle söylememden hoşlandığını sanıyordum."

"Yanılmışsın" dedi sertçe. "Ne istiyorsun?"

Sesinin sertliği? Soğukluğu? Acımasızdı ama bıçak kadar da inceydi. Kırılgan. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını" dedim.

"Beni öldürmeye mi geldin?"

Sorusu beni şaşırttı. "Bunu neden yapayım?"

Poppy kollarını kaldırınca zincirler şakırdadı. "Beni zincire vurdurdun."

Aslında bu doğru değildi ama Delano'ya zaten yeterince öfkeliydi. "Evet."

Burun delikleri öfkeyle açıldı. "Dışarıdaki herkes ölmemi istiyor."

"Doğru."

"Ve sen bir Atlantialısın" dedi barratlardan bahsediyormuş gibi tiksintiyle. "Sen busun. Öldürürsün. Yok edersin. Lanet getirirsin."

Hafifçe güldüm. "Bunu hayatını Yükselmişlerin içinde geçirmiş birinden duymak çok komik."

"Onlar masumları öldürmüyor, insanları canavara dönüştürmüyor..."

"Hayır" diye sözünü kestim. "Onlar sadece aşağılık duygusuna kapılmalarına neden olan genç kadınları değnekle dövmeyi bilirler, kimbilir daha başka neler yapıyorlardır" diye hatırlattım. "Evet Prenses, onlar gerçekten de bu dünyada iyi ve doğru olan her şeye bir örnek teşkil ediyorlar."

Poppy'nin göğsü sertçe yükseldi, dudakları aralandı.

"Dükün ne tür *dersler* verdiğini öğrenemeyeceğimi mi sanmıştın?" diye sordum. "Öğreneceğimi söylemiştim."

Poppy geri çekildi, boynu ve yanakları kıpkırmızı oldu.

"Kan Ormanı'ndaki ağaçlardan yapılmış bir değnek kullanıyordu, seni yarıya kadar soyuyordu." Elimi uzatıp parmaklığı tut-

tum, içimdeki öfke yeniden kabarmıştı. "Ve sana bunu hak ettiğini söylüyordu. Bunu senin iyiliğin için yaptığını söylüyordu. Oysa tek yaptığı o hastalıklı acı verme isteğini tatmin etmekti."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye fısıldadı Poppy.

"Son derece ikna edici olabiliyorum."

Poppy başını çevirdi, gözlerini kapadı. Bedenini bir titreme aldı, sonra gözlerime baktı. "Onu öldürdün."

Dükün nasıl öldüğünü hatırlayarak gülümsedim. "Evet, yaşamın birinin gözlerinden kayıp gidişini izlerken hiç bu kadar eğlenmemiştim. Bunu hak etmişti." Poppy'nin gözlerine baktım. "Ayrıca inan bana acıyla kıvranarak ölmesinin bir Yükselmiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Eninde sonunda lordun icabına da bakacaktım ama o iğrenç herifin icabına sen kendin baktın."

Poppy birkaç saniye yüzüme baktı, sonra başını iki yana salladı, o saç tutamı yine yüzüne düştü. "Dükün ve lordun korkunç ve kötü kişiler olması seni onlardan daha iyi kılmıyor. Bütün Yükselmişlerin suçlu olduğunu göstermiyor."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Poppy." Hücrenin kilidini açtım. Onunla parmaklıkların arkasından konuşmak istemiyordum.

Gözümü ondan ayırmadan içeri girdim, son derece temkinliydim. O zincirleri beni boğmak için kullanabilirdi. Kapıyı arkamdan kapattım. "Konuşmamız gerekiyor."

Poppy çenesini kaldırdı. "Hayır, gerekmiyor."

"Eh, seçme şansın yok, değil mi?" Bileklerindeki zincirlere bakarak bir adım yaklaştım. Durup derin bir nefes aldım. Kokusu burnuma doldu, kan kokusu da alıyordum. Onun kanı. Ahırda ölenlerden birinin değil, onun kanı olduğunu anlamıştım. Çok tatlı, çok tazeydi. İçimde bir endişe baş gösterdi. "Yaralanmışsın."

Poppy geri çekildi. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Onu gözden geçirdim, gömleğinde koyu renk bir leke gördüm. "Kanaman var."

"Fazla değil."

Beni zincirlerle boğabileceği endişesini bir kenara bırakarak yanına gittim. Poppy ürktü. Tökezleyerek duvara doğru çekildi.

Bunu fırsat bilip üstündeki kaba kumaştan gömleği tutmak için elimi uzattım.

"Dokunma bana!" Yüzünü buruşturarak kenara kaçtı.

Donup kaldım. Sesinde duyduğum panik. *Acı.*

"Sakın dokunma."

Her şeyi içimdeki o duvarın arkasına kapatmak hiç bu kadar zor olmamıştı. "Dün gece sana dokunmama ses çıkarmıyordun ama."

Poppy dişlerini göstererek hırladı. "O bir hataydı."

"Öyle mi?"

"Evet" diye tısladı. "Keşke hiç olmasaydı."

Bunun gerçek olduğuna şüphe yoktu. Zaten bildiğim acı bir gerçek. Yine de bunu Poppy'den duymak içimi acıtmıştı. O duvarlar sandığım kadar sağlam değildi.

"Ne olursa olsun yaralısın Prenses, yarana bakmama izin vereceksin."

Çenesini yine yukarı kaldırdı. "Ya vermezsem?"

Güldüm, karşı koyması gerçekten hoşuma gitmişti, etkilenmiştim. Ama onunla bir daha dövüşmeyecektim. "Beni durduramazsın ki. Ya sana yardım etmeme izin vereceksin ya da..."

"Ya da zorla mı yapacaksın?"

Bunu istemiyordum ama gerekirse öyle yapacaktım. Yaralıydı. Lanet olsun, neredeyse boyun eğsin diye dua edecektim.

Poppy yüzüme öyle uzun süre baktı ki artık zorlamaya başvurmak zorunda kalacağımı düşünmeye başladım. Ne kadar kötü yaralandığını bilmiyordum ama küçük yaralar bile ölümlüler için tehlikeli olabilirdi.

Poppy başını çevirdi. "Kanamadan ölsem bile neden umursayasın ki?"

"Ölmeni neden isteyeyim?" dedim. "Ölmeni isteseydim dışarıda bunu talep ettikleri zaman karşı çıkmazdım. Bana canlı lazımsın."

"Yani Karanlık Olan buraya gelene kadar beni rehin tutacaksın, öyle mi? Beni kral ve kraliçeye karşı kullanmayı planlıyorsunuz."

"Zeki kız" diye mırıldandım, gerçeği hâlâ kabul etmediği için rahatlamıştım. "Sen kraliçenin gözde Bakire'sisin." Şansımı bir kez daha denedim. "Şimdi yarana bakmama izin verecek misin?"

Poppy hiçbir şey söylemedi, bu da kabul ettiği anlamına geliyordu. Elimi gömleğine uzattım, bu kez daha yavaştan alıyordum. Poppy gerildi ama çekilmedi. Gömleğinin eteğini kaldırdım. Daha göğsünün hemen altındaki kanayan yarayı görmeden kan kokusu arttı. Yarık inceydi. Dişlerimi sıktım, bu yarayı açacak kadar yakınında olanları aklımdan geçirdim, yara bir santim daha derin olsaydı canına mal olabilirdi. Poppy o lanet ahırda kan kaybından ölebilirdi.

"Yüce tanrılar" dedim gözlerine bakarak. "Neredeyse bağırsaklarını dışarı çıkacakmış."

"Gerçekten çok iyi bir gözlemcisin" dedi sertçe.

Öfkesinden bir şey yitirmediğini görmek beni sevindirmişti. "Neden bir şey söylemedin? Yaran mikrop kapabilirdi."

"Aslında buna fırsatım olmadı" dedi yerinden kımıldamadan, kollarını iki yanına sarkıtmıştı. "Sen de bana ihanet etmekle o kadar meşguldün ki."

"Bu bir mazeret değil."

Poppy sert bir kahkaha attı. "Elbette değil. Ne kadar aptalım, sevdiğim insanların öldürülmesinde parmağı olan, bana ihanet eden ve beni hain amaçları için kullanmak üzere ailemin öldürülmesine yardım eden kişiyle birlikte planlar yapan birinin yaramı önemseyeceğini düşünemedim."

Haklıydı.

Böyle düşünmekte sonuna kadar haklıydı.

Aynı zamanda son derece korkusuzdu.

"Her zaman çok cesursun" diye mırıldandım gömleği bırakarak. Döndüm. "Delano" diye seslendim, fazla uzaklaşmayacağını biliyordum. Kurt hemen geldi. Neye ihtiyacım olduğunu çabucak söyledim ve beklemeye koyuldum. Poppy'nin tekrar duvara yaslandığının ve her an saldırabileceğinin farkındaydım.

Ama saldıracağını sanmıyordum. Yarası yüzünden acı çekiyordu.

Delano döndü, istediğim şeyleri bir sepetin içinde bana uzattı. Gitmeden önce Poppy'nin nasıl olduğunu sormak istediğini hissettim.

Poppy'ye döndüm. "Neden?.." Etrafıma bakındım, yatağı görünce bir kez daha gerildim. "Neden uzanmıyorsun?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Sabrım tükenmeye başlamıştı, yanına gittim. Bunu o ayakta dururken yapmam mümkün değildi. "Diz çökmemi mi tercih edersin?"

Poppy gözlerime baktı, dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Benim için hava hoş." Altdudağımı ısırdım. "Böylece bayıldığını bildiğim bir şey için mükemmek bir konumda olurum. Ne de olsa bala hayır diyemem."

Poppy'nin gözleri kocaman oldu, yanakları öfkeden kızardı. Sadece bu da değildi. Bir an karında farklı türden bir sıcaklık hissettim.

Duvarı bırakıp ayaklarını vura vura yatağa gitti. Oturdu. "İğrençsin."

Gülerek yanına gidip çömeldim, istediğimi almıştım. Oturmuştu. Ayrıca her şeye rağmen benden etkilendiğini anlamıştım. "Sen öyle san."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Sırıtarak sepeti yere koydum. Poppy sepete bir göz attı, herhalde silah olarak kullanabileceği bir şey arıyordu. Ama hayal kırıklığına uğrayacaktı. Uzanmasını işaret ettim.

"Adi herif" diye homurdandı isteğimi yerine getirirken.

"Sözlerine dikkat et." Elimi tekrar gömleğe uzattım ama Poppy kendisi tuttu. Bu bana çok önemli bir şeyi hatırlattı. Kontrol. Kontrole ihtiyacı vardı çünkü hiçbir zaman olmamıştı. "Teşekkür ederim."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Hafifçe gülümsedim, sepetten bir şişe çıkardım. Kapağı açtığım anda hücreyi acımsı, keskin bir koku sardı.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum" dedim yaraya bakarak.

"Hiç hikâye dinleyecek havada değilim." Gömleği tuttuğum anda iki eliyle bileğime yapıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Neredeyse göğüs kafesin parçalanacakmış." Birden öfkelendim. "Yara kaburgalarının yan tarafına kadar uzanıyor." İnkâr etmesini bekledim. Etmedi. "Sanırım bu, kılıcı senden almaya çalışırlarken oldu."

Poppy cevap vermedi ama bileğimi tutmaya devam ediyordu. Yoksa?..

İçimi çektim. "İster inan ister inanma giysini senden faydalanmak için çıkarmaya çalışmıyorum. Buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim Prenses."

Dudakları aralandı, yüzüme bakakaldı. Omuzları yataktan yukarı kalktı, bileğime dolanmış parmakları buz gibiydi. Bir kez daha ürperdi, o anda aklından neler geçtiğini hiç bilmiyordum. Her şey olabilirdi ama yüzüme bakmaya devam ettikçe pek de hayırlı şeyler düşünmediğini daha iyi anlıyordum. Düşünceleri acı vericiydi. Bunu gözlerinin yaşarmasından anlıyordum.

Boğuk sesinde duyuyordum. "Hepsi yalan mıydı?"

Hepsi?..

O zaman ahırda anlamam gereken şeyi anladım. Paylaştığımız anların gerçek olduğunu unutmuştu.

Poppy bileğimi bıraktı, gözlerini kapadı. Ben de kapadım. İçim öfkeyle doldu. Unutmuştu. Öfkelenmem doğru değildi. Bunu biliyordum ama hatırlamasını beklediğim için kendime de kızıyordum. Yalan olmadığını söylesem bile anlamı yoktu. Bana inanmayacaktı.

Gözlerimi açıp işe koyuldum. Gömleğini yeniden kaldırıp yarayı dikkatle gözden geçirdim. Yarayı kapatmam gerekiyordu ve bunun çok daha kolay ve çabuk bir yolu vardı. Ona kanımı verebilirdim ama kanımı içmesi için onu zorlamak zorunda kalacaktım. Böyle canı yanacaktı ama kontrolünü tamamen elinden almak? İçimden bir ses bunun kalıcı bir hasar bırakacağını söylüyordu.

"Biraz yanabilir" dedim üstüne eğilip şişeyi eğerek. Sıvı, yaraya akınca Poppy irkildi; yaranın üstünde köpürürken dişlerimi sıktım. Canının yandığını biliyordum ama Poppy hiç ses çıkarmıyordu.

"Bunun için özür dilerim." Şişeyi kenara bıraktım. "Yaraya girmiş olabilecek mikropları yok etmek için bir süre beklemesi gerek."

Poppy hiçbir şey söylemedi, sadece başını yatağa bıraktı. Hep yüzüne düşen tutam yanağına doğru kaydı.

Onu yüzünden çekmemek için kendimi zor tuttum, bunun yerine söyleyeceklerime odaklandım. "Craven'lar bizim hatamızdı" dedim. "Yaratılmaları yani. Hepsi. Sisteki canavarlar. Savaş. Bu toprakların başına gelenler. Siz. Biz. Her şey İki Kralın Savaşı'ndan yüzyıllar önce son derece umutsuz, aptalca bir aşkla başladı."

"Biliyorum." Poppy hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Tarih biliyorum."

"Peki gerçek tarihi biliyor musun?"

"Tek bir tarih biliyorum." Poppy gözlerini açtı, tavandaki kemiklere bakmaya başladı.

"Sen sadece Yükselmişlerin herkesi inandırdığı tarihi biliyorsun, o tarih gerçek değil." Karnının alt tarafında duran zinciri tutup üstünden kaldırdım. "Halkım binlerce yıl ölümlülerle uyum içinde yaşadı ama sonra Kral Malec O'Meer..."

"Craven'ları yarattı" dedi Poppy. "Dediğim gibi..."

"Yanılıyorsun." Oturdum, bir bacağımı yukarı çekip kolumu dayadım. Poppy'ye bunları anlatmak için fazla zaman yoktu ama anlamasını istiyorsam buna mecburdum. "Kral Malec ölümlü bir kadına umutsuzca âşık oldu. Kadının adı Isbeth'ti. Bazıları onu zehirleyenin Kraliçe Eloana olduğunu söylüyor. Bazıları da kralın terk ettiği bir sevgilisinin onu bıçakladığını söylüyor çünkü görünüşe göre kralın sadakatsizlikle dolu bir geçmişi varmış" dedim, annemin birini zehirlemek için komplo kurduğunu hayal ederek. Pek de olmayacak şey değildi. "Sonuçta kadın ölümcül şekilde yaralanmıştı. Dediğim gibi, Malec çaresizce onu kurtarmaya çalışıyordu. Sizin Yükseliş diye bildiğiniz o yasaklanmış eylemi gerçekleştirdi."

Poppy gözlerime baktı.

"Evet" dedim düşündüğü şeyi doğrulayarak. "Isbeth ilk Yükselen kişiydi. Senin sahte kralın ve kraliçen değil. Isbeth ilk vampirdi. Malec onun kanını içti, kalbinin zayıflamaya başladığını hissedince durdu, sonra da kanını onunla paylaştı." Boynumu esnettim. "Belki Yükseliş eyleminiz bu kadar gizli kapaklı yapılmasaydı ince detaylar seni bu kadar şaşırtmazdı."

Poppy kalkmaya yeltendi ama birden durdu. "Yükseliş tanrıların bir lütfudur."

Gülümsedim. "İlgisi bile yok. Daha çok ölümsüzlüğe yakın bir hayat yaratan ya da kâbusları gerçeğe dönüştüren bir eylem. Biz Atlantialılar neredeyse ölümlü olarak doğarız. Ayrılış'a kadar da öyle kalırız."

"Ayrılış mı?"

"Değiştimiz zaman." Üstdudağımı kıvırıp sivri dişlerimin ucunu gösterdim. "Dişlerimiz çıkar, sadece beslendiğimiz zaman uzarlar ve diğer bazı... değişimler yaşarız."

"Nasıl?" Poppy iyice meraklanmıştı.

"Bu önemli değil." Elime bir bez aldım. Her şeyi açıklamaya zaman yoktu. "Öldürülmemiz Yükselmişlerden daha zor olabilir ama sonuçta öldürülebiliyoruz. Ölümlülerden daha yavaş yaşlanırız, özen gösterirsek binlerce yıl yaşayabiliriz."

Poppy yüzüme bakakaldı. Söylediğime karşı çıkmadı, herhalde ilerleme kaydediyordum. Ya da sadece meraktandı. Muhtemelen ikincisiydi.

"Peki sen... kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Göründüğümden daha yaşlıyım."

"Yüzlerce yıl mı?" diye fısıldadı.

"Savaştan sonra doğdum" dedim. "İki yüzyıl gördüm."

Poppy'nin ağzı açık kaldı, devam edersem daha iyi olacağını düşündüm.

"İlk vampiri Kral Malec yarattı. Vampirler... hepimizin bir parçası ama yine de bizim gibi değiller. Gün ışığı bizi etkilemiyor. Vampirleri etkilediği gibi değil" dedim. "Söylesene, hangi Yükselmişi gün ışığında gördün?"

"Tanrılar güneşe çıkmadığı için onlar da çıkmıyor" dedi Poppy. "Tanrılara duydukları saygıyı böyle gösteriyorlar."

Kıs kıs güldüm. "Bak sen şu işe. Vampirler ölümsüzlüğe en yakın şeyle ödüllendirilmiş olabilir, tıpkı bizim gibi, ama güneşe çıkarlarsa derileri çürümeye başlar. Elini kirletmeden bir Yükselmişi öldürmek mi istiyorsun? Onu dışarıda bırak, sığınabileceği bir yer

de olmasın. Öğlene kadar ölmüş olur. Ayrıca vampirler beslenmeye ihtiyaç duyar, *beslenmek* derken kanla beslenmekten bahsediyorum. Yaşamak için, Yükselmeden önce aldıkları ölümcül yaraların ve yakalandıkları hastalıkların geri dönmesini önlemek için sık sık beslenmeleri gerekir." Yarasına bir göz attım. Köpürme bitmişti. "Yükselişten sonra üreyemezler, beslenirken çoğu kana duyduğu susamışlığa kapılır ve kanını içtiği ölümlüyü öldürür."

Bezi hafifçe yaraya bastırarak astrenjanı çektim. "Atlantialılar ölümlülerin kanını içmez..."

"Her neyse" diye sözümü kesti Poppy. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Gözlerine baktım. "Ölümlü kanı bizim işimize yaramaz çünkü biz hiçbir zaman ölümlü olmadık Prenses. Kurtlar beslenmeye ihtiyaç duymaz ama biz duyarız. Gerektiğinde diğer Atlantialılardan besleniriz."

Poppy hafifçe içini çekti, başını iki yana salladı.

"Kanımızı kullanarak bir ölümlüyü dönüştürmeden iyileştirebiliriz, vampirler bunu yapamaz, ama en önemli fark Craven'ların yaratılmasıdır. Atlantialılar asla Craven yaratmadı. Vampirler yarattı." Bezi kaldırdım. "Ayrıca anlamadıysan belirteyim, vampirler sizin Yükselmiş dedikleriniz oluyor."

"Bu bir yalan." Poppy yumruklarını sıktı.

"Gerçek bu." Kaşlarımı çatarak yaraya baktım. Kalan astrenjan artık köpürmüyordu. Bu iyiydi. "Bir vampir başka bir vampir yaratamaz. Yükselişi tamamlayamaz. Bir ölümlünün kanını içtiklerinde o ölümlü Craven'a dönüşür."

"Söylediklerin çok saçma" dedi Poppy.

"Nesi saçma?"

"Çünkü söylediklerin doğruysa Yükselmişler vampir ve yükselemiyorlar." Sesi sertleşti. "Bu doğruysa diğer Yükselmişleri nasıl yarattılar? Abim gibi."

"Çünkü hayat verenler Yükselmişler değil. Bunu yapmak için Atlantialıları kullanıyorlar."

Poppy alaycı bir kahkaha attı. "Yükselmişler asla Atlantialılarla işbirliği yapmaz."

"Yanlış mı ifade ettim? Hiç sanmıyorum. Atlantialıları *kullanıyorlar* dedim. İşbirliği yapmıyorlar." Küçük kavanozu alıp kapağını açtım. "Yaptığı şey ortaya çıkınca Kral Malec Yükseliş eylemini yasaklayan yasaları kaldırdı. Daha çok vampir yaratıldıkça kana susamışlığını kontrol edemeyenlerin sayısı da arttı." Parmaklarımı süt beyazı, koyu maddeye daldırdım. "Kurbanlarının çoğunun tüm kanını içerek Craven diye bilinen ve krallığı bir veba gibi saran belayı yarattılar. Atlantia Kraliçesi, Kraliçe Eloana, bunu durdurmaya çalıştı. Yükselişi bir kez daha yasakladı ve insanlığı korumak için tüm vampirlerin yok edilmesini emretti."

Poppy kavanoza baktı. "Civanperçemi mi?"

Başımı salladım. "Yaranın daha hızlı iyileşmesine yardım edecek."

Merhemi kıpkırmızı yaranın hemen altına sürdüm, Poppy irkildi. Merhemi yaymaya başladım.

"Vampirler isyan etti" diye devam ettim biraz daha merhem alarak, Poppy'nin artan vücut ısısını görmezden gelmeyi başardım. "İki Kralın Savaşı'nı başlatan da bu oldu. Zalim, acımasız Atlantialılara karşı savaşanlar ölümlüler değil, vampirlerdi. Savaşta ölenlerin sayısı abartılmış değildi. Aslında çoğu kişi sayının çok daha fazla olduğuna inanıyor."

Yüzüne bir göz atınca beni izlediğini gördüm. "Biz yenilmedik Prenses. Kral Malec tahttan indirildi, boşandı ve sürgüne gönderildi. Kraliçe Eloana yeniden evlendi, yeni kral, Da'Neer, orduları geri çekti, halkını geri çağırdı ve dünyayı yok edecek bir savaşa son verdi."

"Peki Malec ve Isbeth'e ne oldu?" diye sordu Poppy.

"Tarih kayıtlarınız Malec'in savaşta yenildiğini söylüyor ama gerçek şu ki kimse bilmiyor. Metresiyle birlikte ortadan kayboluyorlar." Kavanozun kapağını kapatıp bir sargı bezi aldım. "Vampirler kalan toprakların kontrolünü ele geçirdi, kendi kral ve kraliçelerini, Jalara ve Ileana'yı, seçip o topraklara Solis Krallığı adını verdiler." Öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Kendilerine Yükselmiş adını verdiler, bu hale gelmelerinin nedeni olarak da uzun zaman önce uykuya yatmış olan *tanrılarımızı* gösterdiler.

Aradan geçen yüzlerce yılda aslında ölümlülerin çoğunun ortak bir tehdit olan vampirlere karşı Atlantialılarm yanında savaştığı gerçeğini tarihten silmeyi başardılar."

"Kulağa hiç de inandırıcı gelmiyor" dedi Poppy biraz düşündükten sonra.

"Beslenmek için Ayin esnasında üçüncü kızları ve oğulları alan canavarlardan oluşan bir topluma ait olduğuna inanmak zor olsa gerek. Kurbanlarının kanını tamamen kurutmazlarsa bu kurbanlar..."

"Ne?" dedi Poppy. "Deminden beri saçma sapan şeyler anlatıyorsun ama artık çok ileri gittin."

Başımı iki yana sallayarak sargı bezini yaranın üstüne yerleştirdim, kaymasın diye kenarlarını bastırdım. "Sana gerçeği anlattım." Geri çekildim. "Craven eli fırlatan adamın yaptığı gibi."

Poppy kalkıp oturdu, gömleğini indirdi. "Tanrılara hizmet edenlerin artık birer Craven olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tapınakların neden Yükselmişler ve kontrolleri altındaki rahip ve rahibeler dışında herkese kapalı olduğunu sanıyorsun?"

"Çünkü oralar çoğu Yükselmişin bile girmediği kutsal yerler."

"Ayin'de teslim edilen çocuklardan birini hiç gördün mü? Tek bir çocuk gördün mü Prenses? Rahip, rahibe ya da Yükselmişler dışında bu çocukları gördüğünü iddia eden oldu mu? Kafan çalışıyor. Kimsenin görmediğini biliyorsun. Çünkü bu çocukların çoğu konuşmayı bile öğrenemeden öldü."

Poppy itiraz edecek oldu.

"Vampirlerin besin kaynağına ihtiyacı var Prenses, şüphe uyandırmayacak bir besin kaynağına. Tanrılara hürmet bahanesiyle bütün krallığı çocuklarını teslim etmeye ikna etmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Bunun etrafında bir din yarattılar, öyle ki çocuğunu vermeyi reddeden olursa kardeş bile kardeşe düşman olacaktı. İnsanları kendi yarattıkları şeyle korkutarak bütün krallığı kandırdılar. Hepsi bu da değil. Pek çok küçük çocuğun bir gecede bilinmez bir kan hastalığından ölmesi sence de tuhaf değil mi? İlk ve ikinci çocuklarını bu hastalıktan kaybeden Tulis ailesi gibi. Her vampir beslenme düzenine sadık kalamaz. Kana susamışlık vam-

pirler için gerçek ve yaygın bir sorundur. Onlar geceleri çocukları, anaları, babaları çalan birer hırsızdır."

"Gerçekten bunlara inanacağımı mı sanıyorsun?" dedi Poppy. "Atlantialıların masum olduğuna, bana öğretilen her şeyin yalan olduğuna?"

"Pek sayılmaz ama yine de denemeye değerdi" dedim, zaten Poppy'nin hemen inanmasını beklemiyordum. Düşünmesi gerekiyordu. Sadece buna yetecek zamanımız olsun diye dua ediyordum. "Bizim de suçlu olduğumuz konular var..."

"Cinayet ve adam kaçırma gibi mi?" dedi Poppy sertçe.

"Diğer şeylerin yanı sıra" dedim. "Söylediklerime inanmak istemiyorsun. İnanılmayacak kadar aptalca bulduğun için değil, şimdi sorgulamaya başladığın şeyler olduğu için. Çünkü bu sevgili abinin de masumların kanıyla beslendiği ve..."

"Hayır" diye sözümü kesti Poppy.

"Onları Craven'a dönüştürdüğü anlamına geliyor."

"Kapa çeneni" diye hırladı ayağa fırlayarak.

Ben de ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Ne kadar mantıklı olsalar da söylediklerimi kabullenmek istemiyorsun çünkü bu abinin de onlardan biri olduğu ve seni çok seven kraliçenin binlerce kişiyi katlettiği anlamına geliyor."

Poppy zincirini yerde sürükleyerek üstüme atıldı.

Elini çenemin birkaç santim ötesinde yakaladım. Kolunu bükerek sırtını bana çevirdim. Göğsüme sıkıca bastırarak bir kolunu hapsettim, öbür elini tuttum. Poppy öfkeyle hırlayarak bacağını kaldırdı.

"Yapma" dedim ağzımı kulağına yaklaştırarak.

Poppy elbette dinlemedi.

Bacağıma tekmeyi yiyince acıyla inledim, Kieran'a yaptığı gibi herhalde benim bacağımı da morartmıştı. Aslında azmi beni bir hayli etkilemişti. Hatta tahrik etmişti, kurtulmak için böyle savaşması. Gücü. Ama buna vaktimiz yoktu.

Karşı koyamayacağı kadar hızlı hareket ederek onu döndürdüm. Duvarla benim arama hapsettim, artık beni tekmeleyemeyeceğinden emin gibiydim.

"Yapma demiştim." Ağzım şimdi şakağındaydı. "Ciddiyim Prenses. Canını yakmak istemiyorum."

"Bak sen. Zaten yakacağın kadar..." Poppy sustu.

"Ne?" Elini karnından, az önce sardığım yaranın üstünden kaldırdım, avucunu duvara yasladım. Poppy cevap vermedi, beni alt etmenin yollarını düşündüğünü biliyordum. Bu da hayranlık verici ve tahrik ediciydi ama bir o kadar da anlamsızdı.

Yanağımı yanağına dayadım. "Bana ciddi bir zarar veremeyeceğini biliyorsun" dedim.

Vücudundaki bütün kaslar gerildi. "Öyleyse neden zincirliyim?"

"Çünkü tekme ve yumruk yemek ya da tırmalanmak insanın hoşuna gitmiyor" dedim. "Ayrıca diğerleri sana dokunmamaları için emir almış olsa da bu, benim kadar toleranslı olacaklarını göstermez."

"Tolerans mı?" Poppy duvardan kurtulmaya çalıştı, tabii sadece çalıştı. "Sen buna tolerans mı diyorsun?"

"Deminden beri yaranı temizlemek ve sarmakla uğraştığım düşünülürse evet" dedim. "Aslında teşekkür beklerdim."

"Yardım etmeni ben istemedim" dedi sertçe.

"Hayır. Çünkü yardım istemeyecek kadar gururlu ya da aptalsın. Yardım istemektense çürümeyi tercih edersin. Ee, teşekkür etmeyecek misin?"

Poppy başını hızla geriye savurdu ama bunu bekliyordum. Onu iyice duvara yapıştırdım, bundan hiç hoşlanmadı. Beni iterek kıvranmaya başladı, yumuşak, biçimli yerlerini kıvırıp duruyordu, vücudum ânında tepki verdi.

Hassiktir.

"İtaatsizlik konusunda çok yeteneklisin" diye hırladım. "Tabii beni deliye çevirme yeteneğinden sonra."

"Bir yeteneğimi unutuyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet" diye tısladı. "Craven öldürme konusunda da çok yetenekliyim. Herhalde Atlantialı öldürmek de çok farklı değildir."

Tehditleri karşısında keyiflenerek güldüm. "Açlıktan kıvranmadığımız için dikkatimiz Craven'lar kadar kolay dağılmaz."

"Yine de öldürülebiliyorsunuz."

"Bu bir tehdit mi?" dedim sırıtarak.

"Nasıl istersen öyle al."

Büyük ihtimalle tehditti. Gülümseyişim siliniverdi. "Pek çok badire atlattığını biliyorum. Anlattıklarımı kabul etmenin zor olduğunu biliyorum ama hepsi gerçek. Her kelimesi gerçek Poppy."

"Bana Poppy deyip durma!" Kıpırdanarak hafifçe yer değiştirdi. Poposu aletime sürtündü.

"Sen de şunu kes" dedim, gerçi bunu gerçekten istediğimden emin değildim. "Ya da devam et. En güzel işkence çeşidi bu."

Poppy hafifçe ürpererek iç geçirdi. "Sen hastasın."

"Ve de ahlaksız. Sapık ve karanlık." Çenemi yanağına sürdüm, sırtı birden yay gibi gerilince gülümsedim. Bedeni ne istediğini biliyordu. Parmaklarımı duvara dayanmış olan parmaklarının arasından geçirdim. "Ben pek çok şeyim..."

"Katil?" diye fısıldadı. "Vikter'ı öldürdün. Bir sürü kişiyi öldürdün."

Birden tıkanır gibi oldum. "Çok kişiyi öldürdüm. Delano ve Kieran da öyle. Hannes'ın ölümünde benim ve Karanlık Olan dediğiniz kişinin parmağı vardı ama o zavallı kızın ölümüyle ilgim yok." Malessa Axton'dan bahsediyordum. "O Yükselmişlerden biriydi, büyük ihtimalle kana susamışlığın pençesindeydi. Bahse girerim onu düklerden ya da lordlardan biri öldürdü."

Poppy de nefes almakta zorlanır gibiydi.

"Ayrıca hiçbirimizin Ayin saldırısıyla ilgisi yok" dedim ki bu doğruydu. Adamlarıma asla böyle bir emir vermemiştim. "Vikter'a olanlarla da."

Poppy'nin aldığı her nefesi hissedebiliyordum, "Öyleyse kim yaptı?"

"Alçalmışlar dediklerimiz. Destekçilerimiz" dedim. "Ama Ayin'e saldırı düzenlenmesi için emir verilmemişti."

"Alçalmışların desteklediği kişinin onlara saldırı emri vermediğine cidden inanmamı mı bekliyorsun?"

"Karanlık Olan'ı desteklemeleri onun tarafından yönetildikleri anlamına gelmiyor. Alçalmışların pek çoğu kendi hesabına hare-

ket eder. Gerçeği biliyorlar. Artık çocuklarının canavara dönüştürüleceğinden ya da başkalarını beslemek için çalınacağından korkarak yaşamak istemiyorlar. Vikter'm ölümüyle gerçekten ilgim yok" dedim, oysa kendimi sorumlu hissediyordum çünkü gerçekten sorumluydum.

Poppy ürperdi. "Ya diğerleri? Onları sen öldürdün. Bunu kabullenmen bir şeyi değiştirmez."

"Öyle olması gerekiyordu." Düşünmeden çenemi oynattım, tıpkı okşanmak isteyen bir kedi gibi. "Senin de başka yolu olmadığını anlaman gerekiyor. Sen bana aitsin."

Sen bana aitsin.

Gözlerimi açtım, soğuk taş duvarın üstünde birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. Ensem karıncalanmaya başladı.

"Yani Karanlık Olan'a mı aitim?"

Yutkundum. "Ne dediysem o Prenses."

"Ben kimseye ait değilim."

"Buna inanıyorsan gerçekten aptalsın demektir." Başımı yaklaştırarak misilleme yapmasını engelledim. "Ya da kendine yalan söylüyorsun. Sen Yükselmişlere aittin. Bunu biliyorsun. Nefret ettiğin şeylerden biri de buydu. Seni bir kafeste tutuyorlardı."

"En azından o kafes bundan daha konforluydu."

"Doğru." Bunu duyunca taşaklarıma tekme yemiş gibi oldum. "Ama hiçbir zaman özgür olmadın."

"Doğru da olsa bu, sana karşı koymayı bırakacağım anlamına gelmiyor. Asla boyun eğmeyeceğim."

"Biliyorum." Ona olan hayranlığım bir kat daha arttı ama endişelerim de öyle. Boyun eğmesini istemiyordum. Gerçeği görmesini istiyordum, ayrıca ona anlatmadığım çok şey vardı. Zaman yoktu. Berkton'a gitmem gerekiyordu.

Poppy kaskatı kesildi. "Yine de sen bir canavarsın."

Bu da gerçekti. "Evet ama canavar olarak doğmadım. Sonradan oldum. Bacağımdaki yara izini sormuştun. Ona dikkatli baktın mı, yoksa başka bir tarafıma bakmakla mı meşguldün?"

"Kapa çeneni!"

"Tenimdeki kraliyet armasını fark etmiş olmalıydın." Çene
kapamayacaktım. "Yükseliş sırasında olanları nasıl bu kadar i
bildiğimi öğrenmek ister misin Poppy? Senin bilmediklerini n
sıl bildiğimi? Çünkü elli yıl boyunca o tapınakların birinde tutu
dum" diye tısladım. "Beni kesip biçtiler, kanımı içtiler. Kraliçeni
kralın ya da başka bir Yükselmişin kanını kuruttuğu ikinci oğull
ra ve kızlara içirmek için kanımı altın kadehlere doldurdular. Bar
resmen sığır muamelesi yaptılar."

Dudaklarım dişlerimin üstünde geriye çekildi. "Sadece besle
mek için de kullanılmadım. Her türlü eğlencelerine alet oldur
Seçme şansının olmaması ne demek iyi bilirim." Bunları anlatıyo
dum çünkü bilmesi gerekiyordu. "Beni damgalayan sevgili kral
çendi, biri aptalca bir cesaret göstermeseydi hâlâ orada olacaktın
O yara izi işte bu yüzden var."

Poppy'yi bıraktım, öfke ve kederle, utanç ve çaresizlikle dolu
dum. Duvarlar yıkılmıştı. Geri çekilince Poppy'nin titrediğini gö
düm. Anlattıklarımın onu sarstığını anladım. Güzel. Söyledikleri
korkunçtu. Dehşet vericiydi. Poppy'nin birer kahraman olduğun
inanmak istediği kişilerin gerçek yüzü işte buydu.

Aslında ortada kahraman falan yoktu. Ama halkım canavar d
ğildi.

Hücreden çıktım, Poppy bana döndü, kollarını önünde kavuş
turdu.

Parmaklıkları tuttum, Poppy bana bakıyordu. "Prens de ben d
sana zarar gelsin istemiyoruz" dedim abimi kastederek. "Dediğin
gibi, bize canlı lazımsın."

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden bu kadar önemliyim?"

"Çünkü krallığın gerçek veliahtı ellerinde. Beni kurtardığı za
man onu yakaladılar."

Poppy kaşlarını çattı. "Karanlık Olan'ın abisi mi var?"

"Sen kraliçenin gözdesisin. Kraliçe ve krallık için önemlisin
Nedenini bilmiyorum. Belki sahip olduğun yetenekle bir ilgisi var
dır. Belki de yoktur." Gerekeni söylemek için kendimi zorladım
çünkü şimdi onlara geri dönmesine ya da onlarla kalmasına mü

saade etmeyeceğimi söylemenin sırası değildi. Bu konuşmayı gerçeği kabullendiğinde yapmamız gerekecekti. "Ama Prens Malik'i salarlarsa seni onlara geri vereceğiz."

"Yani beni fidye olarak kullanmayı planlıyorsun."

"Seni parça parça göndermekten daha iyi, değil mi?" dedim parmaklıkları sıkarak.

Poppy hayretle yüzüme baktı. "Deminden beri kraliçenin, Yükselmişlerin ve abimin ölümlü kanıyla beslenen birer vampir olduğundan bahsediyorsun ama Karanlık Olan'ın abisini kurtarınca beni onlara geri vereceksin, öyle mi?"

Ne söylesem inanmayacaktı.

Parmaklıklar elimin altında yamuldu, Poppy ise acı dolu, sert bir kahkaha atarak ellerini göğsüne götürdü.

"Sana daha rahat bir yatak ayarlamalarını söyleyeceğim." Parmaklıklardan geri çekildim. "Söylediklerime inanmayabilirsin ama birazdan söyleyeceğim şeyden şoke olmamak için inansan iyi edersin. Atlantia Kralı Da'Neer'la görüşmek üzere birazdan yola çıkacağım, ona senin elimde olduğunu bildireceğim."

Poppy birden irkildi.

"Evet. Kral yaşıyor. Kraliçe Eloana da öyle. Karanlık Olan dediğiniz kişinin ve Prens Malik'in annesiyle babası." Gitmek üzere arkamı döndüm, sonra durdum. Yumruklarımı sıktım. "Her şey yalan değildi Poppy. Yalan olmayan şeyler de vardı."

11

"Gerçeği o şekilde öğrenmeni hiç istemedim" dedim Poppy'ye. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, o zaman da biliyordum. Sana gerçeği söylemeyi planlamış olmamın bir önemi yok. O geceyi birlikte geçirmeden önce sana her şeyi anlatmalıydım, seni bilmen gereken şeylerle yüzleşmeye zorlamalıydım." Hafifçe içimi çektim. "Karanlık Olan diye bildiğin kişi olduğumu söylemeliydim. Doğrusu buydu. Bunu o zaman da biliyordum ama bencildim. Seni istiyordum ve doğru olanı yapmak için gereken ahlaktan yoksundum."

Poppy'nin yanına uzandım, parmaklarımı kolunda gezdirdim. Son birkaç saattir teni daha sıcaktı.

Umut çok hassas bir yaratıktı, bu yüzden sürekli kontrol altında tutmam gerekiyordu. "Biliyor musun Poppy? Her şeyi en baştan yapmam gerekseydi seni o odada bırakıp çıkar giderdim. Saçma geldiğini biliyorum, yapmamam gereken bir sürü başka şey de var. Ama ne yapmam gerektiğini bilmek ve ne yapacağımı bilmek birbirinden tamamen farklı şeyler. O anda seni çok arzuluyordum, hatta farkında olmasam da uzun süredir arzuluyordum, ama o gece..."

Parmağımı elindeki kemiklerin ve tendonların zarif çizgilerinde gezdirdim. "Kieran'a söylediklerime rağmen sana çoktan kapılmıştım. Hissettiğimin şehvet ve tutkudan ibaret olmadığının farkında değildim. Aslında sana delicesine âşıktım, inatçılığına ve cesaretine, sevecenliğine ve o hırçın, vahşi yanına." Sırıttım. "Sa-

dece bunun aşk olduğunu bilmiyordum çünkü aşkı... hak ettiğimi düşünmüyordum. Yaptığım onca hatadan, aldığım canlardan ve başkalarına çektirdiğim, sana çektirdiğim, acılardan sonra bunu düşünemiyordum. Yaptıklarım yüzünden acı çekecektin. Nedeni beni asla affetmeyeceğini düşünmem de değildi. Ben affedilmesi mümkün olmayan biriydim..." Aklıma birden abim ve kalp eşi olduklarını Millicent'e söylemediği geldi.

Göğsüm sıkıştı. Malik'in bu karara varmasının nedeni de muhtelemen buydu. Millicent'in yaptıklarını anlayamayacağına, onu bağışlamayacağına inanıyordu. Millicent'in sevgisine layık olmadığına, aslında kimsenin sevgisine layık olmadığına inanıyordu. Aramızdaki sorunlara rağmen bu yüzden onun için üzülüyordum.

Sıkışan göğsümü rahatlatmak için derin bir nefes aldım. "Seni o hücrede görmek, seni orada bırakmak bana o kadar zor geldi ki. Delano ve Naill en kısa sürede seni oradan çıkaracaklardı. Jericho'nun gittiğinden emin olana kadar beklemeleri gerekiyordu." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ve kaledeki diğerlerinin başka işlerle meşgul olmasını. Seni götürürken görülme riskini göze almak istemiyorlardı çünkü New Haven barut fıçısı halini almıştı, hem de sandığımızdan daha fazla."

Pencereden giren hafif esinti Poppy'nin saçlarında oynaştı. "Hemen Berkton'a doğru yola çıktım, o havada Setti'yi dörtnala koşturdum. Kar dinmişti ama çok geçmeden yeniden yağmaya başlayacağını biliyordum. Eski malikâneye vardığımda..."

Babam orada olsaydı ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum.

"Alastir oradaydı ama kral yoktu. Solis'in derinliklerine bu kadar girmesi onun için çok riskli olacağından babamı Atlantia'da kalmaya ikna etmişti. Bunu zaten biliyorsun ama hissettiğim o ferahlama? Neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim. Alastir... sonunda hain bir şerefsiz çıktı ama bugün bile iyi ki gelmiş diyorum." Poppy'nin elini kaldırıp üstüne bir öpücük kondurdum.

"Onu işleri yoluna koyduğuma ve yolların çok kötü durumda olduğuna ikna etmeyi başardım." Kapalı kapıya bir göz attım. "Emil de her zamanki maskaralıklarıyla yardımcı oldu. Peki Alas-

tir? Üstüme gelmedi. Bence bu erteleme onu rahatlatmıştı. O zaman senin gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Yapmak üzere olduğu şeyi, babama güvence verdiği şeyi, istediğini pek sanmıyordum."

Bunun üzerine düşündüm, yanında büyüdüğüm Alastir'le katil Alastir'i bağdaştırmaya çalıştım. Sonunda bize ihanet eden Alastir'i. "Eskinden bunun -bazen sinir bozucu olsa da- iyi bir adam olmasından kaynaklandığını sanırdım. Oysa şimdi eline daha fazla masum kanı bulaşmasını istemediğini anlıyorum. Ama bu senin kim olduğunu görmeden önceydi."

Gülümseyişim silindi. "Peki babam orada olsaydı? Yine de New Haven'a giderdi, fikrini değiştirebilir miydim bilmiyorum" dedim sessizlikte. "Ama sana zarar vermesine müsaade etmeyeceğimi biliyorum."

Avucunu çevirip altın damgaya bir öpücük kondurdum. "İnsanları sürgün ederdim. Diğerlerini öldürürdüm. Krallığı bölerdim." Gerçeğin tadı dilimde kül gibiydi. "Babamı öldürürdüm" diye fısıldadım. "Tanrılara yemin ederim ki o zaman bile, sana olan hislerimi -canımın içi olduğunu- daha tam olarak anlayamamışken bile onu öldürürdüm."

Elini indirdim. "Ama öyle olmadı. Orada şansım yaver gitti ama bu şans uzun sürmedi." Yanaklarına yavaş yavaş geri dönen pembeliği seyrettim, aklıma kanı çekilmiş bedeninin bana teslim edildiği an geldi, bunu asla unutamayacaktım. Aldığım nefes içimi yaktı.

"Kaleye dönerken saldırıya uğradığın haberini alınca öyle korktum ki. O zaman anlamalıydım. Kieran anlamıştı." Parmaklarımı Poppy'nin parmaklarına geçirdim. "Öncekinden de iyi anlamıştı. Nasıl paniklediğimi, seni kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi gördü. Başka biri olsaydı? Kieran beni bıçakladığı için onu öldürürdü. Ama sen olunca? Beni yanlış anlama. Bir an içgüdülerine kapıldı. Bana zarar vermiştin. Verdiği ilk tepki kontrolü dışındaydı. Ama kendini bu dürtüye bırakmamasının nedeni onu durdurmam değildi. Kieran biliyordu. Bu yüzden seni öldürmedi." Elini sıktım. "Sana âşık olduğumu biliyordu."

Karanlık Olan

Uluma sesleri.

Haven Kalesi'ne dönmek üzere yola çıktıktan yaklaşık bir saat sonra Berkton Malikânesi'yle New Haven arasındaki ormanlarda kurtların keskin, tiz çığlıkları yankılanmaya başladı. Çam ağaçlarının tepesindeki kuşlar havalanarak dağıldı. Küçük yaratıklar çalıların ve kayaların altına kaçışmaya başladı. Ormanın karanlık derinliklerinden Craven feryatları yanıt verdi.

Kurtların tehlike çağrılarını hayatımda yüzlerce kez duymuştum ama bu kez tüylerim diken diken oldu, ensem karıncalanmaya başladı.

Çünkü *anlamıştım.*

Nasıl anladığımı bilmiyordum. Hiçbir açıklaması yoktu ama Poppy'ye bir şey olduğunu anlamıştım.

Başımı hemen Kieran'a çevirdim. "*Koş.*"

Kieran hiç duraksamadı. Atını yavaşlatıp yere atladı, koşarken kurt formuna geçti. Ben atının dizginini yakalarken kahverengi bir bulanıklık halinde uzaklaştı. Setti'nin sırtında öne doğru eğilerek çam labirentinin içinden hızla geçtim, kar tipiye çevirmişti.

Kayaların ve devrilmiş ağaçların üstünden atlarken rüzgâr yanaklarımı kamçılıyordu, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Setti

karları savurarak hızla koşuyordu, buz gibi soğuğu da sarsıntıyı da hissetmiyordum. Atın kesik solukları benimkilere karışıyordu. Setti'yi ve diğer atı dörtnala koştururken babamın yerine Alastir'in gelmesinden duyduğum rahatlamadan eser kalmamıştı. Şimdi tek hissettiğim korkuydu.

Poppy'ye bir şey olmuştu.

Bu açıklanamaz his her dakika, her saat daha da güçleniyordu. Kaçmış mıydı? Yarasını temizlediğim halde hastalanmış mıydı? Biri ona bir şey mi yapmıştı?

Biri ona elini sürdüyse ölecekti. Kim olursa olsun. İşi bitti demekti.

Çamlar seyrekleşmeye başlayınca yaklaştığımı anladım. Setti'yi ve diğer atı yavaşlattım, yere atlayıp koşmaya başladım. Ağaçların arasından dolaşarak, karla kaplı kaygan zeminin üzerindeki kayaların ve kalın dalların üstünden atlayarak koştum. Birkaç kez ayağım kaydı ama yavaşlamadım. İlkel bir içgüdü kaybedecek zamanım olmadığını söylüyordu.

Çamların arasından Haven Kalesi'nin soluk gri taşları göründü, içimdeki elemental gücün her zerresini topladım. Ağaçların arasından fırlayarak bahçeye daldım, endişeyle dolanan kurtların, bulanık yüzlerin yanından geçtim. Naill'ın kalenin kapısından koşarak çıktığını görünce yavaşladım.

"Nerede o?" diye sordum.

Naill'ın gözleri hiç görmediğim kadar açılmış, göz akları iyice ortaya çıkmıştı. "Kieran yukarıya, senin odana götürdü."

Dönüp merdivenlerin girişine yöneldim. "Durumu çok mu kötü?"

Naill bir adım arkamdan geliyordu. "Çok... kötü."

Kalbim sıkıştı, kapıyı açınca Poppy'nin kanının kokusu burnuma doldu. "Sorumlular nerede?"

Merdivenleri koşarak çıkmaya başladım, "Hâlâ hayatta olanlar zindanda" dedi Naill. "Onları durdurmaya çalıştık ama sayıca çok fazlaydılar. Bakire karşı koydu ve... Delano'nun hayatını kurtardı. Tanrılara yemin ederim ki bunu yaptı. Nedenini bile bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum. Kapıyı iterek açıp ikinci katın açık koridoruna geçtim. Poppy'nin kanının kokusu daha da arttı. "Onları canlı istiyorum. İcaplarına ben bakacağım."

"Anladım."

"Setti'yi ve Kieran'ın atını ormanda bıraktım" dedim. "Craven'lar var..."

"Ben onları alıp gelirim." Naill döndü, parmaklığı tutup üstünden atladı. Çömelerek yere indi. "Cas, ben... özür dilerim. Başaramadık."

"Hayır, siz değil." Odanın kapısı birden açıldı, eşikte Elijah göründü. "Asıl ben başaramadım."

Yumruklarımı sıkarak göze çarpacak kadar durgun olan Elijah'nın yanından geçtim, birden durdum.

Kieran ateşin başındaydı, Poppy'yi kucağına almıştı. Bir elini Poppy'nin karnına bastırmıştı. Parmaklarının arasından sızan kanlar yere akıyordu. Poppy'nin... gözleri kapalıydı, rengi sapsarıydı. Bir an... bir an çoktan öldüğünü düşündüm. Ama sonra elindeki hançeri gördüm.

Kieran başını kaldırdı, yüzü kederliydi. "Cas..."

Bu bakışı tanıyordum.

Her şeyin bittiğini sesinden anladım.

Kabullenmeyi reddederek yürüdüm, pelerinimi çözüp yere bıraktım. Elijah'nın kapıyı kapattığını fark ettim, eldivenlerimi çıkarıp bir kenara attım. Yanlarına varınca Kieran kalktı, Poppy'yi kollarıma aldım.

Poppy hiç ses çıkarmadı. Hiçbir şey yapmadı, kalbim deli gibi atıyordu. Giysilerinin altından teninin ne kadar soğuduğunu hissedebiliyordum. Kolundaki ve omzunun altındaki izleri görünce afalladım. Bir kurt onu tırnaklamıştı.

Onu ateşin yanına yatırıp yan çevirdim. Kieran sessizce yaklaşıp elini yine yaranın üstüne koydu, yara kalbine çok yakındı.

"Gözlerini aç Poppy. Hadi." Hançeri elinden çekip yere bıraktım. Onu elinden bırakmamış olması içimi parçaladı. Titreyen elimle çenesini tuttum. "Gözlerini açmanı istiyorum."

Kederle içimi çektim, Poppy'nin kanı Kieran'ın parmaklarının arasından akmaya devam ediyordu. Durumu kötüydü. Yara de-

rindi, merhem ve sargıyla iyileştirilecek gibi değildi. Poppy... Jane olsun, hayır, buna izin vermeyecektim.

"*Lütfen*" dedim, gerçekten yalvarıyordum.

Gözleri hafifçe kıpırdadı. Gür kirpikleri yavaşça yukarı kalktı.

"İşte böyle." Zoraki gülümsedim çünkü korkmasını istemiyordum. Bildiğim şeyi görsün istemiyordum. Bunu da diğer korkunç anılarına eklemesini istemiyordum çünkü kurtulacaktı. Kurtların uluduğunu duyduğum an bunu anlamıştım.

"Acıyor" dedi hırıltılı bir sesle.

"Biliyorum." Ürpererek gözlerine baktım. "Yaranı iyileştireceğim. Acını dindireceğim. Bir yara izi daha taşımayacaksın."

Poppy nefes almaya çalıştı. "Ben... ölüyorum."

"Hayır, ölmüyorsun" diye hırladım, korku yerini dehşete bıraktı. "Ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

Hiç tereddüt etmedim. Düşünmeden bileğimi ağzıma götürüp derince ısırdım. Poppy bir çığlık attı, Kieran elini yarasından çekip sendeleyerek bir adım geri çekildi, dilime kanımın tadı geldi. Etimi yırtarak açtım.

Poppy'nin yüzünde bir an endişe belirdi.

"Bir embesil olarak öleceğim" diye fısıldadı.

Bileğimi kaldırarak kaşlarımı çattım. "Ölmeyeceksin, ayrıca ben iyiyim. Sadece kanımı içmen gerek."

Kieran kaskatı kesildi. "Casteel, sen?.."

"Ne yaptığımı iyi biliyorum, fikrini ya da tavsiyeni istemiyorum." Kan kolumdan aşağı doğru akıyordu. "Ayrıca ikisine de ihtiyacım yok."

Kieran mesajı alıp sustu.

Ama Poppy susmadı. Başını çekmeye çalıştı. "Hayır" diye hırladı. "Hayır."

Onu sıkıca tuttum. "İçmek zorundasın. Yoksa öleceksin."

"Canavara dönüşmektense... ölmeyi tercih ederim."

"Canavar mı?" O kadar saçmaydı ki bir kahkaha attım. "Poppy, sana Craven'lar hakkındaki gerçeği anlattım. Bu sadece seni iyi edecek."

Poppy başını çevirdi.

Göğsüm iyice sıkışmaya başladı. "Bunu yapacaksın. İçeceksin. Yaşayacaksın. Hadi Prenses." Sesim boğuk çıkmaya başladı. "Beni zorla içirmek zorunda bırakma."

Poppy başını yavaşça iki yana salladı, hâlâ elimden kurtulmaya çalışıyordu.

Hassiktir, onunla tartışmaya, ikna etmeye zaman yoktu. Ona bir seçenek sunmuştum. Ama o bana başka seçenek bırakmamıştı.

"Penellaphe." Adını söylerken derinlerimden ether'i çağırdım. Damarlarıma dolup sesimi tanrıların gücüyle doldurdu. "Bana bak."

Poppy yavaşça gözlerime baktı. Dudakları aralandı.

"İç" dedim, zor kullanarak bileğimi ağzına götürdüm. "İç."

Kolumdan dudaklarına bir damla kan aktı. Dudaklarının arasına kayınca Poppy hafifçe irkildi. Bileğimi ağzına bastırdım. Kanım ağzına akıp dilini kapladı, boğazına doğru inmeye başladı ama nefesimi tutup bekledim.

Poppy *yutkundu*.

"İşte böyle" dedim. "İç."

Poppy kanımı içerken o yeşil gözleri gözlerime kilitlendi. Tekrar tekrar yutkunurken bakışlarını benden hiç ayırmadı, hatta zorlamaya son verip onu bıraktığımda bile. Kendi isteğiyle içmeye devam etti, kanımın tadını aldığı an tiksintisi geçmişti. Beklediği gibi olmamıştı.

Poppy gözlerini kapatarak parmaklarıyla kolumu sıkıca tuttu ama ben gözlerimi kapatmadım. Dikkatle onu izliyordum, Kieran'ın odadan sessizce çıktığını fark ettim. Poppy kanımı içerken baş başa kalmıştık. Tüm dikkatimi soluklarına, nabzına vermiştim. İkisi de güçleniyor, düzene giriyordu, fazla zorlanan kalbi kendine gelmeye başlamıştı, öfkeyi ve dehşeti kafamdan attım. Bunları hissetmesini istemiyordum. Güvende hissetmesini istiyordum.

Şimdi çok yavaş içmeye başlamıştı, yine de devam ediyor, bir türlü doymuyordu. Başımı duvara dayadım. Nedense aklıma Stroud Denizi geldi, tünellerden çıktığımda önüme serilen görüntüsü. Uzun süre yeraltında kaldıktan sonra güneşten gözlerim kamaş-

mıştı ama gözlerim sulansa ve yansa bile bakışlarımı masmavi sulardan ayıramamıştım. Pence haklıydı. Stroud Denizi gerçekten çok güzeldi.

Poppy hafifçe kıpırdanınca denizin görüntüsü aklımdan silindi. Hafızamın derinliklerinden başka bir görüntü çıkageldi. Pürüzsüz kaya. Leylak kokan gölgelerin içindeki berrak su. Mağara.

Oraya dair son anılarım şekillenirken Poppy'nin varlığını hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki kafamın içindeydi. Nefesim kesildi.

Gözlerimi açtım, kalbim deli gibi atıyordu, Poppy'ye baktım. "Yeter" dedim. Yüzüne renk gelmişti. "Bu kadar yeter."

Poppy... yüce tanrılar, her zamanki gibi inatçılık ederek bileğime yapıştı. Anlaşılan bu kadarını yeterli bulmamıştı. Açtığım küçük yaralardan emmeye devam ettikçe tüm duyularım harekete geçiyordu.

"Poppy" diye inledim bileğimi ağzından çekerken.

Karşı koyacak oldu ama birden gevşeyip gözlerini kapadı. Bakışları ona yaralarımdan bahsettiğimde uyuyakaldığı zamanki gibiydi. Doymuş. Huzurlu. *Mutlu.*

Asi saç tutamını yüzünden çektim, parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına daldırarak başımı tekrar duvara yasladım. İtiraf etmeliyim ki sessizlikte ona sarılırken biraz kendimden geçmiştim. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama dışarıdaki dünya öyle buyursa bile huzur dolu anları unutmayacaktım.

"Poppy" dedim. "Nasılsın?"

"Üşümüyorum" dedi az sonra. "Göğsüm... buz gibi değil."

"Zaten öyle olmalı."

"Kendimi... farklı hissediyorum" diye ekledi.

Hafifçe gülümsedim. "Güzel."

"Bedenimden... ayrılmış gibiyim."

"Birkaç dakikaya geçer" dedim. Beslenmek hafif bir sarhoşluğa neden oluyordu. Neden olduğu tek şey bu değildi ama Poppy böyle kaldığı müddetçe etkileri geçecekti. "Sadece gevşe ve tadını çıkar."

"Artık canım yanmıyor." Poppy bir müddet sessizliğe gömüldü. "Anlamıyorum."

"Kanım yüzünden." O tutam yine yanağına düşmüştü. O saça gerçekten bayılıyordum. Tutamı yüzünden çektim. Poppy ürperdi, burnuma kan kokusundan farklı bir koku geldi. Görmezden geldim. "Atlantialı kanının iyileştirici özelliği vardır. Bunu sana söylemiştim."

"Bu... bu imkânsız" diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Kolunu tutup kaldırdım. "Burada yara yok muydu?"

Poppy koluna baktı ama toza toprağa bulanmış kolunda sadece kurumuş kanlar vardı.

"Ya burada?" Kolunun üst kısmını, omzunun hemen altını gösterdim. "Burada pençe yarası yok muydu?"

Poppy gözlerini gösterdiğim yere çevirdi. Hayrete düşmüştü. "Hiç... hiç yeni iz yok."

"Olmayacak da. Söz verdiğim gibi."

"Kanın..." Yutkundu. "Bu inanılmaz."

Şimdi böyle düşünmesine sevinmiştim? Ya daha sonra? Herhalde bambaşka düşünecekti.

Poppy gözlerime baktı. "Bana kanını içirdin."

"Evet."

Yüzünü buruşturdu. "Nasıl?"

"Bu olgunluk döneminde ortaya çıkan şeylerden biri" dedim. "Hepimiz başkalarına zor yoluyla bir şeyler yaptıramıyoruz."

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu. "Bana?"

"Herhalde daha önce yaptıklarını buna bağlamak istiyorsun" dedim soğuk bir sesle. "Ama yapmadım Poppy. Buna hiç ihtiyacım olmadı, ayrıca istemedim."

Kafası karışmıştı, dudaklarını büzdü. "Ama şimdi yaptın."

"Evet."

Gözlerini kıstı. "Hiç de utanmış gibi değilsin."

"Çünkü utanmıyorum" dedim gülmemeye çalışarak. "Ölmene izin vermeyeceğimi söylemiştim, bunu yapmasam ölecektin Prenses. Can çekişiyordun." İçime buz gibi bir acı saplandı. "Hayatını kurtardım. Aslında teşekkür etmen gerekir."

"Bunu yapmanı ben istemedim" dedi, o inatçı çenesinin yukarı kalktığını görmek beni hiç bu kadar sevindirmemişti.

"Ama minnettarsın, değil mi?" diye sataştım.

Poppy dudaklarını birbirine bastırdı.

Keyfim yerine gelmişti. "Ne var ki bunu kabul etmeyeceksin."

"Yani canavara..."

"Hayır." İçimi çektim, kolunu karnının üstüne bıraktım. "Sana gerçeği söyledim Poppy. Craven'ları Atlantialılar yaratmadı. Yükselmişler yarattı."

Poppy yüzüme baktı, göğsü sertçe yükseldi, o zaman görür gibi oldum. Gözlerinde kabullenmeye benzer bir şey vardı, sonra bakışlarını tavandaki kirişlere çevirdi. "Bir yatak odasındayız."

"Yalnız olmamız gerekiyordu."

Kaşlarını çattı. "Kieran beni kurtarmanı istemedi."

"Çünkü bunu yapmak yasak."

"Vampire dönüşecek miyim?"

Güldüm. Kendimi tutamamıştım çünkü Poppy gerçeği kabullenmeye başlamıştı.

"Komik olan nedir?"

"Hiç." Sırıttım. "Hâlâ gerçeğe inanmak istemediğini biliyorum ama içten içe inanıyorsun. Bu soruyu sorma nedenin de bu." Yaklaşan ayak sesleri duyunca kapıya baktım, sonra sesler uzaklaştı. "Dönüşmek için bundan çok daha fazla kana ihtiyacın var. Ayrıca benim daha aktif bir katılımcı olmam gerek."

Poppy usulca içini çekti. "Daha aktif katılımcı ne demek?"

Pişmiş kelle gibi sırıttım. "Anlatmak yerine göstermemi ister misin?"

"Hayır" dedi, oysa arzuya kapıldığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapadım. "Yalancı."

Poppy yine sessizliğe gömüldü, onu temizledikten sonra dinlenmesi için yatağa götürmem gerektiğini biliyordum. *Tek başına.* Halletmem gereken şeyler vardı. Öldürmek istediğim birileri. Yavaş yavaş. Acı çektirerek.

Ama Poppy sıcacık ve canlıydı, kollarımda güvendeydi, onu bırakıp gitmeye hazır değildim.

Bunun bedelini ödeyecektim çünkü Poppy'nin solukları değişmeye başlamıştı. Nabzı hızlanmıştı. Kanımın diğer etkileri şimdi

Ortaya çıkıyordu, oysa aptal gibi onu etkilemeden geçeceğini düşünmüştüm.

"Naill ve Delano... iyi mi?" diye sordu, sesi daha boğuk çıkıyordu.

"Onları merak etme" dedim. "Hem nasıl olduklarını sorduğunu öğrenince eminim çok sevineceklerdir."

Poppy cevap vermedi. Belki de verdi ama deli gibi atan kalbim yüzünden duymadım. İnlememek için derin bir nefes aldım. Kokusu beni sarmıştı, ateşli bakışlarını üstümde hissediyordum. Aklında ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Poppy."

"Ne?" diye fısıldadı.

Dişlerimi sıktım. "Öyle şeyler düşünmeyi kes."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

Gözlerimi açıp başımı eğdim. "Biliyorum işte."

Poppy yüzüme bakınca kıpkırmızı oldu, ürperdi. Kalçalarını oynattı, neredeyse küfredecektim, onu daha sıkı tuttum. Gerçi bunun ne işe yarayacağım bilmiyordum. Zaten yaramadı. Poposu aletime sürtünüp dururken yaraması da beklenemezdi.

"Bilmiyorsun" dedi baygın gözlerle yüzüme bakarak. Dudağını ısırıp inledi. "Hawke."

Lanet olsun.

Poppy birden bir kedi gibi gerindi. Gömleği yukarı kalkan göğüslerinin baskısıyla gerildi. "Hawke."

"Yapma" dedim kaskatı kesilerek. "Bana Hawke deme."

"Neden?"

"Deme işte." Bundan sonra olmazdı. Artık... *of, kahretsin.*

Poppy elini yırtık gömleğinin üstünde kaydırdı. Memesini tutup sıktığını görünce ağzım kurudu.

"Poppy" dedim güç bela. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmem."

Bu tamamen yalandı.

Gözlerini kapadı, sırtı iyice gerildi. Başparmağını meme ucunda gezdirdi. "Yanıyorum."

"Kanım yüzünden" dedim, sesimin ne kadar boğuk çıktığını duydum. "Geçecek ama... böyle yapmaman gerek."

Poppy elbette beni dinlemedi.

Başparmağını ince gömleğin altında açıkça görebildiğim sertleşmiş meme ucunda gezdirdi. Bundan hoşlandığı belliydi. Kesik kesik soluyordu.

Kımıldanıp bacaklarını birbirine bastırınca iyice şehvete kapıldım, tadına bakarken bu bacakların omuzlarıma nasıl bastırdığını gayet net hatırlıyordum.

"Hawke?"

İçimden sert bir zevk dalgası geçti. "Poppy, tanrılar aşkına."

Gözlerini açtı, göğsünü bıraktı. Bir müddet durdu ama sonra parmakları yeniden harekete geçerek karnından aşağı kaydı, duyduğum rahatlama kısa sürmüştü.

"Öp beni." Şehvetli fısıltısı aklımı başımdan aldı.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. "Bunu istemiyorsun."

"İstiyorum." Parmak uçları pantolonunun beline ulaştı. "İstiyorum."

"Şu anda sana öyle geliyor." Oysa başka zaman olsa bunu duymak için neler vermezdim. "Kanım yüzünden."

"Umurumda değil." Eli daha aşağı kaydı. "Dokun bana. Lütfen."

Arzuyla inledim. "Şimdi benden nefret ediyorsun ya, istediğini yaparsam beni öldürmek isteyeceksin." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Yeniden düşününce... "Daha doğrusu beni öldürmeyi daha çok isteyeceksin. Şu anda kendini kontrol edemiyorsun."

Poppy kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

"Hayır mı?" Yavaş yavaş aşağı kayan elini izliyordum.

"Senden nefret etmiyorum."

Hafifçe inledim. Beni ele geçiren sadece arzu değildi. O kadar şehvete kapılmıştım ki ne yaptığımı bile düşünmeden bileğini tuttum. Elini benimkiyle değiştirmek istiyordum, benim parmaklarımla, dudaklarımla, dilimle. Aletim kaskatı olmuştu.

"Hawke?"

Boynumu esnettim. "Seni bildiğin her şeyden koparmak için planlar yaptım, kopardım da, ama bu işlediğim suçların yanında

hiç kalır" dedim sertçe. "Ben insanlar öldürdüm Poppy. Ellerimde asla temizlenmeyecek kadar çok kan var. Seni seven kraliçeyi devireceğim, bu arada çok daha fazlası ölecek. Ben iyi bir adam değilim ama şu anda öyle olmaya çalışıyorum."

"İyi olmanı istemiyorum." Tuniğimi tuttu. "Seni istiyorum."

Başımı iki yana salladım. Bunu yapamazdım. Poppy elini kurtarmaya çalıştı. İçimi çekerek üstüne eğildim. "Birkaç dakika sonra, bu fırtına geçince, yine benden nefret etmeye başlayacaksın, ayrıca bunun için haklı nedenlerin var" dedim, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. "Seni öpmem, daha fazlasını yapmam için yalvardığına pişman olacaksın. Ama kanımı içmeden de beni hep istediğini zaten biliyorum." Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyordu. "Ama yeniden içine girdiğim zaman, ki gireceğim, kanı ya da başka bir şeyi suçlayamayacaksın."

Poppy yüzüme bakakaldı, elini o güzel bacaklarının arasından çekip ağzıma götürdüm. Avucunun ortasına bir öpücük kondurdum, Poppy'nin nefesi kesildi.

Bir saniye geçti.

Belki iki.

Sonra kanın yol açtığı şehvet azalmaya başladı, tıpkı söylediğim gibi.

Elini çekmeye çalışınca onu bıraktım. Saniyeler geçti. Dakikalar.

"Gitmemem gerekirdi" dedim, şimdi biraz kendine geldiğine emindim. "Böyle bir şey olabileceğini düşünmem gerekirdi ama intikam arzularını hafife aldım."

"Benim... ölmemi istediler."

"Yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Poppy hafifçe kıpırdandı ama az önceki gibi değil. "Ne yapacaksın? Onları öldürecek misin?"

"Evet, onların yolundan gitmeyi düşünenleri de öldüreceğim."

Poppy yutkundu. "Peki bana... bana ne yapacaksın?"

Başımı çevirdim, çok yorgundum. "Sana söylemiştim. Prens Malik'in karşılığında kraliçeye seni vereceğim. Yemin ederim bir daha sana zarar veren olmayacak."

Poppy bir şey söyleyecek oldu ama birden irkildi. "Casteel?"

Donup kaldım.

"Kieran... sana Casteel dedi."

Öyle mi demişti?

Farkına varmamıştım. Onu kurtarmakla meşguldüm. Nabzımı hızlandığını hissettim, son bir yalan daha dağılıp giderken öfke ya da panik yerine gerçek bir rahatlama hissettim. Sonunda zaten bilmesi gereken şeyi kabul ediyordu.

"Yüce tanrılar." Eliyle ağzını kapadı. "Sen o'sun." Eli yırtık gömleğinin yakasına kaydı. "Abine olanlar. Onun için bu kadar üzülmen. Geri almak için beni kullanmayı düşündüğün o prens abin. Adın Hawke Flynn değil. Sen o'sun! Karanlık Olan."

Karanlık Olan diye adlandırılmaya tepki vermeme engel olan tek şey geçmişteki acılardı. "Casteel ya da Cas demeni tercih ederim" dedim. "Böyle demek istemiyorsan Kral Valyn Da'Neer'ın ikinci oğlu, Prens Malik Da'Neer'ın kardeşi Prens Casteel Da'Neer de diyebilirsin ama Karanlık Olan deme. Adım bu değil."

Poppy bir an donup kaldı, sonra öfkesi ve kederi birden alevlendi. Hiç sesimi çıkarmadım. Her şeyi kabullendim. Göğsüme yediğim yumruğu. Yanağımda patlayan tokadı. Beni omuzlarımdan iterek bir çığlık attı. Hiç müdahale etmedim, sonunda gözleri yaşlarla doldu. İşte buna dayanamadım.

"Kes şunu." Kollarından tutarak onu göğsüme çektim. "Dur Poppy."

"Bırak beni" dedi, o kadar titriyordu ki bırakırsam kırılıp dağılacakmış gibi geliyordu.

Bu kez paramparça olacaktı ve bunun suçlusu sadece bendim. Bu yüzden ona sıkıca sarıldım. Başımı başına bastırdım. "Çok üzgünüm" diye fısıldadım. "Gerçekten çok üzgünüm."

Poppy'nin gözünden tek damla yaş dökülmedi ama titriyordu, beni duymuyordu. Kollarımı gevşeterek biraz geri çekildim. Kalbi hızla çarpıyordu. "Poppy?"

Tekrar kıvrandı, yan tarafına dönerek nefes almaya çalıştı. "Bırak beni."

"Poppy." Parmaklarımı nabzına bastırdım. "Kalbin çok hızlı atıyor."

"Bırak beni!" diye öyle bir bağırdı ki sesinden adeta güç taşıyordu.

Bir kolumu indirdim ama onu tamamen bırakmadım. Bir ölümlünün kalbi bu kadar hızlı atmaya uzun süre dayanamazdı. Sakinleşmesi gerekiyordu ama hiç sakinleşecek gibi değildi. Hassiktir. Ellerini yere koydu, vücudu hâlâ titriyordu. Bu kadarı onun için çok fazlaydı, buna kimse dayanamazdı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu da benden nefret etmesi için ona bir neden daha verecekti ama ölmesindense beni lanetlemesini tercih ederdim. Onu tekrar kendime çekiyordum ki birden bana doğru döndü. *"Poppy."*

Göğsümü itti...

Nefesim kesiliverdi.

Aslında... göğsümü itmemişti. İterek bu ani, korkunç acıya sebep olamazdı. Bu nefesimi kesen bir acıydı.

Poppy'nin fal taşı gibi açılmış gözleri gözlerime dikilmişti. Başımı yavaşça aşağı indirip baktım.

Göğsüme bir hançer saplanmıştı.

Buna inanamıyordum. Poppy beni bıçaklamıştı. Tıpkı söğüdün altında hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam yapmasını söylediğim gibi.

Elini hançerin sapından çekerek geriledi. "Üzgünüm" diye fısıldadı.

Gözlerimi hançerden yüzüne çevirince gözlerinin döküldü dökülecek yaşlarla dolduğunu gördüm. Onu sadece Vikter için ağlarken görmüştüm. Sevdiği biri için. "Ağlıyorsun" dedim, ağzıma kan tadı geldi. Kendi kanımın tadı.

Poppy'nin güzel gözleri katıksız bir korkuyla doldu. Ayağa fırladı, geri çekildi. Bütün vücudu titriyordu. "Üzgünüm" dedi tekrar.

Boğuk bir kahkaha atarak öne doğru devrildim, kafam sertçe yere çarptı. Kahkaha bana pahalıya mal oldu, göğsüm yanmaya başladı. "Hayır" dedim hırıltıyla. "Hayır, değilsin."

Poppy başını iki yana salladı. Hafif bir ses çıkararak dönüp kapıyı açtı. Sonra daha önce yaptığını hiç sanmadığım bir şey yaptı.

Kaçtı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Karın Altında

"Hassiktir" diye hırıldadım, içime akın eden duygular beni serseme çevirmişti. Bunu gerçekten yaptığı için şoke olmuştum, isteyerek yaptığı için de öfkeliydim, bir yandan da *keyiflenmiştim.* Hançerin sapını tuttum.

Açık kapıda birden Kieran belirdi. "Yüce tanrılar." Sendeleyerek odaya doğru bir adım attı, nefes nefeseydi. "Seni bıçaklamış."

"Birazcık." Hançeri çekip çıkardım. Göğsüme korkunç bir acı saplandı, hançeri yere attım. "*Hassiktir.*"

"Birazcık mı?" diye hırladı Kieran. "Kalbinden mi bıçakladı?"

"Sayılır." Ya da birazcık. "Hem de kan taşıyla. Kalbimin bir-iki santim solundan sanırım." Göğsümden ıslak, kanlı bir kahkaha koptu, öfke ateş gibi damarlarıma sızmaya başladı. "Öyle olsaydı... gerçekten canım yanardı."

Kieran öfkeyle hırladı. Başımı kaldırdım, içindeki yırtıcı uyanmıştı. Kieran'ın derisi incelmiş, çenesi uzamaya başlamıştı. Mavi gözleri yıldızlar kadar parlaktı. Başını kapıya çevirdi, genişleyen göğsü tuniğinin dikişlerini germişti. Aramızdaki bağın devreye girmesinden fazlası vardı, bana zarar veren kişinin peşine düşmek istiyordu. Bunu yaparsa Poppy'yi yakalayacaktı...

"Hayır." Ayağa kalktım, göğsüme yeniden saplanan acıyı görmezden geldim. "Peşinden gitme. Ben onu yakalarım." Derin bir nefes aldım. Canım yandı ama hançer çıkmıştı. Yara çabucak iyileşecekti. Acı dinecekti. "İcabına ben bakarım."

Kieran başını bana çevirdi, boynundaki tendonlar dışarı fırlamıştı. Öfkeyle hırlıyordu. "Gidip onu..."

"*Hayır*" diye kükredim yerimden fırlayarak. Dişlerimi göstererek Kieran'ı kapıdan uzaklaştırdım. "O benim."

Kieran donup kaldı, sonra kararsızca bir adım geriledi, ağzı açık kalmıştı. "Cas..."

Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Dönüp koşmaya başladım. İkinci katın tırabzanından atlarken içimden *o benim* deyip duruyordum. Yere sertçe indim, göğsüme yine bir acı saplandı. Yağan karın altında ayağa kalkıp bahçeyi gözden geçirirken elimi göğsümden geçirdim. Yara kapanmaya başlamıştı bile.

"Orman." Elijah kalenin kapısında duruyordu. "Ormana kaçtı."

Karın altında savunmasız ve silahsız nereye gittiğini sanıyordu? Başımı eğerek hırladım. Artık işin şakası kalmamıştı. Beni bıçaklamak başka, kendi hayatını böyle tehlikeye atmak başkaydı.

Poppy kendini öldürtmeye kararlıydı.

Belki ben de öyleydim.

Acı ve kan kaybı duyularımı keskinleştirmiş, öfkeden başka bir duyguya yer bırakmamıştı. Bu herkes için tehlikeliydi, özellikle elemental bir Atlantialı için.

Tipinin içinde bahçeyi geçip ormana girdim ve hızlandım. Karla kaplı dallar yanımdan birer bulanıklık halinde geçip gidiyordu, birden Poppy'nin kokusunu aldım. Sola döndüm, yarı devrilmiş bir çam ağacının altından geçtim.

Beyaz ve yeşillerin içinde koyu kırmızı bir şey gördüm, dudaklarıma vahşi bir gülümseme yayıldı. İşte oradaydı.

Kafamın bir köşesinde tehlike çanları çalıyordu. Böylesi bir delilik halini daha önce de yaşamıştım. Sonradan pişman olmuştum. Kabullenmiştim. Sadece bir kez. Uzun yıllar önce, Shea'yla göz göze geldiğimde ve abimi ele verdiğini anladığımda. Bu delilik hali bir uçurumun kıyısında durup aşağı bakmaya benziyordu.

İşte yine o uçurumun kıyısındaydım.

Bir yırtıcı gibi hiç ses çıkarmadan ilerledim. Fark ettirmeden Poppy'nin yanına yaklaşıp belinden yakalayıverdim.

Ayakları yerden kesilince bir çığlık attı. Sırtını göğsüme dayadım, hissettiğim acının iyileşmekte olan yarayla hiç ilgisi yoktu. Bu Poppy için duyduğum acıydı. Kendim için. Durum için. Bizim için. Ve kıyısına kadar geldiğim delilik içindi, o delilik ki önem verilen her şeyi siler ve ortada bir kazanan bırakmazdı. Elimle çenesini tutup başım geriye eğdim, bu el pek çoklarının canını almıştı. Hak edenlerin. Etmeyenlerin. Parmaklarım Poppy'nin çenesini sıkıca kavradı, tıpkı *onun* çenesine yaptıkları gibi.

"Atlantialılar, kurtlar ve Yükselmişler gibi kalbinden bıçaklanarak öldürülemez" diye hırladım kulağına. Düşüncesizce kaçışı yüzünden kapıldığım öfke geçti. Beni gerçekten bıçaklamasından duyduğum hayret yok oldu. Geriye bir tek fiziksel acıdan daha derin bir acı kaldı. "Beni öldürmek istiyorsan kafamı hedef almalıydın Prenses." Dişlerim zonklamaya başladı. "Ama daha da kötüsü, unuttun."

"Neyi unuttum?" dedi Poppy soluk soluğa.

"Yaşadıklarımızın *gerçek* olduğunu" diye hırladım.

O delilik uçurumuna düşmeye başladım.

Dişlerimi Poppy'nin boynuna geçiriverdim. Tüm bedeni irkilince onu sıkıca tuttum. Sıcak kanı dilimde hissettim. Tadını bile almıyordum. Düşüyordum, ağzımı boynuna bastırmıştım, dişlerim hâlâ etinin derinliklerindeydi. Dişlerin içeride kalmasının nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum. Diri diri yanmak gibiydi, ısırık bir acı fırtınası yaratıyordu. Hassas derisi eninde sonunda yırtılacaktı. Boynu benim elimde kırılmayacaktı ama Poppy...

Hayır.

Bu Shea değildi.

Bu Bakire'ydi.

Seçilmiş.

Penellaphe Balfour.

Poppy.

Benim.

Kalbim deli gibi atıyordu, dişlerimi geri çektim, sıcak kanı dilime akıp ağzımın içini kapladı. Tam onu bırakıyordum ki...

Kanının tadını alınca büyüleyici, beklenmedik bir duyguya kapıldım. Tatlı. Taze. *Güç*. Ağzım hâlâ boynundaydı, kanı akmaya devam ediyordu. Verdiğim acı dişlerimi geri çektiğim anda dinmişti. Şimdi ısırığım Poppy'nin içinde başka türden bir fırtına estirecekti. Benim içimde de.

Tadı yoğun ve son derece baştan çıkarıcıydı. Hızla artan şehveti günaha davet ediyordu. Beni de bir ateş sardı, kanını içerken hiç doymayacak gibiydim. İnledim, adeta kendimi kaybettim ama tadı...

Kanı bir uyanış gibiydi. Bu kanda bir şey vardı. Ağzımın içi karıncalanıyordu. Tenim uğulduyordu. Kanında olmaması gereken bir şey vardı. Bu mümkün değildi. Kanı bir enerjiyle yüklüydü. Güçle. Yaram artık o kadar acımıyordu.

Yüce tanrılar.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Poppy...

Şoke olmuştum. Onu hemen bıraktım.

Poppy sendeledi, dengesini sağladı. Sonra bana döndü. Isırdığım yerden sızan kana bakarken olduğum yerde titriyordum.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Poppy elini boğazına götürdü. Bir adım geri çekildi, keşfettiğim şeyin verdiği şok geçmeye başladı.

Poppy ölümlüydü ama Atlantialı kanı taşıyordu.

"Buna inanamıyorum." Dilimi altdudağımda gezdirdim, kanının tadı geldi. Gerçeğin tadı. Gözlerimi kapadım, göğsümden bir zevk hırıltısı yükseldi. Poppy yarı Atlantialıydı ve bu yanı son derece güçlüydü.

Birden her şey anlam kazandı. Gözlerimi açtım. "Ama anlamam gerekirdi."

Şimdi anlamıştım.

Bir kez daha *her şey* değişti. Kendimi Poppy'nin üstünde buldum. Parmaklarımı saçlarına geçirerek dudaklarına yapıştım. Rahatlama yerini pırıl pırıl bir *sevince* bıraktı. Onu kurtarmanın bir yolu vardı, gerçekten güvende olmasını sağlayacak bir yol.

Ama şu anda içimi saran tek şey rahatlama ve sevinç değildi, Poppy'nin de öyle. İhtiyaç ve arzu bir araya gelmişti. Onu başından beri istediğim şekilde öptüm. Dişlerimi, kim olduğumu saklamadan. Poppy de beni tutkuyla, arzuyla öpüyordu. Onu karların üstüne yatırırken bana sıkıca sarıldı, ağzımı dudaklarından hiç ayırmıyordum. Bu kısmen onu ısırmamdan kaynaklanıyordu. Acı dinince yerini zevke bırakmıştı ama üstüne abanırken beni delice öpmesinin tek nedeni bu değildi. Dudağını hafifçe ısırdım, iniltilerinden, altımda kıvranışından, kalçalarını oynatarak daha fazlasını isteyişinden sarhoş olmuştum.

Benden.

Benden istiyordu.

İhanetimi öğrenmek buna engel olmamıştı. Aramızda inkâr edilemez bir çekim vardı ama bunu ondan duymak istiyordum.

Öpmeyi bırakarak başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Bunu istediğini söyle." Üstünde kımıldandım. "Daha fazlasını istediğini söyle."

"İstiyorum" diye fısıldadı.

"Tanrılara şükür" diye hırladım, elimi aşağı uzattım, içine girmek için sabırsızlanıyordum. Çünkü Poppy *biliyordu*. Artık kim olduğumu biliyordu. Aramızda yalanlar yoktu. İçinde olmam gerekiyordu. Hemen. Pantolonunun önünü tutup çektim. Düğmeler koparak etrafa saçıldı.

"Yüce tanrılar" diye fısıldadı Poppy.

Gülerek pantolonunu aşağı indirdim. Güzel bacaklarından birini ortaya çıkardım. Bu kadarı yeterliydi. Gözlerine baktım. "Bu gömleğin onarılacak yanı kalmamış, değil mi?"

Poppy kaşlarını çattı. "Ne?.."

Kan lekeleriyle kaplı gömleğini tutup yırttım, memeleri gözümün önüne serildi. Hassiktir. Pantolonumu çıkarırken gözlerimi dalların arasından yolunu bulan kar taneleriyle ıslanmış pürüzsüz teninde gezdirdim. Daha koyu pembe olan şişkin meme uçları sertleşip büzüşmüştü. Saldırıdan kalan kurumuş kan izlerini gördüm. Donup kaldım. Neredeyse onu kaybedecektim...

"Onları geberteceğim" dedim. "Hepsini geberteceğim."

Dudaklarına yapıştım, Poppy ürperdi, bacaklarının arasına yerleşip kaygan, daracık sıcaklığına giriverdim. Öpücükleri çığlığımı bastırdı. Hızlı ve sert hareketlerle gidip gelmeye başladım, kendimden geçmiştim. Poppy de hareketlerime uyum sağlıyordu. Omuzlarımı, saçlarımı, elinin uzanabildiği her yerimi okşuyordu. Kar da sanki bizim gibi deliliğe kapılmıştı, şimdi daha çok, daha hızlı yağıyordu.

Ama uzun sürsün istiyordum.

Poppy'nin dilini ağzıma aldım, tadına doyamıyordum, sonra dudaklarını bıraktım. Boynunu öpmeye başladım, ısırdığım yere geldim. Küçük diş izlerini yalarken göğsümden bir zevk hırıltısı koptu, Poppy soluk soluğa gerilince gülümsedim. Dilimi diş izlerinin üstünde gezdirdim, Poppy sıkıca omuzlarıma yapıştı.

Ama orada kalamazdım.

Kalırsam yaraları yeniden açacak ve yine kanını içmeye başlayacaktım. Bunu yapamazdım. İçinde benim kanım vardı ama daha önce çok açgözlü davranmıştım, ayrıca Poppy daha önce ciddi şekilde yaralanmıştı.

Boynunu öptüm, başımı kaldırdım. Göz göze geldik. Poppy'nin gözleri kocaman açılmıştı, yeşili büyüleyiciydi, kızıl saçlarına kar taneleri düşmüştü.

Yüce tanrılar... her açıdan o kadar şaşırtıcıydı ki. Çok güzeldi. Çok cesur. Çok vahşi.

Elimi aşağı kaydırıp göğsünü avuçladım, içine girip çıkmaya devam ettim, gitgide kendimizden geçiyorduk. Çok sıcaktı, çok ıslak ve çok çok güzel. Ağzım tekrar dudaklarını buldu. O da benim kadar aç ve tutkuluydu. Kalçasını kaldırarak daha derine girmemi sağladı, daha sert, daha hızlı. Geri çekildim, Poppy öfkeyle çığlık atınca kahkaham yerini bir iniltiye bıraktı.

Başımı kaldırdım. "Ne istediğini biliyorum ama..."

Poppy kalçalarını bana sıkıca bastırdı, titredim. "Ama ne?"

Dişlerimi sıkarak gözlerine baktım. "Adımı söylemeni istiyorum."

"Ne?"

İçinde yavaşça daireler çizmeye başladım. "Gerçek adımı söylemeni istiyorum."

Poppy'nin dudakları aralandı.

Hâlâ içindeydim, kalbim deli gibi atıyordu. "Tek istediğim bu." Sesimi alçaltarak meme ucuyla oynamaya başladım. "Böylece kabullendiğini göstermiş olacaksın. İçindekinin, istememen gerektiği halde bu kadar çok istediğin kişinin kim olduğunun farkında olduğunu kabul etmiş olacaksın. Hissettiklerini kabul etmek istemesen de. Gerçek adımı söylediğini duymak istiyorum."

"Çok adisin" diye fısıldadı kalçalarını kıvırarak.

Sırıttım. "Bazıları öyle de diyor evet ama duymayı beklediğim isim bu değil Prenses."

Dudakları incecik bir çizgi halini aldı.

"Ne kadar istiyorsun Poppy?"

Saçlarıma yapışıp beni öyle bir çekti ki gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Çok" dedi öfkeyle. "*Majesteleri.*"

Bu...

Bacaklarını kaldırıp belime doladı. Ben daha ne yaptığını anlayamadan beni sırtüstü yatırdı. Ellerini göğsüme koyup kalkacakmış gibi geriye kaykıldı, beni o kadar derinine aldı ki adımı bile unuttum.

"Oh" diye inledi nefesi kesilirken.

Yarı açık gözlerle ona baktım. "Bak ne diyeceğim?"

"Ne?" diye fısıldadı, bedenini ürpertiler sarmıştı.

"Adımı söylemesen de olur" dedim. "Ama bunu yeniden yap, yalnız hareket etmeye başlamazsan beni gerçekten öldürebilirsin."

Poppy bir kahkaha attı. "Ben... ne yapacağımı bilmiyorum."

O yumuşak gülüş. Daha da yumuşak ses. Nefes nefese çıplak kalçalarını kavradım. "Sadece hareket et" dedim nasıl yapacağını göstererek. Onu sertleşmiş aletimin üstünde yukarı kaldırıp tekrar oturttum. "Böyle." Sıcacık sürtünme karşısında inledim. "Yanlış yapmana imkân yok. Bunu hâlâ nasıl öğrenemedin?"

Poppy söylediğimi yaparak yavaşça kalkıp oturmaya başladı, kar yağmaya devam ediyordu. Nefes nefese kamıştı. Öne eğilerek

avucunu göğsümde kaydırdı. İnlemeleri ıstırabın en güzel şekliydi. "Böyle mi?"

Kalçalarını sıktım. "Aynen böyle."

Poppy dudağını ısırarak devam etti, her oturup kalkışında hareketleri daha da kendinden emin hale geliyor, ben de daha çok büyüleniyordum.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Yüzündeki, aralanmış dudaklarındaki, buğulu gözlerindeki zevki izliyordum. Dolgun memelerinin sallanışını, yırtık gömleğin altında kaybolan, Poppy nefesini kesen bir açı bulunca yeniden ortaya çıkan meme uçlarını. Hızlanınca bakışlarımı bedenlerimizin birleştiği yere çevirdim, Poppy boşalana dek üstümde gidip gelmeye devam etti. Kontrolü ele alışını, boşalışını izlemek şimdiye dek gördüğüm en ateşli şeydi.

Aklımı başımdan almıştı.

Onu yeniden altıma aldım. Dudaklarına kapanıp sıcaklığına gömüldüm, Poppy tırnaklarını etime geçirdi. Sertçe girip çıkarken içimde zevk patlamaları baş gösteriyordu, sonunda boşalmaya başladım. İçinde kaldım, aldığım zevkin yoğunluğu şoke ediciydi.

Vay canına, boşalma küçük bir sonsuzluk gibiydi. Alnımı alnına bastırdığım zaman hâlâ içinde kasılıyordum. Soluklarımız yavaşlayana dek bir müddet öyle kaldık, bedenlerimiz birleşmiş, elim belinde, başparmağım yavaşça kalçasını okşarken. Herhalde yağan karın altında bu kadar çok kalmamamız gerekirdi ama onu bırakmak istemiyordum çünkü o... yüce tanrılar, o *benimdi*.

Bu sahiplenme biraz şoke ediciydi. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Kaşlarımı çattım.

"Anlamıyorum" diye fısıldadı Poppy.

"Neyi anlamıyorsun?" Üstünde hafifçe kımıldanarak başımı kaldırdım.

"Hiçbir şeyi. Mesela bunun nasıl olduğunu?"

Kalkmaya yeltendim ama Poppy'nin gergin yüzünü görünce durdum. "Sen iyi misin?"

"Evet."

Poppy'nin gözleri kapalıydı. Ona pek inanmamıştım. Endişelenmeye başladım. Çok mu sert gelmişti? Çok mu sert davranmıştım?

"Emin misin?" diye sordum dirseğime dayanarak.

Başını salladı.

"Bana bak ve canının yanmadığını söyle."

Gür kirpikler yukarı kalktı. "Ben iyiyim."

"Yüzünü buruşturdun. Gördüm."

Poppy yavaşça başını iki yana salladı. "Anlamadığım şey bu. Tabii son birkaç gündür hayal görmüyorsam."

"Hayır, hayal falan görmedin." Dikkatle yüzünü inceledim, Poppy kirpiklerine düşen kar taneleri yüzünden gözlerini kırpıştırdı. "Bunun hiç yaşanmamış olmasını ister miydin?"

Bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar gözlerime baktı. "Hayır" diye fısıldadı. "Peki ya... sen?"

"Hayır Poppy. Bunu sorman bile beni üzüyor." Başımı çevirdim, ne diyeceğimi bilmiyordum. Hislerimi kelimelere nasıl dökeceğimi. "İlk karşılaştığımızda sanki... bilemiyorum. Beni sana çeken bir şey vardı. Seni o zaman kaçırabilirdim Poppy."

Bu gerçeği şimdiye dek görmek istememiştim. İstesem Kızıl İnci'deki o gece onu kaçırabilirdim. Ya da gizlice kütüphaneye gittiğinde. Elime pek çok fırsat geçmişti. Şehirden çıkmanın bir yolunu bulabilirdim. Bana karşı koyabilirdi ama engel olamazdı.

Ürperdim. "Olanların çoğunu önleyebilirdim ama ben... pek çok şeyi gözden kaçırdım. Yanındayken hep seni tanıyormuşum gibi hissediyordum." Kanında aldığım tadı düşündüm. Bir yanım onda ne olduğunu fark etmişti. "Galiba neden böyle olduğunu biliyorum."

En azından bu onun yanındayken kapıldığım tuhaf hisleri açıklıyordu. Yarı Atlantialıları her zaman bu şekilde tanımazdık ama kanımızdaki ether'in birbirini tanıdığına dair söylentiler vardı.

Poppy'nin titrediğini hissettim, birden karın altında çıplak olduğumuzu hatırladım.

"Üşüyorsun." Kalkıp pantolonumu yukarı çektim, göğsümdeki hassas yer gerilince duyduğum keskin acıyı görmezden geldim. Kalan düğmelerimi ilikledikten sonra elimi Poppy'ye uzattım. "İçeri girmemiz gerek."

Poppy kalkıp oturmuş, yırtık gömleğinin iki yanını kavuşturmuştu. Bir an tereddüt ettikten sonra elini elime koydu. "Seni öldürmeye kalktım."

Bunu unutmuşum gibi söylemişti, onu çekip kaldırırken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Biliyorum. Seni suçlayamam doğrusu."

Poppy'nin ağzı açık kaldı, eğilip pantolonunu yukarı çektim. "Gerçekten mi?"

"Evet" dedim. Aslında onu suçlamıştım ama daha çok ormana kaçmasına kızmıştım. "Sana yalan söyledim. Sana ihanet ettim, sevdiğin insanların ölümünde rol oynadım. Aslında beni daha önce öldürmeye kalkmamana şaşırdım."

Poppy sessizce yüzüme bakıyordu.

"Bunun son denemen olacağından da şüphem var." Savaşı kaybettim, pantolonunun önünü kapamaya çalışırken dudağım hafifçe yukarı kıvrıldı. Maalesef hiç düğme kalmamıştı. "Kahretsin." Gömleği kullanmayı denedim. O da işe yaramadı. Tekrar söylendim. Sonunda tuniğimi çıkardım. "Bunu al."

Poppy hâlâ orada durmuş, karşılaştığı en acayip kişiymişim gibi bana bakıyordu.

Muhtemelen öyleydim.

"Yani... bana kızgın değil misin?" diye sordu.

Göz göze geldik. "Sen bana hâlâ kızgın değil misin?"

"Evet" dedi hiç düşünmeden. "Hâlâ kızgınım."

"Ben de beni göğsümden bıçakladığın için hâlâ kızgınım." Sonra da benden kaçtığı için ama neyse. "Kollarını kaldır."

Poppy dediğimi yaptı.

"Bu arada, kalbimi ıskalamadın. Hedefi gerçekten tutturmuşsun" dedim. Kesinlikle bir *sıyrıktan* fazlası vardı. Gömleğimi kollarından geçirdim. "Bu yüzden sana yetişmem bir dakika sürdü."

"Bir dakikadan fazla sürdü." Sesi bir an boğuklaştı, sonra yüzünde o şirin, sinirli ifade belirdi.

Neden geciktiğimi bilmesine gerek yoktu. Yara yüzünden değildi. Kieran yüzündendi. "*Birkaç* dakika sürdü" dedim gömleği aşağı çekerek.

Poppy bir üstündeki gömleğe bir göğsüme baktı. Yara izi pespembeydi, orası biraz pütürlüydü. "İyileşecek mi?"

"Birkaç saate geçmiş olur. Muhtemelen daha da önce."

"Atlantialı kanı" dedi usulca.

"Vücudum ölümcül olmayan yaraları hemen onarmaya başlar" dedim. "Ayrıca beslendim. Onun da faydası oldu."

Poppy elini boğazına götürdü, sonra hemen geri çekti. Bir kaşımı kaldırdım. "Kanımı içtiğin için... bana bir şey olacak mı?"

"Hayır Poppy. Fazla içmedim, sen de benim kanımdan fazla içmedin. Sonradan kendini biraz yorgun hissedebilirsin ama hepsi bu."

Poppy yine göğsümdeki yaraya baktı. "Acıyor mu?"

"Birazcık" dedim.

Elini kaldırıp göğsüme koydu. Kaskatı kesildim. Bu yaptığı...

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı, yumuşak dalgalar halinde bedenimi sardı. Yaranın acısını ve daha derinlerde yatan kederi alıp götürdü.

İçimden bir ürperti geçti, ağzım açık kalmıştı. Poppy acımı dindirmişti. Bu kadar iyi kalpli olduğuna inanamıyordum.

Titreyen elimi elinin üstüne koydum. "O zaman anlamalıydım" dedim boğuk bir sesle, elini ağzıma götürdüm. Eli ikimizin kanıyla lekelenmişti. Parmaklarını öptüm.

"Neyi?" diye sordu.

"Seni neden Bakire yapacak kadar çok istediklerini."

Dudakları hafifçe büküldü.

"Gel hadi." Elini tutarak yürümeye başladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şimdi mi? İçeri girip temizleneceğiz..." Pantolonunun belini tutmak zorunda kaldığını gördüm. İçimi çektim. Gerçekten o düğmeleri açmakta acele etmemeliydim. Dönüp eğildim, bir kolumu dizlerinin altından geçirdim. "Ve sana yeni bir pantolon bulacağız."

Poppy hızla gözlerini kırpıştırdı. "Başka pantolonum yok."

"Ben sana yenisini bulurum." Yürümeye devam ettim. "Eminim buralarda pantolonunu birkaç kuruşa satacak küçük bir çocuk vardır."

Kaşlarını çattığını görünce sırıttım.

"Peki sonra?" diye sordu Poppy ben kalın bir dalın üstünden geçerken.

"Seni eve götüreceğim."

"Eve mi?" Nefesi kesildi. "Masadonia'ya mı? Yoksa Carsodonia'ya mı?"

"İkisi de değil." Gülümseyerek yüzüne baktım. Bu hiçbir şeyi gizlemeyen bir gülüştü. "Seni Atlantia'ya götüreceğim."

Haklıymışım

Haven Kalesi'ne dönüşümüz fark edilmişti. Kucağımda Poppy'yle yağan karın altında bahçeyi geçerken ortada kimse kalmamıştı.

Kieran dışında.

Kieran ikinci katın tırabzanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Göz göze geldik. Üstümün çıplak olduğunu ve kollarımdaki Poppy'yi görünce bir kaşını kaldırdı.

"Beni indirebilirsin" diye mırıldandı Poppy. "Kendim yürürüm."

Bunu ilk söyleyişi değildi. Herhalde... yirminci kez falan söylüyordu. Daha önceki on dokuz varyasyonu duymazdan gelmiştim. "İndirirsem pantolonun düşer." Merdivenlerin kapısını ayağımla açtım. "Sonra bacakların, o güzel bacakların görünür."

Poppy'nin ne kadar kızardığı karanlık merdivende bile belli oluyordu. "Hep senin yüzünden, düğmelerimi kopardın."

"Yine de bacaklarını ortaya sermek istediğini sanmıyorum." Durup yüzüne baktım. "Yoksa ister misin?"

Poppy bıkkınlıkla iç geçirdi. "Hayır. İstemem."

Sırıtarak tekrar basamakları çıkmaya koyuldum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Poppy sustu, sahanlığı dönüp kalan basamakları çıkmaya başladık. Herhalde hançeri göğsüme sapladığı anı düşünüyordu. Aslında onu kucağımda taşımakta ısrar etmemin nedeni pantolon değildi. Sonuçta bacaklarını görmekten şikâyet etmezdim. Kalçaları o kadar güzeldi ki. Ama kar çok fazla yağıyor ve giysilerini ıslatıyordu. Üşümüştü. Ben bile üşümüştüm. Ama onu kucağımda taşıyarak mümkün olduğunca ısıtmış oluyordum. Ayrıca böylesi daha hızlıydı.

İkinci katın koridoruna girdik, Poppy üstündeki gömleğin iki yakasını şimdi daha sıkı kavramış, yüzü de daha çok kızarmıştı. Yanağı omzuma ulaşsın diye onu biraz daha yukarı kaldırdım. Poppy başını çevirdi, alnını alnıma bastırdı.

Aslında yüzünü saklamasına gerek yoktu. Kieran hâlâ yağan kan ve ormanı izliyordu.

Benim odam daha büyük ve daha güzel olduğu için onun odasının önünden geçip benimkine doğru yürüdüm. Hafifçe gülümsedim. Kieran kanları temizlemişti.

Yere sapladığım hançeri de kaldırmıştı. Akıllıca bir hareketti.

Poppy'yi büyük yatağa götürüp kucağımdan indirdim, neyse ki şömine hâlâ gürül gürül yanıyordu. Doğrulurken Poppy'nin ağzını açtığını gördüm. "Sormak istediğin şeyler olduğunu biliyorum" dedim. "Cevaplayacağım ama önce halletmem gereken birkaç şey var."

Poppy dudaklarını büktü ama bu kez itiraz etmedi. Gitmek üzere döndüm, elimi kapıya atmıştım ki tekrar durdum, yine onu bırakmak istemiyordum. Başımı çevirip baktım. Hâlâ bıraktığım yerdeydi, şimdi ellerini yatağın üstüne koymuştu.

"Döneceğim" dedikten sonra koridora çıktım. Kendimi zorlayarak.

Elimi ıslak saçlarımdan geçirerek Kieran'a döndüm.

"Gömleğin neden onun üstünde ve senin üstün neden çıplak diye sorsam mı acaba?"

"Sormasan daha iyi." Elimi başımdan indirerek yanına gittim. "Odayı temizlediğin için teşekkür ederim."

Kieran başını salladı. "Kimsenin kanının kokusunu almasına gerek yok."

Yan yan gülümseyerek ellerimi tırabzana koydum. "Bir süre ona göz kulak olmanı istiyorum."

"Bana güveniyorsun yani?" dedi. Muhtemelen niyetimin ne olduğunu biliyordu. "Peşine düşmek istememden sonra?"

"Ama düşmedin" dedim. "Düşmeyeceksin de."

"Çünkü o..." Kieran birden bana baktı. "Nasıl demiştin? 'O benim' mi demiştin?"

"Aslında tek nedeni bu değil." Boynumu döndürdüm. "O bir yarı Atlantialı."

Kieran tırabzandan geri çekildi. "Emin misin?"

"Kanının tadına baktım. Eminim."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Eh, şimdi iyice kafam karıştı."

"Eminim karışmıştır." Kar az önce arkamda bıraktığım izleri kapatmaya başlamıştı bile. "Ama şu anda önemli olan şey onun bizden biri olması, Atlantialı yanı çok *güçlü* Kieran. Göğsüme baksana" dedim, Kieran baktı. "Yara normalde olması gerekenden çok daha fazla iyileşmiş durumda."

Kieran yaraya baktıktan sonra bakışlarını az önce çıktığım kapıya çevirdi. "Kahretsin." Elini saçından geçirerek ensesini tuttu. "Bu çok şeyi açıklıyor. Yeteneklerini. Yükselmişlerin onu neden istediğini."

"Evet, açıklıyor." Ellerime baktım. Kan lekeleri hâlâ duruyordu. Yakında onlara yeni izler de katılacaktı. "Hem de açıklamıyor."

Kieran'ın anlaması biraz zaman aldı. "Ailesi? Abi..."

Yavaşça başımı salladım. Onların Poppy'nin gerçek ana-babası olması mümkün değildi, en azından ikisinden biri öz değildi. Ya Ian? Yine de üvey kardeşi olabilirdi. Ne olursa olsun bu büyük bir şok yaratacaktı.

Kieran gözlerini kıstı. "Onu lordları ve leydileri Yükseltmekte kullanmayı mı planlıyorlardı? Ama neden? Malik zaten ellerinde. Neden..."

Tüm bedenim gerildi. Kieran'ın ne düşündüğünü biliyordum. Poppy'ye ihtiyaçları vardı çünkü Malik... "Malik hâlâ hayatta."

"Ben de hayatta değil demedim."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Malik büyük ihtimalle güçten düş-müştür, diğerlerini Yükseltmek için onu kullanırlarsa ölümüne ne-den olabilirler. İşte bu yüzden Poppy'ye ihtiyaçları var. Mantıklı tek açıklama bu, özellikle de Poppy'nin kanının ne kadar güçlü ol-duğu düşünüldüğünde."

"Bunu biliyorlarsa demek ki..."

Kanını içmiş olmaları gerekiyordu, büyük ihtimalle Poppy'nin haberi olmadan. Soğuk tırabzanı o kadar sıktım ki sonunda tahta-nın gıcırdadığını duydum. Ellerimi çektim. "Bu iş çok uzun sür-meyecek."

Tam koridora dönmüştüm ki, "Bu arada yanılıyorsun" dedi Kieran.

Durup başımı çevirdim.

"Ona zarar vermememin yarı Atlantialı olmasıyla ya da bizden biri olmasıyla ilgisi yok." Kieran bana döndü. "Nedeni haklı çık-mış olmam."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hangi konuda?"

"Sen. O." Kieran başını yana eğdi, sesini alçaltarak konuşmayı sürdürdü. "O senin, ona gerçekten değer veriyorsun. Nedeni bu. İnkâr etmeye kalkma. Onu korumak için yaptığın onca şeyden sonra bunu inkâr edemezsin." Bir adım yaklaştı. "O hücrede olan-ların bir daha yaşanmaması için yaptıklarından sonra."

Ensemde hafif bir karıncalanma oldu. İnkâr etmenin anlamı yoktu. "Evet. Ona değer veriyorum."

Kieran bir avuç şekerlemeyle kaçmayı başarmış bir çocuk gibi gülümsedi.

"Beklediğim tepki bu değildi" dedim soğuk bir sesle.

"Cidden mi?" Ellerini kaldırdı. "Rahatladım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu gerçekten adinin teki olmadığını kanıtlıyor."

"Nasıl kanıtlıyor?"

"Çünkü onunla seks için birlikte değildin. Ona değer veriyor-sun. Bu her şeyi değiştirir."

Gerçekten de her şey değişmişti.

Kieran başını iki yana salladı. "Başka bir durumda ona âşık olman komik olurdu ama..."

"Âşık olmak mı?" Birden kendimi Skotos'taki uçurumun kıyısında duruyormuşum gibi hissettim. "Ona değer verdiğimi söyledim Kieran. Âşık olduğumu söylemedim. Şehvet? Evet. Saygı ve hayranlık? Kesinlikle evet."

Kieran kaşlarını çatarak bana beynimin yarısı yokmuş gibi baktı. "Şehvet, saygı, hayranlık ve değer vermek sence ne demek oluyor?"

"Düşündüğün şey olmuyor. Bazı insanlar için olabilir ama benim için öyle değil. Ben..." Sustum ama söylemediğim şey aramızda asılı kalmıştı.

Âşık olmayı, o duyguyu yaşamayı hak etmiyordum. Malik'in yakalanmasına neden olan eylemlerimden sonra bu mümkün değildi. Shea'dan sonra. Elimde onca kan varken. Poppy'ye yaptıklarımdan sonra.

Kieran da bunu biliyordu. Sadece söylemek istemiyordu. Ne var ki aşk hakkındaki bu anlamsız konuşma aklıma bir fikir getirmişti. Delice bir fikirdi ama bana ihtiyacım olanı, Poppy'ye de hak ettiğini vermekle kalmayacak, çok daha fazlasını getirecekti.

"Cas" dedi Kieran.

Elimi kaldırıp onu susturdum. Zihnim hızla işliyor, boşlukları dolduruyordu. Bu, Poppy'ye, ihtiyacı olan güvenliği sağlayacaktı, Kan Tacı, Poppy'nin ne olduğunun öğrenilmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Kimse ona dokunmaya cesaret edemeyecekti, ne Atlantialılar ne de Alçalmışlar. Babam bile. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Niye öyle gülümsüyorsun?" diye sordu Kieran.

"Bak, ona gerçekten değer veriyorum ama mesele bu değil. O bizden biri, Yükselmişlerin bunu bilmemesi mümkün değil." Yaklaşıp tam karşısında durdum. "Bunun ne anlama geldiğini bir düşün."

"Bu kez anladığımdan pek emin değilim."

"Kan Tacı'nın egemenliği yalanlara dayanıyor Kieran. Haklarındaki her şey, halka söyledikleri her şey yalan. Ya Poppy?" Başımla odanın kapısını işaret ettim. "Bu yalanların temeli Poppy."

Kieran'ın gözleri kocaman açıldı, anlamaya başlamıştı. "Halka onun tanrılar tarafından seçildiğini söylediler, belki gerçekten de öyledir, ama biz onun yarı Atlantialı olduğunu biliyoruz."

"Söyledikleri yalanları düşün. Bu Poppy'yi yarı canavar yapmaz mı?" dedim sırıtarak. "Bu bilginin ortaya çıkmasını önlemek için her şeyi yapmazlar mı?"

Kieran başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirmeye başlamıştı. "Tabii ya, yarı Atlantialı olduğu ortaya çıkarsa?" Bir kahkaha attı. "Bu onların sonu olur, diğer tüm yalanlarını çökertir." Yüzü birden ciddileşti. "Ama bunu nasıl kanıtlayacaksın? Dahası Poppy'yi nasıl koruyacağız? Alastir yine gelecektir, yarı Atlantialı da olsa baban yine bazı taleplerde bulunabilir."

"Bulunabilir elbet." Gülümseyerek geri çekildim. "Ama bulunmayacak."

Kieran kaskatı kesildi. "Cas."

"Endişelenme" dedim. "Bir planım var."

"Beni endişelendiren de bu."

Güldüm, sesim koridorda yankılandı. "Poppy'ye göz kulak ol."

Kieran'ı bırakıp kalenin giriş katına indim. Çalışma odasmda Magda ve Elijah'yı buldum.

Sakallı Alçalmış, masasına yığılmış defterlerden başım kaldırıp bana baktı. "Farkında mısın bilmiyorum ama yarı çıplaksın."

"Ayrıca bıçaklanmış gibi görünüyorsun." Magda elini karnına götürdü. "Göğsünden."

"Bir şeyim yok ama giysiden bahsetmişken, Penellaphe'ye uyacak bir şeyler bulabilir misin acaba?"

Magda kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Daha önce getirdiğim giysiler yıkanamayacak durumda mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Korkarım ki evet."

"Tamam" dedi Magda kelimeyi uzatarak. "Senin de giysiye ihtiyacın var mı?"

"Evet ama acelesi yok. Önce odama sıcak su gönderebilir misin? Kieran benim odamda, Penellaphe'nin yanında, Penellaphe orada kalacak."

Magda başını salladı, Elijah ise "Vay canına" diye mırıldandı.

"Ayrıca kan taşı." Elijah'ya baktım. "Kan taşına ihtiyacım olacak. Bol miktarda."

"Hücrelere mi ineceksin?" diye sordu Elijah.

"Hayır" dedim. "Onları Büyük Salon'a getirmelerini istiyorum."

Elijah ayağa kalktı, sakalının arasından çenesini ovuşturdu. "Vay canına be."

Gülümsedim.

Birkaç düzine kan taşı toplanması uzun sürmedi. Bez bir torbanın içine koyulmuş ve Büyük Salon'un ortasına, herkesin Yemek Salonu'na giderken geçmek zorunda olduğu yere bırakılmışlardı. Salonda şimdi bir tek Delano vardı, iki taraftaki kapılar da kapalıydı.

"Kendini buna hazır hissediyor musun?" diye sordum beklerken.

Delano başını salladı, yüzünde sert bir ifade vardı. Hiç de çocuksu görünmüyordu. "Son derece hazırım."

"Güzel." Ona bir göz attım. "İyi olmana sevindim."

"Ben de öyle." Delano sırıttı. "Penellaphe olmasaydı bu mümkün değildi. Hayatımı kurtardı Cas, hem de hiç mecburiyeti yokken" dedi, bu işe bu kadar istekli olmasının nedeni herhalde buydu. "Ona borçlandım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Bir kurdun böyle söylemesinin ne anlama geldiğini biliyordum. Neredeyse bozulması mümkün olmayan bir yemin gibiydi. Penellaphe'yi hayatı pahasına koruyacaktı. Gerekirse bana karşı bile.

Ayak sesleri duyunca kapıya baktım. Eğilip elimi torbaya soktum. Pürüzsüz kan taşı kazıklarından birini tuttum. "Ona zarar veririm diye endişelenmene hiç gerek yok Delano."

"Biliyorum" dedi boynunu bir yandan bir yana yatırıp esneterek. "Bunu biliyorum."

Kapı açıldı, içeri tir tir titreyen bir ölümlü getirildi.

Karısı ve çocuğuyla birlikte hayatına devam etmesi için ikinci bir şans verilen bir ölümlü.

Bu şansı ziyan etmişti.

Naill ve Elijah, Bay Tulis'i bıraktı. Adam öne doğru sendeledi, elleri bağlı değildi, onları birbirine kenetlemişti. Kocaman açılmış korku dolu gözleri odağını yitirmişti. "Özür dilerim..."

"Buraya özür dileyesin diye getirilmedin. O kısmı geçtik." Ağır adımlarla yanına gittim. "Bakire'nin diğer çocuklarının başına gelen şeyle de Ayin'le de hiçbir ilgisi yoktu."

"O Bakire..."

Boğazından tutarak sesini kestim. "Adı Penellaphe Balfour. Sen ve ailen için üzülen kişinin adını bilmen gerekir. Öldürmeyi planladığın kişinin adını bilmen gerekir." Onu havaya kaldırdım, yere sadece parmaklarının ucu değiyordu. "Zarar vermemeni söylediğim kişinin adını bilmen gerekir."

Gözleri yuvalarından fırladı. "B-Ben..."

"Hayır." Boğazını biraz daha sıktım. "Sen kendi hayatını heder ettin, karının ve oğlunun hayatını değil. Bu diyardan ayrılırken son düşüncen bu olsun."

Diğer elimdeki kazığı göğsüne sapladım, kan taşı ölümlü etini ve kemiğini sıcak tereyağı gibi kesiverdi. Hemen ölmedi –ne de olsa kazığı içinde bırakmıştım– ama hak ettiğinden daha çabuk oldu. Ben onu duvara mıhlamadan önce ölmüştü.

Bir sonrakini getirdiler. Ivan. Başına geleceği biliyordu. Tek kelime etmedi. Ne yalvardı ne de karşı koydu, o da duvara mıhlandı. Geri kalanlar da birer birer getirildi. Kurtlar. Atlantialılar. Ölümlüler. Bazıları karşı koymaya çalıştı, yumruk sallayıp dişlerini gösterdiler, kurt formuna geçtiler. Bazıları diz çöküp yalvardı. Bazısı zaten ölmüştü, saldırı esnasında icaplarına bakılmıştı. Hepsinin sonu aynı oldu. Göğüslerine ya da kafalarına saplanmış bir kazıkla duvara asıldılar.

Onlara Poppy'ye gösterdiklerinden daha fazla merhamet gösterdim. Hayatta kalanların hepsi ya hemen ya da birkaç dakika içinde öldü ve ben zerre kadar pişmanlık duymadım. Onlar da duymadı. Sadece kendi canları için, kendileri için pişmanlık duyuyorlardı.

Elijah ve Naill kalan son kişiyi sürükleyerek içeri getirdiklerinde Delano da ben de kan içindeydik.

Jericho.

Onu bize doğru ittiler. Kurt yere düşmeden dengesini sağlamayı başardı. Büyük Salon'un duvarını görünce gözleri yuvalarından fırladı. "Cas" dedi kollarını kaldırarak. "Biz..."

"Biz ne Jericho?" Elimdeki kazığı çevirdim. "Bunu konuşarak mı halledelim diyorsun?" Güldüm. "O tren kaçtı dostum. Daha önce uyarıldın ve affedildin." Kesik kol başını işaret ettim. "Ama sen yine de bana ihanet ettin. Bir değil, iki kez."

"İhanet mi?" Jericho kaskatı kesildi, derisi inceldi. Delano yanımda içini çekti. Şekil değiştirecekti. "Yıllarca yanında durdum. İstediğin her şeyi, hatta fazlasını yaptım."

"Ama yine de özellikle yapmamanı istediğim şeyi yapmaya devam ettin. Aynı şeyi söyleyip durduğumun farkındayım ama Bakire'ye dokunmaman konusunda defalarca uyarılmıştın." Kazığı tekrar çevirdim. "İlk defasında ölmedin çünkü Kieran beni bundan vazgeçirdi. Ama bu kez denemedi bile."

"Elbette denemedi" diye hırladı Jericho. "Sen Bakire'yi becerdiğine göre o da..." Birden haykırdı, fırlattığım kazığın gücüyle geriye yuvarlandı. Sertçe yere düştü. "Hassiktir."

Yavaşça yanına yürüdüm. "Komik olan ne biliyor musun, Jericho?" Elini kazığa uzattı, sağ koluna basıp kemiklerini kırdım. "Başından beri bir gün seni öldüreceğimi biliyordum."

"Kalbimi... ıskaladın" diye hırladı. "Seni pislik. Beni... siktiğimin Bakiresi yüzünden öldüreceğin hiç aklıma gelmemişti." Ağzından kan sızıyordu.

"Hayır." Ayağımı koluna biraz daha bastırdım. Bir kemiği daha çatırdadı. Jericho çığlık attı. "Kalbine nişan almadım ki yavşak."

Jericho birden anladı, sonra korkuyu gördüm. Kolunu çizmemle bir kez daha ezdikten sonra geri çekildim. Delano gelip Jericho'yu kolundan tuttu.

"Yaşayacaksın" dedim. "Ben ölmene karar verene kadar."

"Bunu... nasıl yaparsın?" diye hırladı Jericho, Delano'yu ısırmaya çalışarak, Elijah da onu diğer taraftan tuttu. Ayağa kaldırdılar. Gidip torbadan iki kazık daha aldım. "Hata yapıyorsun..."

"Hiç akıllanmıyorsun, değil mi?" diye hırladı Delano. "En azından çeneni kapasan olmaz mı?"

"Sikime kadar yolun var..." Delano diziyle sikine bir tekme atınca Jericho acıyla haykırdı.

Elijah güldü. "Vay canına, küçük marşmelovum sertleşmeye başladı."

Naill'ın yardımıyla Jericho'yu duvarın önüne götürdüler. Jericho tabii ki çenesini kapamadı. "Hepiniz... soyunuza ve krallığa... ihanet ettiniz. Hem de ne için? Bakire... bir Yükselmiş."

"Değil" dedim koluna bir kazık saplayarak. Jericho çığlık attı.

Kan içindeki dişlerini gösterdi. "Sen... onun ne olduğunu... unutturabileceğini mi sanıyorsun?"

İçimi çektim.

"Burada asla... güvende olmayacak!" diye bağırdı ağzından kanlar saçarak.

"Ah evet, olacak." Diğerleri çekilirken son kazığı da eline sapladım.

"Sen... aklını kaçırmışsın" dedi kesik kesik soluyarak. "Buna gerçekten inandığına göre."

"İnanmıyorum, biliyorum." Çenesinden tutup başını duvara yapıştırdım, yaklaşıp Poppy hakkındaki gerçeği ve ne planladığımı fısıldadım.

Peki Jericho ne yaptı?

Orospu çocuğu sonunda çenesini kapadı.

Planlar Değişti

Poppy'nin en başta koyulduğu odada banyo yapıp üstümü değiştirdim. Su buz gibiydi ama Poppy'nin yanına kan içinde ve ölüm kokarak dönmek istemiyordum. Islak saçlarla koridora çıktım. Kieran kapının önünde bekliyordu.

Daha önce orada değildi. "Muhtemelen yine uyuyor."

"Yine mi?"

"Banyo yaparken uyuyakalmıştı" dedi.

"Onu banyoda mı uyandırdın?" Gözlerimi kıstım.

"Uzun süre içeride kaldı. Birkaç kez seslendim" dedi Kieran. "Cevap vermeyince baksam iyi olur diye düşündüm."

"İçeri izinsiz girmene nasıl tepki verdi?"

Kieran hafifçe gülümsedi. "Onlarda öyle bakmanın kabalık sayıldığını söyledi."

Kieran'a döndüm. "Bakıyor muydun?"

Kieran sırıttı. Bu... enteresandı. "Birazcık." Gözlerime baktı. "Yara izlerini gördüm. Bazılarını."

Gerildim ama nedeni Kieran'ın belli ki 'birazcık'tan daha fazla bakmış olması değildi. Başka biri olsaydı? Şimdi ölmüş olurdu. Ama Poppy'nin o yaralardan utandığını biliyordum.

"Ona bizde yara izlerinin asla saklanmadığını söyledim" diye devam etti Kieran. "Gururla taşındığını."

Rahatladım. Poppy'nin bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Dua et Poppy'nin üstünde silah yokmuş."

Kieran sessizce güldü. "Uyumadan önce Atlantia hakkında sorular sordu."

"Eminim sormuştur." Kapalı kapıya baktım. "Onu eve götüreceğimi söyledim. Atlantia'ya."

Kieran bir kaşını kaldırdı. "Bu planın bir parçası ve endişelenmeme gerek yok, değil mi? Çünkü endişelenmeye başladım."

Gidip yanında durdum. "Onunla evlenmeyi planlıyorum."

Kieran başını yavaşça bana çevirdi. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Karım olursa o hücrede başına gelenler bir daha tekrarlanmaz. Güvende olur."

Kieran diğer kaşını kaldırdı.

"Ayrıca karım olursa, Yükselmişlerin tüm yalanlarını yerle bir etme tehdidimiz daha inandırıcı olur. Yükselmişlerin iddia ettiği gibi tanrı Atlantialıları terk ettiyse, Seçilmiş –tanrıların çocuğu– onlardan biriyle evlenemez. O zaman Kan Tacı'nın abimi serbest bırakması daha olası."

Kısa bir sessizlik oldu. "Sonra?"

"Malik özgürlüğüne kavuşunca Poppy de kavuşacak." Çenemi kaldırdım. "Sana ona değer verdiğimi söylemiştim, nefret ettiği biriyle evli kalması için onu zorlayamam."

"Nefret ettiği biri mi?" dedi Kieran, dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Onu kaleye geri getirmeye gittiğinde birlikte oldunuz. Biliyorum. Üstünde kokusunu aldım."

"Beni çekici bulması onu kaçıran adamla evli kalmak isteyeceği anlamına gelmiyor."

"Ya da onu özgür bırakan adamla" dedi, bunu duyunca kaşlarımı çattım. "Yaptığın şeye böyle de bakılabilir, değil mi? Onu özgür bırakmak olarak."

Yağan karı izlerken bunun bu noktaya nasıl geldiğimizin hoş bir revizyonist versiyonu olduğunu düşündüm. "Poppy'nin sevdi-

ği insanları öldürdüm, direkt ya da dolaylı olarak. Beni bağışlamasını beklemiyorum Kieran. Karı-koca olarak kalmayacağız."

"Sen öyle san."

"Sanmıyorum, biliyorum." Ensem yine karıncalandı, bu kez daha şiddetliydi.

Kieran başını yana eğerek bana baktı. "Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun."

"Neyi?"

"Enseni ovalıyorsun."

Bu doğru muydu? Elim ensemdeydi, demek ki doğruydu. "Galiba bir kasımı incittim."

Kieran kıs kıs güldü.

"Ne var? Olamaz mı?"

"Evet." Başını çevirdi. "Gerçekten Alastir'in bu oyunu anlamayacağını mı sanıyorsun? Babanın?"

"Bir kere o buraya gelmeden gitmiş olmayı planlıyorum. Kar dinerse sabah yola çıkarız. Ne olursa olsun anlamayacaklar, yani yeterince ikna edici olursam" dedim. "Ki öyle olmayı planlıyorum."

Kieran gözlerini kıstı. "Lütfen bana Penellaphe'ye bu plandan bahsedeceğini söyle. Bunun..."

"Buradakilere evleneceğimizi duyuracağım. Burada olduğumuz müddetçe Poppy'nin güvende olması için."

"Akıllıca."

"Ama o artık bir rehine değil Kieran. Planın tamamen farkında olacak."

"Ya razı olmazsa?"

Yavaşça içimi çektim. "Razı olmazsa... onu zorlayamam. Ayrıca bunun ne anlama geldiğini, nasıl bir seçim yapacağımı biliyorum" dedim Kieran'dan önce davranarak. "Ama Poppy'yi muhakkak ikna etmem gerek."

Kieran bir kahkaha attı, elimde olmadan gülümsedim. "Bu arada" dedi, "planın gerçekten... çılgınca."

"Biliyorum." Kieran gibi ben de karı izlemeye koyuldum. "Ama

Kieran birkaç saniye sustu. "Peki yeterli olacak mı?"

Ne demek istediğini biliyordum. Bu, düşünmekten kaçtığım bir şeydi. Malik'i kurtarmak önceliğimdi ama onu geri getirmek Atlantia'da her şeyi yoluna koymayacaktı, topraklarımız tükeniyordu. Halkımız savaştan bu yana geçen yıllar içinde sayıca artmış, kaybettiklerimizin yerine yenilerini, daha da fazlasını koymuştu. Bu hem iyi hem de kötüydü. Topraklarımız tükeniyordu, çok da uzak olmayan bir gelecekte kaynaklar sınırlı hale gelecekti. Spessa's End'den öteye genişleyemezsek Atlantia'nın geleceği sorunlara gebeydi. Hem Malik tahta çıkmaya hazır mıydı? Göğsüm sıkıştı, boğazım kurudu. Malik iyi olacaktı. Eninde sonunda. Yardım etmek için yanında olacaktım. Annem ve babam da öyle. Kieran ve diğer herkes. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

"Atlantia'nın sorunları Poppy'yi ilgilendirmiyor" dedim. "Bu yükü taşımamalı."

"Krallığının içinde bulunduğu kötü durumla ilgilenmeyen bir prenses, ha?" diye mırıldandı Kieran.

"Sadece ismen prenses" diye hatırlattım.

Kieran bana döndü. "Buna razı olursa Yükselmişler hakkındaki gerçeği kabul ediyor demektir, ben onu fazla tanımıyorum ama sen tanıyorsun. Sence sadece özgürlükle yetinecek mi? Yükselmişler yoluna devam ederken?" diye sordu. "Bu yükü taşımamayı başarabilecek mi?"

Bu çok iyi bir soruydu. Cevabını bilmediğim bir soru.

Geri çekildim. "Yemek vakti geldi sayılır. Eminim Poppy acıkmıştır."

Kieran başını salladı, başını çevirerek hafifçe gülümsedi. "Ben buradayım."

Döndüm, koridoru geçip odama girdim, kapıyı arkamdan kapattım.

Önce olduğum yerde kaldım. Poppy yan yatmıştı, koyu kızıl saçları yastığa dağılmıştı. Onu görünce hareket etme yeteneğimi kaybetmiş gibi oldum.

Kulağa aptalca gelse de adım atmak için kendimi zorladım. Yanına gidip yatağın kıyısına oturdum. Poppy uyanmadı. Kanından

fazla içmemiştim ama çok şey yaşamıştı. Yorgundu ama yemek yemesi de gerekiyordu.

Peki ona planlarımdan daha önce bahsedersem? Herhalde tek lokma bile yemezdi. Yemekten sonra bana çok kızacaktı ama zarar görmesindense kızmasını tercih ederdim. Ayrıca öfkesi beni eğlendiriyordu.

Bende kesin bir sorun vardı.

Elimi uzatıp saçlarını boynundan geriye ittim. İki diş yarası içgüdüsel bir tepkiye yol açtı. Güçlü bir şehvete kapıldım. Daha önce diş izlerimi görünce böyle bir tepki verdiğimi hiç hatırlamıyordum.

Parmaklarım yanağından diş izlerinin hemen üstüne kaydı. Poppy... onunla her şey çok farklıydı.

Daima.

Poppy birden gözlerini açıp bana baktı. Bir şey söylemedi. Ben de söylemedim, ona dokunmamamı söylemesini bekliyordum. Söylemedi, yine de elimi çektim, şansımı zorlamamam gerektiğini biliyordum. "Nasılsın?"

Poppy yüzünü buruşturdu, sonra güldü.

Bunu hiç beklemiyordun, elimde olmadan gülümsedim. "Ne oldu?"

"Seni kalbinden bıçakladığım halde iyi olup olmadığımı sorduğuna inanamıyorum."

"Sence bu soruyu asıl senin mi sorman gerekiyor?" dedim. Cevap vermeyince sırıttım. "Beni umursadığını bilmek içimi rahatlattı. Gayet iyiyim."

"Umurumda değil" diye homurdandı kalkıp oturarak.

"Yalancı" diye mırıldandım. Aslında beni umursadığını biliyordum. Umursamasaydı acımı dindirmezdi ama umursamak istemiyordu. Göğsüm sıkıştı. Onu suçlayamazdım. "Soruma cevap vermedin."

"İyiyim." Gözlerini üstündeki soluk sarı yorgana dikti.

"Kieran banyoda uyuyakaldığını söyledi."

"Banyoya girdiğini de söyledi mi?"

"Evet."

Gözlerime baktı.

"Kieran'a güveniyorum" dedim. "Birkaç saattir uyuyorsun."

"Bu normal değil mi?"

"Anormal değil. Sanırım ben..." Kaşlarımı çattım. "Seni ısırdığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Sanırım mı?"

Emin değildim. Onu ısırmasaydım yarı Atlantialı olduğunu da öğrenemeyecektim. Zaten Poppy söz konusu olunca kendimi suçlu hissettiğim ama pişmanlık duymadığım bir sürü şey vardı. "Galiba."

"Suçluluk duymalısın tabii!" diye bağırdı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni bıçakladığın ve ölüme terk ettiğin halde mi?"

Poppy sustu. "Ölmedin. Görüldüğü üzere."

"Evet. Zor nefes alıyordum."

"Tebrikler." Poppy gözlerini devirdi.

Keyifle kıkırdadım.

Oysa Poppy hiç keyifli değildi. Yorganı kenara iterek yatağın öbür tarafına kaydı. "Neden geldin? Beni hücreye geri götürmek için mi?"

"Aslında öyle olması lazım. Kieran'dan başkası beni bıçakladığını öğrenseydi bunu yapmam gerekirdi."

Poppy ayağa kalktı. "Öyleyse neden yapmıyorsun?"

"Çünkü istemiyorum."

Poppy yüzüme bakarken ellerini açıp kapıyordu. "Peki şimdi ne olacak? Nasıl olacak *majesteleri*?"

Dişlerimi sıktım.

"Yola çıkmaya hazır olana dek beni bir odada kilitli mi tutacaksın?"

"Bu odayı beğenmedin mi?"

"Pis bir hücreden çok daha iyi ama yine de bir hapishane" dedi. "Ne kadar güzel de olsa sonuçta bir kafes."

Haklıydı. "Sen bunu iyi bilirsin, değil mi? Ne de olsa çocukluğundan beri hapisteydin. Bir kafeste, peçeyle yaşıyordun."

Nasıl olduysa inkâr etmedi, küçük pencereye dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bakışlarımı aşağı indirdim. Üstündeki pantolon daracıktı. Hoşuma gitmişti. Hem de çok. "Seni yemeğe götürmek için geldim."

"Beni yemeğe götürmek mi?" Gözleri kocaman açıldı.

"Galiba bu oda yankı yapıyor ama evet, herhalde acıkmışsındır" dedim. "Karnımızı doyurduktan sonra da bundan sonra olacakları konuşuruz."

"Hayır."

"Hayır mı?" Cevap gelmeyince uzanıp yanağımı yumruğuma dayadım. "Acıkmış olmalısın."

Poppy başını iki yana salladı ama bu, söylediği şeyle çelişiyordu. "Acıktım."

İçimi çektim. "Öyleyse sorun nedir Prenses?"

"Seninle birlikte yemek istemiyorum. İşte sorun bu."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Eh, bu sorunun üstesinden gelmen gerekecek çünkü seçme şansın yok."

"İşte bunda yanılıyorsun. Seçme şansım var." Bana arkasını döndü.

Büyük hata.

Sesizce ayağa kalktım.

"Seninle yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim *majesteleri*..." dedi Poppy, birden beni karşısında görünce irkildi. "Yüce tanrılar" dedi elini göğsüne bastırarak.

"Asıl sen yanılıyorsun Prenses." Gözlerine baktım. "Konu kendi iyiliğin ve aptalca inatçılığın olunca seçme şansın yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Sırf kızgınsın diye güçten düşmene ya da açlıktan ölmene izin verecek değilim. Ayrıca seni anlıyorum. Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Neden her konuda benimle dalaşmak istediğini anlıyorum." Bir adım yaklaştım. Geri çekilmedi. Çenesini yukarı kaldırdı, kavgaya hazırlandığını anladım ama bunun istediği etkiyi yaratmayacağının farkında değildi. "Ben de dalaşmanı istiyorum Prenses. Hoşuma gidiyor."

Poppy gözlerini kırpıştırdı. "Sen kaçığın tekisin."

"Olmadığımı hiç söylemedim. Öyleyse dalaş benimle. Tartış benimle. Bakalım bir dahaki sefere beni gerçekten yaralayabilecek misin?" Durdum. "Sana meydan okuyorum."

Poppy kollarını çözdü. "Sen... gerçekten sorunlusun."

"Olabilir ama kendini yok yere tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

"Unuttun galiba, başımın çaresine bakabiliyorum" dedi sertçe.

"Unutmadım. Kendini ya da sevdiklerini korumak için kılıcını kaldırmana asla engel olmam. Ama bir şeyleri kanıtlamak için o kılıcı kendi kalbine saplamana da izin vermem."

Poppy sustu, söylediklerimi düşünüyor gibiydi, sonra öfkeyle haykırdı. "Elbette vermezsin! Ölürsem ne işine yararım ki? Herhalde hâlâ abini kurtarmak için beni kullanmayı planlıyorsun."

"Ölürsen işime yaramazsın tabii" dedim, öfkelenmeye başlamıştım. Varmak istediğim nokta hiç de bu değildi.

Poppy'nin sertçe aldığı nefes kırbaç yemişim gibi canımı yaktı.

Hiç de iyi bir başlangıç değildi.

"Gel hadi. Yemek soğuyacak." Elini tuttum ama yerinden kımıldamadı. "Bu konuda benimle tartışma Poppy. Yemen gerek, ayrıca günlerini bir odada kilitli geçirmek istemiyorsan benim korumam altında olduğunu herkesin görmesi gerek."

Poppy'nin karşı koymak istediği belliydi ama yine de razı oldu.

Şimdilik.

Prensesim

Poppy gözlerini Yemek Salonu'nun kapalı kapısına dikmişti, salon tabak çanak şıkırtılarıyla, kahkahalarla ve muhabbet edenlerin sesiyle doluydu.

Poppy çok keyifsizdi.

Yemeğe gelmeden önce yaşadığımız tartışma yüzünden olabilirdi ya da odadan öfkeyle çıktığını gören Kieran'ın kıs kıs gülmesi yüzünden. Ama onu asıl rahatsız eden dışarıdaki salonda gördükleriydi.

Yemek Salonu'ndaki herkesin gördüğü şey.

Mesajım.

Diğerlerine uyarı olsun diye duvara astıklarım.

Poppy dehşete düşmüştü, özellikle de Jericho'nun hâlâ nefes aldığını fark ettiği zaman, gerçi onu rahatsız eden şey Jericho'nun hâlâ hayatta olması değildi. Çektiği acıydı.

Şerefsiz, Poppy'yi öldürmeye çalışmıştı. Yine de Poppy ona acıyordu. Canına kasteden biri söz konusu olduğunda çoğu insan bu kadar yüce bir ahlak seviyesine sahip olamazdı. Mesela ben.

Keşke o kadar ahlaklı olsaydım diye düşünmeme yol açmasından da hiç hoşlanmamıştım.

Bana yapılanlar içimdeki o ahlakı neredeyse öldürmüştü. Benden istenmiş olanlar ve hâlâ yapmak zorunda kaldığım şeyler bunu bitirmişti.

Oturduğum yerde kımıldandım, masadaki diğerleri sohbet ederken şarabımı yudumladım. Gözüm Poppy'nin tabağına kaydı. Kieran bifteğinin birazını ona vermişti. Poppy kabul etmiş ama ete dokunmamıştı. Kieran tabağına bir parça da kızarmış ördek koymuştu. Ben de biraz patates ve çok sevdiği peynirden eklemiştim. Hepsi öylece kalmıştı.

"Poppy" dedim usulca.

Poppy birden kendine gelmiş gibi başını kaldırıp bana baktı.

"Yesene" dedim alçak sesle. Bir parça et aldı, sonra patateslere geçti. Kendini zorladığı belliydi.

Elimdeki kadehi sıktım. Onu şoke ettiğim açıktı. Belki de benden korkmasına neden olmuştum, o kadar korkmuştu ki içindeki ateş sönmüştü. Genzim yanmaya başladı. "Onlara yaptığım şeyden hoşlanmadın mı?"

Poppy hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı.

Elimde kadehle arkama yaslandım. "Yoksa o kadar şoke oldun ki dilin mi tutuldu?"

Poppy yutkundu, çatalını elinden bıraktı. "Bunu beklemiyordum."

"Tahmin edebiliyorum." Kadehi kaldırdım.

"Onları?.." Poppy hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Onları orada ne kadar tutacaksın?"

"Canım istediği kadar."

"Ya Jericho?"

"Bir daha kimsenin sana el kaldırmaya cüret edemeyeceğinden emin olana kadar" dedim masada bana kulak kabartanlara bakıp sırıtarak.

"Halkını pek tanımıyorum" dedi Poppy usulca. "Ama sanırım bu onlara ders olmuştur."

Şu anda ne düşündükleri umurumda değildi. İçkimden bir yudum aldım. "Yaptığım şey seni rahatsız ediyor."

Poppy bakışlarını tabağına çevirdi. Cevap vermemesi de yeterli bir cevaptı.

"Ye" diye üsteledim şarabımı indirerek. "Daha fazla yemen gerektiğini biliyorum."

Poppy gözlerini kıstı, ters bir şey söyleyeceğini anladım ama sivri diliyle pek iyi becerdiği o darbeyi indirmedi. Bunun yerine beni şaşırtan bir cevap verdi.

"Onları görünce dehşete düştüm. Şoke ediciydi, özellikle de Bay Tulis. Yaptığın şey şaşırtıcıydı ama beni en çok rahatsız eden..." Derin bir nefes aldı. "O kadar da üzülmeyişim oldu. Jericho elimi kesmekten bahsederken o insanlar gülüyordu. Ben kanlar içinde çığlıklar atarken alkışlıyorlardı, Jericho'ya saklamak için başka yerlerimi de kesmesini söylüyorlardı." Masaya sessizlik çökmüştü, etrafımızdakiler de Poppy'yi dinliyordu. "Çoğunu daha önce hiç görmemiştim bile, oysa beni kanlar içinde görmekten çok mutluydular. O yüzden üzülemiyorum."

"Bunu hak etmiyorlar zaten" dedim.

"Bence de" diye mırıldandı Kieran.

Poppy çenesini yukarı kaldırdı. "Ama yine de onlar ölümlü... ya da Atlantialı. Onurlu bir ölümü hak ediyorlar."

Dikkatle yüzüne baktım. "Ama onlar sana saygı duymadı."

"Yanılıyorlardı ama bu, yaptığın şeyi mazur göstermez."

Yüzünün güzel hatlarını gözden geçirdim. Poppy vahşiydi, yine de ahlaklıydı. "Ye hadi."

"Kafayı yemek yememe takmışsın" dedi sertçe.

İşte o ateş. Sırıttım. "Ye de sana planlarımızı anlatayım."

Bu etkili oldu.

Güldüğümü saklamak için kadehimi ağzıma götürdüm. Poppy bir hayli yedikten sonra, "Sabah yola çıkıyoruz" dedim.

"Yarın mı?" diye sordu tiz bir sesle.

Başımı salladım. "Dediğim gibi, eve gideceğiz."

Poppy içkisinden koca bir yudum aldı. "Ama Atlantia benim evim değil."

"Ama öyle" diye hatırlattım. "En azından kısmen."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Poppy'nin karşısında oturan Delano.

"Daha önceden anlamam gereken bir şey olduğu anlamına geliyor. Önceden anlam veremediğim birçok şey şimdi açıklık kazandı. Seni neden Bakire yaptıkları, Craven saldırısından nasıl kurtulduğun. Yeteneklerin" dedim sesimi sadece etraftakilerin duyabileceği kadar alçaltarak. "Sen ölümlü değilsin Poppy. En azından tamamen."

Delano'nun mavi gözleri ışıldadı. "Yani sen şimdi onun..."

"Yarı Atlantialı olduğunu söylüyorum" diye tamamladım cümlesini Poppy'ye bakarak. İçkisinden bir yudum daha alırken eli hafifçe titriyordu. "Evet."

"Bu imkânsız" diye fısıldadı Poppy.

"Emin misin?" diye sordu Delano ama sonra bakışlarını Poppy'ye, Poppy'nin saçlarının arkasına gizlediğini sandığı şeye çevirdi. İrkilerek geriye doğru kaykıldı.

"Yüzde yüz" dedim.

"Nasıl?" dedi Poppy.

Delano'nun baktığı yere bakarak sırıttım. Kaşlarımı kaldırdım.

Poppy önce Delano'ya, sonra da Kieran'a baktı.

"Nadiren de olsa olur" dedi Kieran başparmağını kadehinin ağzında gezdirerek. "Bir ölümlünün yolu bir Atlantialıyla kesişir. İşler olacağına varır ve dokuz ay sonra ölümlü bir çocuk doğar. Ama arada bir her iki krallığa da ait olan bir çocuk doğar. Hem ölümlü hem Atlantialı."

"Hayır. Yanılıyor olmalısınız." Poppy bana döndü. "Annem ve babam ölümlüydü..."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" dedim. "Beni de ölümlü sanıyordun."

"Ama abim" dedi. "Şu anda bir Yükselmiş."

"Bu iyi bir soru" dedi Delano.

Gerçekten öyleydi, bu da konuya açıklık getirmem gerektiğini gösteriyordu, bunu yapmayı hiç istemiyordum ama başka yolu yoktu. "Tabii gerçekten öz kardeşinse."

"Ya da gerçekten Yükseldiyse" diye mırıldandı Naill, Poppy irkildi, yüzü sapsarı oldu. Aklından en kötü senaryoların geçtiğini biliyordum. Elindeki kadeh kaymaya başladı.

Uzanıp kadehi tuttum. Kadehi masaya bıraktım, Poppy'nin elini tutup masaya doğru çektim. "Abin hayatta."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Aylardır onu izliyorum Poppy" dedim. "Gündüz hiç dışarı çıkmıyor, bu da aklıma bir Yükselmiş olduğundan başka bir şey getirmiyor."

Elijah küfretti. Bir diğeri yere tükürdü. Poppy bir anlığına gözlerini kapadı. Bunu kaldırmak çok zordu ama Poppy güçlüydü. Muhtemelen salondaki çoğu kişiden de güçlüydü.

"Bunu bilseler beni öldürmezler miydi?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Abimi neden ellerinde tutuyorlar?"

Poppy irkildi. "Bunu yapamam. Değil mi? Yani bunun için gereken... ee, parçalara sahip değilim."

"Parçalar mı?" Kieran öksürdü. "Kızın kafasını neyle doldurdun sen?"

Boş gözlerle Kieran'a baktım. "Dişler. Sanırım dişleri kastediyor." Üstdudağımı kıvırarak dilimi sivri dişlerimden birine sürttüm. "Buna ihtiyaçları yok. Yükselişi tamamlamak için sadece kanına ihtiyaçları var."

Poppy ürpererek başını yavaşça iki yana salladı.

"Merak ettim Cas. Neden eve gitmemiz gerekiyor?" diye sordu Kieran cevabı bildiği halde. "Böylece abinin tutulduğu yerden daha da uzaklaşmış olacağız." Sesini özellikle yükseltmişti.

"Gidebileceğimiz tek yer orası" dedim Poppy'ye bakarak. "Bir Atlantialının ancak kendi topraklarında evlenebileceğini biliyor muydun? Onlar için bir bütün olmanın tek yolu budur."

Bütün salon mezar gibi sessizliğe gömülürken o parlak, yemyeşil gözler bana dikildi. Anlamaya başladığını görebiliyordum. Poppy'nin dudakları aralandı.

Yapmak üzere olduğum şeyin içindeki ateşi bir cehenneme çe-

vireceğini biliyordum. Dudaklarım beklentiyle kıvrılmaya başladı, evet, bende kesin bir sorun vardı.

Birleşmiş ellerimizi havaya kaldırdım, sesimi bütün salonun duyabileceği kadar yükselttim, "Evlenmek için eve gidiyoruz *Prensesim.*"

12

"Seninle evlenmeyi planladığımı söyledikten sonra beni yine bıçaklayacağını düşünmüştüm" dedim sırıtarak, Poppy'nin yanında yatıyordum.

Lambayla aydınlanan oda sessizdi, açık pencereden esen şaşırtacak kadar serin rüzgâr perdeleri havalandırıyordu. Babamın Carsodonia'dan birkaç saat uzaklıkta olduğu haberi gelmişti, Kieran hâlâ sakin olan başkentte babamın gelişiyle herhangi bir huzursuzluk çıkmasın diye kontrolü ele almaya gitmişti. Delano'yu da onunla göndermiştim, Perry'nin onu görmek isteyeceğini biliyordum. Biraz zorlamam gerekmişti ama Delano sonunda razı olmuştu.

Gerçekten... rahatlamıştım. Poppy'nin gözlerinin altındaki koyu halkalar geçmişti. Teni *neredeyse* normale dönmüştü. Kırılgan umut büyümeye başlamıştı ama rahatlamamın tek nedeni bu değildi.

Poppy yakında uyanacaktı.

Bağ aracılığıyla bana gelen bilgi, sezi dışında bundan nasıl emin olduğumu bilmiyordum. Yakında o güzel gözler açılacaktı ve Poppy kim olduğunu hatırlayacaktı. Başka türlüsüne inanmak istemiyordum.

"Bu yüzden de kaçmana hiç şaşırmadım. Kilit açmak ha? Ne kadar etkilendiğimi söylemiş miydim? Sadece bundan değil, korkusuzluğundan da. Beni yanlış anlama. O soğukta kaçtığın için kızmıştım da, bir de yanına ne almıştın? Yemek bıçağı mı?"

O gece ve takip eden günler ve haftalar boyunca benimle ve arzusuyla nasıl canla başla mücadele ettiğini gayet net hatırlıyor-

dum. Gerçi mücadele eden sadece o değildi. Ben de bir inkâr içindeydim.

Esnememi bastırarak kolumu beline doladım. Hafızamı yokladım, rol yapmayı bıraktığım anı aradım.

Ondan birkaç öpücük çaldığım kilerde miydi? Yoksa daha önce, Lord Chaney onu götürdüğünde mi? Poppy'de o diş izlerini görünce korkunç bir öfkeye kapılmıştım. Ama rol yapmayı bırakmamıştım. Kana susamış halde uyanıp Poppy'nin kanı yerine dolgun kalçalarının arasında ziyafet çektiğim sabahtan sonra bile. Yoksa Spessa's End'e varıp Atlantia sınırını gördüğünde yaşadığı şaşkınlığa tanıklık ettiğimde mi? Ya da onu mağaraya götürdüğümde?

"Hiçbiri değil" diye fısıldadım. "Seni arzulamak söz konusu olduğunda hiç rol yapmadım. Kızıl İnci'den şu âna kadar hissettiklerim gerçekti. Başından beri gerçekti çünkü ben... farkına varmadan çok önce sana âşık olmuştum. Daha Masadonia'dan ayrılmadan uçurumun kıyısındaydım, New Haven'a vardığımızda düşmeye başladım. Spessa's End'e vardığımızda sana âşık olduğumu biliyordum."

Yutkunarak gözlerimi kapadım. Aslında Poppy'ye âşık olmaya Masadonia'da başlamıştım. Ama ona ihanet ettikten sonra, tüm yaptıklarımdan sonra bu duyguya layık olabileceğimi anlamam uzun zaman almıştı. Kendime koşulsuz olarak sevmek ve sevilmek için izin verebileceğimi anlamıştım.

Başımı çevirip şakağına bir öpücük kondurdum, sonra ona Spessa's End'de geçirdiğimiz zamandan ve konuştuğumuz zaman, nihayet birbirimize dürüst olduğumuz zaman neler hissettiğimden bahsettim. Yemin ederken neler hissettiğimi anlattım, bu duyguları kelimelere dökmekte zorlandım çünkü kelimeler bu duyguları anlatmaya yetmiyordu. Sonra Spessa's End'de Yükselmişlerle savaşırken benim için göze aldığı şeyler karşısında ne kadar afalladığımı anlattım.

"Etrafımız sarıldığında yaptıklarınla... Shea'nın yaptıkları arasında benzerlikler vardı. O da her şeyi yapmaya hazırdı. Ama..."

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Bunu uyandığın zaman anlatacağım. Gerçekte neler olduğunu."

Kieran haklıydı.

Poppy anlayacaktı.

Bu da yüzleşmem gereken şeylerden biriydi.

Kulağının yanına bir öpücük daha kondurup anlatmaya devam ettim. Spessa's End'deki savaştan sonra arabada olanlardan, sonra Skotos'a yaptığımız yolculuktan bahsettim. Tüm bu süre boyunca gözlerim kapalı kaldı, cümlelerim arasındaki duraklamalar gittikçe uzadı, sonunda uykuya daldım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama ensemde buz gibi parmaklar geziniyormuş gibi hissedince birden uyandım, bu elemental içgüdülerden daha derinlere ait ilkel bir uyarıydı. Beni ânında uyandırdı.

Ağır, tatlı bir koku aldım, sonra siyahlar içinde birini görür gibi oldum. Sonra süt gibi bembeyaz bir şeyin parlayarak aşağı indiğini gördüm.

Kolumu kaldırıp hamleyi savurdum, göğsüme inmek üzere olan şey gerçekten bir bıçaktı. Saldırganı iterken kolum bir başka bıçağa çarptı.

Bacaklarımı yataktan aşağı sallandırdım, koyu renk saçlı şerefsize dikkatle bakarak ayağa fırladım. Ne olduğunu hemen anlamıştım.

Bir Dönen'di.

Kan Kraliçesi sayesinde daha önce kalenin her yerinde gezindikleri için anlaşılan içeri girmek için davet beklemiyorlardı.

Yüzünün yarısını gizleyen maske ne olduğunu ele veriyordu. Kanat şeklindeki maske dağınık saçlarına kadar uzanıyor, iki taraftan çenesine doğru iniyordu, rengi kırmızı ya da siyah değil koyu sarıydı.

Griye çalan mavi gözleri de ne olduğunu belli ediyordu.

Bu Malik'in hâlâ buralarda olduğunu ve sorun yaratabileceğini söylediği Dönenler'den biri olmalıydı.

"Çok yanlış odayı seçtin" dedim dişlerimi göstererek.

"Aslında seçmedim." Dönen sırıttı. "Pencereleri kapatmalıydın."

"Bak sen, öyle mi?" Dönen kenara çekildi.

Başını salladı. "Ayrıca güvende olduğunuza bu kadar inanmayabilirdin. Kazandığınız savaş aslında..."

"Daha başlamadı. Anladım." Kaslarım gerildi, başımı öne eğince saç tutamları alnıma düştü. "Bu klişe lafları geçip ölmek için yalvaracağın kısma gelebilir miyiz?"

Dönen kemik kadar kuru bir sesle güldü. "Bu lafları geçip *senin* öleceğin kısma gelsek nasıl olur?"

Gülümsedim. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Konuşarak mı? Yoksa küçük beyaz bıçağınla mı?"

"Beyaz bıçak mı?" Kulak tırmalayan bir sesle tekrar güldü. "Bu kadimlerin kemiklerinden biri, seni aptal ilkel bozuntusu."

Birden saldırıya geçti, bana neden öyle dediğini sorgulamaya bile fırsat bulamadım. Gardımı alarak sırıttım. "Dönenler'in kopan kafalarının yerine yenisini nasıl çıkardıklarını hep merak etmişimdir. Galiba birazdan öğreneceğim çünkü kafanı koparacağım."

Benden bir metre kadar öteye kaçtı. Hamlesini önceden tahmin etmiştim, sessizce gülerek bir tekme savurdum. Ayağım karnına denk geldi. Bir dizinin üstünde geriye kaydı. Doğrulduğum anda göz göze geldik.

Beyaz bir parıltı daha gördüm, bu diğer elindeki hançerdi. Yan yan gülümsedi.

Ensemde yine o kanıncalanmayı duyunca içimi bir tedirginlik sardı. Vikter'ın sesini duydum, sanki hemen yanımda duruyor, o sabah talim alanında söylediklerini tekrarlıyordu.

Düşmanının üstünlüğü ele geçirmesi bir saniyeye bakar.

Dönen şoke edecek kadar hızlı davranarak hançerlerden birini fırlattı.

Bana doğru atmamıştı.

Poppy'ye atmıştı.

Kendini kibre ve intikama kaptırmış biri göz açıp kapayıncaya kadar asıl önemli şeyleri kaybedebilir.

Öyleyse bu bir alametti. Vikter'ın öğreneceğimi söylediği bir ders. Hâlâ öğrenemediğim bir ders.

Küfrederek yana atladım, hiç olmadığım kadar hızlı davranmış, bütün çevikliğimi ve hızımı kullanmıştım. Hançeri havada yakaladım.

Acıyla inledim, parmaklarım kendiliğinden açılıverdi. Hançer yere düştü, ben de çömelerek yere indim. Avucumda sadece ince bir kesik vardı ama elimin yanmasına neden olan, kesik değildi. Hançerin kendisiydi. O kadar sıcaktı ki avucumdaki kesiğin etrafından dumanlar tütüyordu.

"Bu da ne böyle?" Ayağa kalkıp arkama döndüm.

Dönen'i kolundan yakaladım ama ikimizi birden anormal bir güçle döndürdü. Sağ koluyla göğsüme vurdu.

Korkunç bir acıyla geriye savruldum, tüm duyularım kısa devre yaptı. Sırtımı duvara çarptım, sonra da kıçımın üstüne düştüm, göğsüme saplanmış hançerin demir sapına bakakaldım, tam da Poppy'nin New Haven'da beni bıçakladığı noktaya saplanmıştı. Ki o zaman hançer kalbimi sıyırmış sayılırdı.

Yaradan fışkıran kanlar çıplak karnıma akıyordu ama kahretsin ki derimin yandığını, bıçağın girdiği yerden geriye doğru soyulduğunu hissedebiliyordum. Acı. Hassiktir. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. İçime dalga dalga yayılıyordu, dişlerimi sıktım.

Dönen eğilip yere düşen hançeri alırken alçak sesle konuşmaya başladı. "Kadimlerin kemikleri. Kan taşından daha keskindir. Gölge taşından daha serttir." Yan yan gülümseyince altın sarısı kanatlardan biri yukarı kalktı. "Ve ikisinden de daha ölümcüldür, hafifçe batırsan bile bir tanrıyı öldürebilir ve bir ilkeli etkisiz hale getirebilir."

Siktiğimin Dönen'i göz kırparak doğruldu. "O pencereleri kapatmalıydınız majesteleri." Süt beyazı hançeri havada döndürdü.

Gözlerimi yatağa çevirdim.

Poppy.

Kapıldığım dehşet vücudumda buz gibi bir şok etkisi yarattı, göğsümdeki ateşi bir anlığına dondurdu. Ayağa kalktım, daha

doğrusu kalkmaya çalıştım. Beynim mesajı gönderdi ama bacaklarım hareket etmedi. Duvarın dibinde yığıldığım yerde kalakaldım, Dönen kıkırdayarak yatağa döndü. Ciğerlerime yeterince hava gitmiyordu, hiç gitmiyordu. Nefes alamıyordum.

Kalk, diye emrettim. *Kalk ayağa.*

Kaslarım seğirdi ama yanıt vermedi, Dönen yatağa yaklaşıyordu. Panik yerini dehşete bıraktı, ağzımı açtım ama boğazımdan hiç ses çıkmadı.

Donmuştum. Hareket edemiyordum. Sesim çıkmıyordu. Yardım istemek için bağıramıyordum. Koridorda kim var bilmiyordum, ya Emil ya da Naill'dı, ama duvarlar kalındı. Kapıdan uzak duruyorlarsa hiçbir şey duymazlardı.

Yüce tanrılar, bu olmamalıydı.

Şimdi değil.

Daha diyar huzur içindeyken birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorduk. Aşkımızın nelere kadir olduğunu, birlikte neler yaratabileceğimizi bilme şansımız bile olmamıştı.

Hiçbir zaman.

Dönen usulca şarkı söylemeye başladı, "Ne güzel bir çiçek."

Acım bir anlığına geçti, yerini Dönen'in sözlerinin yarattığı dehşete bıraktı, gözlerimi yaratığın sırtına diktim. Bu lanet tekerlemeyi Poppy yıllarca duymuştu, *yıllarca.*

"Ne güçlü bir gelincik" dedi ince battaniyeyi tutarak.

Bir yerden hafif bir uğultu gelmeye başladı, hayır, benden geliyordu.

"Kopar onu" diye devam etti şarkısına, battaniyeyi çekip attı. "Ve kanamasını izle."

Kalk.

Hiçbir yerim kımıldamadı. Tek bir yerim bile, Poppy uyumaya devam ediyordu, yüzü gevşemişti ve huzur doluydu.

"Artık o kadar da güçlü değil." Dönen elini Poppy'ye uzattı, saçından tuttu...

Ona dokundu.

Ona *dokunuyordu* ve Poppy tamamen savunmasızdı. Kalbim paramparça oldu... paramparça olmalıydı. Poppy savunmasızdı

ve kendine bir daha asla savunmasız olmayacağına söz vermişti. Buna asla izin vermeyeceğime söz vermiştim.

Yapamazdım.

Buna izin veremezdim.

Dönen Poppy'nin kafasını geriye çekti. "Çok çok çok uzun zamandır kendine ait olanı bekliyordu."

Derinlerimde katıksız, dizginsiz bir öfke patladı, sanki bir uçurum yarılmıştı ama... daha fazlası da vardı. Bilinç değildi. Bunun çok ötesindeydim. Bir içgüdüydü, çok eski, güçlü bir içgüdü. İlkel. Kulaklarımdaki uğultu artarak kanıma karıştı. İçimdeki öfkeye tutundum, tenim karıncalanıyordu. Tüm bu vahşi öfkeyi içime doldurmaya başladım, kaslarım titriyordu, vücudumdaki bütün damarları, bütün hücreleri bu öfkeyle doldurdum, sonunda ağzımda vahşetin kül tadını duydum, damarlarım buz kesti.

Kül ve buz dolu kan...

Kollarımı kaldırdım, dışarıda bir şimşek çaktı, gece aydınlandı.

Bir şimşek daha çakıp ortalığı aydınlatınca Dönen başını hızla pencereye çevirdi, bir an odayı kaplayan gümüş rengi iplikler görür gibi oldum, Poppy'den akıyor, dalgalar halinde yere yayılarak bacaklarımı kaplıyorlardı. Vücudumu. Dönen başını yana eğdi.

Göğsümde bir hırıltı baş gösterdi, parmaklarımı hançerin kızgın sapına doladım. Kolum hareket etti, hançeri çekip çıkardı. Yana doğru kaydım, ciğerlerime hava doldu. Hançer yere düştü.

Kadim ve amansız bir güç duyularıma akın etti, elimi sertçe yere vurdum. Sonra bu güç bedenimin kontrolünü ele geçirdi.

Vücudumda beliren gümüş rengi minik noktacıklar tüm gözeneklerime dolmaya başladı. Çenem ileri çıkarken dudaklarım geri çekildi. Köpekdişlerim ortaya çıktı. Avuçlarım sertleşti, parmaklarım açıldı, tırnaklarım uzayıp kalınlaştı, keskinleşip taş zemine saplandı. Üstümdeki pantolon baldır kısımlarından yırtıldı, vücudumdaki tüm kemikler yer değiştiriyor, eklem yerlerinden kırılıp sonra hemen tekrar birleşiyor, uzayıp sertleşiyordu. Sırtım eğrilirken kumaş parçaları üstümden düştü. Derimin inceldiğini, *hareket ettiğini* hissedebiliyordum. Gümüş rengiyle aydınlanan gözeneklerimden

tüyler fışkırmaya başladı, siyahlı sarılı parlak tüyler. Dizlerimin üstüne çöktüm, sonra ellerimin ve ayaklarımın, hayır pençelerimin üstünde doğruldum. Tüm bunlar birkaç saniyede olmuştu. Tekleyen bir kalbin birkaç atışında. Hem hâlâ bendim hem de değildim.

Başka bir şeye dönüşmüştüm.

Dört ayak üstünde durup silkelendim, Dönen'in hızlı soluklarını kafamda yankılanıyordu. Ağır-tatlı kokusunu aldım, şimdi bu kokuya... korku da karışmıştı. Korkusunun *kokusunu alıyordum.* Görüş alanımda bir şey dikkatimi çekti, duvara yaslanmış boy aynasındaki bir yansıma. Omuz yüksekliği neredeyse iki metre, uzunluğu da hemen hemen bunun iki katı olan siyah-sarı renkli kocaman bir kedi... ve gözleri parlak gümüş renginde.

Başımı Dönen'e çevirince göğsümden yine o hırıltı koptu.

Altın sarısı maskenin arkasındaki uçuk mavi gözler fal taşı gibi açılmıştı. "Bu imkânsız."

Düşünmeye, bu kocaman uzuvları ve bedeni nasıl hareket ettireceğimi çözmeye gerek yoktu. Kontrolümü ele geçiren şey bir içgüdüden çok daha öteydi. Onlarca, belki de yüzlerce yıldır uyandırılmayı ve kullanılmayı bekleyen, uzun zamandır gömülü olan bir bilgiydi.

Dönen elindeki hançerle saldırıya geçerken bir sıçrayışta yanına vardım. Zaten hızlı olan reflekslerim şimdi daha da güçlenmişti. Kolunu yakalayıp ısırdım. Derisi ipek gibi yırtılıverdi. Ağzıma tuhaf bir tadı olan sıcak kan doldu. Kemikleri dal parçaları gibi kırıldı.

Kafamı çevirip etini parçalarken adam acıyla uludu. Onu yataktan uzağa fırlattım, elindeki hançer yere düştü. Dönen odanın bir ucuna savruldu. Kolunun kopardığım alt kısmını yere tükürdüm.

"Hassiktir" diye hırıldadı yere düşen hançeri almak için fırlayarak.

Sağ tarafımdan dolanmaya kalktı, güçlü kaslarım kıvrılıp gerildi. Bir pençe atıp tırnaklarımı bacağına geçirdim. Sivri dişlerimle bacağını ısırıp onu yerde sürükledim, acı dolu feryadı yerini bir hırıltıya bıraktı. Dişlerimi kaslarına geçirerek kaldırıp bir kenara fırlattım. Bacağının dizden aşağısı koptu, kan fışkırmaya başladı.

Yerde kayarak duvara çarptı. Başım kaldırıp yuvarlandı, bir dizinin üstünde doğruldu. Yarı sürünerek, yarı kayarak ilerlemeye

başladı, yavaşça peşinden giderken genzimden hafif bir tıslama sesi geliyordu.

Parmakları aradığı şeye değene kadar yaklaşmasına izin verdim, sonra üstüne atladım. Onu sırtüstü yatırıp tırnaklarımı göğsüne geçirdim, derisini ve kaslarını yırttım.

Göğüs kafesi pençelerimin altında göçünceye kadar acımasızca parçalamaya devam ettim. İçimi vahşice bir tatmin duygusu sarmıştı. Sonra omuzlarına geçtim, tendonlarını yırttım, kollarından ve bacaklarından geriye kalanları kopardım, çığlıkları acınası inlitilere dönüşmüştü.

Kana bulanmış kafamı kaldırdım, kıvranan bedeninin üstünden başımı yüzüne yaklaştırdım. Ağzı açıldı, kanlar içindeki dişleri ortaya çıktı.

Boğazını ısırdım, başımı sertçe iki yana salladım, boynunu kırıp kopardım.

Ağzımdaki iğrenç kanı tükürdüm, pençemi kafasına koyup ezdim, sonra cesedinin üstünden geçip odayı kolaçan ettim.

Varlığımın her zerresi yatakta uyuyan dişiye odaklanmıştı, bir kolu yan tarafında, diğeri karnının üstündeydi. Başı bana dönüktü, kızıl saçları yataktan aşağı sarkmıştı.

O çok... önemliydi.

Yavaşça yanına gidip boynumu uzattım. Kokusu. Burnumu hareketsiz koluna yaklaştırdım. Bıyıklarım kımıldadı. Taze. Tatlı. *Benim.* Başımı çevirip burnumu eline sürttüm. O *benimdi.* Benim prensesim...

Benim kalp eşim.

Benim kraliçem.

Benim.

Ben de *onundum.*

Başımı odanın kapısına çevirdim. Ayak sesleri geliyordu. Başımı eğip gerildim, göğsümden boğuk bir hırıltı yükseldi.

Kapı açıldı, koyu tenli bir erkek soluk soluğa içeri daldı, buram buram toprak ve biz kokuyordu. Poppy kokuyordu. Masmavi gözleri önce Poppy'ye, sonra da bana döndü.

"Lanet olsun" diye fısıldadı bir adım yaklaşarak.

Yatağa atlayıp Poppy'nin üstüne eğildim. Tehdit dolu bir sesle hırladım.

Erkek donup kaldı, sonra bir elini havaya kaldırdı...

Peşinden odaya biri daha daldı, diğerinin hemen arkasında durdu, elinde bir kılıç vardı, kestane rengi saçları darmadağındı. "Bu... bir mağara kedisi mi? Kocaman, tuhaf renkli bir mağara kedisi?"

"Bu Cas" dedi erkek, orman ve Poppy kokan. Biz kokan. *Benim.*

Gözlerimi kısarak yeni gelene baktım, dişlerimi gösterdim. O bizim gibi kokmuyordu.

"Neler oluyor?" dedi yeni gelen, yere saçılmış kanları ve ceset parçalarını görünce boğuk bir ses çıkardı. "Cidden neler oluyor?"

Yatağın ayak ucuna uzandım, tırnaklarım cilalı ahşabı çiziyordu. O bizden biri değildi. Tehlikeliydi.

"Hayır, değil" dedi erkek. "Emil acayip gıcık biridir."

Emil denilen kaşlarını çattı.

"Ama tehlikeli değildir" diye devam etti erkek. "O da bizden."

Bizden değildi. *Benim* değildi. Et ve kandan başka bir şey değildi. Sadece bir yemekti.

"Et ve kan mı... of, hassiktir" dedi erkek. "Emil bundan ibaret değil. O da senin." Bir an sustu, diğeri ise yüzünü buruşturdu. "Sadece aynı şekilde değil."

"Tamam" dedi az sonra ölecek olan. "Bir kez daha soruyorum. Neler oluyor?"

Yere indim, kuyruğumu hafifçe sallayarak konuşan et yığınına baktım.

"Hassiktir." Mavi gözlü erkek hafifçe arkasına dönüp et yığınını kenara itti. "Babasını ve diğerlerini uzak tut" dedi.

Baba mı?

Zihnimin kuytularında bir şey canlamr gibi oldu.

"İstersen onları bağla. İstersen bayılt" dedi erkek. "Nasıl yaparsan yap, yeter ki buradan uzak tut."

Et torbasının cevap verme şansı olmadı. Kapı yüzüne kapanıp kilitlendi. İlk erkek bana döndü.

"Cas?" dedi yumuşak bir sesle.

Başımı yana eğdim. Bu isim bana bir şeyler hatırlatmıştı. *Cas.*

"Bu isim sana tanıdık geldi çünkü senin ismin." Yavaşça karşımda diz çöktü. "Adın Casteel Hawkethrone Da'Neer, ben de Kieran Contou'yum."

Kafamda bölük pörçük anılar canlanmaya başladı. Kieran'ın gençliğine, çocukluğumuza, sonra yetişkinliğimize dair görüntüler belirdi.

Kieran uyuyan Poppy'ye bir göz attı. "O da..."

Benim.

Kieran yan yan gülümsedi. "Evet senin ama sürekli böyle hırladığını duymak ruh haline bağlı olarak her zaman hoşuna gitmeyebilir."

Gözlerimi kısarak geri çekildim, başım şimdi koluyla aynı hizadaydı.

Kieran derin bir nefes aldı. "Odanın haline bakılırsa biri Poppy'ye saldırmaya kalkmış ve sonu hiç de iyi olmamış." Mavi gözlerini üstümde gezdirdi. "Ve bu seni değiştirmiş." Sesi hayret doluydu. "Vay be, cidden şekil değiştirmişsin."

Ben... gerçekten şekil değiştirmiştim. Çünkü bu benim normal... formum değildi. Benekli sarı-siyah bir kürk değil, bronz tenli, koyu renk saçlı bir erkek görüyordum.

"Cas?"

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. Kieran bana biraz daha yaklaşmıştı, şimdi bir dizinin üstündeydi.

"Çocukluğumuzu ve uzun süre ölümlü formunda kaldıktan sonra ilk kez şekil değiştirmemi hatırlıyor musun? Kurt formundan bir türlü çıkamamıştım ama sen yanımdaydın. Kim olduğumu hatırlamama yardım etmiştin" dedi yumuşak ve sakinleştirici bir sesle, birbirinden kopuk görüntüler bir araya gelip üst üste yığılmaya başladı. "Bu formdan çıkmanın zor olabileceğini biliyorum ama hâlâ oradasın ve bana Cas olarak dönmene ihtiyacım var." Gözlerime baktı. "Poppy'nin Cas olarak dönmene ihtiyacı var."

Kieran.

Penellaphe.

Poppy.

Kraliçem.

Poppy'nin bana *ihtiyacı vardı.*

Benliğim birden geri geldi, bu yeni benin yanına yerleşip onunla kaynaştı. İleri doğru bir adım attım, sonra durup silkelendim.

"Sadece iste" dedi Kieran. "Zorlamaya başvururken yaptığın gibi. Bedeninin ölümlü formuna dönmesini iste. Bu şekilde oluyor."

Bacaklarımı açtım. Zorlama gibi mi? Kieran'ın dediği gibi yaptım, zorlamaya başvurduğumda yaptığım gibi içimdeki ether'e ulaştım. Ölümlü formuna dönmeyi istedim ama hiç olmadığı kadar hızlı ve sert bir güç akınına uğradım. Gümüş rengi minik ışıklar belirdi, gözeneklerimden dışarı sızıp bedenime yayıldılar. Dönüşüm bu kez çok daha hızlı oldu. Kollarımdaki ve göğsümdeki kemikler kısaldı, kaslar ve tendonlar gevşeyerek kemiklerin yerine oturması için yer açtı. Köpekdişlerim geri çekildi, çenem eski haline döndü. İçgüdüsel olarak geriye doğru kaykıldım, pençelerim ayak halini aldı. Biraz dengesizce ayağa kalktım, kürküm deriyle yer değiştirdi. Kaburgalarım yerine yerleşince sırtımı dikleştirdim.

"Yüce tanrılar" dedim boğuk bir sesle, tırnaklarımın kısalışım, ellerimin normal haline dönüşünü izledim. "Şekil değiştirmenin can yakmadığım söylediğini sanıyordum."

Kieran rahat bir nefes alarak güldü, sonra ayağa kalktı. "İlk defasında canın biraz yanabilir ama zamanla kolaylaşır, her defasında biraz daha rahat olur." Birkaç kez gözlerini kırptı. "Sonra da canın hiç acımaz."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Sesim hâlâ hafifçe mırlar gibi çıkıyordu, başımı eğip göğsüme baktım. Kan içindeydim ama çoğu Dönen'in kanıydı. Göğsümdeki yara kapanmıştı, geride yanık deriden oluşan buruşuk bir çizgi kalmıştı.

Başımı kaldırıp Kieran'a baktım. "Sanırım az kalsın Emil'i yiyordum."

Kieran tekrar gülünce gözleri kırıştı. "Evet, gerçekten niyeti bozmuştun."

Uyuz Emil.

"Burada neler oldu?" diye sordu Kieran karşıma geçerek. Yaranın biraz altına dokundu. "Bu nedir?"

"Uyurken pencereden bir Dönen girdi. Uyandığımda..." Poppy iyi mi diye bakarken yumruğumu sıktım. Yaşıyordu ve *savunmasız* değildi. "Şu hançeri göğsüme indirmek üzereydi."

Eğilip az ötemdeki hançeri yerden aldım. "Diğerini de getirsene."

Kieran birkaç ceset parçasının yanına düşmüş olan diğer hançeri almaya gitti. "Ne tür bir bıçak bu?" diye sordu süt beyazı taşı dikkatle inceleyerek. "Callum şerefsizinin beni lanetlerken kullandığı bıçağa benziyor."

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Dönen hançerin kadimlerin kemiklerinden yapıldığını ve bir ilkeli etkisiz hale getirebildiğini söyledi."

Kieran hemen Poppy'ye baktı. "Kadimler mi? İlkeller gibi mi yani?"

"Bilmiyorum ama hançer canıma okudu. Hareket edemedim. Sanki etime girdiği an vücudum üzerindeki tüm kontrolümü kesti" dedim. "O güç içime dolana kadar kımıldayamadım. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Gücün tadı kül gibiydi, sanki damarlarıma buz dolmuştu." Yutkundum, öbür elimle çenemdeki kanı sildim. "O zaman hareket etmeyi başardım. Hançeri göğsümden çıkardım ve nasıl olduğunu bile anlamadan... şekil değiştirdim."

Kieran yaklaştı, dikkatle gözlerime baktı. "Normal haline dönerken tıpkı Poppy'nin babası gibi görünüyordun." Poppy'ye baktı, tekrar konuşmaya başladığında sesi hayret doluydu. "Birleşme esnasında oluşan bağ yüzünden olsa gerek. Üçümüzü birbirine bağladı, bir şekilde sana da benim gibi şekil değiştirebilme yeteneği verdi." Kaşları çatıldı. "Ama o zaman kurda dönüşmen gerekmez miydi?"

"Hayır." Poppy'ye dokunmak için elimi uzattım ama elimdeki kanı görünce vazgeçtim. "Poppy'nin babası mağara kedisine dönüşüyor. Şekil değiştirebilme yeteneğim seninle olan bağımdan kaynaklanıyor olabilir ama o güç Poppy'nin ether'iydi. Hissettiğim buydu. İlkel ether" dedim ama sanki daha da fazlası vardı.

Sanki içimde bir şey vardı ve hep oradaydı. Bekliyordu. Ama çok anlamsızdı. "Sanırım Noktas'ın bahsettiği de buydu."

"Mantıklı" diye mırıldandı Kieran. Bir müddet sustu, sonra gözlerime baktı. "Peki bu Poppy'nin de şekil değiştirebileceği anlamına gelmez mi?"

Yavaşça sırıttım. "Bunu fark ettiğinde çok sevinecek."

Kieran bir kahkaha attı. "Evet, kesinlikle." Tekrar güldü. "Olamaz, siz ikiniz şekil değiştirebilme yeteneğinizle gerçekten çekilmez olacaksınız."

"Ona şüphe yok." Kieran banyoya gidip bir havluyla dönerken aklıma bir şey geldi. Havluyu alıp üstümdeki kanları elimden geldiğince temizledim. Döndüm, az ötedeki sandıktan bir pantolon aldım. Banyo yapacak vakit yoktu. "Aklımdan geçenleri duyuyordun, değil mi?"

Kieran başını salladı. "Sen de benim düşüncelerimi duyuyordun. Emil gidene kadar hiç konuşmadım."

Çok şaşırmıştım. Bunun bu formdayken de yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını görmek istedim, belki de Poppy'nin kurtlarla kurduğu bağın bir benzeriydi. Bu bağın Kieran'ı değiştirip değiştirmediğini öğrenmek istiyordum. Öğrenmek istediğim, oturup üzerine düşünmek istediğim çok şey vardı. Çünkü az önce benekli bir mağara kedisine dönüşmüştüm ama halledilmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Mesela odanın şu anki hali.

Poppy uyanınca bir Dönen'in parçalarından yeniden doğuşuna tanık olup dehşete düşsün istemiyordum.

"Şerefsiz bu kadar parçalandıktan sonra nasıl geri dönecek hiç bilmiyorum" dedim. "Aslında Millicent'i bulup sorsak iyi olurdu ama bence bu parçaları toplayıp aşağıdaki hücrelerden birine koymalıyız."

Kieran hafifçe gülümsedi. "Denize atmaya ne dersin? Ya da yakmaya?"

"Çok isterdim ama bana canlı lazım."

"Emin misin?"

"O iğrenç tekerlemeyi söylüyordu... cidden şarkı söylüyordu. Bir de uzun zamandır kendisine ait olanı bekleyen birinden bahsetti. Kolis'i kastettiğini biliyorum, Kolis'i ve..." Birden öfkeye kapıldım. "Poppy'yi."

Kieran'ın yüzü gerildi. "Hassiktir..."

Aşağıdan duvarları sarsan bir gümbürtü geldi. Banyoda bir şey devrildi, Kieran hemen gözlerime baktı. "Bir tanrı daha uyanmış olamaz."

Hiç sanmıyordum.

Ensem karıncalandı, odaya birden bir güç akın etti, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kieran'ın da.

Zemin çatırdamaya başladı. Kieran'ın öbür tarafında ince bir çatlak belirdi, hızla yayılarak bizi ve yatağı daire içine aldı. Yatağın ayak ucunda bir çatlak daha belirdi, sonra baş ucunda, iki yanında.

Yatağın altında da bir çatlak ortaya çıkınca Kieran bir adım geri çekildi. "Bu da ne?.."

Taştaki yarıkları gümüş rengi bir ışık sardı. Ay ışığı titreşti, sonra duruldu, ortasında çarpı işareti olan bir daire şekli ortaya çıktı. Bu bir eski Atlantia sembolüydü, hayır iki sembol vardı. Daire ve ortasından geçen çizgi hayatı temsil ediyordu. Üstteki çizgi de ölümü.

Hayat ve Ölüm.

Kan ve Kemik.

Parlak ışık söndü, gümbürtü kesildi. İkimiz de Poppy'ye baktık.

Poppy'nin derisinin altında bir parıltı belirdi, vücudundaki tüm damarlar... ether'le aydınlandı.

"Vay canına" diye fısıldadı Kieran.

Olduğum yerde sallandım, Poppy uykuya yattığından beri kontrol altında tuttuğum umut ve korku birbiriyle savaşmaya başladı.

Poppy kim olduğunu hatırlayacaktı.

Bizi tanıyacaktı.

Artık uyumadığını bildiğim tanrılara dua ederek bunu tekrar tekrar söyledim. "*Lütfen*" diye fısıldadım titrek bir sesle.

Poppy'nin damarlarındaki ışık söndü. Gümüş rengi bir çizgi belirdi, sonra derisinin altında fırtına bulutları gibi titreşen gölgeler toplandı. Işıktan ve karanlıktan oluşan bir kaleydoskop gibi birlikte göğsünden aşağıya, kollarına ve bacaklarına aktılar, yaşamın ve ölümün gücü parmak uçlarına ulaştı.

Poppy'nin parmakları kımıldadı.

Yatağın yanında diz çöktüm, Kieran atılıp ellerini yatağa koydu. Sanki zaman yavaşlamıştı, iki güç Poppy'nin derisinin altında birbirine karışırken saniyeler hem çok hızlı geçiyor hem de bir türlü geçmek bilmiyordu.

Poppy'nin kolları kımıldadı. Bir dizi hafifçe kıvrıldı. Ayak parmakları oynayıp gerildi.

Elini tuttum, yaprak gibi titriyordum. "Teni sıcacık. Gördün mü?"

Kieran elini ellerimizin üstüne koydu. "Evet" dedi içini çekerek.

Poppy'nin sol kolu kımıldayınca o kadar rahatladım ki takatim kesildi. Poppy derin bir nefes aldı, göğsü şişti, yemin ederim biz de aynı anda nefes almıştık. Kaşları çatıldı. Gözkapakları kımıldadı. Pembe, dolgun dudakları aralandı, derisinin altındaki ether yavaşladı, sonra hafif hafif kayboldu. Poppy içini çekti, bu hayatımda duyduğum en güzel sesti.

"Poppy" diye fısıldadım öne doğru eğilerek. Poppy elimi sıktı, Kieran da ikimizin elini birden sıktı. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Poppy gözlerini açacak ve kim olduğunu hatırlayacaktı. Bizi de...

Gür kirpikleri yukarı kalktı, ortaya yeşilden eser kalmamış gözler çıktı. Bunlar bir tanrının gözleri bile olamazdı. Yüzüme dikilen bu gözler gümüş rengiydi, ether'le çalkalanıyorlardı. Bunlar sadece bir ilkelin gözleri de değildi.

Hayat ve Ölüm İlkeli'nin gözleriydi.

Kan ve Kemik İlkeli'nin.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP